

Giới thiệu Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi

Truyện Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi là một tác phẩm tiểu thuyết ngôn tình khá hấp dẫn. Một vị thiếu gia với vô số tài sản đang chờ kẻ thừa, xung quanh đó còn có vô số kẻ phụ nữ...Nhưng dưới con mắt của anh ta trong vô số người đó cũng như là gió thoảng qua.

Rồi bỗng nhiên trong một đêm tối se lạnh, con người trong suốt lóe lên ánh sáng tuyệt vọng, ngẩng đầu, chớp cũng không chớp nhìn người đàn ông: “Ma quý, buông tôi ra”. Trong phòng căn phòng ấy, lời nói còn chưa kịp nói ra, liền bị đôi môi mỏng hoàn mỹ chặn lại!

Và rồi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Phải chăng người phụ nữ ấy cũng chỉ là thoáng qua? Kết cục ấy chỉ bật mí khi đến hồi kết của truyện!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị người ta bỏ thuốc

Buổi tối, tại khách sạn thế kỷ Lane.

Đứng bên ngoài phòng dành cho tổng thống, trong đầu Thanh Thần đã sớm choáng váng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào số phòng trước cửa, khoe miệng khê giương lên: “2308”

Bàn tay nhỏ bé cầm nắm cửa, nhẹ nhàng vặn 1 cái, cửa phòng cứ như vậy mở ra.

Căn phòng mờ tối, không có một tia ánh sáng.

Thanh Thần vươn hai cánh tay về phía trước, lục lọi đi vào trong phòng, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu trong căn phòng tối đen như mực.

“Ài?”

Đột nhiên, trong phòng đang yên tĩnh bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên, giọng nói này cứ như một bình rượu ngon hiệu Trần Nhưỡng, lười biếng mà mê người, làm cho người ta ngà ngà say.

Bước chân đang đi tới phía trước nhất thời dừng lại, Thanh Thần tròn to hai mắt, nhìn về nơi phát ra âm thanh- cách cô một cái giường không quá xa.

Gian phòng rất tối, tối đến mức Thanh Thần căn bản không nhìn thấy diện mạo của người đàn ông trên giường.

Đặt ngón trỏ trên môi, đôi mắt to linh động của Thanh Thần sáng lên. Ah? Thật sự là kì quái, rõ ràng đã trải qua nửa tiếng đồng hồ rồi, người này sao còn chưa ngủ à?

Chẳng lẽ.....

Không, không thể nào... kế hoạch của chị kín đáo như vậy, làm sao có thể bị người ngu ngốc nhất trái đất này nhìn ra được chứ?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Nhất định là chưa tới thời gian mà thôi, nếu không, cô cũng không thể nào thuận lợi đi vào phòng tổng thống này a.

Lấy tay gõ đầu 1 cái, Thanh Thần cảm giác được bản thân như uống rượu say, cả người mơ mơ màng màng, không có khả năng suy nghĩ bình thường.

Nheo vào cánh tay của mình một cái thật mạnh, Thanh Thần đau đến phát run, ở trong lòng an ủi với chính mình: Thanh Thần, nhiệm vụ hôm nay rất quan trọng. Lúc này mảy may ngần lẩn cũng đừng làm nó thất bại.

Nghĩ như vậy, Thanh Thần tràn đầy quyết tâm, lá gan cũng to lên.

Vội vàng lấy tay mở túi xách..... Hừ, không phải còn chưa ngủ sao? Không sao! Bỏ tiểu thư đây đã sớm có chuẩn bị!

“Cô là ai?”

Không có bất kỳ câu trả lời nào, đôi mắt đen của người đàn ông trên giường trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái đứng ở bên giường, vốn là giọng nói mê người, lúc này lại cực kỳ giống băng lạnh vùng bắc cực.

Thanh Thần cau mày một cái, túi xách đã sớm bị ném một bên, không chút suy nghĩ, liền đánh về phía chiếc giường lớn.....

✕

"Cút ngay!"

Trong bóng tối, ngồi nhìn cô gái đang ở phía trên người mình mà làm loạn không ngừng, đôi mắt mê hoặc của người đàn ông dần dần hiện lên từng con lạnh lẽo, thanh âm lạnh lùng đủ làm cho mọi sinh vật đều chết rét.

Thái độ hung ác của anh ta làm cho Thanh Thần bất mãn, hơi cúi người, hai tay nâng khuôn mặt mà cô không nhìn rõ lên xem: “Này! Có biết hay không, anh.....Rất không lễ phép.....hơn nữa.....Anh, rất, hôi!”

Mùi hương nhàn nhạt của con gái mang theo mùi rượu nhẹ, thân thể người đàn ông đang nóng rực đến khó nhìn chột cứng đờ: “Bỏ thuốc tôi, là cô?”

Tất cả nghi ngờ, hiện tại đã hoàn toàn rõ ràng, thân thể của anh càng lúc càng khó chịu, là bởi vì... anh bị người ta bỏ thuốc!

Shit!

Anh thế nhưng bị người khác - một cô gái đùa giỡn trong lòng bàn tay? Còn bị cô ta áp chế phía dưới thân thể... Dùng dây trói lại!

Cô căn bản không có trả lời vấn đề của anh, bản thân Thanh Thần càng vội vàng – ý thức chiến đấu, buộc chặt phía dưới người anh ta lại.

Ai, vấn đề ngu ngốc như vậy anh ta còn phải hỏi sao! Cô - Thanh Thần cũng không phải người ngu! Không bỏ thuốc, cô chỉ là một cô gái nhỏ, làm sao có thể đối phó với con người to lớn như anh được chứ?

Chỉ là cô không nghĩ ra..... bị bỏ thuốc là trên người anh, vậy tại sao đầu óc của cô cũng vừa choáng vừa mơ hồ, thân thể còn có chút ngứa càng nóng lên.

Chẳng lẽ thuốc trên thân người đàn ông này quá mạnh, chính mình cũng bị anh lây nhiễm sao?

Như thế xem ra, cô phải thừa lúc anh không cách nào nhúc nhích được, trăm trận trăm thắng, đem anh áp chế tại đây, tránh hậu họa về sau!.

Chương mở đầu mong mọi người ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Không nên tới gần đàn ông

Tay chấp trước ngực, Thanh Thần liền nhìn phía dưới của anh ta mà thương lượng: rất nhanh sẽ được giải phóng thôi, anh phải ngoan ngoãn nghe lời! không được giãy giụa, không được phản kháng! Không nghe lời, tôi liền.....”

Thanh Thần cố ý làm mặt cười xấu xa, muốn nói lại thôi, giọng nói mặc dù trời cho hồn nhiên, lại làm cho người đàn ông trong mắt bị khiêu khích đến phát điên.

Bàn tay nhỏ lấy một sợi dây, vòng qua trên thân thể người đàn ông thật nhanh.

Hơi lạnh ở ngón tay như có như không lướt qua da thịt nóng bỏng của người đàn ông làm cho phía dưới cơ thể của anh đang căng thẳng lại thêm nóng lên.

Trước nay chưa từng có khát vọng mãnh liệt, làm cho anh đè nén sắp chết mất! từng tế bào trên người đều kêu gào: Anh cần một người phụ nữ! Ngay bây giờ!.

Nhìn cô gái đang dùng sợi dây quấn loạn trên người mình, trong mắt anh một lúc nóng một lúc lạnh. Anh chưa từng khản cấp muốn bóp chết một người như vậy.

Nếu không phải hai tay hai chân không còn một chút sức lực nào nên chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường để cô muốn làm gì thì làm, anh nhất định tự tay cắt đứt cổ cô, để bình ổn lửa giận đang dâng lên trong lòng anh.

✕

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bị Thanh Thần hành hạ một phen, rốt cuộc, tay của người đàn ông cũng có thể nắm lại nhẹ nhàng, thân thể anh giống như hơi sức cũng từ từ bình phục.

Nhưng lửa nóng trong cơ thể anh nhanh chóng không thể kiềm chế, làm cho anh không thể đè nén bản thân nằm tại chỗ nữa.

“Này.....”

Hồi lâu, Thanh Thần ngồi trên người anh mà làm việc: “Anh..... có thể không cần nóng như vậy! tôi cũng sắp bị anh nướng chín rồi”

Thanh Thần liếm liếm cánh môi của cô, thờ không ngừng!

Ông trời, nếu thuốc ngủ không kịp phát tác, cô nhất định sẽ bị hán liên lụy mà nóng chết đây!

Giọng nói của cô, động tác khẽ liếm cánh môi của cô, giống như lửa đang cháy bị đổ thêm dầu, khiến thân dưới của anh hoàn toàn mất khống chế.

Dưới bàn tay, anh bỗng chốc bắt được cô, đè cô dưới thân thể, vị trí hai người trong nháy mắt đã thay đổi.

“A.....” biến hóa đột ngột làm Thanh Thần hô lên, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi anh đào hé mở liền bị người đàn ông phong bế kỹ càng.

“Ông!” đầu Thanh Thần trống rỗng, chỉ có thể trợn to hai mắt mong lung, khiếp sợ nhìn người đàn ông đã đè cô ở phía dưới.

Anh ta....anh ta....mới vừa rồi không phải còn bị cô đè ở phía dưới sao?

Là lúc nào, anh khôi phục sức lực? Thoát khỏi sợi dây đang trói trên người anh, đè cô xuống phía dưới thân thể, xong rồi....xong rồi....xong rồi....lại còn hôn cô!

ôi, Chúa ơi

Thanh Thần sống 17 năm qua, chưa từng có hôn qua người đàn ông nào!

Ngay cả anh Phong mà cô thương yêu nhất, cũng không có đối xử với cô như vậy!

Được rồi, mặc dù cô biết mình sắc đẹp trời sinh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. nhưng, dù vậy, cũng không thể đại biểu là cô có thể bị người ta tùy tiện hôn tới hôn lui a.....

Huống chi, nụ hôn đầu của cô, lại cho tên ngu ngốc nhất trái đất! lưu manh! Tên phá hoại!

Lỗ mũi đau xót, Thanh Thần càng nghĩ càng cảm thấy uất ức!

Thua thiệt, thua thiệt. Thua thiệt rất lớn!

Tên lưu manh này tới bây giờ còn chưa ngủ, rốt cuộc anh ta uống loại thuốc ngủ gì? Tuyệt đối là thuốc hết hạn!

Cô hiện tại không chỉ bị anh cưỡng hôn, đầu óc ngày càng chìm xuống, thân thể cũng ngày càng nóng lên, giống như không thể hô hấp được nữa.....

Xong rồi, xong rồi. cô, không phải là sắp chết chứ?

Trong lòng vô số ý nghĩ xẹt qua, Thanh Thần thật muốn mau chóng thoát khỏi tình cảnh khó khăn này, bỏ trốn mất dạng.

Vào giờ phút này, Thanh Thần cuối cùng hiểu được đạo lý – không nên tới gần đàn ông, đặc biệt là người đàn ông uống phải thuốc ngủ quá hạn!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cô, đừng có mơ tưởng mà chạy trốn

Đôi tay nhỏ bé vô lực mà đánh, Thanh Thần ra sức đánh anh một trận, cố gắng đẩy người đàn ông đang đè trên người cô ra, nhưng mà một chút sức lực cũng không thể dùng được.

"Umh. Không cần." Người đàn ông hôn vừa thô lỗ vừa bá đạo, khiến Thanh Thần căn bản không cách nào chống đỡ, chỉ có thể ngượng ngùng kêu khẽ những câu vô nghĩa.

Mà người đàn ông trên người cô, hoàn toàn không để ý tới sự phản đối của cô, tùy ý mút đôi môi cô thật mạnh, bàn tay lại không chút e dè thăm dò vào bên trong áo quần của cô, rất dễ dàng mà mở nút áo cô, cực kì gấp gáp muốn đoạt lấy sự ngọt ngào của cô, giải tỏa sức nóng của ngọn lửa trong anh.

Giờ phút này, anh không muốn biết cô là ai, cũng không muốn biết mục đích cô bỏ thuốc anh là gì.

Giờ phút này, anh chỉ biết – tối nay, cô đừng mơ tưởng mà chạy trốn.

Bắt đầu trò chơi mặc dù là cô, nhưng bây giờ cô đã không phải là người kết thúc, nếu đã đốt lửa, dĩ nhiên cô sẽ phải dập tắt lửa!

Trong bóng tối, ánh mắt người đàn ông trầm xuống, miệng nhép nhép một cách lạnh lùng, hai tay của anh rất có sức mà nắm chặt eo cô, thân thể to lớn hạ xuống một cái.....

"Không..... A....."

Thanh Thần kêu lên rất khổ sở, vừa rồi khi đi vào rõ ràng có trở ngại làm người đàn ông nhất thời ngưng cả người!

Anh không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên anh biết vật cản trở kia là cái gì, cũng thật rõ ràng cô thật được làm từ băng thanh, được tạo ra từ ngọc khiết!

Cô gái này....., cô, rốt cuộc.....

Đi vào phòng đàn ông xa lạ, đây là hành động rất to gan của người con gái, làm sao thân thể còn có thể trong sạch chứ?

Anh khổ sở dừng lại nhিপ nhàng, chân mày nhíu chặt, thốt ra tiếng nói khác biệt hoàn toàn với nhiệt độ thân thể anh: “Cô, rốt cuộc là ai?

Nằm ở dưới người anh, Thanh Thần từ lâu đã bị đau đớn tới tê liệt làm cho đầu óc mơ hồ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Cô, thật rất muốn khóc, lại không khóc nổi.....

Tại sao? Tại sao mọi việc lại diễn ra như thế này!

Cô chỉ muốn giúp chị mình, nhưng, cô chưa từng nghĩ tới, cô giúp chị mình, lại bị người ta cưỡng hôn, xong rồi.... còn đánh mất sự trong sạch của mình!

Cô hối hận, thật hối hận. cô không nên làm liều như vậy, không nên không để ý tới hậu quả.

Hiện giờ, hiện giờ, cô phải làm sao..... cô phải làm sao đây?

Ồ....đều tại người đàn ông này, đều tại anh.... cô hận anh! Hận chết anh!

Hối hận vô cùng khiến khóc mất Thanh Thần ứa nước mắt, cuối cùng theo tóc mai mà chảy xuống.....

Trong bóng tối lộ ra ánh mắt trong suốt, làm hô hấp người đàn ông cứng lại, phiền não trong lòng anh, lúc này càng hỗn loạn hơn....

Bàn tay, ôm hông của cô gái dưới thân, anh bỏ qua phiền não, dong ruổi thật nhanh, điên cuồng chiếm lấy người con gái tốt đẹp trong ngực anh.

Hơi nóng tràn ngập bốn phía, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, kèm theo tiếng khóc mỏng manh của người con gái, trong không khí có sự nồng nàn, ngập tràn kiều diễm.

—— mèo —— tiểu —— mèo —— —— phân —— cách —— tuyến ——

Ánh trăng, xuyên qua lớp màn cửa sổ bị gió đêm cuốn lên, reo rất ánh sáng hào hoa vào trong căn phòng tổng thống, làm cho gian phòng như được bao phủ bởi một lớp vàng mỏng, cực kì mỹ lệ.

Tác dụng của thuốc dần mất đi, người đàn ông nhíu nhíu mày, vừa định cử động thân thể, lại bởi vì trong ngực truyền tới sự mềm mại như mèo con đang ngủ làm động tác của anh dừng lại.

Cúi đầu, nhìn thân thể mềm mại, trắng nõn trong ngực mình, ánh mắt đen vốn lạnh lùng của anh, trong nháy mắt tăng băng lạnh lẽo mất đi, dâng lên tia sáng trong suốt.

Ánh mắt lạnh lẽo, dừng lại từng mảng tóc dài đen nhánh trước mắt, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, anh, nhớ rất rõ ràng!

Nhìn người con gái trong ngực hồi lâu, đôi môi mỏng của người đàn ông cuối cùng giật giật giương lên, dung mạo anh tuấn, cùng nụ cười lạnh lùng mà sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trấn tĩnh

Khi màn đêm buông xuống lần nữa, ánh trăng nhu hòa rọi vào người tham ngủ trên giường, đem chiếc giường màu trắng nhuộm thành mặt biển vàng.

Rốt cuộc, lông mi như hai cánh bướm đang bay bổng giật giật, Thanh Thần lười biếng quơ cánh tay ra khỏi chăn, đau nhức trên người truyền đến làm cho cô không nhận được mà nhếch nhếch miệng: “Thật là đau...”

A, thật là kỳ lạ, rõ ràng cô vừa mới ngủ dậy, tại sao lại có cảm giác mệt như vậy chứ? Hơn nữa, từ đầu tới chân giống như bị xe tải cán qua, đau muốn chết đi! Liên....ngay cả nơi đó, cũng rất đau....

Đau đớn rất rõ ràng khiến Thanh Thần vừa từ trong giấc mộng tỉnh táo thêm vài phần, đôi mắt to xinh đẹp nhìn kĩ căn phòng còn mờ tối...

Tối như vậy, làm gì không chịu bật đèn chứ? Bốn phía lại yên lặng như vậy, tuyệt đối không giống ngôi nhà vẫn luôn ồn ào, ấm ỉ bình thường của cô.

Đôi tay nhỏ bé, sờ soạng bên cạnh nửa ngày, Thanh Thần nhận không được đặt tay lên môi, chỗ này... cảm giác thế này....có điều gì không đúng?

Cô, là từ trên giường mà tỉnh lại, không sai....nhưng, nhưng...dù vậy đầu óc cô vẫn cảm giác được cái giường này thực rất thoải mái.

Nhưng là!

Giường của cô, rõ ràng là chiếc giường đơn cho một người nằm không rộng lắm, mà chiếc giường này vừa cho hai người, vừa hào hoa lại rộng rãi như vậy!

Mặc dù nơi đây rất tối, nhưng cô vẫn có thể mượn ánh trăng sáng nhàn nhạt mà nhận định rằng: ga trải của chiếc giường này là màu trắng tinh khiết, không hề khoa trương....Mà chiếc giường đơn của cô, là màu hồng ấm áp lại đáng yêu!

Nơi này ga giường không những có màu trắng...Hơn nữa, ở giữa giường còn có....Còn có....

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, cả người Thanh Thần như bị sét đánh, hoàn toàn bối rối, mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm vào vết máu màu đỏ chói mắt trên giường!

Thời gian trước khi ngủ, tựa như cuốn phim bị cắt đi, trong đầu Thanh Thần thoáng nhớ lại....

Cô nhớ, tối hôm qua, cô dựa theo kế hoạch, tới khách sạn....

Sau đó, đầu óc cô rất mơ hồ, thân thể còn rất nóng, đầu óc không thể hoạt động linh hoạt được....cô đi vào một căn phòng mờ tối.....

Trong phòng, có người đàn ông ngu ngốc vẫn còn chưa ngủ.

Sau đó, vì sợ rủi ro bất ngờ, cô lúc đầu đã chuẩn bị một sợi dây, định trói chặt người đàn ông lại.

Sau đó một chút, người đàn ông kia không biết làm sao mà thoát khỏi dây trói của cô, đặt cô ở phía dưới, xong rồi....xong rồi.....

Sau đó một chút, một chút nữa, người đàn ông kia chẳng những hôn cô, sờ soạng người cô, xong rồi.....Còn muốn cô, đem cô ăn sạch sẽ!

Không đúng, anh ta không chỉ đem cô ăn sạch sẽ, mà còn không biết ăn bao nhiêu lần, cho tới lúc cô hôn mê bất tỉnh.

Từng màn, từng màn ký ức mang theo hình ảnh triền miên làm cho khuôn mặt cô lúc đỏ lúc trắng.

Hầm răng, cắn chặt môi hồng, đôi tay nhỏ bé nắm chặt chắn trước ngực, Thanh Thần gấp gấp thở thật sâu, cố gắng bình phục cảm giác kích động muốn phát điên lên.

Nhưng, mặc cho cô làm thế nào cho mình trấn định lại, cuối cùng cũng không nhận được mà phát ra một tiếng hét chói tai kinh động trời đất: “A.....”

Tiếng hét này mang theo sức lực phá thùng đám mây, không ngừng lảng vảng trong căn phòng. Nếu không phải hiệu quả cách âm của phòng này tốt nhất, sợ rằng phía ngoài hành lang bây giờ đã chật kín người đến xem.

“Hét xong chưa?”

Tiếng hét kéo dài suốt 2 phút, không có ý định muốn dừng lại chút nào thì ở một góc mờ tối trên ghế sa lon, đột nhiên giọng một người đàn ông lạnh lẽo như ma quỷ vang tới.

"....."

Tiếng hét chói tai, bỗng chốc dừng lại!

Cái miệng xinh đẹp, mở thật to, trong tình cảnh đang bối rối của Thanh Thần chợt vang lên giọng nói này, khiến cô nhất thời im bật!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chú a, chú đừng sợ

Hít mũi một cái, Thanh Thần đề phòng nhìn theo hướng truyền tới giọng nói đó, đôi tay nắm chặt chiếc chăn trước ngực, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi: “Anh.....là người hay là ma?”

Có lẽ mới từ trong mộng tỉnh lại, có lẽ mới biết mùi đời chưa kịp thích ứng, dù sao lúc này Thanh Thần đã quên nguyên nhân cô hét ầm ĩ, sợ tới tóc dựng đứng lên.

Trong bóng tối khoe miệng người đàn ông khề nhúc nhích, là người hay ma? A, muốn cùng hấn, chơi trò mắt trí nhớ sao?

“Xem ra biểu hiện của tôi cô vẫn chưa hài lòng lắm...Nếu không, không nhanh như vậy liền quên mất người đàn ông đầu tiên của chính mình”. Giọng nói nhỏ của người đàn ông vang lên, trong giọng nói ngoài sự lạnh lẽo quen thuộc, còn có sự châm chọc rất sâu.

“.....”, lời nói thẳng thừng như vậy, làm sắc mặt Thanh Thần một mảnh trắng bệch, cánh môi vì hơi lạnh mà run run.

Anh, anh... anh ta chính là người đã ăn cô sạch sẽ, kẻ ăn chơi mất tính người ngu ngốc nhất trái đất, tên phá hoại sao? Ách...giọng nói của anh, sao lại dễ nghe như vậy?

Nghĩ tới điều này, khiến Thanh Thần cả người run lên!

Thanh Thần đáng chết, đầu của cô bị nước vào rồi sao? Tên khốn kiếp này còn dám xuất hiện trước mặt cô? Còn dám cười nhạo cô? Cô còn để ý tới giọng nói anh dễ nghe! Cô là nên trở về đi bác sĩ một chút thì hơn!

Sét đánh chết tên đàn ông này đi, muốn chọc tức cô đúng không? Rất tốt!

Hôm nay Mộ đại tiểu thư sẽ dạy cho anh cái gì gọi là “Tự tạo nghiệt chương thì không thể sống!”

Khoe miệng dừng cảm giương lên, dáng vẻ run sợ của Thanh Thần liền thay đổi, kéo quần áo rơi trên sàn nhà tới trên giường, đáp lại một cách đầy khiêu khích: “Tôi mất trí nhớ cũng đúng....chắc, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách tôi, nói thật, kĩ thuật của anh... Xác thực chỉ tạm được mà thôi!”

Cố gắng che giấu tâm trạng đang hốt hoảng của chính mình, Thanh Thần vừa mặc quần áo vào, vừa tiếp tục hù dọa anh: “Chỉ là...Anh yên tâm, bồn tiểu thư sẽ không đối xử tệ với anh!”

Nhịn đau nhảy xuống giường, Thanh Thần lấy ra mấy tờ tiền lẻ trong túi xách, ném ở đầu giường: “Khụ, đây là phí phục vụ của anh, bồn tiểu thư phải về nhà, bái bai!”

Nhìn người phụ nữ đang đi tới cánh cửa, thân thể người đàn ông liền căng thẳng, hô hấp cũng biến thành có chút khàn đục.

Tạm được? Sẽ không xử tệ với anh? Tiền phục vụ?

Đáng chết! Người phụ nữ này cho rằng anh là trai bao sao? Lại còn muốn dùng tiền đuổi anh?

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ vào đôi chân thon dài, người đàn ông không hề biến sắc mà đổi đề tài: “Cô, bao nhiêu?”

Hình dáng cô, thân thể, giọng nói cũng còn quá trẻ, nhưng cử chỉ của cô lại không giống một đứa bé.

Vấn đề không có chút quan hệ nào, khiến Thanh Thần nhú nhú mày, ánh mắt linh động xoay chuyển: “17”

“Còn vị thành niên?” Giọng nói lạnh lẽo cất cao, đáp án của cô, xác thực làm người đàn ông có chút kinh ngạc.

Trùng trùng hai mắt, đầu Thanh Thần lắc như gà con mổ thóc: “Đúng vậy a... Vị thành niên nha...Chỉ là...”

Dừng lại nửa giây, bộ dáng Thanh Thần hiên ngang, anh dừng thờ dài nói: “Chú a, Chú đừng sợ! vừa rồi không phải tôi đã chịu trách nhiệm với chú rồi sao? Hiện tại hai chúng ta đã thanh toán xong phẳng rồi mà...”

Thấy anh không trả lời câu hỏi của mình, Thanh Thần quyết định lấy lại quyền chủ động: “Chú a, tôi biết rõ...tôi tuổi này còn ra ngoài làm việc, thật không dễ dàng, mà trong ví tiền của tôi chỉ còn dư lại có nhiều đó thôi...chẳng qua tôi chúc chú làm ăn thịnh vượng, một mẻ trên giường đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đạo cao một thước

Lời nói của Mộ Thanh Thần làm cho sắc mặt người đàn ông vốn đã xanh mét giờ càng khó coi hơn, giờ phút này anh đang cố gắng kiềm chế toàn bộ lửa giận đang bùng phát.

Mở ngăn kéo bên ghế sofa lấy ra một xấp tiền mặt thật dày có giá trị, cánh tay dài của người đàn ông giương lên, dung mạo tuấn mỹ lấy tiền ném ra ngoài cửa cho Thanh Thần: "Cút ra ngoài"

Nếu không phải suy nghĩ đây là lần đầu tiên của cô, mà anh cũng thật sự hưởng thụ thân thể cô, chỉ bằng cô đủ mọi kế sách muốn tới gần anh, cũng đủ để cô sẽ chết một cách rất khó coi.

Tiền bay là tả rồi rơi xuống mặt đất, Thanh Thần bị chuyện xảy ra trước mắt mà giật mình, ánh mắt lóe lên, đôi môi hồng mở chữ "O" thật to.

"Cút" thấy cô còn đứng tại chỗ, sự nhần nhện của người đàn ông đã tới cực hạn.

Tiếng quát lạnh lùng khiến tinh thần của Thanh Thần liền hồi tỉnh, một lần nữa cơn tức giận lại bị người đàn ông này khơi lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tên khốn kiếp này tại sao dám đối với cô quát to như vậy?

"Tổng Vũ Phàm! Con người anh thật khốn kiếp, không cần phải lên mặt như vậy đâu!"

Tên ngu ngốc đáng chết, chiếm hết tiện nghi của cô, còn dám dùng tiền nhục nhã cô!

Vừa mới bắt đầu cô không muốn vạch trần thân phận thật sự của anh, thứ nhất là muốn giữ lại tự ái của chính mình, thứ hai cũng là không muốn cho anh biết Thư Thư có liên quan tới chuyện này.

Nhưng tên Tổng Vũ Phàm xác thực là khinh người quá đáng, dù sao tiệc đính hôn cũng sắp kết thúc rồi, nhiệm vụ hoàn thành, anh lại không biết xấu hổ, cô sẽ chiều theo ý nguyện của anh!

Lời Thanh Thần nói ra từng chữ bay vào lỗ tai người đàn ông không sót, lông mi dài giật giật: Tổng Vũ Phàm?

"Sao không nói lời nào? Câm à?" nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, sức nhìn của anh rất tốt làm cho cơn giận của cô càng gia tăng.

"Tổng Vũ Phàm, anh cho rằng không nói chuyện thì tôi không biết anh là ai sao?" Thanh Thần hé mắt: "Oai phong lúc vừa rồi đâu hết rồi?"

"Tổng Vũ Phàm?" Người đàn ông lặp lại cái tên này với giọng trầm thấp.

Tròng mắt đen của người đàn ông thoáng qua một tia ánh sáng cùng lạnh lẽo, đôi môi mỏng nhưng lạnh lùng mở ra, tình huống như vậy, có phải quá mức rồi hay không?

Sống ba mươi năm, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào không biết được thân phận của anh, không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh mà ban đêm đã leo lên giường anh.

Nhận làm người? Lúc mở đầu là không hề để ý sao?

Thanh Thần hai tay ôm ngực, hừ lạnh một tiếng: "Anh cho rằng không thừa nhận có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra sao?"

"Tôi cho anh biết... Mộ Hân Đồng là người anh không thể cưới, nếu không muốn để người khác thấy rõ diện mạo của mình, anh tốt nhất là cùng Mộ Hân Đồng hủy bỏ hôn ước! Không làm vậy... Tôi bây giờ liền cho anh bị tất cả mọi người đều biết đường đường là đại thiếu gia tập đoàn Tổng thì, người thanh niên anh tuấn, danh tiếng lẫy lừng như thế lại trong đêm đính hôn của chính mình bỏ mặc vợ chưa cưới, đi cưỡng bức một cô gái còn vị thành niên!"

Thái độ trầm mặc nghe cô rống giận xong, gương mặt vốn lạnh lùng của người đàn ông lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy, chuyện này anh vốn nghi ngờ, bây giờ tựa như dần dần hiểu rõ.

Nếu như lời cô nói là thật, hơn nữa theo tin tức anh nhận được, vậy anh chỉ có thể hiểu: Cô gái này, nhận làm người, cũng lên sai giường rồi.

Đôi mắt đen, lạnh lùng mà nhìn chăm chăm cô gái đứng cạnh cửa, người đàn ông ưu nhã dựa vào ghế sofa: "Nếu cô tình nguyện cho người khác thấy tình huống bây giờ của cô, tôi tự nhiên cũng không để ý... Hơn nữa, nếu cô muốn ở trước mặt mọi người biểu diễn một màn đặc biệt xinh đẹp, tôi cũng sẽ vui lòng mà theo cùng..."

Lời nói tà ác như ma quỷ, làm cho Thanh Thần mới vừa rồi còn tràn đầy dũng cảm trong nháy mắt liền biến mất.

“Còn có....” Thấy sự trấn tĩnh nguy trang của cô mất đi, trong mắt của người đàn ông hiện lên ý cười: “Cung à, tôi, không phải Tổng Vũ Phàm”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một người giàu có khác

“....” Tâm trạng vừa trầm xuống. Lời nói người đàn ông giống như tảng đá bỏ vào trong hồ, trong lòng Thanh Thần có rất nhiều bối rối.....

Mặc dù biết, là Tổng Vũ Phàm không muốn chấp nhận món nợ này, nhưng cô cũng bị dọa không nhẹ, nhất thời Thanh Thần không có hơi sức mà đi phản bác lại lời nói dối của anh.

“Cung à, với điều kiện của em, muốn tìm người giàu có còn phải có nhiều kỹ thuật lắm. Lần dạo đầu này, đúng là không đủ đặc sắc”

Không biết là lúc đầu bị cô làm cho quá mức tức giận hay vì về tức giận của cô làm cho anh thoải mái cực kì, dù sao anh cũng muốn thay đổi sự lạnh lùng thường ngày, tốt bụng mà chỉ dành cho cô.

“Anh.....” Đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, Thanh Thần giận muốn chết, thật muốn nhào tới cho tên ngu ngốc này mấy bạt tai.

“Nếu như có hai trò xiếc thú đang biểu diễn, xoay tròn trên không trung, đi lên dây thép mà biểu diễn, cũng không cần quá mức quan tâm.....”

Ngay lúc này, một hồi chuông điện thoại vui tươi phá vỡ không khí chiến tranh giữa hai người.

Nhìn cái tên hiện lên trên điện thoại di động, gương mặt giận tới trắng bệch cuối cùng cũng có chút ảm áp, nhìn chăm chăm người đàn ông trên ghế sa lon, trở lại chuyện chính lần nữa: “Tổng Vũ Phàm, anh tốt nhất hãy nhớ cảnh cáo của tôi! Nếu không, anh... anh sẽ phải hối hận.....”

Nhấn nút trả lời trên di động, Thanh Thần dùng tiếng nói như có như không hướng về bên đầu điện thoại mà nói nhỏ: “Xin chào....Anh có phải nhớ em hay không.....trẻ như vậy mà còn gọi điện thoại...Ha ha, rảnh....Chỉ cần là gặp anh, em lúc nào cũng rảnh hết.....uhm, quyết định vậy đi!”

Xoay người, căn bản không cho người đàn ông cơ hội nào để nói chuyện, Thanh Thần giờ giờ điện thoại trong tay lên, như là quả đáp lễ cho lời khuyên tốt của anh: “Nhờ lời tốt lành của anh, bản tiểu thư lại phục vụ một người giàu có khác rồi, hẹn gặp lại!”

Bỏ lại câu nói sau cùng này, Thanh Thần nhanh chóng rời khỏi phòng, cũng đem sự nặng nề trở lại trong căn phòng...

✕

Trong căn phòng mờ tối, người đàn ông ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào nơi Thanh Thần rời đi.

Ngón tay thon dài nhấn nút điện thoại bên cạnh: “Mười phút sau, tôi muốn thấy toàn bộ tài liệu về Tổng Vũ Phàm”

Buông điện thoại xuống, khuôn mặt anh tuấn của anh lạnh như hàn băng. Một người giàu có khác? A.....anh đột nhiên muốn biết rõ, kịch vui này, anh nhìn thấy, rốt cuộc có mấy phần là thật.

✕

Thời điểm Thanh Thần chạy tới sân bay, trời đã sáng rồi, bên trong sân bay cũng đông đảo người đến người đi.

Đứng ở lối ra, Thanh Thần nắm thật chặt quần áo, trong đầu một mảnh mờ đục, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mất đi nụ cười thường ngày.

Chỉ trong thời gian một ngày, thế nhưng lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy....Trong nhất thời, cô thật không biết làm sao cho đúng đây.

Vốn cho rằng, cô chỉ cần bảo vệ giấc ngủ cho Tổng Vũ Phàm tốt là được rồi, nhưng hôm nay....Ai, về tới nhà, cô làm sao có thể đối mặt với cha mẹ...Nếu như có thể gặp lại chị cô, nếu chị hỏi cô...cô phải trả lời thế nào đây?

Nếu Tổng Vũ Phàm vì chuyện đó mà tìm bác hai gây phiền phức thì sao, chuyện này, phải làm sao mới tốt chứ?

Còn có....anh Phong.....anh ấy, nếu anh ấy biết cô đã.....anh ấy còn đối tốt với cô hay không? Có còn hay không....

Nghĩ tới từng chuyện, từng chuyện mà cô phải đối mặt, cảm xúc của Thanh Thần càng trầm xuống, trên mũi cũng nổi lên dấu hiệu ghen tuông.

“Người đẹp bé nhỏ” lúc Thanh Thần đang lâm vào sự trầm tư, một tiếng gọi nhỏ từ phía sau cô vang lên, còn chưa kịp hoàn hồn, một cánh tay mảnh khảnh liền từ phía sau vòng qua vai cô, nắm chặt cổ của cô: “Ồ sao vậy người đẹp bé nhỏ, làm sao có một mình đứng ở chỗ này a..., dựa vào ngực tôi, em làm cho tôi đau lòng quá!”

Chương 8: Người cũ

“Chị.....” giọng nói quen thuộc, làm cho Thanh Thần nở nụ cười, cổ tay lỏng người vừa tới siết chặt, Thanh Thần linh hoạt xoay người, đối mặt với khuôn mặt người vừa đến kia, vui mừng suốt chút nữa nhảy dựng lên: “Chị Tô Hòa, chị đã về rồi!”

“Nói nhảm” nhéo gương mặt Thanh Thần, trên mặt Tô Hòa hiện lên nụ cười xán lạn: “Chị nói, em gái Mộ, em có làm hay không, gọi điện thoại cho em, bây giờ em mới tới!”

Le lưỡi một cái, Thanh Thần đẩy tay Tô Hòa, làm nũng đem đầu đặt lên cổ cô ấy: “Chị gọi điện thoại cho em vào lúc 4 giờ sáng chứ sao....”

“Chuyển tay được sắp xếp như vậy, chị có cách nào chứ” Đẩy đầu Thanh Thần một cái, Tô Hòa nhất quyết không bỏ qua: “Lại nói, nhà em cách sân bay không xa, không phải đi mất ba tiếng mới tới được đây”

“Ài, có bạn trai vừa lạnh vừa ấm a.” Tô Hòa vừa đi vừa cố ý nói nhỏ bên tai mẫn cảm của Thanh Thần: “Chị biết mà, đi ra ngoài mấy năm...trở về sẽ ít người nhớ tới chị...Em có thể tới đón chị đã tốt rồi, chị còn có thể cầu mong xa vời gì nữa.....”

Thân thể, khẽ run lên, Thanh Thần nhìn Tô Hòa đang đẩy hành lý, đôi tay nhỏ bé nhận lấy áo khoác từ trong tay cô ấy: “Mới không phải vậy đâu! Em chỉ là.... Trùng hợp không ở nhà thôi...em làm sao quên chị Tô Hòa được...”

“Không ở nhà? Đêm hôm khuya khoắt em không ở nhà thì em đi chỗ nào chứ?” Tô Hòa nhướn nhướn mày, khuôn mặt nghi ngờ nhìn Thanh Thần “Không phải là.... ở nhà học trường Triền Phong chứ?”

“Không phải đâu”, nghe thấy tên của anh Triền Phong, khuôn mặt Thanh Thần đỏ lên, ánh mắt nhìn nơi phía đường cái có nhiều xe chạy qua: “Chị Tô Hòa chị đừng nói lung tung, Chị.....Xe taxi.....”

✕

“Em gái Mộ ah, chị không có ở đây mấy năm em thì như thế nào? Có phải bị người khác ăn hiếp hay không?” Ngồi trong xe taxi, Tô Hòa vuốt vuốt Thanh Thần, quan tâm mà hỏi sự việc xảy ra với cô.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Thanh Thần nở một nụ cười: “Em cũng không phải đứa trẻ, bản thân em có thể tự chăm sóc mà...làm sao bị người ta ăn hiếp được...”

“Cũng phải”, đồng tình mà gật đầu một cái, trên mặt Tô Hòa liền hiện lên nụ cười bí hiểm lần nữa: “Lại nói, em nhanh lên một chút cho chị nhờ...em và học trường Triền Phong, phát triển tới đâu rồi? Có anh ấy ở bên cạnh em, chị tin cũng không có ai dám ăn hiếp em hết!”

“Em...” suy nghĩ trầm xuống, Thanh Thần làm bộ vô tội: “Cái gì mà phát triển như thế nào a.... Vẫn như trước đây thôi, cũng không có gì đặc biệt.

“Mẹ kiếp!” Tô Hòa nhìn không được mà phát ra âm thanh mắng người: “Cái gì mà vẫn giống như trước kia a.... học trường Triền Phong cũng quá kém rồi... được rồi... Đối với em, anh ấy luôn luôn có sự kiên nhẫn”.

“Chị Tô Hòa, chị đừng nói vậy....Chị thì sao? Ở Châu Phi mấy năm vẫn khỏe chứ?” Thanh Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến chói mắt của Tô Hòa, thật khó tưởng tượng cô gái xinh đẹp này lại kiên cường và dũng cảm như vậy.

Nói tới mấy năm nay, trong mắt Tô Hòa tràn đầy ánh sáng lung linh: “Rất tốt, chị được xem động vật hoang dã, xem nhiều cảnh vật, nhắc tới là thấy hùng vĩ rồi...”

“Vậy... lần này chị trở về, còn đi nữa hay không?” Nghe Tô Hòa kể về cuộc sống của mình, trong mắt Thanh Thần ánh lên cái nhìn hâm mộ, cùng một tia mắt mát

“Chị tạm thời sẽ ở lại Y Thành, có lẽ sau này sẽ còn tới châu Phi”

“Tới chừng nào...em cũng được giống như chị Tô Hòa thì tốt biết mấy...” Thanh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới những việc sắp xảy ra mà cảm thấy phiền muộn.

Vỗ vỗ tay Thanh Thần, Tô Hòa an ủi cô: “Sẽ có cơ hội...Đúng rồi, em gái Mộ, em và ba em...”

Thân thể, bởi vì lời nói của Tô Hòa mà khẽ run, không trả lời câu hỏi của cô, tầm mắt Thanh Thần rơi vào cuốn báo được đặt ở ghế sau của xe. Máu trong cơ thể đang chảy không ngừng, giống như một thoáng liền ngừng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không thể tin được

Hai tay run rẩy mở tờ báo ra, khi tầm mắt Thanh Thần nhìn vào tin tức ở trang bìa thì nước mắt cố nén đã lâu, cuối cùng không nhịn được nữa mà rơi xuống!

“Nhị thiếu gia tập đoàn Tổng thị cùng tài nữ âm nhạc Mộ Hân Đồng cử hành lễ đính hôn hạnh phúc”

Tựa đề, từng từ đều đăng ảnh chụp cảnh thân mật của hai vợ chồng chưa cưới, càng làm cho tâm trạng Thanh Thần nhói lên, làm sao có thể? Chị... làm sao có thể cùng Tổng Vũ Phàm đính hôn thành công chứ?

Cô rõ ràng theo kế hoạch của chị, mang Tổng Vũ Phàm vào một căn phòng, mặc dù... mặc dù... dùng chuyện này để làm điều để giữ hân ở lại, nhưng đây là kế hoạch của bọn cô...

Nếu ở bên cạnh cô thì Tổng Vũ Phàm làm sao có thể xuất hiện trong tiệc đính hôn được, làm sao có thể?

Mộ Thanh Thần không dám tin vào hai mắt mình, giống như nỗi điên mà lật tung tờ báo trong tay, hi vọng có thể từ trong đó tìm được câu trả lời chính xác.

Chỉ là toàn bộ tờ báo, đều nói về tiệc đính hôn của Tổng Vũ Phàm và Mộ Hân Đồng.

Sự thật rõ ràng. Trong hình Mộ Hân Đồng là thật, trong hình Tổng Vũ Phàm cũng là thật...

Chị cô, thật đã đính hôn với Tổng Vũ Phàm!

Mà trong thời gian bọn họ đính hôn, cô cũng đang ở trong phòng 2308...

Nếu như, người ở trong phòng, không phải là Tổng Vũ Phàm... vậy anh ta...

Ông trời! đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô đã làm gì chứ?

Đêm đó, người đàn ông thần bí, rốt cuộc là ai? Sự xuất hiện của anh, anh bị bỏ thuốc, rốt cuộc là trời đất làm sao có sự trùng hợp này, còn là thiết kế từng bước thật tỉ mỉ?

Bọn họ thật sự đính hôn... chị làm sao? Chị bây giờ thế nào rồi?

Chị không yêu Tổng Vũ Phàm, tuyệt không yêu Tổng Vũ Phàm, bây giờ chị, nhất định hận cô đến chết!

“Thanh Thần, em làm sao vậy? Tại sao lại khóc..” Nhìn Thanh Thần khóc nức nở, nhất thời Tô Họa sợ tới mức tay chân bủn rủn...

“Không phải chị em đã đính hôn rồi sao? Em không phải là không biết chứ?” Tô Họa không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ có thể không ngừng thay cô lau nước mắt.

Nhưng càng lau, nước mắt của cô rơi càng nhiều hơn!

“Tài xế... dừng xe”

Bỗng, Thanh Thần vứt tờ báo trong tay, hướng tới tài xế mà yêu cầu...

“Tiểu thư, chỗ này là đường một chiều, không thể dừng xe được.” Tài xế bất đắc dĩ mà nhún vai, bày tỏ sự từ chối.

Nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trong đầu Thanh Thần hỗn loạn tới không có một đầu mối nào, cũng không kịp suy xét hành động của cô có đúng hay không: “Cầu xin ông, dừng xe, tôi muốn xuống xe...”

“Thanh Thần...” Tô Họa bị chuyện xảy ra trước mắt làm ngu đi, căn bản không kịp phản ứng.

Thấy tài xế vẫn không có ý định dừng lại như cũ, Thanh Thần đưa tay mở cửa, hoàn toàn không chú ý từng đoàn xe dập diu, nhanh chóng nhay xuống xe, không quay đầu lại liền hướng tới đối diện mà chạy đi...

“Mộ Thanh Thần...”

Nhìn Thanh Thần lao đảo nghiêng ngã chầy trên đường lớn, Tô Họa sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, chỉ có thể bấm số điện thoại nhiều năm không gọi.

“Này, Triển Phong... Tôi là Tô Họa...”

Thanh Thần nhếch nhác chạy về phía trước, không nghe tiếng thắng xe đang dồn dập, không nghe tiếng còi xe ینگ ỏi, không nghe tiếng chuông rửa thống hận của tài xế...

Không nhìn đèn đỏ, cũng không chú ý tới những ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh... Cô chỉ biết liều mạng chạy về phía trước, ở nơi từng lớp từng lớp sương mù bao phủ, tìm được cửa ra vào của khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mộ Thanh Thần, em thật ngu ngốc

“Tiểu thư, cầu xin cô nói cho tôi biết... ở khách sạn của cô dịch vụ tổng đài có ghi chép, gian phòng có vị khách nào vào ở, các cô cũng có thể tra được, phải vậy không?”

Trong đại sảnh khách sạn thể kỷ Lane, Mộ Thanh Thần nước mắt như mưa nhìn cô gái trước quầy phục vụ, van xin để có thể biết được một chút thông tin về đêm đó từ trong miệng cô ấy.

“Xin lỗi, Mộ tiểu thư!” Nở nụ cười mà nhìn Thanh Thần đang khóc nức nở, cô gái trong đại sảnh vẫn lễ phép như cũ: “Thân phận của khách là bí mật, không có sự cho phép của khách, chúng tôi không thể tiết lộ thân phận của khách được”

“Tôi chỉ muốn biết ai đã ở trong phòng tổng thống 2308... không phải là Tổng Vũ Phàm đặt gian phòng đó sao? Tại sao?..” Thanh Thần vẫn không chịu buông tha, làm việc vội vàng, cô cũng đã chịu sự trừng phạt, một chút tư cách để biết người đó là ai, cô cũng không có sao?

“Thật xin lỗi... Mộ tiểu thư!” Cô gái ở đại sảnh nói với giọng khách khí và có chút xa cách.

“Nhưng...”

“Thanh Thần” thật vất vả đuổi kịp cô, nhìn thấy cô bây giờ đang mất hồn, Tô Họa đau lòng: “Thanh Thần, làm gì cũng có qui tắc, thông tin của khách là bí mật, huống chi có thể vào ở phòng tổng thống, thân phận không giàu cũng sang... em dù cầu xin cô ấy thế nào, cô ấy cũng sẽ không nói cho em... Trừ phi, cô ấy không muốn làm việc ở đây nữa...”

Tô Họa khuyên bảo, Thanh Thần hơi ngần ra, môi hồng giương lên, Thanh Thần nhìn Tô Họa một lúc lâu, cuối cùng hướng tới cô gái ở đại sảnh kia cười một cách áy náy: “Thật xin lỗi, quý rầy rồi!”

Xoay người, bước hai chân nặng nề, Thanh Thần từng bước từng bước đi tới cửa chính của khách sạn...

“Thanh Thần” kéo kéo Thanh Thần, Tô Họa dẫn cô vào một góc của đại sảnh ngồi trên ghế sa lon, đôi tay nhỏ bé cầm lấy gương mặt lạnh ngắt của cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lắc đầu một cái, trong lòng Thanh Thần một mảnh rối bời, trừ trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

“Mộ Thanh Thần.” Đôi tay vòng qua vai của cô, thân thể cô mỏng manh làm cho Tô Họa đau lòng: “Có chuyện gì, có thể nói cho chị biết không? Há?”

“Chị Tô Họa...” đôi tay nhỏ bé, lôi kéo quần áo Tô Họa, được cô ôm vào trong ngực ấm áp, khiến lỗ mũi Thanh Thần càng chua xót, khí nóng trong mắt cũng dần tăng lên...

Vỗ nhẹ lưng Thanh Thần, Tô Họa như đang an ủi em gái mình: “Thanh Thần, em nhớ là, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều không được đùa giỡn mạng sống của mình, em nổi điên mà chạy ra đường lớn, em cho rằng em là ai... lẽ như em.”

Khoảng cách xa như vậy, cô dám chạy tới... cô làm sao... chịu nổi.

“Chị Tô Họa... em...” con người nhẹ nhàng khép lại, Thanh Thần hít thở thật sâu, lại không thể hóa giải sự hồ thẹn đang dâng lên trong lòng...: “Trong tiệc đính hôn của chị em, em ở trong phòng mà Tổng Vũ Phàm đặt trước, em bị người...”

“Chị Tô Họa... em thật sự không biết người đàn ông kia là ai... em thật sự...” Nói câu cuối cùng xong, Thanh Thần khóc ra tiếng, thân thể hoàn toàn co lại...

“Em...” Tô Họa biến sắc, cũng bởi vì lời nói của Thanh Thần, có chút trở nên khó coi, rất nhiều lời muốn nói, tuy nhiên cũng nuốt vào trong lòng mình,

vỗ vỗ đầu của cô, Tô Họa thở dài nói: “Mộ Thanh Thần, em thật ngu ngốc”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biệt thự thần bí

Đứng dậy, kéo tay Thanh Thần, Tô Họa không nói câu nào, liền kéo cô đi ra bên ngoài khách sạn. ...

“Chị Tô Họa...” Thanh Thần bị Tô Họa làm cho mơ hồ, không biết chị ấy định làm gì: “Chị Tô Họa, chúng ta đi đâu vậy?”

Ánh mắt tức giận nhìn Thanh Thần một cái, Tô Họa oán hận mà hạ thấp giọng nói xuống: “Nói nhảm, đương nhiên là đi bệnh viện”

“Bệnh viện?” Thanh Thần nhú mày, có chút khó khăn nói: “Tại sao?”

“Mộ Thanh Thần, em ngu quá rồi đó?” Tô Họa tức giận mà dậm chân: “Buổi tối đó người đàn ông kia khẳng định là không dùng biện pháp an toàn nào, em không đi bệnh viện kiểm tra, lỡ như mang thai thì làm thế nào?”

Mang thai?

Lời nói của Tô Họa, khiến thân thể đang lạnh lẽo của Thanh Thần trong nháy mắt đã không còn nhiệt độ, đôi tay nhỏ bé theo bản năng sờ bụng mình, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Mang thai? Có thể sao... cô cho tới giờ chưa hề nghĩ tới điều này.

Nhìn mặt Thanh Thần sưng sò và kinh hãi, Tô Họa đầu hàng hoàn toàn, bắt đầu dỗ dành mà lắc đầu, kéo Thanh Thần, bước nhanh về phía trước. ...

Tới khi hai hình bóng xinh đẹp biến mất thì ở bên khúc quanh của khách sạn, người đàn ông đứng ở 1 góc của đại sảnh lấy điện thoại ra.

“Thiếu gia... cô ấy đi rồi”

—— mèo —— tiểu —— mèo —— —— phân —— cắt —— tuyến ——

Bệnh viện Tư Thụy Khắc

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời bị một đám mây khổng lồ che khuất, chỉ để lại một tia sáng đỏ rực, làm mất người ta mơ màng, không được chân thật cho lắm.

Khi tia sáng vàng nhạt cuối cùng của mặt trời rơi vào mặt đất cùng bức tường của bệnh viện nhập lại làm một, vườn hoa của bệnh viện tất cả hoàn toàn được che phủ bởi ánh sáng vàng nhạt của mùa thu.

Thanh Thần nhẹ kéo Tô Họa, cùng cô ấy chậm rãi đi trong vườn hoa.

Có lẽ bởi vì đang ở giữa cảnh đẹp, có lẽ bởi vì cô biết không mang thai, dù sao tâm tình của Thanh Thần bây giờ, bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Chị Tô Họa... cảm ơn chị...” Mấp máy cánh môi, trong mắt Thanh Thần hiện lên ánh sáng trong suốt, trong lời nói có sự cảm kích với Tô Họa. ...

“Cảm ơn chị làm gì?” Tô Họa nhướn mày: “Em gái Mộ, em nói em cảm ơn chị vì điều gì chứ?”

“Cảm ơn chị...” Vừa mở miệng, bị ánh mắt nghiêm khắc của Tô Họa mà thay đổi đề tài: “Cảm ơn chị dẫn em tới vườn hoa xinh đẹp này, thật không tưởng tượng được, vườn hoa của bệnh viện lại đẹp đến mức này”

“Hắc! Một bác sĩ ở đây trùng hợp khi chị đi châu Phi làm tình nguyện mà quen biết, công thêm anh ấy là bạn học của học trưởng Triển Phong, chúng ta mới có thể vào đó.” Tô Họa hít một hơi, cũng đồng tình với ý kiến của Thanh Thần: “Thật sự là rất đẹp!...”

“Y Thành là thành phố xa hoa số một của toàn cầu, bệnh viện này không chỉ ở trung tâm thành phố, lại thêm là nơi tập hợp các máy móc, thiết bị cùng các chuyên gia uy tín. Từ sáng đến tối, kẻ ra người vào nhiều không đếm xuể, ngôi nhà lại xây ở trong giữa vườn hoa, lại có thể yên tĩnh như vậy...” Tô Họa vừa cảm thán vừa nhìn xung quanh.

“Chị Tô Họa... Chị xem...”

Trong vườn hoa, lại có một căn biệt thự nhỏ nhà kiểu châu Âu, mặt Thanh Thần mở to khe chớp.

“Nghe Tom nói, căn biệt thự này là nơi tịnh dưỡng tốt nhất của bệnh viện Tư Thụ Khắc cũng như của thành phố Y Thành. Nghe nói căn biệt thự này là 5 năm trước chỉ cần mấy ngày là xây xong, 5 năm trong căn biệt thự này, chỉ có một người chủ duy nhất.

Thanh Thần nghe xong, gật đầu, trong lòng đầy tò mò...rất cuộc là người thế nào, mới có thể ở căn biệt thự này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cuộc chiến với người đàn ông anh tuấn mà lạnh lùng

“Không xong, không xong... tiểu thư không xong, nhanh một chút thông báo cho thiếu gia, nhanh đi mời bác sĩ.....”

Y tá từ trong biệt thự chạy vội vã, hướng tới người đàn ông đi giày Tây đang đứng bên ngoài biệt thự, không khí hỗn loạn trước một mảnh yên tĩnh.

Những người đàn ông lúc vừa rồi còn lạnh lùng nghiêm túc, khi nghe tin tức từ y tá thì nhất thời giống như biến thành người khác, tất cả đều vội mở cửa ra.....

“Ách....” Mộ Thanh Thần cùng Tô Họa đứng ở phía trước mà chứng kiến mọi chuyện, ở nơi xinh đẹp này ngẩn ngơ, trong căn biệt thự này, rất cuộc là ai ở đây? Thế nhưng có thể làm cho nhiều người hỗn loạn cả tay chân như vậy.

“Mau thông báo cho ngân hàng máu...Bạch tiểu thư cần truyền máu”

“Nhưng.....trong ngân hàng máu không còn nhóm máu hợp với Bạch tiểu thư nữa rồi...”

“Đúng rồi a, Jim, lần trước không vận chuyển máu tới, đã sớm không còn nữa rồi...”

“Vậy làm sao bây giờ? Còn không mau đi gọi điện thoại....nhóm máu của Bạch tiểu thư là AB RH âm tính.....

“Nếu Bạch tiểu thư xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.....Chúng ta đều không thể sống tiếp...”

“Chị Tô Họa.....” Trước mắt nhìn thấy từng đoàn bác sĩ, y tá cùng những người đàn ông mặt đồ tây, Thanh Thần kéo ống tay áo của Tô Họa: “bạn họ muốn nhóm máu ABRH âm tính.....”

“Mộ Thanh Thần!” Gõ vào đầu Thanh Thần một cái, Tô Họa nhìn chăm chăm vào cô: “Vì một người chưa từng gặp qua, em lại muốn thể hiện lòng trắc ẩn sao? Máu của em thì em giữ lại đi.”

“Nhưng.....nhìn những người đó, người kia chắc chắn rất nguy kịch.....em.....” Thanh Thần nhấp nháy cánh môi: “Không thể thấy chết mà không cứu được.....”

“Chị không muốn lo cho em nữa.” Quay đầu, Tô Họa biết cô nói gì Thanh Thần cũng sẽ không nghe, nên không muốn nói.

Cười dịu dàng, khóe miệng Thanh Thần mím lại làm hai má hiện ra lúm đồng tiền nhỏ say lòng người: “Yên tâm, em không có chuyện gì đâu.”

Cho máu xong, Thanh Thần hạ hai ống tay áo đang được cuộn lên, mới vừa bước ra ngoài đường, liền bị bóng dáng cao lớn của một người cản lại.....

“Anh.....” ngẩng đầu lên, Thanh Thần nhìn người đàn ông anh tuấn cao hơn cô 1 nửa cái đầu, đáng vẻ nghi ngờ: “Xin lỗi, anh tìm tôi có việc gì?”

Người đàn ông cao lớn anh tuấn không ai bằng không lộ một tia biểu tình nào, đôi mắt màu xanh dương nhạt không có một tia ấm áp: “Cô, không thể đi”

“.....” Lời nói của hắn, khiến Thanh Thần hơi sững sờ, đôi mắt trong như mùa thu hiện lên tia nghi hoặc, gương mặt xinh đẹp bởi vì cho máu, mà giờ có chút tái nhợt.....

“Anh coi tôi là tội phạm sao, tại sao không cho tôi bước ra khỏi cửa? Trong tay đang cầm hộp sữa tươi liền để xuống, Tô Họa trực tiếp đứng giữa Thanh Thần và người đàn ông lạnh lùng kia, ngón trỏ chỉ chỉ vào lồng ngực anh ta: “Này, chỗ khôn không cần đường! Tránh ra!”

Không nhìn Tô Họa một cái, ánh mắt xanh lạnh lùng của người đàn ông vẫn nhìn vào Thanh Thần, thật lưu loát mà nói tên của mình: “Dịch Hàn” (Anh này dễ thương nhì!)

Tô Họa nắm chặt nắm đấm không suy nghĩ, hướng tới gương mặt tuấn tú mà lạnh lùng của người đàn ông mà đánh.

“A.....”

“Chị Tô Họa.....”

Quả đấm của Tô Họa giống như đánh phải tảng đá, bị người đàn ông lạnh lẽo cầm chặt, cánh tay dài khê kéo, cả người Tô Họa bị văng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cậu chủ

“Buông tôi ra.....buông tôi ra.....” Tô Họa bị thủ hạ của Dịch Hàn xách lên, cho dù bị người đàn ông cao lớn kẹp chặt hai bên, nhưng một chút cũng không yên tĩnh.....hai chân không chạm đất đầm đá không ngừng, liều mạng mà muốn trốn thoát khỏi sự khống chế của họ.

“Chị Tô Họa.....”

Thấy Tô Họa bị người ta ngăn cản hành động, Thanh Thần liền muốn tiến lên, lại bị người đàn ông lạnh lùng trước mắt ngăn cản.

“Dịch tiên sinh.....” Ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt xanh lam của Dịch Hàn, giọng nói Thanh Thần mặc dù có run sợ, nhưng trong giọng nói không có ý lùi bước: “Chúng tôi không quen biết anh.....anh-con người này sao có thể đối xử với con gái như vậy, thật không có phong độ gì cả”

Trên mặt Dịch Hàn không biểu hiện một tia dư thừa nào, môi mỏng khê động: “Nhiệm vụ của tôi, là để cô, ở lại chỗ này.”

Nhẹ nhàng nở một nụ cười, trong mắt Thanh Thần mang theo sự tò mò: “Người giao nhiệm vụ cho anh có nói anh có thể dùng cách này đối xử với chúng tôi sao?”

Nghe vậy, Dịch Hàn trầm mặt một lúc, ngay sau đó bàn tay giơ lên, ý bảo người đàn ông phía sau đem Tô Họa thả xuống.

“Chị Tô Họa.....” Lấy tay đỡ Tô Họa, Thanh Thần nhìn cô từ trên xuống dưới: “Chị không sao chứ”

“Không có việc gì” Tô Họa vừa nói, đôi mắt hung ác nhìn Dịch Hàn chằm chằm, nín một bụng tức giận: “Em trước hết uống sữa tươi đi”

Kéo tay Tô Họa ngồi vào chiếc ghế nhỏ ở đường đi, Thanh Thần không có ý định trêu chọc người đàn ông lạnh lùng này: “Vừa lúc em cảm thấy hơi chóng mặt, chúng ta ngồi nghỉ ở chỗ này một chút.

✕

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, 30 phút sau, Tô Họa rốt cuộc mất hết kiên nhẫn: “Họ Dịch kia, muốn chúng tôi ở chỗ này đợi bao lâu? Anh có biết hay không, cái này gọi là giam giữ bất hợp pháp, là phạm pháp đó”

Dịch Hàn đứng một bên không trả lời, thậm chí ngay cả nhìn Tô Họa cũng không thèm.

“Họ Dịch kia, anh điếc hả? Có muốn tôi xin bác sĩ khám tai cho anh không?” Từng gặp qua người không lễ phép, chưa từng thấy ai không lễ phép như vậy, Tô Họa giận tới mức dậm dậm chân!

Đúng lúc đó, từ trong ánh sáng ở lối nhỏ phía trước, mười người đàn ông cao lớn đi giày tây vây quanh một người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu xám tro đi tới...

Trên hành lang bệnh viện ánh đèn thủy tinh phản xạ dung mạo hoàn mỹ người gặp người hận, thần gặp thần hận của người đàn ông.

Vóc người của anh cao lớn mà kiêu ngạo, hình thể tinh thể như tượng điêu khắc của Hy Lạp, đôi mắt màu đen u ám mà thâm thúy, tà mị mà mệnh mang, bất kì ai nhìn vào một cái, liền không thể quên được.

Sống mũi cao như mũi của bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, thẳng tắp mà cao thẳng, đôi môi mỏng làm người ta mơ màng, cả người phát ra một loại khí thế vương giả mê đảo chúng sinh!

Nhưng khoảng cách giữa hai chân mày lại hờ hững mà xa cách cũng có thể hiểu được mọi người, mọi chuyện trên thế giới này, hần đều không để tâm.

Dừng lại bên cạnh Dịch Hàn, khi người đàn ông này tới, làm cho khí lạnh của bệnh viện đã nặng giờ lại lạnh thêm mấy phần.

“Thiếu gia!” Dịch hàn cung kính là đứng bên cạnh người đàn ông, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Người đàn ông mặc áo xám không nói gì, chỉ đem tròng mắt đen gát gao nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống của Thanh Thần. ...

“Nhìn cái gì vậy.”

Ánh mắt của anh quá mức chiếm hữu, khiến Tô Họa cảnh giác mà cầm tay Thanh Thần, vốn là đang trò chuyện vui vẻ chợt tiếp xúc với tầm mắt người đàn ông, không khí đột nhiên có chút không yên nữa rồi.

Thanh Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhuộm làn nước mùa thu thật xinh đẹp mà nhìn thẳng người đàn ông anh tuấn, mím môi, hồi lại mới mở miệng: “Chuyện kia, chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

[đại soái ca xuất hiện.mọi người đoán anh đẹp trai này là ai a?]

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cô đền nổi sao

Người đàn ông mặc áo xám vẫn lạnh lùng mà không nói gì, ánh mắt thâm thúy cùng sắc bén cứ nhìn chăm chăm trên người Thanh Thần, làm cho người khác không nhìn ra một chút bí hiểm nào.

Ánh mắt như tảng băng mỏng làm cho Thanh Thần lạnh lẽo từng cơn, mắt to linh động chớp cũng không chớp mà nhìn thẳng vào mắt anh, mặc dù nhìn anh quá mức lạnh lùng cùng nghiêm túc, nhưng không biết vì sao, Thanh Thần tuyệt đối không sợ anh.

“Tiên sinh.” thấy anh không nói gì, Thanh Thần cũng dễ chịu mà nhắc nhở anh: “Xin hỏi, chúng tôi có thể đi được chưa?”

Ánh mắt người đàn ông hơi thu lại, môi mỏng khẽ động: “Thuộc hạ của tôi, không chăm sóc tốt cho cô sao?”

“.....” Lời nói của anh khiến Thanh Thần cứng họng một lúc, hồi lâu vẫn lắc đầu một cái: “Không phải.tôi chỉ là cảm thấy.tiên sinh.”

“Mạc Lãnh Tiêu.” Nhân nhật mà nói ra ba chữ, hai chủ tớ giới thiệu bản thân cách thức cũng giống nhau như đúc

“Dạ, Mạc tiên sinh!” Thanh Thần đứng lên, ngẩng đầu nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Thời gian không còn sớm, chúng tôi ra ngoài cũng lâu rồi.nếu như có thể, tôi muốn về nhà”

Hơi gật đầu một cái, Mạc Lãnh Tiêu không phản đối lời nói của Thanh Thần.

Thở phào một cái, Thanh Thần kéo Tô Họa, vừa mới chuẩn bị rời đi, lại bị người phía trước gọi lại.

“Mộ tiểu thư”

“.....” Thanh Thần liền ngăn ngại, anh.làm sao biết cô họ Mộ?

“Theo pháp luật quy định, làm hư hỏng vật phẩm cá nhân của người khác, phải làm thế nào?” Đôi môi mỏng tạo nên một độ cong nhân nhật, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một tia tà mị mà lưỡi biếng, làm cho người ta khó mà dời mắt được.

Trầm mặc chốc lát, Thanh Thần trả lời: “Làm hư hỏng đồ vật cá nhân của người khác, nên theo giá trị của nó mà bồi thường”

Rất hài lòng với câu trả lời của cô, nụ cười của Mạc Lãnh Tiêu sâu hơn vài phần: “Mộ tiểu thư ở trong thang máy bệnh viện làm rơi dụng cụ y khoa, có phải hay không phải bồi thường?”

“Dụng cụ này là của anh sao?” Chân mày nhíu lại.nhớ tới lúc ở trong thang máy trời gần tối, vì tránh đụng phải đứa trẻ, cô đã đứng sau lưng cô y tá. ... cũng làm rơi dụng cụ của cô ấy. ...cô lúc đó muốn bồi thường, chỉ là cô y tá nói phải xin phép, vừa đúng lúc Tom lại tới, cho nên chuyện cứ như vậy gác lại.không nghĩ tới, con người trước mắt này, là chủ của các dụng cụ kia?

“Mộ tiểu thư vẫn không trả lời vấn đề của tôi.” Đôi mắt đen không hiện lên một tia tâm tình dư thừa nào, Mạc Lãnh Tiêu nét mặt tự nhiên nhìn mọi cử động của Thanh Thần.

Mấp máy cánh môi, Thanh Thần vẫn trả lời như cũ: “Tôi nói, làm hư hỏng vật phẩm cá nhân của người khác, nên theo giá trị của nó mà bồi thường.Tôi dụng hư dụng cụ của anh, đương nhiên sẽ bồi thường cho anh.”

“Mộ tiểu thư có biết cô dụng hư là những dụng cụ y học tối tân nhất thế giới do nhà nghiên cứu dùng 4 năm mới có thể hoàn thành, trên thế giới chỉ có một máy. Không bàn tới nó có giá trị về y học, riêng phần thiết bị của nó đã có giá trị 6,8 triệu dola. Cô đền nổi sao?” Nét mặt Mạc Lãnh Tiêu bình thường, chỉ là trong giọng nói ẩn chứa sự trêu chọc làm lời nói như có như không.

Lòng của Mộ Thanh Thần hoảng hốt, thân thể cũng có chút lạnh.

“6,8 triệu dola... làm sao có thể, anh muốn lừa đảo sao?” Tô Họa yên lặng lúc lâu rồi cuộc bị hù dọa liền mở miệng, nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt này đang làm người ta giận sôi, cô cũng không chú ý tới hình tượng, mặt trừng thật lớn

“Hai vị tiểu thư, giá tiền này đã được chứng minh, là kết luận người giám định có uy tín nhất thế giới.” Người đàn ông đứng bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu liền lấy ra hóa đơn của dụng cụ ra.

(làm xong chương này mới thấy anh đẹp trai này là hạng người thừa nước đục thả câu)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mùi vị quen thuộc

Nhận lấy hóa đơn, đôi tay nhỏ bé của Thanh Thần khẽ run, thì ra là, bọn họ giam mình ở lại chỗ này, chính vì muốn tìm cô để bồi thường.

6,8 triệu dola... cô ở đâu có nhiều tiền như vậy, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy...

“Nếu trên người Mộ tiểu thư có tiền mặt, các cô bây giờ có thể rời đi rồi.” Đôi mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu nhú lại, trong mắt hắn có một tia sáng nhanh chóng xẹt qua mà không người nào nhận thấy được.

“Nếu không đền nổi.” Giọng nói Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống: “Vậy thì cứ tiếp tục ở lại chỗ này.”

Vừa dứt lời, người đàn ông ở phía sau anh đột nhiên bước tới trước, động tác nhịp nhàng, vừa nhìn đã biết trải qua sự huấn luyện nghiêm túc.

“Thanh Thần, làm sao bây giờ?” Tô Họa tròn tròn mắt, nhìn đám người đàn ông đang ngăn cản phía trước họ một chút, lại nhìn Mộ Thanh Thần một chút, tình hình này nếu như muốn dùng bạo lực mà phá vòng vây, nhất định sẽ chết rất thảm.

Cẩn cẩn môi dưới, mắt Thanh Thần vẫn nhìn vào tờ hóa đơn: “Có phải nếu hôm nay không bồi thường, Mạc tiên sinh sẽ đem chúng tôi nhốt ở nơi này?”

Không trả lời câu hỏi của Mộ Thanh Thần, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu giờ lên, người đàn ông bên cạnh không nói gì, liền kéo Tô Họa đi tới phía khúc quanh của hành lang...

“Chị Tô Họa”

Thanh Thần vừa định chạy tới, lại bị trước người của Mạc Lãnh tiêu ngăn lại, hành lang giờ chỉ còn lại hai người họ.

“Anh, rốt cuộc muốn làm gì?” thấy Tô Họa bị người ta mang đi, cơn tức giận của Thanh Thần dâng lên, phồng má, tràn đầy không vui.

“Ngồi đi, làm như không thấy cơn tức của cô, giọng nói như ra lệnh của người đàn ông làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Quý mà xui khiến mà ngồi trên ghế, Thanh Thần giống như gấp mà, ngoan ngoãn như một con búp bê.

“Anh yên tâm, tiền, tôi sẽ nghĩ cách đền cho anh”. Cùng Mạc Lãnh Tiêu ở chung một chỗ, Thanh Thần bắt đầu có chút sợ hãi, đôi mắt của người đàn ông này quá mức lạnh lẽo, làm cho cô không dám nhìn thẳng anh.

“Tôi muốn đi tìm chị Tô Họa.” Giờ phút này, Thanh Thần mong chờ có thể rời khỏi chỗ này thật nhanh.

“Trả lời câu hỏi của tôi trước đã”

Nâng mí mắt, đôi mắt như cánh đồng mùa thu nhìn thẳng mặt của Mạc Lãnh Tiêu: “Chuyện gì?”

“Cô và Tống Vũ Phàm, có quan hệ như thế nào?” Giọng nói nhàn nhạt, lạnh lẽo làm lòng người kinh hãi, trong tròng mắt đen mê người kia thoáng qua một tia lạnh buốt.

Ba chữ Tống Vũ Phàm này, làm mặt đẹp của Thanh Thần vốn trắng bệch giờ đột nhiên cũng không còn chút máu.

Cái tên này, từ đêm đó trở đi, liền trở nên có quan hệ rồi mù với cô, muốn quên cũng không quên được.

Lòng bàn tay Thanh Thần bắt đầu đỏ mồ hôi, sợ hãi từ lưng chạy hết thân thể, cô không biết, không biết người đàn ông trước mặt này, tại sao lại hỏi như vậy.

“Tôi, không biết anh ta.” Thanh Thần hạ quyết tâm, nói dối anh.

Ánh mắt gắt gao mà nhìn cô, gương mặt tuần tú của người đàn ông xẹt qua một tia không đứng đắn: “Vậy sao?”

Giọng nói nhạt như nước làm Thanh Thần không biết anh có tin hay không, không khí âm trầm làm cô dưới thời tiết cuối mùa thu cũng ra từng lớp mồ hôi mỏng.

“Tôi không biết anh ta.” Cấn cấn môi dưới, Thanh Thần có chút phát biểu không rõ.

Gương mặt tuần tú trầm xuống, Mạc Lãnh Tiêu bỗng đứng dậy, đi tới trước mặt Thanh Thần, ngón tay thon dài khéo léo nắm cằm cô, đứng sức mà nhấc lên.

Sức lực rất mạnh, làm Thanh Thần không thể không ngẩng đầu nhìn anh, cảm, rất đau.

Cánh tay dài bao quát, thuận thế mà đem Thanh Thần ôm vào trong ngực, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu, chôn ở mái tóc đen của cô, hít một hơi thật sâu. ...mát mẻ, tự nhiên, mang theo một chút ý nghĩa ngọt ngào đặc biệt nào đó.

Khóe miệng giương lên một nụ cười mê hoặc, ánh mắt băng giá tràn đầy bí hiểm, mùi vị này, anh, nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người giải cứu

Hành động ngoài dự đoán của Mạc Lãnh Tiêu làm Thanh Thần sợ hết hồn, đôi tay nhỏ bé liều mạng mà đẩy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch hiện lên đầy sự sợ hãi.

“Mạc tiên sinh...” Người đàn ông này rất kì lạ, Thanh Thần sợ: “Xin buông tôi ra, anh làm tôi đau.”

Nhìn Thanh Thần trong ngực mình phát run không ngừng, cô như con thỏ nhỏ đáng thương làm ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu hiện lên một chút hài lòng, như lời cô nói, buông tay ra, làm như không có chuyện gì xảy ra ngồi trước mặt cô.

Hít thở một cái, cả người Thanh Thần đại đi. Trừ muốn rời đi chính là muốn rời đi: “Tôi, tôi muốn...”

Lời nói còn dư lại, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, tiếng chuông điện thoại quen thuộc trong túi xách vang lên.

“Mỗi khi nước mắt em rơi xuống, mỗi khi em tức giận mà chân mày cau lại, cảm giác trong lòng em không thể nói ra, thật ra thì em sợ anh sẽ đi thật xa....”

“Alo, anh Triển Phong...” nhấn nút trả lời Thanh Thần giống như tìm được chỗ dựa, giọng nói vì mừng rỡ mà có chút run rẩy, căn bản không chú ý tới ánh mắt người đàn ông trước mặt bỗng chốc tối sầm lại...

“Em...cũng đang ở bệnh viện Tư Thụy Khắc...” Ánh mắt mùa thu mở to, trên mặt Thanh Thần xuất hiện nụ cười, gương mặt tuần tú của Mạc Lãnh Tiêu lạnh lẽo vài phần.

Vừa cúp điện thoại, người bên đầu điện thoại liền xuất hiện trước mặt Thanh Thần, anh đi tới bên cạnh, còn có người đàn ông thủ hạ của Mạc Lãnh Tiêu đi phía trước.

“Anh Triển Phong, anh...vì sao tới đây?” Nhìn áo sơ mi gọn gàng, mặt cười như gió xuân, người đàn ông dịu dàng như ngọc, trong mắt của Thanh Thần xuất hiện niềm vui.

Vuốt vuốt má của Thanh Thần, trong mắt của Mạc Triển Phong tràn đầy sự dịu dàng: “Là Tô Họa gọi điện thoại cho anh.”

Thân thể hơi nghiêng một bên, tầm mắt Mạc Triển Phong nhìn về phía Mạc Lãnh Tiêu, lịch sự mà gạt đầu một cái: “Chuyện bồi thường, coi như xong đi.”

Không nhìn Mạc Triển Phong, ánh mắt đen lãnh lẽo của Mạc Lãnh Tiêu vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Thanh Thần.

Cái nhìn chăm chú của anh, làm Thanh Thần rất hoảng hốt, đôi tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo của Triển Phong, môi hồng mím thật chặt.

Ánh mắt đen của người đàn ông hiện lên tia lạnh lùng, im lặng vài giây, cuối cùng Mạc Lãnh Tiêu mở miệng: “Cho cô thời gian là một phút, nếu như cô có thể làm thay đổi ý định của tôi.”

“.....” Nghi ngờ mà ngẩng đầu lên, ánh mắt của Thanh Thần vừa nhìn thẳng vào Mạc Lãnh Tiêu thân thể liền run rẩy, chỉ có thể chuyển mắt tới trên

người Mạc Triển Phong.

Gật đầu một cái, nụ cười Mạc Triển Phong vẫn dịu dàng và ôn hòa như trước, tạo cho Thanh Thần sự dũng cảm rất lớn.

Đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần theo sau anh đi tới trước góc của một căn phòng. Trong phòng rất tối, chỉ có thể mượn ánh trăng reo rất ánh sáng mới thấy rõ đồ vật bên trong.

“Anh....tôi...” Cùng ở một chỗ trong không gian này, Thanh Thần hơi do dự, chần chừ mà đứng dựa vào cửa ở góc phòng, ngàn lần cũng không muốn đi vào.

Thái độ của cô làm Mạc Lãnh Tiêu không vui, không chịu được mà kéo cánh tay Thanh Thần, dùng sức tách ra, đè ép cô dựa vào tường, thân thể cao lớn đè lên thật nhanh.

“Anh.....”

Thanh Thần luống cuống, người đàn ông này.....tại sao lại như vậy?

“Cô, sợ tôi sao?” Nói vào bên tai của cô, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông như có như không va chạm vào da thịt của Thanh Thần, hành động thân mật như vậy, làm khuôn mặt cô đỏ bừng lên....

“Đừng, buông tôi ra...” Đôi tay nhỏ bé chống đỡ ở ngực anh, giọng nói của Thanh Thần mang theo chút nước nỡ, ánh mắt mù sương: “Anh rất khỏe....không nên làm vậy có được không.....”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Cô sợ tôi sao?

Cuối cùng là muốn cô làm gì chứ? Bọn họ vốn là hai người xa lạ, tại sao phải có những hành động thân mật giữa bọn họ như vậy!

“Cô sợ tôi sao? Há?” Không nhận được câu trả lời, Mạc Lãnh Tiêu tiếp tục hỏi.

Đôi tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực cứng rắn của anh, đầu mũi hiện lên từng đợt tức giận: “Buông tôi ra...., tôi muốn ra ngoài...tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh, mặc kệ bao nhiêu tiền, tôi cũng đồng ý đền cho anh...xin buông tôi ra, buông ra!”

Thanh Thần rất sợ, người đàn ông này rất ngang ngược, không chấp nhận theo tự nhiên, càng lại gần anh, càng nguy hiểm... cô thà rằng bị đưa đi vĩnh viễn chứ không muốn nhận món nợ này, cũng không muốn bị người ta ép buộc như vậy.

“Cô sợ tôi.” Không còn là câu hỏi nữa, phản ứng của cô đã cho Mạc Lãnh Tiêu câu trả lời: “Mạc Triển Phong? Cô cũng sợ sao?”

Giọng nói lạnh lùng, đề tài lại bị thay đổi, khi tên gọi quen thuộc truyền tới vành tai Thanh Thần, thân thể vốn đang giãy giụa bỗng ngừng lại.

Anh Triển Phong? Cô sợ sao?

Không, cô không sợ!

Anh Triển Phong dịu dàng như vậy, hiền lành như vậy, khi ở cạnh anh ấy cô không sợ bất cứ thương tổn nào, người đàn ông hoàn mỹ như thế, cô tại sao phải sợ?

Mắt đen trong bóng tối không hề chớp mắt nhìn chăm chăm gò má lúng nhún của Thanh Thần, giữa hai chân mày tự nhiên hiện lên nụ cười ngọt ngào, làm trong lòng Mạc Lãnh Tiêu tức giận mà gọn sóng.

Không hỏi câu nào, một tay Mạc Lãnh Tiêu kiểm hai tay cô trên đỉnh đầu, cúi người cưỡng ép mà hôn lên môi cô.

Môi của cô rất mềm mại, nhẹ nhàng, thích hợp nhất để hôn. Anh rất thỏa mãn.

Hôn mãnh liệt, chiếm lấy môi cô thật mạnh mẽ.

Nháy mắt, Thanh Thần chỉ cảm thấy ngạt thở, kêu lên một tiếng, hai mắt trợn thật to.

Đôi môi mỏng vẫn chưa rời đi, Mạc Lãnh Tiêu bá đạo mà đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng có mùi đinh hương* của cô gái đang khiếp sợ, tham lam

mà cùng cô quần quít lấy nhau.

(*: cây từ đình hương)

Cái đầu di chuyển không ngừng, Thanh Thần lều mọng muốn đẩy anh ra, sức lực của anh lại quá mức kinh người, cánh tay như sắt thép đem cô đè ở trong ngực, gắt gao mà ép cô vào bức tường lạnh lẽo.

Lưỡi của anh khê liếm môi cô, cắn nuốt ngọt ngào của cô.

Tròng mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu hé mở, lửa nóng mê loạn, điên cuồng mà quần lấy cô gái như hương thơm này, hơi thở nóng bỏng từ trên người anh truyền tới, làm cho Thanh Thần không tự chủ được mà run rẩy.

Lòng cũng giống như thân thể, chột run lên

Tại sao, anh có thể làm như vậy...

Tại sao, cảm giác xa lạ này giống như trong trí nhớ nhưng bị lãng quên tất cả bây giờ lại hiện rõ trước mắt.

Cảm giác như thế làm cho Thanh Thần có chút hít thở không thông, lý trí bùng tỉnh, làm cho cô từng đợt sợ hãi.

Cô bây giờ muốn nói, nói không ra, muốn cử động, không nhúc nhích được, muốn chạy trốn, trốn không khỏi.

Đôi mắt to tràn ngập sự vô tội như tổ cáo hành động bá đạo của anh, mà động tác thô bạo của anh làm cho sức nóng xa lạ cứ quần quanh ý chí của cô.

Nỗ lực mà phát ra tiếng nói, lại chỉ có thể biến thành “Uhm...uhm” thờ nhẹ, tay nắm thành quyền, ánh mắt trong suốt tràn đầy hơi nước.

Hồi lâu, Mạc Lãnh Tiêu giống như đã thỏa mãn, rời môi cô, ngón tay thon dài khê vuốt đôi môi sưng đỏ, trong mắt hiện lên tầm tới, giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước: “Cô và cậu ta quen biết thế nào?”

Không thể thích ứng với hành động thay đổi nhanh như lật sách của anh, Thanh Thần oán hận mà nhìn anh, nén cơn giận xuống nghiêng đầu sang chỗ khác: “Hừ!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ngoan một chút

Thái độ của cô, cũng không ảnh hưởng tới Mạc Lãnh Tiêu quá nhiều.

Bàn tay bóp nhẹ cằm của cô, ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu ở trong bóng tối càng sâu thăm tà mị hơn.

“Một lần cuối cùng, cô và cậu ta quen biết như thế nào?”. Liếm nhẹ nhàng đôi môi bị anh hôn sưng đỏ của cô, hành động cuồng loạn này, lại rất giống một tên ác ma của bóng đêm.

Quạt cường nhắm mắt lại, cánh mũi của Thanh Thần cũng đồng thời “Hừ” một tiếng.

Khóe miệng mỏng dính thoáng qua một chút cười nhạt, không hề báo trước mà sò vào áo lông của cô, cách một lớp áo, mạnh mẽ đè trước nơi mềm mại của Thanh Thần.

“Anh” Hành động càn rỡ của anh làm Thanh Thần hoàn toàn choáng váng, thờ hồn hèn từng nhịp từng nhịp, mắt nhìn thẳng vào anh, giọt nước mắt nóng bỏng không kịp chuẩn bị mà rơi xuống...

Chất lỏng ấm áp rơi xuống tay của anh làm trái tim Mạc Lãnh Tiêu cùng lúc ngừng một nhịp, đôi mắt cũng co rúc lại.

Cúi đầu vùi sâu vào cái cổ mềm mại của cô, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu không có hành động nào khác: “Phụ nữ, nhớ đừng bao giờ chọn cách khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi.”

Hàm răng cắn cắn môi dưới của mình, Thanh Thần nắm chặt đôi tay, cố gắng làm bản thân bình tĩnh nhưng làm gì cũng không thể ngăn cản thân thể phát run, cũng không ngăn cản được nước mắt đang chảy không ngừng.

Cô rốt cuộc gặp xui xẻo gì, thứ nhất không biết tại sao bị người khác lấy đi sự trong sạch, lại không biết tại sao lại thiếu người đàn ông này một món nợ, bây giờ còn bị người đàn ông xa lạ này làm nhục.

Cô cuối cùng đã làm sai điều gì?

Càng nghĩ càng uất ức, nước mắt rơi càng nhanh, chảy càng nhiều hơn.

“Không được phép khóc.” Nước mắt của cô làm tâm trạng của Mạc Lãnh Tiêu không khỏi phiền não, giọng nói lạnh lùng kèm theo cơn tức giận rất rõ.

Thanh Thần làm gì còn muốn chống lại tiếng gầm của anh, hít sâu một cái, cô định khóc thật lớn lên.

Bàn tay mạnh bạo mà lau nước mắt ở khóe mắt của cô, gương mặt đẹp trai của Mạc Lãnh Tiêu tối tăm: “Còn khóc nữa tôi liền cởi hết quần áo của cô”

Giọng nói trầm thấp có sự băng lạnh, ánh mắt sắc bén nói ra mệnh lệnh làm ai cũng cảm thấy người đàn ông này nhất định là nói được làm được.

Sự thật chứng minh lời hù dọa như vậy rất có tác dụng với cô gái nhỏ này.

Lúc anh vừa nói, xon nước mắt Thanh Thần liền ngừng lại, mở mắt thật to, bộ dáng thật đáng thương mà nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê dầm mưa đã tố cáo sự sợ hãi của cô.

“Ngoan một chút, đừng chọc giận tôi.” Thu tay về, Mạc Lãnh Tiêu cảnh cáo cô gái này lần nữa, nắm eo của cô như là nhắc nhở mà sức lực gia tăng.

Sức lực từ hông truyền tới, giống như đồng hồ báo thức làm Thanh Thần chợt khôi phục ý thức, cố gắng đè nén sợ hãi xuống nhìn chăm chăm anh mà hít sâu một cái: “Mạc tiên sinh, anh có biết anh đối với tôi như vậy, tôi có thể kiện anh tội quấy rối tình dục?”

Nhìn cô mới vừa rồi còn đáng yêu như mèo con mà trong nháy mắt đã giờ móng vuốt đề phòng ra, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu giật giật cười lạnh: “Chỉ cần cô tìm được người dám đứng tới chỗ ở của Mạc gia mặc cô muốn kiện thì kiện.”

Thở hổn hển, Mộ Thanh Thần nhìn chăm chăm thái độ của tên ác ma này, nhất thời muốn cầm dao mà giết hắn: "Anh, anh...ma quỷ! Phát xít! Kẻ độc tài! Nhà giàu chảnh chọe! Địa chủ cướp đất!...."

Những hình dung mà cô nghĩ tới lần lượt nhắm vào Mạc Lãnh Tiêu, nhìn khóe miệng người đàn ông co rúm lại, Thanh Thần quyết không thể cúi đầu, tuyệt đối không lùi bước nữa.

Xoay người lại, Thanh Thần điều chỉnh giọng nói, khóc đến tang thương: “Buông tôi ra, buông tôi ra... Cứu mạng, anh Triển Phong...cứu em.....”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Liều mạng

Cô chấp nhận đền tiền, cô chấp nhận đền đủ táng gia bại sản cũng đền! Cùng với người đàn ông này dây dưa nữa, cô không chết cũng bị điên thôi.

Nếu như anh thật sự là ma quỷ cô cũng không sợ, cô quyết định liều mạng với anh!

Thà làm ngọc nát hơn để ngồi lành! Cô nhất định phải rời đi ngay bây giờ.

Cô tin tưởng chỉ cần Mạc Triển Phong nghe được tiếng kêu của cô, nhất định sẽ tới cứu cô...anh ấy nhất định sẽ không bỏ cô lại đây....

“Anh Triển Phong, cứu em...”

Mộ Thanh Thần bỗng nhem nhóm ý chí chiến đấu làm tâm trạng của Mạc Lãnh Tiêu co giật, bàn tay ngoài đề ở thân thể cô cũng không có bất kỳ cử động nào.

Bộ dáng của cô bây giờ với khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động trong trí nhớ của anh hoàn toàn trùng khớp với nhau, ánh mắt đen hơi trầm xuống, còn chưa kịp suy nghĩ tới hình ảnh giống nhau đó thì bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn.

Tiếng gõ cửa “bình bình” vang không ngừng, tầm mắt Mạc Lãnh Tiêu vẫn nhìn khuôn mặt của Thanh Thần không rời, dung mạo lạnh nhạt không có bất kỳ thay đổi nào.

Mắt của cô toàn sương mù mờ ảo, Thanh Thần nhìn anh đang từ trên cao nhìn xuống, đêm tối lờ mờ làm phong thái lạnh lẽo nổi bật trên người anh càng nặng hơn...Nhưng Thanh Thần không sợ, không cho cô sợ anh.

Cảm thụ được sự dũng cảm cùng kiên cường của cô, đôi mắt đen của người đàn ông thoáng qua một tia cười tà.

Cửa vừa lúc này bị người bên ngoài phá ra....

Thời khắc ánh đèn chiếu vào căn phòng sự kiềm chế của Mạc Lãnh Tiêu với cô cũng thả lỏng.

Tim được tự do Thanh Thần liền không để ý tới chuyện gì mà chạy ra ngoài, vừa chạy thì đụng phải lòng ngực của Mạc Triển Phong: “Thanh Thần. . .”

Cái ôm quen thuộc làm thần kinh đang căng thẳng của Thanh Thần bình tĩnh lại, chui đầu vào trong ngực anh, ngửi được mùi dễ chịu và sạch sẽ của anh, Thanh Thần không muốn cho anh thấy nước mắt của cô, càng không muốn cho anh biết trong căn phòng này vừa rồi xảy ra chuyện gì: “Em muốn về nhà.”

“Thanh Thần.” Nhìn Mộ Thanh Thần như thế làm tim của Mạc Triển Phong đau nhói, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô, ánh mắt nghỉ ngơi nhìn trên người của Mạc Lãnh Tiêu mà nghiên cứu.

“Họ Mạc, anh rốt cuộc đã làm gì với Thanh Thần?” Tim được tự do Tô Họa từ ngoài cửa chen vào, nhìn mọi thứ trong phòng tâm trạng liền tức giận.

Tầm mắt Mạc Triển Phong luôn nhìn chăm chăm vào cô gái ở trong ngực người khác, không nói một câu nào, Mạc Lãnh Tiêu bước đi.

“Này, tôi hỏi anh đấy.thuộc hạ bị cầm tới ông chủ cũng bị cầm luôn sao?” Tay chống nạnh, Tô Họa mắng thật to.

“Chỉ Tô Họa.” Lên tiếng ngăn cản Tô Họa. Thanh Thần cố gắng khống chế nỗi sợ của bản thân: “Anh ta không có làm gì em hết.Em chỉ muốn về nhà”

Người đàn ông này quá đáng sợ, căn bản không phải bọn họ có thể đối phó, Thanh Thần không muốn làm cho Tô Họa gặp chút nguy hiểm nào.

“Thật không?” Tô Họa vẫn có chút nghi ngờ.

Gật đầu một cái Thanh Thần cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mạc Triển Phong mà nói giọng dịu dàng: “Em muốn về nhà”

“Được”. Nụ cười nhẹ nhàng hiện ra, Mạc Triển Phong ôm cơ thể hơi lạnh của Thanh Thần, sắc mặt cũng ôn hòa: “Anh đưa em về nhà”

“Thiếu gia”

Nhìn ba người chuẩn bị rời khỏi người đàn ông đứng cạnh Mạc Lãnh Tiêu nói chuyện lễ phép với ông chủ của mình.

“Chuyện bồi thường tới đây chấm dứt”. Để lại câu nói lạnh lùng, bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu liền nhanh chóng biến mất ở hành lang bệnh viện.

“Dạ, thiếu gia”

“Triển Phong.” Nhìn một đám đàn ông lục lục rời khỏi, Tô Họa cũng nói ra nghi vấn của mình: “Cậu và người họ Mạc này biết nhau sao, anh ta cho cậu thể diện như vậy”.

Mạc Lãnh Tiêu vừa nhìn đã biết người có xuất thân cao quý, liền dễ dàng mà rút lui? Chẳng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Anh ấy tỏ tình

“Không đúng nha.anh ta họ Mạc, cậu cũng họ Mạc.hai người các cậu sẽ không có quan hệ với nhau chứ?”

“Đi thôi.” Không trả lời câu hỏi của Tô Họa. Mạc Triển Phong chỉ nhắc nhở thật nhẹ nhàng.

Không chú ý người đàn ông đang ôm cô bên cạnh, ánh mắt Thanh Thần vẫn dừng lại ở cái bóng lưng lạnh lùng có chút ít cô đơn kia.Hi vọng cô và anh sẽ không bao giờ có cơ hội gặp nhau nữa.

Ngồi ở trong xe của Mạc Triển Phong, Thanh Thần cũng không còn vui vẻ như mọi ngày mà ánh mắt chỉ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang dần dần lui về đằng sau, hai chân mày xinh đẹp bị che khuất bởi một lớp u sầu thật nhẹ.

Thân thể đang lạnh dần bị một bàn tay có lực mà vững chắc vòng qua, cơ thể của Thanh Thần hơi run rẩy một cái nhưng đã bị kéo vào trong lòng ngực của Mạc Triển Phong.

Đặt cằm trên đỉnh đầu của cô đôi bàn tay ấm áp bao bọc đôi tay lạnh lạnh của cô: “Lạnh sao? Cơ thể em sao lại lạnh như vậy?”

Lòng ngực của Mạc Triển Phong rất ấm áp, giọng nói của anh cũng rất êm tai ngay cả mùi hương trên người anh cũng làm cho Thanh Thần có cảm giác

thật thoải mái.

Lời hỏi thăm ân cần khiến cho đầu mũi của Thanh Thần chưa xót, cái đầu nhỏ lắc lắc nhưng cũng không mở miệng để nói chuyện.

“Thanh Thần”. Vuốt ve gò má lạnh lạnh của cô, Mạc Triền Phong hít thật sâu: “Em có tâm sự phải không?”

Vẫn là cái lắc đầu, trong lòng Thanh Thần buồn buồn mà nói nhỏ với anh: “Không có”.

Mạc Triền Phong rất hiểu cô trước đây không bao giờ nói dối trước mặt anh. Nhưng hôm nay cảm giác đã có chút khác giống như không còn là cô nữa rồi.

Không hỏi tiếp nữa Mạc Triền Phong yêu thương mà nhéo lỗ mũi của Thanh Thần một cái: “Xe vẫn đang chạy em cứ nhảy xuống xe như vậy, em còn băng ngang qua đường không sợ nguy hiểm sao?”

Tìm khẽ đập, hô hấp của Thanh Thần cũng nhanh hơn một nhịp: “Anh cũng biết chuyện này sao?”

Đầu khẽ ngẩng lên, đôi mắt to bị sương mù bao phủ của Thanh Thần mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

Nhìn bộ dáng của cô Mạc Triền Phong không tránh được đau lòng liền ôm cô thật chặt trong ngực, anh cũng không thích nhìn thấy vẻ mặt bất lực của cô: “Tô Họa gọi điện thoại cho anh. Em biết anh rất lo lắng cho em mà”

Yêu thương không che giấu chút nào làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần đỡ ửng lên, đối với cô mà nói thì sự che chở của Mạc Triền Phong luôn tăng chứ không giảm chỉ là cho tới bây giờ anh ấy đều chưa từng biểu hiện rõ ràng như vậy mà thôi.

Nghe được lời nói của Mạc Triền Phong, Tô Họa ngồi ở phía trước này giờ luôn kiềm chế để cô không quấy rầy bọn họ không nhìn được nữa liền mở miệng: “Thanh Thần trăm lần đừng trách chị bán đứng em nha. Em nhìn học trường Triền Phong quan tâm em nhiều bao nhiêu a...lúc chị gọi điện thoại là lúc cậu ấy đang họp trong Hắc thị, cậu ấy biết em xảy ra chuyện liền lập tức kết thúc hội nghị mà chạy tới đây”.

Được người đàn ông như Triền Phong yêu thương có lẽ trên thế giới này không có cô gái nào hạnh phúc hơn Thanh Thần .

Thanh Thần lo lắng ngẩng đầu lên tay kéo kéo áo của Mạc Triền Phong: “Anh cứ như vậy mà tới đây...chuyện của công ty anh đều không cần quản lý sao? Hội nghị không có anh được không?”

Tay vuốt vuốt cái mũi của cô, Mạc Triền Phong cười thật dịu dàng: “Không quản lý công ty một ngày cũng sẽ không có sao, hội nghị hôm nay không họp thì còn có ngày mai”.

Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấy đã yêu của cô, ánh mắt Mạc Triền Phong tràn đầy tình ý: “Ở trong lòng anh thì em quan trọng hơn mọi thứ”.

Lời tỏ tình thẳng thắn như vậy làm hai gò má của Thanh Thần đỏ lên, tim cũng không báo trước mà đập loạn xạ. Ánh mắt mùa thu nhìn chằm chằm Mạc Triền Phong cũng có chút sáng lên: “Anh Triền Phong”.

“Thanh Thần”. Ánh mắt trầm xuống, Mạc Triền Phong muốn nhân cơ hội này mà nói ra hết những lời trong lòng: “Em biết là anh luôn một lòng chờ em lớn lên, em sẽ trở thành vợ của anh”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chạy trốn hết

“Ông” . Lời tỏ tình của Mạc Triền Phong làm đầu óc Thanh Thần trống rỗng, lúc này ngoại trừ biết tim của cô sắp nhảy ra khỏi cơ thể thì trong nhất thời Thanh Thần đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Bàn tay khẽ vuốt ve Thanh Thần đang hoảng sợ kia, nụ cười của Mạc Triền Phong tràn đầy yêu thương: “Thanh Thần”.

Giọng nói nhẹ nhàng còn có tình ý nồng nàn của Mạc Triền Phong, mà tình cảm sâu đậm như vậy lại làm cho Thanh Thần giật mình có loại cảm giác hít thở không thông.

Thanh Thần sắc mặt có chút tái nhợt liền hoảng hốt mà lùi về phía sau: “Em...Em...có chút cảm thấy mệt mỏi.....Em muốn đi về trước.....”

Không dám nhìn sắc mặt của Mạc Triền Phong, cô như đang chạy trốn mở cửa xe hơi ra, nhanh chóng mà nhảy xuống xe. Thanh Thần mượn ánh trăng cũng không quay đầu lại mà theo hướng nhà cô chạy đi.

“.....”

Trùng mắt mà nhìn bóng lưng Thanh Thần biến mất trong bóng đêm, hàng chân mày của Mạc Triển Phong nhíu lại và trong ánh mắt che đi một chút mất mát. Tại sao Thanh Thần của anh lại có chút không giống.

“Khụ.” Tô Họa nhìn thấy tất cảm ở cửa xe ho khan một tiếng: “Học trưởng Triển Phong”.

Mạc Triển Phong nhìn Tô Họa gật đầu một cái, nụ cười một lần nữa trở lại trên khuôn mặt anh tuấn: “Cô hôm nay cũng đã mệt vào trước nghỉ ngơi đi”.

Tô Họa lúng túng mà khoe miệng giật giật lấy tay gãi gãi đầu: “Học trưởng Triển Phong. ... Thanh Thần, tình cảm của Thanh Thần đối với anh, anh cũng biết mà. ... Anh nghĩ xem chưa từng thổ lộ với cô ấy bao giờ.hôm nay lại nói nhiều như vậy, nha đầu ngốc kia nhất định bị anh hù dọa rồi”

Khoe miệng Mạc Triển Phong giương lên gật đầu lần nữa: “Cám ơn cô, Tô Họa”

“Được rồi học trưởng về đi. Chờ nha đầu kia tỉnh ngủ chị bảo đảm sẽ mừng rỡ như hoa cho xem”! Tô Họa nhìn về phía Mạc Triển Phong vẫy vẫy tay bèn đóng cửa xe lại đi vào nhà Thanh Thần.

Ánh mắt của Mạc Triển Phong lại nhìn về căn phòng Thanh Thần lần nữa, gương mặt vẫn bình tĩnh như thường, Thanh Thần của hắn rốt cuộc đã trưởng thành: “Ông Lý chúng ta về thôi”

“Dạ, cậu chủ”

*** ✕ ***

“Mẹ nói này Thanh Thần. ... cái người này mới về nhà đã nhốt mình trong phòng làm gì? Chị Tô Họa thật lâu mới trở về, con cũng không tâm sự với chị? Còn cậu nhóc Triển Phong kia. ... Con như thế nào mà không mời người ta vào nhà ngồi một chút?”

Đi vào cửa chính nhà Thanh Thần, Tô Họa đã nhìn thấy Thanh Thần đóng chặt cửa phòng, Lý Tân Mai liền không ngừng lái nhai mà hỏi thăm

“Bà à, Thanh Thần mới về người liền không ngừng cằn nhằn như vậy! Cẩn thận sau này con nó gả cho Triển Phong sẽ không trở về cái nhà này nữa đâu”. Mộ Hào liếc vợ mình một cái vẫn tiếp tục xem tờ báo trong tay.

“Nó dám! Đàn ông thôi, ông bây giờ làm trái ý tôi, ngày mai ông còn muốn ăn cơm hay không đây?” Đôi tay ôm ngực mình – Lý Tân Mai giọng nói đầy uy hiếp.

“Chú mạnh khỏe, cô mạnh khỏe!”

Nhìn tình cảm của cô vào chú vẫn tốt như vậy, Tô Họa liền lễ phép chào hỏi.

“Tiểu Họa đã về, lại đây cô nhìn một cái.thật là càng ngày càng xinh đẹp đó!” Lý Tân Mai bèn cầu nhàu với Tô Họa: “Tiểu Họa con năm nay đã 22 tuổi rồi cũng nên tìm bạn trai đi.”

“Cô.” Khoe miệng Tô Họa giật giật, mắt nhìn thẳng vào phòng ngủ của Thanh Thần....

“Có gì mà ngại chứ.” Lý Tân Mai vỗ vai Tô Họa: “Cô chính là lúc con còn nhỏ đã xem con như con gái của cô! Mộ Thanh Thần”

Giọng sư tử hống của Lý Tân Mai lần nữa hướng về phía cửa phòng của Thanh Thần: “Con nếu không mở cửa, mẹ liền cắt đứt hết cơm, điện, nước, internet của con.”

“Pằng” uy hiếp của Mộ phu nhân trước giờ luôn hiệu quả, giọng nói vừa dứt cửa phòng lập tức được mở ra!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không muốn cho anh ấy biết

Ở trong phòng Thanh Thần không còn chút sức lực nào mà nằm trên giường, trong ngực ôm gấu bông khuôn mặt xinh đẹp nhắm lại một động.

Ngồi trên giường Tô Họa vuốt vuốt Thanh Thần bỗng khẽ thở dài: “Làm sao lại chạy vào đây rồi?”

Thanh Thần lật người ánh mắt mở to chớp cũng không chớp mà nhìn về trước, hai đầu mày xinh đẹp nhưng nhắm lại làm cho người ta đau lòng: “Chị Tô Họa.em.em.”

“Hả?” Tô Họa cùng nằm bên cạnh Thanh Thần, nhìn bộ dạng như trẻ con của cô Tô Họa lại kiên nhẫn muốn nghe cô tâm sự.

Lấy gấu bông ôm trên người giọng nói của Thanh Thần một lúc mơ hồ: “Em, em không biết làm sao để đối mặt với anh Triền Phong, trong lòng của em bây giờ rất sợ cũng rất bối rối.”

Lời tỏ tình của Mạc Triền Phong làm Thanh Thần thêm rối rắm. Cô không phải không biết anh ấy thích cô nhưng cũng không biết tại sao khi nghe lời tận đáy lòng của anh, cô lại muốn chạy trốn?

“Thanh Thần”. Tô Họa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần với vẻ mặt nghiêm túc: “Em có thích anh ấy không?”

Thanh Thần không chút do dự mà gật đầu liên tục: “Thích”.

Từ nhỏ cô đã thích Mạc Triền Phong, thích sự dịu dàng, thích tính cách hiền lành, thích sự giỏi giang, nói chung thích mọi thứ thuộc về anh. Mặc dù cô biết anh rất tài giỏi và cô chỉ là cô gái bình thường nhưng cô vẫn cứ thích anh.

“Nè, em yêu anh ấy phải không?” Tô Họa đưa sự việc càng lúc càng gần.

“Yêu?” Nhìn vào mắt của Tô Họa, Thanh Thần có chút mơ hồ: “Em cũng không biết cảm giác này có phải là yêu hay không, em chỉ biết khi có anh ấy ở đây em thấy rất an toàn, chuyện gì em cũng không sợ. Chị Tô Họa biết không? Thật ra từ nhỏ em đã muốn làm vợ của anh Triền Phong rồi.”

Từ lúc nhỏ, khi còn rất rất nhỏ cô đã từng mơ mộng có thể lấy anh rồi.

“Vậy mới vừa rồi...” Tô Họa đẩy nghi ngờ.

Đôi mắt to trong chốc lát đã tràn ngập sương mù, Thanh Thần giấu đầu mình trong gấu bông: “Em sợ...em không xứng với anh Triền Phong...”

Anh ấy đẹp trai như vậy cô vốn đã không xứng với anh. Bây giờ cơ thể cô đã không còn trong sạch...cô làm sao dám mơ ước quá xa chứ.

“Em không muốn cho anh ấy biết, em sợ khi anh ấy biết rồi sẽ không để ý tới em nữa”. Nước trong mắt ngày càng nhiều khi nghĩ tới Mạc Triền Phong có thể sẽ ghét cô, trong lòng Thanh Thần luôn có một mớ buồn phiền.

Tô Họa nhẹ nhàng ôm Thanh Thần xoa mái tóc cô: “Em có phải bị ngu rồi không, Mộ Thanh Thần. Nếu Mạc Triền Phong thật lòng thích em thì sẽ không để ý. Em không có lỗi, em là bị người khác hại, anh ấy yêu em sẽ càng thương tiếc và đau lòng cho em! Nếu anh ấy chỉ để ý tới tấm màng mỏng đó thì người đàn ông như vậy thật sự không xứng đáng để em yêu, em hiểu không?”

Thanh Thần lắc đầu một cái giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Em không hiểu, em chỉ sợ anh ấy không để ý tới em, em chính là không muốn cho anh ấy biết”.

Nếu như không phải tại cô làm việc hấp tấp thì làm sao có chuyện ngoài ý muốn này xảy ra chứ? Không biết tại sao bị mất sự trong sạch mà còn không biết người kia là ai, chỉ cần nghĩ tới chuyện này Thanh Thần hận không thể tát vào hai má mình.

“Em như vậy chỉ là đang hành hạ bản thân cũng như em đang hành hạ Triền Phong vậy”. Tô Họa tức giận: “Mộ Thanh Thần! làm phụ nữ thì trình tiết đích thực quan trọng cho nên chúng ta luôn muốn tạo khoảng cách cô lập với người khác! Nhưng nếu em cảm thấy bị người vậy bản thì không có tư cách để yêu thì thật đáng buồn thay em!”

“Chẳng lẽ trừ trình tiết ra em không có gì làm Mạc Triền Phong chú ý, không có ưu điểm gì để Mạc Triền Phong yêu quý hay sao?”. Lời nói bén nhọn của Tô Họa như đâm vào sự khó chịu của Thanh Thần: “Mộ Thanh Thần, đừng làm cho chị không nhìn nổi em, đừng làm cho Mạc Triền Phong coi thường em, đừng làm cho ba mẹ coi rẻ em”

Dứt lời, Tô Họa rời khỏi giường của Thanh Thần không hề quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cô ra giá đi

Ban đêm tiếng đàn vi-ô-lông vang lên khúc nhạc du dương, trong căn phòng có những tấm kính thủy tinh nồng nàn mùi cà phê, quán cà phê này là nơi tập nập nhất thành phố Y Thành nên quán lúc nào cũng đầy ắp khách hàng.

Mộ Thanh Thần ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mắt mùa thu nhìn chăm chú vào người trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mà trong suốt vì lo lắng mà lộ ra thật rõ ràng.

“Bác gái, bác gọi con ra ngoài có chuyện gì sao?” khuấy đều cà phê trong ly, mỗi lần gặp mặt mẹ của Mạc Triền Phong đều làm cho Thanh Thần thật hồi hộp.

Ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt Thanh Thần, Từ Lệ Dung bung ly cà phê lên nhẹ thổi một cái, hành động giờ tay nhấc chân đều thể hiện phong cách của người cao quý, thanh lịch và tao nhã: “Thanh Thần, con và Triền Phong quen nhau cũng được 13 năm phải không?”

“Thằng nhóc Triền Phong từ nhỏ đến lớn đã chơi cùng con, hai đứa cũng là đôi bạn thân thiết từ nhỏ.” Móng tay được sơn màu đỏ chói mắt gõ nhẹ lên mặt bàn, giọng nói của Từ Lệ Dung vững vàng và chắc chắn: “Trong mắt bác cùng ba Triền Phong hai đứa cũng giống như anh em của nhau vậy!”

Anh em?

Lòng lại bị kéo xuống. Sắc mặt Thanh Thần trắng bệch. Đôi môi hồng khê mím lại: “Bác gái thật ra con và anh Triền Phong”

“Vài ngày trước thằng nhóc Triền Phong có nói với bác là nó muốn cưới con về Mạc gia làm thiếu phu nhân. Haha, con xem thằng nhóc này thật là nói muốn làm gì thì làm cái đó, hai đứa giống như anh em của nhau làm sao có thể kết hôn được chứ?” Từ Lệ Dung cười khê, tiếng cười sắc nhọn như mũi dao đâm vào tim của Thanh Thần làm nó đau đớn không thôi.

“Bác gái....thật ra thì.....”

“Bác nói Thanh Thần này....Triền Phong nó còn mê muội, con trăm lần cũng đừng học theo.”. Ánh mắt sắc bén khê trầm xuống, giọng nói của Từ Lệ Dung mạnh hơn mấy lần: “Con cũng biết bác và ba Triền Phong chỉ có một mình thằng nhóc này, mai này sớm muộn gì trên vai nó cũng phải gánh vác tập đoàn Viễn Dương....Triền Phong nên cưới một người phù hợp với sự nghiệp và đẳng cấp như vậy mới có thể giúp đỡ nó, con nói có đúng không?”

Đầu của Thanh Thần cúi xuống càng thấp hơn, sắc mặt càng tái nhợt, đôi môi giật giật, một câu cũng không nói ra được.

“Thật ra con là con gái của cục trưởng Mộ, con cũng có nhiều người tốt để lựa chọn nhưng Thanh Thần sao con lại cố tình...”

“Bác gái”. Lần đầu tiên Thanh Thần ngắt lời Từ Lệ Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên tràn đầy sự dũng cảm: “Con và anh Triền Phong đều thật lòng thích nhau....bác gái...”

“Thật lòng?” Lòng mi dài nu๋ng lên, trong nháy mắt nụ cười của Từ Lệ Dung mất đi: “Ồ Y Thành có bao nhiêu thiên kim tiểu thư ,danh gia vọng tộc muốn gả cho Triền Phong nhà tôi, nó sao có thể xem trọng cô chứ? Dù gì thì cái đám cưới này tôi và ba Triền Phong chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Hốc mắt nhuộm đầy màu hồng, Thanh Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Từ Lệ Dung, cô biết mỗi câu của bà ấy đều chắc chắn.

“Hôm nay gọi cô ra đây chính là để cho cô biết suy nghĩ của chúng tôi, hi vọng cô có thể vì tương lai của Triền Phong, nếu như cô biết điều thì cô và Triền Phong vẫn là anh em tốt của nhau”. Mắt nhắm một giây Từ Lệ Dung lộ ra nụ cười đầy sự khiêu khích:” Nếu như cô vẫn làm theo ý mình thì đừng trách tôi không nể tình...”

“Bác gái....con.....”

“Đừng nói gì nữa, phải đưa bao nhiêu tiền cô cứ ra giá đi.”. Từ trong túi xách lấy ra tờ chi phiếu, thói quen của Từ Lệ Dung luôn là dùng tiền để giải quyết mọi việc.

Tim như bị ai bóp nát, sắc mặt Thanh Thần không còn chút máu: “Bác gái, con ở bên cạnh anh Triền Phong không phải vì tiền....”

“Mộ Thanh Thần không cần tỏ ra thanh cao” Từ Lệ Dung tức giận quát lên!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phức Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Ảnh chụp

“Đừng tưởng rằng giả vờ hiền lành thì có thể lừa gạt tôi.” Liếc mắt, trên mặt Từ Lệ Dung tràn đầy sự kinh bi: “Cô có thể tạm thời lừa gạt Triền Phong, muốn gạt tôi, cô còn phải học nhiều!”

“Bác gái....” Đôi mắt xinh đẹp chứa đầy uất ức, giọng nói Thanh Thần cũng có chút mất mát: “Con, con không có”.

“Không có!” Từ Lệ Dung cười lạnh, từ trong túi xách lấy ra một xấp hình, “Pằng” một tiếng ném tới trước mặt Thanh Thần: “Vây cô nhìn xem đây là cái gì?”

Ánh mắt nhìn người trong hình, tầm mắt Thanh Thần khi nhìn tới tấm hình thì phút chốc giật nảy mình. . .

Cầm tấm hình lên, hoảng sợ mà xem từng tấm, càng xem trong lòng càng loạn, càng xem cơ thể càng lạnh dần: “Chuyện này...”

“Thế nào?” Hai tay Từ Lệ Dung khoanh trước ngực, vẻ mặt thoải mái: “Không nghĩ tới hình cô và người đàn ông khác ở trong phòng lại ở trong tay tôi...tiệc đính hôn của chị gái mình, cô đang ở phòng tổng thống của khách sạn hẹn hò với đàn ông...Chắc chắn...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần ngày càng trắng bệch, Từ Lệ Dung tiếp tục lái nhai: “Cô nói những tấm hình này nếu để Triền Phong nhìn thấy, cho nó biết cô ngoài mặt thì trong sáng nhưng lại dâm đãng như vậy, nó sẽ nghĩ cô thế nào? Nó còn có thể muốn cô sao?”

Đôi tay nhỏ bé không ngừng chuyển động, nước mắt suýt nữa cứ chảy ra ngoài rồi.

Địa điểm trong hình là cửa phòng tổng thống số 2308, trong hình nữ chính đang lao đảo, nữ chính lại là cô!

Cái đêm chị đính hôn muốn cô canh chừng gian phòng của Tổng Vũ Phàm kia một đêm, là cô không biết tại sao bị người đàn ông xa lạ chiếm lấy thân thể một đêm này.

Ông trời tại sao có thể như vậy?

“Thật nhìn không ra trong lòng cô dơ bẩn như vậy!” . Nếu không nhận được đĩa CD kì lạ này, bà cũng không biết làm sao để Triền Phong từ bỏ ý định cưới cô!

Về mặt không còn hơi sức nào của Thanh Thần cũng không làm cho Từ Lệ Dung thương cảm ngược lại càng nhục nhã cô nặng nề, sắc bén hơn.

Cô bây giờ thân phận chỉ có thể, lại còn là dâm phụ ai cũng có thể làm chồng, cô cho rằng Triền Phong còn muốn cưới cô sao? Chỉ cần nó nhìn thấy những tấm hình này, nó tránh xa cô còn không kịp nữa!”

“Đừng nói nữa....” Hình rơi xuống đầy đất, Thanh Thần nhắm mắt lại, đau khổ mà cầu xin: “Đừng nói... đừng nói nữa.....!”

“Mộ Thanh Thần, chuyện này cô đã hiểu rõ, làm thế nào cho tốt cô tự suy nghĩ đi.” Từ Lệ Dung thấy mục đích đạt tới, trong mắt cũng chứa nụ cười: “Triền Phong là đứa trẻ ngây thơ, không thích hợp với loại phụ nữ như cô.”

Tìm cơ rút lại đau đớn, Thanh Thần nhẹ nhàng đứng lên, trong giọng nói chứa đầy sự cô đơn: “Bác yên tâm, con sẽ không đi tìm anh ấy nữa, con sẽ nghĩ cách rời xa anh ấy.”

Dứt lời một câu cũng không nói thêm, cũng không muốn nghe câu nào nữa, Thanh Thần không quay đầu lại mà chạy ra khỏi quán cà phê.

Cuối mùa thu gió lạnh lạnh, mà Thanh Thần chạy vội vã trên ngã tư đường một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Cô chỉ biết trong lòng rất đau, đau đến sắp không hít thở nổi.

Không chú ý tới ánh mắt người khác, Thanh Thần vẫn chạy như vậy, không biết chạy bao lâu, rốt cuộc ở khúc quanh của thành phố vô hồn mà dừng lại.

Đèn trên đường đều đã bật.

Ánh đèn vàng rọi xuống mặt đường, đôi tay nhỏ bé chống vào bức tường, cơ thể chậm rãi mà trượt xuống đất, Thanh Thần thở từng nhịp hỗn hển, nước mắt ẩm áp cuối cùng cũng tràn tới gò má của cô.

Không phải không biết cô và Mạc Triền Phong có sự chênh lệch rất lớn, không phải không biết cô đã không xứng với Mạc Triền Phong.

Nhưng vì cái gì lại tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn tới mức quyền được mơ ước cũng tàn ác cướp đoạt đi.

Trong góc tối mơ hồ, Thanh Thần ôm cơ thể lạnh lẽo của mình, đầu chôn vào gối, cuối cùng để mặc bản thân mà khóc thành tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Người đàn ông phúc hắc

“Anh Triền Phong...thật xin lỗi!”. Nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống đất, hai vai Thanh Thần run rẩy không ngừng, giọng nói không còn chút hơi sức.

Thật ra cô căn bản không cách nào giống như lời nói của chị Tô Hòa, coi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Coi như cô tình nguyện lừa mình dối người nhưng giấy luôn không thể nào gói được lửa.

Mẹ Triền Phong nói không sai, bên cạnh anh ấy có rất nhiều cô gái tốt, cô làm sao gả cho anh ấy được, làm sao có thể?

Cho dù biết vậy tại sao cô lại đau lòng như vậy, cũng rất khó chịu, rất muốn khóc thật to.

Đắm chìm trong bi thương nên Thanh Thần không hề chú ý tới bên kia đường trên chiếc ghế cao cấp trong xe một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn cô, chứa đầy sự cô đơn và lạnh giá.

“Khóc thật đáng thương mà!” Người đàn ông trong chiếc xe sang trọng đang cầm ly rượu đỏ trong tay khẽ nói, nhìn người đàn ông phúc hắc phía sau mà than thở: “Cậu chủ, cậu thật tàn nhẫn”.

Ngón tay thon dài ưu nhã mà chống cằm, giọng nói nồng nặc mùi rượu của anh cất lên: “Tàn nhẫn?”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn cơ thể run rẩy không xa trong bóng đêm, gương mặt người đàn ông đẹp trai tràn đầy xa cách, trò chơi khi nào kết thúc phải do anh quyết định.

“Lái xe”

“Dạ, cậu chủ”

“Chú a, cô a... Thanh Thần về rồi...”

Vừa đi vào cửa Thanh Thần liền nghe thấy giọng nói vui mừng của Tô Họa, cũng nhìn thấy người nhà đi về phía cô.

“Mộ Thanh Thần, con đi tới chỗ nào, con coi bây giờ mà mấy giờ rồi?”. Lý Tân Mai một tay kéo Thanh Thần mà trách móc.

“.....” Thanh Thần chỉ cúi thấp đầu cũng không lên tiếng.

“Thanh Thần”. Mộ Hào phát hiện Thanh Thần có chút không thích hợp liền ân cần hỏi thăm: “Tại sao không nói chuyện? Ở trường học có chuyện gì phải không?”

Lắc đầu một cái, Thanh Thần cố gắng ngăn cản nước mắt, cũng không nói gì, không dám ngẩng đầu. Cô không muốn cha, mẹ và chị Tô Họa nhìn thấy đáng vẻ hiện tại của cô cũng không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

“Thanh Thần”. Năm tay của cô, Tô Họa chau mày lại: “Em làm sao vậy, tay thế nào lại lạnh như vậy?”

Thanh Thần vẫn im lặng không nói.

“Thanh Thần, rốt cuộc chuyện gì? Có phải có người bắt nạt con không?”. Lý Tân Mai cũng sốt ruột, hôm nay Thanh Thần rất kì lạ, căn bản không giống đứa con gái vui vẻ hoạt bát của bà.

Liều mạng hít sâu một cái, Thanh Thần lắc đầu liên tục: “Con không sao... Thật không có chuyện gì.”

“Vậy sao con không nghe điện thoại?” Bọn họ như muốn đem điện thoại làm hồng mắt.

“Đúng vậy, Triển Phong gọi cho con nhiều lần như vậy, cậu ấy lúc này ở trong này đợi con, vừa mới trở về rồi...” Lý Tân Mai nhìn con gái mình mà tức giận: “Con bé này sao không biết suy nghĩ cho Triển Phong gì hết.”

Cơ thể bởi vì nghe tên Mạc Triển Phong liền mơ hồ, Thanh Thần cắn môi cô gắng bình tĩnh trở lại: “Thật xin lỗi...”

“Nhanh gọi điện thoại lại cho Triển Phong, cậu ấy cũng chờ đợi sắp chết rồi”. Lý Tân Mai hỏi Thanh Thần: “Thanh Thần con phải trân trọng Triển Phong, người đàn ông tốt như vậy không có người thứ hai đâu?”

Nước mắt vì lời nói của Lý Tân Mai một lần nữa tràn mi.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Thanh Thần cuối cùng mở miệng: “Mẹ...con và anh Triển Phong sẽ không liên lạc với nhau nữa”

“Có ý gì...cái gì mà sẽ không liên lạc nữa...tại sao.....?” Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

“Ý con là con và anh ấy đã kết thúc rồi”. Lòng của Thanh Thần rất đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chuyện tình trong mưa

Sấm lóe lên một đường màu trắng giống như thanh kiếm đang xẹt qua, sét phát ra tiếng nổ ù ù giống như tiếng trống giữa không trung.

Từng giọt mưa rơi tí tách, tiếng vang vừa xa vừa gần. Con mưa này rất lớn, thành phố Y Thành giống như bị bao phủ bởi một lớp mây mưa, từng đám mây đen kịt lướt tới làm cho trời và đất tối đen, hợp lại làm một.

Thời tiết cuối thu có mưa rào và sấm chớp như vậy thật hiếm thấy, một cơn mưa như vậy có thể kéo dài tới năm ngày năm đêm.

Ngoài cửa sổ từng chiếc là vàng mùa thu rơi là tả ở trong sân đã bị nước mưa làm cho ướt đầm. Mưa cũng không ngừng, nước mắt Thanh Thần cũng rơi không ngừng.

Mạc Triển Phong đứng bên ngoài đã năm ngày. Thanh Thần ngoài trong phòng lén lút rơi lệ, không nói câu nào cũng không làm chuyện gì cả.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào a, Một người không ngủ, không nghỉ ngơi! Một người không ăn cũng không uống! Hai người ở đây muốn hành hạ ai hả?”

Tô Họa tức giận dậm chân, không ngừng đi tới đi lui bên Thanh Thần: “Em thật không ra nhìn anh ấy một chút sao? Anh ấy ngang bướng như vậy, ai cũng không khuyên được anh ấy rồi đi... còn đứng như thế nữa cơ thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi đâu”.

Hàm răng cắn môi dưới thật mạnh, lòng của Thanh Thần rất đau đớn, nước mắt không theo ý muốn mà chảy không ngừng.

Đúng vậy, Mạc Triển Phong con người này là muốn tra tấn ai chứ... không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Thanh Thần không muốn gả cho Anh, không muốn gả cho anh... trên thế giới này có nhiều cô gái còn tốt hơn cô ấy, anh tội tình gì mà ngược đãi bản thân như vậy.

“Mộ Thanh Thần, cha mẹ Triển Phong không phải đã nói rồi sao? Triển Phong ngang bướng như vậy, bọn họ cũng không ngăn cản lễ cưới của các em, em còn chuyện gì không từ bỏ được chứ?” Tô Họa vội tới mức muốn khóc: “Chuyện đó Triển Phong cũng biết rồi, anh ấy không ngại cũng không để ý, anh ấy còn kiên trì muốn cưới em, NH ấy yêu em như vậy... em rốt cuộc còn chuyện gì không hài lòng chứ?”

Đối diện với câu hỏi của Tô Họa, Thanh Thần chỉ cô đơn mà rơi lệ...

Cô không biết, cô không biết bản thân đang sợ cái gì, cũng không biết cô đang lo lắng điều gì, cô sợ, cũng rất rối loạn...

“Cậu chủ.... Cậu chủ....”

“Triển Phong....”

Trong sân, tiếng gọi dồn dập âm ỉ hòa lẫn với tiếng mưa từng đợt truyền tới...

Nhìn Mạc Triển Phong tiêu tụy trong mưa, đôi tay nhỏ bé của Thanh Thần nắm chặt màn cửa sổ, cơ thể run rẩy không ngừng...

Anh ấy.... anh ấy té xỉu...

“Mộ Thanh Thần, em có phải nhất định muốn ANH ấy chết đi thì em mới biết trân trọng?” Tô Họa cả người nổi giận, hướng tới Thanh Thần đang đứng bên cửa sổ mà trách móc.

“Tiểu thư Thanh Thần, cầu xin cô xuống xem cậu chủ một chút thôi... ” Quân gia nuôi Mạc Triển Phong từ nhỏ hướng tới cửa sổ ở lầu hai mà hô to: “Nếu cô không chịu xuống... cậu chủ chắc sẽ không muốn đi bệnh viện đâu.”

Tìm giống như bị thứ gì nó bóp nát, nhìn chằm chằm người đàn ông nằm dưới mưa không nhúc nhích, Thanh Thần cuối cùng cũng xoay người cất bước chạy xuống lầu.

Quỳ gối trong mưa nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Mạc Triển Phong, trên mặt Thanh Thần toàn là nước mắt.

Đôi tay nhỏ bé lau gò má lạnh lẽo của ANH, giọng nói của cô trở nên khàn khàn: “Trước đi bệnh viện có được hay không?”

Cơ thể quý như vàng như vậy, chỗ nào có thể chịu đựng được hành hạ!

Bàn tay đang nâng khuôn mặt của Thanh Thần cũng mất đi hơi ấm thương ngày, đôi môi hé ra khó khăn, trong mắt Mạc Triển Phong đầy sự kiên quyết: “Mặc kệ người nào phản đối cũng không ngăn cản được... quyết tâm anh cưới em!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cầu hôn

Mưa rơi đã lâu cuối cùng trời quang mây tạnh.

Tan học, Thanh Thần ôm sách trước ngực đi theo đám người tới cổng trường.

“Thanh Thần” cánh tay mảnh khảnh khoác qua vai Thanh Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng rực rỡ của Tô Họa nhanh chóng chạy tới: “Chiều nay em không có tiết...Hôm nay là sinh nhật của Triển Phong, các em chuẩn bị đi chỗ nào ăn mừng a?”

Sau khi Tô Họa trở lại Y Thành liền tới trường Đại học của Thanh Thần đọc sách cùng cô, Thanh Thần đọc sách năm đầu, Tô Họa đọc sách dành cho năm tư.

Lắc đầu một cái, Thanh Thần thẳng thắn mà giao phó: “Anh Triển Phong... Chúng ta hãy gọi điện thoại cho anh ấy...”

Từ khi Mạc Triển Phong ngắt xiut trong mưa đã nửa tháng nay, quan hệ của hai người họ cũng trở về như lúc trước. Mặc dù cha mẹ Mạc Triển Phong không nói gì nhưng Thanh Thần luôn hiểu rõ bọn họ đối với cô...vẫn không hề thích.

“Hắc, xem ra anh ấy luôn làm cho em vui vẻ”. Tô Họa vừa nói vừa cười, miệng vừa mở to thành chữ O thật lớn: “Thật sự rất bất ngờ”

Tâm trạng của tôi quả thật rất rất vui mừng.

Trên đường ở phía ngoài cổng trường, từng chiếc xe hào hoa nổi tiếng màu trắng xếp hàng từ đầu đường đến cuối đường, tám ngàn tám trăm tám mươi tám đóa hoa hồng cùng sâm banh ghép thành chữ “I LOVE YOU” ở giữa tuyến đường chính.

Mạc Triển Phong mặc đồ tây màu trắng tay đang cầm một bó hoa hồng đỏ, người đàn ông đứng trước xe Ferrari, gương mặt đẹp trai với ánh mắt dịu dàng có thể giết chết trái tim của vô số nữ sinh trong tức khắc.

Chuẩn bị tí mi tất cả làm Thanh Thần đang ở sân trường thật mơ hồ, quyển sách trên tay tất cả rơi xuống mặt đất.

Nhìn Mạc Triển Phong đang đi tới, tim của Thanh Thần nhảy bịch bịch không ngừng, hô hấp cũng dần dần dồn dập.

“Thanh Thần” Dừng lại trước mắt Thanh Thần, khoe miệng Mạc Triển Phong khẽ nhếch, trong mắt sự dịu dàng không cần nói cũng biết: “Gã cho anh đi.”

Quỳ một gối xuống, chiếc hộp đựng nhẫn kim cương nằm trong bó hoa hồng được mở ra làm ánh sáng của nó tỏa ra thật nổi bật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cơ thể Thanh Thần không ngừng phát run. Mạc Triển Phong trước mắt quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ có chút không chân thật, Mạc Triển Phong trước mắt quá mức thâm tình, thâm tình đến mức làm người ta không thể từ chối.

Thấy Thanh Thần sững sờ đứng tại chỗ, hai đầu mày của Mạc Triển Phong lộ vẻ bối rối: “Thanh Thần, tin tưởng anh. Sau này mỗi một phút, mỗi một giây anh đều sẽ ở bên cạnh em. Sẽ không để em bị bất cứ thương tổn gì, đời này kiếp này, anh Mạc Triển Phong sẽ làm cho em tràn đầy niềm vui, tràn đầy hạnh phúc....”

Hơi nóng tràn ngập khoe mắt của Thanh Thần...không có người con gái nào có thể thoát khỏi tình cảm nồng nàn như vậy, huống chi người đàn ông này là người trong lòng của cô a!

“Gã cho anh ấy...gã cho anh ấy...gã cho anh ấy đi...”

Mọi người xung quanh đều vỗ tay, bầu không khí thật náo nhiệt.

Trầm mặc thật lâu Thanh Thần rút cuộc cũng vươn đôi tay ra, lo sợ làm nhận lấy bó hoa trong tay Mạc Triển Phong, khẽ gật đầu đồng ý...

Đứng dậy ôm Thanh Thần vào trong ngực, Mạc Triển Phong hôn nhẹ cái trán của cô: “Thanh Thần...”

“A.....” tiếng kinh hô thật êm ái, Thanh Thần cả người bị Mạc Triển Phong bế lên.

Đôi tay nhỏ bé tự tin mà vòng chắc gáy của anh, người đàn ông như đứa trẻ vui mừng mà ôm cô xoay vòng vòng, trong mắt của Thanh Thần rút cuộc cũng hiện lên ý cười, miệng khẽ mở cũng mang theo hương vị thật ngọt ngào.

Chuyện không vui rồi cũng qua đi...cô tin tưởng gã cho Mạc Triển Phong cô sẽ là người vợ hạnh phúc nhất!

Chỉ là cô còn rất ngây thơ không biết có một ánh mắt màu đen lạnh lẽo của vùng bắc cực đang nhìn chăm chăm vào từng hành động của cô.

(Anh đẹp trai sẽ làm gì a?)

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chủ nợ tìm tới cửa

Đứng trước cổng trường, Mộ Thanh Thần vừa nhìn bài thi trong tay vừa chờ Tô Họa.

“Mộ tiểu thư!”

Bên tai bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên làm Thanh Thần không hề chuẩn bị mà sợ hết hồn.

“Anh...” Giương mắt nhìn cơ thể Thanh Thần giật mình trong nhất thời hơi thở cũng mất đi, muốn nói điều gì nhưng khóe miệng chợt đông cứng.

Trước mắt một người đàn ông cao lớn lạnh lẽo, không phải là người lần trước đã gặp ở bệnh viện sao, người đàn ông tên Dịch Hàn?

Anh ta tại sao lại ở chỗ này chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng trong nhất thời tỏa ra hơi lạnh, Thanh Thần mở miệng nhưng cố gắng cũng không nói ra được câu nào.

“Mộ tiểu thư, cậu chủ của tôi muốn gặp cô.” Giọng nói cứng nhắc không mang một chút tình cảm nào, gương mặt, ánh mắt không lộ vẻ gì của Dịch Hàn nhìn thẳng Thanh Thần.

“.....” tim bỗng nhảy lỡ nhịp một cái!

Cậu chủ?

Cậu chủ trong miệng anh ta sẽ không phải là người đàn ông lạnh lẽo muốn làm gì thì làm chứ?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một gương mặt anh tuấn làm máu trong người Thanh Thần cũng ngừng chảy theo.

Anh – Mạc Lãnh Tiêu...muốn gặp cô?

Ánh mắt mùa thu nhìn về phía bên kia đường không xa. Quả nhiên có một chiếc xe hơi cao cấp màu đen đang đậu.

Thì ra bọn họ là vì cô mà đặc biệt tìm tới đây?

Không phải anh muốn đòi nợ chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần trắng bệch. Lá gan của cô cũng không phải nhỏ nhưng trong bầu không khí áp bức của người đàn ông này, cô cũng rất lo sợ.

Đề phòng nhìn Dịch Hàn đang đứng yên, gương mặt trong suốt chưa đầy nghi ngờ: “Anh ta... tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cậu chủ muốn gặp cô.” Người đàn ông đem lời đã nói lặp lại lần nữa.

Cánh môi mấp máy, Thanh Thần đóng quyển sách lại đi về hướng chiếc xe hơi đang đậu kia.

Mới vừa đi tới bên cạnh cửa xe liền mở ra.

“Chuyện này...Anh tìm tôi có chuyện gì không?”. Không dám nhìn người đàn ông trong xe, giọng nói Thanh Thần có chút run rẩy.

Không để ý tới câu hỏi của cô, ánh mắt đen lạnh lẽo của người đàn ông quét qua gương mặt lo sợ của cô, trên người Mạc Lãnh Tiêu có loại khí thế ngang tàng bao phủ: “Lên xe.”

“.....” Lời của anh làm Thanh Thần theo thói quen lui về sau một bước, ánh mắt xinh đẹp chứa đầy cảnh giác nhìn người đàn ông trong xe: “Tôi.....không cần...”

Cô và anh căn bản không tính là quen biết, tại sao muốn cô ngồi vào xe của anh?

Thấy cô từ chối làm Mạc Lãnh Tiêu lộ ra ý cười mờ nhạt, ngón tay thon dài lấy bật lửa đang cầm trong tay mở ra, lại đóng lại, ngọn lửa lóe sáng, thứ tiếng động thanh thúy ấy làm Thanh Thần sợ đến khó thở.

Người đàn ông này quá đáng sợ! Anh không nói câu nào cũng làm cho Thanh Thần quá mức run sợ.

“Một lần cuối cùng” Mắt đen hiện lên một lớp băng mỏng: “Lên xe”

Giọng nói không cho thương lượng làm cơ thể Thanh Thần lạnh lẽo. Muốn chạy trốn nhưng rút cuộc cũng nhắm mắt mà lên xe.

“Anh..tìm tôi rồi cuộc là muốn làm gì?” Không gian rộng rãi, Thanh Thần chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, cơ thể luôn đề phòng giống hệt một con nhím.

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì ngón tay thon dài ưu nhã che ánh sáng mặt trời, ánh mắt đen lạnh lẽo chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi của cô.

Không khí trầm lặng làm hơi thở của Thanh Thần hơi dồn dập, đôi tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của mình: “Không phải đã nói tôi không cần đền tiền mà.”

Trong tiếng nói mang theo sự tố cáo. Người đàn ông này không phải muốn lật lọng chứ?

Khóe miệng tà mị khẽ nhếch, tiếng nói lạnh như nước đá của Mạc Lãnh Tiêu vang lên: “Tôi có nói qua sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Sự lật lọng phản bội đã nói

Lời nói của Mạc Lãnh Tiêu làm cơ thể Thanh Thần chợt ngưng ngẩn.

Ở trong bệnh viện anh rõ ràng có nói chuyện đền tiền sẽ không nhắc lại nữa, hôm nay anh lại nói: “Tôi không nhớ rõ”, biểu hiện này là có ý gì?

Chẳng lẽ anh muốn lật lọng phản bội lời đã nói sao?

Con người màu đen chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai bức người của Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần chợt có cảm giác như dè vào miệng cọp, cô cảm thấy bị lừa.

Môi hồng khẽ mím lại, Thanh Thần tăng thêm sự can đảm “Mạc tiên sinh, anh cuối cùng muốn thế nào?”

Không bỏ qua nét lo âu và khẩn trương trong mắt cô, Mạc Lãnh Tiêu dùng mắt trước gương mặt mềm mại, nhỏ nhắn của Thanh Thần: “Mạc Triển Phong đã cầu hôn cô phải không?”

Hai chân mày khẽ nhíu chặt, Thanh Thần gật đầu một cái, không hề phủ nhận: “Phải”

Màn cầu hôn của Mạc Triển Phong có thể nói là kinh hoàng đất trời, cô dĩ nhiên sẽ không tin Mạc Lãnh Tiêu sẽ không biết chuyện này, cũng cảm thấy cô không cần thiết phải giấu anh.

“Cô muốn gả cho cậu ta?” Ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt cô.

Lông mày càng nhíu chặt lại, Thanh Thần hít sâu một cái: “Mạc tiên sinh, đầu tiên là tôi dụng hư dụng cụ của anh, tôi rất xin lỗi. Sau đó tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng ta không thân thuộc tới mức có thể bàn luận chuyện riêng của tôi.”

Trong tròng mắt đen thoáng qua một chút ý cười: “Đây là thái độ của cô đối với chủ nợ sao?”

“Chủ nợ?” Khí thế của Mạc Lãnh Tiêu làm Thanh Thần rất uất ức, cô không nổi giận, anh cho rằng cô có thể để mặc người ta chém giết sao?

“Mạc tiên sinh, anh đã nói chuyện đền tiền không nhắc lại nữa mà, hôm nay anh muốn phản lại lời đã nói sao?”

“Đối với một nữ sinh mà dùng tới thủ đoạn này, anh không cảm thấy mình quá thiếu bản lĩnh đàn ông sao? “Đôi lông mày nhăn lại, Thanh Thần quyết bảo vệ lợi ích của bản thân cô.

Ánh mắt nhẹ nhàng lộ ra suy tính của cô, Mạc Lãnh Tiêu giống như không có nghe cô nói gì, không phản bác cũng không đáp lại.

Thấy anh trầm mặc, trong lòng Thanh Thần thật cao hứng, run sợ hơi hạ xuống, sự dũng cảm cũng tăng lên. Ánh mắt to trừng tròng mắt của anh: “Anh Triển Phong nói chuyện đền tiền đã hủy bỏ...”

Thanh Thần cũng đồng ý cái nhìn của Tô Hòa, giữa Mạc Triển Phong và Mạc Lãnh Tiêu nhất định có liên quan với nhau cho nên tin câu trả lời của Triển Phong cũng không tệ lắm.

“vù.....” Xe đang chạy nhẹ nhàng bỗng dừng lại.

Cơ hồ lúc xe hơi vừa dừng lại thì cùng lúc đó cánh tay Mạc Lãnh Tiêu duỗi một cái chợt bắt Thanh Thần dón vào một góc, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt kéo gần khoảng cách với Thanh Thần.

Người đàn ông đang lái xe thức thời mà bước xuống, trong xe chỉ còn lại gương mặt đờ đẫn của Thanh Thần và sắc mặt xanh mét của Mạc Lãnh Tiêu.

“Nhớ đừng để cho tôi nghe cô nhắc tới tên của cậu ta nữa”. Ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt đẹp trai lộ sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hai mắt trừng to, Thanh Thần ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang dán chặt trước người cô, hơi thở dồn dập: “Tại sao...tại...”

“Tôi không thích.” Mối mong khẽ nhếch nhìn Thanh Thần đang bị sự tức giận của anh làm cho ngạt thở, trong nháy mắt tim Mạc Lãnh Tiêu có sự thay đổi.

“Nhưng...Nhưng...”

“Trả lời tôi.” Bá đạo mà cắt đứt lời của cô, bàn tay giữ chặt cằm của cô mà dùng sức nâng lên: “Cô muốn gả cho cậu ta sao? Hả?”

Lông mày nhíu chặt Thanh Thần khó chịu với hành động của anh: “Mạc tiên sinh, tôi muốn gả cho anh ấy thì liên quan gì tới anh?”

Người đàn ông này thật độc ác, cô không phải thú cưng của anh, tại sao lại mạnh tay với cô như vậy chứ?

“Mộ Thanh Thần, cô nghe rõ đây”. Hoàn toàn không để ý tới lời nói của cô, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu khẽ giương ý cười, trong mắt hơi lạnh cũng không tiêu tan: “Tôi không cho phép cô gả cho cậu ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Không có tư cách

Không biết vì cái gì mà tiếng nói của người đàn ông lại đề cao tới mấy dB làm tai xé ở phía trước hoảng sợ mà rụt cổ một cái: “Tôi nói không cho phép là không cho phép”.

“Mạc Lãnh Tiêu!” Sống mũi Thanh Thanh vừa đau xót vừa nổi giận: “Không cho phép tôi? Tại sao lại không cho phép tôi?”

“Bằng cô là vợ chưa cưới của tôi.”

Ánh mắt đen của anh thoáng qua từng mảng băng mỏng. Người phụ nữ của anh còn muốn ra ngoài cùng người khác sao?

“Vợ chưa cưới?” Trong lòng dâng lên vô số uất ức làm ánh mắt cô ửng đỏ: “Tôi cho rằng tôi là thú cưng của anh thôi”.

Anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, anh muốn rời khỏi thành phố liền rời đi, ở thành phố xa lạ anh biết rõ cô không có bạn bè, không quen biết một người nào nhưng anh cho tới bây giờ đều không để ý tới cảm giác của cô.

Thật vất vả mới có can đảm gọi điện thoại cho anh thế nhưng anh lại tắt máy.

“Thú cưng?”

Quay đầu nhìn cô một cái tiếng nói của người đàn ông càng lạnh lẽo.

Cau mày một cái mí mắt Thanh Thần rũ xuống: “Nếu là thú cưng thì người chủ cũng phải có mấy phần chăm sóc. Nhưng anh thì sao? Quăng một mình tôi ở chỗ này mà không giải thích một chút sao?”

Không phải là mặc kệ cô sao? Vậy bây giờ ở chỗ này quơ tay múa chân làm gì chứ? Càng nghĩ trong lòng cô càng không hiểu nổi.

“Giải thích?” Lông mi dài thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua ý cười: “Với cô sao?”

Thái độ của anh làm cơ thể Thanh Thần cứng đờ, môi mím lại nhìn anh tố cáo.

Lười biếng đem cơ thể dựa vào ghế nệm, môi mỏng lạnh lẽo khẽ động: “Tôi nghĩ cô không biết rõ thân phận của mình.”

Đáy mắt hiện lên ý cười lạnh, cô biết rõ lời nói của anh có thể làm tổn thương người khác nhưng cô vẫn muốn nghe: “Anh muốn nói gì?”

Ngón tay ưu nhã nâng gò má run rẩy của cô nhưng cũng không làm cảm xúc Mạc Lãnh Tiêu thay đổi: “Cô nghĩ rằng danh nghĩa là vợ chưa cưới của tôi thì cô có thể nắm giữ hành tung và can thiệp vào cuộc sống của tôi?”

Nụ cười trên mặt cô tái nhợt làm nụ cười của Mạc Lãnh Tiêu ngày càng sâu: “Nghe cho rõ, tất cả về tôi cô đều không có tư cách hỏi tới. Hiểu không?”

Kinh ngạc nhìn anh Thanh Thần khẽ cắn môi hồng như là bị thứ gì khẽ nhéo một cái.

Anh cho là cô muốn can thiệp vào cuộc sống của anh sao? Anh cho là cô muốn hòa nhập vào cuộc sống của anh sao?

Cô chỉ không muốn ở nơi xa lạ này như một kẻ ngốc mà thôi.

Cô cho rằng ở nơi xa lạ này thì cô và anh ít nhất cũng có chút quen biết nhau. Thì ra đều là sai lầm của cô.

Cô căn bản không nên có một chút tình cảm nào. Anh xuất hiện hay không xuất hiện thì cô cũng coi như không có người này. Không hơn.

Mộ Thanh Thần, thời gian này này quá cô đơn hay sao? Vội vã tìm một tia ấm áp ở một nơi xa lạ như vậy?

Mây thật là ngu không ai bằng! Thật đáng buồn cười!

Khép nhẹ đôi mắt yếu đuối không cho phép anh trông thấy: “Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu rồi thì tốt.” Nhìn về mặt thoáng đau lòng của cô ngược lại làm lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu thoáng ưu phiền.

Không có hứng thú nghiên cứu những chuyện đó, tầm mắt của anh nhìn tãi xế phía trước, giọng nói âm trầm nói với tài xế: “Đi tới phường Lưu Lam”

“Dạ, cậu chủ”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Kinh ngạc

Xe ngừng lại ở trước cửa tiệm thời trang đầy hoa lệ.

Đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần cúi thấp đầu đứng trước tủ kính bên ngoài nhìn mũ giày của mình, giống như một đứa trẻ phạm tội.

“Tôi...buổi tối tôi còn có việc....” nhìn bóng lưng anh, Thanh Thần mở miệng: “Nếu như, nếu như có thể tôi muốn đi về trước.”

Xoay người, người đàn ông lạnh lùng liếc cô một cái: “Có chuyện gì?”

“Tôi....tôi...” Thanh Thần có chút lắp bắp: “Chậu hoa ở cửa sổ còn chưa tưới nước...rồi còn nữa, bộ phim tối này là tập cuối.”

Thấy anh cất bước đi vào tiệm thời trang, Thanh Thần chỉ đành đi theo sau: “Mạc Lãnh Tiêu, anh, anh có nghe tôi nói gì không?”

“Mạc tiên sinh rất vui vì ngài đã tới”

Nhìn Mạc Lãnh Tiêu đi vào trong tiệm, nhân viên phục vụ đã sớm tới trước mà thành khẩn tiếp đón.

Ánh đèn chói mắt chiếu vào trên mặt Thanh Thần làm mắt cô cứ nháy nháy liên tục.

Ở cửa hàng cao cấp như vậy đứng bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, cô mặc đồng phục học sinh đi giày Cavans, tóc cột đuôi ngựa thấy thế nào cũng không hợp nhau lắm.

“Thay quần áo.” Giọng nói lạnh lùng như trước, người đàn ông này luôn có thói quen ra lệnh cho người khác.

“Này.....”

Thanh Thần còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra thì người đã bị nhân viên phục vụ kéo vào một căn phòng khác....

“Mạc Lãnh Tiêu! Tôi muốn về nhà, anh... Anh đang làm cái gì vậy?” giọng nói của Thanh Thần ở trong phòng truyền tới thật mơ hồ: “Cái con người này làm sao vậy, hạn chế sự tự do của tôi, anh có biết hay không?”

“Đừng...không được cởi quần áo của tôi....các người....”

Người đàn ông bên ngoài căn bản không để ý tới phản ứng của cô, chỉ là ưu nhã mà tựa vào bàn thủy tinh, lông mày nhíu lại không biết đang nghĩ điều gì.

20 phút trôi qua

Mộ Thanh Thần mặc một chiếc váy da hội màu trắng dài chạm đất, che ngực mà đi ra.

Cô rất hợp với màu trắng, ánh mắt trong suốt giống như không nhiễm bụi trần, một mảnh ngây thơ không chút ô nhiễm nào lắng đọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mà tao nhã vừa nhìn thấy đã yêu, chỉ thay đổi một chút thì vẻ đẹp trời sinh của cô đã lộ ra, công thêm toàn thân màu trắng cô giống như một đóa hoa mai trắng mới chớm nở dưới ánh trăng, thanh nhã mà xinh đẹp, toàn bích nhu nhuận.

Anh cứ nhìn cô như vậy tới mất hồn.

“Mạc Lãnh Tiêu”. Như con bướm bay lượn khẽ run lên, khuôn mặt Thanh Thần đề phòng: “Anh...anh không phải muốn đem tôi đi bán chứ?”

Thấy anh chỉ nhìn chăm chăm vào mình, Thanh Thần liền đỏ mặt: “Tôi, tôi không đáng bao nhiêu tiền...anh đừng bán tôi...tôi, tôi muốn trở về...”

Anh đột nhiên xuất hiện lại dẫn cô tới chỗ này là muốn bán cô để đền tiền cho anh sao?

Ý bảo nhân viên phục vụ đem áo choàng màu trắng cho cô, thấy mảnh vải che lại đầu vai tuyết trắng của cô, Mạc Lãnh Tiêu dẫn đầu đi ra khỏi cửa hàng.

“Này...” Kéo làn váy Thanh Thần chỉ có thể đi theo, ngoan ngoãn lên xe.

Run sợ mà nhìn Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần thật lo lắng anh sẽ bán cô: “Chúng ta rốt cuộc đi đâu vậy?”

Mắt đen nhìn cô một cái: “Tiệc khiêu vũ”

“Uhm” Lòng thấp thóm cuối cùng cũng nhẹ nhàng, Thanh Thần nhủ mảy: “Nhưng, nhưng tôi không biết khiêu vũ, hơn nữa tôi không biết cách xã giao.”

Cô rất ít trường hợp chính thức xuất hiện, cũng không thích nơi tụ họp của xã hội thượng lưu.

“Việc cô cần chỉ là đi theo bên cạnh tôi.” Nhân nhật mà nói ra nhiệm vụ của cô, giọng nói này còn mang theo hơi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiệc khiêu vũ của bạn anh

Gật đầu một cái Thanh Thần đem tầm mắt nhìn cảnh vật di chuyển ngoài cửa sổ, trên danh nghĩa cô là vợ chưa cưới của anh, cùng anh xuất hiện ở tiệc khiêu vũ là trách nhiệm của cô, cô không thể từ chối.

Xe dừng lại trước một căn biệt thự sang trọng.

Nhìn từng cặp khách quý sang trọng ở cửa, Thanh Thần quay đầu nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Mạc Lãnh Tiêu, chuyện này, tôi cũng phải giống như bọn họ mà khoác tay anh sao?”

Xoay đầu chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không nói gì nhưng trong mắt anh lại thoáng qua một tia ánh sáng hiếm thấy.

Thở dài, Thanh Thần kéo cánh tay anh: “Anh không nói không thể, tôi liền cho là anh đồng ý.”

Đi theo anh, làm theo anh, thật vất vả mới trả nợ được một chút cô nhất định sẽ làm hết sức.

Kéo cánh tay anh đi vào hội trường, Thanh Thần nhận ra trong đại sảnh có không ít ánh mắt quăng tới người cô.

“Ông Hoắc, sinh nhật vui vẻ.” Tươi cười hỏi thăm chủ nhà, Mạc Lãnh Tiêu khách sáo mà chào hỏi chỉ là giọng nói này vẫn như cũ lạnh lùng mà xa cách.

Thì ra khi nói chuyện với người khác anh cũng lạnh nhạt như vậy. Thanh Thần âm thầm suy nghĩ không biết khối băng ngàn năm này đối với người thân, với người yêu có phải cũng là bộ dáng này hay không?

“Mạc tổng có thể tới thật làm cho lão già như tôi vui mừng như trẻ lại.” Mặt lão họ Hoắc đầy hòa khí, thân thiện mà nói chuyện với anh: “Trên thương trường, người nào cũng biết có thể làm cho Mạc tổng tới dự hội có thể đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay Mạc tổng thật cho lão đây mặt mũi mà.”

Lão Hoắc không biến sắc mà liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, trên người cô tỏa ra một nét đẹp hiếm thấy, sự dừng cảm không hề dao động, lại dịu dàng, lại bắt mắt làm cho người khác không thể rời đi.

“Nghe nói Mạc tổng chưa bao giờ mang bạn gái đến dự tiệc tối cả...như thế xem ra, vị tiểu thư này rất đặc biệt”

Thanh Thần hơi sững sờ, đặc biệt sao? Đích thực là đặc biệt, là vợ chưa cưới trên hợp đồng, làm sao có thể không đặc biệt chứ?

“Tôi có chuyện nói với ngài Hoắc”. Nhìn về phía Thanh Thần thông báo một câu, Mạc Lãnh Tiêu cũng không quay đầu lại cùng ông Hoắc rời khỏi.

Thanh Thần sững sờ đứng tại chỗ, nhìn đại sảnh đủ dạng người sang trọng, nhất thời không có tâm tình.

Nâng váy đi khỏi đám người đó, Thanh Thần lặng lẽ đi ra khỏi đại sảnh, đi ra vườn hoa bên ngoài biệt thự.

Đứng ở góc sân, Thanh Thần vòng chặt đôi tay của mình.

Cô không nên tham gia buổi tiệc này, cô không thích nơi náo nhiệt, càng không thích phải ăn mặc như vậy.

Nhưng Mạc Lãnh Tiêu đã quyết mang cô tới. Cô không thể từ chối được chỉ có thể đối mặt với tất cả.

Người trong đại sảnh trò chuyện thân thiết với nhau, nhìn vào thì thấy tốt đẹp hiền hòa nhưng Thanh Thần biết bọn họ chỉ trò chuyện vui vẻ bên ngoài để mở rộng lợi ích của mình thôi.

Những khuôn mặt tươi cười giả tạo chỉ không biết sau lưng có thể sử dụng chiêu gì để hãm hại người khác thôi.

Cô ghét sự a dua nịnh hót như vậy, nếu như có thể cô thà về nhà xem phim truyền hình còn hơn.

Đều tại Mạc Lãnh Tiêu, đều tại anh dẫn cô tới chỗ này.

“Tiểu thư, tôi có về chưa từng gặp em” Giọng nói trầm thấp sao lưng chợt vang lên làm Thanh Thần giật mình.

Lông mi thật dài khẽ run, Thanh Thần hạ mí mắt, trầm mặc mà lui bước.

“Là ai dẫn em tới đây?” Người đàn ông cúi xuống gần cô, hít thở thật sâu: “Đẹp như vậy... lại... còn thơm như vậy”.

Đề phòng nắm chặt áo choàng, Thanh Thần sợ đến mặt trắng bệch: “Tôi, tôi muốn đi.”

Nhanh chóng xoay người vừa muốn rời đi thì cơ thể của cô lại lạc vào trong một lồng ngực xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tức giận

“Không được làm vậy!”

Hành động phóng đảng của người đàn ông xa lạ làm Thanh Thần thét chói tai.

“Tôi làm sao chứ? Tôi chỉ muốn làm bạn với em thôi!” Giọng nói tà ác của người đàn ông còn thuận theo tư thế mà ôm bờ vai cô kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

Thanh Thần cố gắng muốn trốn thoát nhưng đôi tay lại bị hắn ta nắm chặt vòng qua sau lưng.

Đôi mắt sáng chứa đầy hơi nước, cơ thể Thanh Thần không ngừng phát run!

Ông trời! Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu đi chỗ nào?

Không còn sức lực mà thở mạnh, Thanh Thần bị thương mà nhìn người đàn ông xa lạ này, sự sợ hãi trong đáy lòng cô nhanh chóng lan tràn.

“Thật đẹp, dáng vẻ này đẹp đến mức làm động lòng người, thật làm người ta đau lòng mà.” Khóe miệng người đàn ông lộ ra nụ cười, cổ họng cũng không thể kiềm chế mà lên xuống.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra...” Thanh Thần không ngừng thét chói tai, cơ thể làm loạn không ngừng.

Rốt cuộc ai có thể nói cho cô biết chuyện này là như thế nào không?

Tại sao đàn ông luôn thích làm như vậy! không động tay động chân với phụ nữ họ sẽ chết sao?

Áo choàng trên người đã rơi xuống đất, gió lạnh liền vuốt ve làn da...

Nhưng giờ phút này Thanh Thần không phải sợ lạnh mà là người đàn ông trước mắt này.

Âm nhạc át tiếng kêu cứu của cô, Thanh Thần cắn môi nước mắt dâng đầy.

“Chính là không muốn thả em ra.” Nụ cười người đàn ông càng xấu xa, bàn tay cũng không theo quy tắc mà kéo váy áo Thanh Thần: “Người đẹp bé nhỏ à, nói cho tôi biết em tên gì?”

Liều mạng lắc đầu, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông làm đầu Thanh Thần ngoái lại phía sau không ngừng mà kêu cứu: “Van xin anh. . .không nên làm vậy, không cần. . .”

Người đàn ông nhích lại càng gần hơn, lòng Thanh Thần đã chùn xuống một phần.

Cô thật ghét hán ta gần cô như vậy, thật sự ghét hán ôm cô như vậy, thật ghét bàn tay của hán không ngừng di chuyển trên người cô. . .

Ai đó, ai đó có thể cứu cô!

Trong phòng sách ở lầu hai, Mạc Lãnh Tiêu đưa lưng về phía lão Hoắc, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chú vườn hoa ngoài cửa sổ.

“Mạc tổng, bệnh viện bên Anh quốc cũng thật dễ liên lạc, chỉ cần cậu nói một câu, phòng thí nghiệm lúc nào cũng có thể bắt đầu hoạt động.”

Tầm mắt lạnh lẽo nhếch lên, sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ bỗng chốc xoay người đi ra ngoài.

“Mạc tổng. . .” lão Hoắc sững sờ sau đó cũng đi theo ra ngoài bước nhanh đi xuống lầu.

Sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu lạnh lẽo, bước nhanh qua đám người đang nhảy múa vui vẻ.

Người trong đại sảnh nhìn về mặt lạnh lẽo của anh cũng không nhịn được tò mò mà đi theo hán.

“Chỗ này cách đại sảnh xa như vậy em dù gọi thế nào cũng không có người nghe đâu.” Một tay kéo váy dạ hội của Thanh Thần, một tay bám dính trên cơ thể cô: “Ngao ngoãn tôi dẫn em về phòng, chúng ta sẽ thật vui vẻ!”

“Không cần. . .” nhìn bàn tay hán áp vào ngực mình, Thanh Thần nhắm chặt mắt, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

Đôi lông mày xinh đẹp chau lại, cánh tay dài của người đàn ông vung tới đem nắm đấm đánh vào trên gương mặt người đàn ông kia.

Cơ thể Thanh Thần mềm nhũn chỉ có thể bị Mạc Lãnh Tiêu ôm thật chặt vào trong ngực

“Hoắc Kinh Thiên, nhìn cho rõ, người phụ nữ này không phải cậu có thể đụng vào.” Một tay nắm cổ áo hán giơ lên, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu càng thêm lạnh.

Hoắc lão vội vàng chạy tới nhìn thấy áo choàng trên trên đất, trong lòng đã hiểu rõ nhìn con trai mình tức giận đến phát run: “Hoắc Kinh Thiên, mày là tên súc sinh.”

Bàn tay ôm Thanh Thần đem cơ thể không ngừng run rẩy của cô mà ôm vào ngực, á nh mắt người đàn ông thật lạnh: “Lão Hoắc tôi tới chỗ này là lần cuối cùng!”

Lấy áo khoác ngoài bao trọn cơ thể mảnh khảnh của cô, Mạc Lãnh Tiêu để mặc cho cô lôi kéo áo sơ mi của mình: “Nếu còn có lần sau tôi nhất định sẽ làm cậu ta sống không bằng chết”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quá quan tâm đối với cô

Đem Thanh Thần ôm vào trong ngực bước nhanh rời khỏi nơi không vui này.

Ra đến bên ngoài biệt thự, Mạc Lãnh Tiêu thả Thanh Thần vào trong xe, trong ánh mắt đen tối còn có một mảnh lạnh lẽo.

“Lãnh Tiêu. . .anh làm sao?” Lâm Sách từ bên trong đi theo ra ngoài thì nét mặt Mạc Lãnh Tiêu đều âm trầm, mày nhíu lại.

“Không có gì.” Giọng nói Mạc Lãnh Tiêu nguội lạnh: “Đi trước.”

Ánh mắt đào hoa của Lâm Sách thoáng qua tia ánh sáng nhàn nhạt, khoe miệng giết giết: “Tôi nói này, Mạc đại thiếu gia, anh sẽ không phải bởi vì chuyện vừa rồi mà tức giận chứ?”

Tính cách Mạc Lãnh Tiêu trước giờ luôn bình tĩnh, vừa rồi ở trong vườn hoa xảy ra chuyện kia, khi Lâm Sách nhìn trong mắt anh có thể nhìn thấy anh đang mất khống chế... xem ra người phụ nữ này cũng không đơn giản!

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Sách, Mạc Lãnh Tiêu cũng không trả lời, chỉ im lặng nhìn anh ta.

Nhún vai một cái, áp lực mãnh mẽ như vậy, nên Lâm Sách đành im lặng: “Tôi chỉ nói như thế, cậu nghe một chút là tốt rồi...”

Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, Lâm Sách còn lăm bầm mà than thở: “Cậu chủ, cậu quá để ý tới cô ấy, cậu...”

“Có thời gian nói nhảm không bằng dành thêm chút thời gian nghiên cứu thuốc.” Không nghe anh ta lái nhai nữa, Mạc Lãnh Tiêu ngồi vào trong xe cũng không nhìn Lâm Sách một cái liền cho xe rời đi.

Lắc đầu một cái nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Mộ Thanh Thần, Lâm Sách đẩy cái kính mắt trên mũi: “Azzz, người phụ nữ đáng thương!”

—— mèo cô nàng tuyến phân cách ——

Thanh Thần cuộn cả người lại, vùi mình vào bên trong áo khoác của anh, cho dù bên trong xe không khí thật ấm nhưng cơ thể cô không ngừng run rẩy.

“Cô...” Nhìn cô nức nở làm Mạc Lãnh Tiêu có chút bối rối.

“Không được chạm vào tôi...” Chỗ anh ngồi gần như vậy khiến trái tim Thanh Thần căng thẳng, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng lùi về phía sau: “Tránh ra, tránh ra...”

Cô thật rất sợ cũng không muốn đối mặt với tất cả chuyện này, coi như cô đủ dũng cảm, đủ kiên cường cũng cần có thời gian hít thở a!

Cô là con người cũng sẽ có tình cảm. Tại sao phải để cô chịu đựng toàn bộ mọi chuyện như vậy chứ?

Đôi mày khê cau lại, đáng vẻ cô tránh anh như đang tránh thú dữ cùng rắn độc làm anh không vui.

Bỗng chốc tới gần bên cạnh cô, không để ý việc cô từ chối, không để ý chuyện cô giãy giụa, cánh tay dài siết chặt cơ thể của cô, thái độ Mạc Lãnh Tiêu cứng rắn mà ôm cô vào trong lòng.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra...” Dựa vào trong lòng của anh, Thanh Thần vẫn sợ hãi mà lấy đôi tay nhỏ bé liều mạng đẩy vai anh ra, giọng nói tràn đầy vô vọng: “Mạc Lãnh Tiêu, anh buông tôi ra...”

“Câm miệng.” Tiếng nói đau khổ của cô làm cho hơi thở của anh không còn nhịp nhàng nữa, anh liền găm lên, lấy bàn tay kéo chặt đỉnh đầu của cô vào lòng ngực mình: “Mộ Thanh Thần, không muốn chết thì im lặng cho tôi.”

Sự uy hiếp liền có tác dụng, hiệu quả thật nhanh chóng. Thanh Thần cắn môi, đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn anh: “Tại sao, tại sao muốn mang tôi đến chỗ đó?”

Lời của cô làm Mạc Lãnh Tiêu không vui: “Cô là đang chất vấn tôi sao? Mộ Thanh Thần?”

“.....” Thanh Thần không nói gì chỉ dùng ánh mắt hồng hồng khổ sở mà nhìn anh.

Về mặt của cô đã tố cáo con tức giận của anh, trong mắt anh hiện lên tầng băng mỏng: “Mộ Thanh Thần, cô có tư cách gì mà chất vấn tôi? Cô cho rằng cô là ai?”

Lời của anh làm tim Thanh Thần nhói đau.

Kiên cường mà ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt đen láy của anh: “Vậy còn anh tại sao lại chăm sóc cho tôi, có tư cách gì mà quan tâm tới tôi chứ? Tôi muốn ra ngoài làm việc mắc mớ gì tới anh? Tôi không phải dạng người dễ bị ức hiếp lại không có quan hệ gì với anh?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Uất ức

"Tôi cho tôi là cái gì chứ? Tôi cho là... ít nhất, tôi còn là con người, ở trong mắt anh tôi biết rõ tôi cái gì cũng không phải." Tiếng nói ni non, trong giọng nói Thanh Thần tràn đầy đau đớn: “Thật ra thì Mạc Lãnh Tiêu đối với tôi mà nói, anh cũng không phải là cái gì hết! Không là gì hết!”

Câu nói cuối cùng cô như hét lên, phát tiết hết những uất ức trong lòng mình.

Coi như bọn họ không quen không biết thì ở thành phố xa lạ này, ở nơi xa lạ này người cô quen biết duy nhất cũng chỉ có anh... Vì sao, anh chẳng những không giúp cô còn đối xử lạnh lùng với cô như vậy!

“Cái gì cũng không phải?” Lời nói của cô làm khuôn mặt đẹp trai của Mạc Lãnh Tiêu lạnh đi, nụ cười ở khóe môi cũng biến mất: “Mộ Thanh Thần, tôi bây giờ nói cho cô biết, đối với cô mà nói tôi rốt cuộc là gì?”

Lời vừa nói xong cảm liền bị người đàn ông bóp chặt mà nâng lên.

Hai mắt to của Thanh Thần trợn lên đầy kinh ngạc, còn chưa phản ứng kịp thì đôi môi đỏ đã bị hơi thở của anh xâm chiếm.

Môi bị che, gương mặt anh dần hiện rõ ràng trước mắt cô, cô nhìn thấy rõ hai tròng mắt của anh mang theo hơi lạnh, vừa muốn nói chuyện, đầu lưỡi lại nhân cơ hội cạy mở cánh môi cô, bá đạo mà thăm dò.

“Umh...” Lấy lại tinh thần, Thanh Thần bắt đầu giãy giụa thể nhưng gáy của cô đã bị anh giữ chặt, đem cô ôm thật chặt thô bạo mà xâm lược cánh môi non mềm của cô.

Nụ hôn của anh rất nồng cuồng và nóng bỏng, làm đôi môi của cô đau đớn, Thanh Thần nhủ muốn từ chối nhưng lại không chạy thoát được sự khống chế của anh.

Mắt to nháy không ngừng, nước mắt lạnh lẽo dần chảy xuống hai má, rơi xuống giữa hai người đang hôn sâu.

Nước mắt mãnh liệt rơi thẳng tắp, môi anh chạm vào một giọt nước mát lạnh trong lòng không khỏi sinh tức giận, môi dưới khẽ dùng lực sau đó buông cô ra.

“A....”, Che miệng môi dưới Thanh Thần đã bị anh cắn chảy máu.

Liếm vết máu trên môi, ánh mắt đen thanh thúy mà tà ác của Mạc Lãnh Tiêu, động tác của anh lười biếng mà đầy mê hoặc lòng người: “Rõ rồi chứ? Đối với cô tôi là cái gì?”

“Mạc Lãnh Tiêu...anh...anh... khốn kiếp!” Đôi mày cau lại, nước mắt trong suốt của Thanh Thần rơi xuống, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu lại lộ ra dáng vẻ mê hoặc lòng người.

Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo lại, bàn tay mập mờ mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của cô: “Khốn kiếp? A....cô là vợ chưa cưới của tôi, tôi muốn cô, cô từ chối nhận thì đừng nghĩ tới chữ “không”.”

Cơ thể chợt run lên, Thanh Thần theo bản năng muốn trốn về sau: “Mạc Lãnh Tiêu...chúng ta đã nói, chúng ta chỉ là diễn trò thôi, anh...anh không thể...”

“Diễn trò?” Lòng mi dài giương lên, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng cùng tàn độc: “Tôi nhớ cô đã nói chỉ cần điều tra người hại mẹ cô là ai, việc gì cô cũng tình nguyện làm?”

“Tôi...” Uy hiếp làm Thanh Thần dè phòng tay vỗ vỗ ngực: “Tôi...Mạc Lãnh Tiêu anh có quyền thế, muốn người phụ nữ nào cũng có, sẽ không cảm thấy hứng thú với tôi, phải vậy không? Tôi chỉ cần phối hợp diễn xuất với anh, làm vợ chưa cưới của anh thôi, có đúng hay không?”

Thái độ của cô làm đáy lòng người đàn ông không vui, đoạn giữa hai lông mày vừa trầm vừa buồn.

“Chúng ta...bí mật, anh là anh, tôi là tôi, anh không thể đối với tôi...”

Chưa kịp nói hết, môi lại bị người đàn ông cắn nuốt lần nữa.

Đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, lần nữa cạy mở hàm răng của cô, môi vẽ một đường trên đôi môi ngọt ngào mềm mại, tìm được đầu lưỡi luồng cuồng của cô, liền chơi đùa từng nhịp từng nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mạc Lãnh Tiêu, tôi ghét anh

Loại xúc cảm thanh sạch cùng ngọt ngào đó men theo hơi thở mà nhanh chóng dây dưa một cách tràn đầy.

Cho tới lúc hô hấp của cô không vững nữa anh mới hơi buông cánh môi của cô ra, liếm thật nhẹ môi dưới mềm mại của cô, nhìn hai mắt đắm lệ, giọng nói bá đạo của Mạc Lãnh Tiêu lại chứa đựng sự dịu dàng: “Không có chuyện gì là tôi không thể làm.”

“.....” Đôi tay dùng sức lau đi dấu vết anh để lại trên cánh môi sưng đỏ, cơ thể Thanh Thần phát run dữ dội, nước mắt chảy ướt cả mặt: “Anh...anh ức hiếp tôi...anh cũng ức hiếp tôi...tôi...tôi...tôi, Mạc Lãnh Tiêu tôi ghét anh, tôi thật sự ghét anh.”

Khẽ đẩy người đàn ông đang ngỡ ngàng ra, Thanh Thần nhanh nhẹn mở cửa xe, từ xe hơi mà nhảy xuống phía bên ngoài biệt thự, cũng không quay đầu lại mà hướng căn phòng của mình chạy đi.

Uất ức dâng lên cô chỉ muốn nhanh một chút rời xa nơi này, rời xa người đàn ông này nhưng lại không phát hiện người đang ở trong xe sắc mặt rất khó coi.

————— mềo cô nàng tuyên phân cách —————

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào vang lên không ngừng.

Dòng nước ấm áp từ vòi sen phun ra không ngừng, vuốt ve cơ thể trong suốt óng ánh của Thanh Thần.

Vô lực mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt to chớp cũng không chớp nhìn từng mảng mù sương nhuộm đầy trong tấm gương, nhìn bản thân nhạt nhòa trong gương, nước mắt của Thanh Thần không tiếng động mà hòa tan cùng nước ấm.

Nhắm mắt lại từng đoạn kí ức cứ xuất hiện không ngừng.

Cô còn nhớ rõ một đêm đó trong căn phòng tổng thống, người đàn ông thần bí cứ đòi hỏi điên cuồng trên người cô, nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó, cũng nhớ cô mất đi thứ quan trọng nhất... Nhưng cô trừ nghe giọng nói của anh ta, ngay cả hình dáng của anh ta cô cũng nhìn không rõ.

Cô còn nhớ rõ khi sự việc lên giường của cô bị phơi bày, khi đối mặt với nhà báo, cô từng rất nhục nhã, từng không chịu đựng nổi, từng tuyệt vọng.

Cô còn nhớ rõ ngọn lửa hừng hực thù hận của toàn bộ gia đình yên ấm của cô, ngọn lửa đó cướp đi ba mẹ của cô, cũng lấy đi sự vui vẻ của cô sau này.

Hôm nay cô còn phải chịu tất cả những tổn thương mà anh ban tặng... anh đối với cô không hề quan tâm, cô không lời nào để nói, nhưng cô bị Hoắc Kinh Thiên nhục nhã, cô lại không thể oán trách.

Cô rốt cuộc phải làm gì, rốt cuộc phải làm sao mới có thể tránh được tất cả chuyện này.

Cô chịu đựng đủ rồi!

Ở thành phố Y Thành, anh là giám đốc tập đoàn Liên Báo gì không làm không được. Mà cô, chỉ là một người không nơi nương tựa, là một học sinh nghèo không đóng nổi học phí, coi như cô ghét anh thì làm được gì chứ?

Hầm răng cắn chặt, Thanh Thần ép cho tiếng khóc không phát ra, trong lòng cũng là một mảnh đen tối.

Cúi đầu lấy tay ôm lấy cơ thể, dần dần vùi sâu trong nước. Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên nụ cười hạnh phúc, khóe mắt trong suốt đã sớm không còn biết đâu là nước mắt đâu là nước.

Cô thật sự mệt mỏi, thật mệt mỏi, thật muốn nghỉ ngơi rồi...

Vòi sen đầy nước, cứ rơi tách tách trên sàn nhà, tiếng va chạm thanh thúy không ngừng phát ra.

Bên ngoài phòng tắm, tối đen như mực.

Mạc Lãnh Tiêu ngồi trên ghế salon, mặt lạnh, mắt đen nhìn chăm chăm vào trước cửa phòng tắm.

“Cậu chủ, Mộ tiểu thư vào lâu như vậy, không phải ngắt xiú chứ?” Ngã Mễ đứng ngoài cửa nhìn Mạc Lãnh Tiêu, lại nhìn cửa phòng tắm, thận trọng mà dò hỏi.

“Cơ thể Mộ tiểu thư không khỏe, tự giam mình trong phòng tắm quá lâu, có thể hay không...”

Lời nói của Ngã Mễ làm ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu nheo lại, mở miệng nói nhỏ: “Cậu ra ngoài trước đi”.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: La hét ồn ào

"Dạ...cậu chủ" có vẻ ngập ngừng nhưng Ngả Mễ vẫn nghe lời giao phó.

Nhắm mắt một cái, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên đi tới phía ánh đèn le lói trong phòng tắm.

Cửa kính thật dày khóa trái bên trong, lông mi dài hạ xuống, Mạc Lãnh Tiêu ở ngoài cứng rắn mà mở miệng: "Ra ngoài".

Trả lời anh chỉ là tiếng nước chảy ào ào, không có âm thanh nào khác.

"Mộ Thanh Thần". Giọng nói của anh không nhận được mà lạnh đi mấy phần, tức giận cũng tăng lên.

Tối nay anh có chút bất thường. Người phụ nữ này làm cho lòng anh phiền loạn, làm cho anh mọi ngày đều tỉnh táo chột rói rầm.

Lông mi thật dài nhúu chặt lại, sự kiên nhẫn của anh đã đánh mất hoàn toàn: "Mộ Thanh Thần, mau ra đây cho tôi"

Cũng mặc kệ tiếng hét dọa người của anh, trả lời anh cũng chỉ có tiếng nước chảy.

Im lặng mà lui về sau, Mạc Lãnh Tiêu chột giờ chân lên đập cửa phòng tắm bằng kính kia....

"Ầm ầm..." Tiếng thủy tinh vỡ tan tành, cửa phòng tắm mở ra.

Nước trong bồn tắm đã tràn hết ra ngoài, trong phòng tắm trống không, căn bản không có hình bóng của cô.

Ánh mắt nhìn vào bên trong bồn tắm, mái tóc dài phiêu tán bồng bềnh trong nước làm hơi thở của Mạc Lãnh Tiêu ngừng lại, trong mắt xẹt qua ý lạnh.

"Mộ Thanh Thần!" Anh rống lên vọt tới trước bồn tắm một tay vớt Thanh Thần đã lạnh ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô với ánh mắt khép chặt, cơ thể Mạc Lãnh Tiêu cũng mất dần độ ấm: "Mộ Thanh Thần!"

Lắc cơ thể lạnh lẽo của cô, chân mày của người đàn ông lạnh lẽo: "Muốn tự sát sao?"

Lấy khăn tắm bên cạnh bọc cơ thể cô lại, sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu tức giận: "Không có sự đồng ý của tôi, cô đừng nghĩ có thể chết!"

Nâng tay phải lên, người đàn ông giáng bạt tai nặng nề xuống gương mặt không còn chút máu nào của cô: "Mộ Thanh Thần, tỉnh lại cho tôi".

Không biết qua bao lâu, người Thanh Thần đang hôn mê cuối cùng cũng nặng nề mà tỉnh lại.

Khó khăn hé mở mí mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo đó: "Anh...khụ...khụ..."

Là anh? Là anh?

"Cô dám tự sát?" Khóe miệng lạnh lùng khẽ mở, đôi mắt đen xinh đẹp nhuộm đầy lửa giận.

Ngực giống như bị thứ gì đó chặn lại, Thanh Thần thở hổn hển, ho khan: "Không...không cần anh lo".

Uất ức trong lòng chưa nguôi đi, ánh mắt mơ hồ chứa đầy hơi nước.

Đôi tay nhỏ bé không chút sức lực mà siết chặt bả vai đang bị anh nắm chặt, cơ thể đứng không vững cũng không muốn dựa vào anh: "Buông tôi ra..."

"Cô không có tư cách yêu cầu tôi". Người đàn ông không buông tay, giọng nói phát ra càng lạnh lùng.

"Mạc Lãnh Tiêu!" Sắc mặt khê đau đớn, Thanh Thần tràn đầy tức giận: "Anh rốt cuộc buông hay không buông?"

Đôi mắt lạnh lùng nhúu lại, người đàn ông chẳng những không buông tay ngược lại còn đem cô ôm chặt hơn.

Động tác khiêu khích như vậy làm Thanh Thần mất đi lí trí, đôi tay nhỏ bé liều mạng đẩy cơ thể anh ra: "Khốn kiếp, khốn kiếp....buông tôi ra"

Thanh Thần tức giận hét lên đem tất cả đau khổ đè nén trong lòng phát tiết ra ngoài, dùng mọi cách để đánh nhau, hướng tới phía anh một hồi đánh, nhéo, cắn, ngoạm...

"Mộ Thanh Thần!"

Khi hàm răng của cô đụng vào cánh tay rắn chắc của anh, nhìn cô nổi cơn thì người đàn ông cuối cùng cũng tức giận!

Chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với anh như thế.

Bắt được tay của cô, dùng sức kéo, Mạc Lãnh Tiêu tức giận mà thuận thế bỏ cô ngã xuống tắm thử trong phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cô không nên chọc giận tôi

Là cô đã khơi dậy lửa giận của anh, sự tỉnh táo, trầm ổn mọi ngày đã biến mất không sót lại gì, Mạc Lãnh Tiêu giờ đây chỉ muốn cho người phụ nữ này biết, anh không phải dễ để cô khiêu khích.

Đề trên người cô, ôm cô thật chặt trong ngực, hai người cùng nhau dưới ánh đèn mờ mờ của phòng tắm.

“Buông tôi ra!” Ở trong lòng anh Thanh Thần dùng hết sức giằng co, dùng chân đá, lấy tay chụp nhưng anh vẫn như tảng đá một chút phản ứng cũng không có.

Khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười âm hiểm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, bàn tay thon dài của người đàn ông chậm rãi thăm dò vào trong khăn tắm, sờ sờ mà đi tới nơi mềm mại của cô.

Chân bị anh ép xuống căn bản không có sức để phản kháng. Mà sự bắt lực của cô làm cho người đàn ông bất giác nở nụ cười, càng tăng thêm sức mà thăm dò.

“Không được……” Nằm trên mặt thảm Thanh Thần rất bối rối, nỗi sợ hãi trong nháy mắt tràn khắp toàn thân.

“Không được?” Mạc Lãnh Tiêu cười hả hê, cúi đầu găm cắn cổ cô, thô lỗ mà để lại dấu vết trên chiếc cổ trắng ngần của cô.

“Đau……” Đôi tay nhỏ bé không ngừng từ chối anh lại gần, lại bị anh bá đạo mà áp chế trên đỉnh đầu.

Một tay khác bỗng hướng bên trong áo ngủ của cô tìm kiếm……

Ý thức được chuyện sắp xảy ra, Thanh Thần sợ hãi, tư thế như vậy, ánh sáng như vậy, lại cho cô ném trái tuyệt vọng một lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, cánh môi run rẩy không ngừng: “Mạc Lãnh Tiêu……Anh……Anh muốn làm gì……”

“Làm gì?” người đàn ông cười nhẹ một tiếng, bàn tay thô lỗ xé rách chiếc khăn tắm ướt đầm của cô, đôi mắt đen lánh tràn đầy khí lạnh làm cho người ta hoảng sợ: “Cô nói, tôi muốn làm gì?”

“Này……” Bàn tay thô ráp lướt qua da thịt của cô, Thanh Thần ngày càng sợ hãi: “Anh……không…… không thể……”

Còn muốn từ chối nhưng khuôn mặt đẹp trai cùng lạnh lẽo của người đàn ông bỗng phủ xuống, giống như vừa rồi ngăn chặn môi của cô, thừa dịp cô há miệng kêu la đầu lưỡi ảm áp nhanh chóng chui vào, quấn quanh hàm răng cùng lưỡi ngọt ngào của cô.

Sức mạnh thô bạo như vậy làm cánh môi Thanh Thần phát đau, anh mút vào sức lực không nhẹ đi chút nào, hình như muốn đem cô cắn nuốt, dùng sức lực hung ác, để cho cô kinh hãi.

Thanh Thần vừa nóng vừa giận nhưng mà một chút cũng không gãy giữa chỉ trợn to hai mắt nhìn anh tràn đầy uất ức.

“Cô không nên chọc tôi”. Lúc cô thở dốc giọng nói nỉ non mà lạnh lùng của người đàn ông cất lên, bàn tay có lực mang theo sự trừng phạt, đã mạn mà đánh vào sau gáy mềm mại của cô không hề có một chút thương tiếc.

“Không……không được” Giọng nói Thanh Thần mang theo sự nức nở nhưng cũng không thể đòi lấy nửa điểm đồng tình của người đàn ông.

Môi mòng của anh quét qua chiếc cổ xinh đẹp của cô, đi tới xương quai xanh quyến rũ và không ngừng đi xuống dưới.

Cơ thể bị đè nặng, bị anh siết chặt hai tay, chỉ có thể nắm chặt quả đấm, trong mắt của cô chứa đầy nước mắt……

Bàn tay truyền tới đau đớn làm đôi mày xinh đẹp Thanh Thần nhíu chặt, ngay cả thở cũng khó khăn: “Mạc Lãnh Tiêu…… không……”

Liều mạng lắc đầu nhìn chiếc khăn duy nhất trên người cô bị lấy đi, Thanh Thần cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt: “Không được, không được làm vậy……”

Không còn sức mà nhìn gương mặt anh, nhớ tới chuyện kia bị báo chí phanh phui, nhớ tới một đêm cô mất đi trong sạch, cô cảm giác đau không muốn sống tiếp……

Hôm nay, cô còn phải chịu lần cưỡng bức như trừng phạt này sao? Không cần, không thể...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dạy dỗ

Cơ thể Mạc Lãnh Tiêu che khuất Mộ Thanh Thần, bàn tay ấm áp ở trên người cô mà di chuyển, đến lúc áo mất đi cũng mang theo cuồng vọng không thể kháng cự.

Da thịt trơn bóng hoàn toàn phơi bày trong không khí, cảm giác gió lạnh thổi làm kích thích toàn thân cô, run rẩy không ngừng, Thanh Thần nhắm chặt mắt, đôi tay không thể làm gì cũng mất dần linh hoạt.

Áp chế cổ tay của cô cũng dần buông lỏng, đem cô ôm thật chặt vào ngực tiếp tục sự chiếm đoạt đang dang dở.

Áo rơi xuống đất, động tác của anh bá đạo lại cuồng loạn, trên cơ thể xinh đẹp của cô in vài dấu vết thuộc về hắn.

Đôi môi mỏng quét dọc da thịt đi dần xuống dưới, sự đụng chạm xa lạ làm toàn thân cô không ngừng run rẩy.

“Cầu xin anh... không nên làm vậy...” Lần cuối cầu xin lộ ra nỗi tuyệt vọng đau đớn, cô thậm chí cả mở mắt nhìn anh cũng không dám.

Cảm giác hai chân bị anh tách ra, trái tim Thanh Thần rất đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nỗi sợ rất rõ ràng.

“Mở mắt” Ánh mắt lạnh lẽo cùng tà ác, nhìn cô một cách kỹ lưỡng, không bỏ sót một chỗ nào trên người cô.

Hai hàng mi buồm bướm nhẹ nhàng lay động, Thanh Thần cũng không có sức lực để mở mắt ra.

“Mở mắt nhìn tôi”. Tay đang nắm chiếc eo của cô chợt dùng lực, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy tức giận.

Nhắc mí mắt lên, cặp mắt thuần khiết kia chứa đầy sợ hãi, hàm răng khê cắn cánh môi, cô gắng muốn kiên cường nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản được nước mắt mà chảy xuống.

“Không được khóc”! Giọng nói thô lỗ ra lệnh cho cô.

Nước mắt kia sẽ làm anh phiền lòng!

Cố gắng áp chế tiếng nấc ở mũi, Thanh Thần nắm cánh tay anh không ngừng van xin: “Tôi không khóc, tôi không khóc... thật không khóc, anh buông tôi ra... có được hay không”

Cô sợ cảm giác này, thật sợ anh.

Khóe mắt nhướng lên, môi mỏng lạnh lùng kéo theo nụ cười tuyệt mỹ hòa vào đôi mắt đen cuồng phóng cùng bá đạo: “Không phải muốn chết sao? Bây giờ lại sợ?”

“Tôi..., ánh mắt vì kìm nén hiện lên màu hồng, cô lại không dám khóc.

“Mộ Thanh Thần...” Gọi tên của cô, bàn tay chậm rãi vuốt ve chiếc cổ của cô, nụ cười trên mặt đột nhiên sâu hơn: “Tôi nói rồi, mạng của cô là của tôi. Tôi không muốn cô chết cô liền ngoan ngoãn mà sống tiếp... hôm nay là may mắn, tôi đảm bảo là lần cuối cùng”.

Giọng nói của anh dịu dàng mà trầm thấp lại làm cơ thể cô run rẩy, mắt to đờ đẫn nhìn anh.

“Có nghe hay không?” Bàn tay hơi dùng lực quấn quanh chiếc cổ của cô: “Hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì hô hấp khó khăn mà đỏ bừng, Thanh Thần khó chịu ho khan, liên tục trả lời câu hỏi của anh: “Nghe... nghe rõ... khụ...”

Buông tay ra liền ôm cô đang co ro trên mặt đất, lúc cô không có phản ứng nào lại bỗng vứt cô vào trong bồn tắm ấm áp...

“Ừm...” Nằm thành bồn tắm, Thanh Thần nhếch nhác mà bò lên trên, trong lòng tràn đầy uất ức nhưng cũng không dám bộc phát, cao như vậy là muốn cô ngã chết sao?

“Trời lạnh, tắm nước nóng đi” Thay cô mở vòi nước nóng, Mạc Lãnh Tiêu xoay người chuẩn bị trở lại căn phòng.

Giọng điệu của anh làm Thanh Thần hơi ngẩn ra, giữa hai lông mày hiện lên tia nghi hoặc.

Anh đang quan tâm cô sao?

“Ngã bệnh sẽ gây phiền phức” Giống như biết được suy nghĩ của cô, người đàn ông lúc rời khỏi nhà tắm liền kết thúc ảo tưởng của cô.

Phát xít! Tên độc tài!

Trong lòng mắng thật to, vừa nhìn bóng lưng anh bĩu môi. Aizz, con người này làm sao có thể quan tâm tới cô chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: màu trắng của tuyết, màu đỏ của máu

Thành phố Ninh Hải vào mùa đông là thế giới một màu trắng.

Dưới ánh đèn đường Mộ Thanh Thần mới đi đưa hàng xong dừng lại nhìn một bông tuyết bay lượn trên ngọn cây cách đó không xa mà ngẩn người.

Tới thành phố yên bình này đã ba tháng, từ lúc tiệc dạ hội kết thúc cũng đã hai tháng, Mạc Lãnh Tiêu lại biến mất một lần nữa.

Giống như trước không một câu thông báo, không có nửa tin nhắn... Thật ra thì như vậy cũng tốt, cô có thể làm công việc mà cô thích theo cách cô muốn, cuộc sống bình thân nhưng tự do tự tại.

Dời ánh mắt về phía xa, cũng 20' rồi mà không nhìn thấy bóng dáng xe buýt đâu.

Thanh Thần thở dài nắm thật chặt khăn quàng cổ, cái lạnh khiến cô cứ dậm chân không ngừng.

Vừa lúc đó một luồng ánh sáng chói mắt rọi về phía cô, Thanh Thần theo phản xạ nheo mắt lại thì nhìn thấy một chiếc xe chạy như bay đang mất không chế lao tới phía cô.

“.....” Cơ thể lui về phía sau không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nỗi sợ dưới ánh đèn đường càng tái nhợt đi.

Giờ phút này cô tựa hồ có thể nghe được thanh chết đang gọi.

Đôi môi trắng bệch cùng trái tim co rúm lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn chiếc xe đang lao tới.

Cơ thể không tự chủ lui về phía sau, cô nhắm chặt mắt, Thanh Thần dường như mất đi hơi thở.

Cô cho tới bây giờ đều không sợ chết, cô thậm chí còn cầu xin cho cô sớm ngày được giải thoát rời đi cái thế giới vô tình, lạnh lẽo và thất vọng này.

Nhưng bây giờ cô không cam lòng, không cam lòng chết đi như vậy..

Bởi vì cuộc sống của cô mới yên bình trở lại, bởi vì cô còn chưa tính món nợ máu của cha mẹ, chưa làm được!

Cơ thể bị một sức lực quá lớn đẩy một cái, Thanh Thần mất không chế ngã về sau... ánh mắt kinh hoàng nhìn thấy một nét mặt thật lạnh từ trong chiếc xe muốn vọt tới cô!

“Mộ Thanh Thần, tôi giết chết cô!”

Thanh thần mới vừa bò dậy liền nhìn thấy một người phụ nữ cầm dao xông tới.

Sững sờ đứng tại chỗ, tránh cũng không tránh, chạy cũng không chạy chỉ kinh ngạc nhìn người đàn bà điên kia, cô ta, là người quản lý công ty mà Mạc Lãnh Tiêu đã sa thải.

“Tôi giết chết cô!”

Ánh sáng thanh dao xẹt qua mặt cô, Thanh Thần theo bản năng nhắm mắt lại.

Một lúc lâu cũng không cảm thấy bị thương, nghi ngờ mở mắt ra, chính là làm Thanh Thần khiếp sợ hơn liền ngây ngẩn cả người.

Mũi dao của nữ quản lý đã chạm tới ngực, chỉ là đó không phải ngực của cô mà là của người đàn ông lạnh lùng đã ngăn cản phía trước.

Anh tránh cũng không tránh, chỉ hơi cau mày đứng tại chỗ.

“Anh...” Thanh Thần mắt chớp cũng không chớp nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng xôn xao một cảm giác phức tạp, rất khó nắm bắt.

Tại sao... tại sao lại là anh? Người đàn ông hai tháng không thấy- Mạc Lãnh Tiêu, tại sao là anh?

Ánh mắt mùa thu trùng lớn nhìn người đàn ông mặt đỏ tây đang bị đâm một lỗ kia, Thanh Thần muốn ngất xỉu: “Anh...”

Anh lại... thay cô cần một dao?

Trời ơi! Làm sao có thể? Đây không phải sự thật, đây tất cả đều không thật.

Thời gian giống như dừng lại. Trời và đất hình như chỉ có cô và anh đứng yên giữa thế giới tuyết trắng này.

Đôi tay nhỏ bé chỉ vào lớp áo bị nhuộm đỏ của anh, Thanh Thần cũng cảm thấy thế giới này đầy máu, máu này giống như sắp cắn nuốt lấy cô: “Anh... anh chảy máu...”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cảm ơn anh

Không chú ý tới sự kinh ngạc của mình, Mạc Lãnh Tiêu vẫn lạnh lùng đứng tại chỗ, chân mày cũng lười biếng mà nhíu chặt, giống như không có chuyện gì xảy ra, bản thân cũng chưa từng bị thương.

“Mạc Lãnh Tiêu” Anh im lặng làm Thanh Thần càng lo lắng: “Anh, anh đang chảy máu... tôi, tôi đi bệnh viện”

Anh không nói gì lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khăn trương của cô không chớp.

Chân mày xinh đẹp nhíu chặt một đường, Thanh Thần gấp tới thở hổn hển: “tôi nói, anh rốt cuộc có biết là mình bị thương hay không? Còn không nói chuyện? đang nói chuyện với anh đó?”

“Đi, chúng ta đi bệnh viện, anh chảy máu thật nhiều...” thấy anh vẫn không nhúc nhích, giọng nói của cô tăng thêm dB.

“Mạc Lãnh Tiêu” mắt đỏ lên, Thanh Thần thật không biết mình phải làm sao: “con người này đang làm gì? Ai cần anh cứu tôi, ai cần anh lo lắng cho tôi”

Tiếng hô của cô gần như tê tâm liệt phế, trong lòng đau lòng không ngừng, chuyện này phải làm sao đây. Loại cảm giác này rất phức tạp... là đau lòng, là nghi ngờ? là cảm động? Không thể hiểu... có lẽ tất cả đều có... có lẽ tất cả đều không phải...

Anh không phải rất ghét cô sao? Anh không phải máu lạnh vô tình sao? Tạo sao bây giờ lại cứu cô, ngay cả tính mạng cũng không cần...

Chuyện này như thế nào đây, tại sao có thể như vậy...

Hờ hững nhìn từng cử chỉ của cô, người đàn ông luôn im lặng cuối cùng mở miệng: “Tôi nói rồi, mạng của cô là của tôi. Trừ phi tôi đồng ý nếu không, cô đừng nghĩ tới cái chết!”

Trong bệnh viện, Thanh Thần ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, lo lắng chờ đợi bác sĩ khám bệnh cho Mạc Lãnh Tiêu.

Ánh mắt nhìn mặt đất tới mắt hờn, đột nhiên nhìn thấy một đôi chân đàn ông.

Hoi ngẩng đầu lên nhìn ập mắt lạnh lùng không có độ ấm đó, Thanh Thần giật giật khóe miệng: “Anh....”

Đem ly giấy cầm trong tay đưa cho cô. Giọng nói Dịch Hàn giống như thời tiết lạnh lẽo bên ngoài: “Cà phê”

“Cảm ơn anh”. Nhận lấy ly cà phê đang bốc hơi, Thanh Thần nhấp 1 ngụm cà phê, nhìn vào ánh mắt của Dịch Hàn lần nữa: “Dịch Hàn, cảm ơn anh, cảm ơn anh”

Lông mày như lưỡi kiếm nhàn nhạt khẽ động, Dịch Hàn không nói gì chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của cô.

“Tiếng thứ nhất cảm ơn anh là anh đã vào biển lửa cứu cha mẹ tôi, tiếng thứ hai cảm ơn anh là anh vừa rời từ dưới chiếc xe đó chạy ra cứu tôi... tiếng thứ ba là cảm ơn ly cà phê của anh...”. Nở 1 nụ cười, Thanh Thần lắc lắc ly cà phê.

Trên mặt anh vẫn không lộ ra thái độ nào chỉ nhìn cô: “Chuyện này là nhiệm vụ của tôi”

Nhiệm vụ của anh? Chính là theo sự sắp xếp của Mạc Lãnh Tiêu! Cô dĩ nhiên biết.

Mở to hai mắt, Thanh Thần lay vai phải của anh, không khỏi cau mày lại: “Nhiệm vụ của anh bây giờ chính là kêu bác sĩ điều trị vết thương cho anh”

Mắt xanh trong suốt thoáng qua ánh sáng, Dịch Hàn cúi đầu nhìn bả vai mình mới phát hiện thì ra mình bị thương: “Không có gì đáng ngại”

“Như thế này sao được?” Nắm ống tay áo của anh, Thanh Thần không nói gì lúi tới phòng làm việc của bác sĩ: “Bản thân còn không chăm sóc được, anh làm sao chăm sóc cho người khác?”

“Hơn nữa, có lẽ có lúc tôi còn phải cảm ơn anh, anh nhất định phải cẩn thận” Thanh Thần nở nụ cười xán lạn hướng về phía Dịch Hàn, nụ cười ấy không phải đẹp nhất nhưng khi chiếu vào ánh mắt xanh trong kia lại trở nên cực kì lung linh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Sẽ trả lại cho anh

Ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu vào phòng bệnh, bao phủ trên mặt người con gái điếm tỉnh đang ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nét thanh lịch tao nhã tuyệt trần, được ánh nắng ban mai ấm áp hỗ trợ, làm cho hình ảnh này giống như thiên sứ trong mơ, mộng ảo có chút không chân thật.

Mạc Lãnh Tiêu mở mắt ra, đã nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy, đôi mắt đen láy chớp cũng không chớp một cái nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, trên khuôn mặt tuấn mỹ, tàn bạo chưa từng có nhiều vẻ mặt: "Tĩnh."

"Ừ." Vuốt vuốt cái mặt buồn ngủ của anh, Thanh Thần lười biếng than nhẹ: "Anh, đã tỉnh rồi hả ?"

Anh không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt kia giống như nhìn một người xa lạ.

Hơi cong môi một cái, Thanh Thần tặng cho anh một nụ cười mỉm: "Cái đó, anh có nơi nào không thoải mái hay không? Anh có thể nói cho tôi biết, tôi cho người gọi thầy thuốc."

Không có được câu trả lời của anh, Thanh Thần thở dài, nhìn lại bệnh tình của anh, nói thế nào, anh bị thương cũng bởi vì mình, chăm sóc cho anh, là trách nhiệm của cô.

"Anh bị thương ở ngực, qua xử lý, không có gì đáng ngại. Chỉ là phải đặc biệt cẩn thận, không được thấm nước, cũng không được vận động mạnh. Ách." Đôi lông mày thanh tú, nhăn lại nhanh chóng, vẻ mặt Thanh Thần một mảnh nghiêm túc: "Bệnh dạ dày của anh, rất nghiêm trọng!"

Người như anh rất bận rộn, nhất định thường quên ăn cơm. Không thể tiếp tục như vậy được.

"Ngày mai, cô đi học, không cần phải đi làm." Người đàn ông nằm trên giường, cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói cũng ra lệnh theo thói quen.

"Tôi đi học?" Thanh Thần không thể tin nhìn anh.

"Giấy tờ gì, sẽ có người làm xong cho cô." Thanh âm của anh bình tĩnh lại vững vàng.

"Nhưng, tôi không muốn đi học." Thanh Thần mím môi, khẽ rũ mắt xuống.

Đôi mắt lạnh lẽo, gắt gao khóa trên mặt của cô: "Cô quên kỳ vọng của cha mẹ cô với cô?"

Nhìn chăm chăm anh một lúc lâu: "Anh, có chút kỳ quái."

"Giữa chúng ta, mặc dù có hiệp nghị, nhưng. Anh không cần như vậy, hơn nữa, tôi làm việc tại nơi đó tốt vô cùng, buổi tối tôi có thể học lớp học ban đêm. Chúng ta không quen không biết, tôi vẫn ở chỗ của anh, cũng không tốt."

Cô có suy tính của mình. Thật ra thì, cô là vị hôn thê giả, căn bản không có tác dụng gì. Cô không làm gì cho anh cả, còn ăn chùa ở chùa, cô làm sao có thể yên tâm thoải mái đây?

"Không có gì không tốt." Anh bá đạo không muốn tiếp tục đề tài này: "Đừng quên, cô là vị hôn thê của tôi."

Thanh Thần nhú mày, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nhìn về mặt của anh, cô không thể không nghe theo sắp xếp của anh.

Nhưng

"Anh...anh cảm thấy như vậy không tốt? Tôi đi học, nhưng, tôi còn có thể ở cửa hàng tổng hợp, được không."

"Không được."

"Làm sao anh có thể như vậy, anh không thể ép buộc tôi...là quyền tự do của tôi." Thanh Thần bắt mạch cong miệng lên.

Thấy anh không nói lời nào, thái độ của cô mềm nhũn: "Được rồi, tôi đồng ý với anh đi học. Vậy như vậy được không, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần anh có thời gian rảnh rồi sẽ tới khu biệt thự phía Đông, có được không? Dạ dày của anh không tốt, tôi có thể chăm sóc cho anh."

Anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, không có phản ứng.

"Anh không đồng ý sao?" Thanh Thần hơi lúng túng một chút rồi, lông mày đen nhú lại, cẩn thận nhìn anh.

"Nhưng, anh như vậy, tôi rất lo lắng, hơn nữa, anh còn vì tôi mà bị."

"Được, tôi đồng ý."

Thanh Thần cười một tiếng: "Vậy thì tốt, nếu không, tôi cuối cùng cảm thấy nợ anh. Chỉ là, hiện tại tôi nợ anh tiền, tương lai cũng sẽ trả lại cho anh."

[Cuộc sống ở chung sắp bắt đầu, Thanh Thần rơi vào mơ hồ rồi, cửa chết của cô có phải cũng bị trai đẹp mơ hồ rồi hay không, hắc hắc]

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tự cầu nhiều phúc

"Mạc đại thiếu gia thân mến, cậu không có việc gì chứ? Cậu đi tham gia tiệc khiêu vũ, tôi biết ngay có vấn đề. Thì ra, cậu thật vì tiểu nha đầu kia."

Thanh Thần, vừa mới đi đến trước phòng bệnh, liền nghe được cuộc nói chuyện trong phòng, cô biết, là Lâm Sách, bác sĩ gia đình của Mạc Lãnh Tiêu ở bên trong.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở bên cửa sổ, không nói lời nào, chỉ nhìn con đường nhỏ trong vườn hoa, không lên tiếng.

"Tôi nói này thiếu gia, cô ấy là học sinh giỏi của trường học, để cho cô ấy đi học, tôi không phản đối! Nhưng cậu cũng không thể vì cô ấy mà mua cả đại học Hải Ninh chứ? Cô ấy học thiết kế, cậu có phải còn chuẩn bị mua cho cô ấy cả giới thiết kế phải không?"

Tím run lên, thân thể Thanh Thần tựa vào tường: này, đây là chuyện gì xảy ra? Đại học Hải Ninh? Mạc Lãnh Tiêu mua cả trường học? Ông trời.

Mạc Lãnh Tiêu xoay người, nhìn anh ta một cái, thanh âm lạnh nhạt: "Nói xong rồi hả?"

"Xác định xong, thiếu gia, cậu điên rồi." Lâm Sách thờ dãi.

"Nói xong rồi thì đi đi." Trầm giọng hạ lệnh đuổi khách.

"." Lâm Sách cảm giác mình muốn té xỉu: "Tôi nói, tốt xấu gì cậu cũng giải thích một chút đi."

"Tôi cũng không giải thích."

Nhún nhún vai, nhận lấy ánh mắt âm lạnh kia, Lâm Sách thức thời dời đi: "Tôi nói thiếu gia, cậu vì nha đầu kia làm nhiều việc như vậy, cô ấy rốt cuộc có biết hay không hả?"

"Không quan trọng." Mạc Lãnh Tiêu hạ mí mắt, ưu nhã ngồi ở bên giường, khuôn mặt lạnh lùng, làm cho người ta nhìn không ra ánh mắt của anh.

"Được rồi, cậu cứ tiếp tục nổi điên đi, tôi đi." Mở cửa, Lâm Sách đi thẳng ra khỏi phòng bệnh, nhìn lối đi nhỏ trên sân nhà có bóng người, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Đứng ở chỗ khúc quanh, Thanh Thần đã sớm sững sờ kinh hãi nói không nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng buồn bã khó chịu.

Làm sao anh. bởi vì mình, làm nhiều chuyện như vậy, tại sao có thể như vậy?

Bóng dáng cao lớn, không lọt vào tầm mắt của cô, Thanh Thần lên tiếng gọi anh lại: "Lâm Sách."

"Ách." Dừng bước, nụ cười vừa rồi ở trên mặt chuyển thành kinh ngạc: "Tiểu thư Mộ, cô. Tan học?"

Đôi mắt nhìn chằm chằm mũi chân, cô cắn môi nói: "Tôi. Tôi, có chuyện muốn hỏi anh."

"Hả?" Long mi dài nhếch lên, hai tay Lâm Sách ôm ngực: "Hỏi đi, tôi nghe."

Hít một hơi, cô lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn mặt của anh: "Mạc. Mạc Lãnh Tiêu, vết thương của anh ấy. thế nào."

Trong mắt thoáng qua một nụ cười: "Hồi phục tốt vô cùng. Chỉ là."

"Chỉ là cái gì?" Cô vội vàng hỏi.

Lâm Sách khẽ cau mày, thở dài: "Tiểu thư Mộ cũng biết, cậu ấy luôn không ăn cơm đúng giờ, còn thường xuyên uống rượu, đáng thương dạ dày của cậu ấy. Mấy ngày nay cậu ấy đang thị sát chi nhánh công ty ở Hải Ninh, tôi lo lắng cậu ấy."

"Thiếu gia cũng thật là, vì chăm sóc một người sống đời sống thực vật có loại máu hiếm thấy, vì tìm kiếm nguồn máu thích hợp, luôn không để ý nghỉ ngơi. Ai."

Lời nói của Lâm Sách, để cho cô hơi ngẩn ra, môi hồng mím lại thật chặt thành một đường thẳng: "Lâm Sách, tôi sẽ hết sức chăm sóc dạ dày của anh ấy."

Anh đã đồng ý trở về biệt thự phía Đông, nơi đó, vốn chính là chỗ ở của anh, mà cô, nhất định sẽ cố gắng chăm sóc thật tốt cho dạ dày của anh.

Cô không muốn nợ anh quá nhiều, nếu hiện tại không trả lại được, trước tiên làm hết khả năng đi!

Nhìn bóng lưng Thanh Thần rời đi, Lâm Sách bấm điện thoại: "Bảo Tôm chuẩn bị việc truyền máu."

Cúp điện thoại, nhìn phòng bệnh một chút, lại nhìn một chút chỗ Thanh Thần rời đi, người đàn ông thở dài: "Tự cầu nhiều phúc đi, cô gái nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Quà tặng

Cùng ở chung dưới một mái nhà, bọn họ vẫn không tiếp xúc quá nhiều, mỗi người trải qua cuộc sống của riêng mình.

Thật ra thì, cuộc sống của anh, cô không quen, không có khả năng, cũng không muốn tham gia.

Chỉ là, mặc dù ngôi biệt thự lớn này làm cho người ta có chút sợ, nhưng thêm một người vào ở, vẫn làm cho Thanh Thần có chút không tự nhiên.

Dù sao, có thêm một người đàn ông, cô không thể giống như thường ngày trùm khăn tắm đi bộ ở phòng khách hay phòng sách, cũng không thể tùy ý ngâm nga ca khúc xoay vòng vòng trong phòng khách.

Hiện tại, cô không cần đi làm, mỗi ngày trừ đi học, gần như cô cũng chỉ ở trong nhà.

Có đôi khi, cô ở trên ban công vẽ tranh, làm cho cả người cũng đủ mọi màu sắc.

Thấy cô như vậy, trong mắt của anh sẽ thoáng qua kinh ngạc. Mạc Lãnh Tiêu nói, người học vẽ tranh luôn có vài phần phản bội, mà con gái, có rất ít người thích những bức tranh kỳ lạ.

Hơi cong môi một cái, nhìn bầu trời màu xanh bao la, Thanh Thần cười.

Thật ra thì, cô cũng không cảm thấy mình phản bội. Cô chỉ là thích dùng màu sắc che giấu đi biểu hiện và năng lực trong sáng ban đầu của đối tượng được miêu tả mà thôi.

Vừa hay không có lớp buổi chiều, Thanh Thần chậm rãi bước ở đầu đường, ở đây, cô không có một người bạn nào, chỉ biết có Mạc Lãnh Tiêu.

Chỉ là, anh có việc của anh, mỗi ngày đều bận rộn vô cùng, coi như anh nghỉ ngơi ở nhà, cũng siêu cấp không thích nói chuyện.

Chưa từng thấy anh là người vô vị lại lạnh nhạt như vậy, rõ ràng ở rất gần, nhưng cứ cố cự tuyệt người khác ra ngoài ngàn dặm.

Thật ra, anh đối với cô rất tốt, có một số việc, cô không ngờ, anh cũng nghĩ thay cô. Nói tóm lại, anh là người tốt, tâm tư cẩn thận nhưng không muốn biểu đạt.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt che má, Thanh Thần xuyên qua đám đông chật chội trên đường, cuộc sống ở trị trấn Hải Ninh yên tĩnh, mặc dù có chút cô đơn, nhưng cô thật rất mong đợi cuộc sống như thế.

Đi ngang qua cửa hàng, cách tủ kính, cô nhìn thấy một cái áo sơ mi, hoa văn nghiêng, màu xanh thẫm làm hiện lên màu tím tao nhã, đủ cao quý đủ khí phái.

Không suy nghĩ, cô đẩy cửa kính của cửa hàng ra.

"Xin chào, tôi muốn cái áo sơ mi này." Chỉ vào trong tủ quần áo, Thanh Thần dịu dàng nói.

Quần áo của Mạc Lãnh Tiêu, đều là thâm trầm như vậy, mặc dù nhìn rất đẹp, lại có vẻ vô cùng lạnh lùng, nếu như, anh mặc cái áo sơ mi này vào, nhất định sẽ cực kỳ anh tuấn.

"Tiểu thư, ánh mắt của cô thật tốt, cái áo sơ mi này là của nhà thiết kế nổi tiếng, ưu nhã lại cao quý." Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: "Tiểu thư mua cho bạn trai sao? Anh ấy nhất định sẽ rất thích."

"Ách. Không, không phải." Thanh Thần lắc đầu, Mạc Lãnh Tiêu không phải bạn trai của cô, bọn họ, chỉ là bị hợp đồng buộc lại, là người xa lạ mà thôi, sao có thể là mua cho bạn trai.

Hơn nữa, cô cũng không có tiền, cô cũng chỉ cầm tiền Mạc Lãnh Tiêu cho cô, thay anh mua quần áo thôi, cô cũng lắm là thay anh chọn một cái mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thanh Thần hài lòng cười, cái ý nghĩ này, nhất định hết sức chính xác.

Anh, cái gì cũng thay cô chuẩn bị xong, không để cho cô phải lo áo cơm, thậm chí, còn cứu mạng của cô, anh chăm sóc cô triệt để như vậy, mình chỉ mua giúp anh bộ quần áo, chẳng nói làm gì.

"Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh thân mến, hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu chuẩn bị ăn mừng thế nào?"

Ngồi ở trên ghế đối diện Mạc Lãnh Tiêu, Lâm Sách liếc mắt chớp đôi mắt hoa đào.

Chăm chú trong đồng văn kiện người đàn ông khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt tinh anh sau lớp kính lạnh lùng không có gợn sóng: "Tôi, chỉ là sinh nhật."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Có chút già rồi

Mặc dù thói quen của anh không thú vị nhưng Lâm Sách vẫn thờ dãi: "Tôi nói Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh ở chung với cô gái nhỏ kia cuộc sống vui vẻ chứ?"

Mạc Lãnh Tiêu thu lại vẻ mặt chỉ trầm mặc nhìn cậu ta.

"Thật ra thì nhà đầu kia rất đáng yêu đáng đáp cũng tốt thân thể còn rất đáng thương, cậu thấy đúng không?" Trong mắt Lâm Sách lộ ra một chút bối rối: "Cô ấy rất hiền lành tôi cuối cùng cảm thấy chúng ta như vậy có chút không thích hợp."

Ánh mắt xinh đẹp mà tàn bạo từ trên mặt anh ta di chuyển về phía xa, trên mặt một mảnh lạnh lùng.

Đúng lúc đó điện thoại của Mạc Lãnh Tiêu vang lên.

Hướng về phía điện thoại di động trầm mặc chốc lát bóng dáng cao lớn của anh bỗng chốc từ trên ghế vọt lên chạy ra đi ngoài cả người giống như con gió lạnh vọt qua liền biến mất trong nháy mắt ở phòng làm việc.

"Lãnh Tiêu!"

Lâm Sách hơi sững sờ thần sắc có chút nặng nề. Chẳng lẽ cú điện thoại kia là bệnh viện gọi đến?

Khu biệt thự phía Đông

Thanh Thần ngồi trên sa lon trong phòng khách, trong tay cầm sách nhưng một chút cũng không xem. Đôi mắt xinh đẹp thỉnh thoảng lại nhìn về phía đồng

hồ treo tường bên cạnh, lông mày thanh tú mơ hồ nhíu lại.

Mười một giờ rồi anh vẫn chưa về.

Nhìn áo sơ mi bên cạnh một chút khoe miệng khẽ nhếch: "Có lẽ hôm nay anh sẽ rất bận không trở về rồi. Áo sơ mi để hôm nào đưa cho anh đi."

Vừa đứng lên định trở về phòng ngủ lại nghe cửa trước truyền đến tiếng mở cửa.

"Anh đã về rồi?" Đem sách ném ở một bên Thanh Thần lộ ra khuôn mặt tươi cười với anh.

Trầm mặc gạt đầu một cái gương mặt tuần tú của người đàn ông có chút cứng ngắc.

"Anh còn chưa ăn cơm chứ? Tôi sẽ đi chuẩn bị cho anh ăn ngay bây giờ." Nhìn bộ dạng anh long đong mệt mỏi nhất định lại không có thời gian ăn cơm.

"Không cần." Giọng nói của anh vững vàng lại dễ nghe.

"Như vậy sao được?" Thanh Thần nhíu mày nhanh chóng chạy về phía phòng bếp: "Dạ dày anh thật vất vả mới tốt lên một chút. Anh lại giầy vò nữa trước kia chẳng phải phí công nhọc sức."

Từ trong phòng bếp cô thò đầu ra cười hết sức đáng yêu: "Anh đi tắm trước đi, tôi làm ít đồ rất nhanh sẽ có thể ăn."

Tùy ý ném áo khoác ở trên ghế sa lon Mạc Lãnh Tiêu không nói gì thêm xoay người đi vào phòng ngủ của anh.

Thanh Thần hơi sững sờ tâm tình của anh không tốt sao? Tại sao có vẻ mặt như vậy?

Nhìn điện thoại di động, ví tiền vứt ở trên ghế sa lon cô chỉ có thể đi lên dọn dẹp trước ai ngờ chứng minh thư cũng rơi ra .

Cô nhặt chứng minh thư lên nhìn ngày sinh phía trên: Ông trời!

Không phải chứ anh ta lại ba mươi tuổi rồi! Một chút cũng không nhìn ra, thế nào cũng chỉ thấy có 25-26 tuổi cư nhiên ba mươi tuổi rồi!

Thanh Thần chu miệng: "Có chút già rồi. Chỉ là đàn ông bây giờ đều bảo dưỡng như vậy sao?"

Ba mươi tuổi còn chưa kết hôn khó trách cha mẹ của anh muốn thúc giục!

Nhiều hơn mình mười hai tuổi ...ách

Anh sinh ngày hai mươi bảy tháng một, đợi chút hai mươi bảy tháng một không phải hôm nay sao?

Nói như vậy hôm nay là sinh nhật của anh? Không trùng hợp như vậy chứ?

Ngồi chồm hóm trên mặt đất suy nghĩ kỹ một lát Thanh Thần mới đứng lên vội vội vàng vàng ra cửa.

Mạc Lãnh Tiêu tắm rửa xong tùy ý thay một bộ quần áo mặc ở nhà đi ra ngoài, ăn mặc nhàn hạ tuyệt đối không ảnh hưởng đến khí chất cao quý trên người anh.

Vào phòng khách, phòng khách trống rỗng, người vốn nói muốn nấu cơm cũng không thấy bóng dáng đâu.

Ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc nhìn tin tức tài chính kinh tế có chút không yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chúc anh sinh nhật vui vẻ

Trong lòng có chút phiền não Mạc Lãnh Tiêu đứng lên vừa chuẩn bị gọi điện thoại tìm người thì cửa chính phòng khách đã mở ra.

Khuôn mặt Thanh Thần đông lạnh đỏ bừng trong tay giơ lên một cái bánh ga tô, "Trời ạ bên ngoài lạnh lắm chết rét tôi a...ách"

Nhìn người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng đứng ở phía trước cô hơi sững sờ ngay sau đó khuôn mặt nở rộ tươi cười: "Mạc Lãnh Tiêu sinh nhật vui vẻ!"

Thời điểm sinh nhật đều muốn bánh sinh nhật, thay anh mua cái bánh ngọt cũng không sai.

Đáy lòng xuất hiện một thứ cảm xúc đã lâu không có trong trí nhớ làm đầu óc anh không ngừng sôi trào.

"Thật xin lỗi! Lúc tôi thu dọn đồ đạc lại nhìn lên chứng minh thư của anh mới biết hôm nay là sinh nhật anh, tôi không phải cố ý muốn lục lọi đồ đạc của anh." Thấy khuôn mặt anh lạnh lùng cô vội vàng giải thích.

Đột nhiên thân thể ngã vào một lồng ngực rộng rãi.

Sức lực to lớn làm cho thân thể cô hơi đau, ngửi được mùi hương dễ chịu thuộc về anh, hơi thở mát mẻ quanh quẩn ở chóp mũi làm cho nhịp tim của cô không ngừng tăng nhanh, mặt không khỏi đỏ lên.

Mái tóc vừa tắm xong vẫn chưa khô, từng giọt nước lạnh lạnh cứ như vậy rơi xuống cổ Thanh Thần, truyền đến một cảm giác khác thường.

Bàn tay nhỏ bé của cô dính vào lồng ngực của anh, cảm nhận được tiếng tim đập vững vàng làm cho Thanh Thần quên cả hô hấp.

Chưa từng có tâm tư tình cảm làm trái tim cô không ngừng lay động.

Thời gian giống như dừng lại ngay cả không khí cũng đọng lại.

"Bánh ngọt bánh ngọt."

Hồi lâu cô mới có dũng khí mở miệng đánh vỡ trầm tĩnh như vậy.

Anh ôm quá gấp làm cho cô cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi.

Giọng nói của cô kéo lý trí của anh trở về.

Bỗng chốc buông thân thể cô ra Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng dò đi tầm mắt: "Không phải nói nấu cơm cho tôi sao?"

Thanh Thần rũ con mắt xuống sợ anh nhìn thấy mình đỏ mặt nhanh chóng đi đến cầm áo sơ mi mới mua lúc chiều trong phòng khách lên.

"Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của anh, buổi chiều lúc đi dạo phố nhìn thấy cái áo sơ mi này tất cả mọi người nói thật đẹp mắt tôi liền mua, là dùng tiền của anh mua."

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng hơ hấp cũng có chút không bình thường: "Mới vừa đi tới trước mặt cửa hàng bánh ngọt mua một cái bánh ga tô rất may là vẫn kịp chưa đến mười hai giờ."

Người đàn ông chỉ cúi đầu nhìn cô tràn đầy khảm trương, đôi mắt đen thâu hiểu chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên rặng mây đỏ.

Anh trầm mặc khiến cho cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, Thanh Thần xoay người nhanh chóng trốn vào phòng bếp: "Tôi đi hâm nóng thức ăn rất nhanh sẽ có thể ăn."

"Cám ơn!" Nhận lấy quà tặng của cô giọng nói người đàn ông trầm thấp lại tràn đầy sức quyến rũ.

Bao nhiêu năm rồi anh chưa từng có quà sinh nhật.

Trước kia luôn có một người cũng nhớ sinh nhật anh như vậy, trước sinh nhật anh một thời gian rất dài liền bắt đầu chuẩn bị ăn mừng sinh nhật cho anh.

Không ngờ năm năm sau lại có một người như thế sẽ vì sinh nhật của anh mà phí tâm tư. Anh từ trước đến giờ máu lạnh vô tình, một người đàn ông ba mươi tuổi lại có thể cảm thấy một chút xúc động.

Khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng co rúm hạ xuống, cảm thấy mình có chút buồn cười.

"Mạc Lãnh Tiêu anh tâm tình không tốt? Là tôi làm cho anh mất hứng sao?"

Ngồi trước bàn cơm nhìn gương mặt tuần tú gượng gạo của anh Thanh Thần có chút bận tâm.

"Không có." Thanh của anh bình tĩnh chỉ trầm mặc uống rượu, muốn dùng chất lỏng màu đỏ này bình phục phần tâm tình trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cực kỳ tức giận

Anh ăn cơm xong ngồi ở trên ghế sofa tiếp tục xem TV. Mộ Thanh Thần cố chấp muốn ngồi cùng anh lại mệt mỏi không mở mắt được, cố gắng chống đỡ một lát nhưng cuối cùng vẫn ngã lên bả vai của anh ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt của cô điềm tĩnh ở trước mắt Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy cô đưa trở về phòng.

Dùng tay sờ đèn thủy tinh ở đầu giường anh ngồi ở bên giường tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt của cô.

Cô thật rất đẹp.

Hồn nhiên, tươi sáng, còn bừng bừng một chút như vậy. Đôi mắt nhắm lại càng làm cho người khác khắc sâu trí nhớ.

Ánh mắt của cô ấy thuần khiết trong suốt không có chút bụi bặm nào giống như trên thế giới này tất cả những chuyện không tốt đẹp đều không liên quan với cô.

Vẻ đẹp của cô lịch sự tao nhã không có bụi trần lại không chút đả kích làm cho người ta không cách nào quên lãng.

Cho nên bất tri bất giác có chút say.

Giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy thương yêu.

Ánh đèn phía trước cửa sổ dịu dàng chiếu vào gò má bá đạo anh tuấn của anh, có chút khó khăn lại có chút đương nhiên anh cúi mặt xuống, môi mỏng dán lên cánh môi của cô.

Đầu lưỡi ảm áp bá đạo khiêu khích cánh môi của cô, thừa dịp trong giấc mộng thời điểm cô ưm một tiếng thì đầu lưỡi của anh thành công chui vào trong miệng cô tùy ý dây dưa.

Bàn tay to đặt ở sau lưng kéo cô vào trong ngực khẩn cấp đòi lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Anh nhớ mùi vị tốt đẹp của cô như vậy.

Trong giấc mộng hồ hạp có chút tăng lên, bàn tay nhỏ bé của Thanh Thần bị anh dẫn dắt không hề ý thức đưa lên ôm cổ của anh.

Cúi người đè cô dưới thân thể, môi theo gò má tinh xảo một tác lại một tác rơi vào trên cổ cô.

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô giống như sương mù che mờ lý trí của anh.

Hôn thật sâu.

Đôi mắt say mê khiến cho người trong mộng khẽ run, lông mày thanh tú mơ hồ nhíu lại phát ra tiếng: "Úm...ừ..."

Thanh âm kia mềm mại than nhẹ khiến cho thân thể anh cứng đờ cũng làm cho lý trí của anh bị lạc trong nháy mắt trở lại.

Cả người cứng ngắc ngồi ở bên giường nhìn cánh môi cô bị mình làm cho sưng đỏ, cứng rắn nghiêng đầu.

Mạc Lãnh Tiêu cực kỳ tức giận lúc đầu có chút rối loạn kiên quyết đứng lên, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng của cô.

Đứng ở trước biệt thự mặc cho gió lạnh thổi tóc rối loạn, lông mi dài của anh nhíu lại như cũ vẫn không có ý tứ giãn ra.

Ngẩng đầu nhìn gian phòng ở lầu hai, con người màu đen sâu không thấy đáy không biết suy tư chút gì.

Hồi lâu mở cửa xe ra không có bất kỳ chân chừ nào anh cứ như vậy lái xe đi mất.

Cứ như vậy Mạc Lãnh Tiêu lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt của cô ngay ngày thứ hai sau khi cô thay anh mừng sinh nhật.

Suốt hai tháng không có một cuộc điện thoại không có nửa tin nhắn cứ như vậy biến mất.

Nghĩ đến muốn gọi điện thoại hỏi anh một chút nhưng lại nghĩ lời anh đã nói cuối cùng vẫn là không gọi.

Là Lâm Sách gọi điện thoại nói cho cô biết Mạc Lãnh Tiêu đi công tác.

Cô không biết anh nghĩ như thế nào.

Trong khoảng thời gian này bọn họ ở chung rất tốt. Cô cho là giữa bọn họ nên tính là bạn bè đi, ít nhất cô cảm thấy như vậy.

Nhưng anh đi không có nói với mình một tiếng.

Thanh Thần không hiểu có phải hay không mình đắc tội anh? Chọc giận anh rồi sao ?

Cô chỉ nhớ đêm đó sinh nhật anh cô muốn cùng anh lại ngủ thiếp đi.

Chẳng lẽ là tướng ngủ của cô quá kém hay là nói mơ hoặc là mộng du? Hù dọa anh?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Là lạ

Càng nghĩ càng không ra ngay cả đi học cũng mất hồn luôn.

Lắc đầu một cái Thanh Thần không cho mình suy nghĩ tiếp những thứ tạp nham kia nữa đi theo dòng người ra khỏi giảng đường hít một hơi thật sâu.

Tối tỉnh Hải Ninh này đã sắp nửa năm rồi. Thời điểm lúc đến là cuối mùa thu cảm thấy tất cả trước mắt đều là tiêu điều. Hôm nay mùa xuân đến rồi khắp nơi một mảnh sinh khí bạt ngàn, cảnh tượng khiến cho cả người cô cũng cảm thấy mấy phần dễ chịu.

Chuyện xảy ra nửa năm trước rõ ràng một trước mắt có lẽ có cơ hội cô nên hỏi Mạc Lãnh Tiêu một chút chuyện của cha mẹ anh tra ra thế nào rồi.

Còn có không biết chị của cô bây giờ đang ở đâu, sống có tốt hay không.

Nghĩ như vậy tâm tình lại nặng nề.

Đi ở trên đường nhỏ Thanh Thần lắc lắc đầu cố gắng nâng lên nụ cười nhẹ. Thật lâu cũng không đi dạo sân trường rồi. Khó được hôm nay thời tiết tốt trở về cũng chỉ một người chỉ bằng đi xem chung quanh một chút tiêu hao thời gian nhàm chán.

Bất tri bất giác đi tới hậu hoa viên, cô đứng dưới cây liễu xuất thần nhìn cảnh cây, có trời non rồi.

"Mạc tổng! Ngài yên tâm chúng tôi sẽ đốc thúc thi công công việc nhanh chóng tranh thủ hết sức trong thời gian ngắn nhất làm xong." Hiệu trưởng mang theo một nhóm lãnh đạo chỉ về bãi tập đang xây rộng hơn phía trước khách khứa nói qua.

Thanh Thần nâng mí mắt lên nhìn về nhóm người phía trước ngoài ý định phát hiện một bóng lưng quen thuộc.

Cô khẽ nhíu mày mất hồn, hiệu trưởng gọi người kia là Mạc tổng chẳng lẽ chính là anh?

Nhưng không phải Lâm Sách nói anh đi công tác sao? Tại sao hiện tại anh lại xuất hiện ở đây?

Vậy là anh đi công tác đã trở về? Vậy tại sao anh không trở về khu biệt thự phía Đông?

Thanh Thần chớp chớp mắt rồi nhíu mày xuống không nói gì lẳng lặng rời khỏi hậu hoa viên.

Là cô đã làm sai điều gì khiến Mạc Lãnh Tiêu mất hứng sao? Có thể coi là thế nhưng anh cũng có thể nói cho cô biết tại sao muốn như vậy chứ?

Trái tim xông ra một chút cảm xúc khó hiểu nhưng cô không biết là cái gì. Chỉ biết tư vị kia mình chưa bao giờ trải qua có chút rất lạ.

Bệnh viện Tư Thụy Khắc

Mạc Lãnh Tiêu ra khỏi phòng bệnh nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại lạnh lùng quét mắt nhìn người đàn ông đang nghiêng người dựa vào vách tường trên lối đi nhỏ: "Có chuyện gì sao?"

Lâm Sách nhún vai một cái giật giật khóe miệng: "Nghe nói cô gái nhỏ cậu mang về kia đã sắp một tuần lễ không đi học hơn nữa cũng không xin nghỉ."

"Nha đầu kia ở trường học giống như cũng không có bạn bè, dù sao trường học cũng không biết cô ấy thế nào." Lâm Sách đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu báo cáo những tin tức mình nghe được.

Gương mặt tuấn tú nhuộm một lớp băng mỏng, không có chút nét mặt nào: "Cậu đi nhìn cô ấy."

"Tôi?" Xoay người đi vòng qua trước người của anh Lâm Sách bất mãn lắc đầu: "Nhưng tôi không rảnh, buổi chiều còn phải chạy tới Thụy Sĩ mở hội giao lưu y thuật, hơn nữa nha đầu kia không có quan hệ gì với tôi, tôi là cái gì mà muốn đi nhìn cô ấy?"

"Vậy cũng đừng trông nom." Mắt đen trầm xuống, người đàn ông ưu nhã ngồi ở trên ghế phía sau về mặt lạnh lùng không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Đôi mắt đào hoa nhủ lại Lâm Sách chu mỏ: "Tôi nói này, Mạc thiếu gia thân mến! Cậu có thể không cần ác tâm như vậy hay không! Cô ấy chỉ là một cô bé ở Hải Ninh vô thân vô cố (không có người thân và bạn bè) nếu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Hơn nữa cậu cũng không phải không biết thân thể cô ấy gần đây rất yếu."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tính khí yếu ớt

Ngỡ nhờ ngã bệnh té xỉu ở trong nhà cũng không có người phát hiện! Ai người này làm sao lại tâm địa sắt đá như vậy?

"Nhìn cô ấy chỉ vì Tiểu Nhược." Mạc Lãnh Tiêu đứng dậy cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Trong đôi mắt đào hoa thoáng qua một tia kinh ngạc nhìn bóng dáng bạn tốt đi xa Lâm Sách cười đến bí hiểm.

Anh lại có thể biết giải thích? Thật là khó gặp.

Xe thể thao dừng trước khu biệt thự phía Đông, ngồi trên xe người đàn ông nhìn ánh đèn sáng trong phòng lông mi dài hơi nhủ.

Trầm mặc chốc lát người đàn ông tắt động cơ xuống xe.

Trong phòng khách Thanh Thần khó chịu nằm trên ghế sa lon người cong lại thành một vòng.

Lỗ mũi chận chận lại, cổ họng lại đau cả người đều nóng lên, tứ chi vô lực.

Tay nhỏ bé vuốt vuốt đầu khê thờ dài, thân thể của cô không tính là yếu có thể gần đây rút máu quá mức thường xuyên lại thêm thời tiết đổi mùa nên bị cảm.

Biệt thự to như vậy chỉ có một mình cô tùy tiện uống chút thuốc cảm lại ăn mỳ ăn liền cứ như vậy để mặc cho mình bị cảm tự sinh tự diệt.

Mạc Lãnh Tiêu đi vào phòng khách mờ tối, phòng khách hết sức an tĩnh. Đôi mắt đen thâm thúy mượn ánh sáng nhàn nhạt tìm kiếm người anh muốn tìm.

Thời điểm đi qua ghế sa lon rốt cuộc tìm được người phụ nữ ngủ mê, nhìn cô tái nhợt không có một chút tức giận làm ánh mắt của anh hơi chậm lại.

Nhìn thuốc cảm mạo tùy ý ném ở trên khay trà với mỳ ăn liền nằm trong lòng anh có trách mắng.

Cúi người đưa bàn tay đặt lên trên trán của cô thấy nhiệt độ nóng bỏng làm cho lông mi dài của người đàn ông nhẹ chau lại. Lâm Sách đoán không sai cô quả nhiên là bị cảm và còn phát sốt.

Nhưng cô tại sao muốn đuổi tất cả người giúp việc đi? Tại sao không gọi điện thoại cho anh?

"Tĩnh." Anh lắc lắc lời kéo cánh tay của cô thanh âm đề cao thêm mấy phần.

Thanh Thần nhấc mí mắt nặng trĩu lên ánh mắt tan rã chỉ nhìn anh một cái lại nhắm hai mắt: "Sao anh lại tới đây?"

Trầm trầm thở ra một hơi thở nóng đến kinh người. Giọng nói của cô có chút khàn khàn về mặt cũng không có sự vui vẻ thường ngày.

"Không đi học cũng không xin nghỉ; ngã bệnh lại không đi bệnh viện?" Về mặt Mạc Lãnh Tiêu nghiêm túc: "Cô làm cái gì?"

Thanh Thần ở trên ghế sa lon lật người đưa lưng về phía anh: "Tất cả chuyện này có quan hệ gì với anh?"

Thái độ của cô làm cho thân thể anh ngẩn ra hồi lâu cuối cùng mở miệng: "Đứng lên đi bệnh viện."

"Không cần." Cô bịt lấy lỗ tai trong lòng một hồi uất ức: "Tôi không muốn đi bệnh viện. Không cần đi."

Mỗi người đều có thời điểm yếu ớt. Cô bị cảm yếu đuối cho nên muốn tùy mình phụ thuộc một chút! Cho dù cô biết cô không có tư cách nhưng cô vẫn muốn để mặc cho chính mình một lần.

Căn bản không để ý tới tính tình của cô người đàn ông bá đạo đưa tay kéo thân thể của cô.

Bỗng chốc cô ngồi dậy hô to: "Anh không nghe thấy sao? Tôi nói tôi không muốn đi bệnh viện, không cần anh lo!"

Lực kéo này làm cho cô đau họng ngay cả tâm cũng có chút đau.

Đẩy ra thân thể của anh cô nhìn cũng không nhìn anh liền đi về phía lầu hai.

Mấy ngày nay ngã bệnh cô suy nghĩ rất nhiều. Cô không nên áp sát quá gần với anh càng không nên đối với anh sinh ra cảm xúc lệ thuộc vào. Cô chỉ là một người không nơi nương tựa.

"Mộ Thanh Thần! Cô đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Kéo cô tay cô lại gương mặt tuấn tú của người đàn ông cứng lại giọng nói rét lạnh đến dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ý định

"Tôi không có chuyện gì. Chỉ không muốn đi bệnh viện anh đừng để ý đến tôi."

"Tôi gọi thầy thuốc đến đây." Thanh âm của anh rét lạnh mấy phần nhưng vẫn lui bước.

"Không cần. Tôi không sao, không muốn xem thầy thuốc." Cô lẩm bẩm mở miệng trong mắt một mảnh chán nản.

Đôi mắt đen đang chăm chú nhìn, kiên nhẫn của Mạc Lãnh Tiêu đã dùng hết rồi: "Mộ Thanh Thần! Thu hồi tính khí của cô, đi bệnh viện với tôi."

Anh lạnh lùng ra lệnh khiến ngực Thanh Thần nghẹn ngào, dùng sức tránh ra khỏi cánh tay của anh nước mắt cứ như vậy chảy ra: "Đủ rồi Mạc Lãnh Tiêu! Tôi nói tôi không muốn đi bệnh viện không cần anh lo, anh nghe không hiểu sao? Tôi là cái gì? Tôi tính là gì không đáng giá cái người này sao phải phí tâm, để tôi chết cũng không cần anh xem một cái!"

Thân thể yếu đuối trượt vào trên tường, cô khẽ cắn cánh môi quyết định lần đầu tiên nói rõ ràng: "Tôi không muốn đi học. Không cần ở nơi này càng tiếp tục như vậy tôi càng cảm thấy nợ anh. Anh không cần thiết đối tốt với tôi như vậy, chúng ta cái gì cũng không phải cho dù có hợp đồng cũng không cần đối với tôi như vậy."

"Thật ra thì anh căn bản không cần tôi giả mạo vị hôn thê của anh cũng không cần trông nom tôi, tôi ở đây ăn không ở không giống như phế nhân."

Giọng nói của cô tràn đầy buồn bã chứa đầy đau đớn như vậy làm người khác phải thương tiếc.

Mà đứng trước người của cô người đàn ông không có lên tiếng chỉ là nhìn cô tràn đầy nước mắt, đôi mắt đen chớp cũng không chớp.

Mặc dù cô bị bệnh nhưng trong lòng của cô rất rõ ràng. Minh và anh thủy chung là người của hai thế giới, một là thương giới thần thoại là người giàu nhất một là học sinh nghèo cửa nát nhà tan vốn là khác nhau một trời một vực vì sao còn phải lôi kéo ở chung một chỗ?

Nếu như vừa bắt đầu muốn mượn thể lực của anh điều tra một ít chuyện vậy bây giờ cô không muốn, cô không muốn tiếp tục như vậy nữa, không muốn cho mình bất kỳ lệ thuộc vào anh, thói quen của anh!

Cô sợ mình sẽ bị lạc, sợ mình sẽ có lòng tham, sợ mình không chịu nổi kết quả.

Lần này anh rời đi để cho lòng của cô không còn yên tĩnh. Thời điểm nhìn thấy anh ở trường học cái loại cảm giác kỳ quái đó càng làm cho cô sợ.

Bọn họ chỉ là người xa lạ không có liên quan. Anh không phải là người thân của cô cũng không thể là người nào của cô. Cô nên cách xa anh, rời đi càng xa càng tốt.

Tim khẽ run lên nhìn về mặt cô khó sở Mạc Lãnh Tiêu có chút trở nên gấp gáp: "Cô rút cuộc chuyện gì xảy ra? Cô yên tâm ở nơi này ngoan ngoan đi học, những thứ khác không cần lo."

"Tôi không muốn." Nước mắt không ngừng chảy cô không muốn tiếp nhận sắp xếp của anh: "Mạc Lãnh Tiêu tôi hối hận, chúng ta kết thúc hợp đồng có được hay không?"

Tôi thật sự là không muốn quá lệ thuộc vào anh chúng ta cũng chỉ là người xa lạ anh không cần thiết đối với một người ngoài tốt như vậy, dùng sức hét lên cô cảm thấy mình quá mệt mỏi: "Tôi thật sự là không muốn nợ anh, không muốn! Tôi căn bản không trả nổi."

Nhìn mắt cô hồng đến giống như thỏ Mạc Lãnh Tiêu cuối cùng hiểu ý của cô.

Đi tới trước mặt cô giờ tay lên nước mắt trên mặt cô: "Không cho phép khóc."

Hơi sững sờ cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú kia vẫn lạnh lùng như cũ chỉ là giọng nói của anh mang theo chút dịu dàng xa lạ.

"Đừng như vậy." Cô bắt lực lại khóc nữa: "Cầu xin anh không cần như vậy."

Anh dịu dàng cô không chịu nổi!

Thân thể bị ôm vào trong ngực Thanh Thần kinh ngạc tròn to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng môi của cô đã bị môi anh che lại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Để mặc cho

Bởi vì cử động của anh khiến Thanh Thần sững sờ, nhưng sững sờ kinh hoàng này chỉ giằng co ngắn ngủn một giây.

Cũng kháng cự cũng giãy giụa nhưng bị anh đè ở trên vách tường cô chỉ nhẹ nhàng từ từ nhắm hai mắt của mình lại.

Người đàn ông môi lưỡi tràn đầy bá đạo cố ý dây dưa với cô, cô hút vào tất cả đều là hơi thở của anh.

Động tác gần như điên cuồng đòi lấy khiến cho cô không thể chống đỡ lực. Giờ phút này Thanh Thần chỉ biết hô hấp của cô rối loạn, cả người cũng say, chân mềm nhũn, tâm cũng có chút động!

Tay nhỏ bé không biết làm sao rụt rè kéo cổ của người đàn ông cùng anh điên cuồng quẩn quýt say mê.

Không ai biết chuyện xảy ra thế nào cô chỉ theo cảm giác tự nhiên nhất, ở trong lòng anh mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Bàn tay xoa nhẹ nơi mềm mại trước ngực cô, Thanh Thần vội vàng thở hỗn hển cả thân thể cũng ngã xuống trong ngực anh.

Nút áo ngủ màu hồng bị anh vội vàng cởi ra, nụ hôn chạy dài không ngừng rơi vào cعن cổ mịn màng của cô.

Đang lúc áo ngủ bị xé rách rơi xuống đất cùng tây trang màu đậm mập mờ quẩn lầy.

Đôi mắt tỉnh mạch bởi vì chính mình mà mặt nhuộm màu hồng, ánh mắt Thanh Thần tựa như mộng ảo cũng không có ngăn cản.

Trên người cơ hồ trần trụi, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt áo sơ mi trước ngực anh.

Bàn tay thật dày ấm áp vuốt ve sau lưng cô, chi khe đẩy một cái váy đã rơi trên mặt đất.

Cô không có ngăn cản chỉ nhắm hai mắt ôm chặt lấy cổ của anh.

Bàn tay tinh tế vỗ về qua lại chơi đùa sau lưng cô, môi của anh nhẹ nhàng gặm xương quai xanh của cô từ từ dời xuống từng chút.

Nụ hôn của anh giống như ma lực khiến cho cô không cách nào suy nghĩ. Tay run rẩy bị anh dẫn dắt không lưu loát cởi nút áo sơ mi của anh, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt ở trên lồng ngực của anh.

Lửa nóng trên người anh dường như muốn đốt cháy cô.

Anh ôm lấy ngang hông cô, cô nhu thuận tựa vào trong ngực của anh.

Lý trí còn sót lại nhắc nhở cô không nên như thế. Cô và anh không nên có bất cứ chuyện gì xảy ra nhưng là vì sao thời khắc này cô lại không muốn cho anh rời đi như thế?

Ngã xuống ghé sa lon mềm mại anh cả cổ tay cũng không buông ra, thân thể cao lớn cứ như vậy bao phủ trên người cô dịu dàng vuốt ve.

Môi lưỡi mút lấy cổ của cô, bàn tay đặt lên nơi mềm mại của cô dịu dàng thật sâu yêu thương.

Thanh Thần khẽ cau mày, tình hình xa lạ này lan tràn ra tứ chi, cô có chút sợ có chút khẩn trương.

Môi lưỡi ngâm lỗ tai nhạy cảm làm cho cô thở khê: "Ừm ...tôi... hắt xì!"

Đang đắm chìm trong trong sự kích thích thân thể người đàn ông đột nhiên cứng đờ chống thân thể lên nhìn đôi mắt to đầy sương mù của cô.

Tinh táo dừng lại tất cả Mạc Lãnh Tiêu cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô.

Xấu hổ nhìn anh thở ra một hơi, tay nhỏ bé lại không tự chủ đưa lên khuôn mặt anh tuấn, thân thể khẽ chống lên môi đặt lên cánh môi mỏng của anh.

"Mạc Lãnh Tiêu! Tôi... tôi... tôi... là tôi tự nguyện!"

Cô có thể cự tuyệt có thể kêu ngừng lại nhưng hiện tại cô không phản đối cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Cô thừa nhận mới vừa rồi là tự bản thân cô.

Mạc Lãnh Tiêu há to miệng thở dốc tay để sẵn ở eo cô càng tăng thêm sức lực, một chút xíu lý trí cũng không còn.

Cúi người lần nữa đè cô ngã ở trên ghế sa lon, hôn cuồng nhiệt lần nữa đánh tới cánh môi của cô.

Bàn tay người đàn ông từ từ đưa xuống dưới váy của cô tìm kiếm, cô vịn bả vai rộng rãi của anh sắp không cách nào hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lý do đủ chưa?

"Tôi.. Tay của tôi có một chút đau!" Thanh Thần mở miệng thở gấp tay phải truyền đến một trận đau.

Mạc Lãnh Tiêu cau mày nhìn cô đắm chìm trong trong khát vọng, bộ dáng ấy chính là tuyệt đẹp.

Tầm mắt rơi vào trên tay của cô. Bởi vì sau khi rút máu lỗ kim còn chưa hoàn toàn triệt để làm cho hô hấp người đàn ông cứng lại, ngọn lửa trong mắt trong nháy mắt bị thay thế bởi lạnh lẽo.

Nhanh chóng ngồi thẳng lên, Mạc Lãnh Tiêu xoay người ngồi ở trên ghế sa lon không ngừng hít sâu bình phục tâm tình trong lòng.

Lý trí trở lại lần nữa không thể tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

Một đôi mắt trong suốt không biết làm sao, chớp mũi của cô, trên người của cô, tất cả đều là mùi của anh, hơi thở của anh là ma lực dẫn cô không chỉ không ghét còn có chút thích.

Cắn môi kéo quần áo qua một bên che thân thể mình, nghĩ tới tất cả vừa rồi mặt của cô khỏi mắc cỡ đỏ bừng. Nếu như không phải bởi vì cô kêu đau tay bọn họ có thể hay không liền...

"Tôi..." Không khí có chút xấu hổ giọng nói Thanh Thần vẫn như cũ khàn khàn.

"Lý do này đủ chưa?" Giọng trầm thấp truyền đến ản ản mà khàn khàn nhưng anh lại cũng không thèm nhìn cô một cái.

Tâm trạng của cô tinh táo hơn phân nửa nhìn một bên mặt anh cô cũng không nói gì.

Là lý do này đủ chưa? Đủ chưa?

Cô ở trong lòng không ngừng hỏi mình. Bởi vì không cách nào yên tâm thoải mái khi anh cho cô sống trong hoàn cảnh này cho nên dùng phương thức như thế đi báo đáp anh?

Không phải là không biết làm như vậy không đúng nhưng cô cũng không có phương pháp khác.

Trong lòng hoảng sợ một hồi, nhìn trừng mắt bí ẩn của anh cô chỉ cắn môi nhìn anh.

Xoay người bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng muốt đã đỏ ửng của cô, mà cô giống như trúng ma lực si ngốc mị hoặc nhìn Mạc Lãnh Tiêu.

"Lý do đủ chưa?" Lần nữa đặt câu hỏi thanh âm cao hơn mấy phần làm cho cô tinh táo, giảm đi mấy phần mê tình.

"Tôi... tôi..." Cô ấp a ấp úng không biết trả lời vấn đề của anh như thế nào.

Bàn tay rời đi gò má cô trong mát một mảnh lạnh lùng. Thanh Thần không rõ anh không phải tức giận: "Trả lời tôi lý do này có đủ hay không để cho cô an tâm đợi ở chỗ này?"

Nhìn anh tim khẽ đau, gò má Thanh Thần đầm lệ. Cô không phải là rất tùy tiện? Mặc cho anh đối với mình làm chuyện như vậy cũng không cự tuyệt chút nào.

Mạc Lãnh Tiêu nhắm mắt lại trầm mặc không biết đang nghĩ gì. Hành động vừa rồi có chút vượt qua quỹ đạo. Anh không thích xảy ra chuyện như vậy cũng không cho phép chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

Đây chỉ là một loại phương thức giữ lại cô mà thôi chuyện sau khi chấm dứt cô muốn đi đâu đều không liên quan đến anh!

Suy nghĩ một chút Mạc Lãnh Tiêu cài nút áo ưu nhã đứng dậy: "Ngủ đi."

Nhìn anh lên lầu hai Thanh Thần nhắm mắt lại không hề buồn ngủ.

Anh tức giận sao? Cô không biết, cũng không hiểu anh.

Tay bị đau, đôi môi sưng đỏ, đầu choáng váng, cô không cho mình lại suy nghĩ nữa, cô bị cảm nên suy nghĩ hỗn loạn không biết nên làm sao mới phải.

Hôm nay làm sao có thể với anh phát triển tới bộ dáng này đây? Rõ ràng là người xa lạ cư nhiên bây giờ cùng anh hôn môi còn thiếu chút nữa.....

Ông trời về sau muốn cô đối mặt với anh ra sao đây? Anh sẽ không xem thường cô chứ?

Nắm hai mắt lại nhưng cô không ngủ được, cô biết tối nay cô hoàn toàn mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Người kia

"Ôi Lạp cậu xem. Cô ta chính là vợ chưa cưới của Mạc thiếu gia? Nghe nói Mạc thiếu gia ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn cũng là vì đợi cô ta lớn lên."

Mộ Thanh Thần cầm trong tay ly thủy có nước tinh trái cây giả vờ không nghe người bên cạnh nghị luận về cô, lông mày thanh tú mờ hồ nhíu lại.

Cô bị cảm mới tốt hơn Mạc Lãnh Tiêu liền dẫn cô đi tham dự bữa tiệc lớn. Cô thật không thích hoàn cảnh như vậy nhưng trở thành vị hôn thê của anh trên danh nghĩa cô lại không cách nào cự tuyệt.

Vừa đến nơi anh liền bị chủ nhân biệt thự lôi đi. Chân mày giãn ra, Thanh Thần tựa vào lan khê thờ dài.

Cô còn nhớ rõ chuyện giữa bọn họ tối hôm đó, sau khi tỉnh ngủ hai người đều ăn ý lảng tránh chuyện đêm đó giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là cô biết có vài thứ đã không giống trước.

"Cảm thấy người phụ nữ kia không lớn lắm đi? Không biết Mạc thiếu gia cảm thấy thế nào mà coi trọng cô ấy! Đầu năm nay mình tình thích cô gái nhỏ ngay cả Mạc thiếu gia cũng thích cô gái nhỏ sao?"

"Đúng nha cậu xem một chút người không đến bốn mươi cân, căn bản còn không khỏe nha!"

Tim khẽ đau Thanh Thần nhắc bước chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Bước càng nhanh càng không vững, mới bước vào vườn hoa thân thể của cô không tự chủ nghiêng về phía trước cả người đã ngã xuống đất truyền đến một trận đau đớn.

"Tiểu thư cô không sao chứ?"

Một đôi giày da đập vào mắt cô, ngẩng đầu lên bắt gặp nhìn thấy một gương mặt cũng coi là quen biết: "Là anh."

"Là anh?"

Tổng Vũ Phàm—— Vị hôn phu của chị gái? Không ngờ mình lại gặp anh ta ở chỗ này?

Cô chật vật đứng dậy từ dưới đất, cô nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông sững sờ hoảng sợ bật thốt lên hỏi: "Tổng Vũ Phàm làm sao anh biết chỗ này? Chị tôi đây? Chị ấy ở nơi nào?"

Ánh mắt Tống Vũ Phàm hơi lóe lên, thoáng cười: "Thì ra là Thanh Thần! Thật trùng hợp ở đây cũng có thể gặp được em."

"Tống Vũ Phàm tôi hỏi anh chị tôi đâu?" Không nhìn nụ cười của anh, đối với người đàn ông trong ngoài không đồng nhất này cô không muốn cùng anh nói nhảm.

Mặt Tống Vũ Phàm biến sắc, lạnh giọng nói: "Mộ Hân Đồng? Tôi làm sao biết cô ấy ở đâu?"

"Không phải hai người đã đính hôn rồi, làm sao anh lại không biết?" Thanh Thần nóng nảy kéo một cái ống tay áo của anh một mặt hỏi: "Anh có phải khi dễ chị của tôi hay không? Tống Vũ Phàm anh bây giờ là người có vị hôn thê, không nên dây dưa không rõ với những người phụ nữ bên ngoài."

"Mộ Thanh Thần!" Chuyện của mình bị người khác vạch trần, tính khí người đàn ông cũng nổi lên. Đột nhiên vươn tay ra đẩy cô, Tống Vũ Phàm hung thần ác sát nhìn chằm chằm cô: "Tôi cho cô biết tôi không biết Mộ Hân Đồng ở đâu! Hành tung của cô ta cũng không liên quan đến tôi, chuyện của tôi cuộc sống riêng của tôi cũng không đến lượt cô trông nom."

Không nhìn đến ánh mắt của cô, người đàn ông xoay người rời đi.

Cô nâng váy không cam lòng đuổi theo Tống Vũ Phàm: "Anh đứng lại nói rõ cho tôi."

Mặc dù chị không muốn gả cho anh, nhưng bọn họ đính hôn là sự thật, anh ta làm sao có thể không biết chị ở đâu? Anhanh không phải khi dễ chị chứ?

"Tống Vũ Phàm anh đứng lại!"

Bước chân người đàn ông càng lúc càng nhanh, cô đi giày cao gót căn bản là không đuổi kịp, chỉ có thể vừa đuổi vừa gọi.

Một sức lực to lớn bỗng chốc kéo cô trở về. Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn cô, trong mắt giống như có ngọn lửa dâng lên: "Mộ Thanh Thần! Cô muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đối với cô, có tham muốn chiếm lấy

Đột nhiên phát ra thanh âm dọa Thanh Thần giật mình, thân thể bị ôm ở trong ngực anh không khỏi lui về phía sau.

Bàn tay ôm eo của cô để cho cả thân thể cô gất gao chống đỡ trên lồng ngực vững chắc của anh.

Cô còn chưa kịp có phản ứng chút nào người đàn ông đột nhiên liền cúi đầu, cản lại đôi môi lạnh của cô giày xéo vô cùng dững mãnh.

Cả người luống cuống, tay nhỏ bé của cô chống đỡ trên lồng ngực của anh: "Không...không nên như vậy."

Anh như vậy thật đáng sợ!

Căn bản không để ý đến cự tuyệt của cô người đàn ông vẫn bá đạo như cũ, lưỡi chạy vòng quanh cánh môi của cô, thừa lúc cô nói mà lưỡi chui vào trong miệng như con rắn không ngừng đùa giỡn môi của cô.

Bàn tay từ sau hông vén váy của cô lên chỉ cách một lớp áo mỏng đặt lên trên nơi mềm mại của cô.

Thanh Thần trong lòng đã sớm bị dọa đến mức không phát ra được thanh âm nào chỉ hoảng sợ nhìn anh không hiểu tại sao anh lại như vậy.

"Mạc thiếu gia thân mến, xem ra cậu hôm nay rất hứng thú nha?" Giọng nói đùa giỡn từ chỗ cách không xa truyền đến.

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên ngăn ra dùng tay lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, cầm chống đỡ trên trán của cô lạnh lùng cảnh cáo: "Mộ Thanh Thần cô là vị hôn thê của tôi chỉ thuộc về một mình tôi, tôi không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác."

Ngồi ở phòng nghỉ người đàn ông lạnh lùng nhìn Lâm Sách trước mặt cười hết sức vui vẻ trên, khuôn mặt anh tuần tràn đầy lạnh nhạt: "Cười đã?"

Nhún vai một cái Lâm Sách lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon: "Mới trở về cứ nhiên nhìn thất một màn đẹp mắt như vậy, thật là lòi."

Thấy Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc không nói lời nào lông mi dài của Lâm Sách dựng lên: "Lãnh Tiêu cậu có nhớ đối với phụ nữ trừ cô ấy cậu cho tới bây giờ đều không để ý chia sẻ với tôi."

Ví dụ như mới vừa rồi anh sớm nắng chiều mưa thấy Lê Toa ở đây đợi Mạc Lãnh Tiêu hơn một tuần lễ. Anh nói anh nghĩ muốn Mạc Lãnh Tiêu liền không chút suy nghĩ đồng ý.

Nhưng vừa rồi nhìn dáng vẻ anh đối với mộ Thanh Thần rõ ràng đã có tham muốn giữ lấy, chẳng lẽ?

Lâm Sách khẽ mỉm cười dò hỏi: "Lãnh Tiêu, cô gái nhỏ kia khiến cho cậu động lòng?"

"Có khả năng sao?" Đôi môi nâng lên giễu cợt giống như trong đôi mắt của người đàn ông.

Lâm Sách cũng không phản bác chỉ cười nhạt mở miệng: "Đã như vậy tôi đừng tới cô gái nhỏ kia cậu nhất định sẽ không để tâm chứ?"

Sắc mặt hơi lạnh lẽo giọng của Mạc Lãnh Tiêu vô cùng lạnh: "Tiểu Nhược không có việc gì cậu đừng ai cũng chẳng quan hệ tới tôi."

————— cô nàng mèo tuyển phân cách —————

Trong gian phòng cách vách Thanh Thần ngồi ở trên bệ cửa tay nhỏ bé đùa nghịch rèm cửa sổ trước người.

Chuyện vừa mới xảy ra từng chút một không ngừng hiện lên ở trước mắt cô giống như là thước phim.

"Mộ Thanh Thần! Cô là vị hôn thê của tôi, chỉ thuộc về một mình tôi, tôi không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác." Lời của anh giống như ma chú khiến cho ánh mắt cô dính đầy sương mù mờ mịt lưu chuyển.

Cấn cánh môi, dùng sự đau đớn này xua tan lo lắng và phiền muộn ở trong lòng.

Là lý do gì khiến cho anh tức giận hôn như thế, là nguyên nhân gì khiến cho anh bá đạo ôm cô vào lòng mạnh như vậy, còn bá đạo hơn quy định không cho cô nghĩ đến bất kỳ kẻ nào.

Hành vi của anh ấy là sao quái dị tựa như đêm đó cô ngã bệnh.

Anh luôn khiến cho cô mờ mịt.

Mạc Lãnh Tiêu anh quá kỳ quái rồi. Người của anh giống như tên của anh bình thường lãnh khốc vô tình. Anh hôm nay nói mỗi một câu mỗi một động tác đều giống như bởi vì một người phụ nữ khác.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Lời khuyên của Lâm Sách

Bởi vì chỉ có đem một người khác thật sâu vào trong lòng mới có thể khiến một người đàn ông lạnh lùng toát ra dịu dàng, bá đạo lại không có vẻ mặt đối xử phức tạp.

Về mặt kia cùng với thời điểm lần đầu tiên gặp anh ở bệnh viện hoàn toàn trái ngược, lần đầu gặp nhau trong mắt của anh mang theo xâm lược thật sâu để cho cô cảm thấy sợ như vậy, không có yêu không có tình tràn đầy bộ dạng chiếm đoạt.

Nhưng bây giờ không biết là bắt đầu từ khi nào rất nhiều thứ cũng phát sinh biến hóa.

Có lẽ anh vốn là người mâu thuẫn.

Đưa tay ôm thật chặt mình Thanh Thần cảm thấy đêm như vậy có chút lạnh.

Nhắm mắt lại cô bỏ qua suy tư. Thật ra thì như vậy cũng tốt, tối thiểu ở trong ngực anh cô có thể tìm được một chút ấm áp mặc kệ nhiệt độ này là bởi vì cái gì tồn tại cô đều không ngại.

Bởi vì không có ai biết bây giờ cô khát vọng một cái ôm ấm áp trong ngực tới xua tan lạnh lẽo thấu xương kia trên người cô cỡ nào.

Hu biệt thự phía Đông tỉnh Hải Ninh

Thanh Thần ngồi trên xích đu ở vườn hoa sắp xếp lại bản vẽ ở phía trước, làm thế nào cũng không tìm được cảm giác hội họa lúc thường ngày.

Từ lần anh cưỡng hôn mình ở trong đình viện, sau đó bọn họ cũng chưa gặp mặt lần thứ nhất, ngay cả toàn bộ hành trình đưa cô trở về cũng là Dịch Hàn đi cùng.

Hơi cúi đầu nhìn đầu ngón chân ngăn người cho đến khi nghe thanh âm người giúp việc chào hỏi cách đó không xa mới mừng rỡ ngẩng đầu lên.

Nhìn người tới cô hơi sững sờ: "Anh sao lại tới đây?"

"Ngôi biệt thự này là tôi chọn mặc dù đăng ký hộ khẩu là cậu ta nhưng cậu ta rất ít tới đây." Lâm Sách bỗng chốc đến gần mặt của cô bàn tay nâng cằm của cô lên tà mị cười một tiếng: Cô gái nhỏ, em chính là lý do khiến cho cậu ta xuất hiện ở nơi này."

Xoay đầu đi, đôi mắt kia trong suốt, ánh mắt của chớp cũng không chớp nhìn anh: "Anh tại sao muốn nói cho tôi biết những thứ này?"

Về mặt của cô bình tĩnh ưu nhã chỉ là cánh môi mơn mởn phát run tiết lộ tâm tư của cô.

Đôi mắt đào hoa nhẹ nhàng nheo lại, thân thể Lâm Sách đứng thẳng lên: "Bởi vì tôi tốt bụng nha!"

"Cô gái nhỏ." Cúi đầu nhìn ánh mắt của cô nụ cười trên mặt của Lâm Sách đột nhiên dừng: "Nếu như không muốn đòi đòi kiếp kiếp không trở lại được cũng không cần yêu cậu ta."

Thân thể bỗng chốc căng thẳng sắc mặt của cô có chút tái nhợt: "Có ý tứ gì?"

Hôm nay Lâm Sách có chút kỳ quái vì sao đột nhiên nói lời như vậy? Là anh bảo Lâm Sách chuyển lại lời của mình sao?

"Không có ý gì." Khôi phục vẻ mặt cả lơ phất phơ anh chỉ là nhún nhún vai: "Tình không động lòng là không đau. Trong chuyện tình cảm nếu là một người động lòng một người không có tìm người động lòng nhất định hài cốt không còn."

Từng trận gió mát thổi tới phía sau lưng của cô, cô lại không để ý tới chỉ là nhắc lại lời của anh: "không có tìm."

"Cô gái nhỏ động tới tình cảm của người liền không dễ dàng động lòng." Lâm Sách ý vị sâu xa vỗ vỗ đầu của cô, trong mắt của thoáng qua một tia ánh sáng lay động: "Nghe tôi khuyên một câu, cậu ta không thích hợp với cô."

Thấy anh xoay người rời đi Thanh Thần vẫn là không nhận được mở miệng: Cái đó anh ấy.... anh ấy ở đâu?

"Cậu ta ra khỏi nhà một lát sẽ không trở về. Cô gái nhỏ, em còn trẻ vừa vặn thích hợp một tình yêu đơn giản, nhớ đừng yêu cậu ta."

Lâm Sách cũng không quay đầu chỉ để lại một câu nhặt cánh báo với Thanh Thần lẳng lặng ở trên xích đu dây ngăn người.

Hàm răng khẽ cắn chặt cánh môi, cô nói không ra cảm giác trong lòng mình là gì.

Trong đầu chỉ có một câu đang không ngừng lặp lại: "Không cần yêu cậu ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nhớ nhung người nào

Bệnh viện Tư Lạc Khắc, trong phòng bệnh Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở bên giường bệnh, giữa hai lông mày lộ ra thâm trầm không kìm được: "Tiểu Nhược em chừng nào thì mới nguyện tình lại?"

Cô gái vẫn như cũ nặng nề nhắm hai mắt, tiếng hít thở đều đều là câu trả lời duy nhất cho anh.

Ánh trăng nhàn nhạt chập chờn chiếu xuống đất, ánh sáng mờ mờ lung phủ đầy lên bức rèm che cách đó không xa khẽ thở dài.

Không phải em thích nhất là bức rèm che sao? Tại sao anh treo bức rèm che 5 năm chờ em tỉnh lại em đều không nhìn thấy?

Anh cứ như vậy nhìn cô duy trì tư thế không nhúc nhích.

Tiểu Nhược em tỉnh dậy đi, Lãnh Tiêu rất nhớ em.

Xe hơi màu đen dừng ở trước khu biệt thự phía Đông, Mạc Lãnh Tiêu xuống xe lẳng lặng nhìn tòa biệt thự có chút cô đơn.

Rời đi nơi này suốt 5 tháng rồi anh hẳn là nên đến xem một chút vị hôn thê của anh trải qua như thế nào?

"Thiếu gia." Nhìn chủ nhân nhiều ngày chưa từng xuất hiện, các người hầu cung kính hỏi thăm.

Quét mắt nhìn đại sảnh vắng vẻ giọng nói anh chìm xuống: "Cô ấy còn chưa rời giường?"

Hôm nay là chủ nhật sẽ không dậy sớm như vậy.

"Thiếu gia, tiểu thư ở vườn hoa."

"Vườn hoa?"

Lông mi dài gầy nhẹ Mạc Lãnh Tiêu bước chân đi về phía vườn hoa.

Trong vườn hoa Thanh Thần đứng ở bên cạnh lan can có chút vụng về di chuyển vị trí chậu hoa mờ hồi thật mỏng trong suốt động trên gương mặt cô.

Nhìn cô vừa đúng lúc bên cạnh cây cát cánh cười ngây ngô, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời như vậy say mê lòng người làm sao.

Nhiều loại hoa xinh đẹp ở tỉnh Hải Ninh cô thật lâu mới tìm được nó, nửa đêm rời giường chỉ vì có thể đem chúng mang về nhà.

Cô thích loại hoa này nhân nhạ khiêm tốn lại trà đầy thần bí.

Giống như người kia.

Người đàn ông trong đầu, rõ ràng vẻ bề ngoài của anh lạnh lùng như vậy, trong lúc vô tình hai lông mày của anh lại để lại ấn ký sâu sắc trong lòng cô nặng như vậy.

Chẳng qua là anh lại biến mất giống như mấy lần trước, rồi đi không biết ngày trở về.

Ánh mắt mê muội, Thanh Thần cắn môi nhìn bởi vì di chuyển chậu hoa sụt qua làm bị thương, cô là thế nào đây? Thậm chí ngay cả đứt tay cũng không phát hiện?

Cô là nhớ anh đi, mặc dù cô biết là không nên nhớ anh nhưng mà giọng nói của anh, động tác của anh, nụ hôn của anh, cái ôm của anh cô đều nhớ rõ ràng như vậy, giống như muốn quên không thể quên được, vậy không phải nhớ nhưng thì là gì?

Người đàn ông đứng ở dưới bóng cây, nhìn cô một bên không khỏi cau mày lại.

Cô đang máy hỗn vì người nào? Nhớ nhưng vì ai?

Nhìn bóng dáng đơn bạc màu trắng đơn bạc của cô, anh đột nhiên có loại kích động muốn đem thân thể cô ôm vào trong ngực yêu thương cô thật tốt, không để cho cô bị một chút tổn thương nào.

Thanh Thần thở dài, lần nữa đặt tay lên trên chậu hoa, có lẽ đặt hoa vào bên kia hàng rào sẽ tốt hơn.

"Mộ Thanh Thần cô ở đây làm gì? Không phải tay bị thương sao? Còn rảnh rồi để ý những thứ đồ này?"

Tìm khe kéo, bước chân ý thức lui về phía sau một bước, ánh mắt trong suốt của cô không ngừng lấp lánh.

"Mộ Thanh Thần em nhớ tôi." Đột nhiên ôm cô vào trong ngực, anh bá đạo nói ra ý nghĩ của cô.

Trái tim một hồi co rút, lỗ mũi cô cứ như vậy chua xót. Tay nhỏ bé không ngừng kháng cự: "Tôi không có, anh nói bừa!" Cô không nhớ anh, không có!

"Em chính là nhớ tôi, Mộ Thanh Thần!" Nắm tay bị thương của cô, anh nhủu mày đẹp lại, cô nhớ anh, ánh mắt của cô đơn thuần không lẫn một tia tạp chất nào, trong đó viết lên là cô nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Làn hện hò đầu tiên

Tan học Thanh Thần đi đến nhà để xe, đứng ở trước xe đạp của mình bấm điện thoại của Mạc Lãnh Tiêu.

Lần này anh trở lại quan hệ giữa bọn họ giống như tốt hơn rất nhiều. Lúc rảnh rồi anh sẽ trò chuyện với cô thậm chí sẽ ra ngoài đi dạo với cô.

Anh cũng phát hiện sao? Phát hiện cô là một người có chút cô đơn, phát hiện cô cũng không có bạn bè nào khác.

Điện thoại đã thông nhưng không ai nghe. Khe khẽ thở dài dắt xe ra khỏi nhà để xe, đẩy lòng kéo xuống u buồn không cần nói cũng biết,

Men theo lối đi bộ, đứng thật lâu ở trước cửa hàng bánh ngọt, đôi mắt xinh đẹp của cô dính vào trên cửa kính, chớp cũng không chớp nhìn bánh ngọt bên trong làm cho người ta thèm thuồng.

Thật lâu rồi cô cũng chưa ăn đồ ngọt.

Cô đã từng thích mùi vị ngọt ngào như vậy, thích đến mức làm cho người ta khó có thể tiếp nhận được. Nhưng kể từ khi đến tỉnh Hải Ninh cô hình như đã từ bỏ rất nhiều thói quen trước kia.

Thở dài muốn rời đi điện thoại của cô trong túi đột nhiên vang lên.

"A lo?" Nhìn tên trên màn hình điện thoại di động cô nắm chặt điện thoại lại.

"Mới vừa rồi đang họp không nghe được điện thoại của cô." Giọng nói của anh vững vàng dễ nghe không có một chút gợn sóng nào.

"A! Tôi không quấy rầy đến anh chứ?" Môi mấp máy cô có chút xin lỗi.

"Không có gì đáng ngại. Cô tìm tôi có việc ư?"

"Không có! Tôi tan học muốn tìm anh đi dạo phố một chút." Thanh Thần nói ra ý nghĩ trong lòng chờ đợi câu trả lời của anh.

"Cô bây giờ ở chỗ nào?"

Ánh mắt lưu chuyển cuối cùng rơi vào phía trên tòa nhà trước mặt: "Ồ cửa hàng HL bên cạnh trường học.

"Cô...."

"Tiêu anh bé em...."

Lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, cô không nghe rõ ràng điện thoại giống như là bị người bịt kín.

Đó là giọng của nữ nhân chứ? Tiêu? Cái gì Tiêu?

"Chờ tôi mười phút tôi đến đón cô." Giọng điệu Mạc Lãnh Tiêu cứng rắn nói xong điện thoại liền bị cúp.

Ngơ ngác nhìn điện thoại Thanh Thần lắc đầu không cho mình nghĩ quá nhiều lại càng không cho bản thân đi suy đoán bên đầu bên kia điện thoại xảy ra chuyện gì.

Nhưng một mười phút đã trôi qua, hai mươi phút đã trôi qua, ba mươi phút đã trôi qua, bốn mươi phút đã trôi qua...

Ngẩng đầu nhìn bầu trời sâu kín thở dài, anh còn chưa xuất hiện cũng không có một cuộc điện thoại đoán chừng là sẽ không tới chứ?

Đẩy xe mới vừa mới đi được hai bước liền bị một bóng người chặn lại trước mặt.

Nâng mí mắt lên, khuôn mặt tuấn mỹ giống như trong thần thoại Hy Lạp xuất hiện ở trước mắt của cô, đôi mắt đen nháy sâu thăm khiến cho cô trong nháy mắt bị lún hãm.

"Anh tới trễ." Hơn nữa tới trễ những 40'.

Đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán cô, môi mòng của anh cất lên giọng nói trầm thấp lại dịu dàng: "Có một cuộc hội nghị bất ngờ làm trễ nải thời gian."

"Cuộc hội nghị bất ngờ? Cho nên không có có thời gian thông báo cho cô?"

Tìm khẽ nhói, tại sao cô cảm thấy có chút không tin được?

"Cũng không biết tìm chỗ râm, không biết nóng?" Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, tâm tình anh bình tĩnh không có một tia phập phồng.

Hít một hơi, lắc đầu một cái cô đi dóm nháy mắt: "Phoi nắng nhìn tương đối khỏe mạnh."

Mặt đen khó coi. Khó được tâm tình tốt anh cũng nói cười.

Khóe miệng thoáng cười nhìn cô: "Em coi như đen một chút nữa cũng đẹp mắt."

Anh trầm trầm cười, từ giọng nói kích thích tiếng lòng cô đem lấy tay cô đặt ở nơi ngực của mình, anh tà khí nhíu mày: "Nếu như em yêu thích tôi sẽ càng vui mừng."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Lãnh

Thân thể hơi ngẩn ra còn không có lên tiếng thanh âm một người khác cung kính cứ như vậy chen vào.

"Thiếu gia."

Mạc Lãnh Tiêu xoay người nhận lấy cái túi của thuộc hạ đưa đến quơ quơ ở trước mặt Thanh Thần.

Kéo lấy cô đem túi đặt ở trong tay của cô: "Cầm."

Cô thụ sủng nhược kinh có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Cho tôi?"

"Ề hèm."

Mở túi trong suốt ra con ngói trũng lớn Tiramisu?

Anh làm sao anh biết? Ngẩng đầu lên sững sờ nhìn mặt anh lạnh lùng, anh làm sao biết cô thích ăn Tiramisu?

Khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu giật giật cũng không trả lời vấn đề của cô, nhưng thân thể có chút cứng ngắc. Chuyện của cô có chuyện nào anh không biết?

Lôi kéo tay của cô người đàn ông dặt cô: "Nên ăn cơm."

Sau đó lên xe của anh chỉ chỉ xe đạp của cô nhắc nhở.

Lông mi dài đẹp mắt cau lại đứng lên lạnh lùng nhìn chiếc xe đạp kia của cô gái trầm thấp mở miệng: "Đây là cái xe gì? Không an toàn về sau không cho cười."

Không muốn lôi kéo ống tay áo của anh cô đáng thương cầu khẩn: "Tôi...tôi thích cười hơn nữa mỗi lần cũng cho chú Lý đưa đón cảm giác thật không tốt."

Cô không muốn bạn cùng học nghĩ cô là thiên kim nhà giàu càng không muốn bởi vì cô là người phụ nữ của người khác.

Nhìn cô chốc lát Mạc Lãnh Tiêu không nói gì tầm mắt rơi vào cô có chút hiện thanh trên cánh tay của nhìn vậy theo cũ rõ ràng lỗ kim anh hít một hơi.

Đi đến trước xe đạp anh nhỏ giọng mở miệng: "Lên xe."

Kết? Cô ngây ngẩn cả người quay đầu lại nhìn người đàn ông ngồi ở trên xe mình có chút không dám tin tưởng.

"Lên xe." Giọng nói lạnh lùng của anh lần nữa ra lệnh.

"A!" Ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau đôi tay lôi kéo trên quần áo anh nghe lời để cho anh chở mình rồi đi.

"Thiếu gia." Hộ vệ ở một bên cảm thấy không ổn kinh ngạc mở miệng.

Thiếu gia của bọn họ ưu nhã chừng chặc như vậy, khí vũ hiên ngang giãy Tây cư nhiên bây giờ đạp một chiếc xe đạp kiểu nữ.

Oh my god!

Đây cũng quá lãng mạn đi? Lãng mạn quá thật không thể tưởng tượng nổi!

"Chớ đem âu phục vò nát." Thừa dịp đèn xanh đèn đỏ chệnh lệch anh nhỏ giọng nhắc nhở.

Thanh Thần hơi sững sờ trong nháy mắt hiểu ý tứ của anh, tay nhỏ bé tự nhiên vòng chặc hông của anh: "Cái đó anh chính là xuống đây đi, cái bộ dáng này tất cả mọi người đang nhìn chúng ta!"

Căn bản không chú ý một vài ánh mắt tìm tòi chung quanh, tầm mắt của anh rơi vào phía trước về mặt một mảnh lạnh lùng: "Mộ Thanh Thần biết đủ đi đây chính là lần đầu tiên của tôi."

Cánh tay của cô ôm thật chặt vòng eo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dính sát vào trên lưng anh, gương mặt đẹp đẽ đã sớm bởi vì một câu nói của nhuộm đầy ý cười ngọt ngào.

"Chúng ta đi chỗ nào?"

"Bờ biển."

Thanh Thần đắm chìm trong hạnh phúc căn bản không có chú ý một đôi ánh mắt sắc bén ở trên ghế một chiếc xe vẫn nhìn chăm chú vào bọn họ.

"Lãnh." Thanh Thần nằm ở trên người của anh đem lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn ở gáy của anh giọng nói trong trẻo như suối.

Cô khẽ kêu khiến cho thân thể của anh khẽ run lên, bước chân đi đến cũng ngừng lại.

"Tôi gọi anh lãnh có được hay không?" Cánh tay mảnh khảnh vòng quanh gáy của anh cô dịu dàng thương lượng với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Có thích một chút hay không?

"Được." Trầm thấp đáp trả lần nữa bước chân bước đi.

"Lãnh." Được anh nhận lời cô lại một lần nữa gọi anh.

"Được." Cô hơi nghiêng mặt qua nhìn về mặt hông lưng của anh.

Khẽ rũ xuống mí mắt trong suốt mặt nhỏ tràn đầy tầm thường ngay cả giọng nói cũng mang theo chút bi ai: "Lãnh, anh có yêu thích tôi một chút xíu nào không?"

Trong giọng nói thê lương của cô khiến cho anh hơi ngẩn ra nhưng không lên tiếng chỉ là lẳng lặng công cô đi dọc bờ biển nghe tiếng sóng biển vỗ vào vách đá nhìn mặt trời màu hồng dần nhập vào với mặt biển.

Thích cô sao? Có lẽ vậy nếu không anh cũng sẽ không vì cô làm nhiều chuyện như vậy. Mặc dù đây tất cả cũng là giá cao nhưng

Nếu bọn họ quả thật theo như lời Lâm Sách nói thì thời điểm tìm được người kia vậy hợp đồng của mình với cô cũng kết thúc.

Nếu như vậy anh cũng muốn cho cô một kết cục tốt đẹp dù sao anh thiếu cô mà Mạc Lãnh Tiêu cũng không thiếu người khác.

"Em thì sao?" Anh không trả lời mà hỏi lại.

Hít một hơi nắm thật chặt cánh tay, giọng nói của cô mang theo một tia mất mát: "Tôi không phải thích anh là sẽ cho anh biết."

Cô không tin anh không cảm thấy tâm ý của cô. Ngay cả cô đang suy nghĩ gì anh đều thấy rõ ràng như vậy làm sao anh có thể không đoán được tâm tư của cô.

Mình cũng không phải một người che giấu tâm tình. Ở trước mặt anh tình cảm của cô giống như một tờ giấy trắng mà anh cho đến bây giờ đều là thâm sâu khó lường làm cho cô đến bây giờ nhìn cũng đều không hiểu anh.

Có lúc cô cảm thấy trong lòng của anh là có cô nếu không anh sẽ không đối với cô tốt như vậy, thay cô nghĩ đến nhiều như vậy, nếu không anh sẽ không biểu lộ những thứ dịu dàng kia.

Nhưng có thời điểm cô sẽ cảm thấy trong mắt của anh còn đối với một người khác còn thật dịu dàng và thật tốt đều là thuộc về cái người kia chính anh cũng chỉ là xem cô thành người đó.

Hít một hơi cô không cho mình suy nghĩ tiếp những thứ kia, vĩnh viễn cũng không nghĩ thông cảm xúc.

"Ngay cả công em đi khắp nơi, chuyện xấu như vậy tôi cũng làm còn không biết dừng?" Anh hừ nhẹ đuôi lông mày giương nhẹ.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai hường thụ qua một loại đối xử như cô.

"Tôi không xấu xí hơn nữa tôi rất xinh đẹp." Miệng ghen giọng nói mặc dù nghịch ngợm nhưng trong mắt của cô trong suốt trừ chán nản không có một tia tâm tình khác.

Vật nhỏ này có hiểu ngược ngàng hay không? Anh nhẹ nhàng cười: "Có kiểu khen bản thân như vậy hay sao?"

"Tôi là nói thật." Đem mặt tựa vào trên lưng của anh, ánh mắt của cô rơi vào phương xa: "Lãnh anh biết tôi tại sao thích hoa cây cát cánh không?"

"Tại sao?"

Bởi vì sương mù mờ mịt sao, cô lẻ loi xinh đẹp, con người trong suốt vẻ mặt mang theo nét cô đơn mà anh không nhìn thấy được: "Bởi vì truyền thuyết hoa cây cát cánh nở đại biểu hạnh phúc lần nữa sẽ đến. Chúng ta có thể bắt được hạnh phúc."

"Ngu ngốc." Anh cúi nhỏ cô ngu ngốc, nhưng bước chân không có ý tứ dừng lại.

Ở trên lưng anh Thanh Thần chậm rãi đóng mắt lại khóe mắt nước mắt lặng lẽ mà rơi.

Nếu như có thể xin cho thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này để cho bọn họ cứ như vậy vẫn tiếp tục đi mãi.

Nếu như có thể xin không cần đem cô từ trong mộng đánh thức bởi vì cô cam tâm tình nguyện có anh ở trong mộng ngủ say ngàn năm.

Từng bước từng bước anh cõng cô bên bờ biển để lại một chuỗi dấu chân rõ ràng.

Gió biển thổi rối loạn tóc của bọn họ đem lại một bộ hình ảnh xinh đẹp vĩnh viễn như ngừng lại ở cuối hè trên bờ biển tỉnh Hải Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đi công tác

Mạc Lãnh Tiêu họp xong đem tài liệu tùy ý ném một cái lên trên bàn, lật xem điện thoại di động nhìn không một tin tức.

Chân mày nhẹ chau lại, bàn tay lười biếng bấm lấy cảm thờ ra một hơi thật sâu.

Cửa đột nhiên bị mở ra anh không cần đoán cũng biết là ai: "Không học được gõ cửa?"

Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén vào phòng làm việc ngồi vào vị trí đối diện với anh, hai người đàn ông anh tuấn giống nhau thậm chí có bảy phần tương tự: "Là anh gọi em tới."

"Tòa nhà DK bên kia bán hoặc cho thuê giữ lại một biệt thự." Giọng nói người đàn ông vững vàng trầm thấp coi như đối với em ruột của mình cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Như có điều suy nghĩ liếc anh một cái Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén gật đầu một cái, "Chuyện như vậy cần gọi em tự mình đến đây?"

"Tòa nhà bán hoặc cho thuê xác định tên chưa?"

"Vẫn chưa có." Lông mi dài sắc bén của Mạc Lãnh Nhuệ nhảy lên trêu ghẹo nhìn đến trước mặt người người đàn ông: "Anh có đề nghị?"

"Cây cát cánh."

"Tốt." Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén đáp sáng khoái rất nhanh: "Sau khi phòng ốc chuẩn bị xong em sẽ thông báo cho anh."

Nhìn bóng lưng anh rời đi, con mắt Mạc Lãnh Tiêu rũ xuống đem tất cả tâm tư đặt ở trước mắt trên tài liệu.

Điện thoại di động vang lên. Mà thời gian vừa lúc mười hai giờ.

Anh bắt máy chỉ là ừ một tiếng liền cúp điện thoại.

Chưa đầy năm phút đồng hồ cửa phòng làm việc của anh bị người đẩy ra Thanh Thần ôm hộp com đi tới trước bàn làm việc của anh: "Bữa trưa của anh."

Anh giương mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Cô rũ mí mắt xuống giọng nói có chút gấp rút: "Vì báo đáp anh mời tôi ăn tiramisu."

Người đàn ông không nói gì chỉ đứng dậy đi đến ngồi trên ghế sa lon một bên.

Nhìn anh từng miếng từng miếng một mà ăn com mình tự làm, trong lòng Thanh Thần một hồi vui vẻ: "Lãnh, ngày mai tôi muốn đi so tài đến tỉnh Bình

Viễn."

"Tôi hiểu biết rõ."

"Ngày mai tôi đưa em đi." Anh nói yên lặng ăn cơm.

"Không cần. Anh còn bận việc của anh tự tôi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt." Nói cho anh biết cũng không phải là hi vọng anh có thể đưa mình.

"Tôi đưa em." Lời của anh không cho phép cô có thể cự tuyệt.

Ngoan ngoãn gật đầu một cái nghi hoặc nhìn anh cô cảm thấy rất kỳ quái quan hệ giữa bọn họ cũng không phải giống như trong tưởng tượng của cô.

Giữa bọn họ luôn có một khoảng cách một đoạn coi như đến gần khoảng cách cũng thủy chung khó có thể hiểu rõ.

Lông mi nhẹ nhàng rũ xuống giấu đi trầm mặc đang lan tràn ở lẫn nhau.

"Tôi lại đi công tác." Anh nói nhìn cô một cái cũng buông chiếc đĩa trong tay xuống.

"A! sẽ rất lâu sao?" Lông mi rũ xuống giấu tâm tình trong mắt cô.

"Không nhất định."

Anh chưa cho cô một thời gian xác thực Thanh Thần trong lòng cũng ước chừng có ý nghĩ không nói đến chuyện rời đi nữa.

Trong lòng nói không ra tư vị gì đi ra khỏi tòa Cao ốc văn phòng mây bay trôi nổi trên trời qua ánh mắt của cô có chút đau nhói, lỗ mũi cũng có chút chua chua.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở cửa sổ sát đất vạt áo dài phía trước tựa vào trên cửa sổ sát đất.

Tìm kiếm điều thuốc từ trong ngăn kéo đốt, khói mù mịt lượn lờ bên trên, anh đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

Tiếng gõ cửa vang lên anh coi việc đóng cửa và mở cửa, Lâm Sách đẩy cửa vào: "Cô gái nhỏ kia đi rồi?"

Nhìn khỏe miệng Mạc Lãnh Tiêu cầm điều thuốc Lâm Sách hơi sững sờ: "Lãnh Tiêu đã bao nhiêu năm rồi không thấy cậu hút thuốc lá."

Người đàn ông vẫn không nói chuyện ngồi ở trên ghế đệm, anh cũng chỉ là đột nhiên rất muốn hút thuốc lá mà thôi.

Thật ra thì người kia còn không có tung tích xác thực ở châu Úc. Nếu như vẫn không tìm được chỉ có chết....

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Thật xin lỗi

Trên đời này không có người tôi không tìm được. Nâng lên mắt đen dùng ánh mắt lạnh lẽo anh tổng kết ngôn ngữ sau cùng.

Thanh Thần nhìn bức tranh trên bàn mắt hờn.

Cô vẽ được thưởng. Mà người vẽ ở bên trong là anh.

Giám khảo nói: bức tranh này mang theo phái dã thú rõ rệt, phong cách dùng màu sắc lớn mật, tùy ý, đường cong tràn đầy nhiệt tình chột nhìn lại rất đại khái lại tình tường xoay quanh hình tượng vai nam chính .

Chỉ là mỗi người cũng cảm thấy rất kỳ quái tại sao một trường phái bút pháp dã thú có thể vẽ ra một người đàn ông như vậy?

Người đàn ông vẽ ở bên trong nhìn qua rất lịch sự rồi lại có loại không nói ra được.

Giữa hai lông mày là tao nhã lịch sự nhưng cũng là lạnh lùng hờ hững cho người cảm giác mâu thuẫn như vậy nhưng trong mâu thuẫn lại có một loại ý vị khó có thể nắm lấy.

Cao nhã lại lạnh lùng, dịu dàng lại không có tình. Đây chính là Mạc Lãnh Tiêu trong mắt mọi người.

Anh là mẫu thuẫn cũng là mê người. Sẽ khiến cho người khác trong lúc vô tình say mê anh.

Lắc đầu một cái Thanh Thần nhẹ nhàng cười nhưng trong mắt không có một tia vui vẻ.

Từ lúc anh ra khỏi nhà đã là bốn tháng. Mùa đông đến thế nhưng anh lại vẫn chưa trở về.

Mấy ngày nay bọn họ chưa từng liên lạc giống như lại trở về bộ dáng lúc trước ai đi đường nấy không liên quan đến nhau.

Cô nhớ anh, rất nhớ anh, rất muốn, rất muốn.

Nhưng ngoại trừ mặc cho của mình nhớ nhưng lan tràn cô cũng không làm được cái gì.

Có lẽ về sau anh cũng sẽ không xuất hiện nữa có lẽ từ từ cô sẽ quên mất anh thôi.

Trong khoảng thời gian này qua báo chí luôn có tin tức của anh.

Nói anh và tiểu thư nhà Nam Cung cực kỳ thân thiết giống như hai bên đều có ý định thúc đẩy hôn sự này.

Mà anh không có nói đến có vị hôn thê này là cô.

Vốn là khác nhau một trời một vực với anh chỉ là nhìn tin tức của anh lòng của cô sẽ đau.

Nghĩ đi nghĩ lại mắt thậm chí có chút ướt.

Đứng dậy chạy vào phòng bếp nấu gói mì ăn liền, Thanh Thần vừa mới ngồi vào trên ghế sa lon chỉ nghe thấy có tiếng người mở cửa.

Nhìn người đi đến trước cửa đôi đũa trong tay của cô cứ như vậy rơi xuống.

Vốn là nên ở trong tiệc khiêu vũ với tiểu thư Nam Cung nhảy múa, người đàn ông này cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt của cô.

Nhìn dáng vẻ anh là say, đôi mắt đen láy, ánh mắt lạnh lùng cứ như vậy chớp cũng không chớp nhìn cô.

"Lãnh."

Nhẹ nhàng gọi tên của anh, trong lúc nhất thời cô thậm chí có chút muốn khóc.

Cô thật sự rất nhớ anh.

Thân thể bị kéo vào trong ngực của anh, cuồng nhiệt hôn cuốn đến, cô cơ hồ là không do dự liền đáp trả nụ hôn của anh.

Mùi rượu nồng nặc xâm chiếm giác quan của cô, cô không thêm để ý chút nào chỉ muốn lưu lại ấm áp khó được này.

Bốn tháng 123 ngày.

Tình yêu nhớ nhung, thăm mền, cay đắng, tất cả tất cả đều hóa thành quán quýt say mê giữa răng và môi.

Môi lưỡi nóng bỏng đánh úp đến cổ của cô, bàn tay thăm dò đường cong của cô. Cô khẽ nhũm mày mềm nhũn ở trong ngực anh.

"Lãnh." Cô thỉnh thoảng kêu tên của anh.

Anh cắn tai của cô dịu dàng nói nhỏ : "Thật xin lỗi! thật xin lỗi."

Cô rơi lệ xuống chỉ là không ngừng lắc đầu.

"Thật xin lỗi!" Anh lầm bầm nói tiếp tục tuột khỏi quần áo của cô, đường cong của cô chậm rãi hiện ra trước đôi mắt đen của anh.

Thanh Thần thở hồng hộc: "Tôi... chúng ta.."

"Thật xin lỗi Tiểu Nhục."

Thân thể của cô bỗng chốc cứng đờ, từng câu lầm bầm ní non bên tai cô đều nghe được chân thực.

Anh nói —— thật xin lỗi Tiểu Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Điều có tâm sự riêng

Nước mắt không tiếng động trong suốt rơi vào trên hai gò má cô, cho là cô sẽ đẩy anh ra

Nhưng cô lại không có.

Mặt bàn tay anh lửa nóng thăm dò thân thể của mình, cánh môi ấm áp để dưới cổ của cô, cô nhắm mắt ngừng rơi lệ, ưu sầu ở giữa hai lông mày.

Hai tay vòng lên cổ của anh, thân thể cô tựa vào lồng ngực nóng bỏng của anh, cô muốn dùng đáp lại như vậy để làm tan đau đớn trong lòng.

Giữa răng môi lẩm bầm ni non một số từ gần như không thể nghe nổi nhưng kia càng ngày càng rõ ràng khiến cho cô đau lòng có chút khó chịu.

"Lãnh." Cô lẩm bầm, tay nhỏ bé rụt rè chui vào bên trong áo sơ mi của anh, mặt đỏ lên to gan tiến lên đón nhận anh.

Môi đặt lên trên gáy của anh giống như cổ ý muốn dây dưa với anh.

Ngon lửa ở giữa hai người bùng nổ.

Quần áo rơi rít rơi xuống đất hai thân thể trần truồng, cô nhu thuận vùi ở trong ngực của anh: "Lãnh. Tôi...tôi..."

Mắt đen có chút không thấy rõ người trong ngực là ai anh nhẹ chau chân mày lại: "Thanh Thần."

Tiếng gọi này của anh thật thấp, thanh âm chính là do dự bồi hồi giống như là sợ không cẩn thận liền để lộ bí mật trong lòng mình.

Người phụ nữ này không phải thích anh sao? Vì sao suốt bốn tháng đều chưa từng liên lạc với anh? Giống như trong lòng của cô Mạc Lãnh Tiêu không quan trọng.

Cô cắn môi, nước mắt rơi rít lăn xuống, anh rút cuộc thấy cô sao?

Lần đầu tiên anh gọi cô Thanh Thần thanh âm kia thật dịu dàng khiến cho cô thật là nhớ muốn khóc.

Cô cảm thấy lúc anh gọi cô Thanh Thần lòng của cô cũng muốn tan vỡ.

Nước mắt bị anh cuốn vào trong miệng, bàn tay mềm mại của cô nhanh chóng dờ đi lạnh giọng nói: "Tôi xin lỗi."

Anh nhỏ giọng nói chỉ là dịu dàng hôn cô lại không chế không được dẫn đến bộc phát mãnh liệt.

Lắc lắc đầu khiến lý trí trở về anh chống lên thân thể nhìn cô trong ngực, cô chỉ rơi lệ không ngừng không nói lời nào.

Anh đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang nức nở, cô không biết mình làm sao chỉ là thật là nhớ, muốn khóc... thật là nhớ... thật là nhớ.

Bốn tháng không thấy cô cảm giác nhớ nhung này có chút tê tâm liệt phế cô đã có thói quen ấm áp của anh, cho dù chỉ là một điểm một cái, cho dù biết ấm áp này là độc dược cô cũng cam nguyện trầm luân như vậy!

"Đừng đi, đừng rời khỏi tôi." Chôn đầu ở trong ngực anh không để ý thân thể bọn họ cũng trần truồng.

Cô chỉ muốn ở chung một chỗ với anh dù là trong lòng của anh có một người phụ nữ khác.

Thân thể hơi lạnh dựa sát ở trên người anh, thân thể Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ kéo hông của cô ngăn cô lại tiến thêm một bước đến gần nữa.

Anh là uống quá nhiều mới có thể đến chỗ này, mới có thể gặp cô.

Nhắm lại mắt cổ họng chuyển động, cuối cùng là buông người con gái trong ngực ra.

Hôn thật sâu vào trên trán của cô: "Đừng khóc."

Kéo chân đẩy lại lẫn nhau, ôm lấy cô đè ở trên ngực.

"Em chính là vị hôn thê của tôi, hôn em mấy cái em khóc cái gì?" Giọng điệu của anh không tốt lắm, tâm tình cũng phiền não.

Nước mắt càng ngày càng nhiều: "Không phải là anh muốn kết hôn với tiểu thư Nam Cung sao?"

Mắt đen tối sầm lại thế nhưng anh lại không giải thích, chỉ là vuốt phía sau lưng của cô, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn trần ngập nước mắt của cô: "Mộ Thanh Thần nói cho em biết đừng động đến chuyện của tôi."

Thân thể khẽ run, cô hít hít lỗ mũi không khỏi tự giễu.

Mộ Thanh Thần làm sao mà lại quên, lại vờ ngớ ngẩn rồi.

Trầm mặc tràn ra, anh chỉ là ôm cô, cô khóc khiến cho lòng của anh có chút bối rối.

"Tôi đói rồi." Anh đột nhiên mở miệng mút mút cánh môi sưng đỏ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Một đêm ôm nhau ngủ ngon

Hít hít lỗ mũi cô điều chỉnh tâm tình của mình: "Tôi vừa mới nấu mì."

Kéo áo ngủ qua một bên ôm cô lên.

"Cùng nhau ăn."

Đến phòng ăn một bát mì đặt ở trên bàn, anh ôm cô vào trong ngực đặt ở trên đùi, cô hơi đỏ mặt: "Thả tôi xuống."

Anh không lên tiếng chỉ muốn ôm cô như vậy.

Hai người ở gần gang tặc như thế cũng có thể đem đôi phương thấy rõ ràng như vậy.

Mạc Lãnh Tiêu căn cứ nhìn cô nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của cô, nhìn cô tất cả bởi vì cảm xúc, anh nâng bàn tay vuốt gương mặt của cô thật nhẹ cười lại in lên môi của cô.

Thanh Thần hơi sững sốt, ảo giác sao? Vì sao nụ hôn này cô nếm có tự vị nhớ nhung bên trong?

Anh...anh và tiểu thư Nam Cung muốn đính hôn sao?" Lòng mi thật dài rủ xuống, biết không thể hỏi nhưng cô vẫn hỏi.

Anh chỉ là đề cô trở lại trong ngực trầm giọng nói: "Không có."

"Tôi cho là anh sẽ không xuất hiện nữa." Chôn ở trong ngực anh cô buồn buồn mở miệng.

Anh vuốt vuốt tóc của cô, không giải thích chỉ là cúi đầu ăn mì.

Gắp một chút từ nhét vào trong miệng của cô, cô ngoan ngoãn há mồm tiếp theo cũng không nói lời nào.

Tay nhỏ bé về lên lông mày anh, ánh mắt nhìn anh chứa đầy dịu dàng: "Anh gầy."

Anh dừng lại chỉ là trầm mặc nhìn cô. Tất cả tối nay có chút không ngờ rồi.

Anh tỉnh táo, lý trí của anh không phải như vậy nhưng hôm nay lại...

"Anh vẫn chưa trả lời lời của tôi." Cô nâng miệng cố ý muốn biết đáp án.

"Ngủ ngốc!" Anh gõ trên trán cô một cái: "Mộ Thanh Thần! Em càng ngày càng lớn mật? Há?"

"Hừ!" Cô quay đầu trong giọng nói lại mang theo quan tâm: "Anh nhất định là lại phát bệnh đau dạ dày rồi."

Đôi lấy hôn môi của cô để dời đi lực chú ý của cô.

Ôm cô trở lại phòng ngủ của anh tựa vào đầu giường, cô liền vùi ở trong ngực của anh khoe môi nụ cười ngọt ngào.

Thanh Thần tựa vào lồng ngực của anh nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh. Con người linh động quay vòng muốn nói gì cuối cùng không nói ra miệng.

Cô biết trong lòng anh có một người tên là Tiểu Nhược, có lẽ anh yêu cô gái đó mới có thể cảm thấy sự do dự trong nội tâm của anh thậm chí là đau triết đẽ.

Anh nói lời xin lỗi này áy náy là phát ra từ nội tâm

Câu nỉ non kia ấy là sao khổ sở khiến cho cô là người ngoài cũng có thể cảm thấy đây là tình ý sâu nặng.

"Anh hôm nay sẽ đi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Em muốn tôi đi sao?" Anh hỏi ngược lại, một đôi mắt tinh mịch chớp cũng không chớp nhìn cô thanh âm vẫn như cũ trầm thấp dễ nghe giống như là âm điệu kì diệu của đàn vi-ô-lông xen vào.

Cô chôn đầu ở trong ngực của anh: "Tôi không muốn."

Trả lời thành thật khiến cho anh đột nhiên có một chút hiểu Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm nở nụ cười, hôn sợi tóc mềm mại của cô một cái: "Vật nhỏ, em muốn tôi."

Thân thể khẽ run lên, lỗ mũi có chút chua chua, cô liều mạng nháy mắt ở trong ngực anh ngửi mùi vị của anh: "Ừ."

Cô cũng không phủ nhận nhớ nhưng đối với anh.

"Tôi....."

"Được rồi, cái gì cũng đừng nói. Ngủ đi." Anh bá đạo kết thúc đề tài, hôn lên môi của cô ngăn lời nói của cô đang lúc thờ dốt, dịu dàng ôm cô vào trong ngực.

Bị anh ôm thật chặt, cô thừa dịp thờ dốt nhanh chóng mở miệng: "Nhưng..."

"Không có nhưng nhị gì hết. Ngoan ngoan ngủ." Anh khép mắt, giọng nói lạnh mấy phần thái độ này không cho cô cự tuyệt chút nào.

Nhấn mũi một cái ngủ ở trong ngực của anh, dù là trong lòng tràn đầy nghi vấn ban đêm cô cũng thường ngủ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Không nên có tình cảm

Khi tỉnh lại trước mắt là khuôn mặt tuấn đạt phi phàm

"Lãnh —— ". Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ như hoa hồng loại xinh đẹp động lòng người.

"Chào buổi sáng." Mạc Lãnh Tiêu khó có được nụ cười, bàn tay lau gương mặt của cô: "vật nhỏ."

Thanh Thần rũ mí mắt xuống thẹn thùng nói: "Anh chừng nào thì tỉnh? Thế nào nhìn lên người ta ngủ đây? Tôi nói cái người này người đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

"Cái gì cũng đừng hỏi lập tức rời khỏi nơi này, Dịch Hàn sẽ đưa cho cô đi đến nơi khác hiểu không?" Về mặt anh nghiêm túc thật sâu nhìn cô.

Lắc đầu một cái cô không hiểu, rất không hiểu, dĩ nhiên không hiểu! "Anh đây là ý gì?"

"Thu thập một chút lúc này rời đi thôi!" Anh lại dụ dỗ cô giống như là dỗ đứa bé!

Cô lại vẫn lắc đầu không biết đến tột cùng là thế nào.

"Mộ Thanh Thần, làm theo tôi nói hiểu không?"

"Nhưngnhưng tôi...tôi không biết."

"Cái gì cô đều không cần phải biết." Mặt anh lạnh xuống đứng lên: "Làm theo lời tôi bảo cũng không có chuyện gì."

"Tốt." Mấp máy môi cô thỏa hiệp.

"Mạc tiên sinh xin hỏi chuyện ngài và tiểu thư Nam Cung muốn đính hôn là thật sao? Nếu như chuyện này là thật nữ chủ nhân khu biệt thự phía đông là ai? Ngài đối với tiểu thư Nam Cung có cái gì giao phó sao?"

Bị chỉ chít phóng viên vây ở cửa công ty, Mạc Lãnh Tiêu một chút cũng không bất ngờ.

Lạnh lùng khẽ nhủ mày kiêu ngạo nhìn chung quanh một vòng không lên tiếng liền xoay người đi.

"Mạc tiên sinh xin ngài giải thích một chút." Phóng viên không muốn buông tha tiếp tục đặt câu hỏi.

"Tôi không có gì giải thích cũng không cần giải thích cho bất kỳ kẻ nào." Bỏ lại một câu nói lạnh lùng anh đưa cho những ống kính kia một bóng lưng lạnh lùng.

"Lãnh Tiêu." Ngồi ở trong xe Lâm Sách nhìn người đàn ông bên cạnh vẻ mặt vẫn như cũ chân mày chau quá đỗi: "Cậu rốt cuộc có tính toán gì?"

Mạc Lãnh Tiêu chỉ nhìn anh một cái nhưng không có lên tiếng.

"Thời gian năm năm bây giờ là thời gian tốt nhất cậu làm giải phẫu." Lâm Sách nghi hoặc nhìn Mạc Lãnh Tiêu.

Nhìn anh mâu thuẫn nhìn cô tự trách Lâm Sách hít một hơi: "Cậu động tâm đối với cô ấy?"

Anh nhíu mày mấp máy môi không biết ở đây suy tư cái gì.

Lâm Sách nóng nảy: "Tình huống thực tế của Tiểu Nhược cậu biết rất rõ ràng nhóm máu của cô ấy hết sức hiếm thấy coi như loại máu giống nhau thân thể cũng có khả năng xuất hiện phản ứng không thích hợp chỉ có cô ấy là thích hợp nhất làm người giải phẫu với Tiểu Nhược.

"Đội năm năm cậu cứ thế từ bỏ? Một câu giải thích cũng không có?"

"Giải thích chính là thân thể cô ấy cũng không thích hợp làm giải phẫu." Anh không chút do dự mở miệng trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn luôn trắng xanh: "Cô ấy thiếu máu."

"Tôi sẽ tìm được thích hợp với Tiểu Nhược nhất." Anh nói xoay người sang chỗ khác không muốn nói chuyện nhiều.

Lâm Sách nhìn anh: "Cậu...cậu thật động lòng."

"Không cần cậu quan tâm, làm việc cậu nên làm." Thanh âm của Mạc Lãnh Tiêu càng thêm lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa xe, người đàn ông chỉ trầm mặc.

Anh thừa nhận anh không ghét Mộ Thanh Thần, tuyệt không ghét. Anh chỉ không muốn nhìn khổ cực không chỗ nương tựa. Trên gương mặt tái nhợt của cô mang theo sầu lo lau không đi, anh chỉ là muốn thích hợp nhất cho Tiểu Nhược, tất cả chỉ là như vậy.

Anh sẽ không đối với cô động lòng, tuyệt đối sẽ không. Tiểu Nhược của anh sẽ hiểu anh.

Ở trong lòng Mạc Lãnh Tiêu một lần lại một lần tự nói với mình. Chỉ là thế nhưng anh lại không phát hiện mình vì Mộ Thanh Thần có quá nhiều suy tính, quá nhiều giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cảm động

Phòng ở mới hoàn cảnh tốt phải không có nghi ngờ.

Trên ban công có bàn đu dây, cô có thể ở chỗ này vẽ tranh cũng có thể ở chỗ này đếm sao xem trăng sáng.

Cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho Mạc Lãnh Tiêu một cú điện thoại. Anh nói sẽ đến cho nên sau khi cô tan lớp cố ý mua rất nhiều đồ ăn ngon trở về.

Thanh Thần suy nghĩ một chút vẫn là cảm thấy cho anh một niềm vui bất ngờ tương đối khá.

Nhìn tiêu đen thịt bò bít tết làm xong cùng với rượu đỏ năm trước cô cười đến cực kỳ ngọt.

Đi tới phòng khách xem tin tức trên ti vi đôi mắt xinh đẹp mở thật to.

Người trên ti vi là anh, anh thế nhưng mở buổi họp báo công khai tin tức? Dùng những cây bút lớn này đến giải thích scandal của anh và nhị tiểu thư nhà Nam Cung.

Thì ra là anh để cho mình dọn nhà chỉ vì bảo vệ cô?

Anh là thợ phóng viên tìm được khu biệt thự phía đông cho nên mới...

Thanh Thần hít mũi một cái, trong lúc nhất thời lệ nóng quanh tròng.

Tại sao anh sẽ như vậy, có thể như vậy, khiến cho cô cảm động đến muốn chết!

Câu trả lời của anh, anh nói anh có người yêu mà người nọ cũng không phải tiểu thư Nam Cung.

Cô không biết cảm giác trong lòng mình là gì anh có người yêu cô đã biết.

Chỉ là cô vẫn rất muốn hiểu rõ rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể in dấu vết sâu như vậy trong lòng anh.

Tay trái nhẹ nhàng xoa cánh tay phải của mình mơ hồ đau khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có một chút trắng. Cố gắng nâng lên một nụ cười khổ sở cô lắc đầu một cái không cho mình còn nghĩ vấn đề này.

Tin tức kết thúc cô đứng lên nhìn ánh nến giống như thấy được mặt của anh.

Cô thật sự trùng độc hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Tiếng gõ cửa vang lên cô đi mở cửa không ngờ đối mặt với khuôn mặt anh tuấn: "Anh đã đến rồi."

Lôi kéo tay của anh cô mang dắt anh đi về phía phòng ăn.

"Đều là cô làm?"

"Dĩ nhiên. Anh đừng coi thường tôi, nhìn đi hiện tại biết sự lợi hại của tôi rồi!" Cô nhăn mặt, chun lỗ mũi một bộ dáng nghịch ngợm.

"E hèm." Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hừ nhẹ rửa tay đi ra từ phía sau ôm lấy cô đứng ở trước bàn ăn ngăn người: "Đang suy nghĩ gì?"

Cô quay đầu lại nhìn anh một cái: "Lãnh tôi đã xem tin tức."

Cô nhẹ nhàng xoay người nhón chân lên hôn anh, khe khẽ cắn lấy môi dưới của anh dùng sức một chút.

Anh lui về sau một bước, rời khỏi môi của cô ánh mắt lạnh lùng híp lại: "Đừng làm rộn!"

"Đây là phần thưởng đối với anh." Cô đỏ mặt lại cười nhìn anh.

Cứ như vậy?

Một tay kéo cô qua hung hăng hôn cánh môi của cô rồi sau đó ôm cô ở trên bàn cơm hôn thật sâu, sâu sắc hơn nụ hôn kia.

Vừa hôn xong Thanh Thần len lén thở dốc.

"Lãnh." Chôn đầu ở trong ngực anh Thanh Thần khàn giọng nói: "Nếu như chúng ta có thể tiếp tục như vậy thì tốt biết bao."

Trầm mặc nhìn cô một hồi lâu Mạc Lãnh Tiêu ôm cô đặt xuống cái bàn.

"Tôi mới vừa xem tin tức." Cô cũng thức thời nói sang chuyện khác.

Động tác anh cắt thịt bỏ bớt tét không có ngừng, bộ dáng nghiêm túc làm cho người ta mê muội.

"Cám ơn anh! Tôi hiểu rõ anh không muốn cho tôi bị tổn thương." Nhìn gương mặt tuấn tú của anh đang trong ánh nến cô nghiêm túc cảm tạ.

Thế nhưng anh lại giống như trước kia không có bất kỳ giải thích gì.

"Lãnh, về trận hoà loạn kia còn có chị của tôi..." cô sợ hãi mở miệng không dám nhìn ánh mắt của anh.

Tròng mắt đen chớp cũng không chớp nhìn cô: "Những chuyện này không cần em lo lắng."

Cô cũng không dám mở miệng bởi vì một câu nói của anh cô liền yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Bắt cóc dịu dàng nhất

Mới bước vào biệt thự Mạc Lãnh Tiêu đã nhìn thấy Lâm Sách mặt say mê ngồi ở trước dương cầm hơi cong môi một cái lạnh lùng nói: "Khi nào thì bắt đầu thích Piano rồi hả?"

Lông mi dài nhảy lên ngón trỏ lướt qua phím đàn khiến tiếng đàn êm tai vang vọng ở trong nhà: "Bộ Piano này cũng không phải là của tôi."

Trong đôi mắt xinh đẹp đào hoa kia thoáng qua một tia tà khí Lâm Sách cười nhìn người đàn ông tự nhiên ngồi ở trên ghế sa lon ý tốt nhắc nhở: "Tôi chỉ là giúp đem bộ Piano này đưa cho cô gái nhỏ kia nhà cậu thôi."

Mộ Thanh Thần?

Lông mi trầm xuống, Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc nhìn chăm chú vào bạn tốt của mình.

Lâm Sách lại khác nhau qua ánh mắt tự nhiên thương thức tiếng đàn: "Bộ Sấm Đóa Phu bản số lượng có hạn toàn cầu chỉ có ba chiếc mỗi chiếc trị giá 3600 vạn, không ngờ sức quyến rũ của tiểu nha đầu kia đến không nhỏ lại có thể có người nguyện ý vì thu lại một cười nguyện ý ném nghìn vàng nha."

Thật sự cô rất xinh đẹp không vương bụi trần coi như không trang điểm cũng khiến cho người kinh ngạc. Chỉ tiếc một người phụ nữ thật đẹp cũng không phải chuyện gì tốt.

Huống chi khí chất trên người cô tuyệt trần như vậy làm cho người ta không đòi mất được.

Khó trách ngay cả người đàn ông bên cạnh anh thanh tâm quả dục nhất cũng vì cô mê muội thay cô tìm bốn phía đàn Piano đáng quý để cho cô tiêu khiển.

Sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu cứng ngắc, đôi đồng tử màu đen giống như bóng đêm mịt mờ sâu xa: "Cô ấy có người thích cũng không có gì kỳ quái."

Đứng lên không tiếp tục nghe Lâm Sách nói bậy, anh giống như tia chớp bước chân thông thả đi ra khỏi đại sảnh, một câu nói cũng không có lưu lại liền mở xe thể thao ra đi mất.

"Người đàn ông ăn ở hai lòng." Lâm Sách nhìn chăm chăm bóng dáng xa như vậy đi lác đầu một cái.

Hết giờ học Thanh Thần đi ra khỏi trường học mới phát hiện trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay đã đáp xuống tòa nhà xinh đẹp ở tỉnh Hải Ninh.

Trời đất nhuộm vào một tầng trắng tinh khiết.

Nắm thật chặt khăn quàng cổ, tay nhỏ bé lạnh cóng đến hồng hồng che khuôn mặt nhỏ nhắn cô cứ như vậy đứng ở chỗ cũ nhìn bông tuyết bay xuống là tả.

Lấy điện thoại di động ra cô muốn nói cho Mạc Lãnh Tiêu, anh nhất định đang bận bịu đến mức không biết tuyết đã rơi.

"Xin hỏi cô là tiểu thư Mộ Thanh Thần Mộ sao?"

Vừa lúc đó hai người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện tại trước mắt của cô.

Giương mắt nhìn hai người đàn ông lạ mặt, cô vẫn gật đầu một cái: "Tôi là Mộ Thanh Thần xin hỏi các anh... uy.."

Lời của cô còn không chưa hỏi xong cả người liền bị người đàn ông ở trước mặt vác lên trên mặt đất.

"Các anh... các anh.. là ai?"

Thanh Thần luống cuống về mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm bọn họ hai chân cách mặt đất không ngừng dùng sức đạp.

Thân thể bị người đút vào bên trong một chiếc xe ô tô cô cũng bị người đàn ông bên cạnh hạn chế hành động: "Mộ tiểu thư nếu như không muốn xảy ra chuyện xin mời cô phối hợp một chút. Có người muốn gặp cô chúng tôi chỉ là thay người làm việc mà thôi."

Tim khẽ run lên Thanh Thần ngưng giây giụa nhìn chăm chăm mặt người đàn ông xa lạ: "Tôi cũng không biết các anh, các anh làm như vậy căn bản là bắt cóc!"

Nghe được chất vấn của cô người đàn ông lái xe cười ha ha: "Mộ tiểu thư nếu như đây là bắt cóc tôi nghĩ đây cũng là bắt cóc dịu dàng nhất trên đời."

Cô trầm mặc chỉ là nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ trong suốt không ngừng lui về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy dè phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Bàn tay gây tội ác phía sau

Bị người đưa vào một phòng cả phê thanh tỉnh lông mày thanh tú của Thanh Thần nhú lại người bất cóc cô thật là muốn mời cô đến uống cà phê?

"Lão già! Đã đưa Mộ tiểu thư đến rồi."

Thân thể bị ném ngồi lên bên trên một cái ghế băng, vuốt vuốt cổ tay chua xót đau đớn cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía bàn tay gây tội ác phía sau màn sự kiện lần này.

Con người xinh đẹp đối diện với gương mặt kia trước bàn, thân thể Thanh Thần bỗng chốc cũng cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là có vẻ tái nhợt phút này càng thêm mất đi một màu máu cuối cùng ngay cả mồm miệng cũng có chút không rõ: "Ông .thể nào lại là ông?"

Nhìn trên nét mặt cô sững sờ hoảng sợ, người đàn ông khoảng năm mươi nhúng nhúng mày trong giọng nói tràn đầy khí phách: "Vì sao không thể là ta?"

Không chút suy nghĩ, cả người cô nhanh chóng khỏi cái ghế ngồi giây phút không ngừng liền muốn xoay người rời đi.

"Mộ tiểu thư."

Người đàn ông mới vừa rồi mang cô đến ngăn cản đường đi của cô.

Bắt đầu hoảng sợ thất thần và hoảng loạn giờ phút này đã bị ngọn lửa thay thế: "Tránh ra tôi muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức."

Nhưng người đàn ông đem ánh mắt đặt ở trên người chủ nhân của mình: "Lão già"

Người đàn ông trung niên vung tay lên, giữa hai lông mày chứa đầy không vui: "Mộ Hào chính là như vậy giáo dục cô? Đối đãi phụ thân cô chính là thái độ này?"

"Không nên nói bậy nói bạ." Xoay người Thanh Thần trong mắt rung rung phấn nộ, người đàn ông nhìn mặc dù có chút tuổi nhưng lại vẫn tuấn lãng như cũ: "Cha của tôi chỉ có một ông ấy chính là Mộ Hào!"

"Mộ Thanh Thần." Người đàn ông trung niên thấy cô như thế cũng nổi giận, bàn tay vỗ ở trên bàn cả người vọt lên: "Mày không phải không nói một lời rời khỏi Y thành vừa đi chính là một năm mày thật coi là tao chết sao?"

"Xin hỏi tôi và ông là quan hệ như thế nào?" Ánh mắt trong suốt của cô nhìn thẳng ông ta tràn đầy chất vấn, giọng nói linh động lại tràn đầy đau đớn: "Cục trưởng Mộ, xin hỏi chúng ta rốt cuộc là cái quan hệ gì? Tôi ở đâu trải qua như thế nào có liên quan gì đến ông?"

"Mày.." Mộ Khải bị cô làm tức giận đến sắc mặt xanh mét, hơi thở cũng có chút không dễ dàng: "Mộ Thanh Thần coi như mày muốn phủ nhận cũng không thay đổi được dòng máu chảy trong thân thể của mày giống với tao!"

"Là tôi không thay đổi được bởi vì cả đời tôi cũng phải chịu trách nhiệm con ác mộng mà sống." Tay nhỏ bé nắm thành quả đấm, trên mặt của cô lại mang theo nụ cười: "Nếu như có thể tôi thật sự muốn tháo từng giọt máu trên người."

"Mày..." Thân thể mạnh mẽ ngã về phía sau. Mộ Khải đỡ cái bàn, đôi môi run không ngừng: "Tổ Bình dịu dàng hiền lành tại sao lại sinh ra đứa con gái như mày?"

"Không nên kêu tên tuổi mẹ tôi, ông không xứng." Nước mắt cứ như vậy không báo trước rơi xuống, giọng nói của cô có chút bén nhọt: "Mẹ tôi là người dịu dàng hiền lành lại còn vô cùng không nói đạo lý, ông căn bản liền không nhớ ra được, nếu như ông còn nhớ rõ ông có bà ấy là vợ, nếu như ông còn nhớ rõ có người con gái này là tôi làm sao có thể ném chúng tôi ở một bên, mỗi lần đi chính là nửa năm một năm, thời điểm chúng tôi nhớ ông, chúng tôi cần ông ông đang ở đâu?"

"Ta là trưởng cục công an, trách nhiệm của ta là bảo vệ an toàn cho dân thành phố. Ta thừa nhận là ta có lỗi với hai mẹ con con."

"Vậy mẹ tôi qua đời, đêm đó ông lại đang nơi nào?" Cô cười lạnh nêu ra vấn đề căn bản: "Bảo vệ dân thành phố cho nên bảo vệ đến người khác rồi hả?"

"Mộ Khải. Tôi cho ông biết vĩnh viễn tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông, mẹ tôi cũng sẽ không tha thứ ông." Thanh Thần vừa nói vừa từng bước một đi lùi về phía sau .

Chương 68: Trời đông giá rét

"Mười một năm trước tôi đi đến nhà Mộ bá bá, nơi đó chính là nhà của tôi, mười một năm trước lần đầu tiên tôi gọi Mộ bá bá là cha, ông chính là cha duy nhất của tôi."

"Nếu như không muốn làm cho tôi hận ông hơn xin mời ông dừng lại hiện ra trước mặt của tôi. Cục trưởng Mộ." Nhẹ nhàng nhắm mắt lại cô để lại câu nói sau cùng căn bản không nhìn bộ mặt đau đớn của người đàn ông sau lưng, cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi quán cà phê.

"Lão gia?"

Khoát khoát tay Mộ Khải thở dài chán nản ngồi ở trên ghế dài, giữa hai lông mày một mảnh thâm lương: "Theo nó đi tôi biết rõ là nó sẽ không tha thứ cho tôi."

Khổ sở nhắm mắt lại, khóe mắt có chút ướt át trong giọng nói người đàn ông tràn đầy là bi thương: "Tổ Bình thật xin lỗi là tôi cô phụ bà, là tôi không có chăm sóc tốt con gái của chúng ta bà có phải vẫn còn oán trách tôi hay không? Có phải cũng hối hận gả cho tôi hay không? Tổ Bình."

Chạy ra khỏi phòng cà phê Thanh Thần lão đạo nghiêng ngả chạy đến đầu phố, chỗ khúc quanh tựa như đóa hoa nở rộ ở trong gió rét không ngừng chấp chôn.

Trên hai gò má nhuộm đầy nước mắt này tiêu tụy đáng về có chút ít nhếch nhác ấy là sao làm cho đau lòng người.

"Ô ô..." Uất ức đứng ở trong góc cô cuối cùng để mặc cho mình khóc ra tiếng.

Tại sao còn có thể nhìn thấy người kia tại sao ông muốn đến tìm cô?

Rõ ràng nói với mình vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ông, rõ ràng nói với mình sẽ không để cho ông nhìn thấy đáng về mình yếu ớt, rõ ràng nói với mình sẽ không vì ông ảnh hưởng đến một tia một hào tâm tình.

Nhưng vì sao nhìn tóc mai của ông hiện lên sợi bạc lòng của cô vẫn còn sẽ đau.

"Mẹ." Đôi tay gắt gao mà ôm mình trong ngực của cô một mảnh mê mang: "Mẹ, mẹ nói cho Thanh Thần phải làm sao mới đúng? Muốn đối với ông thế nào mới đúng?"

Đắm chìm trong đau đớn trong Thanh Thần căn bản không có phát hiện phổ biến đối diện không xa là một chiếc xe thể thao màu đen thật nhanh lao ra vùng thế giới băng tuyết này.

"Thiếu gia Mộ Khải xác thực có một đệ đệ là Mộ Hào. Tiểu thư là ở mười một năm trước đến nhà Mộ Hào."

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì đánh mặt cúp điện thoại.

Lừa gạt nhảy lên đôi mắt màu đen nóng rực mà kịch liệt dùng sức ném điện thoại di động ra ngoài cửa xe, tay nắm chặt thành quyền dùng sức nện ở trên vô lăng trên trán gân xanh nổi lên.

Xe một mực lao nhanh ở trên đường, hình như chỉ có tốc độ kích thích này mới có thể khiến cho nỗi khổ buồn bực trong lòng anh giảm bớt một phần.

Tại sao cô là con gái của ông ta?

Híp mắt không ngừng được giữa hai lông mày đỏ xuống sầu buồn. "Mạc Lãnh Tiêu mày đều đã làm gì?"

Cô ấy là con gái của Mộ Khải mà mày lại đang vì lợi dụng cô mà tự trách còn đang do dự phẫu thuật cho Tiểu Nhược?"

Buồn cười, quá buồn cười.

Cô chịu tất cả đều là nên phải bây giờ cô có được tất cả căn bản cũng nên thuộc về Tiểu Nhược .

Bàn tay nắm thật chặt vô lăng lòng của người đàn ông trong nhất thời có quyết định.

Tiểu Nhược, thật xin lỗi! thật xin lỗi! thật xin lỗi!

Khổ sở nhắm mắt lại anh bị phần gào thét phá vỡ bầu trời đêm:

Đội không được anh trở lại Thanh Thần chỉ là ngậy ngốc đứng ở trong tuyết nhìn những bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào mu bàn tay của cô, sau đó dần dần hóa thành nước trong suốt.

Cô ngẩng đầu lên trong mắt một mảnh cô đơn. Mùa đông ở Hải Ninh hình như cực kỳ lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Say

Trở về trong biệt thự tắm rửa Thanh Thần lẳng lặng mà ngồi ở trên ghế sofa mặc cho suy nghĩ bay tán loạn.

Nhưng mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, ánh trăng trên núi Đông Sơn. To như vậy trong phòng như cũ yên tĩnh không có một chút âm thanh.

Không biết lại qua bao lâu cửa chính đột nhiên có tiếng bước chân.

Anh trở về!

Cô hưng phấn nhảy lên, chân trần liền chạy về phía cửa trước.

"Anh trở về." Mở đèn cô dịu dàng đi đến trước người Mạc Lãnh Tiêu, hơi hơi nhún nhường chân mày từ trên người anh truyền đến mùi rượu nồng đậm cơ hồ cũng làm cho cô mất hoa rồi!

Anh lại uống rượu còn uống đến say như vậy.

"Cô ở nơi này làm cái gì?" Sau khi nghe được thanh âm của cô, thân thể Mạc Lãnh Tiêu chấn động mạnh một cái nhưng anh như cũ cúi đầu thanh âm lạnh lùng như băng.

"Cái gì?" Hơi sững sờ cô thế nào cũng không nghĩ đến đội anh đã lâu, mở miệng hẳn là lời như vậy: "Tôi chính tôi chờ anh."

"Chờ tôi làm cái gì?" Anh cười lạnh tự mình đi trở về bên trong phòng của mình không thèm quan tâm đến lý lẽ của cô.

"Anh làm sao vậy? Lãnh!" Đối với phản ứng lạnh nhạt của anh Thanh Thần lo lắng tay nhỏ bé thử thăm dò đi chạm đến chân mày khóa chặt của anh: "Anh không thoải mái sao?"

"Ai cho cô vào gian phòng này hay sao?" Một tay vươn ra đẩy tay nhỏ bé của cô, giọng nói lạnh lẽo làm tim người băng giá.

"Tôi...tôi..." Thu tay lại Thanh Thần có chút uất ức cúi đầu, trong mắt đẹp nổi lên một chút nước mắt. Vốn là có một bụng uất ức muốn nói cho anh nhưng anh lại...

"Chẳng lẽ....." Ánh mắt chợt lóe, Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm cười lạnh: "Cô là đến nhắc nhở tôi nên thực hiện nghĩa vụ làm vợ hôn phu?"

"Làm sao anh..." Cũng không nghĩ đến lời của anh sẽ đâm người như thế Thanh Thần đột nhiên xoay người sang chỗ khác muốn đem gian phòng trả lại cho chủ nhân của nó.

Hôm nay anh thật sự có chút không thích hợp, bình thường anh coi như lạnh lùng lại sẽ không như thế, huống chi quan hệ của bọn họ đã hòa hoãn rất nhiều.

"Tại sao phải đi?" Bỗng chốc cánh tay kéo cổ tay nhỏ bé của cô : "Cô không phải là đang đợi tôi sao?"

"Tôi... anh .." Đáy mắt ánh lạnh khiến cho cô cảm thấy sợ: "Anh trước nghỉ ngơi đi."

Lạnh lùng nở nụ cười dùng sức lôi kéo thân thể cô đến trước sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: "Tôi để cho cô đi hả?"

Mặt liền biến sắc cô hốt hoảng mở to mắt: "Lãnh, anh rốt cuộc thế nào?"

"Không nên gọi tôi!" Gọi thân mật này khiến cho anh khó chịu trong lòng.

Cô ngậm miệng chỉ là liều mạng muốn tránh thoát sự kiểm chế của anh.

"Nói. Chờ tôi đã bao lâu?" Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hỏi, dùng sức mạnh hơn kéo cô, nhưng mà ở lúc cô giãy giụa anh không có kéo người của cô lại đem áo ngủ của cô kéo xuống!

Cảnh tượng trước mắt khiến ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu lập tức trở nên thâm thúy. Mỗi mòng tà ác quyền rũ.

Nhìn con giận dữ trong mắt người đàn ông không che giấu chút nào Thanh Thần hoảng sợ giật mình!

Chân lão đạo nghĩ muốn chạy ra ngoài nhưng ngay sau đó bị anh kéo trở về dùng sức ném xuống.

"Cô muốn đi đâu?" Thanh âm của anh khàn khàn: "Muốn bỏ đi cho xong?"

"Tôi...tôi..." Cô cố hết sức mà đem thân thể co rút thành một cục, nước mắt xông ra hốc mắt: "Lãnh..anh..."

"Không cho phép cô gọi tôi!" Cả người bá đạo lấn lên trên thân thể cô, một đôi bàn tay to từ phía sau cô đánh úp đến trước ngực, dùng sức cầm nắm đôi bồng đào mềm mại tuyệt mỹ!

"Không..." Anh dùng sức làm cô đau, làm cô không nhịn được khóc: "Không cần, không muốn."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Trả thù thoải mái

Tại sao anh lại biến thành như vậy? Tại sao hôm nay muốn cô ở lại như vậy?

Là bởi vì anh uống say sao? Hay là bởi vì trong lòng anh gọi người con gái tên Tiểu Nhục đó?

"Cô cả đêm không ngủ chờ tôi trở lại không phải là chờ cái này sao?" Dùng sức giãy xéo cô Mạc Lãnh Tiêu tà ác hỏi: "Không phải là cô tự nguyện muốn hiến thân sao?"

Thật là đau! Anh đối đãi không hề tình cảm khiến Thanh Thần không ngừng khóc to kêu lên: "Van cầu anh thả tôi!"

"Thả cô?" Bất được hai tay của cô giờ lên cao đến trên đỉnh đầu, dùng đầu gối tách ra hai chân của cô: "Cô đừng mơ tưởng!"

Nhìn đôi mắt xanh của anh mang theo men say và điên cuồng, trái tim của Thanh Thần run rẩy không dứt.

Cô không ngừng giằng giằng giữa đến mức tay chân đều đỏ thắm nhưng anh lại chỉ là từ trên cao nhìn xuống cô với vẻ mặt lạnh lẽo.

Muốn trách thì trách cô là con gái của Mộ Khải, anh chính là muốn con gái của ông ta từng chút từng chút tàn lụi ở trong tay của anh.

Đột nhiên cúi đầu dùng sức cắn thân thể nhẵn mịn của cô, bàn tay to cũng cuồn cuộn bạo thân thể mềm mại của cô.

Thanh Thần khổ sở than nhẹ lên nhưng còn không kịp kháng nghị giữa thân thể liền cứng đờ.

Mạc Lãnh Tiêu thế nhưng động thủ xé nát quần áo trên người cô, không hề giữ lại một chút nào mà lửa nóng của anh đã thật chặt chống đỡ ở dưới thân thể của cô!

"Không! Đứng!" Cô hoảng sợ cặp mắt trừng lớn điên cuồng giãy dụa lấy thân thể muốn chạy trốn đối xử của anh.

Mạc Lãnh Tiêu như vậy thật là đáng sợ, cho dù trong lòng của cô đã sớm có anh nhưng cô cũng không muốn đối mặt anh như vậy nha!

Ông trời đây rốt cuộc là thế nào, ai có thể đem Mạc Lãnh Tiêu thường ngày trả lại cho cô đây!

Cô yếu đuối cuối cùng không chống cự nổi người đàn ông đang nổi giận, anh vừa lạnh lùng vừa lửa nóng nhìn cô.

Ở dưới ánh đèn làm nổi bật thân thể của cô có vẻ tươi đẹp như vậy.

Chỉ một thoáng trong đầu của anh không còn có bất kỳ ý tưởng gì! Anh chỉ muốn nhìn trên mặt của cô lan tràn thần vận khổ sở.

Cô càng khổ sở anh lại càng vui mừng.

Một tay cầm Thanh Thần dùng đầu gối cứng rắn tách hai chân cô đang giãy giụa ra sức đi phía trước vừa xông hoàn toàn xuyên qua cô!

Cô đau đớn phải hét lên.

Cái loại đau đớn kịch liệt đó khiến cho cô nén lấy nước không ngừng thờ dốc nhưng Mạc Lãnh Tiêu giống như không có nghe được, giống như không

ngừng mãnh liệt đung và chạm!

"Không cần." Cô bi thương mong muốn cự tuyệt, thanh âm khàn khàn đầy nước mắt.

Anh thế nhưng đối với cô như vậy? Không có một chút dịu dàng tình cảm, không có một chút thương tiếc, chỉ có tức giận

Đối với anh mà nói cô đến cuối cùng là cái gì? Một vật thay thế? Còn là một cái công cụ?

Thân thể đau đớn như vậy, trái tim cũng bi thương như vậy giờ phút này cô trừ đau đớn ở bên ngoài không còn có bất kỳ cảm giác gì, ngay cả nước mắt cũng không tiếp tục có nữa.

"Không phải cô sẽ chờ đợi tôi đối với cô như vậy sao?" Thật chặt chôn ở trong cơ thể cô người đàn ông tà ác nói móc cô: "Rõ ràng đã bị người xài qua rồi còn một bộ dạng Thánh nữ!"

Anh bắt chấp tất cả ở trên người cô đâm chọc vào, nhìn trên khuôn mặt cô dịu dàng, vẻ mặt dờ dẩn tuyệt vọng.

"Mờ mắt ra!" Anh trầm giọng ra lệnh.

Cô cứng ngắc mở mắt ra trừng mắt nhìn gương mặt tuần tú của anh.

Nhìn đau đớn trong mắt cô người đàn ông trầm trầm cười.

Đem buồn phiền và tức giận trong lòng toàn bộ ở trên người của cô, anh điên cuồng đoạt lấy cô, chiếm đoạt thân thể xinh đẹp của cô căn bản không để ý người con gái phía dưới là đã bất tỉnh hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hoảng loạn

"Không, không cần!"

Nửa đêm từ trong mộng giật mình tỉnh lại!

Thanh Thần một thân đồ mồ hôi đưa tay sờ soạng chăn bông bên người tay chỉ chạm được một cổ lạnh lẽo.

Cô mờ mịt mờ mắt ra, rõ ràng ngủ ở trên giường to mềm mại ấm áp trán của cô lại đồ mồ hôi chảy ròng ròng, đôi tay cô ôm đầu, cô há miệng to thở hổn hển giống như vẫn như cũ đắm chìm trong điên cuồng đòi hỏi trong phòng ngủ này mười ngày trước.

Anh không để ý cô gắng gượng giãy giụa hơn nữa không chỉ một lần, cả buổi tối từng cái góc trong phòng cũng đã có bóng dáng của bọn họ quần quýt si mê.

Tại sao phải như vậy?

Cô không phủ nhận trong lòng của cô có anh cũng không kháng cự anh dựa sát gần nhưng thế nào cũng không phải ở dưới tình huống như thế.

Anh đòi lấy không có một tia ấm áp và thương yêu chỉ có tức giận.

Cô không biết tại sao anh lại như vậy, cô không biết cô rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Ôm lấy đầu gối đầu gối cô uất ức giữ lại nước mắt.

Mười ngày nay cô không có lúc nào là không sống trong hoang mang hoặc là trong đau khổ muốn gặp anh thế nhưng lại cũng sợ nhìn thấy anh.

Anh luôn là cao thâm khó lường thế kia khiến cho cô nhìn không hiểu, cô thật cảm thấy mình sắp điên rồi.

Cô không chịu nổi, cô muốn nói chuyện thật tốt một chút với anh giữa bọn họ rốt cuộc tính là gì?

Thế nhưng thế anh lại vẫn không xuất hiện nữa.

Mộ Thanh Thần mảy mót cuộc là muốn gặp anh hay là không muốn gặp anh? Mảy mót cuộc nghĩ muốn cái gì? Cô ngồi thở hổn hển muốn điều chỉnh suy nghĩ của mình nhưng mà một chút cũng không có.

Chân trần chạy về phía phòng nhìn đàn Piano một tuần trước Lâm Sách đưa đến cô cúi đầu lông mày thu lại, ngón tay di chuyển ở trên phím đàn có lẽ đánh đàn có thể khiến cho cô quên đi phiền não.

Chỉ là trong này vốn là trong suốt trang nhã, tiếng đàn không buồn không lo không thấy nữa, hôm nay tuôn ra tiếng đàn đều là mâu thuẫn và oán khí.

Cả người ngã ngồi trên thảm trải sàn cô khổ sở che lỗ tai của mình: Mộ Thanh Thần mày không cần như vậy, không nên như vậy!

Cẩn môi, mắt sáng bật kín nước mắt mê mang nhớ đến Mạc Lãnh Tiêu đoạt lấy kia, hơi thở nóng rực này khiến cho nụ hôn của cô trầm luân.

Tại sao cô cảm thấy loại cảm giác đó cùng với người đàn ông xa lạ ở phòng số 2308 đó đụng chạm cảm giác của cô có chút giống nhau?

Đôi mắt đẹp không ngừng lưu chuyển Thanh Thần nghi hoặc tất cả đàn ông đều như vậy sao? Thời điểm người đàn ông cho người phụ nữ cảm giác đều là giống nhau sao? Còn là..

Lắc đầu một cái Thanh Thần không cho chính mình tự đi suy nghĩ, không muốn làm cho mình càng ngày càng loạn.

Một tháng Mạc Lãnh Tiêu lại giống mấy lần đầu, giống như không một tiếng động muốn biến mất ở trong sinh mệnh của cô.

Khi nào anh mới có thể xuất hiện cô không biết. Có lẽ là mấy tháng cũng có lẽ là mấy năm đi, thậm chí là vĩnh viễn anh cũng sẽ không xuất hiện.

Gọi điện thoại cho anh thì anh tắt máy; đến công ty tìm anh trợ lý nói anh rời đi; có thể hỏi người của anh nguyên nhân vì sao nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu với cô, không ai biết anh đi đâu.

Có lẽ bọn họ cũng đều biết anh đang ở đâu chỉ là không nói cho cô biết mà thôi.

Mỗi ngày soi vào gương cô cảm thấy mình trở nên u buồn, dù sao trong lòng cất giấu vài thứ. Là nhớ nhưng cũng là oán giận

Anh cái gì cũng không nói, giữa hai người cứ như vậy kết thúc sao?

Đi ra thuyền hoa Thanh Thần vẫn như cũ đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

"Mộ Thanh Thần!" Có người sau lưng đang gọi tên của cô, cô xoay người hơi sững sờ nhìn Tiết Khả Nhân: "Bạn tìm tôi có việc gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tụ họp

"Tôi nay bạn bè ở đoàn thể xã hội có một buổi gặp gỡ cậu cũng tham gia chứ? Một người cũng rất nhàm chán có phải không?" Tiết Khả Nhân nhã nhặn tìm kiếm ý kiến của cô.

Việc này Thanh Thần gặp khó khăn rồi cô rất ít khi tham dự hoạt động như vậy cô thích cảm giác một người thanh tịnh.

"Hãy đi đi." Tiết Khả Nhân lời kéo tay của cô năn nỉ: "Bạn bè ở đoàn thể xã hội cũng muốn cậu tham gia tớ cầu xin cậu có được hay không?"

"Nhưng..."

"Làm ơn đi Thanh Thần! Tớ đều đã khoe khoang khoác lác cậu sẽ không nản tâm để cho mọi người thất vọng chứ!" Tiết Khả Nhân làm bộ đáng thương nhìn cô.

Không chống lại được năn nỉ của cô Thanh Thần gật đầu một cái: "Được, tớ đồng ý là được."

Cái gọi là đoàn thể xã hội tụ họp cũng chỉ là một nhóm người sau khi ăn cơm xong lại tìm cái quầy rượu sau đó giống như nổi điên ở trong phòng chung phóng túng mình.

Tất cả mọi người chăm sóc cô một chén lớn lại một chén lớn rượu không ngừng.

"Nguyễn Hoài Viễn đến chúng ta cạn!" Khuôn mặt Tiết Khả Nhân phồng lên hồng hồng nhỏ nhắn trước mặt mọi người hướng về phía soái ca đệ nhất trong viện của bọn họ thị uy một bộ dạng không say không về.

Nhưng Nguyễn Hoài Viễn giống như là bình thường không nghe được cô nói chuyện ngồi nghiêm chỉnh lẳng lặng nhìn cô.

Thanh Thần ngồi ở trong góc thờ dài nhìn giống như là một thế giới khác với bọn họ.

Rõ ràng không thuộc về trong một thế giới, biết rõ hôm nay đến sẽ lúng túng nhưng cô vẫn đến có thể thấy thật là khờ.

Không chút để ý các bạn học chung lớp đang trong lúc uống nước này chút ít quan hệ với cô cũng không phải là không biết.

Cho nên Tiết Khả Nhân sẽ tích cực kính xin cô tới tham gia hoạt động như vậy cũng chỉ là bởi vì cô ấy mắt cao hơn đầu thích trai đẹp Nguyễn Hoài Viễn thôi.

Tiết Khả Nhân có gia thế tướng mạo kiêu ngạo lại đương nhiên có thể không cam lòng cứ như vậy bị trai đẹp lạnh nhạt mà Thanh Thần cũng biết tâm tư của Nguyễn Hoài Viễn ở bên trên người chính mình.

Chỉ là hôm nay trong lòng của cô đã tràn đầy hình bóng của người biến mất không thấy gì nữa còn lại người nào cũng không nâng lên chú ý của cô nữa rồi.

Nghĩ như thế cô càng phát ra hối hận khi đi đến nơi này.

Nhìn Tiết Khả Nhân không ngừng uống rượu Thanh Thần cười có chút thương thức cô ấy.

Một người phụ nữ làm một người đàn ông uống say cũng là một niềm hạnh phúc. Không giống cô muốn vì anh uống say cũng không thấy anh.

Tựa vào trên ghế sa lon trên vầng trán của cô nhuộm đầy mắt mát và phiền muộn.

"Cậu.." Tầm mắt của Nguyễn Hoài Viễn rơi vào trên người của cô, ngồi vào bên cạnh cô mới vừa mở miệng một bóng dáng liền chen vào.

"Thanh Thần! hôm nay tất cả mọi người uống rượu chỉ một người cậu uống nước trái cây thật không đạt đến một trình độ nào đó!" Đem ly rượu đưa đến trong tay của cô Tiết Khả Nhân cổ vũ cô.

"Không... tôi.. tôi sẽ không uống rượu!" Thanh Thần quả quyết cự tuyệt.

"Không phải nói không say không về sao? Cậu nhưng là đệ nhất mỹ nhân trong viện của chúng ta nha, không cho không nể mặt!" Tiết Khả Nhân mất đi bộ dạng say rượu vỗ vai của cô.

"Tôi.."

"Tớ cho cậu biết nha! Rượu nhưng là đồ tốt cậu uống nó chuyện phiền não gì cũng không có, muốn quên không thể quên được toàn bộ đều quên." Tiết Khả Nhân cười đến ngây ngốc không ngừng thuyết phục cô.

Tầm khê dao động do dự chốc lát, Thanh Thần cuối cùng nhận lấy ly rượu nhàn nhạt uống một hớp.

Chất lỏng cay nồng chảy qua cổ họng, cô lập tức liền ho khan chỉ là nhìn các bạn học vui vẻ ra mặt cô cũng nâng lên một nụ cười.

Thật ra thì cuộc sống như thế cũng tốt vô cùng.

Trên ghế sa lon ánh mắt của Nguyễn Hoài Viễn nhìn cô chớp cũng không chớp.

Uống một chút xiu rượu sức lực của Thanh Thần có chút đã không thắng được rượu, hậm hực ngà say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Thổ lộ chói mắt

Hai má đỏ ửng lông mi thật dài ở ánh đèn chiếu xuống tách thành hai mảnh lam bóng mờ đau lòng người.

Cô khẽ cúi đầu chỉ là cười không gia nhập bọn họ nói chuyện cũng không uống rượu nữa. Dáng vẻ xuất trần này quả thật chính là xinh đẹp không gì sánh được.

Ánh mắt của Nguyễn Hoài Viễn càng ngày càng sâu chậm rãi mà đến gần cô nhẹ nhàng nâng tay muốn đụng vào gò má của cô.

Giật mình lui một bước khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần trong nháy mắt đỏ bừng: "Ngại quá, tôi còn có chuyện này, uống xong ly của tôi rồi, đi trước."

Ngửa đầu đem rượu trong ly một hơi uống cạn sạch, Thanh Thần đẩy cửa ra liền muốn rời đi.

Nguyễn Hoài Viễn muốn kéo tay của cô ở lại bị cô kiên quyết tránh thoát.

"Tôi đi trước xem cô ấy thế nào, mọi người tiếp tục."

✕

Mạc Lãnh Tiêu vừa đi vào quầy rượu liền nhăn đầu lông mày.

Anh không thích loại địa phương không khí ngột ngạt này càng đặc biệt không thích cùng tiểu thư nói chuyện yêu một đêm.

"Tôi nói Mạc thiếu gia ngài là nói muốn uống rượu không gần đây sao?" Lâm Sách nhìn thấu tâm tư của anh đường hoàng giải thích: "Đi vào trong phòng sẽ không âm ỉ như vậy."

Lông mày càng chau càng chặt tâm tình cơ bản là phiền muộn càng bị đè nén phát ra.

Hít một hơi Mạc Lãnh Tiêu tăng nhanh bước chân.

"Không, không cần, không muốn đụng tôi!"

Vừa lúc đó một tiếng kháng cự thì thầm khiến cho thân thể của anh cứng đờ theo bản năng quay đầu lại.

Dưới ánh đèn mập mờ người bị áp chế ở trên tường khiến cho anh hít vào một hơi.

"Mộ Thanh Thần! Tôi thích em! Rất yêu mến em!"

Thanh Thần không ngừng lắc đầu đẩy lồng ngực của anh: "Nguyễn Hoài Viễn anh..anh đừng như vậy!"

"Tôi hiểu biết rõ tâm ý của anh nhưng tôi đối với anh không có cảm giác."

Mạc Lãnh Tiêu nghiêm mặt bước chân dừng lại nhìn chằm chằm vào hình ảnh phía trước.

"Ách, là cô ấy?" Lâm Sách trừng lớn mắt nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt kia cực kỳ khó coi, lúng túng nuốt nước miếng một cái: "Nếu không chúng ta chuyển sang chỗ khác?"

Lạnh lùng xoay người, giữa hai lông mày người đàn ông chứa đầy tức giận.

"Nguyễn Hoài Viễn! không cần, không nên như vậy!" Hoảng hốt khóc thút thít khiến cho anh xoay người lần nữa.

Anh không phải không muốn xen vào cô chỉ là cô vẫn là vị hôn thê của anh nhất định phải giữ kỷ bốn phận của mình!

Shit!

"Buông cô ấy ra!" Một tiếng gầm nhẹ lạnh lẽo, anh đã bắt được cổ áo của người nọ, quả đấm nhả tâm rơi vào trên mặt Nguyễn Hoài Viễn.

Tiếng nói trầm thấp xẹt qua bên tai Thanh Thần, tim run lên đôi mắt đẫm lệ giương nhẹ: "Lãnh!"

Mượn rượu cô lão đảo nghiêng ngã nhào vào trong ngực của anh, vòng chặc cổ của anh: "Lãnh, thật sự là anh, anh rút cuộc xuất hiện. Tôi biết ngay anh sẽ xuất hiện."

Quên một đêm kia anh tàn nhẫn, bây giờ Thanh Thần chỉ muốn dùng cảm lần thứ nhất đem nhớ nhung của chính mình nói cho anh nghe.

Nguyễn Hoài Viễn không thể tin trước mắt nhìn qua người đàn ông. Tiết Khả Nhân từ trong phòng đi ra ngoài cũng bị chuyện trước mắt dọa sợ hết hồn.

"Mộ Thanh Thần!" Mạc Lãnh Tiêu gầm nhẹ: "Cô ở đây làm cái gì?"

"Mấy ngày không gặp cô cư nhiên học được đến quầy rượu rồi hả? Còn uống đến say mềm lồi kéo với người đàn ông không rõ?"

"Nói chuyện với tôi!" Vòng chặc hông của cô, lạnh lùng nhìn mặt của cô say mê trong giọng nói tràn đầy giễu cợt: "Thế nào? Cái này không được?"

Thanh Thần mở mắt ra ánh mắt lưu chuyển tình rượu bất mãn nói: "Anh mới không được!"

Thần thái của cô giống như một người mềm mại không xương tay thẳng tắp treu chọc đến ngực của Mạc Lãnh Tiêu.

Không tự chủ lại gần cô Mạc Lãnh Tiêu càn rỡ cười nhẹ môi mỏng vênh lên càng đến gần: "Học được người đàn ông? Hả?"

Bàn tay hung hăng nắm ở cằm của cô, giọng nói người đàn ông bá đạo lại tà ác: "Mộ Thanh Thần cô là nhớ tôi hay là tịch mịch rồi hả?"

Chương 74: Chỉ muốn dừng cảm một lần (1)

Bàn tay, hung hăng nắm ở cảm của cô, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu bá đạo lại tà ác: "Mộ Thanh Thần, cô là nhớ tôi, hay là tịch mịch?"

Lời của anh, mùi phấn tà lệ, bên trong lạnh lẽo lại bí mật mang theo mập mờ vô hạn.

Răng môi của người đàn ông trừng phạt giống như cắn cánh môi của cô, Thanh Thần bị đau, thật thấp nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, không tự chủ đứng thẳng người, thân thể mềm mại dính vào trong lồng ngực bền chắc của anh.

Sâu trong trí nhớ cảm xúc tình tế sôi trào mà đến, kẻ sát dịu dàng của cô, toàn thân Mạc Lãnh Tiêu nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Ánh mắt trầm xuống, đang muốn đẩy cô ra, tay nhỏ bé của cô lại vòng chắc gáy của anh.

Phản môi hàm chứa hồng phấn chậm rãi di động, di chuyển ở trên môi mỏng của anh, dịu dàng mê hoặc anh.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung màu trắng ánh sáng, thế gian vạn vật cũng biến mất trong nháy mắt.

Mộ Thanh Thần! Mộ Thanh Thần! Cô gái nhỏ đáng chết này!

Hành lang khách sạn bố trí cực kỳ xa hoa, rộng lớn tĩnh mịch, không có một bóng người.

Trên trần nhà xinh đẹp tuyệt trần cách mấy bước vây quanh bức tranh trừu tượng, ánh đèn dịu dàng rơi xuống trên vách tường ở hành lang tầng hai.

Bỏ quên hiệu quả cách âm cực tốt tốc dài dây trên mặt thảm, che phủ một tầng ánh sáng mềm dịu vui vẻ.

Giọng nữ thật thấp mảnh mai lại đi trên đường trần vọng vang trở lại: "Lãnh. Không cần đi."

Cách thang máy gần nhất của 'phòng cho tổng thống' , Mộ Thanh Thần đang bị Mạc Lãnh Tiêu áp chế ở trên cửa hung hăng mề neho giày xéo.

Người đàn ông giống như là thú tính đại phát, dùng lực độ gần như găm cắn hôn cô.

Mà người phụ nữ trong ngực anh, không những không kháng cự, quả thật chính là nhiệt tình như lửa, gọi anh thân mật giọng nói đã trở nên nhỏ giọng.

Từng tiếng quyến rũ như tơ mập mờ kêu gọi chui vào trong lỗ tai, động tác của Mạc Lãnh Tiêu càng thêm thô bạo càng thêm dùng sức, thê mờ cửa phòng cơ hồ bị anh gấp gấp làm gãy!

Cửa thật vất vả mở ra, Thanh Thần hai chân đang kẹp hông cường tráng của anh, đôi tay ôm cổ anh, cả người lơ lửng trong không trung.

Cửa vừa mở ra, sau lưng mất đi phụ thuộc, Thanh Thần sợ hãi đẩy bật về phía sau, tay nhỏ bé cố chấp không quên kéo người đàn ông lên trước người, hai người cứ như vậy song song ngã nhào trên đất.

Chống thân thể của mình lăn đến một bên, Mạc Lãnh Tiêu không có áp đến cô.

Thanh Thần nằm trên mặt đất về mặt ngay ngốc lại chống lên nửa người trên, quyến rũ lại tinh khiết nhìn gương mặt tuần tú của anh.

Cánh tay của cô chống đỡ ở trên mặt thảm thật dày, xinh đẹp kêu gọi như con bướm, áo khoác đã sớm rơi xuống trong thang máy, áo len rộng thùng thình bên người cũng bởi vì lôi kéo, cơ hồ tuột đến khuỷu tay.

Gió mát thổi đến trên da thịt phơi bày của cô, cô lại lăn vào nếu không cảm giác, chân thon dài vòng ở bên hông bền chắc của anh, thân thể chậm rãi nghiêng đổ về phía sau, ửng đỏ trên mặt này viết đầy mê say hấp dẫn.

Nhìn trong đôi mắt đen của anh hiện lên nồng đậm máu đỏ, cô lại cố ý muốn thêm dầu vào lửa.

Hàm răng trắng trắng khê cắn cánh môi, cặp mắt mờ mịt nhìn thẳng vào anh, về mặt kia quả thật chính là một con Tiểu Bạch Thỏ vô tội.

Mạc Lãnh Tiêu tròn to hai mắt, không chán chờ nữa, đưa chân hung hăng đá lên cửa.

Áo len màu trắng ở kịch liệt xé rách ở giữa bị anh rút đi, cánh tay Mạc Lãnh Tiêu bền chắc có lực xuyên qua dưới nách cô, thoát mái đem lấy cô kéo vào phòng tắm.

Bộ dáng này nhìn anh, cô cho là, bọn họ biết làm những thứ gì?

Mặt lạnh lùng, Mạc Lãnh Tiêu vút cô vào bồn tắm, mở vòi hoa sen ra, dùng nước lạnh lẽo xả lên trên người cô.

Cô hét lên một tiếng, y hết phản xạ có điều kiện vịn thân thể anh: "Cứu mạng, cứu mạng. Lãnh, cứu tôi. Cứu cứu tôi."

Thân thể cương cứng, ấn cô ở dưới vòi nước, đôi đồng tử màu đen trừ phần nộ vẫn là phần nộ.

Anh cực kỳ tức giận, người phụ nữ to gan này, lại dám quyến rũ anh?

"Lãnh, anh cứu tôi. Cứu cứu tôi."

Cô kêu gào, anh mất điếc tai ngơ, anh mặc kệ tật xấu của cô là từ đâu học được, dù thế nào đi nữa anh biết một chút một khiến cho cô toàn bộ cũng từ bỏ!

Thanh Thần khóc nháo, nước ầm dần dần nóng lên rồi.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ là ôm cô, cho đến cô nằm ở trong ngực của anh cũng không có động tĩnh nữa.

Tắm rửa một chút mùi rượu trên người cô, anh ôm cô đi ra phòng tắm, đem lấy cô ổn định ở trên chiếc giường mềm mại.

Ngồi ở bên giường, anh nhìn hình dạng của cô, mấy ngày nay không thấy, anh đều sớm không nhận ra cô.

Pha rượu? Uống rượu? Ca hát? Lôi kéo với người đàn ông không rõ? Thậm chí quyến rũ người đàn ông?

Đáng chết! Mộ Thanh Thần đáng chết! Cô là đang dùng phương thức như thế tố cáo đêm hôm đó mình đối với cô làm tất cả sao?

Cô cho rằng cô là ai, lại dám khiêu khích sự kiên nhẫn của anh?

Cúi đầu hung hăng hôn lên này trong ngủ mê tiểu nữ nhân môi, hung hăng giày xéo, cho đến nàng ưm kháng nghị anh xâm phạm, anh mới thả qua nàng.

Ôm cô vào lòng, trong tròng mắt đen nhánh một mảnh chán nản, một ít ánh sáng nhanh chóng vụt qua, không biết ở đây có kế hoạch gì.

"Ừm." Tay nhỏ bé, xoa huyết thái dương, Thanh Thần khó chịu nhăn đầu lông mày.

Thì ra kết quả say rượu, chính là ngày thứ hai đầu óc vẫn choáng váng như cũ, khó chịu không chịu được!

Mở ra con người mông lung, Thanh Thần hơi sững sờ.

Tất cả trước mắt, đều là xa lạ, gian phòng xa lạ, bày biện xa lạ. Trong phòng ngủ to như vậy, trống rỗng, chỉ có mình cô.

"Lãnh ——"

Mạc Lãnh Tiêu đâu? Cô nhớ rõ ràng, tối hôm qua, Mạc Lãnh Tiêu cũng ở đây

Nhưng. Vì sao hiện tại.

Chân không xuống giường, tìm khắp phòng, cũng không có phát hiện bóng dáng của anh.

Ngơ ngác đứng ở trong phòng khách, trong lòng xông ra vô hạn mất mát.

Tối hôm qua, ở quầy rượu cô nhìn thấy anh rồi, cô nhớ rất rõ ràng, người kia, chính là anh! Đúng, cô không hiểu, rõ ràng đối với cô, là có cảm giác , nhưng vì sao anh lại.

Tại sao, chỉ chớp mắt, anh lại từ trong tầm mắt của cô biến mất?

Nghe đến hành động to gan tối hôm qua của cô, Thanh Thần đỏ mặt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm thành quả đấm, giữa hai lông mày tràn đầy phiền muộn.

Nhìn đồng hồ, lại ngẩn ngơ nhìn chăm chăm quần áo đã hong khô, một lát sau, Thanh Thần thế nhưng lỗ mũi chua chua!

.

Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu ghê tởm! Anh tại sao có thể như vậy chứ?

Mỗi lần cũng không nói tiếng nào, bọn họ tính là gì? Nếu như bọn họ cái gì cũng không phải, đêm hôm đó, anh vì sao lại muốn cô?

Nếu như, cô là người của anh, vậy vì sao anh.

Tất cả ngày hôm qua, cô biết đều không phải là giấc mơ. Mơ, không thể nào chân thật như vậy, hơi thở của anh, ngực của anh, nhiệt độ của anh, nụ hôn của anh, cô đều nhớ rất rõ ràng!

Anh đừng mơ tưởng không thừa nhận.

Nhanh chóng thay xong quần áo, Thanh Thần vội vã chạy đến đại sảnh: "Chào cô!"

"Cái đó. Tôi ở gian phòng."

"Ngài là Mộ tiểu thư chứ?" Tiểu thư ở đại sảnh khách khí nhìn cô: "Ngài khỏe chứ, phòng của ngài đã thanh toán rồi."

Lông mày nhẹ nhàng nhú lên, cô tiếp tục mở miệng: "Xin hỏi, là ai dẫn tôi đến nơi này? Là ai thanh toán tiền?"

"Mộ tiểu thư, tối hôm qua, là vị tiên sinh trước khi tiễn đưa cô đến được. Lúc ấy ngài uống say rồi, trước khi tiễn sinh đi còn để cho tôi thay quần áo cho ngài!" Duy nhất nói xong chuyện tình cô muốn biết, giọng điệu của tiểu thư ở đại sảnh vẫn hiền hòa như cũ, trên mặt cũng mang theo mỉm cười.

"Cám ơn."

Xoay người, trên vẻ mặt Thanh Thần lộ ra cô đơn, không tiếp tục dừng lại nữa, cô cất bước liền đi ra ngoài cửa.

Cô rời đi, hoàn toàn không chú ý đến trong góc lầu hai, người đàn ông này con người thâm thúy một mực trầm trầm nhìn chăm chú vào cô.

"Tôi nói, Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh thân ái, tôi, nhìn không hiểu cậu." Đôi tay ôm ngực, Lâm Sách cau mày.

Đúng, anh không hiểu, rõ ràng đối với cô ấy, là có cảm giác, nhưng vì sao cậu ta lại.

"Cậu không cần phải hiểu." Thu hồi tầm mắt, gương mặt tuấn tú của Mạc Lãnh Tiêu cực kỳ lãnh khốc.

"Là cậu nói, thân thể của cô ấy không thích hợp làm phẫu thuật, tại sao lại đột nhiên thay đổi ý định?" Đôi mắt đào hoa trầm xuống, anh thử thăm dò hỏi: "Nếu quyết định để cho cô làm phẫu thuật, vì sao không lập tức tiến hành?"

Khỏe miệng, tà khí giương lên, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua một hồi ý lạnh: "Tôi muốn khiến cho cô ấy tâm cam tình nguyện giao ra tất cả tôi muốn."

Tất cả anh muốn, đều muốn cô tự tay dâng lên, chỉ có như vậy, mới có thể khiến người kia, đau đến không muốn sống!

"." Anh kiêu căng, khiến Lâm Sách tức cười, nhìn gò má bạn tốt, trong lòng dâng lên lo lắng nồng đậm: "Lãnh Tiêu, thù hận của cậu, sẽ phá hủy cô ấy."

Ánh mắt sắc bén đảo qua, Mạc Lãnh Tiêu âm trầm mở miệng: "Là ông ta, phá hủy tôi trước."

Đại học Hải Ninh, Thanh Thần đi một mình ở trên đường, lại bị Tiết Khả Nhân đột nhiên ngăn cản đường đi: "Này, Mộ Thanh Thần, cậu và Mạc Lãnh Tiêu đó là quan hệ như thế nào?"

Thân thể hơi sững sờ, cô giương mắt: "Cái gì quan hệ thế nào?"

"Hừ, còn không muốn thừa nhận đây?" Tiết Khả Nhân nện lấy miệng, đôi tay ôm ngực: "Chúng tớ ngày hôm qua đều nhìn thấy, Mạc Lãnh Tiêu ôm cậu. . . hai người đang hôn! Hôn nữa. Anh ta còn biết tên của cậu đấy! Cậu dám nói hai người không quen sao?"

Tim, khẽ kéo, người kia, thật sự là anh!

Đáng ghét! Mạc Lãnh Tiêu ghê tởm! Cô cũng biết, biết người kia thật sự là anh, anh còn muốn trốn tránh mình? Cùng mình chơi trò mất tích?

Cau mũi một cái, cô xoay mặt: "Tôi và anh ấy, không có quan hệ."

Bọn họ quan hệ thế nào cũng không có, có lẽ nói, cô cũng không biết bọn họ là quan hệ thế nào.

"Làm sao mà có thể không có quan hệ đây?" Tiết Khả Nhân không tin, tối ngày hôm qua, khi đó nhưng là cô nhìn rất rõ ràng, không những như vậy, Nguyễn Hoài Viễn cũng nhìn thấy nha, anh còn bị Mạc Lãnh Tiêu đánh một quyền đấy.

"Cậu biết, tớ sẽ không uống rượu. Tối ngày hôm qua, là tớ uống nhiều quá." Thanh Thần tránh nặng tìm nhẹ, không có ý định để cho cô biết quá nhiều.

"Cứ như vậy?" Tiết Khả Nhân nhướn đuôi lông mày.

"Ừ, cứ như vậy." Thanh Thần hạ mí mắt, trong giọng nói một mảnh bình thản: "Cậu đừng suy nghĩ nhiều."

Lắc đầu một cái, cô vẫn là không tin: "Mặc dù ngày hôm qua tôi uống rượu không ít, nhưng cũng không đến nỗi sinh ra ảo giác chứ? Tôi có thể cảm

thấy, giữa hai người nhất định có quan hệ! Hơn nữa, quan hệ còn rất không tầm thường!"

"Tôi và anh ấy thật sự không có quan hệ!" Cô thờ dài, nhìn về mặt Tiết Khả Nhân nửa tin nửa ngờ, đột nhiên ánh mắt một hồi lưu chuyển, Mạc Lãnh Tiêu đó không phải vẫn luôn trốn tránh cô, đối với cô trốn tránh không gặp sao?

Rất tốt, cậu liền tránh đi! Xem cậu có thể trốn được đến lúc nào!

Trong lòng đã có chủ ý, khóe miệng Thanh Thần giương lên: "Tiết Khả Nhân, tôi. Cậu có thể giúp tôi một việc hay không?"

"Gấp cái gì? cậu nói!" Tiết Khả Nhân từ trước đến giờ ngay thẳng, cơ hồ không do dự liền đồng ý với cô.

Nghe cô ở bên tai mình nói nhỏ, Tiết Khả Nhân tròn to hai mắt, miệng vừa há lên thật to, không thể tin được nhìn Mộ Thanh Thần: "Cậu. Cậu nói không phải là sự thật chứ?"

Ông trời, Mộ Thanh Thần đúng là mỹ nhân dịu dàng nổi danh toàn trường, cô ấy yên tĩnh như thế, tinh khiết cổ điển như vậy, thấy thế nào cũng không giống người biết làm loại chuyện như vậy nha!

Tiết Khả Nhân chau mày lại thật chặt, đem đầu lắc gống như trống lắc: "Không được không được. Chỗ đó quá nguy hiểm!"

"Thanh Thần, cậu đừng loạn tưởng, cậu căn bản cũng không thích hợp đi đến đó! Không được, không được, tuyệt đối không được." Không ngừng khoát tay, cô cũng không muốn gây ra phiền toái gì.

"Tại sao không được?"

"Cái dáng vẻ người này, đi cũng là không hợp nhau, dù sao chính là không được." Đối mặt hỏi thăm của cô, thái độ của Tiết Khả Nhân cũng kiên trì!

Cô và người ở đó, chênh lệch cũng quá lớn chứ?

"Này, vậy tớ không phải có thể hóa trang sao?" Thanh Thần khổ sở van nài: "Lấy tóc nữa, nhìn có lẽ giống như !"

"Tuy vậy cũng không được!" Tiết Khả Nhân kiên quyết lắc đầu, chỗ đó, là không thể mang Mộ Thanh Thần đưa bé khéo léo này đi.

Mặc dù, cô là có chút ghen tỵ với cô ấy, nhưng mà cô không thể vì đạt được Nguyễn Hoài Viễn sẽ để cho Thanh Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn nha. Cô cũng không phải là người hèn hạ như vậy!

Chỉ xem ở trong phòng, cô uống ly rượu, sẽ say mơ mơ màng màng cũng biết, cô không lường trước !

Chỉ xem ở trong phòng, cô uống ly rượu, sẽ say mơ mơ màng màng cũng biết, cô không phải loại người kia !

Giữa hai lông mày xông ra mấy phần mất mát: "Cậu không muốn giúp tôi, đúng không?"

Thanh Thần thờ dài, không hề miễn cưỡng nữa, xoay người muốn đi.

"Này." Tiết Khả Nhân gấp đến độ dậm chân, không phải là cô không giúp, là cô căn bản cũng không có thể giúp nha.

"Nếu như người cảm thấy làm khó, vậy coi như xong." Sâu kín mở miệng, trong giọng điệu của nàng đều là cô đơn.

"Này!" Tiết Khả Nhân đuổi theo, tâm không cam lòng không nguyện mở miệng: "Cậu đừng cái bộ dáng này. Tớ...tớ đồng ý với cậu vẫn không được sao? Tớ giúp cậu một tay, giúp cậu, được chưa?"

Cười ngọt ngào, ánh mắt nghịch ngợm một hồi lưu chuyển, Thanh Thần cảm động hít mũi một cái: "Cám ơn cậu, Tiết Khả Nhân! Cậu yên tâm, tôi cũng sẽ giúp cậu như vậy!"

"Giúp tôi? Tôi có cái gì cần giúp hay sao?" Tiết Khả Nhân mờ mịt, cô cái gì cũng có, cái gì đều không cần, chỗ nào cô cần phải giúp một tay?

Có thâm ý khác nhìn cô, Thanh Thần đem đầu chuyển qua bên tai của cô: "Ví dụ như. Nguyễn Hoài Viễn."

Tiết Khả Nhân kinh ngạc nhìn cô: "Cậu...cậu nói những gì đó?"

"Ha ha, tớ cái gì cũng không nói." Thanh Thần một bên cười, một bên nhẹ nhàng chạy ra.

Bóng hình màu trắng xinh đẹp lướt qua, dưới ánh mặt trời, đẹp được có chút không chân thật, giống như là tinh linh không cẩn thận rơi xuống phạm trần, chẳng biết lúc nào sẽ nhanh nhẹn rời đi.

Tiết Khả Nhân sững sờ ở chỗ cũ, nhìn có chút ngây ngời. Cô ấy, thật là đẹp, khó trách, trong mắt của Nguyễn Hoài Viễn, chỉ có bóng dáng của cô ấy.

"Thanh Thần, em và anh ta là quan hệ như thế nào?"

Yên tĩnh trong phòng vẽ tranh, đột nhiên vang lên một giọng nam dễ nghe.

Thanh Thần thu hồi tẩy và bút vẽ xong, ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Hoài Viễn một cái: "Cái gì quan hệ thế nào?"

Không ngờ, anh và Tiết Khả Nhân giọng điệu hỏi người cơ hồ giống nhau như đúc.

"Ngày hôm qua, người đàn ông kia là Mạc Lãnh Tiêu, đúng không?" Thanh âm của anh có mấy phần nóng nảy: "Em và anh ta, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Nhàn nhạt nhìn cô một cái, cô tự nhiên thu đồ: "Cậu cảm thấy, tôi và anh, là quan hệ như thế nào?"

"Em" Thái độ của cô, khiến Nguyễn Hoài Viễn bất mãn, mày rậm chau quá mức: "Em nói cho tôi biết! Tôi không muốn đi đoán!"

Trong mắt anh, Mộ Thanh Thần là đơn thuần như vậy, tốt đẹp như vậy, anh không muốn làm cho những thứ ý tưởng bản thủ kia làm ô nhiễm thanh lệ của cô.

"Có lẽ cậu đoán không phải sai, tôi với anh ấy, chính là loại quan hệ cậu nghĩ kia." Thanh Thần không e dè, giọng nói bình tĩnh giống như một hồ nước.

"Cái gì?" Gương mặt tuấn tú của Nguyễn Hoài Viễn ngẩn ra xanh mét: "Hai người. em và anh ta, anh ta đã ba mươi tuổi rồi, lớn hơn em đến mười tuổi, hai người."

Thanh Thần dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh từ từ xoay người: "Vậy thì thế nào? Anh ấy không có ép buộc tôi, tất cả đều là tôi cam tâm tình nguyện!"

Thanh âm của cô nhàn nhạt sâu kín, vẻ mặt không thấy bất kỳ chán nản nào, ngược lại mang theo nụ cười mơ hồ.

Nụ cười kia, là anh chưa bao giờ nhìn thấy. Rất đẹp, rất say lòng người, quả thật làm cho người ta không dời mắt được, lại mang theo một loại tư thái nở rộ để cho anh tuyệt vọng.

"Tớ không tin, cậu không phải là loại người kia, cậu không phải là cái loại phụ nữ tham đồ phú quý đó!" Giọng nói của anh có chút kích động, không tin ánh mắt của mình sẽ kém như vậy.

Trong con người xinh đẹp thoáng qua một tia nước lỏng lạnh, Thanh Thần hướng về phía ánh mắt của anh: "Tôi rất rõ ràng cảm giác trong lòng tôi, nói tôi tham phú quý cũng tốt, nói tôi không biết thẹn cũng tốt, này đều không thể thay đổi tâm ý của tôi! Thật ra thì, tôi là hạng người gì, anh cũng không hiểu rõ, không phải sao?"

Dù là ngu nữa, Nguyễn Hoài Viễn cũng hiểu ý tứ Trung Hoa của cô.

Một câu cam tâm tình nguyện, đó chính là nói rõ cô đối với tất cả là không oán không hối hận. Một câu anh không biết, đó chính là khi bọn họ tự tay lấy xuống ranh giới giữa hai người khó có thể vượt qua.

Có lẽ, thật sự như cô nói vậy, trong thế giới của cô, chưa từng có bóng dáng của anh.

Nhưng mà, cô tuyệt trần như một đóa Bạch Liên, không nhiễm phù sa, anh không tin cô sẽ lãng phí mình như thế. Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, anh lớn hơn cô toàn bộ mười ba tuổi nha, bọn họ, bọn họ.

Ai!

Thấy anh khóa lỏng mày, rơi vào trầm mặc, Thanh Thần thở dài: "Nguyễn Hoài Viễn, xin lỗi. Chúng ta thật không thích hợp!"

Đã trải qua nhiều như vậy, nếu cô còn lấy không rõ cảm giác của mình, vậy thì quá thất bại. Cho đến hôm nay, cô biết rõ người đàn ông chiếm cứ mình cả trái tim đó là người nào, cô, không muốn làm cho bất luận kẻ nào ở trên người của cô lãng phí thời gian.

Chờ một người, quá mệt mỏi. Mà cô, không đáng giá.

"Mộ Thanh Thần, cậu nhanh lên một chút, còn chưa thu thập xong sao?"

Bên ngoài phòng vẽ tranh, đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần hướng về phía Nguyễn Hoài Viễn dịu dàng cười: "Tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Đeo túi xách lên lưng, chạy đến trước người của Tiết Khả Nhân, cô không ngừng thở hổn hển: "Này không đã tới chưa?"

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiết Khả Nhân không vui hít mũi một cái: "Yên tâm á..., tôi đều sắp xếp xong xuôi, cậu sẽ rất an toàn!"

Kéo tay của cô, Tiết Khả Nhân mang theo cô: "Hiện tại, chúng ta liền đi qua."

"Đi nơi nào?" Thanh Thần còn không có phản ứng kịp.

"Nói nhảm! Đương nhiên là cậu phải đi chiến trường buổi tối nha!" Tiết Khả Nhân cau mày giải thích: "Tốt lắm..., tớ cũng sẽ không bán đứng cậu! Cậu và Mạc Lãnh Tiêu quan hệ không nhỏ, tớ không có sống đến nỗi bị quan chấn trường, sẽ không ngu đến nỗi trêu chọc Mạc Lãnh Tiêu!"

"Liên tính tớ không sợ chết, tớ cũng vậy nên vì người nhà của tớ suy nghĩ một chút đi, Mạc tổng giám đốc mất hứng một chút, chỉ sợ nhân viên tập đoàn Tiết thị đều phải lưu lạc nơi đầu đường!" Cô hơi khoa trương đối với Thanh Thần làm mặt quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chỉ muốn dừng cảm một lần (2)

Phòng họp to như vậy, Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở vị trí cao nhất, đánh mắt nhìn tài liệu.

Hội nghị cấp cao đang bàn luận bản kế hoạch công trình, anh chỉ là nhú lông mày, quét mắt một vòng, cán bộ cao cấp vốn là kịch liệt biện luận, cũng thức thời cảm miệng.

Không khí, cực kỳ trầm mặc, mặc dù mọi người cũng cố ý bỏ qua, tuy nhiên cũng tại áp lực mãnh liệt thấp như vậy, cảm giác có chút sự khó thở.

Shit!

Đoàn. Huyền tài, đoàn tài"."

"Không. Không phải như thế. Tôi không muốn tiền của anh. Tôi van cầu anh, thả tôi, thả tôi có được hay không?" Quần áo trên người cơ hồ bị người đàn ông cởi ra, Thanh Thần ôm lấy thân thể mình, (W//R\S/H\U) kịch liệt run rẩy.

"Không. Không..không nên như vậy." Nghe thanh âm của bị đóng lại, Thanh Thần thét chói tai ra ngoài, thân thể nhỏ nhắn liều mạng muốn lui về phía sau, lại bị người đàn ông gắt gao kéo vào trong ngực.

"Không cần?" Anh hừ lạnh, trong mắt tràn đầy không gọt: "Người phụ nữ giống như cô vậy tôi thấy rất nhiều, bắt đầu chết sống kêu không cần, chờ ném đến ngon ngọt, sẽ khóc cầu xin muốn tôi!"

"Chỉ là nếu Đại thiếu gia thích, đại thiếu gia trước hết chơi đi, nhị thiếu sẽ không ngại." Người đàn ông ân cần nhắc nhở.

"Không!"

"Cô, lặp lại lần nữa?" Giọng nói, lạnh được đủ để chết rét mỗi người.

"Chỉ là mấy người không nên thô lỗ như vậy, nhìn cô ấy, cũng bị mấy người dọa sợ!" Cánh tay dài tìm tòi, âm nhu ôm cô vào trong ngực: "Mấy người đi ra ngoài trước, tôi chơi tận hứng rồi, cô ấy chính là của mấy người."

"Chỉ là khiêu vũ?" Người đàn ông cười nhạo một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ không tin: "Khiêu vũ nhảy đến buồn bán trên đài đi? Nếu lên đài, có bán hay không liền không phải do anh nói!"

"Nghe nói tại chỗ từ trong rất được hoan nghênh, nhìn dáng dấp thật là không tệ nha." Một người đàn ông khác vừa thắt dây lưng, vừa đến gần, mà trong góc bên cạnh anh, một người phụ nữ áo nửa còi đang ung dung sửa sang lại khuôn mặt trang điểm.

"U, đến đây hàng mới đến, dáng dấp đẹp vô cùng, da cũng trắng. Cởi, cởi."

"Úm."

"A."

"Bốp!" Điện thoại di động bị hung hăng quăng xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

"Bốp!" một tiếng, bản kế hoạch từ trong tay Mạc Lãnh Tiêu tìm một biên độ xinh đẹp, văng vẳng rơi vào giữa bàn hội nghị.

"Báo cáo Đại Thiếu Gia mà nói, cô ấy là hàng hôm nay mới đến, ở trong tiệm khiêu vũ của nhị thiếu, bị nhị thiếu nhìn trúng. Nhị thiếu nói trước để lại cho mình chơi đùa." Người đàn ông mới vừa rời kéo Thanh Thần tiến vào kia cung kính trả lời.

"Đại Thiếu Gia." Người đàn ông đứng ở một bên mới vừa mặc quần áo từ tế cũng chen vào nói: "Vay tôi trước tiên ở căn phòng bên cạnh chò, anh chơi đã, tôi cũng vậy tới thử?"

"Cô ấy thế nào?" Thanh âm của anh, lạnh lùng như cũ, chỉ là trong lòng có một cỗ cảm xúc nhàn nhạt không thể không chế lan tỏa rồi.

"Tiểu mỹ nhân, còn không mau cời ra, là muốn anh đến giúp em cời sao?" Thanh âm trêu tức, khiến cô mắt hờn, đột nhiên tỉnh lại.

"Thiếu gia." Người đàn ông bên kia điện thoại bên kia giọng nói có chút do dự.

"Thiếu gia, Một tiểu thư cô ấy. Cô ấy."

"Thiếu gia, tôi là nói, Một tiểu thư đi quây rượu. Còn có, muốn lên đài biểu diễn múa cột!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Một tiểu thư, Một tiểu thư cô ấy." Jayson gọi điện thoại đến, là đặc biệt phụ trách hộ vệ hành tung của cô.

"Ông trời ơi.!" Tiết Khả Nhân đôi tay che miệng, sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

"Tôi để cho cậu nói tiếp!" Anh gầm nhẹ, không có kiên nhẫn, áp a áp ứng báo cáo khiến cho anh phiền lòng.

"Mẹ kiếp, thật muốn lập tức chiếm hữu cô!" Người đàn ông không ngừng chuyển động yết hầu, trong mắt một mảnh lửa đốt.

"Đúng nha Đại Thiếu Gia! Nhị thiếu nói xong lâu không có chơi đùa loại mặt hàng này rồi, sẽ để cho tôi gọi điện, dẫn cô ấy đi qua!"

"Đúng nha, cời nhanh một chút, để cho chúng ta xem một chút, vóc người trị giá mấy phần!"

"Cời! Cời! Cời!"

"Muốn đầu có thể, nhưng kết quả chưa chắc là các người chịu đựng nổi." Nhìn thuộc hạ so tài lẫn nhau, anh lần đầu tiên làm rõ lập trường của mình.

"Chạy đi quây rượu khiêu vũ, không phải là chờ người coi trọng em sao? Em hiện tại đi theo anh, một đêm tiền kiếm được là đủ dùng đến mấy ngày thật dài rồi! Còn nói cái gì không cần?"

"Nhảy! Nhảy! Nhảy!"

"Làm lại!" Giọng trầm thấp bao hàm sợ hãi không thể vượt qua, làm cho người ta không rét mà run.

Nhất định phải đem mình làm thành ra như vậy?

Nghĩ đến đây, anh sẽ không có lý trí, không có trấn định, chỉ muốn đi xem cô, muốn biết, mấy ngày nay anh không có ở đây, cô rốt cuộc cũng biến thành hình dáng gì.

Không ngừng dậm chân, trong lòng sốt ruột vô cùng, Tiết Khả Nhân trong miệng lầm nhảm mắng: "Hai người này đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy? Một người điên rồi, một người khác cũng điên rồi sao?"

Không ngừng loay hoay sờ đầu mẻ trán, còn trong cơn giận dữ.

Mặc kệ cô đứng không? Tốt! Mặc kệ cũng không quan, vĩnh viễn cũng đừng động tới!

Không được, không được, cô hồi hận!

Tại sao, cô sẽ bị người mang đến nơi này?

Mặc Lãnh Tiêu trong mắt người cũng là vẻ mặt lạnh lùng, nhìn cô một thân quần áo đen nhánh không chút nào che đậy thân thể, lạnh lùng nheo mắt lại.

Anh vẫn như cũ đứng ở trong đám người cũng không nhúc nhích, giống như bọn họ chỉ là người xa lạ không quen biết chút nào.

Anh rốt cuộc quan không quan tâm Thanh Thần nha, tại sao có thể bình tĩnh ung dung như vậy đây?

Anh rốt cuộc là làm sao vậy?

Thế nhưng anh lại thủy chung không nhúc nhích, nhìn những người đó ồn ào, nhìn những người đó nhón chân lên đi vuốt ve chân dài của cô, anh chỉ là trầm mặc đứng ở tại chỗ.

Anh hơi nhếch môi, ánh mắt lạnh thấu xương, giống như muốn đem người cho đông cứng rồi.

Lạnh lùng của anh khiến Thanh Thần hoảng hốt, thân thể run rẩy không ngừng, con ngươi trong veo như nước nhìn gương mặt tuấn tú của anh, hướng tới anh cầu cứu.

Sự hồ hững của anh, đâm cô bị thương.

Người trong phòng họp nhìn thoáng qua lẫn nhau, tuy nhiên cũng không dám lên tiếng.

Vươn tay, thô lỗ đem Thanh Thần kéo vào trong ngực.

Ánh mắt hai người cách mọi người phức tạp giao tiếp với nhau.

Hít sâu một cái, anh nhíu nhíu mi tâm. Trong lòng nặng nề làm thế nào cũng không đi.

Rốt cuộc là cuộc sống vội vã vẫn là hết ăn lại nằm, Thanh Thần không biết, cô chỉ biết nhìn đứng ở trước mặt mình, người phụ nữ đang ở trên đài nhảy đầm vũ thi toàn thân của cô giống như là bị đóng đinh, căn bản không thể động đậy.

Hai chân không ngừng phát run, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Chỉ là một một hồi bản lĩnh, cô bị dẫn vào phòng của một tên kỳ quái.

Nhưng khi ông nghe đầu kia truyền đến đáp án, thân thể anh đột nhiên cứng lại!

Nhưng một thời gian dài, hoặc là mình chìm đắm trong truy lục, hoặc là bị người tính toán, dù sao cả người bản chất chậm chậm thay đổi, ra sân khấu tiếp khác, bản mình.

Nhưng trò chơi cầm kỳ như vậy làm sao cô muốn lùi bước là có thể lùi bước được, ý nghĩ rồi đi mới vọt lên, bốn phía liên vang lên tiếng huyết gió và ồn ào vang dội lên.

Khi đó dưới đài liên tiếp khiêu khích, nghe được Thanh Thần không ngừng phát run.

Trong ống nghe nhất thời không có động tĩnh, anh nhấn đầu lông mày: "Nói chuyện."

Ô ô, cô đều đã làm gì nha! Tại sao lại để cho mình lâm vào trong nguy hiểm như vậy, Mộ Thanh Thần, cái người này tên đàn độn, Đại Ngốc Nghếch!

A, liên bộ phận PR và bộ phận tiêu thụ mâu thuẫn bên trong anh cũng trộn đều rồi, thật đúng là đủ vội .

Ngoài miệng không biết bị thứ gì dán sát vào rồi, khiến cho cô không phát ra được một chút thanh âm, nước mắt hồi hận, rơi vào bên má, mang theo bất lực và tuyệt vọng!

Miệng bị băng dính dán đến sát sao, cô không phát ra được bất kỳ tiếng cầu cứu, chỉ có thể dùng ánh mắt trong suốt vô tội nhìn bốn phía.

Bởi vì chỉ có anh, mới có thể làm cho cô tự nguyện giao ra chính mình!

Bởi vì chuyện của cô, tính tình của anh biến thành xấu! Anh cũng không tức giận, lại có thể vì chuyện của cô đại phát tính khí!

Ngu ngốc ở trong hoàn cảnh này lâu rồi, kiên trì vốn có cũng liên từ từ phai đi rồi. Thời điểm rất nhiều cô gái mới tiến vào, đều cho rằng mình có thể giữ mình trong sạch.

Đêm dần dần vào sâu, cũng là cuộc sống về đêm của tỉnh Hải Ninh bắt đầu.

Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tiết Khả Nhân không phải nói, cô sẽ rất an toàn sao? Tại sao hiện tại.

Cô rốt cuộc muốn dùng phương thức như thế nào đến kháng nghị mình đối với cô chiếm đoạt?

Cô giằng giằng đứng dậy, muốn chạy ra khỏi phòng, lại bị người đàn ông bắt được cánh tay, ném về phía trong góc phòng!

Trong lòng của cô chỉ có một ý nghĩ, cô không cần người đàn ông trước mắt này đụng cô, cô không...không nên!

Cô thật sai lầm rồi sao? Nhìn anh đến, cô cho là cô thắng. Hiện tại, cô. Thua sao?

Tay nhỏ bé tinh xảo của cô mập mờ từ cần cổ từ từ trượt, tứ chi gãy dựa dừng lại ở cái mông, mập mờ nâng lên mặt mày.

Cô muốn tìm Tiết Khả Nhân, cô phải nói cho cô ấy, cô không nên nhảy rồi, cô không nên mạo hiểm rồi.

Thân thể mềm mại tuyệt diệu lay động, dưới ánh đèn, ấy là sao quyến rũ động lòng người.

Bên trong phòng xa hoa thiết kế khiến cho cô trợn mắt há mồm, mà trong phòng, có mấy người đàn ông quần áo xốc xếch đang rất hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Xấu hổ ôm ngực, đèn màu ngọc Lưu Ly chiếu xuống, chiếu sáng mặt của Thanh Thần, đỏ ửng đến gập người!

Đem tài liệu ném tại trước mặt hai người: "Hai người chỉ có một lần cơ hội, buổi sáng ngày mai, tôi muốn xem lại kế hoạch tháng sau hai người định ra."

Vừa lúc đó, bốn phía đột nhiên tối sầm lại, cùng với tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, Thanh Thần còn chưa hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, liền bị sức lực rất lớn của một người bịt kín miệng mũi.

Vừa lúc đó, điện thoại trên bàn vang lên.

Thân thể tuổi trẻ quên mình cọ sát lẫn nhau, thậm chí, mập mờ vuốt ve thân thể lẫn nhau, trong sàn nhảy điên cuồng phóng túng.

Nhận được lệnh đặc xá mọi người nhanh chóng sửa sang xong tư liệu của mình, dùng thời gian ngắn nhất rời khỏi phòng họp.

Trong lòng, trào lên một hồi vui sướng, Thanh Thần không nhịn được nhếch lên khóe môi, anh đến, anh thật đến rồi! Trận đánh cuộc này, cô không thua, cô không có thua.

Tim, khẽ đau. Cô, không có phát hiện bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, căn bản cũng không ở chỗ này!

Tim, phải treo thật cao, nơi này tất cả, cũng làm cho cô sợ.

Thanh Thần tâm tình vô cùng bất an cơ hồ muốn ngắt đi, mồ hôi lạnh từng hồi một toát ra trên thân thể cô.

Mộ Thanh Thần ở quầy rượu múa cột?

Cho nên anh chưa từng thấy qua, thậm chí không cách nào tưởng tượng gì đó, nơi này đều có.

Mọi người lên tiếng phụ họa, một vài ánh mắt hết như lang như hổ tham lam rơi vào trên người của cô.

Nhưong đuôi lông mày, Mạc Lãnh Tiêu nắm lấy cảm của mình, giọng điệu một mảnh lạnh lùng: "Nếu như không muốn làm, liền lập tức rời đi!"

Cổ làm ánh mắt xinh đẹp thủy chung không che giấu được đặc biệt tinh khiết của cô, nhưng chính là đây và người khác không giống nhau Băng Tuyết Thế Giới tăng thêm sự dụ hoặc của cô, đưa đến từng trận từng trận tiếng thét chói tai!

Cả thân thể, ngã nhào trên đất, khóe miệng nặng nề đặt tại trên góc cạnh của khay trà, lập tức chảy ra một chút máu.

Phó đèn đỏ Ma Quái Kinh Dị vô cùng nổi danh, khắp nơi trên đường có thể thấy được những người phụ nữ nhiều son đầy phấn phong trần, cùng với người đàn ông Tầm Hoa Vấn Liễu.

Vào giờ phút này Thanh Thần hoàn toàn hồng mắt, sợ hãi và yếu ớt bại lộ hoàn toàn không che giấu được. Nước mắt kia cũng không chế không nổi nữa rồi, không ngừng rơi xuống: "Van cầu anh, tha tôi, tha tôi."

Trầm mặt, thân thể cao lớn lười biếng khẽ dựa vào ghế sa lon sau lưng, thanh âm hạ thấp vài lần: "Chủ quản bộ phận PR và bộ phận tiêu thụ lưu lại, còn lại, tan họp."

Thanh Thần chỉ là ôm lấy mình, không ngừng rơi lệ: "Tôi đi nơi nào chỉ là đi khiêu vũ. Tôi không có nghĩ qua như vậy, thật!"

Thanh Thần cố chấp cắn răng một cái, khiêu khích nhìn anh một cái, bỗng chốc nâng tay trái lên, quyết định đem lấy chính mình vền vẹn để lộ động tác mê người này trước người.

Thanh Thần đưa mắt rơi vào trên người điều tra viên của mình, Tiết Khả Nhân nhưng chỉ là bất đắc dĩ hướng về phía cô lắc đầu.

Thanh Thần sững sốt, thất kinh bị người lôi kéo lên trước.

Thanh Thần đau đến kêu lên tiếng, đối phương cậy mạnh cơ hồ đem tay của cô bẻ gãy: "Buông tôi ra, van cầu anh, buông tôi ra."

Trái tim của Thanh Thần, kịch liệt co rút lại, hai chân dùng sức đá, lại không chống lại được thô bạo của người nọ.

Thanh Thần đứng ở trên đài, nhìn công viên trò chơi kích thước lớn này, xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, thối nát làm cho người khác khó mà tin được.

Thanh Thần bị đưa đến một gian phòng xa lạ khác của khách sạn, đi trên hành lang, cô gái đưa rượu trên hành lang mặc quần cụt lộ ra nửa cái mông, rung qua lắc lại, bốn phía trong phòng, còn không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ mập mờ của cô gái, cùng người đàn ông thô lỗ rống lên một tiếng.

Đôi đồng tử màu đen tối một chút, giọng nói anh trầm thấp lại lạnh lùng: "Nói."

Quản lý phòng quan hệ xã hội xinh đẹp ngồi nghiêm chỉnh, nhìn ông chủ luôn luôn không thể nào nói chuyện, lạnh lùng trầm ổn, trong mắt toát ra nồng nặc ái mộ và kính nể.

Cô bây giờ. Đột nhiên đã có chút hối hận.

"Dùng phương thức này chính là đến đánh cuộc một trận không biết kết cục, chính là phóng túng của mình, hay là đối với anh thủy chung có tin tưởng?"

Lời nói của những người đàn ông, khiến Thanh Thần hoàn toàn sợ hãi, liều mạng lắc đầu.

Lúc người đàn ông kéo cánh tay của cô đi đến phòng nghỉ, đem cô nặng nề ngã tại một gian rộng rãi trong phòng ngủ.

Nhìn cái dáng vẻ này, Mộ Thanh Thần không phải thật sự muốn chơi sao? Thật còi? Tại sao có thể!

Hai mắt nhắm lại, Thanh Thần bất cứ giá nào, ngón tay thon dài cứ như vậy cử động.

Trong đôi mắt mang theo giễu cợt, người đàn ông đứng ở trước người của cô, đưa tay sờ sờ gò má của cô: "Đây chính là hàng mới đến trong tiệm?"

Môi hồng, giãn đến không ngừng run run, trái tim của Thanh Thần, co quắp một trận.

Ông trời! Trong đầu, luôn là thoáng hiện đêm qua ở quầy rượu nhìn thấy tất cả, nghĩ đến người phụ nữ bị người đàn ông áp chế ở trên vách tường cường kìa, anh liền một hồi phiền não!

Sắc mặt, không ngừng trắng bệch, cô chỉ cảm thấy trong dạ dày buồn nôn, muốn ói rồi lại phun không ra.

Mạc Lãnh Tiêu chậm rãi bước đi vào sàn nhảy đỉnh tai nhức óc, liếc mắt một cái liền thấy hàng cuối cùng vũ đài bóng dáng kìa, hai tay anh ôm ngực, lạnh lùng nhìn cô.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô, sắc mặt càng phát ra xanh mét, siết chặt nắm đấm, truyền đến tiếng vang kêu kẹt.

Mạc Lãnh Tiêu thật sự là không mặc kệ cô rồi sao? Đối với mình, anh thật sự tuyệt đối không quan tâm sao?

Môi mòng Mạc Lãnh Tiêu mơ hồ khẽ động, nắm chặt hai quả đấm, chỗ khớp ngón tay dày đặc ánh lạnh.

Mạc Lãnh Tiêu, anh. Xem như anh lợi hại!

Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu đâu? Anh ở đâu? Anh rốt cuộc ở nơi nào?

Tiết Khả Nhân thấy trên mặt cô tràn ngập hoảng sợ, móc điện thoại ra, đang chuẩn bị kết thúc cuộc biểu diễn này, lại không ngờ phát hiện mục tiêu tối nay!

Tiết Khả Nhân nói, trong phòng KTV thuê, những thứ công chúa ca hát kìa, nếu như nguyện ý, có thể theo khách đi ra ngoài. Có khách thậm chí ở trong phòng liền chiếm tiện nghi của các cô, thậm chí còn phải cầu xin họ cởi quần áo ra trở lại phục vụ.

Thấy anh vẫn không tiến lên, lỗ mũi Thanh Thần đau xót, hung hăng cắn răng!

Tầm mắt nhìn về những tên đàn ông phía trước, mấy người phụ nữ lẳng lơ tóc vàng trần truồng, đang dùng hành vi phóng đảng lấy lòng người đàn ông trước mắt họ.

Người phụ nữ đáng chết, cô nhanh như vậy liền quên cô vẫn là vợ chưa của anh sao? Nhanh như vậy liền hướng về phía người đàn ông khác ôm ấp yêu thương. Còn quyến rũ đàn ông! Shit!

Đứng dậy đi ra phòng họp, đem tài liệu tùy ý ném ở trên bàn làm việc, kéo kéo cà vạt trên cần cổ, Mạc Lãnh Tiêu cau mày.

Cau mày, đứng tại chỗ, anh giống như là hoàn toàn bối rối, một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Cửa phòng bên người, bị người đẩy ra, Thanh Thần theo bản năng nhìn đi vào.

Người bên cạnh đám đông cũng đi theo vỗ tay kêu gào: "Lên! Lên! Lên!"

Còn không có cơ hội thấy rõ cấu tạo gian phòng, đã nhìn thấy một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ âm lạnh đi đến phía cô.

Cái thế giới này, cô chưa bao giờ tiếp xúc qua, cô cảm thấy xa lạ, cảm thấy sợ. Cô bắt đầu hiểu vì sao Tiết Khả Nhân nói cô và nơi này không hợp nhau, đây, vốn cũng không phải là thế giới của cô.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Chủ nhân hộp đêm này là anh hai của Tiết Khả Nhân, trong hộp đêm có rượu đi, có KTV bao phòng, cũng có vì khách tìm việc vui cung cấp gian phòng đặc biệt.

Tâm tình như vậy, anh đem ý giải là lòng tự ái của người đàn ông, dù sao, cô bây giờ vẫn là vị hôn thê của anh, cô không có tư cách đi quyến rũ người đàn ông khác!

Mạc Lãnh Tiêu đó rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Rõ ràng đã đến, làm sao lại giống như không có chuyện gì đứng ở nơi đó không nhúc nhích nha?

Về mặt kia tự nhiên giống như đối với trước mắt đã thấy tất cả nhưng không thể trách rồi.

Múa cột, vốn là một loại vũ điệu cao nhã, ở tại không khí như vậy, động tác rụt rè căng thẳng đều thành khiêu khích, dung nhan sạch sẽ đều được hấp dẫn.

Nhắm lại mắt, anh nhận điện thoại: "Alo"

Nhắm mắt lại, tay phải bỗng chốc đưa về phía sau, ngón tay mảnh khảnh cứ như vậy chuẩn bị cởi ra nút áo phía sau.

Người đàn ông âm nhu về mặt giãn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến trắng bệch, gật đầu một cái: "Ngược lại hàng mới mẻ, xem ra, tiết mục tối nay sẽ không quá nhàm chán!"

Người đàn ông âm nhu tà khí gật đầu một cái, cúi người xuống xé toang băng dính ngoài miệng của cô: "Dáng dấp thật sự là không tệ."

Người đàn ông âm nhu lông mi dài, hứng thú: "Người phụ nữ em hai coi trọng?"

Ôm ấp xa lạ, hơi thở xa lạ, tất cả đều xa lạ như vậy.

Đối mặt với động tác tràn đầy khiêu khích của cô, Mạc Lãnh Tiêu neho mắt lại, lạnh lùng xoay người, cất bước đi!,

Dừng một chút, người đàn ông trông mắt nhú lại: "Dừng tưởng rằng chúng tôi không có ở công ty, cũng không biết các người làm chuyện tốt gì."

Đám cấp cao bị sợ đến rụt cổ lại.

Nhưng vì cái gì, sẽ không có người đến cứu cô đây?

Vô cùng tuyệt vọng dẫn đến đau lòng, cô thật thấp khóc ra tiếng: "Lãnh."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Trận đánh cuộc nực cười

Về mặt người đàn ông lạnh lùng, nhìn bộ dạng cô kích động hoảng sợ, một bàn tay tóm lấy cô, xé toạc chiếc áo mỏng trên người cô: "Còn giả bộ thanh cao cái nỗi gì!"

Tiếng vải vóc bị xé rách, vang lên trong đêm, có thể nghe rất rõ, cho thấy sự bất lực và thâm hiểm của người trong phòng.

"Không cần. Van xin anh, thả tôi! Thả tôi đi!" Tiếng van nài của cô như xé rách tâm can, nhưng vẫn như cũ không có ai mở cửa phòng ra, mang cô thoát khỏi nguy hiểm như cô mong đợi.

Thân mình không ngừng run lên, chẳng lẽ, cô thật sự bị người đàn ông ở trước mắt này cường bạo sao?

Không...không được, đừng!

Trái tim của cô càng ngày càng sợ hãi, đôi mắt đăm lẹ của cô sợ sệt mở to, nhìn người đàn ông trên mặt nở nụ cười đầy thèm muốn cô, lòng của cô lại một đợt co rút lại.

Không chút nào thương tiếc bóp chặt cánh tay nhỏ bé của cô, hấn định nhanh chóng xé rách mảnh vải cuối cùng che chắn người cô.

"A." Cô nhắm chặt hai mắt ôm cơ thể, đau khổ gọi: "Lãnh, anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu."

Người đàn ông nâng cằm của cô, giễu cợt: "Người đẹp, nếu đã tới đây, thì hãy ngoan ngoãn mà nghe lời. Làm cho anh hưởng thụ thật thoải mái, thì em sẽ ít phải ăn đau khổ hơn đó."

Thân thể cô bị đè mạnh xuống đất, cô cố gắng muốn khép lại hai chân cũng bị hấn ép buộc tách ra, nước mắt đã sớm ướt đầm cả khuôn mặt của cô: "Van xin anh, van xin anh, thả tôi, thả tôi."

Không để ý chút nào đến sự hoảng sợ cùng kháng cự của cô, người đàn ông dùng sức xé chiếc áo vốn đã rách nát trên người cô.

Thanh Thần tuyệt vọng, cô cảm thấy thế giới của cô dường như đã sụp đổ!

"Lãnh." Nhắm mắt lại cam chịu số phận, cô lẩm bẩm cái tên của người đàn ông mà cô vẫn mong đợi đến cứu mình.

"Người đẹp, một lúc nữa em sẽ không lạnh!" Người đàn ông cười một tiếng dâm đãng, bàn tay từ từ sờ xuống phía dưới người cô. (lãnh= lạnh đó)

Cô nghĩ muốn gặp anh như vậy, nhưng anh, lại đối với cô như thế. Tại sao anh có thể, tại sao có thể trở nên như vậy?

"Ma quý?" Mạc Lãnh Tiêu tàn khốc nhếch miệng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo: "Cô nên may mắn tôi là ma quý, vì ma quý còn cho cô cơ hội bình tĩnh nói chuyện cùng tôi lúc này! Hay là, cô thực sự mong muốn nằm ở trên giường cùng người đàn ông khác? Hử?"

"Ma quý?" Mạc Lãnh Tiêu tàn khốc nhếch miệng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo: "Cô nên may mắn tôi là ma quý, vì ma quý còn cho cô cơ hội bình tĩnh nói chuyện cùng tôi! Hay, cô thực sự mong muốn nằm ở trên giường cùng người đàn ông khác? Hử?"

Những lời châm biếm của anh, mỗi từ đều tràn đầy sự chế giễu, đầu không buồn quay lại, cứ như vậy làm cô thương tâm, đau đớn này, làm cho cô hít vào từng luồng khí lạnh.

Cô làm tất cả, chỉ là vì muốn nhìn thấy anh, chỉ là vì muốn anh chú ý đến mình. Nhưng anh, lại làm cho người ta sỉ nhục cô, xâm phạm cô.

Người đàn ông mà cô để ý như thế, vậy mà cũng làm ngơ coi như không thấy nhìn một người đàn ông khác nhìn cơ thể cô, thậm chí còn. . .

Trên đời còn có người nào đáng thương, nực cười hơn cô sao?

Lúc đó, cô vẫn còn cảm thấy sợ, sợ sẽ bị hấn cường hiếp rồi, sợ người khác đụng vào thân thể mình.

Bởi vì trong lòng cô, người có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện giao ra thân thể mình, chỉ có anh a!

Nhưng còn anh thì sao? Anh lại bày ra một vở kịch để người khác.

Tâm trạng vui mừng cùng an tâm khi nhìn thấy anh lúc này cũng không còn, bây giờ, trái tim của Thanh Thần chỉ có từng đợt từng đợt đau nhói rất khó chịu.

Đôi mắt sụp xuống, lúc này, cô chỉ muốn đi khỏi chỗ này ngay bây giờ, rồi đi người đàn ông trước mắt, rồi đi càng xa càng tốt.

Đôi tay vòng ở trước ngực, cô khó có thể bước đi bởi bộ quần áo trên người đã không thể che đậy được cơ thể mình, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi dưới đất, im lặng rơi nước mắt.

"Muốn đi?" Mạc Lãnh Tiêu cười lạnh, tàn nhẫn nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô: "Nghe cho rõ đây Mộ Thanh Thần, cô là vợ chưa cưới của tôi, một là ngoan ngoãn trở về không cần xuất hiện ở những loại địa phương này, hoặc là chờ đợi sự tàn nhẫn của tôi, còn gấp 1000 lần sỉ nhục so với vừa rồi, hơn nữa lần này sẽ không bao giờ có người nào vì cô mà kêu dừng lại!"

"Chẳng hạn như cô có thể chọn mấy nghìn người đàn ông tới hưởng thụ thân thể cô, cũng có thể."

"Đủ rồi!" Đôi tay bịt lỗ tai, những từ ngữ bẩn thỉu kia sẽ làm cho cô phát điên mất: "Đừng nói ahhh... Đừng bảo là!"

Tại sao, tại sao anh không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng của cô?

Cô làm như vậy, chỉ là muốn, chỉ là muốn dừng cảm một lần để dành lấy sự quan tâm của anh thôi! Cô chỉ là muốn biết, ở trong lòng của anh, mình có phải cũng chiếm được một vị trí nhỏ nhoi hay không.

Bây giờ nhìn lại, đáp án đã rất rõ ràng.

Không khí yên ắng ở trong phòng tràn ra, Thanh Thần ngơ ngác ngồi dưới đất, trên mặt toàn bộ là đau khổ.

"Lại đây."

Rốt cuộc, người đàn ông lạnh lùng ra lệnh.

Thân thể hơi ngẩn ra, nhìn Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở trên ghế sa lon mở rộng đôi chân thon dài ra, mắt đen chớp cũng không chớp nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cô yếu ớt cùng anh nhìn nhau.

"Lại đây." Anh lặp lại một lần, cũng ra hiệu cô đứng ở giữa hai chân của mình.

Không hiểu cô nghĩ như thế nào, Thanh Thần nhắm lại mắt, vẫn đứng lên, như cái xác không hồn đi về phía anh.

Bước đi từng bước lại gần anh, đối với cô mà nói, đều là đau khổ.

Nhìn cô bước đi từng bước, tim của anh càng khó chịu, gương mặt tuấn tú cũng lạnh đi một phần.

"Bỏ hai tay cô ra, tôi muốn xem cơ thể cô." Trong con ngươi anh, thoáng hiện ra đầy lạnh lẽo, lời của anh lại lạnh lùng khát máu.

Hai chân mềm nhũn, Thanh Thần chỉ là do dự hai giây, đôi tay chán nản buông xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khó chịu đến độ ửng, cô lại không chịu khuất phục nhìn thẳng hai mắt âm u, lạnh lẽo của anh, không cho bản thân lùi bước.

Trong mắt anh, cô cũng chỉ là một công cụ không có tình cảm, một con rối không biết đau đớn. Vậy hãy để cho cô nhìn rõ, người đàn ông mà cô tưởng nhớ mong ngóng, si nục cô, làm cho cô xấu mặt và tuyệt vọng như thế nào!

Cánh tay dài của Mạc Lãnh Tiêu giờ ra, kéo ôm lấy hông của cô vào lòng, trào phúng nói: "Tôi nhớ rõ, tôi hôm qua không phải cô rất chủ động muốn quyến rũ tôi sao?"

Bàn tay dùng sức giữ chặt cằm của cô, bóp cô đến phát đau: "Cô có phải cảm thấy rất hui quạnh, nghĩ muốn để cho tôi đè lên cô? Được, bây giờ tôi sẽ làm như cô mong muốn!"

Thân mình Thanh Thần vẫn còn đang run lên, mà anh đã hôn lên môi của cô, còn bá đạo cạy ra đôi môi của cô, đưa đầu lưỡi ẩm áp cứng rắn đi thẳng vào trong khoang miệng!

"Umm."Hai mắt mở to, cô ép buộc bản thân nhìn người đàn ông đang như một con thú hoang trước mắt, không để cho bản thân bị kỹ xảo cao siêu của anh mê hoặc, không để cho mình bị lạc đường trong trò chơi của anh.

Cô cười cay đắng, thì ra là. thật sự cô cái gì cũng không phải là, cái gì cũng không phải a!

Một lúc sau, Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên buông cô ra, ánh mắt lạnh lẽo của cô khiến cho anh cảm thấy không thoải mái.

Dùng sức đè xuống hai vai cô, để Thanh Thần quỳ gối giữa háng của anh.

Hành động si nục như vậy, làm cho cô phải mở miệng: "Anh...anh muốn làm cái gì."

"Nhìn tôi." Anh bá đạo ra lệnh, không cho cô không nghe lời.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng cứ như vậy thờ ơ nhìn anh.

Đôi môi mỏng của Mạc Lãnh Tiêu hơi cong lên, đột nhiên hai tay cầm lấy tay cô bắt chéo ra sau lưng, ép buộc lưng cô thẳng tắp, cầm lấy bộ phận xinh đẹp mềm mại của cô đang hiện ra ở trước mắt của anh.

Hành động cường chế khiến Thanh Thần không kịp trở tay, cảm xúc cố gắng nguy trang trong nháy mắt sụp đổ: "Đừng, đừng như vậy."

"Đừng như thế nào?" Đôi mắt đen đầy ham muốn nheo lại, anh thô bạo nắm lấy cằm của cô: "Cô không phải là nghĩ muốn tôi đối với cô như thế sao? Ủ?"

"Không." Cô hoảng sợ lắc đầu, thân thể kháng cự anh đụng chạm: "Không cần."

Bộ phận mà bàn tay đi qua nổi lên một dòng điện xa lạ chạy khắp toàn thân, cô sợ, sợ cảm giác như thế, sợ mình sẽ đắm chìm trong cảm giác này, sợ mình bị anh biến trở thành một người đàn bà không biết xấu hổ!

Nhưng mà ý nghĩ chống cự của cô sao mà yếu đuối không có chút sức lực nào như vậy, giống như thủ đoạn của một cô gái muốn cự tuyệt lại ra về mời chào. Thậm chí cực kỳ giống âm thanh phát ra của người phụ nữ mà cô đã nghe thấy ở trong hành lang.

Không, cô không cần, cô không nên như vậy!

Gắt gao cắn môi dưới của mình, cô không cho bản thân phát ra âm thanh, cho đến khi ở giữa răng và môi, nếm đến vị máu tanh mặn, cô vẫn không có buông ra hàm răng.

"Cô cho rằng làm như vậy, cô sẽ có thể không ra tiếng?" Ý xấu trong mắt của người đàn ông nổi lên: "Đây không phải là điều cô muốn sao? Tôi xem cô có thể bướng bỉnh tới khi nào? Cô không chịu gọi ra, ngón tay của tôi cũng sẽ không ngừng!"

Uy hiếp của anh, hành động của anh, để cho toàn thân cô trở nên lạnh lẽo, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô chấp nhận thua: "Tất cả đều theo lời anh. Anh muốn như thế nào, thì cứ như vậy đi."

Về mặt thanh cao của cô làm trong lòng anh dâng lên một con tức giận, nữ nhân đáng chết! Chết tiệt!

Môi mỏng nhẹ nhàng liếm qua vành tai cô, mỗi câu mỗi chữ anh nói ra đều làm cô cảm thấy khó thở như vậy: "Nữ nhân tự mình đưa tới cửa, tôi, không còn thấy lạ gì."

Một hồi buông người phụ nữ xuống đất, Mạc Lãnh Tiêu đứng dậy bước đi: "Nơi này, không phải là nơi cô có thể chơi đùa. Nếu như còn có lần sau, đùa giỡn thân thể cô, sẽ là tên đàn ông khác."

Âm thanh của anh càng thêm rét lạnh, gõ vào trong lòng cô, làm nó càng trở nên đau đớn!

Thanh Thần ngơ ngác nhìn phía trước, không có chút phản ứng ào.Giống như búp bê vải vô tình bị vứt bỏ, nhếch nhác ngồi ở trên đất, thần thờ nhìn bóng lưng anh rời đi.

Mạc Lãnh Tiêu, anh biết không? Cô tình nguyện bị người đàn ông khác chà đạp, cũng không muốn anh, si nhục cô như vậy a!

Nước mắt, từng giọt từng giọt chảy qua gò má, ướt đầm tóc mai.

"Trời ạ!"

Tiết Khả Nhân ôm quần áo chạy vào trong phòng, nhìn mọi thứ trước mắt, cả người cũng không khỏi sửng sốt!

Thanh Thần nằm trên mặt đất, im lặng rơi lệ, bộ dạng nhếch nhác không chịu nổi này sao có thể không làm người khác đau lòng.

"Thanh Thần. Thanh Thần. Cậu thế nào ? Cậu. !" Tiết Khả Nhân hoảng hốt ôm thân thể lạnh lẽo của cô: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tớ không bảo vệ tốt cậu."

Xong rồi, xong rồi. Thật sự đã xảy ra chuyện, Thanh Thần đã xảy ra chuyện! Tại sao có thể như vậy? Cô phải làm sao đây?

Trái tim Thanh Thần, bởi vì sự quan tâm thăm hỏi nhẹ nhàng của Tiết Khả Nhân mà rách ra, thân thể cũng bởi vì cái ôm siết chặt của Tiết Khả Nhân cũng đi theo run rẩy.

Trong lúc nhất thời, tất cả những túi thân đều ập đến, cái mũi Thanh Thần đau xót, cứ như vậy ngã vào trong ngực Tiết Khả Nhân, òa ra lên tiếng khóc!

Hóa ra mọi việc càng làm càng thêm tồi tệ. "Tớ thua, tớ thua. Anh ta thật sự không quan tâm tớ, thật sự không muốn cần tớ. Ô."

Cái bộ dạng này của cô, khiến tay chân Tiết Khả Nhân luống cuống, căn bản không biết an ủi ra sao: "Trời ạ, cậu đừng như vậy, đừng như vậy a! Trên đời còn nhiều đàn ông tốt như vậy, cậu tội gì cứ nhất định phải là Mạc Lãnh Tiêu nào? Ngoan, đừng khóc. Đôi chân ếch không có, chứ hai chân nam nhân thì thiếu sao?"

"Anh ta, anh ta không phải là một ông chú tuổi rất cao thôi sao? Mặc dù thật sự là đẹp trai lại rất có tiền. Nhưng người so với anh ta tốt hơn, vẫn còn có nhiều a! Điều kiện của cậu tốt như vậy, còn sợ không tìm được đàn ông như ý sao?"

"Ngày mai, ngày mai tớ liền báo cha tớ đề ý cho cậu, ông ấy biết nhiều thanh niên tài giỏi đẹp trai! Mạc Lãnh Tiêu? Hừ, để cho anh ta hối hận đi thôi!"

"."

Tiết Khả Nhân ôm cô, lăm lăm càu nhàu.

Khóc đủ rồi, kêu đủ rồi, Thanh Thần tựa vào trong ngực của cô, cả người phát run.

"Cậu đi thay quần áo trước được không? Thôi tiết lạnh như thế, dễ dàng bị cảm." Tiết Khả Nhân cẩn thận khuyên răn, khe khẽ thở dài.

Thanh Thần nghe lời đi đến phòng tắm, tắm rửa, thay xong quần áo sạch sẽ.

Rửa đi lớp trang điểm trên mặt, cả người cô trở nên mát mẻ giống như một hoa sen mới đi ra từ nước, trên mái tóc, giọt nước chỗ có chỗ không càng nổi bật lên, làm cô càng trở nên thanh lịch tao nhã vô cùng.

Có người phụ nữ như vậy ở chỗ này, chính là dê vào miệng cọp!

Biết chuyện vừa mới xảy ra, Tiết Khả Nhân không hỏi mà chỉ biết lo lắng nhìn cô.

Thanh Thần khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy sự cô đơn: "Tớ muốn về nhà, hôm nay, cảm ơn cậu."

"Cậu.Cậu. Cứ như vậy trở về sao?" Tiết Khả Nhân căn bản không yên tâm.

"Yên tâm đi, tớ không có chuyện gì." Cố gắng hơi cong môi cười một cái, Thanh Thần không muốn làm cho cô lo lắng: "Trời cũng nhanh sáng, lát nữa còn phải đi học, khi đến trường học chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi."

"Vậy, vậy tớ đưa cậu đi ra ngoài." Đi bên cạnh Thanh Thần, hai người yên lặng đi ở trên hành lang.

Tiếng rên rĩ làm người ta mặt đỏ tới mang tai thì lại khiến mặt Thanh Thần trở nên trắng bệch.

Thở dài, Tiết Khả Nhân nắm tay của cô: "Nơi này thật sự không thích với cậu, về sau cậu cũng không nên đến, biết chưa?"

"Mặc dù cậu trang điểm, thay đổi quần áo, nhưng mà. khí chất trên người cậu tuyệt đối không giống nơi đây! Đàn ông nơi này đều là lang sói hồ báo, cậu có biết hay không, lúc cậu khiêu vũ, có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm cậu, bộ dáng như thể hận không thể lập tức đem cậu ăn sạch."

Ánh mắt kia, ngay cả cô nghĩ tới cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Thanh Thần không có trả lời, chỉ là yên lặng đi, nhẹ nhàng gạt đầu.

"Tiểu thư."

Đi ra khách sạn, nhìn Dịch Hàn đứng ở trước cửa xe, cô hơi ngần ra.

"Thiếu gia để cho tôi, đưa tiểu thư trở về." Người đàn ông lạnh mặt đến cả lời nói cũng không có chút nhiệt độ, chỉ là thời gian ánh mắt dừng ở trên người cô, so ngày thường nhiều hơn một chút.

Chậm chạp đi vào trong xe, cô trầm mặc không nói gì.

Ngoài cửa xe, ánh đèn màu vàng không ngừng lui về phía sau, nhìn những cảnh vật đó trôi qua thật nhanh, Thanh Thần cắn cánh môi, lẳng lặng thừa nhận những thứ đã gây cho trái tim cô đau buốt.

Trở lại biệt thự, cô giống như một con mèo nhỏ cô độc, cuộn tròn ở trên ghế sofa, sững sờ ngăn người.

Lòng của cô, cho tới bây giờ cũng không có đau quá thế này, nước mắt của cô, cũng chưa từng có rơi nhiều như vậy.

Nhưng vào thời điểm này, cô không có dư thừa khả năng đi tự hỏi, chỉ có thể im lặng chôn nước mắt.

Nước mắt luôn có lúc được hong khô, vậy còn trái tim bị thương thì sao đây? Có thể có một ngày nào đó khỏi hẳn được không? Nếu như có, vậy thì cần bao nhiêu thời gian?

Một ngày? Một tháng? Một năm? Hay là lâu hơn.

Vừa khóc vừa nghĩ, một hồi vô cùng, Thanh Thần dần dần ngủ thiếp đi ở trên ghế sofa.

Cho đến khi nghe thấy tiếng hô hấp của cô đều đặn, người đứng ở trong bóng tối mới đi ra khỏi chỗ.

Đi đến bên cạnh cô, đem cô dịu dàng ôm vào trong ngực, đi nhanh đi hướng lên tầng hai.

Con mắt xinh đẹp màu xanh lam không di chuyển nhìn về mặt ngủ mê man của cô, cảm của cô, nhất định là rất đau đi?

Vết máu ứ đọng, hẳn là đã đụng phải chỗ nào .

Nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, thay cô đắp kín chăn, người đàn ông ngồi ở bên giường, thật chăm chú nhìn gương mặt của cô. Chỉ có khi thiếu gia không có ở đây, anh mới có thể ở bên cô gần như vậy.

Dịch Hàn cứ như vậy nhìn cô, nhìn cô đang ngủ, lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, anh chợt kích động có ý nghĩ muốn thay cô vuốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ban đầu không phải như vậy

Bàn tay to chậm rãi dờ đi gò má của cô, trong nháy mắt ngay lúc muốn chạm vào da thịt cô, người đàn ông bỗng chốc dừng lại động tác, nhanh chóng đứng lên.

Hít vào một hơi, Dịch Hàn gạt gạt khóe môi, tối nay anh có phần làm càn.

Cô, không phải là người anh nên quản, chỉ là. Mặc dù anh biết rõ việc này, nhưng hình như không làm được.

Quay đầu lại nhìn cô một cái, anh lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ của cô.

Lúc rạng sáng thức dậy , Thanh Thần phát hiện mình nằm ở trên giường.

Cô hít hít cái mũi, cứ như vậy mất hồn.

Tối hôm qua, hình như cô lại thấy được bộ mặt khác của Mạc Lãnh Tiêu, đó là hoàn toàn sự lãnh khốc, hoàn toàn vô tình, một con người đầy quyền uy không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến, điều này hiển nhiên là rất ít khi cô trông thấy.

Nghĩ tới lần đầu tiên anh uống say, ôm mình, anh gọi tên Tiểu Nhược, đó hẳn là tên một cô gái. Về mặt đó, dịu dàng biết mấy, Thanh Thần không cách nào đem anh, cùng với người cô nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu bây giờ liên hệ với nhau.

Có lẽ, sự dịu dàng của anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô.

Thở dài, Thanh Thần buộc mình không tiếp tục suy nghĩ.

Nhảy xuống giường, cô đơn giản rửa mặt sau đó liền cầm sách đi trường học.

Về phần Mạc Lãnh Tiêu, cô đã không có ý định lãng phí thời gian ở trên người anh rồi, nếu anh không thích, cô liền thức thoi một chút là được. Làm như lời anh nói, cô sẽ ngoan ngoãn, sẽ không bao giờ đi gây sự chú ý với anh nữa.

Tiết Khả Nhân nói rất đúng, trên đời này đàn ông tốt còn nhiều. Không bao lâu, cô sẽ quên anh đi, vĩnh viễn vĩnh viễn quên mất.

Những ngày kế tiếp, Thanh Thần giống như là trở lại như lúc trước, đi học, về học, hai thời điểm tạo thành một đường thẳng (*trở thành những việc cơ bản) trong cuộc sống cô, có lúc cũng đi ra bên ngoài để về thực tế.

Mặc dù cuộc sống như vậy có chút đơn điệu, nhưng mà cô cũng không muốn đi suy nghĩ lung tung, thay vì để cho mình khó chịu, còn không bằng cứ bình thường như vậy thật là tốt.

"Ai, các cậu có phát hiện ra hay không, người đẹp bằng giá của chúng ta gần đây dường như càng lạnh lùng hơn rồi, nhìn một chút bộ dáng cô đơn kia, quả thật buồn đến không thể tưởng tượng nổi." Nam học sinh nằm ở trên bệ cửa sổ, nhìn Mộ Thanh Thần cách đó không xa đang vẽ tranh, lắc đầu cảm thán.

"Phi, nói ít đi, đối với bọn cóc như các cậu, người ta đương nhiên không có cảm tình." Tiết Khả Nhân ngăn lại tầm mắt của đám nam sinh cười mỉa.

"Tiết Khả Nhân a, chỉ có cậu có thể nói chuyện cùng Mộ Thanh Thần, nếu không cậu đi ra hẹn với cô ấy, để sau khi tan học cô ấy đi chơi một chỗ với bọn tớ đi."

"Đúng rồi, đúng rồi, đâu gì cũng tạo cho chúng tớ chút cơ hội a!"

"Các cậu nghĩ hay." Trợn mắt nhìn bọn họ, Tiết Khả Nhân bỏ đi ý nghĩ của bọn họ: "Liền người như các cậu mà còn muốn theo đuổi Thanh Thần ấy. . . . Rõ là."

Xoay người, Tiết Khả Nhân đi về hướng bóng lưng tĩnh mịch kia đi đến: "Hôm nay sau khi tan học, chúng mình cùng nhau đi chơi, được không?"

"Không được. Tớ muốn đi về nhà sớm." Thanh Thần không có dừng lại bút trong tay, giọng nói dịu dàng lại khách khí.

Một tay cầm lấy tay cô vẽ tranh, Tiết Khả Nhân nhăn đầu lông mày: "Mộ Thanh Thần, hãy nghe tớ nói, bộ dạng này của cậu không thể được!"

"Nhìn cậu xem, mới mấy ngày, người gầy đi một vòng, mặt trắng đến dọa người. Cậu như vậy là muốn hành hạ ai đó? Cậu không thể làm cho bản thân sống tốt hơn một chút sao?"

Cô quan tâm, khiến trong lòng Thanh Thần trào ra một tia ấm áp, thật lâu, cô quên mất cảm giác được người khác quan tâm, thì ra là hạnh phúc như vậy.

Ngẩng đầu lên, nhìn Tiết Khả Nhân, cô kéo khóe miệng: "Tớ biết rõ tấm lòng tốt của cậu dành cho tớ, thật ra thì, tớ vô cùng ôn, thật đấy!"

Cô đã rất ít suy nghĩ những chuyện tình phiến lòng kia rồi, mặc dù bộ dáng của người kia ở trong đầu của cô vẫn như cũ rõ ràng đến thế, nhưng cô tin tưởng, một thời gian sau, cô sẽ làm những hình ảnh đó phai nhạt rồi biến mất.

"Không muốn làm cho tớ lo lắng, liền nghe của tớ đi, sau khi tan học, chúng mình cùng đi khu vui chơi, chơi một trận thật đã!" Tiết Khả Nhân không cho cô cơ hội từ chối, trực tiếp ra quyết định.

"Được." Khẽ mỉm cười, Thanh Thần đồng ý với cô.

Cùng các bạn học cùng nhau đến khu vui chơi, Thanh Thần cơ hồ đem tất cả mọi thứ bên trong đều chơi một lần. Trò dọa người, không dọa người, cô đều chơi.

Ngay cả trò chơi thường ngày cô sợ nhất là đi nhà ma, cô cũng kiên quyết dứt khoát đi. Cũng mặc kệ chơi cái gì, mặc kệ có nhiều mạo hiểm hay bao nhiêu đáng sợ, cô cũng chưa từng có cảm giác.

Cả người giống như là người không có linh hồn, không có tình cảm, không có cảm giác.

"Xong rồi xong rồi." Tiết Khả Nhân không ngừng lắc đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô cho ra kết luận: "Cô ấy quả thật chính là đã mắc bệnh tình nguy kịch, không có thuốc nào cứu được! Cũng không biết Mạc Lãnh Tiêu đã cho cô trúng bùa mê thuốc lữ gì!"

Nhìn ở phía trước, Thanh Thần suýt nữa bị người bán hàng rong đụng vào, Tiết Khả Nhân mở ra bước chân đi đến: "Thanh Thần, cậu đừng có bộ dạng như vậy được hay không. Thật ra thì, tớ cảm thấy được Mạc Lãnh Tiêu vẫn quan tâm cậu. Ngày ấy, anh ta còn đến quán bar đứng không?"

Trí nhớ ra sức muốn trốn tránh một lần nữa bị người khác nhắc tới, trái tim Thanh Thần không nhận được cảm giác mơ hồ đau đớn.

Hơn nữa, đưa quần áo cho cậu, cũng là anh ta sai người để tớ đưa tới cho cậu. Nếu như anh ta thật sự bỏ mặc cậu, làm gì còn để tớ lấy quần áo tới cho cậu a?"

"Cái gì?" Lời của cô..., khiến Thanh Thần ngây ngẩn cả người, quần áo kia, là anh bảo người đưa tới cho cô?

"Thật, là vệ sĩ của anh ta đưa đến! Anh hai của tớ biết anh ta, sẽ không nhớ sai." Tiết Khả Nhân lôi kéo tay của cô: "Ngày ấy, anh ta không phải đã nói với cậu cái gì? Làm sao cậu khóc khổ sở như vậy?"

Hơn nữa, quần áo cũng bị.

Thanh Thần quay mặt, trường hợp kia khó có thể để cho cô mở miệng: "Tớ...tớ không biết nên nói làm sao, nếu như cậu muốn biết, cứ đi hỏi hai anh trai cậu thôi."

"Nhưng." Tiết Khả Nhân trừng mắt nhìn.

"Đừng hỏi, tớ không muốn nói." Cô từ chối trả lời vấn đề, Thanh Thần từ từ đi về phía trước.

Sững sờ ở tại chỗ, Tiết Khả Nhân hồ đồ, cô không phải muốn tiếp tục hỏi tiếp, cô chỉ là muốn nói, cô khi nào có tới hai anh trai?

Rõ ràng, tiết gia bọn họ có hai thiên kim, một thiếu gia a? Cô muốn đi đâu để tìm hai anh trai để hỏi?

Thời gian hai tuần cứ thế đã trôi đi.

Thanh Thần cùng Tiết Khả Nhân ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn album ảnh mà Tiết Khả Nhân mang đến, chia sẻ những bí mật học sinh hồi bé.

"Thanh Thần cậu xem cậu xem, hồi học cấp hai trung học có phải tớ đặc biệt đẹp trai hay không a, tớ nói cho cậu biết a, lúc đó, ở trường học của chúng tớ còn có học sinh nữ viết thư tình cho tớ đấy."

Chỉ vào mình trong hình, Tiết Khả Nhân cười đến vô cùng đắc chí.

Nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của cô, Thanh Thần "hì hì" một tiếng, bật cười: "Cậu cũng thật biết làm đẹp. Còn đẹp trai!"

"Chắc chắn, vốn là đẹp trai nha, cha tớ nói rồi, ba đứa con nhà Tiết gia chúng tớ đều là trai đẹp từ trong trứng, đặc biệt là chị cả của tớ, so với anh hai của tớ còn đẹp trai hơn!"

"Chị cả?" Thân thể chấn động, Thanh Thần nghi hoặc nhìn cô: "Cậu. Còn có chị sao? Nhà của cậu, rốt cuộc mấy người con nha?"

"Ba nha." Chỉ vào ảnh gia đình, Tiết Khả Nhân giới thiệu: "Nhà tớ hai gái, chị cả cùng tớ, một trai, chính là anh hai tớ nha!"

"Chị cả tớ học sân khấu truyền hình, được rất nhiều giải thưởng, cũng lợi hại nữa!" Nói đến chị của mình, Tiết Khả Nhân lập tức mặt mày rạng rỡ: "Đặc biệt là đóng vai nam, được coi là một trai đẹp nha, làm người khác chết mê chết mệt!"

"." Lời của cô..., khiến hồ hấp Thanh Thần dừng lại: "Cậu...cậu nói là, cậu không có anh cả, chỉ có chị cả?"

"Đúng nha đúng nha." Tiết Khả Nhân không ngừng giờ ánh, rốt cuộc cô tìm được một bức hình cô muốn, đưa đến trước mặt Thanh Thần giống như dâng báu vật: "Cậu xem, đây chính là ảnh chị cả tớ lúc diễn Romeo và Juliet, chị ấy hóa trang thành Romeo nhưng trong nháy mắt giết chết đông đảo trái tim nữ sinh nha!"

"." Khuôn mặt trong hình đó cũng không hề xa lạ gì, thân thể Thanh Thần nổi lên từng đợt cảm giác lạnh giá.

Thế nào lại là anh ta?

Trong tấm ảnh, vẻ mặt Romeo hào hứng kia lại là người đàn ông gầy nhỏ ở trong khách sạn ngày đó, suýt nữa cường bạo cô?

Anh. Anh ta, lại là người chị cả mà bạn cô kính yêu. Lại là nữ?

Không trách được, lúc ấy nhìn thấy anh ta, cô cảm thấy có chút kỳ quái. Là một người đàn ông, anh ta quả thật quá mức nhỏ bé, cũng đẹp đẽ quá mức.

Chờ một chút. Cô, hiểu biết Mạc Lãnh Tiêu, chẳng lẽ nói, tất cả đây là. Từ trước đến giờ đều nằm trong kế hoạch của anh.

Cánh cửa phục vụ dành cho người giàu chỉ là câu chuyện được bịa ra. Anh, là cố ý, cố ý đối với cô như vậy?

Mạc Lãnh Tiêu không phải muốn làm cho người khác làm nhục cô, là cô hiểu lầm anh, có đúng hay không?

Không để ý Tiết Khả Nhân lái nhái ở bên cạnh, cả người Thanh Thần giống như bị một dòng điện chạy qua, chạy thật nhanh ra khỏi cửa chính.

Là cô, là cô hiểu làm Mạc Lãnh Tiêu.

Từ trước đến nay anh không có mặc kệ để người đàn ông khác đụng chạm cô, không hề có ý nghĩ muốn xâm chiếm thân thể cô.

Anh, chỉ là dùng cách thức như vậy để hù dọa cô, để cho cô ngoan ngoãn, có đúng hay không?

Ở quán bar, cô chủ động quyến rũ anh, sau đó vì muốn anh xuất hiện, cô chạy đi múa cột.

Anh nhất định rất tức giận, anh cho là cô học thứ xấu, cho nên mới dùng cách thức này để giáo huấn cô? Không phải anh thật sự bỏ mặc cô.

Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy!

Thanh Thần cười, tất cả, cô đều hiểu. Bây giờ, cô phải đi tìm anh, cô muốn nói cho anh biết, cô không có thay đổi, cô chỉ là muốn nhìn anh. Cô chỉ là muốn anh.

Chạy đến công ty của anh, lần đầu tiên, nhân viên nữ ở quầy tiếp tân không có ngăn lại bước chân của cô.

Dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi thang máy, Thanh Thần dừng bước ở trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc, vội vàng thở hắt ra.

Nhìn xuyên qua khe cửa, trong phòng dường như có người đang nói chuyện, Thanh Thần đang do dự có nên đi vào hay không, đã nhìn thấy cô gái mặc áo khoác màu xanh dương đứng ở bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, đôi tay thân mật khoác lên trên bả vai của anh.

Tâm, khẽ nhíu mày, môi hồng mím lại thành một đường thật chặt.

"Em nói nghe này Mạc tổng giám đốc, mặc dù em là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng mà ngài cũng không thể trong lúc vui mừng nhất thời liền sửa lại kịch bản nha?" Giọng người phụ nữ nói mang theo chút ý tứ trách cứ, cũng kèm theo nụ cười.

"Rõ ràng đã nói xong rồi, phải chờ tôi cởi hết quần áo của cô, hôn mặt cô, cô mới có thể xuất hiện, làm sao cô bất thành linh lại ra sân khấu? Ngộ nhớ, ngộ nhớ tôi không đỡ được cô xuống, vậy không phải nhọc sức phí công sao?"

Đôi tay cô gái áo lam ôm ngực, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút không vui: "Thật một khi hai chị em em giúp anh, anh xem cô gái bé nhỏ kia khóc đến điểm đậm đáng yêu liền chịu không được ! Thật không có đạo đức nghề nghiệp rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Không muốn chọc giận anh nữa

"Được rồi, Tiết đại tiểu thư, cô nói đủ rồi chứ?" Giọng nói Lâm Sách cũng tăng thêm đi vào: "Chớ một bộ dáng vẻ hiên ngang lắm liệt, thiếu gia nhà tôi cũng không bạc đãi hai chị em nhà cô, không phải đều đem miếng đất ở cửa Tây giao cho mấy người khai phá rồi sao? Vẫn nói nhảm nhiều như thế."

"Ai cần anh lo." Tiết Khả Tâm đôi tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Lâm Sách một cái, ánh mắt lại rơi vào trên thân người đàn ông lạnh lùng này: "Lại nói, cô gái nhỏ kia chính xác là mỹ nhân, vóc người cũng tốt được không thể chê, tôi là một người phụ nữ cũng động lòng, khó trách anh sẽ đem cô ấy làm bảo bối."

"Nói nhảm nói xong rồi, đi ra đi." Đôi mắt đẹp của Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống, hạ lệnh đuổi khách: "Tôi không bảo đảm miếng đất cửa Tây sẽ không đổi chủ nhân."

"Hừ. Xem như anh lợi hại!" Tiết Khả Tâm đối mặt với người đàn ông qua sông rút cầu, chỉ đành phải thức thoir rồi đi.

"Đợi chút, tôi cũng vậy đi nha." Lâm Sách đuổi theo, cùng cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Cửa, vừa mở ra, hai người đã nhìn thấy sừng sờ ở cạnh cửa, Mộ Thanh Thần tái mặt.

"Ách. Hi, tiểu mỹ nhân." Tiết Khả Tâm nhếch miệng, thân thiết chào hỏi với cô.

Theo bản năng lui một bước, cho dù biết cô là người phụ nữ, Thanh Thần vẫn còn có chút sợ: "Tôi...tôi tìm, tôi tìm Lãnh."

"A nha." Tiết Khả Tâm sờ lỗ mũi một cái, hướng về phía sau lưng hô to: "Mạc tổng giám đốc, bảo bối của anh tới tìm anh rồi."

Quấy rối xong, Tiết Khả Tâm và Lâm Sách hiểu chuyện rồi đi.

"Em Có thể vào không?" Nhút nhát dò xét cái đầu đi vào, trong tiếng nói của cô tràn đầy yếu ớt.

"Vào." Mạc Lãnh Tiêu vẻ mặt không có một chút biến hóa, giọng nói lạnh lùng như cũ.

Tiết Khả Tâm cách đó không xa chờ thang máy có nhiều thâm ý nhìn Thanh Thần đi vào phòng làm việc, mi tâm nhíu lại nâng lên nhìn Lâm Sách: "Hai người các anh trong hồ lô rốt cuộc bán là thuốc gì?"

"Có ý tứ gì?" Khoi lên lông mi dài, Lâm Sách không quá thích người phụ nữ thông minh.

"Thật sự ngẫu nhiên như vậy, để cho cô ấy vừa lúc nghe được đối thoại của chúng ta?" Đôi tay ôm ngực, diễn trò như vậy, đi lừa gạt tiểu cô nương đi lừa cô? Đừng mơ tưởng!

"Nếu không thì sao?" Lâm Sách nhún nhún vai, trực tiếp đi vào thang máy.

Tiết Khả Tâm cũng đi vào theo, ánh mắt chìm chìm: "Cô gái nhỏ kia rất đơn giản, các anh đừng quá mức."

"Còn không biết, thì ra là cô là tâm địa Bồ Tát nha?"

"Hừ." Trợn mắt nhìn mặt anh, giữa hai lông mày Tiết Khả Tâm một mảnh chán nản: "Tôi chỉ không nghĩ không cẩn thận, thành đồng lõa của các anh!"

Lời của cô..., khiến cho tâm trạng Lâm Sách cũng trầm xuống, thờ dài, không dám mở miệng.

Đứng ở trong phòng làm việc, Thanh Thần cúi đầu, suy nghĩ xem mở miệng như thế nào.

Vốn là, có thật nhiều lời muốn nói, nhưng nghe được bọn họ nói chuyện, cô ngược lại không biết nói gì rồi.

Cô thật sự trách lầm anh, anh chẳng những không có nhục nhã mình, còn dùng tâm quan tâm chăm sóc muốn mình học giỏi, trải qua thật tốt.

Cô lại cái gì cũng không biết, vẫn còn tức giận với anh. Nếu như, nếu như không phải là cô nhìn thấy ảnh chụp của chị cả Tiết Khả Nhân, cô còn không biết muốn hiểu lầm anh bao lâu!

"Không đi học?" Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp mở miệng, phá vỡ giữa trầm mặc hai người.

Thân thể khẽ run, cô vội vã gạt đầu: "Đi học rồi. Là buổi chiều không có lớp." Giọng nói kia có nửa phần cẩn thận.

"Có chuyện gì sao?" Lời của anh lạnh được không có nhiệt độ, Thanh Thần liền đứng tại chỗ, mím môi thật chặt.

Bộ dáng lạnh lùng cách xa ngàn dặm khiến cho cô không có lòng tin, cô càng phát không biết phải làm thế nào nói cho anh biết ý nghĩ của mình: "Không có, không có việc gì."

"Không có việc gì, liền rời khỏi đây." Giọng nói của anh vững vàng dễ nghe, chỉ là ý lạnh này, khiến cho cô có chút khó chịu.

Hít mũi một cái, đầu của cô càng cúi xuống càng thấp, bộ dáng kia giống như là một đứa bé bị uất ức: "Nha."

"Nhưng mà, nhưng. Em."

Lời muốn nói còn không có nói, để cho cô đi như vậy, cô có chút không vui lòng.

Mắt đen nhìn thẳng mặt của cô, giọng của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy phiền não: "Không có nhưng nhị gì hết."

Đôi mắt, nhiễm màu hồng, thân thể Thanh Thần co rụt lại, nghe lời rời khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vẫn bận đến thời gian tan tầm, Mạc Lãnh Tiêu mới đi ra khỏi phòng làm việc.

Mới vừa đi hai bước, anh liền nhìn đến một đôi giày Cavans màu trắng, tám ngón ra, con mắt sâu thẳm thuận thế nhìn lại.

Cô gái nhỏ đó tựa vào trên vách tường, đầu đẹp chôn ở giữa hai đầu gối, không phải cô, là ai?

Cô giống như là ngủ thiếp đi, cũng không nhúc nhích, chẳng lẽ, cô chờ ở chỗ này ba giờ?

Đôi lông mày nhíu lại, anh ngồi xổm người xuống: "Không phải để cho cô lúc này rời đi rồi sao?"

"Mộ Thanh Thần." Cô không để ý tới, khiến cho anh không khỏi đề cao giọng nói: "Nói chuyện."

Cô vẫn như cũ không biến sắc, phải nói là không dám động.

"Nói chuyện với tôi! Nghe được không." Gương mặt tuấn cương lên thật chặt, giọng nói sống người phải người phải sợ hãi.

"Em Lời nói của em, lời nói của em. Anh không cần tức giận." Giọng nói cô buồn buồn, còn mang theo nồng nặc giọng mũi.

"Đứng lên." Âm thanh khí phách, khiến cho thân thể cô bắt giắc co rúm lại, anh dắt lời vai của cô, dùng lực: "Mộ Thanh Thần, tôi kêu cô nói chuyện!"

"Lời nói của em, anh không cần tức giận, em biết rõ sai lầm rồi, về sau em không bao giờ chọc anh tức giận nữa. Không bao giờ chọc giận anh nữa. Thật sự. Anh không cần tức giận có được hay không?"

Âm điệu điềm đạm đáng yêu hết sức lo sợ như thế, nghe được người ta nói không ra khó chịu.

Người đàn ông không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô.

"Lãnh. Anh không cần không để ý tới em, có được hay không?" Cúi đầu, cô cầu khẩn anh, tư thái này, là hèn mọn như thế.

"Đi, lúc này rời đi đi."

Cô lại trầm mặc, một hồi lâu đều không nói chuyện.

"Cô có nghe hay không! Mộ Thanh Thần!" Anh lại nổi giận, ngay cả chính anh, cũng không biết hỏa khí từ đâu lên.

Gần đây tính tình của anh thật sự kinh khủng, ngay cả Lâm Sách cũng hỏi thăm qua anh thật nhiều lần.

"Được, em đi, em đi!" Cô đứng thẳng người, khóc đỏ cặp mắt theo dõi anh: "Em lập tức đi."

Anh không có giữ lại, chỉ là lạnh lùng đứng tại chỗ.

Nhìn cô khập khễnh đi về phía thang máy, dáng vẻ nhếch nhác kia khiến cho đôi mắt đen của anh nhú lại, không nhịn được gầm thét lên: "Mộ Thanh Thần, từ nay về sau, không cho phép cô trở lại công ty!"

Cô gắt gao cắn môi, xoay người, nước mắt trong suốt không màu bao quanh vành mắt: "Anh. Được, tốt. Về sau em cũng sẽ không tới công ty của anh nữa, không bao giờ tới tìm anh nữa, sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Em sẽ cách anh thật xa, cho dù chết, cũng sẽ không lại đi quấy rầy anh!"

Nước mắt, cứ như vậy rơi xuống, Mộ Thanh Thần nhìn mắt của anh, từng chữ từng câu nói được rõ ràng: "Mạc Lãnh Tiêu, em chán ghét anh, chán ghét anh!"

Xoay người thật nhanh, cô cũng quay đầu lại chạy vào thang máy, cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt của anh.

Cô rời đi, khiến cho anh giống như phản xạ có điều kiện đuổi theo, cửa thang máy cũng đã đóng lại rồi.

Chân mày chau quá dữ, trong con ngươi hiện lên một tầng miếng băng mỏng!

Đáng chết, cái người phụ nữ ngốc này!

Thanh Thần khóc chạy đến cửa, cửa lại không mở ra, đôi tay không ngừng vỗ cửa chính: "Mở cửa, mở cửa, tôi muốn đi ra ngoài. Ô ô. Mạc Lãnh Tiêu, cái người này tên đại bại hoại, Đại Phôi Đản!"

Nước mắt, khắp cả mặt cả gò má, mu bàn tay thô lỗ lau gương mặt của cô, chà xát đỏ, cũng không thềm để ý chút nào.

"Các anh mở cửa ra, tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi ra ngoài." Hướng về phía an ninh một bên, cô kêu khóc, cô không nên ở lại ở chỗ này, một khắc cũng không cần ở lại chỗ này.

Mạc Lãnh Tiêu mặt lạnh, đi tới phía sau của cô, nhỏ giọng mờ miêng: "Mộ Thanh Thần, cô ảm ỉ đủ chưa! Câm miệng cho tôi!"

Đột nhiên xoay người, cô bắt chập tất cả nhào vào trong ngực của anh, không ngừng gào thét: "Em liền không câm miệng, cũng không đóng! Còn có. Người nào ảm ỉ? Người nào ở đây ảm ỉ? Anh nói nha, rốt cuộc người nào ở đây ảm ỉ? Ô. Em cho anh biết, không có người nào, không có người nào đang ảm ỉ!"

Đầu của cô, chôn ở ngực của anh, giọng buồn buồn không ngừng đụng chạm đến màng nhĩ của anh.

Lông mày nhú lại, anh không có đẩy cô ra, chỉ là để mặc cho cô ôm mình khóc thút thít.

"Mạc Lãnh Tiêu, làm sao anh có thể như vậy chứ?" Thấy anh trầm mặc, cô cũng bắt đầu uất ức: "Em hiểu biết rõ mình sai lầm rồi, em cũng đã khiêm nhường như vậy rồi. Nhưng anh chính là không tha thứ em. Đối với em dữ dội như vậy. Anh...anh rốt cuộc muốn em như thế nào?"

"Ô ô. Rõ ràng, tất cả mọi người không hề đứng, lúc trước em đều đã nhận lầm. Làm sao anh có thể đối với em như vậy. Anh...anh làm sao hư hỏng như vậy!"

"Thật ra thì, tôi. Em. Em chỉ là nhớ anh." Tay nhỏ bé vòng chắc hông của anh thật chặt, cô khóc đến hết sức triệt để: "Nhớ anh, cũng là sai lầm rồi sao?"

Nếu như không phải là nhớ anh, cô tại sao phải tự tìm mất mặt, tại sao phải chạy tới nhìn anh mặt lạnh?

Anh, vì cái gì liền không hiểu cô đây?

Một câu nói ập a ập ứng này, khiến cho lòng của anh, chột căng thẳng, không có trải qua bất kỳ suy nghĩ gì, anh liền đưa hai cánh tay, dùng sức ôm lấy cô.

"Em bảo đảm, về sau em cũng sẽ không đi chỗ kia, em sẽ thật biết điều, rất nghe lời. Nhưng mà, anh không cần không để ý tới em, không muốn không quan tâm em. Có được hay không? Em..em thật, thật sự nhớ anh." Cô nói nhỏ để cho anh bớt đi hỏa khí.

Bàn tay khẽ vuốt ve phía sau lưng của cô, lông mi dài chau quá mức: "Mộ Thanh Thần, em đều không ăn cái gì sao? Muốn chính mình đói chết đúng không? Tôi cho em biết, mạng của em là của tôi, em đừng mơ tưởng tự mình làm chủ!"

Bảo vệ mở cửa, Thanh Thần dựa vào trong ngực của anh, nói cái gì đều không nói, chỉ là dùng sức lôi kéo vạt áo của anh, chỉ sợ một giây kế tiếp, anh một mất hết liền đây mình ra.

Đi tới trước xe, Mạc Lãnh Tiêu nhét cô vào trong xe.

Lên xe, đem thân thể lạnh lẽo của cô kéo vào trong ngực, cô cứ như vậy an tâm vui ở trong ngực của anh: "Lãnh. Mấy ngày nay, em rất nhớ anh."

Mặt cô nổi lên đỏ ửng, cô lại không sợ nói cho anh biết nhớ nhung của mình. Cô là thật sự nhớ anh, rất nhớ rất nhớ.

"Ừ." Anh nhỏ giọng đáp lời, không nói lời nào, chỉ là sử dụng tay đẹp mắt của anh, vuốt tóc cô thật dài.

"Vậy. Anh có nhớ em hay không? Một chút xíu cũng được!" Cô giống như là đứa bé, tràn đầy mong đợi nhìn anh.

Đối với cặp mắt sáng ngời kia, anh đột nhiên có chút cảm thấy vô lực, nhanh chóng chuyển đề tài: "Tôi nay muốn ăn cái gì?"

"Em không đói bụng!" Thở dài, cô quyết định thừa dịp hiện tại đem vấn đề đều nói rõ ràng.

Ở trong lòng anh nâng đầu lên, cô nghiêm túc nhìn mắt của anh: "Lãnh. Đêm hôm đó, hay là tại quầy rượu ngày ấy. Em là uống rượu, nhưng, bởi vì tất cả mọi người đều uống, em không muốn làm bọn họ mất hứng. Em chỉ uống một chút, liền."

Thấy anh chìm lòng mây, Thanh Thần lo lắng đôi tay bụng lấy mặt của anh: "Nhưng mà, em bảo đảm, em biết người kia là anh, em mới có thể. Mới có thể."

Khuôn mặt nhỏ nhắn, càng ngày càng hồng, cô mắc cỡ không nói được nữa.

"Mới có thể chủ động quyến rũ tôi như vậy?" Mạc Lãnh Tiêu không thể tin nhìn cô, nhìn cô bộ dáng nóng này lại xấu hổ, bất giác liền nhếch lên khóe môi.

"Em thật sự biết, em thật sự biết là anh!" Sợ anh không tin, Thanh Thần liều mạng bảo đảm: "Nếu như là những người khác, tôi mới sẽ không như vậy!"

"Cho nên?" Anh hỏi, mắt đen chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm cô.

Ngón tay thon dài đem tóc cô lộn xộn vén vào sau tai, bàn tay nhẹ nhàng liếm đôi mắt khốc đỏ của cô.

"Nhưng mà ngày thứ hai, em tỉnh lại, nhưng không nhìn thấy anh. Anh, lại không thấy nữa." Cô nói tiếp, lỗ mũi không nhịn được chua xót.

Anh vẫn như cũ chỉ là nhìn cô, không nói một lời.

"Lúc trước, em đi tìm anh, nhưng tìm thế nào, cũng không tìm được. Bọn họ đều không nói cho em biết anh đi nơi nào.Em cho là, chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nữa, không ngờ, ở quầy rượu, em gặp anh. Nhưng mà. Anh không hề nói gì, lại không nhìn. Em..em chỉ là muốn tìm đến anh, trực tiếp hỏi anh một chút, anh là có ý tứ gì? Đêm hôm đó, anh..anh. Sau đó, anh lại rời đi. Anh phải nói cho em biết, giữa chúng ta cứ như vậy kết thúc sao? Có phải hay không, về sau anh cũng sẽ không xen vào em nữa."

Một hơi đem lời trong lòng, tất cả nói ra ngoài, cô mệt mỏi thở nặng khí, giọng nói này, run rẩy không ngừng.

"Cho nên, em đi hộp đêm múa cột?" Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng mở miệng, tiểu nha đầu mảnh khảnh này, lá gan ngược lại tuyệt đối không nhỏ.

"Ừ. Em nhờ Tiết Khả Nhân giúp em. Cô ấy đồng ý, còn nói em sẽ rất an toàn. Thật ra thì. Em căn bản không nghĩ tới thật muốn cưỡi quân áo."

"Em..em chỉ là muốn xem xem phản ứng của anh, muốn biết, anh có quan tâm em một chút hay không. Nhưng mà, anh liền đứng ở nơi đó, mặc kệ em. Sau đó, em liền không giải thích được em bị người mang đi, sau đó. Người kia, anh có biết hay không, em thật sự rất sợ, em gọi lên

của anh, em cho là, anh sẽ đến cứu em, nhưng, nhưng "

Nhìn mắt của cô, lòng mày của anh, khóa rất sâu.

"Lúc ấy, em liền cảm thấy trái tim mình thật đau, làm sao anh có thể làm nhục em như vậy. Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy đây? Mạc Lãnh Tiêu, anh thật quá đáng!"

Càng nói cô càng thấy được uất ức, ngã ở trong ngực của anh, nước mắt lại chảy ra.

Mạc Lãnh Tiêu sắc mặt tái xanh, bàn tay nắm cầm của cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: "Những thứ này đều không phải là lý do em đi đến loại địa phương đó."

"Là anh, lúc trước không để ý tới em...em đi, cũng là bị bắt đắc dĩ." Thanh Thần cũng bắt đầu nổi lên tính tình trẻ con.

Anh lạnh mắt, tay nắm cầm cô tăng thêm sức lực: "Nếu quả thật có ý gì khác, em sẽ hối hận."

Thân thể, hơi ngẩn ra, cô chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của anh, môi hồng nhẹ nhàng nâng lên: "Lãnh, anh là quan tâm em, anh sợ em xảy ra chuyện, phải hay không?"

"Nhàm chán." Mặt lạnh, anh định không nhìn cô nữa.

Trong đôi mắt mang theo tố cáo, Thanh Thần cong miệng lên: "Anh...anh người này tại sao như vậy? Anh."

"Ừm." Môi hồng chợt bị anh chiếm lấy, lưỡi của anh tiến quân thần tốc, lật khuấy cô. Mạc Lãnh Tiêu dùng chính là phương thức này kết thúc đối thoại giữa bọn họ, ngăn trở cô hỏi thăm.

Thanh Thần không có lùi bước, chỉ là ngẩng đầu lên, thừa nhận yêu cầu nóng bỏng của anh.

Lật người đè cô ở trên ghế dựa, thân thể cao lớn của anh áp chế cô, môi lưỡi lửa nóng quẩn quýt si mê .

Nụ hôn dày đặc kết thúc, cô tựa vào trong ngực của anh, môi anh đào khê sưng đỏ, sợi tóc rối loạn, áo nửa bị cởi ra, cô đỏ mặt đáng vẻ thờ hờn hờn, cực kỳ mê người.

Mạc Lãnh Tiêu hôn bả vai của cô, lại đem nụ hôn nho nhỏ rải rác vào cần cổ của cô, nhìn cô như con mèo nhỏ, lưỡi biếng ở trong ngực của anh thờ dốt.

Anh không nói lời nào, con mắt tình mịch nhìn cô, ngón tay thon dài lại thích nhìn chỉ chóp mũi của cô: "Cô gái nhỏ."

Thân mật như vậy, khiến cho cô động lòng, cô vòng chặt cổ của anh: "Lãnh, anh có thể đồng ý với em hay không, không cần giận em, không muốn không để ý đến em?"

Anh thần bí như thế, cao thâm khó lường thế kia, cô cho đến bây giờ đều chưa từng hiểu anh. Anh Phong một trận mưa một trận, tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ biến thành bệnh thần kinh.

Sao sao hệ bảo vệ hệ sao cảm hệ. Không trả lời lời cô..., Mạc Lãnh Tiêu chỉ là đem cô xiết trong lồng ngực mình thật chặt, giọng nói cười nhạo lạnh lùng nói: "Ngu ngốc."

Trở lại biệt thự, Thanh Thần từ lên khi lên đến xe, cơ hồ đều là rơi ở trên người của anh, đem quần áo của anh lôi kéo thật chặt, thế nào cũng không chịu buông tay.

"Đói bụng chưa?" Xoa tóc của cô, giọng của Mạc Lãnh Tiêu vẫn là thói quen lạnh lùng.

Thanh Thần hơi hơi ngẩng đầu lên, suy tư chốc lát: "Lãnh, anh có nấu cơm hay không"

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận, người giống như anh là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể biết làm cơm?

"Ừ." Không ngờ, anh đồng ý khiến cho cô giương lên lòng mày: "Lúc đi học ở Thụy Sĩ, chịu đựng qua cháo, cũng xuống mặt."

Lúc còn trẻ cùng bạn bè ở chung một chỗ, bao nhiêu cũng đã làm chút có hay không đều được.

Trong mắt, thoáng qua một tia kinh ngạc, Thanh Thần đưa tay vòng qua gáy của anh: "Này, anh hâm cháo cho em ăn, có được hay không? Muốn ăn cháo anh nấu."

Ngữ khí của cô giống như đứa trẻ, khiến cho anh nhướng mi, cơ kéo khoe miệng, anh cười xuống áo khoác liền đi vào phòng bếp.

Cô tắm rửa sạch sẽ, lặng lẽ đi vào phòng bếp, nhìn người đàn ông tay chân có chút luống cuống, khoe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào: "Em, có phải người đầu tiên ăn cháo của anh nấu hay không?"

"Không sợ khó ăn?" Không trả lời vấn đề của cô, Mạc Lãnh Tiêu khó được có kiên nhẫn, chưa bao giờ bước vào trong lĩnh vực lãng phí thời gian.

Từ phía sau lưng ôm chặt hông của anh, Thanh Thần cười đến hạnh phúc như vậy : "Chỉ cần là anh làm, cũng sẽ không khó ăn."

"Lãnh, cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn đối với em tốt như vậy." Giọng nói của cô có chút lộ vẻ xúc động.

Anh không lên tiếng, chỉ là nhướn đuôi lông mày: "Tốt? Tốt chỗ nào?"

"Nghe thấy được, em đều nghe thấy được." Cô nói, tay nhỏ bé vuốt ve trên khuôn mặt anh: "Em biết rồi, đêm hôm đó chính là cái người kia. chị gái của Khả Nhân, anh, căn bản không có người đàn ông. Dù sao, cảm ơn anh, em thật sự, thật sự rất cảm động."

Nào chỉ là cảm động, cô căn bản là cảm thấy thật hạnh phúc: "Đến đây, suốt cả một năm rồi. Anh khắp nơi cũng chăm sóc em, để cho tôi không lo áo cơm. Em..em."

Càng nói, càng thấy được anh là tốt như vậy. Lỗ mũi Thanh Thần chua xót, đôi mắt đỏ đỏ bảo đảm: "Lãnh, về sau em đều nghe lời, sẽ không để cho anh tức giận, thật sự."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cam tâm tình nguyện

"Thật sự nghe lời?" Anh nhướn lông mày nhìn cô, trong giọng nói mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

"Ừ." Cô gật đầu thật mạnh, giờ ngón tay thề: "Em bảo đảm."

"Vậy đi ra ngoài chờ, đừng đứng ở chỗ này." Mạc Lãnh Tiêu trầm giọng mở miệng nói, xoay người tiếp tục bận rộn làm việc.

"Không muốn!" Cô không nghe theo, vẫn ôm anh như cũ, cô không muốn cách xa anh. Người đàn ông cũng không kiên trì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lẳng lặng dán vào lưng anh, chờ anh nấu cháo, ôm cô, đi ra phòng bếp.

Ngồi cùng anh ở trên ghế sofa, đôi tay Thanh Thần kéo gáy của anh: "Lãnh, cảm ơn anh đối tốt với em như vậy." Hôn lên khắp khuôn mặt anh, bên tai của anh.

"Mộ Thanh Thần." Lôi kéo tay của cô, lông mày Mạc Lãnh Tiêu chìm xuống, gương mặt tuần tú có chút buộc chặt: "Muốn chơi với lửa sao?"

Đầu cô, dựa vào trên ngực của anh, trên mặt của cô hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt: "Vậy anh sẽ đốt em sao?"

Thân thể, hơi sững sờ, phản ứng của cô, làm cho anh cảm thấy bất ngờ.

Ngẩng đầu lên, con mắt trong suốt không nhiễm chút tạp chất chiếu thẳng, dừng lại trong mắt anh: "Lãnh, em. Em là cam tâm tình nguyện."

Cô thật sự là cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, mặc dù, anh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng mà, cô thật sự muốn làm người phụ nữ của anh, mà không phải là một người xa lạ ở chung với anh dưới một mái nhà.

Mặc dù, khoảng cách giữa bọn họ, vĩnh viễn không thể kéo gần, nhưng, cô chấp nhận, thật sự chấp nhận. Ai bảo cô rất yêu anh chứ?

"Lãnh. Em..em không cần danh phận, cái gì em cũng không muốn. Em chỉ là, chỉ là." Cô, cũng không phải người phụ nữ tùy tiện, anh biết không?

Cô, chỉ là muốn sau này, có được nhiều hơn một chút kỷ niệm cùng với anh.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn mặt của cô đỏ bừng bởi vì luống cuống, nhìn cô không chớp mắt, bàn tay dịu dàng vuốt ve gò má như ngọc của cô: "Cái gì cũng không muốn?"

Gật đầu thật mạnh, Thanh Thần khẽ cắn môi: "Vâng, cái gì em cũng không muốn. Em biết, anh cũng không hiếm lạ gì. Nhưng, mà em."

Cô gấp đến mức sắp khóc, hai mắt thấm đẫm nước mắt nhìn anh: "Dù sao, em tự nguyện. Lãnh. Anh..anh."

Úp mặt ở trong ngực của anh, cô ngậm miệng lại, chỉ là khe khẽ nức nở.

"Không hỏi hận?"

"Vâng, không hối hận!"

Lời nói kiên định vừa nói ra, tay của anh đã chạm vào bên trong áo ngủ của cô, hai tay đầy dịu dàng.

Thân thể hơi run rẩy, nhưng ánh mắt Thanh Thần vô cùng kiên định.

Ánh mắt của cô, lấy lòng anh, cúi đầu khẽ cắn chặt lỗ tai của cô, giọng nói của anh nghe sao mà cảm động thế: "Giữa tôi cùng Tống Vũ Phàm, em, chọn ai?"

Trái tim, khẽ đập lỡ một nhịp, cô có chút khần trương nhìn của anh, không hiểu vì sao anh nhận ra mình có quan hệ cùng Tống Vũ Phàm.

Bỗng nhiên, cô lại cười, cần gì phải thắc mắc nhiều như vậy? Chỉ cần coi vấn đề của anh, làm chính là đang quan tâm mình, không tốt sao?

"Lãnh, em chỉ thích anh." Kéo cổ của anh, cô chủ động hôn lên môi của anh, hôn lên những câu hỏi không rõ lý do này của anh.

Câu trả lời của cô, làm cho anh hài lòng, nhanh chóng đảo khách thành chủ, đứng dậy ôm cô vào phòng của anh.

Búi cài tóc rơi xuống đất, mái tóc dài đen nhánh cứ thế tùy ý buông xuống.

Đặt cô lên trên chiếc giường lớn, không nói lời nào hôn lên đôi môi anh đào của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội lên tiếng, bá đạo chiếm lấy hương thơm mềm mại từ đôi môi cô.

Nhanh chóng đưa lưỡi vào thăm dò trong miệng cô, dây dưa với lưỡi cô, vội vàng đòi lấy ngọt ngào thuộc về cô.

Bàn tay bắt lấy cổ tay cô giơ lên cao khỏi đầu, Mạc Lãnh Tiêu thả sức thưởng thức bộ dáng ngoan ngoãn của cô.

Anh biết, giờ phút này, anh chỉ muốn cô.

Có chút thô lỗ xé áo ngủ cô, cởi ra quần áo của mình. Da thịt màu đồng của anh nằm đè lên thân thể trắng ngần như tuyết của cô, không có bất kỳ vật cản ngăn cách, cương và nhu trái ngược nhau, nhưng đều rất đẹp.

Thanh Thần chỉ cảm thấy bất chợt trời đất quay cuồng, thân thể không ngừng mềm đi bởi vì sự xâm chiếm của anh.

Từng có một lần cùng anh với nhau gần nhau như vậy. Nhưng mà so sánh với lần sợ hãi đó, lần này, cô hi vọng sẽ tốt đẹp hơn.

Cô không thể phủ nhận đã yêu người đàn ông trước mắt này, cho nên cô không muốn nghĩ lại, không muốn nói về buổi tối không vui đó.

Đỏ mặt, Thanh Thần to gan đáp lại nụ hôn của anh, thử sử dụng phương thức anh dùng để đáp lại cái hôn của anh dành cho cô.

Bỗng nhiên có tiếng gầm nhẹ của người đàn ông cùng vật thể to lớn cứng nhắc của người đàn ông chạm thân thể vào làm trong lòng cô dâng lên thứ cảm giác xa lạ là sự tự hào.

Thì ra cũng không phải chỉ có mình cô bị ảnh hưởng bởi anh. Mạc Lãnh Tiêu cũng có phản ứng với cô.

Động tác của anh, không chỉ đang trêu chọc cô, mà còn cho thấy anh cũng muốn cô. Nếu không, tầm mắt của anh sẽ không nóng rực như vậy, sẽ không tham lam như vậy.

Nghĩ tới chỗ này, Thanh Thần khẽ nở nụ cười, nụ cười đó biến mất trong nháy mắt khi cảm nhận được vật phía dưới anh khát vọng khẽ chống vào phần nhạy cảm dưới bụng mình.

Cô nóng đỏ mặt, e lệ rụt rè cảm thụ ám hiệu như có như không kia.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ lướt qua vùng bụng bằng phẳng, thành thạo mà trực tiếp thăm dò vào địa phương mềm mại nhất của cô.

Mắt đen nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhìn bộ dáng hoảng sợ bất lực của cô khi anh thăm dò vào trong cơ thể cô, khóe miệng gợi lên làm mất đi nụ cười gian manh.

Không ngờ, vào giờ phút này, vẻ đẹp của cô lại khiến cho anh thấy ngạc nhiên thú vị.

"Không cần."

Thanh Thần hoảng sợ lui về phía sau, nghĩ ngăn lại sự xâm nhập xa lạ kia.

Nhưng thân hình anh cao lớn dễ dàng ngăn chặn cô, để cho cô không có cách nào khép lại, chỉ có thể hoàn toàn đem toàn bộ bản thân giao ra cho anh.

"Không cần?" Anh nói, trừng phạt hôn cô: "Mới vừa rồi, là ai nói muốn. . ."

"Anh còn nhớ rõ mùi vị của em rất ngọt, rất mê người." Lời của anh tràn đầy sự mờ ám, từng câu chữ nóng rực thổi nóng vào da thịt cô.

Mùi vị đó, chỉ cần bất luận kẻ nào hưởng thụ qua, đều không cách nào quên được.

"Bây giờ nói không cần, đã quá muộn." Ở bên tai cô, anh bá đạo tuyên bố, ngón tay không ngừng một giây uyển chuyển vẽ ra hình dáng trên cơ thể cô.

"Em" Thanh Thần không ngừng thở hổn hển, đôi mắt quyến rũ không thể nào nhìn anh.

"Bé con, lần này, anh sẽ đối với em thật dịu dàng". Anh đè lên thân thể cô, trong giọng nói trầm thấp xen lẫn chút cảm xúc cô nghe không ra.

"Lãnh Cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không xa cách nhau nữa, có được hay không?" Không trả lời cho câu hỏi của cô, anh chỉ im lặng cùng đôi mắt.

Dưới sự hấp dẫn của anh, cô không ngừng thở hổn hển, bị kẹp ở giữa thân thể anh và chiếc giường, cô không còn chỗ nào có thể trốn, mà lưới tình anh giăng ra, càng làm cho cô khó có thể thoát khỏi.

Nói cách khác, cô tình nguyện rơi vào trong lưới, không hề muốn chạy trốn.

"Nhớ hay không?" Hôn từng chỗ trên người cô, Mạc Lãnh Tiêu cúi thấp đầu mê hoặc cô.

Thanh Thần khó có thể tự suy nghĩ câu hỏi của anh, khắp khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực: "Nhớ. Nhớ, cái gì?"

"Nhớ đêm hôm đó." Anh nói lực đạo càng tăng thêm. Bên trong đôi mắt đen thoáng qua vài tia ánh sáng sâu xa mà cô không biết.

Mặc dù đêm hôm đó, anh say, nhưng anh vẫn nhớ rõ từng phản ứng của cô, cô ngượng ngùng, cô siết chặt, vẻ đẹp tuyệt vời của cô. Tất cả điều đó đều làm cho anh yêu thích không buông tay, không muốn buông ra, liền muốn cứ chiếm giữ như vậy!

"Không. Không nhớ rõ." Cô ngượng ngùng quay đầu, không muốn cho anh nhìn ra phản ứng chân thật.

Một lần kia, đối với cô mà nói, cũng không phải là kỷ ức tốt đẹp để nhớ lại. Cô không muốn vào lúc này, dâng lên suy nghĩ sợ hãi lúc đó.

"Thật sao? Như vậy anh càng phải cố gắng thêm nữa, xem xem có thể gọi nhớ lại trí nhớ em chút nào hay không." Mạc Lãnh Tiêu khó được lúc cười, không chịu bỏ qua cho người trong ngực, nước da cô dần dần nhuộm lên thành màu tuyệt đẹp.

"Lãnh" Lời nói tà ác, làm cho cô sợ hãi. Người đàn ông này, quá mức gian manh, cô hầu như không có sức lực, vô lực ngăn cản.

Thân thể kịch liệt run rẩy, quá nhiều cảm giác xa lạ xuất hiện, làm cho cô không có cách nào suy nghĩ, tay nhỏ bé nắm chặt cổ tay của anh, muốn đòi đi tay của anh, nhưng mà không còn một chút hơi sức nào dùng được, chỉ có thể bị động thừa nhận tất cả những điều anh đang làm.

"Lãnh Em, sợ." Cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ làm cô muốn rút lui, ý chí Thanh Thần mơ hồ nhìn anh, cầu mong sự giúp đỡ của anh.

Ôm thật chặt thân thể của cô, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu cũng trở nên nhỏ nhẹ: "Bé cưng, anh muốn em, muốn em."

Không ngừng níu non ở bên tai cô, cố gắng dùng phương thức này làm giảm tâm tình khẩn trương của cô.

Cảm giác mình giống như đang bồng bềnh trên mặt biển, không ngừng phập phồng, cảm giác đó, thật sự quá mức kích thích, quá mức mơ hồ.

Thấp thoáng cảm thấy, thân thể của mình bị anh ôm lấy, Thanh Thần nằm ở trên vai của anh, đúng lúc đó hành lang đột ngột truyền tới tiếng bước chân, bỗng chốc khiến Thanh Thần mở mắt ra: "Lãnh."

Thanh Thần thét chói tai ra tiếng, có người đi tới, mà bọn họ chưa đóng cửa!

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ, giống như cả người bị hắt một gáo nước lạnh.

Cho dù đưa lưng về phía cửa, trong nháy mắt anh giống như đã hiểu ra cái gì. Bàn tay kéo qua chặn tờ rèm che lại, đắp thật chặt lên hai người.

"Thiếu gia, thiếu gia." Người vội vàng đi tới biết điều, chỉ đứng ở bên trái cửa phòng, bắt đầu xin chỉ thị.

"Nói!" Mạc Lãnh Tiêu thở mạnh, giọng nói lạnh lùng kia dọa người khác sợ đến run rẩy.

Người ở phía ngoài ngoài, rùng mình một cái, lại chỉ có thể kiên trì đến cùng: "Lâm Sách thiếu gia tìm ngài khắp nơi, điện thoại của thiếu gia tắt máy."

Mặt Thanh Thần dựa sát vào trên ngực anh, cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cảm thấy anh thở hổn hển, trái tim không khỏi đau đớn.

Mỗi thuộc hạ của anh đều được huấn luyện kỹ càng, chưa từng có sợ hãi như trước mặt bọn họ bây giờ.

Mà Lâm Sách gấp gấp tìm anh như vậy. Nguyên nhân làm cho Lâm Sách vội vã như thế muốn tìm được anh, cũng không nhiều.

Mạc Lãnh Tiêu cảm lấy áo sơ mi, mặt lạnh lùng mặc vào, ánh mắt anh nhìn về phía cô đứng lại nửa giây.

Thanh Thần chỉ nhìn anh, tay nhỏ bé lôi kéo tay của anh, không nói gì im lặng.

"Tôi đi một lát." Nhìn cô một lát, anh mở miệng nói.

"." Khẽ mím môi, cô nở nụ cười nhạt nhòa : "Vâng."

Mặc quần áo tử tế, Mạc Lãnh Tiêu nhanh chóng rời khỏi phòng, không nói một câu nói nào nữa.

Thờ dài, Thanh Thần nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, để cho mình không suy nghĩ. Trong đầu lại không ngừng hiện ra gương mặt anh tuấn của anh.

Ở trong chăn, đem thân mình cuộn lại thành một vòng, cô ôm thật chặt cơ thể, cắn môi: "Anh chỉ đi ra ngoài một lúc, chắc chắn anh sẽ trở về. Ngủ đi, tỉnh ngủ, là có thể nhìn thấy anh."

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Rời khỏi cô

Biệt thự yên tĩnh bên hồ

Trong phòng khách, Mạc Lãnh Duệ đem tài liệu cầm trong tay đặt ở trước người của Mạc Lãnh Tiêu: "Căn nhà anh muốn, thủ tục đã làm xong."

"Ừ." Người đàn ông sau bàn đọc sách chỉ đáp một tiếng, tầm mắt căn bản không rời đi tài liệu trên bàn. Mấy ngày nay, anh tiêu hao thời gian dài, thừa dịp hiện tại, phải xem chút tài liệu thật lâu.

"Đã gửi số liệu phân tích thân thể đến đây, anh có nhận được không?" Không hề rời đi, Mạc Lãnh Duệ kéo cái ghế phía trước ra, ngồi ở đối diện anh trai của mình.

Môi nhếch lên giật giật, cặp mắt sau tròng kính kia thoáng qua ý lạnh: "Có ý gì?"

"Một tin tức tốt, một tin tức xấu, anh muốn nghe cái nào trước?" Hai tay Mạc Lãnh Duệ khoanh trước ngực, một bộ dáng thoái mái, nửa người nhàn hạ hoàn toàn dựa vào trên ghế.

"Tin tức tốt."

"Em hiểu rõ người có trái tim, có thể cấy ghép cho anh là người nào." Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, trên mặt Mạc Lãnh Duệ mang theo một loại tà khí trò đùa quái đản.

"Chú xác định sau khi ghép sẽ không có phản ứng bài xích?" Mạc Lãnh Tiêu hừ nhẹ, nói ra nghi ngờ của mình.

Nâng cằm lên, trong mắt của Mạc Lãnh Duệ tràn đầy tự tin: "Anh có thể để cho Lâm Sách xem qua báo cáo kiểm tra sau đó lại quyết định."

"Người kia, là chú tìm được?"

Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn mình chăm chăm em trai, nhìn nụ cười trên mặt anh ta càng ngày càng đậm, lông mi dài khẽ nhú lại.

"Nói cho đúng, không phải là em tìm được, nhưng mà em lại biết người kia ở đâu."

Buông bút máy trong tay xuống, Mạc Lãnh Tiêu ngồi thẳng người: "Tin tức xấu?"

Trong mắt thoáng qua một nụ cười đùa giỡn, Mạc Lãnh Duệ anh tuấn nhún nhún vai, vẻ mặt xin lỗi nhìn Hoàng đế nhà bọn họ: "Tin tức xấu chính là em không thể nói cho anh biết, người kia ở đâu."

Lông mi đẹp đẽ, lạnh đi mấy phần, giọng nói người đàn ông có chút trầm thấp: "Chú là tới tìm anh nói điều kiện hay sao?"

Thoải mái đứng lên, cánh tay thon dài chống lên trên bàn sách, anh cũng không phủ nhận mục đích đến của mình: "Không sai."

"Nói."

"Thật ra thì rất đơn giản." Hết sức rõ ràng chính mình phát hiện anh trai khẳng định nổi lên giết chết tâm tư của mình, nhưng anh vẫn là nhắm mắt hoàn thành nhiệm vụ của mình: "Muốn biết người kia ở đâu, anh chỉ phải làm, chỉ là, chỉ là."

Dự liệu điềm xấu nổi lên trong lòng, Mạc Lãnh Tiêu không cắt đứt lời của anh, chỉ là thẳng tắp theo dõi anh.

"Chỉ cần. để cho Mộ Thanh Thần rời đi, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không đi trêu chọc cô ấy."

Mạc Lãnh Tiêu mất hứng lại, trong mắt thoáng qua ánh sáng cơ trí (nhìn xa trông rộng), nhìn em trai ruột của mình, khoe miệng anh co quắp: "Chú muốn cô ấy?"

"No, No, No." Hai tay Mạc Lãnh Duệ ngăn lại: "Em đối với phụ nữ của anh cũng không có hứng thú, em cũng chỉ là nhận ủy thác của người khác hết lòng làm việc cho người ta thôi."

"Người nào?" Tầm mắt vừa rơi xuống, Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên dựa vào ghế: "Piano này, cũng là người kia đưa?"

Mạc Lãnh Duệ không phủ nhận, chỉ là nhún vai: "Em không thể nói cho anh biết."

Cười lạnh, anh nhìn Mạc Lãnh Duệ nhẹ nhàng mở miệng: "Người kia, có thể cho chú và Lâm Sách ra mặt giúp đỡ, ra tay lại cực kỳ hào phóng, xem ra. Tôi không nên quá khinh thường anh ta."

"Anh cả." Mạc Lãnh Duệ thờ dài, nhíu mày: "Muốn cứu cô ấy, anh chỉ cần đồng ý điều kiện này, cũng phải đồng ý điều kiện này."

"Chú cho rằng, tôi không tìm được người kia?" Giọng nói anh lạnh đi mấy phần, anh ghét hình thức giao dịch như vậy.

Mạc Lãnh Duệ tà mị cười một tiếng: "Em đương nhiên tin tưởng anh có thể tìm ra, chỉ là. Kéo dài lâu như vậy, đã chứng minh, anh cũng không muốn vận dụng quan hệ tổ chức, không phải sao? Anh muốn cứu Từ Nhược, lại sợ cô ấy gây ra phiền toái."

Thấy anh rơi vào trầm mặc, Mạc Lãnh Duệ vỗ vỗ bờ vai của anh: "Anh cả, thật ra thì. Anh và Mộ Thanh Thần, không có quan hệ gì. Chỉ cần anh thả cô ấy, Từ Nhược sẽ không có việc gì. Sao lại không làm đây?"

Mạc Lãnh Duệ không hiểu, hoặc là nói, Mộ Thanh Thần đối với anh trai, cũng không phải cái gì cũng không là?

Xác thực, anh nói không sai. Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, lẳng lặng suy nghĩ. Thả Mộ Thanh Thần, tiểu Nhược của anh là có thể.

Hồi lâu sau, Mạc Lãnh Tiêu ngược mắt đối mặt với người đàn ông, gằn từng chữ: "Được, tôi đồng ý."

"OK." Mạc Lãnh Duệ cười, nụ cười này, có chút bí hiểm.

Tại sao, cái câu tôi đồng ý của anh trai kia, làm sao nghe, làm sao cảm giác có chút tâm không cam tình bất nguyện đây?

————— tuyển phân cách cô nàng mèo —————

Trong bệnh viện, Thanh Thần ngồi ở trong phòng lấy má, con ngươi trong suốt không nhuộm nghi ngờ nhìn bác sĩ trước mắt: "Ý của anh là, bệnh của người bệnh nhân kia đã tốt hơn, về sau, cô ấy đều không cần truyền máu rồi sao?"

Yêu thương nhìn cô gái mảnh khảnh này, bác sĩ gạt đầu một cái, lộ ra nụ cười hòa nhã: "Trên cơ bản mà nói, là như vậy."

"Trên cơ bản?" Thanh Thần nhấn đầu lông mày, không hiểu lắm ý trong lời nói của anh.

"Ha ha." Bác sĩ nở nụ cười: "Đúng nha, thân thể bệnh tim còn có thể tái phát hay không, vĩnh viễn sẽ không có đáp án xác định. Cho nên tôi chỉ có thể nói, cô ấy bây giờ là không cần truyền máu. Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, một đoạn thời gian rất dài sau này, cô ấy cũng không cần dựa vào truyền máu để duy trì tính mạng."

Rũ mí mắt xuống, cô co quắp khoe miệng: "Này, ý của anh là nói, người kia, đã bình phục, có đúng hay không?"

Đẩy mắt kính trên mũi một cái, bác sĩ cười không đáp: "Mộ tiểu thư, cô là cô gái tốt nhất mà tôi đã gặp. Chỉ là. Ở trong lúc suy nghĩ cho người khác, cũng cần phải liệu sức mà làm. Thân thể của cô, rất suy yếu, không thích ứng rút lượng máu lớn như vậy."

"Cô tiếp tục lấy xuống như vậy, rất nguy hiểm."

"Tôi hiểu rõ." Nhàn nhạt cười, trong mắt Thanh Thần có chút cô đơn: "Cám ơn anh đã quan tâm, tôi sẽ chú ý. Lại nói, mỗi một lần, lượng máu rút ra cũng không tính lớn, tôi cũng uống rất nhiều thuốc men bồi dưỡng thân thể, trên thức ăn cũng có chú ý. Thân thể vẫn chịu được."

"Mộ tiểu thư, cô còn trẻ, phải chú ý thật tốt." Bác sĩ cảm thán.

"Cám ơn anh." Đứng lên, Thanh Thần gạt đầu với các bác sĩ một cái: "Lý Y Sinh, bạn của tôi ở bên ngoài chờ tôi, không có chuyện gì nữa, tôi liền đi trước."

"Ừ."

Xoay người rời khỏi phòng làm việc của Lý Y Sinh, Thanh Thần thở dài, lẳng lặng đi ở hành lang của bệnh viện.

"Thanh Thần." Tiết Khả Nhân chờ ở một bên đi theo tiến lên, lời kéo cổ tay của cô: "Bác sĩ nói thế nào? Cậu vẫn phải rút máu sao? Cái này không thể được, cậu nhìn cậu một chút đi, cũng gây thành bộ dáng gì rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trạch bạch được không!"

"Khả Nhân." Ngẩng đầu nhìn về phía cô an ủi giống như cười cười, giọng nói Thanh Thần mang theo buồn bã nhàn nhạt: "Cậu yên tâm, về sau, tớ đều không cần rút máu nữa rồi. Lý Y Sinh nói, người kia, đã thoát khỏi nguy hiểm. Tớ nghĩ, người kia, nên sẽ bình phục thôi."

Lỗ mũi, tràn lên một chút ghen tuông, trong con ngươi trong suốt kia, có một tầng nước hiện lên.

"Thanh Thần." Tiết Khả Nhân trừng mắt nhìn, tiếng nói thanh thanh: "Cái đó, cậu và Mạc Lãnh Tiêu, gần đây như thế nào?"

Tim, khẽ kéo, cô liếc gò má: "Cái gì như thế nào?"

"Hừ, lừa gạt ai đó!" Tiết Khả Nhân không thuận theo: "Mấy ngày trước đây xem tâm tình của cậu giống như rất tốt, thỉnh thoảng một mình ngẩn người cười khúc khích! Tớ còn nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu tới đón cậu tan học ! Cũng đừng nói cho tớ biết, hai người không có gì cả."

Tim, cứ như vậy bởi vì lời nói của cô, đau.

Cô và Mạc Lãnh Tiêu. Cô không biết phải nói như thế nào.

Vẫn tưởng rằng, tháo ra hiểu lầm ở hộp đêm lần đó, bọn họ sẽ. Buổi tối ngày đó, thật sự bọn họ cũng mất không chế, lộ vẻ một chút cứ như vậy ở cùng một chỗ.

Nhưng, anh vẫn là rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô tỉnh lại, cũng không nhìn thấy anh.

Cô không có tâm tình ăn cơm, cũng không có tâm tình làm chuyện khác.

Khả Nhân nhìn thấy anh tới đón cô, là ngày thứ ba sau khi anh rời đi rồi. Tới đón cô, cũng chỉ là nói cho cô biết, anh có chuyện muốn rời khỏi một thời gian.

Vốn là, lần này, anh nói cho mình biết hành tung, cô nên vui mừng. Nhưng. Không biết vì sao, nghĩ đến phải tách ra với anh, cô liền thế nào cũng không vui mừng nổi.

Hoàn toàn sợ hãi, lần ngày tách ra, liền là duyên phận của hai người đã hết.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thanh Thần cứ như vậy đã mất hồn, sững sờ nhìn chăm chăm bông tuyết không ngừng bay, không nhúc nhích.

"Thanh Thần." Tay nhỏ bé quơ quơ ở trước mắt của cô, Tiết Khả Nhân mấp máy môi, hiểu chuyện mở miệng: "Cái đó, nếu như cậu không muốn nói, đừng nói nữa, tớ liền tùy tiện hỏi một chút. Cậu đừng để trong lòng."

Nhìn cô như vậy, Tiết Khả Nhân nhìn cũng có chút đau lòng.

Nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười, giọng nói Thanh Thần cực kỳ dịu dàng: "Tớ không sao, thật."

"Ha, lại nói, cậu đến thành phố Hải Ninh cũng được một năm đi. Không đúng không đúng, tớ bỗng nhiên nhớ ra, năm nay cậu tròn mười tám tuổi đúng không. Sinh nhật quan trọng như vậy, làm sao cậu cũng không cho tớ biết đây?"

Sinh nhật? Nếu như cô ấy không đề cập tới, Thanh Thần thật đã quên.

Sinh nhật mười tám tuổi, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, đều là kỷ niệm đáng giá. Nhưng ngày sinh nhật của cô ấy, cũng chỉ là một mình, ở trong biệt thự phía Đông, lẳng lặng vẽ tranh mà thôi.

"Tiểu nha đầu."

Đang lúc hai nữ sinh trò chuyện tâm sự, một giọng nói lạnh lùng, đột nhiên vang lên.

Quay đầu lại, nhìn bóng dáng cao lớn đứng ở trước xe thể thao kia, thân thể Thanh Thần, không nhịn được phát run lên.

Nhìn mặt của anh, nửa tháng không thấy, anh vẫn anh tuấn mê người như cũ vậy, chỉ là một môi trên trán, rõ ràng như vậy, không ảnh hưởng đến khí suất của anh, ngược lại tạo cho anh thêm mấy phần mùi vị tang thương.

Anh, trở lại sao?

Khí nóng, ánh mắt mê mẩn, cô giống như là bị người rút đi linh hồn, đứng tại chỗ, con ngươi chớp cũng không chớp nhìn anh.

"Không biết tôi?" Ưu nhĩ đi đến trước người của cô, cánh tay dài của Mạc Lãnh Tiêu bao quát, đem thân thể gầy yếu của cô ôm vào trong ngực thật chặt: "Tiểu nha đầu, nhớ tôi không?"

Lỗ mũi, bởi vì dịu dàng anh khó có được, chua chua, khí nóng trong mắt cũng nặng.

Cô cứ như vậy đứng ở trong ngực của anh, không nhúc nhích, sợ mình vừa mở miệng, sẽ đánh vỡ cảnh trong mơ như vậy.

"Tiểu nha đầu?" Vuốt sống lưng của cô, anh nhăn mày lại, thật kiên nhẫn khó có được, không thích cô không trả lời.

"Anh, trở lại." Trong tiếng nói, có run rẩy, có không xác định.

Bàn tay ma sát gò má của cô, Mạc Lãnh Tiêu dùng trán chống đỡ trán của cô: "Trở lại, sẽ đến gặp em. Tiểu nha đầu, một mình có ngoan ngoãn hay không? Hà?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Trôi băng đất tuyết với anh

Ngẩng đầu lên, nhìn mắt của anh, trong đồng tử xinh đẹp kia, tràn đầy thụ sủng nhược kinh. Lời của anh, ăn mòn lòng của cô.

"Tiểu nha đầu." Dịu dàng hôn tai của cô, anh ở bên tai cô nhỏ giọng đầu độc: "Nói, em nhớ Lãnh."

"Lãnh, em nhớ anh lắm." Tay nhỏ bé, vòng chắt eo của anh, hít mũi một cái, cô không cho mình rơi nước mắt.

Cô nhớ anh rồi, mỗi một ngày mỗi một đêm, mỗi một phút mỗi một giây.

Đất tay của cô, Mạc Lãnh Tiêu cười âm thầm, mang theo cô liền rời đi.

"Lãnh?" Tựa vào trong ngực của anh, Thanh Thần không hiểu nhìn anh: "Chúng ta phải đi đâu?"

Bàn tay vuốt tóc của cô, anh khẽ khàng miệng: "Em không phải là thích trượt tuyết sao? Chúng ta đi trượt tuyết."

". . . ." Tay nhỏ bé run lên, cô tròn to hai mắt: "Trượt tuyết, bây giờ?"

Ôm cô vào trong ngực, nắm chặt tay lạnh lẽo của cô, anh cười: "Tiểu nha đầu, tôi dẫn em đi trượt tuyết, về sau mỗi mùa đông, em đều có thể đi."

Nghe lời của anh, nước mắt nơi khóe mắt của Thanh Thần cứ như vậy rơi xuống.

Anh, là đến nói từ biệt từ biệt với cô đi. Lần này, bọn họ, thật sự kết thúc, thật sự, phải tách ra.

Khó trách, anh gọi cô là tiểu nha đầu, trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên, anh dùng biệt danh thân thiết như vậy gọi cô.

Tim, rất đau rất đau, khóe miệng cô giương lên mức độ vẫn xinh đẹp như cũ, nắm thật chặt bàn tay ấm áp của anh, cô gật đầu nói: "Được, anh dẫn em đi, trượt tuyết."

Tiết Khả Nhân đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn bọn họ ôm nhau rời đi, chân mày lá liễu nhăn lại.

Ông trời, anh ta gọi cô ấy tiểu nha đầu nha, thật mập mờ nha!

————— tuyến phân cách cô nàng mèo —————

Ngồi ở trong quán cà phê bằng gỗ ở trên đỉnh núi, yên tĩnh nghe khúc Violin du dương, Thanh Thần lẳng lặng nhìn bông tuyết lưu loát ngoài cửa sổ.

Cô, thích thể giới băng tuyết anh cho này.

Mạc Lãnh Tiêu không nuốt lời, anh thật sự mang cô đi trượt tuyết, đi ô-tô ba tiếng đồng hồ, bọn họ rời khỏi thành phố Hải Ninh, đến chỗ này.

Tất cả sơn trang nghỉ dưỡng cũng bị anh bao trọn, thời điểm anh không ở đây, trừ nhân viên làm việc, cũng chỉ có một mình cô. Mặc dù có chút vắng lạnh, chỉ là cũng làm cho cô có thể tự do tự tại hưởng thụ mùa đông yên tĩnh.

Anh, luôn có rất nhiều công việc phải bận rộn, thời điểm rảnh rỗi, anh sẽ đến cô, mà cô, cho đến bây giờ đều không cự tuyệt.

Anh nói, anh thay cô mua một căn nhà, cách trường học gần hơn, trên bất động, là tên của cô. Sau khi trở lại thành phố Hải Ninh, cô sẽ gấp dọn đến nơi đó.

Về sau cơ hội gặp mặt với anh, sẽ càng ngày càng ít. Lúc anh nói, cô chỉ là yên tĩnh nghe, không lên tiếng, cũng không có nửa điểm ý tứ gì khác.

Mấy ngày nay, anh đối với cô rất tốt, không ép buộc cô làm bất kỳ chuyện gì cô không muốn làm, chỉ là thỉnh thoảng lặng lẽ đem cô kéo vào trong ngực của anh, nhìn về mặt cô miễn cưỡng, anh sẽ thân mật dịu dàng xoa cô..., gọi cô tiểu nha đầu.

Chỉ là, mỗi một lần nghe giọng nói anh dịu dàng như thế, cô đều có chút muốn khóc.

Tích tắc- tích tắc tích tắc. Nhìn xuống đồng hồ báo thức, đã muộn thế này, có lẽ, hôm nay anh sẽ không đến đi.

Hít mũi một cái, Thanh Thần không cho mình đắm chìm trong tâm tình như vậy nữa, đứng dậy ôm lấy trượt tuyết ở bên cạnh, cô đi ra khỏi phòng cà phê.

Tâm sự đầy cõi lòng ở trượt lên con dốc đó, đột nhiên, một âm thanh trầm đục, phá vỡ yên tĩnh trong núi!

Trong lòng hoảng sợ, Thanh Thần theo bản năng dừng động tác lại, xoay người nhìn lại.

Giờ phút này cô mới phát hiện, vốn là con dốc trượt tuyết không có người nào, hôm nay cư nhiên xuất hiện một nhóm người, kỹ thuật trượt tuyết của mọi người cao siêu, tựa hồ đang đuổi theo người kia.

"Đuổi theo người phụ nữ trước mặt kia!" Xa xa, Thanh Thần nghe được đối thoại bọn họ hô to: "Mặc kệ cô ấy và anh ta có quan hệ hay không, trước tiên bắt được cô ấy lại nói!"

Trong lòng rét lạnh, Thanh Thần bỗng chốc quay đầu đi tìm bóng dáng quen thuộc kia.

Hiện tại làng du lịch này đã bị Mạc Lãnh Tiêu mua lại, người có thể đến đây trượt tuyết, gần như chỉ có hai người bọn họ.

Đám người sau lưng kia, thân phận không rõ, hơn nữa khí thế hung hăng, chẳng lẽ, ý đồ bọn họ đến là. . . .

"Anh ta đang nơi đó, trước tiên đuổi theo anh ta."

Sau lưng, lại truyền tới đối thoại của mấy người đàn ông.

Xa xa nhìn lại, Thanh Thần nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ quần áo trượt tuyết màu xám thẫm hình như cố ý ngăn cản đám người đuổi theo cô kia, không ngừng đến đến lui lui xuyên qua ở trong đám người cách đó không xa.

Anh một mặt ngăn trở bọn họ đi về phía coo, một mặt thu hút sự chú ý của mọi người!

Bộ quần áo kia, là Mạc Lãnh Tiêu, cô, sẽ không nhớ nhầm.

Thân thể Thanh Thần một hồi lạnh lẽo, hai chân cũng có chút run rẩy.

Liên tưởng đến mới vừa một tiếng trầm đục kia, tim, treo phải thật cao.

Anh đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ anh không biết đám người kia mục tiêu là anh sao? Chẳng lẽ anh không biết trong tay đám người kia có súng sao?

Dịch Hàn đâu?

Vệ sĩ của anh đâu? Bọn họ không phải cũng sẽ đi theo cách anh không xa sao?

Tại sao cô không thấy bất kỳ ai.

Rõ ràng là mùa đông, nhưng trên trán của Thanh Thần, đầm bởi vì lo lắng, đầy mồ hôi.

Đang lúc cô không biết làm sao, một chuỗi âm thanh bắn liên hồi giống như tiếng súng lại vang lên, mà bóng người màu xám quen thuộc kia cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt của cô.

"Tôi bắn trúng anh ta, tôi bắn trúng anh ta!"

"Đuổi theo! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Nghe đến mấy câu này, Thanh Thần bỗng chốc trừng lớn mắt, kính trượt tuyết trong tay cũng rơi xuống tuyết trên đất.

Anh, trúng đạn?

Ông trời!

Không có bất kỳ tự hỏi và do dự, Thanh Thần dùng phương thức nhanh nhất trượt vào trong khu rừng bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu biến mất kia.

Mỗi một bước, cô đều phải trượt cực kỳ cẩn thận, sợ bị người khác hiện, làm liên lụy tới anh.

Lãnh, anh không cần có chuyện, ngàn vạn lần không được có chuyện gì.

Môi hồng, mím thật chặt thành một đường thẳng, trong lòng Thanh Thần chỉ có một ý nghĩ: cô nhất định phải trước tìm được anh trước bọn họ, nhất định phải!

Lặng lẽ trượt đến trong bụi cây, Thanh Thần tìm nửa ngày, rốt cuộc ở một nơi vô cùng kín đáo nơi tìm được Mạc Lãnh Tiêu.

Híp mắt một cái, Thanh Thần trượt đến trước người Mạc Lãnh Tiêu, nhanh chóng lột ra quần áo trượt tuyết kiểm tra vết thương bị đạn bắn trên vai anh.

"Sao em lại tới đây?" Sự xuất hiện của cô, khiến Mạc Lãnh Tiêu nhú mày: "Đi, đi mau!"

Người phụ nữ đáng chết này, cô chạy đến đây làm cái gì? Cô không biết hiện tại ở tình huống rất nguy hiểm sao?

Thanh Thần không nói câu nào, chỉ là chuyên chú kiểm tra vết thương của anh, cũng may, đạn chỉ là xẹt qua da tay của anh, vết thương không sâu, cô chỉ cần cầm máu cho anh là tốt rồi.

"Mộ Thanh Thần, tôi bảo em đi, nghe không." Bộ dạng cô không chút cử động, làm cho anh tức giận, gần như nóng nảy đẩy cô một cái, gương mặt tuấn tú lãnh khốc như thế.

"Mạc Lãnh Tiêu, anh không cần lộn xộn, có được hay không?" Thấy vết thương của anh rỉ máu ra, trong mắt Thanh Thần hiện đầy sưng mù: "Chỉ cho phép anh cứu em, thì không để cho em xem anh một chút sao?"

Cô thiếu anh, còn thiếu sao?

Cô, cũng sẽ lo lắng anh, cũng sẽ đau lòng vì anh.

Thấy mắt cô đỏ lên, Mạc Lãnh Tiêu vẫn là lạnh lùng nhìn cô, tính tình không bởi vì cô chất vấn lấy được hòa hoãn: "Không muốn hại tôi, thì em biến cho tôi, mau chút."

Đối với cô, buông ra lời nói ngoan độc, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim của anh, có chút rối loạn: "Tôi bảo em biến, em nghe không hiểu tiếng người sao? Mộ Thanh Thần."

Lại một lần thô bạo đem Thanh Thần muốn đến gần anh đẩy ra, sắc mặt của anh cực kỳ khó coi.

Tay nhỏ bé, lúc anh phân tâm nhất, giữ thật chặt thân thể anh, sau đó gior tay, lấy lá cây non ngắt được trên đường để dùng để che đậy đắp lên hai người.

Có lẽ là bởi vì tuyết quá lớn, có lẽ là bởi vì ánh sáng quá mờ, khi người của bọn họ đi tới đi lui tìm tòi bốn phía, tìm kiếm, nhưng không ai có thể phát hiện ra bóng dáng của bọn họ.

"Đi bên kia tìm, mau! Không được để cho người chạy thoát!"

Không biết qua bao lâu, đợi sau khi âm thanh quanh mình đều biến mất, Thanh Thần mới thở dài một hơi, mà lúc này, cũng mới phát hiện ra người đàn ông bên cạnh đang không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm.

"Em với ai, học những thứ này?" Nhìn trán Thanh Thần mồ hôi chảy ròng ròng, tròng mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua ánh sáng trong sáng.

"." Thanh Thần hơi ngẩn ra, giọng nói có chút khàn: "Khi còn bé, học qua với giáo sư trường cảnh sát"

Mộ khải, là cục trưởng cục an, chú di bên cạnh mình, tất cả đều là cảnh sát, những thủ đoạn khắt khe cấp này, cô từ nhỏ đã học được không ít.

Chỉ là không nghĩ đến, có một ngày, thật sự có đất dụng võ.

"Tại sao cứu tôi?" Giọng nói người đàn ông có chút trầm thấp, tầm mắt canh chừng cô cũng tràn đầy tìm tòi nghiên cứu: "Tôi chết, em liền tự do."

"Bởi vì anh đã cứu em." Thanh Thần đi theo bên cạnh anh, vừa đi vừa nói.

Đột nhiên dừng bước lại, Mạc Lãnh Tiêu nhẹ nhàng nâng cằm của cô, đem mặt đưa tới: "Tiểu nha đầu, em không chú ý nguy hiểm đến tìm tôi, nguyên nhân thật sự đơn giản như vậy?"

"Thật ra thì" Khẽ rừ mí mắt xuống, cô khe khẽ thở dài: "Thật ra thì, anh biết nguyên nhân, không phải sao?"

Tình cảm của cô, cô không tin anh không nhìn ra được.

Không đợi câu trả lời của anh, cô ngẩng đầu lên, phát hiện anh cũng không nhúc nhích bất định tại chỗ, trông mắt cực kỳ lạnh mà nhìn phương xa.

"Làm sao vậy?" Cô không tự chủ theo nhìn tầm mắt của anh.

"Băng tuyết." Một tay kéo ván trượt tuyết giẫm ở dưới chân sang, một tay chặn ngang ôm lấy Thanh Thần, động tác của Mạc Lãnh Tiêu mau lẹ giống như con báo, bắt đầu trượt xuống dưới dốc: "Om chặt tôi, không cho phép buông tay."

Ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh, Thanh Thần ôm thật chặt gáy của anh, đầu cũng tựa vào trong ngực của anh, để tránh ngăn cản tầm mắt của anh.

Sau lưng, tiếng vang băng tuyết ù ù không ngừng đuổi theo bọn họ, hơn nữa có khuynh hướng càng ngày càng gần!

Tốc độ trượt nhanh như vậy, nhanh đến mức Thanh Thần gần như cũng có thể cảm thấy khi khối tuyết đánh vào người thì trên lưng mình liền đau đớn giống như bị hòn đá đánh vào, nhưng cô chỉ là cắn chặt răng, không để cho bất kỳ thanh âm gì từ trong miệng phát ra.

Bởi vì cô hiểu, anh ở phía sau mình, chịu đựng ngăn gió và bị tập kích trước mặt so với cô nặng hơn, lớn hơn!

Nghe tiếng băng tuyết y hệt như sư tử gầm, nhìn phía trước có một tảng đá lớn cao cao đứng vững ở giữa không, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực cố làm bình tĩnh, nhẹ nhàng kéo kéo môi mồm: "Tiểu nha đầu, sợ không?"

"Không, không sợ." Ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông về mặt nặng nề đó, Thanh Thần không chậm trễ chút nào nói.

Đúng, cô không sợ. Mặc kệ anh muốn làm cái gì, cô đều không sợ.

Bởi vì, cô rúc vào trong ngực của anh.

Cũng bởi vì cô biết, giờ khắc này, mặc kệ gặp phải cái gì, cô đều không sẽ tách ra với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Muốn cô có được không?

Cúi đầu, nhìn ánh mắt Thanh Thần hoàn toàn tin cậy, Mạc Lãnh Tiêu cười.

Đôi tay ôm lấy Thanh Thần thật chặt, anh bình tĩnh lại, mặc cho hai người bay qua tảng đá lớn kia, sau khi bay cao trên không trung hai giây, cùng nhau rơi xuống trên mặt tuyết!

Một khi thân thể dính tuyết, không để ý đến đau đớn trên người, Mạc Lãnh Tiêu lập tức nắm tay Thanh Thần, nhanh chóng lôi kéo cô nấp vào dưới tảng đá lớn!

Mà trận tuyết kia như sóng diên cuồng, cũng ở thời khắc đó, ùn ùn kéo đến che xuống.

————— tuyển phân cách cô nàng mè —————

Bởi vì có tảng đá lớn trợ giúp, Mạc Lãnh Tiêu và Mộ Thanh Thần không bị hoàn toàn chôn vào trong tuyết, mà là ở một cái nho nhỏ, trong không gian tối đen.

Sau khi đợi tinh thần và trí tuệ hoàn toàn khôi phục, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở cánh tay trái, mà khí lạnh cũng bắt đầu thấm vào tứ chi do anh dựa vào tường tuyết sau lưng, anh nhăn đầu lông mày, nhìn cô gái nhỏ bé trước người: "Tiểu nha đầu, em làm sao vậy?"

"Em không sao." Thanh Thần nhin được đau đớn trên người, ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra âm thanh: "Lãnh, vết thương của anh."

"Không có việc gì." Giọng nói anh lạnh lùng, đứng lên, bắt đầu dò xét bốn phía.

Thanh Thần ở đáy lòng thở dài một cái, cũng học hành động của anh, kiểm tra xung quanh vách tường tuyết, nhìn một chút có bộ phận nào tương đối mỏng hay không, có thể tạo điều kiện cho bọn họ xuyên ra.

Vậy mà lấy được đáp án lại làm kẻ khác nhụt chí, tình cảnh của bọn họ cũng không tốt, thậm chí có chút hỏng bét.

Lông mi Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống, nhìn người phụ nữ cực kỳ yên tĩnh: "Lạnh không?"

"Không lạnh." Thanh Thần nâng lên nụ cười thoáng qua, để cho anh yên tâm.

Nhưng cô hiểu, điều này chẳng qua cũng là an ủi lời của mình thôi, ở trong động tuyết bịt kín cái này, cho dù trên người mặc quần áo nhiều hơn nữa, cũng còn không chống đỡ được lạnh lẽo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thanh Thần cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, trên lưng truyền tới cảm giác vô cùng đông lạnh quả thật làm cô tứ chi đều muốn kết băng.

Ngay cả hàm răng của cô, cũng không chịu nổi không khí lạnh lẽo.

Vì che giấu phản ứng của mình, cô chậm rãi di chuyển thân thể, nhưng trong lúc bất chợt, cả người cô bị một tay ôm!

"Lãnh Anh" Con người mùa thu trũng lún, nhìn người đàn ông đem lấy chính mình ôm vào trong ngực, không hề đứt đoạn cởi quần áo của mình, cô hoảng sợ!

Anh, anh.

Tuyết, bị anh bá đạo kéo ra, bàn tay lại đem mục tiêu chuyển dời đến tuyết bên trong quần áo của cô.

Thanh Thần bắt đầu dùng sức giằng co, lại vô ích: "Lãnh, đừng, đừng."

Ông trời, anh bị điên rồi sao? Làm sao đột nhiên, cứ như vậy?

Mạc Lãnh Tiêu không thấy kháng nghị của cô, đã man xé quần áo của cô ra, còn muốn đem nửa người trên của cô dán tới trước ngực anh, mà tay, chặt chẽ nắm eo nhỏ của cô.

"Không muốn chết ở chỗ này, liền ngoan ngoãn." Vuốt ve sau lưng của cô, trong tiếng nói của anh tràn đầy uy hiếp: "Tiểu nha đầu, tôi đối với một người con gái sắp đông thành nước đá không có hứng thú."

"Anh." Cảm giác một hồi ấm áp do ngực của anh truyền tới trên người mình, Thanh Thần mất đồ, lỗ mũi cũng chua: "Lãnh."

"Tại sao, tại sao muốn đối với em tốt như vậy." Không muốn anh nhìn thấy nước mắt trong mắt mình, cô cúi đầu, ngửi mùi vị dành riêng của anh.

Mùi vị đó, cô quen thuộc, cũng mê luyến.

"Chỗ nào tốt?" Đề ý tóc của cô, trong mắt của anh thoáng qua một mảnh một cái chớp mắt chần chờ, ôm lấy tay của cô, càng dùng sức.

Sức lực này, khiến cho cô hơi đau, nhưng cô lại thích ôm như vậy: "Dù sao, thật là tốt."

"Lãnh." Nhẹ nhàng gọi tên của anh, ẩm ướt trong mắt cô càng ngày càng nhiều: "Em không muốn tách ra với anh, tuyệt đối không muốn."

Nhưng mà, điều này, giống như không thể nào. Cô biết.

"Tiểu nha đầu, đừng luyến tiếc tôi." Trong mắt đen thoáng qua một tia ánh sáng hiếm thấy, giọng của Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp lại lạnh lùng kiêu ngạo.

"Àm!"

Một tiếng vang thật lớn, cách bọn họ không xa, tuyết lại sụp đổ một khối.

Thân thể Thanh Thần, run rẩy không ngừng.

Lông mi dài mơ hồ nhú lại, anh đem lấy đầu cô ép vào trong ngực, thật chặt: "Đừng sợ, Tôi ở đây."

Nước mắt trong mắt, cứ như vậy rơi xuống.

Thanh Thần mím môi, tâm, bởi vì một câu nói của anh, đau.

Cô rất muốn hỏi, anh có thể ở bao lâu, nhưng mà, cô không ngốc, cô không hỏi.

"Lãnh." Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người, con người trong suốt này chớp cũng không chớp theo dõi anh: "Anh yêu em, có được hay không?"

Thân thể anh, hơi cứng đờ, trầm mặc chốc lát: "Nghĩ rõ ràng?"

"Nghĩ rõ ràng." Thân nhiên đối với mắt của anh, cô dùng ánh mắt đem lấy kiên định của chính mình truyền lại cho anh: "Em, sẽ không hối hận."

Đôi môi mềm non của cô, to gan hôn lên môi của anh, lạnh như băng.

Mạc Lãnh Tiêu neho mắt lại, nhìn cô vụng về hôn mình, giờ tay lên nắm chặt đầu của cô, đôi môi nóng bỏng như lửa trong nháy mắt đoạt lại quyền chủ động

"Lãnh." Cô dùng từng tiếng kêu gọi quyến rũ tinh thần anh, hơi thở của anh căng thẳng, nhắm mắt lại, bởi vì tay nhỏ bé của cô trúc trắc muốn làm gì thì làm

Lúc mơ hồ, Thanh Thần càng gần sát anh, đường cong yếu điệu kết hợp với anh chặt chẽ. Cô nhu, cùng anh cương, để cho anh cảm nhận được sự kỳ diệu khác biệt lẫn nhau, trái tim như muốn ra khỏi ngực.

"Lãnh." Đò mặt, đem nụ hôn đặt vào khoe miệng của anh, trẻ trung như cô, căn bản không biết sau đó phải làm thế nào: "Lãnh. Anh có biết hay không."

Em, rất yêu anh. Bốn chữ này, cô nhẹ nhàng ngậm cho phép ở trong lòng.

Kéo thân thể của cô qua, anh xác định hỏi cô: "Biết cái gì?"

"Tiểu nha đầu?" Giọng anh khàn khàn, cái trán đối diện với cô: "Em muốn nói gì?"

Cô nhẹ nhàng cười, tay nhỏ bé vòng qua gáy của anh, tham luyến chút hạnh phúc muốn cầu xin này: "Em muốn nói, anh, bộ dạng rất đẹp mắt."

. Lời nói dừng lại trong lòng, nhưng không ngừng nước mắt trong mắt.

Thân thể, chợt ngẩn ra, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn đi ẩm ướt trên mặt cô: "Khóc cái gì?"

"Không có, chỉ là có chút sợ." Cảm thụ được anh dịu dàng hiếm thấy, cô nhắm mắt lại, tựa vào trong ngực của anh.

Vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra, anh còn chưa có hành động, cô cũng có chút như nhũn ra.

Cô, thật sự là người đàn bà xấu đi. Biết rất rõ ràng, không thể nào cùng với anh, vì sao, càng muốn dùng chính là phương thức này, tìm kiếm một chút ký ức vì mình?

Mộ Thanh Thần, mày là đứa ngốc, đại ngốc.

Dừng khí mới vừa chủ động toàn bộ không còn, tâm tư của cô rối loạn.

Bộ dáng then thừng đúng hợp tâm ý của anh, Mạc Lãnh Tiêu kéo một cái tay của cô qua, roi vào trên lồng ngực cô, nụ hôn của anh vẫn dịu dàng như cũ.

"Đừng căng thẳng." Anh nói, ôm cô vào trong ngực, bàn tay tỉ mỉ vuốt ve da thịt mềm mại của cô.

"Thả lỏng." Cảm nhận được thân thể cô cứng ngắc, anh ở bên tai của cô an ủi.

Bàn tay thăm dò vào giữa chân của cô, thân thể của cô run lên, không dám mở mắt ra, chỉ có thể dùng sức gặt đầu một cái, "Ừ."

Thân thể cô, theo tay của anh, khẽ run.

Chợt, cô bị anh đè ở phía dưới.

Quần áo bọn họ đã sớm rơi xuống đất, nhiệt độ hòa hợp lẫn nhau, mặt cô đỏ.

Bỗng chốc, anh vùi vào bên trong thân thể của cô, đây rõ ràng đau, để cho cô cau mày.

"Lãnh, đau." Cô há mồm hít khí, giữa lòng mày thanh tú mỏng manh lắm tấm mỡ hôi mỏng, nhiệt độ bên ngoài, rõ ràng cực kỳ thấp, bọn họ cũng đang kết hợp như vậy, nổi lên mồ hôi.

Anh có chút khó khăn động hai cái, chỉ nghe thấy cô mềm nhũn rên rĩ, âm điệu kia, khiến cho anh không cách nào suy tư.

Tốc độ anh nhanh hơn, hai mắt như lang như hổ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giống như là muốn ăn thịt người.

Lúc này Thanh Thần đã sớm mất cỡ đo lường mặt, căn môi dưới không cho mình phát ra tiếng, nhưng thủy chung không cách nào ngăn cản âm điệu mềm mại kia tràn ra môi đỏ của mình.

Mà anh, hình như so với cô càng khó chịu, vùi đầu ở ngực của cô, không ngừng thở gấp.

Anh ở trên người của cô không ngừng đòi lấy, một lần lại một lần giải thoát nóng rực của mình.

Trong tuyết dưới ánh trăng, một mảnh kiêu diễm.

"Lãnh, đừng mà. Buông em ra, đừng mà."

Không thể chịu đựng đòi lấy kịch liệt như vậy, Thanh Thần hô hấp ngắt quãng kêu khóc, tay nhỏ bé đẩy bờ vai của anh.

Anh cúi mặt xuống, hôn môi của cô, đầu lưỡi chặn cô, để cho cô nói không ra đầy đủ, chỉ có tiếng khóc nức nức nở nỏ.

Cô giãy giụa sẽ chỉ làm anh càng thêm hưng phấn, cảm giác chua chát hung dữ theo hành động càng ngày càng nóng rực của anh che mắt cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhu thuận, ở trong gió đơn giản.

Không biết kiên trì bao lâu, Thanh Thần cuối cùng không còn một chút hơi sức, không còn ý thức xụi lơ ở trong lòng anh.

————— tuyến phân cách cô nàng mèo —————

Nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, Thanh Thần ngây ngốc ngồi ở trên giường của mình, cũng không nhúc nhích một chút.

Đúng, trên giường của mình. Hai ngày trước, cô từ trên thế giới Bạch Tuyết xinh đẹp trở lại. Trở lại thành phố Hải Ninh của cô, bị đưa đến trong biệt thự Mạc Lãnh Tiêu mới mua cho cô.

Cô và Mạc Lãnh Tiêu, được cứu. Chẳng qua là khi sau khi cô tỉnh lại, bên cạnh trừ Tiết Khả Nhân và Nguyễn Hoài Viễn lo lắng cho cô, chỉ có Dịch Hàn đó luôn là bộ mặt băng nghiêm, cũng không có anh.

Cô biết, anh không gặp chuyện không may, cô luôn luôn chờ anh đến gặp cô.

Nhưng liên tiếp hai ngày, anh không xuất hiện, giống như biến mất. Cô cho là anh có thể dụ dỗ nhiều hơn một chút thời gian, cho dù là mấy ngày.

Chỉ là. Cô giống như lại hy vọng xa vời.

"Tiểu thư." Đứng ở bên cửa, Dịch Hàn nhìn Mộ Thanh Thần lẳng lặng ngăn người, giọng nói không có một chút nhiệt độ: "Bữa trưa chuẩn bị xong."

Quay đầu lại, trong con ngươi trong suốt của cô lóe lên trong tầm mắt của anh.

"Anh ăn trước đi, tôi không đói bụng." Nhàn nhạt nâng lên nụ cười thoáng qua, nụ cười kia không diễn tả đầy mắt.

Không di chuyển bước chân, Dịch Hàn chỉ đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi.

"Dịch Hàn, tôi là thật sự không đói bụng." Thấy ý tứ của anh không hề rời đi, Thanh Thần thở dài: "Anh đi ăn cơm trước, có được hay không? Tôi sẽ tự chăm sóc mình tốt."

Mạc Lãnh Tiêu, là lo lắng cho cô sao? Đem người anh tin tưởng nhất, ở lại bên cạnh cô. Hay là. Chỉ muốn cho anh ta đi đến đốc thúc mình, cuộc sống bình thường?

Nếu như anh có một chút quan tâm mình, làm sao sẽ không đến thăm cô đây?

Trái tim, mơ hồ đau. Mắt có chút chua xót, cô mím môi ngẩng đầu lên, dùng chính là phương thức này, hóa giải uất ức không nên tràn ra.

"Nếu như, cô muốn thấy anh ấy, tôi dẫn cô đi."

Lạnh lùng xoay người, Dịch Hàn khó có được chủ động phá vỡ trầm mặc như vậy.

Thân thể ngẩn ra, nhìn bóng dáng anh thẳng đứng, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Dịu dàng trong mắt kia, đả thương cô

Gặp anh? Cô có thể không?

Anh, có muốn gặp cô không?

Không gặp anh, nhưng cô không yên tâm, cô muốn biết, anh khỏe hay không, cô muốn biết, vết thương trên người của anh, thế nào rồi, cô muốn biết.

"Tôi ở trong xe chờ cô." Không đợi cô nói chuyện, Dịch Hàn cất bước rời khỏi phòng của cô.

Nắm lại mắt, Thanh Thần từ trên giường nhảy xuống, đi đến trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, cô nhẹ nhàng cười: "Mộ Thanh Thần, thì ra mày nhớ anh ấy đến vậy, nhớ đến mức mỗi một người, cũng biết."

Xe vững vàng chạy ở trên đường, chạy vòng vòng, hơn nửa tiếng, cuối cùng đã đến một thành phố xa lạ.

Nơi này, là nơi cô chưa bao giờ đến.

Ở đây rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta khó có thể tin, cho dù ở trong mùa đông, ở đây Hoa Bách Hợp còn nở rộ mềm mại.

Ở đây rất phồn vinh, những tòa nhà lớn khắp nơi, nhìn qua cũng biết là nơi có nền kinh tế phát triển cao.

Xe dừng ở trước một tòa nhà to lớn, nhìn tên của tòa nhà này, cô biết, đó là một địa điểm làm việc khác của Mạc Lãnh Tiêu.

Cô ngồi yên ở ghế sau xe, nhìn tòa nhà trước mắt, cô nhìn cửa, mắt không dám chớp một cái, chỉ sợ bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy anh.

Ở khu vực buôn bán trung tâm, người qua lại rất nhiều, cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Ngồi ở trong xe, cô lo lắng nhìn về nơi xa. Nhiệt độ trong lòng lạnh đi một chút xíu, cổ họng giống như ngậm ô mai, muốn ới mà không ra, muốn nuốt mà không trôi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người muốn gặp kia, từ đầu đến cuối không xuất hiện.

Dịch Hàn ngồi yên ở trên ghế lái, không nhúc nhích nhú lông mày, chờ đợi cùng cô. Khuôn mặt tuấn mỹ kia, giống như một pho tượng điêu khắc, không có một chút nét mặt nào.

Một đôi mắt đẹp trong sáng không ngừng lưu chuyển, mong đợi người xuất hiện, cô bị thứ nhớ nhung kia ăn mòn, trong lòng có chút chua xót.

Không gặp anh một lần, cô cảm thấy khó chịu, bởi vì cô muốn biết anh có khỏe không.

Hít hít lỗ mũi, cô cắn môi, ngo ngắc ngồi ở ghế sau cầu nguyện, mau mau nhìn thấy anh!

"Đi ăn cơm trước đã." Đột nhiên, truyền đến thanh âm lạnh lẽo.

Cô hơi sững sờ, hít mũi một cái, nhẹ giọng nói: "Có thể, đợi thêm một lát không? Đợi lát nữa ăn, tôi không đói bụng."

Tất cả tài sản lớn nhỏ và công ty, cô đều đến rồi, tại sao có thể cứ rời khỏi như vậy? Không gặp được anh, cô ăn cái gì cũng không vào.

Dịch Hàn không lên tiếng, chỉ là tầm mắt nhìn sang chỗ khác, anh luôn luôn không thích quản những việc của người khác.

Nếu không phải thiếu gia bảo anh ở lại bên người cô, anh không sẽ quan tâm cô, ăn cơm hay không, có ngủ hay không, đều không liên quan đến anh.

Chỉ là, "Chăm sóc" trong suốt một năm này, cảm giác như biến thành thói quen?

Tựa người vào ghế sau lưng, Thanh Thần vẫn nhìn chăm chăm cửa như cũ.

Đột nhiên, một bóng dáng to lớn cao ngạo ở xa xa, liền hấp dẫn ánh mắt của cô. Cô cắn môi, ánh mắt vì vậy mà dừng lại.

Mới hai ngày không gặp, làm sao, cô cảm thấy giống như là không gặp anh cực kỳ lâu?

Khuôn mặt kia khiến cho cô mê muội, vẫn đẹp trai vô cùng như cũ. Khí chất ưu nhã cao quý kia, cho dù tỏ ra hờ hững, cũng hoàn mỹ không ai bằng.

Ánh mắt của cô theo anh di chuyển mà lưu động, tay nhỏ bé không nhịn được đưa về phía bên cạnh cửa xe.

Vừa lúc đó, bóng dáng cao lớn kia, đột nhiên xoay người lại.

Cùng lúc đó, bóng dáng xinh đẹp màu xanh dương cũng rơi vào tầm mắt của cô.

Trái tim, khẽ đau.

Nhìn người con gái được Mạc Lãnh Tiêu giang tay ôm vào lòng, trên mặt kia đầy hạnh phúc, làm đau nhói trái tim Thanh Thần, mà giữa hai lông mày người đàn ông trong nháy mắt nhuộm đầy dịu dàng và thương tiếc, càng thêm đã thương mất cô.

Dịu dàng như vậy, thương tiếc như vậy, sùng ái như vậy, cứ hấp dẫn ánh mắt Thanh Thần như vậy.

Tay nhỏ bé, nắm lại thật chặt, trái tim, không ngừng co rút đau đớn.

Đối với mình, Mạc Lãnh Tiêu chưa từng toát ra vẻ mặt say lòng người như vậy, vẻ mặt kia, khiến cho cô có chút ghen tỵ.

Cô biết, một người đàn ông, nếu không có tình yêu nồng đậm, không thể nào thể hiện nhu tình như vậy.

"Trời lạnh như thế, làm sao em cứ như vậy chạy ra ngoài? Thân thể vừa mới khỏe, không phải nên nghỉ ngơi nhiều sao?"

Giọng nói từ tính, truyền vào lỗ tai Thanh Thần, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc là giọng nói vững vàng, xa lạ là giọng nói dịu dàng.

Người con gái ở trong lòng anh ngẩng mặt lên, đẹp như vậy, đẹp khiến cho người ta không kiềm hãm được muốn thân mật: "Em lo lắng thương thể của anh, anh Sách nói, anh là người vội vàng, sẽ không chú ý thân thể."

"Vậy em phải ở lại bên cạnh anh, anh liền chắc chắn chú ý thân thể." Người đàn ông nhỏ giọng đầu độc, dẫn đến người con gái trong ngực mắc cỡ mặt đỏ bừng: "Em, nhưng em"

"Không có nhưng nhị gì hết."

Dịch Hàn từ trong gương nhìn ánh mắt cô thất vọng, nước mắt yêu kiều kia đang lưu chuyển ở trong mắt, chỉ lát nữa là rơi xuống.

Anh nhìn theo ánh mắt của cô, trong con ngươi xanh thẳm không biết là cảm xúc loại nào: "Muốn đi đến sao?"

Anh hỏi, cho dù biết không phù hợp.

"Không, không cần." Thanh Thần lắc đầu, nhỏ giọng nói, không cần, không cần nhìn, nhìn cũng là vô ích!

Anh có giai nhân trong ngực, mình cần gì đi quấy rầy bọn họ.

Dịch Hàn chỉ lẳng lặng nhìn một bên mặt của cô, trầm mặc. Ngồi xe lâu như vậy tới đây, chỉ vì nhìn một màn để cho mình đau lòng, đáng giá không?

"Chúng ta đi thôi." Quay đầu, Thanh Thần không dám nhìn gương mặt tuấn tú khiến cho cô nhớ thương nữa: "Tôi đói rồi, muốn đi về."

Nước mắt của cô, rơi vào gương mặt của cô, óng ánh trong suốt, làm cho long người đau.

Dịch Hàn khởi động xe lùi lại, xe chạy ra khỏi chỗ đậu xe, lẩn vào trong dòng xe cộ, nước mắt của cô, không ngừng rơi.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bộ dáng khổ sở kia, làm cho người ta nhìn có mấy phần không đành lòng.

Vốn cho là, cô sẽ hỏi thăm về chuyện người con gái kia, nhưng suốt dọc đường đi, cô cũng cực kỳ yên tĩnh, Dịch Hàn giật giạt lòng mảy, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói được gì.

Trong đầu, là mỗi một lần chung đụng với anh, bên tai, là giọng nói mê hoặc lòng người của anh.

Một năm này, từng ly từng tý với anh, vậy mà không phai nhạt đi chút nào trong cuộc sống của cô.

Chỉ là, hôm nay tình mộng, vẫn chưa về xong, coi như không bỏ được, cô cũng không thể không dừng lại bút trong tay.

Lãnh, em đã từng nói với anh, em thích cây cát cánh là bởi vì: truyền thuyết, hoa cây cát cánh nở biểu tượng cho hạnh phúc lần nữa phù xuống. Chúng ta có thể nắm được hạnh phúc.

Lãnh, thật ra thì anh không biết.

Truyền thuyết, hoa cây cát cánh nở đại biểu hạnh phúc lần nữa phù xuống. Nhưng có người có thể bắt được hạnh phúc, có người lại nhất định không có duyên với nó, bắt không được nó, cũng không giữ được hoa.

Thật ra thì, hoa cây cát cánh có hai tầng hàm nghĩa: một loại là tình yêu vĩnh hằng, mà một loại là —— tình yêu vô vọng.

Tình yêu vĩnh hằng, cũng như anh thâm tình đối với cô ấy, tình yêu vô vọng, cũng như em cố chấp níu kéo đối với anh.

Mặc kệ thế nào, em đều sẽ đem này phần tình yêu vô vọng này coi trọng ở bên trong lòng của mình, mặc dù, nó còn chưa nở hoa, cũng đã qua thời kỳ nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tin vui hay tin dữ

Trong khoảng thời gian này, cô vui đầu vào bài vở và bài tập nâng cao ở trường học, cũng dành nhiều thời gian cho bạn bè hơn.

Nhưng mà bí mật trong lòng cô, cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai.

Ngay lúc đó, một chiếc xe cao cấp, đỗ ngay cạnh cô, cửa kính hạ xuống. Khuôn mặt đáng yêu của Tiết Khả Nhân xuất hiện ngay trước mắt.

"Thanh Thần, lên xe, lên xe"

Mím môi cười, cô không từ chối, tài xế giúp cô mở cửa xe.

Ngồi xuống bên cạnh Tiết Khả Nhân, Thanh Thần trừng mắt nhìn: "Cậu tìm mình, có chuyện gì sao?"

"Cũng không phải chỉ có họ mới có xe." Tiết Khả Nhân liếc cô một cái: "Về sau, mình sẽ tới trường đón cậu, nếu cậu ở chỗ anh ta không thoải mái, cứ đến nhà mình, nếu không thích, có thể thuê một phòng ở bên ngoài!"

Lúc này nhìn Thanh Thần có chút biến hóa, cô không phải không biết, người khác có thể không biết, nhưng Tiết Khả Nhân cô sao lại không biết, tuy rằng cô ấy đang cố gắng mỉm cười, nhưng cô ấy lại không hề vui vẻ.

Mỗi khi Thanh Thần cầm bút vẽ lên đường như đều nhớ đến một người, lại ngăn người ra. Ngồi xuống cũng mất một hai ngày.

Ngày hôm qua, bởi vì tò mò, Tiết Khả Nhân nhìn vào bức tranh của cô ấy.....

Vừa nhìn thấy, cô suýt chút nữa bị dọa chết.

Một tập tranh dày như vậy, chỉ vẽ một người duy nhất, tuần mỹ như vậy, lạnh lùng như vậy, cô nhận ra, người đó chính là Mạc Lãnh Tiêu.

Tuy rằng Thanh Thần chuyện gì cũng không nói, nhưng cô biết, trong lòng cô ấy, lúc nào cũng tràn đầy hình bóng của người đàn ông kia.

"Không cần, không cần phiền như vậy." Thanh Thần mỉm cười cự tuyệt, trong lòng lại đầy cảm động: "Tớ rất thích chỗ ở hiện tại, không cần thiết phải tìm phiền toái."

"Phiền toái, làm sao lại phiền toái chứ! Chỉ cần cậu thật sự vui vẻ, thì không hề phiền toái."

Còn không kịp mở miệng, Thanh Thần bỗng cảm thấy trong ngực tràn lên cảm giác buồn nôn, vội vàng che miệng lại: "Dừng, dừng xe...."

"Thanh Thần, cậu sao thế?" Tiết Khả Nhân vỗ vào lưng cô, giúp cô có thể thở.

Ngẩng lên khuôn mặt tái nhợt, Thanh Thần khẽ lắc đầu: "Không có gì, thật ra mấy ngày nay có chút không thoải mái.... Có thể là bị cảm"

Tiết Khả Nhân mở to hai mắt, bị cô dọa không ít: "Tớ nói này, Thanh Thần.... Cậu, cậu không phải là có thai chứ?"

"..." Thanh Thần ngây ngẩn cả người, mang thai? Mang thai! !

Nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, Tiết Khả Nhân không phân minh liền kéo Thanh Thần lên xe: "Chú Trương, mau lái xe... Đi bệnh viện!"

_____phân cách tuyến của cô nàng mèo_____

Đứng trên hành lang dài của bệnh viện, Tiết Khả Nhân lo lắng chờ đợi.

Ánh nắng bên ngoài chiếu rọi qua cửa sổ thủy tinh của hai bên hành lang, tạo thành trên sàn nhà một chiếc bóng thật to.

Thanh Thần cảm thấy chần đoán, lòng mảy mui lại, đi ra khỏi phòng phụ sản.

"Thế nào, thế nào, chẩn đoán thế nào, bác sĩ nói gì?" Vừa thấy cô đi ra, Tiết Khả Nhân do chờ lâu sớm đã đứng ngồi không yên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc, Thanh Thần cắn môi gật đầu: "Ừ, bác sĩ nói, tớ mang thai đã hơn hai tháng"

"Cái gì? Cậu thật sự....." Thật sự mang thai. Trời ơi!

Như không nghe thấy tiếng hét của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần nhìn chằm chằm vào chiếc bóng âm u trên khung cửa sổ, con người trong suốt một mảnh âm đạm.

"Thanh Thần, cậu đừng vội, đừng nóng vội, mình thấy như vậy đi....Đi xóa bỏ đứa bé này, bây giờ không có ai biết....." Trái với sự bình tĩnh của Thanh Thần, cô thật sự cảm thấy sốt ruột.

Nâng mi mắt lên, Thanh Thần dịu dàng mở miệng: "Khả Nhân, tớ muốn về nhà."

Lời nói bình tĩnh như vậy, chính là điều lóe ra trong ánh mắt kia, cô không biết làm sao hết.

Cô mang thai, mang thai con của Mạc Lãnh Tiêu. Sinh mệnh kia, ở trong chính bụng cô, đã gần ba tháng.

Nhưng cô, vì sao lại không hề vui mừng?

Gần ba tháng, nói cách khác, chính là đêm anh ấy uống rượu, cô đã mang thai con của anh.

Nhớ lại khi ở trên núi, cô ở trên tuyết hết lần lại nhảy xuống, còn cùng anh.... Không nghĩ tới, đứa bé lại không hề có việc gì.

Sinh mạng bé nhỏ kia, lại có thể kiên cường như vậy sao?

Nhưng vì sao.... Bác sĩ lại nói với cô, thân thể hiện tại của cô, căn bản không thích hợp để sinh đứa bé....Nếu cố ý sinh ra, cô có khả năng sẽ mất mạng.

Thân thể của cô quá yếu, không thích hợp để mang thai.

Cứ lo lắng như vậy, cô nhủ chặt mi lại, cô thật sự không biết, chính mình nên làm gì mới là tốt?

Ngồi trên xe, cô mới mở điện thoại, nhìn ghi lại số điện thoại trong tin nhắn.

Khi biết mình mang thai không hiểu sao trong lòng cô tràn đầy vui sướng, cô không cách nào tưởng tượng ra niềm vui đó.

Nếu như anh biết, có hay không cũng giống mình?

Tay khẽ di chuyển, màn hình di động dừng lại ở cái tên Lãnh, Thanh Thần cúi đầu thấp xuống, môi tái nhợt giật giật, do dự một lúc lâu, cuối cùng lại để điện thoại vào trong túi.

Đề xuống sự phiền muộn trong lòng, Thanh Thần chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Nói cho anh biết, còn cần thiết sao?

Hà có gì lại quấy rầy cuộc sống của anh, có lẽ anh của hiện tại, đã sớm quên còn có một người tên Thanh Thần.

Cô cần gì phải tự làm mất mặt mình?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Thanh Thần nở nụ cười, kỳ thật chỉ cần có một người cảm thấy niềm vui này cũng là rất tốt rồi.

Có lẽ có đứa bé này, chính mình sẽ không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Huống chi, đứa bé này, là của cô và anh, của bọn họ.

Tay bất giác sờ lên nơi bụng bằng phẳng, ở nơi đó, có đứa bé của bọn họ, khoe môi khẽ cong lên, Thanh Thần bỗng muốn hạnh phúc muốn kêu to.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không ngừng biến hóa kia, Tiết Khả Nhân nóng nảy, nhìn bộ dạng hiện tại của Thanh Thần, cô có thể hiểu, cô ấy sẽ không bao giờ bỏ đứa bé này.

"Thanh Thần, Thanh Thần....Cậu, thật sự không muốn bỏ đứa bé này sao?" Kéo tay cô, Tiết Khả Năng cũng không biết làm gì vào lúc này.

Mở mắt ra, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần hơi giật mình: "Khả Nhân, cậu...."

Cô ấy muốn làm hại con của cô sao?

..... Vì sao? Vì sao lại muốn hại con cô?

"Thanh Thần, cậu cần phải biết..... Cậu, mới mười tám tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ. Cậu còn đang đi học, thành tích của cậu lại tốt như vậy, chẳng lẽ cậu không muốn đi học nữa sao? Cậu hiện tại còn đang ở trọ, bản thân lại yếu đuối như thế, ai sẽ giúp đỡ cậu chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Phá bỏ đứa bé

"Hơn nữa, nếu cậu cố ý sinh ra đứa bé, cậu có nghĩ đến tương lai của nó hay không?" Tiết Khả Nhân nhíu chặt mày lại: "Đứa bé sinh ra không có cha, nó.... Nói sau đi, hiện tại, cậu muốn làm gì để nuôi sống chính cậu và đứa bé đây?"

"Hay là nói, cậu nghĩ... nói cho Mạc Lãnh Tiêu?" nếu mà như vậy, nếu người đàn ông kia chịu trách nhiệm, vậy thì tốt, nhưng nếu hắn không nhận thì sao?

"Khả Nhân" lên tiếng cắt đứt câu hỏi đầy lo lắng của cô ấy, trong mắt Thanh Thần không có nhiều gợn sóng: "Minh biết, cậu tốt với mình. Minh đồng ý với cậu, mình sẽ suy nghĩ thật tốt, được không? Đừng lo lắng cho mình..."

"Nhưng..." "Còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy sự kiên trì trong mắt cô, Tiết Khả Nhân không nói nữa. Cô biết cô ấy, tính cách Thanh Thần dù dịu dàng, nhưng nếu cô ấy đã quyết định chuyện gì, dù ai đó có nói như thế nào, cũng không thay đổi.

Thở dài, Tiết Khả Nhân nắm tay cô: "Mặc kệ như thế nào, mình đều luôn ở bên cậu"

Cho dù cô ấy muốn sinh đứa bé này ra, Tiết Khả Nhân cô chính là mẹ nuôi của đứa bé rồi.

"Khả Nhân, cảm ơn cậu." Mỉm cười, Thanh Thần cảm kích nhìn cô ấy.

đường phân cách của nàng mèo

Một người, ở một nơi xa lạ, sau khi biết được mình mang thai, Thanh Thần bỗng cảm thấy mình có chút khản trương.

Nghi học, Thanh Thần đi đến bệnh viện, cục cưng mới được ba tháng, thân thể vẫn chưa có dấu hiệu gì, nhưng cô dường như có thể cảm nhận sự tồn tại của đứa bé.

Kiểm tra xong, bác sĩ nhìn cô lo lắng: "Mộ tiểu thư, chúng tôi đề nghị, cô nên bỏ đứa bé trong bụng."

Lòng cô run rẩy: "Cái gì?" Thanh âm cũng trở nên run run, cô có hơi nói không ra lời.

"Mộ tiểu thư, thân thể cô quá yếu, chúng tôi đề nghị phá bỏ đứa bé này, nếu cô vẫn muốn sinh ra đứa bé, thân thể cô rất có thể sẽ bị suy yếu theo."

Thanh Thần ngẩng đầu không thể tin, con người trong mắt sáng ngời khê di chuyển.

Không được, không thể, cô không thể phá bỏ đứa bé này. Đứa bé này là người thân duy nhất của cô, trụ cột duy nhất, cô làm sao có thể phá bỏ nó?

Ông trời ơi, vì sao lại có thể tàn nhẫn như vậy, vì sao đứa bé còn chưa được sinh ra, đã muốn cướp đoạt quyền sống của nó?

Không được... Huống chi, đứa bé này, là của cô và Mạc Lãnh Tiêu, là mối liên hệ duy nhất của bọn họ, cô yêu anh, nhưng nhất định không thể cùng anh ở một chỗ, hiện tại, ngay cả khi cô muốn đem theo cốt nhục của anh lặng lẽ ra đi, cũng không thể ư?

Không ngừng lắc đầu, cô không tin, cô không tin bác sĩ lại có thể đưa ra quyết định tàn nhẫn như vậy.

"Không, không thể, tôi sẽ không phá bỏ đứa bé này, tôi muốn đứa bé này." Cô cầm lấy tay bác sĩ, cầu xin: "Mặc kệ có nguy hiểm thế nào, tôi phải sinh đứa bé này"

Bác sĩ chỉ nhìn cô lắc đầu: "Mộ tiểu thư, cô đang mang thai, nên ở bệnh viện tĩnh dưỡng, chúng tôi sợ rằng có điều gì ngoài ý muốn, ba ngày trước cô đến kiểm tra sức khỏe, tôi đã nói với cô, cô có dấu hiệu sinh non, lần này..."

"Tôi van cầu bác sĩ, tôi không muốn bỏ đứa bé này. Tôi sẽ rất cẩn thận, thật sự.... Tôi, tôi không thể ở trong bệnh viện được?" trong lòng Thanh Thần còn có một tia mong đợi, ánh mắt chân thành động lòng nhìn thẳng vào bác sĩ.

"Anh, anh là cha của đứa bé?" Nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng bỗng nhiên đi vào phòng, đứng sau Thanh Thần, bác sĩ liền đặt toàn bộ sự chú ý lên anh ta: "Khuyến nhủ vợ anh đi, thân thể cô ấy, căn bản không thể mang thai"

Xoay người, con mắt nhìn vào người đàn ông mắt xanh lạnh im, Thanh Thần phản xạ có điều kiện giống như đang ngồi trên bông bột dậy; "Anh.... sao anh lại ở đây"

Khuôn mặt bất động của cô không còn tia huyết sắc, lông mày Dịch Hàn nhíu lại: "Lái xe xin nghỉ, tôi đi đón cô tan học."

Thân mình lao đảo lùi về sau, hai tay Thanh Thần chống lên mặt bàn phía sau, môi run nhẹ tái nhợt: "Anh, anh đã nghe thấy, có phải không?"

Trầm mặc gât đầu, Dịch Hàn cũng không phủ nhận.

Từ trên giường cô cố gắng đứng lên, muốn đứng nhưng đứng không được. "Dịch Hàn...." Trong mắt, nước mắt không ngừng tràn ra, Thanh Thần rụt rè mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu: "Đồng ý với tôi, đừng đem chuyện anh vừa nghe được, nói cho.... người khác..."

Lạnh lùng nhìn cô, trên mặt anh không có một tia biểu tình, không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

"Xem như tôi cầu xin anh." nhìn cô cầu xin, nước mắt cứ như vậy rơi xuống: "Anh yên tâm, tôi, tôi chỉ là cần đứa bé, chỉ như thế thôi. Tôi, tôi sẽ không đi quấy rầy anh ấy, cũng sẽ không nói cho anh ấy biết.....Giúp tôi, được không?"

Thân hình cao lớn, đến gần cô, lôi kéo cánh tay cô, Dịch Hàn đưa cô đến phòng bệnh: "Bác sĩ nói, hy vọng cô phá bỏ đứa bé"

Cô lắc đầu, ngồi trên giường bệnh khóc: "Dịch Hàn, tôi có thể, tôi thật sự có thể. Chỉ cần anh không nói cho anh ấy biết, đừng cho anh ấy biết.... Van xin anh, giúp tôi giữ bí mật được không?"

Nhìn bộ dạng khóc như mưa của cô hèn mọn như vậy, đôi mắt màu xanh tối sầm lại, thật lâu sau, anh gật đầu: "Được"

Mỗi ngày Dịch Hàn đều đến giúp đỡ cô, nhìn cô ăn cơm, nhìn cô vì đứa bé kia, không ngừng ăn cái gì đó, không ngừng cầu xin.

Lần đầu chạm mặt hiểu rõ trái tim, một mảnh run rẩy như vậy.

Thanh Thần ở trong bệnh viện suốt một ngày, mới trở lại biệt thự.

Mỗi một ngày, cô đều buộc mình phải ăn nhiều thứ gì đó, nhưng mỗi lần ăn xong, đều nôn ra.

Dịch Hàn thay cô mời bác sĩ tư nhân đến, bác sĩ nói cô trước khi mang thai, thân thể thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, lại thiếu máu, tụt huyết áp, huyết thấp, bây giờ, thân thể không điều trị tốt, còn có con, như vậy mà bồi bổ, sẽ chỉ làm thân thể bị tổn thương.

Mặc kệ thầy thuốc khuyên thế nào, Thanh Thần đều muốn giữ lại đứa bé.

Cảm xúc càng ngày càng dâng cao, cô càng sợ hãi mất đứa bé, thậm chí cảm thấy nếu không có đứa bé, cô thật sự sẽ điên mất.

Vào buổi sáng mỗi ngày, Thanh Thần đã bị tra tấn đến chết đi sống lại, nhiều lần yếu ớt đứng cũng không đứng được, căn bản không có sức đi lại.

Có đôi khi cô một mình nằm trên chiếc giường trống rỗng, so với thời điểm trước luôn cảm thấy cô đơn, vừa hợp, trừ bỏ Tiết Khả Nhân, cũng chỉ có Dịch Hàn lạnh lùng ít nói.

Muốn gặp người, cho dù đang ở trong mơ, cũng ít xuất hiện.

Chỉ là cô không thể khóc, đây chính là lựa chọn của cô, là chính cô chọn con đường này để đi, yên lặng yêu thương, chờ trong vô vọng, không ai ép cô, cô cũng không thể oán bất cứ ai.

"Cực cùng, chúng ta phải kiên cường.... Đã hơn ba tháng rồi, rất nhanh, là con có thể...." Cô khẽ vuốt phần bụng bằng phẳng, khẽ dịu dàng.

Cô nằm ở trên giường, không đi đến trường, không đi vẽ tranh, ngay cả Piano, cũng không chơi, cô không dám lộn xộn, trừ lúc vận động ngày thường, cô không dám đi đâu cả, luôn nhốt mình ở trong phòng.

Bởi vì cô sợ, cô làm loạn, sẽ làm tổn hại đến đứa bé.

Dịch Hàn đứng ở cạnh cửa, nhìn cô một bộ cẩn thận, hơi nhíu mi: "Ăn cơm." Lạnh giọng mở miệng, anh đưa đồ ăn cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Là cô ấy sao?

Thân thể gầy yếu như thế, làm sao có thể mang thai chứ?

Thanh Thần lặng lẽ ăn cơm, con anh đứng im lặng bên cạnh.

"Dịch Hàn, cảm ơn anh." Khẽ ngẩng đầu lên, cô khẽ nói.

Đối với tất cả những việc anh làm cho cô, đã sớm vượt qua cả những gì Mạc Lãnh Tiêu giao phó, nhưng chính cô ngoài nói lời cảm ơn, cũng chỉ có thể như vậy.

Dịch Hàn vẫn không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh cô, đến khi xác định cô đã ăn no mới xoay người rời đi: " Vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút."

đường phân cách của cô nàng mèo

Ban đêm, Thanh Thần ngồi trên sô pha trong phòng khách, lẳng lặng ngáy ngốc nhìn tivi đang mở.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, trong lòng cô lại trở nên vô cùng sợ hãi.

Nhìn phòng khách được trang hoàng xa hoa và phong cách, cô khẽ nhíu mày, nơi này sao lại xa hoa như thế, lại nhàn hạ như thế, tất cả đều làm cho cô không thể cảm thấy tức giận, càng làm cho cô không cảm nhận được hơi ấm gia đình.

Mọi chuyện dường như biến hóa rất kỳ ảo. Hoàn hảo, hiện tại cô đã có cục cưng, cô sẽ không còn cô đơn nữa.

Liên tục không đến trường học, cuộc sống cũng mất đi trọng tâm, đối với những hoài niệm về anh càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Nằm ở trên sô pha, Thanh Thần nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ...

Mười một giờ, một bóng người cao mặc tây trang màu đen đi vào màn đêm. Mạc Lãnh Tiêu đứng trước cổng biệt thự trầm mặc, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy sự lạnh lùng, cao thâm khó lường như thế.

Dịch Hàn nhìn dáng người cao ráo của anh, lạnh lùng lên tiếng: "Thiếu gia"

Đây là lần đầu tiên Mạc Lãnh Tiêu xuất hiện tại biệt thự này.

Mạc Lãnh Tiêu xoay người, liếc Dịch Hàn một cái, ánh mắt sâu nhìn: "Cô ấy đâu?"

"Tiểu thư, đã đi ngủ" Dịch Hàn trả lời, không cần hỏi, cũng trong miệng anh, cô ấy là ai.

Chân bước dài về trước, Mạc Lãnh Tiêu không nói gì thêm, chính là bước về phía biệt thự phía trước.

"Thiếu gia" Dịch Hàn đứng ở chỗ cũ, theo dõi bóng lưng mờ ảo của anh: "Thân thể cô ấy rất yếu".

Bước chân đột nhiên dừng lại, không quay người lại, chỉ lạnh lùng mở miệng: "Câu, quan tâm cô ấy?"

"..." Mi dài khẽ rung, Dịch Hàn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trầm mặc.

"Xem ra, tôi đã đánh giá thấp cô ấy." Môi mỏng khẽ nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú kia, có chút cứng nhắc: "Dịch Hàn, hai người không thể đâu"

Lạnh nhạt để lại một câu, hoàn toàn không nhìn lại người phía sau, Mạc Lãnh Tiêu lập tức đi đến phòng khách.

Đi từ từ đến trước sô pha trong phòng khách, ánh sáng từ tivi lóe ra lần lượt phản chiếu trên mặt Thanh Thần, làm cho cô trở nên vô cùng không thật.

Anh cúi mặt xuống, bàn tay to xoa nhẹ lên hai má tròn bóng của cô "Tiểu nha đầu, có nhớ tôi không?" Anh nhẹ nhàng mở miệng, trong mắt tràn đầy tà ác.

Không chờ cô đáp lại, anh liền cúi mặt xuống, đặt một nụ hôn lên má cô: "Nhìn không ra, bản lĩnh của em cũng không đơn giản ngay cả Dịch Hàn cũng động lòng."

Trong đôi mắt sâu, hiện lên một tia tức giận, mà trong lúc ngủ, Thanh Thần không phát hiện ra, mà ngay cả chính anh, cũng không chú ý đến.

"Còn em? Sớm tối ở chung, có phải là cũng đã động lòng với hân?" Giọng nói của anh tràn đầy sự bất mãn, vậy nên từ một nụ hôn khẽ bỗng trở nên cuồng nhiệt, trở nên vội vàng.

Hôn cuồng nhiệt, lấy hết toàn bộ môi cô.

Giữa lúc mịt mù, Thanh Thần chỉ cảm thấy hơi khó thở, khẽ kêu một tiếng, rồi mở mắt to. Lý trí còn chưa quay trở lại, tất cả những gì trước mắt, làm cho cô không thể phân biệt được đâu là thật đâu là mơ....

Cánh môi còn chưa mở ra, lưỡi anh đã trượt vào, tiếp tục tham lam quần lấy lưỡi cô.

Giữa lúc mông lung như thế, Thanh Thần muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực của anh rất lớn. làm cho cô cảm thấy sợ hãi, cánh tay kiên cường đem cô giữ chặt trong ngực của anh, đặt ở trên sô pha.

Lưỡi của anh đã quét qua toàn bộ răng của cô, chiếm hết hương ngọt của cô, mắt cô khẽ mở, đôi mắt mê loạn.

Hơi thở nóng rực trên người anh truyền đến làm cho cô không tự chủ được, khẽ run lên, tim cũng đập loạn.

Ông trời ơi, đây là mơ sao?

Cô giống như thấy anh ở đây, không chỉ vậy, anh còn đang hôn cô.

Đây, nhất định là mơ.

Bởi vì anh sẽ không đến.

Nhất định là do cô nghĩ về anh quá nhiều, mới có thể trong mơ cũng thấy anh.

Cô, có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Cô muốn nói cho anh biết, cô mang thai, đứa bé là của bọn họ.

Nhưng cô, không dám mở miệng, thật sự không dám.

Quần áo của anh rơi xuống, cô nghe thấy tiếng váy của cô cời ra, anh nằm trên người cô, môi dùng ở vành tay cô, thanh âm nóng rực, giọng nói khàn khàn.... Nhiệt độ nóng bức, làm cho cần cổ cô cảm thấy tê dại.

"Em nhớ tôi" Thanh âm khàn khàn giống như không chịu khoan nhượng, lòng cô khẽ run lên, thanh âm dịu dàng này, làm cho cô đau lòng, giọng nói dịu dàng này, làm cho cô không thể kháng cự.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Làm sao không quan trọng

Váy cuốn ở bên hông, áo cũng tuột khỏi vai. Thanh Thần chỉ lẳng lặng nhìn anh có chút mê ly, môi của cô và anh chạm vào nhau dây dưa, cảm nhận được mùi vị của rượu.

Anh uống rượu.

Cho nên mới giọng nói của anh với dịu dàng như vậy khi nói chuyện với mình.

Tay anh không rời khỏi người cô, Thanh Thần tự hỏi, anh biết cô là ai sao?

Áo vừa rơi xuống, môi anh di chuyển trên cổ cô từ từ đi xuống, một tác cũng không buông tha.

Thân mình run rẩy mãnh liệt, cảm cổ tay anh càng thêm nặng, anh xoay người một cái, ngã xuống ghế sofa, cô ngồi trên người anh. Hiện tại anh biết cô là ai sao?

"Tiểu Nhục, tiểu Nhục..."

Anh say, xem cô thành cô ấy, Anh, anh là nhận nhầm người? Cô không muốn không minh bạch như vậy, cũng không muốn trở thành thế thân.

Bởi vì hiện tại, trong bụng cô có một đứa bé, cho dù là vì anh, cô cũng không thể lại hạ mình như thế....

Tay bắt gặp bắt đầu kháng cự, cô có chút hoảng, có chút rối loạn!

Giọt nước mắt rơi xuống, cô dùng sức nâng bả vai lên, sự giãy dụa của cô, sự kháng cự của cô, đều làm cho anh muốn chinh phục, muốn chiếm giữ.

Phản ứng của cô, như là đã bị đoán trước, cánh tay ôm chặt, Mạc Lãnh Tiêu đặt cô lên sofa tơ tằm, người nằm úp lên.

Xem ra anh đối xử với cô và người kia khác nhau, ngay cả chỗ ở, cũng đặc biệt để ý.

Vừa lúc đó, Thanh Thần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, có cảm giác bị người khác nhìn làm cho cả người cô run lên.

Mở mắt ra, nhìn giữa phòng khách là một bóng dáng xinh đẹp lẳng lặng đứng đó, ý thức Thanh Thần rốt cuộc cũng quay về: "A.... .."

Giữa phòng khách là một nữ nhân môi mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, có nước mắt, cả người giống như bị một màn hoạt sắc sinh hương trước mắt lúc trước làm cho sợ choáng váng.

Anh quay đầu, không hề bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt nhưng xinh đẹp kia, ánh mắt thẳng tắp nhìn bọn anh chằm chằm, trong ánh mắt chỉ có đau thương.

Thanh Thần cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cũng có thể cảm nhận hơi thở anh trở nên dồn dập, đều là vì ánh mắt của người kia.

Thân mình, hơi run run, cô ngẩng đầu lên nhìn mặt anh, khóe miệng nhợt nhạt lay động.

Về mặt kia, lo lắng như vậy, không đành như vậy....

Vì sao trong mắt anh chưa bao giờ xuất hiện nửa phần nhu tình với thương tiếc đối với cô, chỉ có xuất hiện cùng ảo não.

Thanh Thần tựa vào lồng ngực anh, trái tim lại thấy đau. Có thể xuất hiện tại phòng này, là cô ấy....

Cô biết, cô gái kia là Tiểu Nhược, lúc trước Mạc Lãnh Tiêu uống say cũng gọi tiểu Nhược.

Bạch Tử Nhược, cô biết, tên của cô ấy rất đẹp, người cũng rất đẹp.

Cô ấy xinh đẹp như vậy, dường như chỉ liếc mắt một cái, có thể khiến cho mọi người đều chú ý đến cô ấy.

Ánh mắt không có độ ấm, dừng trên khuôn mặt gầy yếu của cô, mắt bỗng mở to: "Sao đến đây, em trở về như thế nào."

"Anh..." Trong mắt Thanh Thần mang theo hoang mang, cô muốn hỏi, tại sao anh lại đến, nhưng khi nói ra lại thành: "Cô là...."

"Đi ra ngoài." Tiếng nói lạnh lùng, bất cứ ai cũng không thể nhìn được thâm ý hiện lên trong mắt anh.

Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng mặc quần áo vào, nhìn cô: "Chờ tôi trở lại."

Mạc Lãnh Tiêu mặt lạnh lùng, cũng đi theo.

Thanh Thần đứng ở một bên, nhìn hai người, vốn còn muốn đi lại, bước chân lại không thể bước đi.

Chậm rãi mặc quần áo, Thanh Thần mím chặt môi, trong mắt chứa đầy chua xót.

Một hồi lâu cô không nói chuyện, chỉ mặc quần áo từ từ bước ra khỏi phòng khách.

Bên ngoài ban công phòng khách, một cô gái áo xanh lẳng lặng ngồi trên ghế: "Cô ấy, là vị hôn thê của anh sao?"

"Cô ấy, rất đẹp, anh thích cô ấy? Có phải không?" Người con gái áo xanh bình tĩnh hỏi, cô muốn biết, một người con gái xinh đẹp như thế, ở trong lòng anh, có phải hay không rất quan trọng.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt tuấn tú có chút căng thẳng: "Cô cảm thấy, tôi nên thích cô ấy sao?"

Đối mặt với cô bé kia, cho dù lời nói có lạnh lùng thế nào, cũng không thể che dấu được sự dịu dàng trên trán anh.

"Năm nay anh cũng đã ba mươi mốt, nên tìm người trong lòng rồi kết hôn đi. Bằng không.... bác trai bác gái đã nôn nóng rồi."

"Được" Anh nói, nhìn ánh mắt cô chứa đầy lo lắng.

Lông mi nhỏ dài vênh lên, môi mỏng cong lên thành một đường đẹp mắt: "Nếu như cô cho là như thế, được. Tôi cưới cô ấy."

Mi mắt cô run rẩy khép lại: "Chúc các người hạnh phúc"

Giọng nói của cô ấy rất lạnh nhạt, lại che dấu không được sự bi thương trong đó.

"Bỏ chìa khóa xuống." Bỗng nhiên anh mở miệng.

Người con gái áo lam ngăn người ra, nhưng cũng ngoan ngoãn giao ra chiếc chìa khóa ra.

"Tôi về trước." Đứng dậy, cô ấy nhìn anh từ biệt.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở chỗ cũ, không nhúc nhích: "Được"

Nước mắt rơi xuống, dừng ở trên khuôn mặt cô ấy, cô ấy đi qua anh, chậm rãi hướng ra ngoài cửa.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chằm chú cô ấy bước đi, đôi mắt lạnh lẽo khiến không ai dám nhìn thẳng vào.

"Về sau, đừng tới nơi này." anh lạnh lùng mở miệng, thanh âm kia, làm cho bước chân cô gái áo xanh nhanh hơn, gần như chạy ra cửa.

Bỗng nhiên, anh giật giật, nói vậy, cô ấy đã đi.

Do dự một lúc lâu, Thanh Thần vẫn đi đến: "Anh, không tiền cô ấy sao? Đã trễ thế này, một cô gái như cô ấy....rất nguy hiểm"

Sắc mặt anh cứng đờ, chỉ đưa tay vuốt ve cô, trong mắt một mảnh âm đạm: "Không quan trọng"

Ba chữ phía sau vừa ra khỏi miệng, giọng nói có chút cứng ngắc.

Không quan trọng, không quan trọng sao? Làm sao có thể không quan trọng!

Nhìn chiếc túi trên bàn, Thanh Thần thờ dãi: "Lãnh, túi của cô ấy....."

"Mộ Thanh Thần, cô có ăn cơm không?"

Đưa tay cầm lấy túi xách, Thanh Thần không chút do dự, cất bước hướng ra phía ngoài.

"Cô đi đâu?" Tiếng nói Mạc Lãnh Tiêu chứa đầy sự mất hứng.

"Tôi đi trả túi cho cô ấy, điện thoại và ví tiền của cô ấy đều ở trong túi, một cô gái nhỏ, tại sao có thể đi ra ngoài mà không mang theo mấy thứ này chứ?"

"Cô ấy tìm không thấy sẽ quay trở lại." con người đen khế động, ánh mắt anh không giống với giọng nói bình tĩnh của anh.

Kỳ thật, cô cũng không rõ, anh sẽ không ở lại. Vừa mở cửa, sắc mặt anh phút chốc thay đổi, Thanh Thần còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã cúi người xuống, ôm người bị ngã trên mặt đất vào ngực.

Sững sờ tại chỗ, Thanh Thần không biết phải làm sao, thậm chí có chút ghen tỵ.

Mạc Lãnh Tiêu sắc mặt tái mét, hồi hận và có lỗi làm nét anh lần lượt thay đổi: "Thất thần cái gì, gọi điện nói Lâm Sách đến đây."

Không cho cô cơ hội phản ứng, Mạc Lãnh Tiêu đã ôm Bạch Tử Nhược vào ngực, vội vã đi lên lầu hai, đi vào phòng của anh.

Mạc Lãnh Tiêu vội vã rời đi, căn bản không có để ý, có một bóng hình đơn bạc ở cửa kia, mặt đã đầy nước mắt.

Trái tim, bỗng cảm thấy rất đau. Thì ra, cô nghĩ rằng cô không quan tâm, nhưng cô vẫn là không làm được.

Trái tim, đau. Thanh Thần đứng tại chỗ, nở nụ cười chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cùng anh về nhà.

"Chuyện đó....Lâm Sách, cô ấy, cô ấy làm sao vậy?"

Thấy Lâm Sách từ trong phòng đi ra, Thanh Thần hỏi trong giọng nói có chút lo lắng, cũng có chút xấu hổ.

"Không có chuyện gì." Lâm Sách lắc đầu, đôi mắt khẽ chớp mà như không lạng nhìn khuôn mặt tiều tụy của cô gái trước mắt: " Chắc là do thời tiết chuyển lạnh, bị cảm."

Khuôn mặt thay đổi thành mang ơn.

"... .." Lâm Sách không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thờ hất ra, đó là vì cô mà thờ dãi.

"Cô....." Nhìn Mộ Thanh Thần cúi đầu xuống, Lâm Sách nhíu chặt mi: "Sắc mặt cô trông thật khó coi, thân thể không khỏe?"

"Không có....." Đối mặt với câu hỏi của bác sĩ, cô có chút kích động, sợ anh nhìn thấu thân thể khác thường của chính mình: "Chỉ là gần đây không có khẩu vị, sắc mặt không tốt lắm."

"A." Mí mắt sụp xuống, khỏe miệng nhợt nhạt trả lời: "Không có việc gì là tốt rồi."

Cùng với Lâm Sách lại một nói một đáp, cho đến tận khi anh ấy rời đi, cô mới bước từng bước đến cạnh cửa.

đường phân cách của nàng mèo

"Thu dọn đồ đạc, quay về biệt thự phía đông." Anh cúi người khẽ nói vào tai cô, ra lệnh.

Không phải anh đang đưa cô đến đây ở sao? Vì sao hiện tại lại muốn....

Cô ngẩng đầu, ngậy ngẩn nhìn anh.

Thân mình hơi cứng ngắt, đôi đồng tử xinh đẹp tràn đầy khó hiểu: "Vì...vì sao?"

"Không có vì sao." Bà đạo chặt ngang lòng tốt quan tâm của cô, đồng tử đen kia cô không thể hiểu nổi thâm ý: "Bởi vì em nhớ tôi, cho nên, em theo tôi về nhà."

Cùng anh về nhà? Nơi đó.....khi nào là nhà của cô?

Thanh Thần rất muốn hỏi anh, nếu, không phải vì cô ấy, anh có quay về tìm cô? Sẽ đưa cô về nhà sao? Nhưng mà cô không hỏi, chỉ ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, mềm mại gập đầu: "Được, em cùng anh về nhà."

Ngón tay thon dài xinh đẹp, giữ chặt cằm của cô, môi mỏng giơ lên, dừng ở trên môi của cô, hút mạnh: "Trường học có việc gì sao?"

Cô lắc đầu, tiếng nói rất nhẹ nhàng: "Không có..."

Anh thay đổi đề tài, lại làm cho lòng cô, khẽ chua xót.

Chính mình, đã lâu không đi học, nhưng anh, cũng không biết.

Nước mắt từ trong, chảy xuống.

"Cái gì....Mộ đại tiểu thư của tôi ơi, cô lại có thể cùng người đó trở về sao?" Nhìn Thanh Thần thu dọn quần áo. Mắt Tiết Khả Nhân mở to đến nỗi suýt rớt ra ngoài.

Thanh Thần không mở miệng, chỉ trầm lặng gấp quần áo.

"Cậu rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy?" Một tay lật tung đồng quần áo Thanh Thần vừa gấp lại, Tiết Khả Nhân nổi cơn tức: "Cậu biết rất rõ, người đàn ông kia..... Dù sao, cậu ở trong này không tốt sao? Vì sao muốn trở về cùng anh ta? Hơn nữa, cậu hiện tại đang mang thai, cậu như vậy lại trở về cùng anh ta, sớm hay muộn anh ta cũng phát hiện?"

"Khả Nhân....." Mí mắt giương lên, Thanh Thần nhìn thẳng vào mắt Tiết Khả Nhân: "Minh yêu anh ấy."

"Minh biết, mình cùng anh ấy, không thể ở cùng một chỗ." Mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt Thanh Thần có chút âm đạm: "Kỳ thật, mình cũng không hy vọng quá nhiều vào hạnh phúc. Mình chỉ nghĩ muốn nhìn thấy anh ấy, cũng muốn cho đứa bé nhìn thấy anh ấy.... Không hơn...."

"Khả Nhân, không cần lo lắng cho mình, được không?" Nhẹ nhàng ôm cô ấy, giọng nói Thanh Thần rất hạnh phúc: "Cậu yên tâm, mình sẽ không để anh ấy phát hiện ra mình mang thai đứa con của anh ấy...Khi thời điểm đến, mình sẽ rời đi.... Thật sự đó."

"Nhưng mà, ở bên cạnh anh ta, cậu luôn chịu đau khổ!" Người đàn ông kia, căn bản là không trân trọng Thanh Thần, theo như cô thấy, cô ấy vẫn luôn ở tại đây, nhờ vào Dịch Hân chăm sóc, cũng tốt hơn là trở về với người kia.

"Nhưng anh ấy, cùng có thể làm cho mình hạnh phúc." Trong mắt, hiện lên một tia hạnh phúc sáng rực: "Là anh ấy, cho mình biết cái gì là yêu, cũng là anh ấy làm mình hiểu cái gì gọi là không oán không hối."

"Cậu...."

"Mộ Thanh Thần, trên đời này, không có người con gái nào ngu ngốc hơn cậu." Ôm chặt thân thể gầy yếu của Thanh Thần, mắt Tiết Khả Nhân đã nhòe lệ: "Đáng chết đồ con gái ngu ngốc, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cậu đều phải nói cho mình biết. Chỉ cần cậu nói một câu, mặc kệ là núi đao biển lửa, mình đều sẽ đưa cậu rời đi."

Khẽ cắn môi, Thanh Thần chỉ cúi đầu: "Minh biết..."

"Yên tâm, mình sẽ chăm sóc cho bản thân tốt, cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé trong bụng." Giữ chặt khuôn mặt Tiết Khả Nhân, Thanh Thần cam đoan: "Mặc kệ mình gặp phải chuyện gì, mình đều sẽ nói cho cậu biết, được không?"

"Cảm ơn cậu, Khả Nhân." mũi khẽ hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy cảm kích tươi cười, đúng vậy, cô cảm tạ ông trời, ở thành phố Hải Ninh này, giúp cô tìm được một người bạn tri kỷ.

Sống mũi chua xót, nước mắt kia, đã tràn đầy hốc mắt.

Nếu như không có Tiết Khả Nhân, có lẽ cô đã không biết ra sao rồi. Ở lúc cô khó khăn, có tình cảm bạn bè này tiến tới vì cô mà rộng mở, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Nay, cô còn cùng anh có một đứa bé, kỳ thật như vậy, ông trời đã không đối xử tệ bạc với cô. Có đứa bé, có bạn bè, có người mình yêu, anh hay không yêu cô, cô làm sao dám suy tính?

Dù sao trên đời này, không phải ai cũng có thể may mắn như vậy, gặp được người mình yêu, lại vừa yêu mình có phải hay không?

_____ đường phân cách của nàng mèò _____

Phuong Đông mờ ảo, ánh sáng mặt trời chưa kịp xuyên qua tầng mây mỏng để chiếu nhưng tia sáng đầu tiên.

Thanh Thần yếu ớt tỉnh lại, trở mình một cái, chạm đến bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo, lòng cô hoảng hốt, ngồi dậy.

Anh khiến cô chờ anh trở lại, nhưng anh, lại không xuất hiện.

Thở dài, xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đi đến phòng anh, cửa phòng khép.

Đẩy cửa ra, đi đến bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lạnh của anh: "Lãnh, tỉnh tỉnh..."

Người đàn ông tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn cô mặt hết sức tiều tụy, nhướn mày khinh thường: "Làm sao vậy?" thanh âm khàn khàn là mê lòng người.

"Cô ấy, không thấy." Mất sợ hãi nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, cô không biết, ngay sau đó anh sẽ có phản ứng gì.

Trong phòng to như vậy, Mạc Lãnh Tiêu ngồi vào cạnh giường, trên giường, người đã không thấy.

Cô không có việc gì, anh cũng sẽ không lo lắng cho cô như vậy chứ.

Lặng lẽ xoay người, Thanh Thần trở về phòng ngủ của mình, nằm ở trên giường, lại không hề buồn ngủ....

Thanh Thần nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng bằng phẳng, trái tim nổi lên từng cơn đau đớn: rất cuộc là yêu sâu bao nhiêu, mới có thể làm cho một người đàn ông, cam tâm tình nguyện làm cho một người con gái nhiều chuyện như thế?

Cô thật ngớ ngẩn, cũng thật ghen tị.

Thân mình cao lớn ngẩng ra, nhìn giường lớn trống vắng, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên, một câu cũng không nói, liền mang Thanh Thần ôm vào nơi ấm áp nhất. (đoạn này mình không biết dịch sai hay là sắp xếp thế nào nữa, hìh. Mọi người thông cảm nhé)

Trong phòng, Mạc Lãnh Tiêu chuyên tâm nhìn từng tí, sự dịu dàng trong mắt kia giống như biển lớn.

Đêm nay anh xuất hiện, đều là có ý sắp xếp.

Anh ở bên cô, một đêm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sự dịu dàng làm cô bất an.

Mở to mắt, Thanh Thần liền nhìn thấy anh đã tỉnh, chính mình còn nằm trong ngực của anh, vui sướng bỗng tràn ngập trong lòng.

Nhìn thấy anh đã tỉnh, như là anh đã tỉnh từ lâu và nhìn chăm chăm cô ngủ.

Vươn bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa mặt anh, từ chóp mũi đến giữa cặp lông mày rậm, "Anh lại nhủu mày."

Cô thở dài, từ khi cô ấy trở về. Anh luôn nhủu mày, chưa bao giờ giãn ra, trong lòng anh, nhất định có rất nhiều chuyện.

Tâm, nao nao.

Trong lòng Thanh Thần, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng nổi lên từng trận gợn sóng.

"Thay quần áo." Anh dặn dò, bàn tay to trực tiếp giải khai nút áo ngủ của cô.

Hành động của anh, làm cho cô đỏ mặt, thân mình không ngừng lui về phía sau: "Em, em, em tự mình làm..."

Anh hừ lạnh một tiếng, coi như trả lời, lại đi thẳng vào phòng ngủ nối liền với phòng thay đồ.

Lúc anh đi ra ngoài một thân nhân nhả, áo dệt kim đen, quần bò thanh nhân, khác với ngày thường một bộ tây trang kém rất nhiều, lại vẫn làm mê lòng người.

Thanh Thần rũ mi xuống, người đã bị anh ôm vào lòng: "Lãnh?"

"Lãnh, anh....." Cô sợ hãi hô to, dùng tay ôm lấy cổ anh, mím môi nhìn anh, trong mắt tràn đầy tố cáo.

Mạc Lãnh Tiêu ôm Thanh Thần xoay người, giọng điệu lạnh đậm như đòi mạng: "Em có ý kiến?"

"Kìa, em cũng không cần anh ôm em như thế." Cô nhăn mũi lại, trừng mắt.

Sắc mặt Thanh Thần khê biến trắng, nhìn anh một cái, hơi gầy dựa, nhưng anh cũng không có ý muốn thả cô ra.

Lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, đuôi lông mày khê khiêu khích, anh ôm cô đến bên giường: "Em cứ động nữa, có tin hay không tôi ném em đi?" "Tin hay không, tôi ném em"

Anh làm sao vậy? Vừa rồi, anh muốn tự mình thay quần áo cho cô, còn bây giờ, còn thân mật ôm cô xuống lầu.

Lúc này Mạc Lãnh Tiêu giống như một đại nam hài tính tình vui đùa, làm cho Thanh Thần hoảng tay chân: "Anh buông....buông..."

"Cô bé, tôi thấy em càng ngày càng lớn mật?" Anh cười lạnh nĩ, tiến lên từng bước, làm bộ muốn buông tay.

"Lãnh, có hay không anh sẽ buông tay?" Ở trong lồng ngực anh, Thanh Thần rầu rĩ nói. Kể từ ngày hôm qua, cô chưa bao giờ rời xa anh.

"Sợ thì nên ngoan ngoãn" Ôm thân thể cô, Mạc Lãnh Tiêu bước đi, cứ như vậy mang cô đi xuống dưới lầu.

Thanh Thần cắn môi, anh vừa đi, khê hôn nhẹ cô, cô vùi đầu vào cổ anh, anh mặc cho ánh mắt tò mò của đám người hầu, ôm xuống lầu.

Lâm Sách và Mạc Lãnh Duệ ngồi trên sô pha, xem tin tức tài chính và kinh tế.

"Xem ra, gần đây các người tiến triển tốt." Lông mi anh tuấn khiêu khích, Mạc Lãnh Duệ trêu ghẹo nhìn hai người thân mật trước mắt, giọng nói tràn đầy nghiền ngẫm

"Tôi cho rằng tôi đã nói rất rõ ràng".

"Lãnh, đừng như vậy,anh....." Cô sừng sốt, ông trời ơi, rốt cuộc anh ấy làm sao vậy, vì sao không để ý nơi này liền thân mật như vậy.

"Lão đại, anh đùa giỡn cái gì." Mạc Lãnh Duệ mím môi, không ngừng lắc đầu: "Tôi làm sao dám có ý kiến.....Tôi chỉ muốn nói.....Tôi rất hâm mộ."

Mẹ Từ chào đón, giúp bọn họ chuẩn bị tốt bữa sáng.

Nắm hông của cô, làm cho cô vững vàng ngồi trên đùi anh, anh uống một ngụm cà phê, thân nhiên liếc nhìn cô một cái: "Em không đói bụng?"

"Anh không đi làm sao?" Cô không trả lời câu hỏi của anh, tay khoác lên vai anh, vì anh thân mật mà cảm thấy nghi hoặc.

"Lâm Sách nói, thân thể em quá yếu, cần tĩnh dưỡng. Cho tâm tình em thả lỏng, cho nên, tôi ở đây với em." Nhìn thấu sự nghi hoặc trong mắt cô, anh hôn lên tóc cô, thấp giọng giải thích.

Tuy rằng thân thể cô mấy ngày ngày đã khá lên nhiều, nhưng cô vẫn còn muốn có thời gian đi bệnh viện kiểm tra.

"Anh, muốn ở lại với em?" Thanh Thần mở to hai mắt nhìn, con mắt sáng hiện lên kinh ngạc

Anh nói, anh muốn ở lại với cô, Thanh Thần khê nhú mày: "Nhưng mà, vì sao anh muốn giúp em? Anh có việc, không phải sao? Hơn nữa, em cũng có chút việc nhỏ"

"Em hi vọng tôi ở lại, không phải sao? Anh nhìn ánh mắt cô, ánh mắt kia cơ hồ muốn xem cả linh hồn của cô.

Anh nói không sai, cô là hy vọng anh ở lại với cô. Chỉ là, hạnh phúc như vậy, vui sướng như vậy, làm cho cho cô cảm thấy sợ hãi.

Ngoan ngoãn mở miệng, ăn bánh anh đưa tới, khuôn mặt xinh đẹp kia, thanh nhả lạnh nhạt: "Lãnh..."

Không chỉ một lần, cô cầu nguyện ở trong lòng, làm cho một ngày như vậy có thể dài hơn một tý.

Vì sao anh dịu dàng như thế, vì sao anh lại đối với cô dịu dàng như thế.

Anh cứ dịu dàng khó hiểu như thế này, làm cho cô cảm thấy bất an, giống như phát sinh chuyện gì, anh đều như thế này ôm cô.

Đủ lại suy đoán hiện lên trong đầu cô, nắm lấy quần áo trong tay cũng không kìm lòng lại nắm thật chặt.

"Chuyện ở trường, em cũng không cần lo lắng." Nhíu mày, anh hiểu lầm ánh mắt do dự của cô: "Thành tích của em tốt lắm, cho dù không đi học, cuối năm em vẫn có thể đạt được hạng nhất."

Anh biết thành tích? Nói như vậy, với cô, anh cũng không phải là không quan tâm?

"Lãnh, hôm nay anh không đi làm sao?" Lòng mi nhẹ nhàng chớp, Thanh Thần nhẹ nhàng mở miệng.

"Không đi" Mạc Lãnh Tiêu cầm lấy sợi tóc cô ngấm ngấm, trả lời không chút để ý.

Mím môi, cô trầm mặc.

"Không được phép trốn tôi." Dùng tay nâng cằm cô quay lại, con ngươi đen phấp phấp, giọng nói khàn khàn: "Cô bé, không được trốn."

Cùng anh trở lại biệt thự phía đông suốt một tuần, mỗi ngày vào ban đêm, anh đều ôm cô ngủ trên khuỷu tay, vào buổi sáng, cô đều thức dậy từ trong ngực của anh.

Cảm nhận hơi thở của anh hướng về cô, sự ấm áp kia, hơi thở mê người chạm vào lòng cô.

"Tôi không muốn thể hiện cho em thấy." Anh hừ lạnh một tiếng, ném chiếc áo ngủ của cô xuống, không biết như thế nào, anh nhân tiện giáo huấn cô một chút.

"Anh, anh đừng như vậy!" Mạc Lãnh Tiêu như vậy, làm cho cô sợ hãi.

Tà tử cười, đôi mắt đẹp của Mạc Lãnh Tiêu hiện lên tia nghiền ngẫm: "Từ trong ra ngoài, tôi sao còn không biết?"

Về mặt anh tà ác, nhiệt liệt thân mật, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

"Anh, anh, anh không biết xấu hổ...." Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, người cô đã nằm toàn bộ trong lòng anh.

So với bộ dạng lạnh nhạt của cô, anh càng thích bộ dạng cô đỏ mặt tim đập hơn.

"Để cho tôi hôn em." Anh vỗ nhẹ lên hai má nóng bỏng của cô, kiềm chế giọng nói, như là dấu không được khát vọng nóng bỏng.

Tiếng anh thở hơi lộn xộn, khuôn mặt anh tuần đầy quyến rũ.

Tâm chấn động, Mạc Lãnh Tiêu bắt lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, hai tay cứng rắn ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu, môi nóng bỏng thô lỗ hôn xuống cánh môi thắm lạnh của cô, xoa nắn, ý đồ bắt cô tách đôi môi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tổn thương ấm áp.

Làm cho cô vô thức vươn hai cánh tay ra chủ động ôm lấy sau gáy anh, đưa bờ ngực rắn chắc của anh dán vào chính mình, hai cánh môi anh đảo lạnh lẽo hơi hé ra, hoan nghênh anh đoạt lấy.

Anh lập tức cúi đầu xuống, thỏa thích mút lấy thật sâu.

Bốn cánh môi nhanh chóng tăng cường đến mức hai người không thể khống chế được nhiệt độ, ngọn lửa đang bùng cháy cũng uy hiếp muốn chiếm lấy hai người. Anh vươn tay, nhanh chóng tiến vào trong bộ đồ mùa đông của cô, miệng không an phận cắn vào chiếc cổ xinh đẹp của cô.

Mẹ Từ bùng ly trà đi vào, sững sờ nhìn một màn này: "Cậu chủ..."

Anh lạnh lùng cau mày, liếc nhìn mẹ Từ một cái: "Mẹ Từ, ở đây lâu như vậy, còn không biết hay sao? Không nên nhìn những cái không nên nhìn, không nên nghe những cái không nên nghe."

Lời nói của anh, hướng về phía người khác, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm người phụ nữ đang thờ hờn hờn trong lòng mình.

Thanh Thần cầm lấy đồ của anh, không biết làm sao, Cô cứ có cảm giác, anh đang làm gì.

Cảm giác đó, mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức khiến cô lo lắng, mãnh liệt đến mức khiến cô đau lòng.

“Lãnh, chúng ta thật sự phải rời đi sao?” Thanh Thần nhíu mày, không thể tin được anh không đi làm là vì muốn dẫn cô đi ra ngoài giải sầu.

Vốn là, cô ở trong lòng ngực của anh, chờ anh ăn com xong, cô cảm thấy bản thân như chìm vào trong mây, như vậy không chân thật, hiện tại, anh ấy còn muốn đưa cô đi ra ngoài, trời ạ!

Bên ngoài tuyết còn rơi, anh muốn đưa cô ra ngoài giải sầu sao?

Cô đứng trước cửa sổ, rũ mắt xuống, vẫn không thể tin được vừa rồi chính mình nghe được lời nói đó, tuy rằng trong lòng ngập tràn nghi ngờ, nhưng cũng nhận không được mà dâng lên hương vị hạnh phúc.

“Nào có thật hay giả nhiều như vậy, đi lấy áo khoác nhanh một chút.” Nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của cô, Mạc Lãnh Tiêu gấp gáp, giọng nói có chút không vui.

“Vâng!” Thanh Thần gật gật đầu, nhanh chóng đi đến lầu hai.

Đôi mắt đẹp nhíu lại, Mạc Lãnh Tiêu xoay người đi ra khỏi phòng khách, bước tới trước sân bị bao phủ bởi băng tuyết.

Khê thờ dài, hơi thở lạnh như băng ngưng tụ thành màn sương trắng ở trong không khí.

Anh nhìn về phía đằng xa, thấy bóng người phụ nữ đang trốn bên cạnh đài phun nước trong vườn hoa gọi điện thoại.

Khóe môi anh cong lên thành một nụ cười, mà ngay cả đôi mắt đen láy kia, cũng nhiễm một nụ cười thần nhiên.

Vốn Thanh Thần xuống lầu là muốn hỏi bọn họ có cần mang theo cái gì hay không, để cô chuẩn bị thật tốt, cũng không nghĩ đến, đi đến sân trước nhà, cô đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Mẹ Từ trốn ở bên cạnh suối phun nước trong vườn hoa, nhanh chóng gọi điện thoại, mà anh đứng ở phía xa, nhìn chăm chăm mẹ Từ, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười, tinh ranh như vậy, giống như một chú mèo đang ăn trộm thịt.

Là việc gì khiến anh chăm chú như vậy, là việc gì khiến anh mất hồn như vậy.

Anh là một người đàn ông luôn có tính cảnh giác cực cao, nhưng cô đến gần lâu như vậy, anh cũng không phát hiện ra.

Thanh Thần đứng ở phía sau anh, tim cô hưng hăng đập mạnh một chút.

Bước chân nhẹn không được chậm rãi quay lại.

Thì ra, những thứ dịu dàng này đều là cố ý.

Sở dĩ anh ôm cô, hôn cô, dịu dàng thân mật như vậy với cô là đúng, bởi vì, mẹ Từ ở bên cạnh nhìn bọn họ...

Tuy rằng không biết mẹ Từ gọi điện cho ai, nhưng Thanh Thần biết, Mạc Lãnh Tiêu tuyệt đối không để ý, trong lúc bọn họ đang thân mật, đã có một người nhìn thấy.

Có thể nói, về đặc ý trên mặt anh, rõ ràng chứng tỏ anh rất nóng lòng muốn người thứ ba biết quan hệ của bọn họ.

Thì ra, anh dịu dàng, cũng chỉ làm cho người khác xem

Từ khi anh đón cô trở về, đến bây giờ, mọi thứ chẳng qua chỉ là một vở kịch.

Không phải chính bản thân đã đoán được hay sao? Tại sao, nhìn đến cảnh trước mắt thì tim vẫn đau đớn.

Mộ Thanh Thần, không phải cô không để ý hay sao? Không phải là cam tâm tình nguyện hay sao? Nay, cô ngay thẳng gì chứ? So đo gì chứ?

Khóe miệng kéo lên một đường cong chua xót. Mộ Thanh Thần, cô thật sự không phải là gì cả, cái gì cũng không phải, cho nên tất cả chỉ là do cô tưởng tượng, giống như cô nghĩ, trong lòng anh, ít nhiều cũng có mình...

Chẳng qua, cô không muốn đối mặt với sự thật, không muốn tin, ở trong lòng anh, mãi mãi chỉ có Bạch Từ Nhược.

Nhưng đó là sự thật, cuối cùng đó cũng là sự thật, coi như bản thân dù thế nào cũng không muốn thừa nhận, thì đó cũng là sự thật.

Cô nhanh chóng xoay người, đi vào phòng, tựa lưng vào cửa, để bản thân tùy ý đau lòng, sắp xếp lại cảm xúc của mình, cô không ngừng tự nói với bản thân, không có việc gì xảy ra cả.

Cả người mặc một chiếc áo lông trắng như tuyết, trên tai mang một chiếc máy trợ thính được bao bởi lông thỏ, ánh nắng sớm mai thấp thoáng chiếu xuống người, trông cô vô cùng thanh cao, trang nhã đến động lòng người.

Đi đến trước mặt anh, hàng mi dài khê nâng lên chạm vào ánh mắt của anh, cô khê thu hồi mắt mát khó nén.

Trong lúc đó bọn họ, từ lúc ban đầu, chẳng qua là đang diễn kịch.

Nếu hiện tại, anh muốn diễn kịch, ngoại trừ việc phối hợp với anh, cô không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa... Cô biết rất rõ ràng, trong vở diễn này, mình vĩnh viễn là một diễn viên diễn theo kịch bản, chỉ có anh, mới là đạo diễn sắp xếp vở kịch.

Người xem vở kịch này, là mẹ Từ, có lẽ... đối với cô mà nói, cũng không quan trọng.

Bởi vì cô biết rõ, là ai nhìn ra được đây là một vở kịch.

“Cô bé, áo khoác của anh đâu?” Giọng nói êm tai của anh nhàn nhạt lướt qua bên tai cô, bàn tay to vững vàng dừng lại trên hai gò má trắng nõn của cô.

Cô chủ động tựa vào ngực anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Anh, không nói cho em biết, để em lấy áo khoác giữ anh.”

Thân mật như vậy khiến cô động lòng, nhưng càng làm cô đau lòng hơn.

Bỗng nhiên, cô nở nụ cười, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, môi chuẩn xác hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Truyền cho anh tất cả bi thương, bàng hoàng, tình yêu say đắm... tất cả đều hòa vào trong nụ hôn này.

Mẹ Từ cúi đầu đi lướt qua hai người, bà cười nhẹ nhàng: “Nụ hôn này, có tốt không?”

Đuôi mắt anh thoáng qua chút ngạc nhiên, bàn tay to chạm vào đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của cô: “Cô bé, đừng dụ dỗ tôi.”

“Có sao?” Cô nháy mắt nghịch ngợm, vui vẻ hỏi lại.

Dụ dỗ, cô có tư cách đó sao?

Nếu anh không muốn, cho dù cô có cời hết đồ đứng trước mặt anh, anh cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Cánh tay cô trượt xuống cổ của anh, khoe môi lạnh nhạt cong lên rõ ràng, cô nhìn về phía chân trời, mây bay nhẹ nhàng, bầu trời giống như một khối thạch bích đã được lau chùi, bóng tuyết lá tả rơi xuống.

Xinh đẹp kinh người, nhưng trong lòng cô lại vô cùng run rẩy.

“Anh đi lấy áo khoác.” Buồng cơ thể của cô ra, Mạc Lãnh Tiêu xoay người rời đi.

Đôi mắt đẹp di chuyển theo bóng lưng anh rời đi, gió lạnh vờn lên những sợi tóc đen như mực của cô, cơ thể của cô hơi co lại trong gió.

Thanh Thần mím nhẹ môi, khoe mắt chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, cô ngẩng đầu, mở to mắt nhìn lên bầu trời, làm cho nước mắt chìm trong mép tóc, không thấy dấu vết.

Lãnh, nếu anh yêu người kia như vậy, mà cô ấy cũng biết điều đó, mà con quyến luyến anh như vậy... Có phải cô nên giúp bọn họ hay không, để cho hai người sẽ được bên nhau.

Đôi tay nhỏ bé đặt lên bụng, Thanh Thần cười đau khổ: “Cục cưng, xem ra, mẹ sẽ không rời bỏ con được... Con cũng hi vọng cha con có được hạnh phúc, đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Luôn xúc phạm tàn nhẫn

Thanh Thần dựa vào trong ngực anh, lặng lẽ nhìn một bên mặt anh.

Dường như tâm tình anh đang rất vui, áo lông màu đậm, áo dệt kim bên trong đơn giản, trên chiếc mũi cao thẳng là một cặp kính đen, khiến khí chất quý tộc tao nhã của anh càng tăng thêm sắc thái thần bí.

Người đàn ông đẹp trai lạ thường như vậy, đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm của mọi người, hấp dẫn khiến mọi người phải liếc nhìn.

Xe dừng ở cầu tàu gần bờ biển, bàn tay nhỏ bé của Thanh Thần bị anh bọc trong lòng bàn tay anh.

Giờ phút này, nhìn qua bọn họ cực kỳ giống với một đôi yêu nhau cuồng nhiệt.

Trong gió lạnh, bọn họ chia sẻ những cái ôm với nhau, hơi thở hòa vào nhau.

Nhưng cô biết, bọn họ không phải như vậy, không tình tứ như vậy, chỉ là một đôi bởi vì thỏa thuận mà phải ở cùng một người xa lạ.

Khẽ thở dài, Thanh Thần hướng tầm mắt về phía trước.

Nghe nói, nơi này là nơi có chim sếu bay về trú đông, vừa đến mùa đông, nơi yên tĩnh thế này sẽ tràn đầy hình dáng của những con sếu.

Chim sếu cao quý xinh đẹp, thanh khiết, khi nằm khi đứng, khi bơi hoặc đi, khi bay lượn trên bầu trời, khi cắn nhau, vuốt ve nhau.

Bông tuyết xôn xao rơi đầy trời, một con chim sếu đứng ngạo nghễ, hòa cùng với cảnh sắc mù mịt, tạo ra một bức tranh lãng mạn hấp dẫn.

Trong lòng Thanh Thần có chút cảm động. Dĩ nhiên, nếu có thể, cô cũng có thể đi về phía trước giống con chim sếu đó, nếu như người mình yêu mến, yêu thương sâu đậm, khi già có thể ôm nhau trong gió rét...

Chỉ tiếc...

Vừa lúc đó, một đôi tay to ấm áp phút chốc ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô.

Cô hoàn hồn, nháy nháy đôi mắt xinh đẹp nhìn gương mặt khôi ngô đang gần kề mình, sửng sốt.

“Cô bé, em rất thích nơi này?” Mạc Lãnh Tiêu khẽ chạm vào cánh môi đỏ mọng của cô, thấp giọng hỏi.

Vì anh đeo mắt kính che đi những cảm xúc trong mắt, nên cô không thấy được vẻ mặt của anh, càng không đoán ra thâm ý trong lời anh nói.

“Nơi này rất đẹp, không phải sao?” Di chuyển ánh mắt sang nơi khác, cô thản nhiên trả lời, không ai không thích cái đẹp cả, tại sao cô phải ngoại lệ.

“Một khi đã như vậy, chúng ta cứ ở đây.”

Cô ngẩng ra, nâng mi mắt lên nhìn anh: “Vi... Vì sao? Anh không đi làm à?”

“Em cần nghỉ ngơi, chúng ta sống ở nơi này, cho đến lúc cơ thể em tốt hơn.” Bày ra một chút tươi cười, Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy cô, đi tới nơi đỗ xe.

Rũ mi mắt xuống, cô cong nhẹ khóe môi, nỗi chua xót trong lòng không ngừng lan ra: “Lãnh... Thật ra, anh không cần dẫn em tới chỗ này... Nếu chỉ là để em nghỉ ngơi, hãy để em ở trong nhà, là được rồi, đúng không?”

“Em muốn nói gì?” Bả vai bị anh nắm lấy, có chút đau, nhưng nỗi đau này, chẳng bằng nỗi đau trong lòng cô.

Lông mi chớp chớp như cánh bướm, cô nhìn ánh mắt giấu sau cặp kính của anh: “Anh dẫn em tới đây, cũng không phải để em nghỉ ngơi.”

Cô biết rất rõ, cô là gì trong lòng anh.

Dịu dàng như vậy, chăm sóc như vậy, quả thật, vẫn là có mục đích.

“Em biết gì chứ?” Anh nâng cằm cô lên, hơi tăng thêm sức, buộc cô đối diện với mình.

Thanh Thần hỏi một đằng, trả lời lại một nẻo, hai tay run rẩy ôm lấy cổ anh, Dĩ nhiên, khóe môi cười lộ vẻ tự giễu: “Cái gì em cũng không biết... Cái gì cũng không muốn biết... Nhưng mà.”

“Lãnh, em biết, anh không phải Lãnh của em, bây giờ không phải, tương lai cũng không phải, cho nên đừng dịu dàng với em, được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ anh, giọng nói của cô run run: “Cho dù là giả, cũng đừng dịu dàng với em.”

Dịu dàng anh ban cho cô, chỉ làm trái tim vốn đã chìm đắm, lại càng chìm sâu hơn, cho dù biết rõ dịu dàng kia là thuốc độc, nhưng cô vẫn ngốc nghếch uống vào...

Khẽ cau mày một chút, Mạc Lãnh Tiêu kéo cô từ trong lòng ra, trong mắt là trêu chọc: “Cô bé, em yêu anh?”

Đừng mở mắt, Thanh Thần không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nồng nhiệt của anh, lại càng không nghĩ sẽ trả lời vấn đề đã chắc chắn này.

Anh lại nắm chặt mặt cô, không để cô trốn tránh: “Em yêu anh?”

“...” Im lặng nhắm mắt lại, cô không nghĩ sẽ nói vấn đề này cùng anh.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngang bướng của cô, Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng cong môi: “Cô bé, anh chưa nói với em à, không được yêu anh.”

Tím hung hăng đau một chút, nước trong mắt không ngừng tuôn ra.

Đối với cô, anh luôn tổn thương cô như vậy.

Không được yêu anh, vì sao, anh muốn trêu chọc cô chứ?

Ngẫu nhiên gặp lúc đầu, sau đó dây dưa, căn bản là anh đoán chắc, chính là cô yêu anh, không phải sao?

Nay, cô yêu rồi, anh lại nói cho cô biết, không được yêu anh.

Nếu không muốn cô yêu, tại sao còn để ý, cô có nghĩ đến anh hay không.

Cứ mỗi lần anh không nghe được đáp án mình muốn, về u ám trên mặt anh, trong mắt không chứa hờn giận, đều làm cô sinh ra ảo giác, làm cô tự mình đa tình, cho rằng có phải anh vẫn có chút để ý đến mình hay không.

Hiện tại, cô đã hiểu. Anh u ám ngay lúc đó, bất mãn ngay lúc đó, không phải bởi vì cái gì khác, mà là vì anh nóng nảy, anh lo cô không yêu anh, anh lo lắng không thấy bởi vì yêu anh, mà cô phải nhận lấy những đau khổ kia.

Anh ấy chính là yêu cô như vậy, chính là chăm sóc cô như vậy.

Yêu đến có thể trả giá tính mạng của mình, làm người dùng cơ thể thay cô ấy nhận lấy một dao, không phải anh cũng đã biết, rung động như vậy, đủ làm lay động trái tim vốn đã không kiên định của cô.

Anh yêu cô ấy như vậy, yêu đến có thể vì cô ấy mà chăm sóc một cô gái không chút liên quan nào, chỉ là muốn cô cam tâm tình nguyện cung cấp máu cho cô ta, bảo vệ tính mạng cho người anh yêu.

Anh cho cô những thứ cô cần, nhưng không cần, trước mặt người ngoài, anh cưng chiều cô như báu vật, nhưng mà, chỉ có cô biết, vật báu trong lòng anh không phải cô, mà là người phụ nữ Bạch Tử Nhược kia, anh dùng phương pháp như vậy mà gắt gao bảo vệ cô.

Nếu vì con, anh có thể dễ dàng, tàn nhẫn đâm dao vào bụng cô, cũng cười mà nói với cô, không được yên anh.

Mà cô lại ngu ngốc mang thai đứa bé, yên lặng hèn mọn ở trong góc phòng nơi mà anh không biết, cầu xin một tình yêu vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình.

Thanh Thần gắt gao cắn môi, đẩy cơ thể anh ra.

Cô yêu anh, cũng muốn được yêu. Cho dù anh tổn thương cô như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh như trước.

Vì sao cô vẫn luyến tiếc khi thoát khỏi hoàn cảnh rõ ràng là bi kịch này?

Là anh chưa tổn thương cô đủ? Di3n/d@n~l3,quý.d0n, Hay là, thương anh đã khắc sâu vào xương tủy, cho nên biết rõ là bị tổn hại, cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Ánh chiều mờ dần, chiếu vào chân trời một mảnh vàng óng ánh, phong cảnh đẹp quá, nhưng cô lại không muốn thưởng thức.

Thanh Thần giống như một pho tượng búp bê bằng gốm sứ, cười nhẹ, im lặng rơi nước mắt.

Ôm cơ thể cô, Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấy nước mắt của cô, về tuần tú tàn khóc trên mặt, nét mặt phức tạp. Từ đầu đến cuối cũng không nói câu gì, chỉ là nhẹ nhàng, dịu dàng ôm cô vào ngực mình.

Ngoài cửa sổ xe, hoa tuyết không ngừng bay xuống, không tiếng động, không phát ra hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Đau đớn trong dự đoán.

Thanh Thần bày ra một nụ cười tươi, ở trong lồng ngực anh đưa tay với tới ngoài cửa sổ, đón lấy bông tuyết đang rơi xuống, mãi cho đến lúc tuyết tan, tay lạnh đi...

“Chúng ta quay về đi.” Đầu nhỏ thẳng dậy, nhìn anh, trong mắt tràn đầy dịu dàng: “Ông Mạc, chúng ta về đi.”

Nơi này, không có người nào nhìn thấy bọn họ, anh cũng không cần dịu dàng như bình thường với cô. Phong cảnh ở đây thật đẹp, anh không nên rảnh rỗi thường thức cùng cô.

Cô lạnh lùng, Mạc Lãnh Tiêu giữ vai cô, rồi nâng cằm cô lên: “Nếu ngay từ đầu, em không phản đối. Kết cục, cũng là do anh nói.”

Khóe miệng cong lên nụ cười khổ, Thanh Thần có chút mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Không còn thưởng thức cảnh đẹp nữa, Thanh Thần chỉ cảm thấy một trận đau đốn, đau đến hoảng sợ...

Cô biết, anh vẫn không chịu buông tha mình, cho dù vết thương của cô đã rất nhiều.

--- ----- Đường phân cách của cô gái mèo --- -----

Ngày thi, Thanh Thần dậy thật sớm, cầm tập tranh, đi xuống lầu.

“Hôm nay cậu chủ tiện đường muốn đưa cô đến trường để thi... Cô... Bọn họ thân mật như vậy, nhưng tôi hiểu, trong lòng cậu chủ vẫn có cô, nếu không phải tiện nhân kia quấy lấy cậu ấy...”

Mẹ Từ đứng ở ngã rẽ cầu thang, tiếng nói trong góc phòng khách từ từ truyền đến.

Đôi mắt hơi ảm đạm một chút, Thanh Thần cố ý cố ý bước nhanh xuống cầu thang: “Mẹ Từ, Dịch Hàn đến sao?”

“Cô Mộ.” Mẹ Từ vội vàng cúp điện thoại, bà hơi kích động nhìn về mặt thần nhiên của Thanh Thần: “Cậu chủ đã ra khỏi nhà, cậu ấy nói chờ cô trong xe...”

“Cảm ơn.” Cô gật gù đầu, không nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của người kia, nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

--- ----- Đường phân cách của cô gái mèo --- -----

Thanh Thần tựa đầu vào cửa kính xe, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Tuyệt đã roi mấy ngày rồi, dường như không muốn dừng lại.

Nhưng cũng tốt, cô thích tuyết, thích yên tĩnh như vậy.

Chỉ là cô không biết, mùa đông năm sau, cô sẽ làm sao? Sẽ có bộ dáng như thế nào với anh...

Thanh Thần thở dài, lấy lại tinh thần, xe đã đứng ở trước trường học, cô quay đầu nhìn người đàn ông khô khan kia.

Mạc Lãnh Tiêu cũng nhìn cô, nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười: “Không muốn xuống xe à?”

Cởi bỏ dây an toàn, Thanh Thần đẩy cửa xe, tay lại bị giữ chặt, thật bất ngờ, môi kia lại đáp xuống.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhận lấy ngọt ngào anh dành cho.

Mãi cho đến khi nụ hôn kết thúc, cô mới xuống xe, gật đầu với anh: “Em vào đây.”

Mới vừa đi tới trường, Thanh Thần dừng chân.

“Không được rồi, tập tranh còn để trên xe.” Cô thở dài, nhanh chóng đi đến chỗ xe đang đậu, hi vọng anh vẫn chưa đi, nếu không có thể gặp rắc rối...

Xe thể thao màu đen xuất hiện trong mắt cô, Thanh Thần vui sướng, bước nhanh hơn.

Nhưng vừa đi được vài bước, cô liền ngây người.

Ở phía trước, Mạc Lãnh Tiêu kéo tay Bạch Từ Nhược, vội vàng đi đến bên vườn hoa.

Nhìn theo bóng lưng của họ, Thanh Thần hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn bước tới.

Vừa đi, cô vừa tự giễu lắc đầu.

Mộ Thanh Thần, cô muốn làm gì chứ?

Biết rất rõ, bỏ qua đi, nhưng lại làm cho bản thân đau lòng hơn, khó chịu hơn, cô theo sau họ, làm gì chứ?

Vườn hoa vào mùa đông, vốn không có nhiều người, hơn nữa lại là ngày thi, nên vườn hoa vốn vắng vẻ, càng toát ra sự tiêu điều.

Đứng trước vườn hoa, Thanh Thần đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, không thấy được người muốn tìm, cô thở dài, vừa định rời đi, chợt nghe một

giọng nói quen thuộc.

“Bạch Từ Nhục, em là kẻ lừa dối, em dám nói không nhớ anh à? Em dám nói không nhớ anh chút nào sao?”

Thanh Thần nhanh chóng trốn sau cây đại thụ gần đó, nhìn người phía trước đang đưa lưng về phía mình.

Tim miễn cưỡng đau đớn.

Cơ thể Mạc Lãnh Tiêu cao lớn, che lấy trên người Bạch Từ Nhục, dường như rất mạnh mẽ, đặt cô lên cây cỏ thụ chắc chắn kia.

“Anh tránh ra, tránh ra... Em không nhớ anh, một chút cũng không nhớ anh...” Bạch Từ Nhục đánh người đàn ông trước mặt, giọng nói mang theo giọng mũi đậm đặc.

“Em không nghĩ đến anh? Vậy tại sao ở trong đây? Không nhớ anh, nhìn anh hôn Thanh Thần, tại sao lại khóc?” Mạc Lãnh Tiêu uất hận nói, cũng mang theo sự khiêu khích.

“Em không có...”

“Không có? Không có cái gì? Không nhớ anh, hay không rơi nước mắt?” Bàn tay to dịu dàng lau đi nước mắt hai bên gò má, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy nỗi không đành lòng. “Bạch Từ Nhục, nói cho anh biết, đây là gì?”

“Em, em... Là bụi bay vào mắt thôi, không được sao?” Bàn tay nhỏ bé không ngừng lau đi nước mắt trên mặt, giọng nói mang theo sự hồ hững thản nhiên.

Mạc Lãnh Tiêu đặt tay cô lên tim mình, hôn trên gương mặt đầy nước mắt, giọng nói trầm xuống, mang theo vẻ hết sức cung chiêu: “Tiểu Nhục, trong khoảng thời gian này, em còn chưa quyết định sao? Vẫn muốn rời bỏ anh sao?”

“Em, em không biết anh đang nói gì, em không biết!”

“Không biết sao? Không phải mỗi ngày mẹ Từ đều thông báo với em, em còn nói không biết sao?” Anh cười xấu xa, nâng cằm cô lên: “Nói anh biết, có đau lòng không?”

Đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào hai người phía trước đang nói chuyện thân mật, cả người Thanh Thần ngã ngồi trên mặt đất lạnh như băng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tái nhợt...

Thì ra, người xem vở kịch này, là Tiểu Nhục của anh, Từ Nhục, Bạch Từ Nhục.

Tất cả mọi chuyện đều vì cô.

Nước mắt trong mắt liền rơi ra, khóe miệng Thanh Thần hơi cong lên.

Hóa ra, ngay cả sự dịu dàng giả vờ kia, cũng là mượn cô để truyền lại cho Tiểu Nhục của anh.

“Anh... Anh... Anh cũng biết?” Từ Nhục ngạc nhiên nhìn anh: “Anh, vậy hai người... Mọi chuyện hai người làm...”

Đều là giả!

Thanh Thần ở một bên, thay anh trả lời.

Tim đau đớn vô cùng!

“Anh... Mạc Lãnh Tiêu, sao có thể như vậy!” Đôi bàn tay trắng nõn không ngừng đánh vào ngực anh, nước mắt khế rơi, vẻ mặt kia thật động lòng người: “Anh thật quá đáng, anh cố ý, đúng hay không? Anh cố ý tìm cô ấy, cố ý trước mặt em... Làm sao anh có thể như vậy? Sao có thể đối xử với em như vậy chứ!”

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chăm chăm vào mặt cô, trong mắt anh có chút bất đắc dĩ: “Tiểu Nhục, em để ý sao? Em để ý anh đang ở cùng ai sao? Em để ý anh ngủ bên cạnh ai sao? Em để ý người trong lòng anh là ai à?”

“Anh... Rõ ràng, đã có vị hôn thê, vì sao còn muốn trêu chọc em... Trong lòng anh có cô ấy, cung chiêu cô ấy như vậy, thương cô ấy như vậy, làm gì còn muốn giữ em, anh biết rõ, bệnh của em...”

“A...” Cô nói chưa xong, đôi môi hồng đã bị người đàn ông kia cúi đầu bá đạo chặn lại.

Chương 93: Thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm phía trước, Thanh Thần muốn rời khỏi nơi này, nhưng không có cách nào đứng dậy, muốn đứng dậy chạy đi, nhưng vẫn cứ đứng đó nhìn.

Nhìn bọn họ ôm nhau điên cuồng, hôn môi kịch liệt, nước mắt trong đôi mắt kia giống như nước vỡ đê, rốt cuộc cũng không ngăn được...

Bàn tay nhỏ bé chống trên mặt đất, cố gắng đứng lên, bất chấp đầu óc choáng váng, Thanh Thần xoay người đi đến trường.

Cô còn có một cuộc thi, cô muốn thi đỗ, không thể dừng lại ở đây lâu được.

Cô ngửa đầu, hít từng ngụm không khí, những đau đớn không ngớt trong lòng liền dịu đi.

Lãnh, hạnh phúc của anh, đã về với anh, em đây có phải nên im lặng rồi đi hay không, rời khỏi tầm mắt của hai người, vĩnh viễn rời xa?

Bước chân hỗn loạn, Thanh Thần giống như người bị lấy mất linh hồn, không còn ý thức.

“Tránh ra, buông ra...”

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng la của người đàn ông, cô xoay người, còn không kịp nhìn thấy rõ chuyện gì, cảm thấy lạnh như băng, hung hăng chạm phải mình.

Dường như lúc cơ thể bị va chạm đã không chống đỡ nổi mà té trên mặt đất.

Đau đớn kia, tất cả đều đến ở từng nơi trong cơ thể.

“A... Trời ơi...”

Nam sinh lái xe nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, kích động nhảy xuống xe, chạy tới trước người cô: “Cô, cô có sao không? Tôi, tôi...”

“Thanh Thần...”

Giọng nói quen thuộc bay vào tai cô, giây tiếp theo, cơ thể cô đã rơi vào một cái ôm quen thuộc: “Thanh Thần, Thanh Thần... Cậu làm sao vậy...”

“Khả Nhân.” Thanh Thần cong khóe miệng, nhìn Tiết Khả Nhân đang lo lắng, khẽ cười.

Thanh Thần cố gắng ngẩng đầu lên, không để nước mắt tràn ra, một mình chịu đựng đau đớn bứt rứt: “Tôi không có chuyện gì đâu.”

Cô cảm thấy đau, đau quá, thật sự đau lắm.

Cơ thể rất đau, tim cũng rất đau. Cô muốn khóc, nhưng không dám khóc, cũng không thể khóc.

Thanh Thần vẫn không khóc, nhưng Tiết Khả Nhân ở trước người cô lại rơi nước mắt.

Cô nhìn thấy, nhìn thấy hai người kia ở trong vườn hoa, chỉ dù Thanh Thần không nhắc tới người phụ nữ kia với cô, nhưng cô cũng biết một ít.

Người phụ nữ đó, chính là chủ nhân của biệt thự bệnh viện Tư Khắc, chính là người phụ nữ khiến Mạc Lãnh Tiêu không hề liếc mắt đến người con gái khác như lời đồn.

Nhìn giữa hai chân Thanh Thần có máu đỏ tươi, mà cô ấy lại nắm tay cô, cười dịu dàng.

Cô biết, nhất định cô ấy đau vô cùng.

Tiết Khả Nhân chớp mắt không ngừng, Thanh Thần, cô chờ mong đứa nhỏ sinh ra như vậy, muốn chào đón đứa nhỏ như vậy.

Nếu... Đứa nhỏ mất đi, cô ấy...

Cho dù lúc này, cô còn đang cười, nhưng mà nụ cười đó, lạnh nhạt đến nỗi khiến người ta đau lòng. Dường như trong mắt cô đã không có, cao ngạo trên vầng trán cũng không có.

“Thanh Thần, đừng sợ, tớ đưa cậu đến bệnh viện.” Tiết Khả Nhân không nói được gì nữa, cổ họng nghẹn ngào đến không thể nói được.

“Tiết Khả Nhân,” Nguyễn Hoài Viễn theo đám người đi tới, nhìn thấy cảnh trước mắt, cũng sợ ngây người: “Các cậu, các cậu...”

“Hoài Viễn, nhanh lên, nhanh đưa Thanh Thần đến bệnh viện.”

“Kêu xe cứu thương, các người mau gọi xe cứu thương đi...” Tiết Khả Nhân khóc lớn, ôm thật chặt cơ thể đang run lên của Thanh Thần.

Máu nhuộm đỏ tuyết trên mặt đất, Nguyễn Hoài Viễn biến sắc: “Tiết Khả Nhân, mẹ nó, sao cô không nói sớm!”

Tiết Khả Nhân ôm Thanh Thần rơi nước mắt, không ngừng khóc: “Không sao cả, Thanh Thần không sao cả... Cậu đừng sợ...”

“Đừng khóc...” Thanh Thần nhẹ nhàng đưa tay lên, cô muốn lau đi nước mắt trên mặt Khả Nhân, nhưng cơ thể không có một chút lực nào: “Tiết Khả Nhân, xin cậu, tớ muốn có đứa bé... Xin cậu...”

Giọng nói run run bất lực, nước mắt trượt dài xuống hai má: “Cục cưng, đừng rời xa mẹ...”

Tiết Khả Nhân ôm cô vào lòng, không ngừng gật đầu, không nói được câu nào.

“Tránh ra.” Đẩy Tiết Khả Nhân ra, Nguyễn Hoài Viễn ôm Thanh Thần chạy ra khỏi trường, đứng ở bên đường, chờ lái xe tới, nhưng lại bị một chiếc xe màu đen phóng tới cản đường.

Dịch Hàn cùng Lâm Sách vừa xuống xe, nhìn thấy tình huống trước mặt đều ngây ngẩn cả người.

“Cậu...” Theo Nguyễn Hoài Viễn ôm Thanh Thần trong lòng, Dịch Hàn nhanh chóng lên xe.

“Dịch Hàn...” Tiết Khả Nhân lời tay anh không ngừng khóc: “Tớ biết, tớ biết cậu rất tốt với Thanh Thần, cầu xin cậu, cậu cứu cậu ấy đi... Cứu con của cậu ấy...”

“Lâm Sách, cô ấy làm sao vậy?” Mạc Lãnh Duệ đi vào cửa trường học, cau mày hỏi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Đưa cô ấy đi bệnh viện, cô ấy... sảy thai.”

Mọi người nhanh chóng lên xe rời đi, không khí im lặng trong xe khiến mọi người cảm thấy vô cùng áp lực.

“Lâm Sách...” Thanh Thần dựa vào lòng Dịch Hàn, trên mặt không có một tia máu: “Tôi biết, anh rất lợi hại, van xin anh, cứu con tôi, tôi muốn con tôi...”

“Câm miệng!” Lâm Sách hung dữ mở miệng, trong mắt nổi lên tia không đành lòng: “Mẹ Thanh Thần, không muốn chết thì ngậm miệng lại cho tôi.”

Đôi mắt đào hoa mất đi sự ấm áp của ngày xưa, Lâm Sách nhìn Mạc Lãnh Duệ, thờ ơ mở miệng: “Gọi điện thoại cho Diên Thần, bảo anh ta đi đến bệnh viện.”

-----Đường phân cách của cô gái mèo-----

“Hoài Viễn, cậu nói, Thanh Thần không có việc gì chứ, cậu ấy cùng đứa bé sẽ không có chuyện gì, đúng không?”

Ngoài hành lang bệnh viện, Tiết Khả Nhân dựa vào lòng Nguyễn Hoài Viễn, sớm đã khóc không thành tiếng: “Cậu ấy muốn đứa bé như vậy, làm sao có thể... Ô ô...”

Nghiêng ngả lão đạo chạy đến bên người Lâm Sách, Tiết Khả Nhân lời kéo ống tay áo anh: “Thanh Thần nói, anh rất lợi hại, anh là bác sĩ phải không? Anh đi nói cho mọi người biết, bảo họ cứu Thanh Thần, cứu đứa bé của cậu ấy đi!”

Lâm Sách nhíu mày lại, trong mắt là một mảng nặng nề.

Anh đi tìm Mạc Lãnh Tiêu, người giúp việc nói anh đưa Thanh Thần đi học, chính là anh muốn nói cho cậu ta biết, đừng làm tổn thương cô ấy nữa, cùng đừng nghĩ đến...

Anh đã tới chậm, thương tổn của cô, vẫn xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Không còn đứa bé.

“Cô ấy... Thế nào rồi?” Giọng nói hỏn hển tràn đầy lo lắng, ánh mắt có vẻ mê loạn, qua một lúc lâu, nước mắt mới rơi trên gương mặt tái nhợt.

Đôi mắt đẹp lạnh như băng đảo qua, trong ánh mắt mang theo nỗi đau đớn thương xót, đôi bàn tay to cố gắng kìm chế không xoa lên gương mặt lạnh lẽo của cô.

“Đứa bé không còn nữa.” Mạc Lãnh Duệ im lặng một lúc lâu mới mở miệng nhẹ giọng nói, đôi mắt vẫn dừng trên người đàn ông trước mặt, rõ ràng anh nhìn thấy, trong mắt người kia, xuất hiện vẻ đau khổ.

“Diễn...” Vừa định mở miệng, Mạc Lãnh Duệ lại im lặng, thờ dãi.

Người đàn ông khôi ngô hết mức như vậy, anh ta, chính là người anh em tốt mười lăm năm của anh – Diễn Thần. Người đàn ông làm mọi chuyện đều suôn sẻ như vậy, chỉ có chuyện vướng vào Mộ Thanh Thần sẽ đánh mất sự bình tĩnh.

Mộ Thanh Thần đau đớn, anh còn đau đớn hơn trăm ngàn lần!

Là một người tài giỏi không để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến việc chung. Nhưng mà chỉ cần nhận được một cú điện thoại, ngay cả áo khoác anh cũng không kịp mặc, liền chạy tới bên cạnh cô.

Mộ Thanh Thần, Diễn Thần còn sống là còn ý nghĩa.

“Mạc Lãnh Tiêu đâu?” Đôi mắt lạnh lùng đảo qua chỗ Mạc Lãnh Duệ, Diễn Thần cần một câu trả lời.

Mạc Lãnh Duệ sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân thế nào cũng không phải con người: “Anh nhìn tôi như vậy làm gì, tôi không biết gì cả, không liên quan đến tôi.”

Tuy rằng, chuyện này là do anh trai làm, nhưng thật sự không liên quan đến chuyện của anh là được rồi.

Tiết Khả Nhân nhìn thoáng qua vẻ mặt xa lạ của người đàn ông, bộ dạng vô cùng tuần tú, cô không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả.

Cô chỉ có thể nói, mỗi một nơi trên người anh đều cực kỳ tinh xảo, có thể làm cho mỗi người nhìn thấy, đều không thể nào quên.

Khí chất trên người anh khiến người ta dễ dàng say mê, tao nhã nhưng lạnh lùng, cao ngạo, thuần khiết... Tóm lại, phức tạp lại thần bí, khóa mắt lại tuyệt trần.

Đàn ông như vậy, quá mức xuất sắc, quá mức khiến cho người ta... Cô nghĩ, chắc hẳn là không một người phụ nữ nào có thể chống lại sức hấp dẫn của anh?

Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn Thanh Thần thật dịu dàng, dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước.

Nhìn vẻ mặt anh, dường như anh và Thanh Thần quen biết đã lâu.

Bọn họ, là bạn bè sao? Không, không, ánh mắt kia, không có khả năng là bạn bè bình thường, vậy anh... là người yêu mến Thanh Thần sao?

Cũng không đúng, nếu Thanh Thần có người yêu mến hơn người như vậy, hẳn là sẽ nói cho cô biết! Nhưng cho tới bây giờ Thanh Thần chưa nhắc tới người này.

Bọn họ... Rốt cuộc có quan hệ gì?

Tiết Khả Nhân ngo ngắc nhìn anh, nhìn anh ngồi trên giường bệnh, dịu dàng vén sợi tóc trên trán của Thanh Thần, vẻ mặt chú tâm như vậy, ánh mắt nồng nàn như vậy.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Thanh Thần, ngón tay dịu dàng yêu thương lướt vuốt ve mặt cô, Diễn Thần cảm thấy, tim anh đóng băng nhiều năm như vậy, nhưng cứ quyết liệt, từ từ hòa tan, từ từ nảy sinh ra tình yêu kia.

Ánh mắt của cô, ánh mắt thuần khiết không một tia tạp chất, ánh mắt tràn đầy ánh sáng mặt trời rực rỡ, khiến ngọn lửa tình yêu nhen nhóm trong anh.

Nhưng dù đã tìm được đối tượng, mặc dù Diễn Thần có yêu cô đến chết, anh cũng chỉ có thể bảo vệ cô, thương cô, chăm sóc cho cô, cưng chiều cô, nhưng không thể bên cạnh cô, có được cô!

Lúc cô chạm vào cuộc sống của anh, tất cả mọi chuyện, đã có một kết cục định sẵn.

--- ----Đường phân cách của cô gái mèo---- ----- ----

Thuốc khử trùng có chút khó chịu.

Thanh Thần chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một màu trắng không có sức sống.

Cô ở bệnh viện sao?

Ánh mắt mê man di chuyển, dừng tại người bên giường bệnh, cô hơi ngẩn ra.

Người đàn ông này... Ánh mắt của anh thật đen, dường như được rửa qua màu đen của thủy tinh, nhìn thật đẹp, mũi cao đẹp mắt, bờ môi tuy hơi nhợt nhạt, nhưng cũng cuốn hút...

Anh là người rất sạch sẽ, anh mặc quần áo màu trắng, anh cũng là người tao nhã, cho dù không chuyển động, cũng nhìn thấy được anh là người có trình độ cao.

Người đàn ông này, cô đã gặp qua, nhưng vì sao anh...

“Thanh Thần, cậu tỉnh rồi... Rốt cuộc cậu cũng tỉnh!” Tiết Khả Nhân đứng ở bên cạnh vội vàng chạy tới.

Người đàn ông bên giường không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng âm u nhìn cô.

“Anh ấy... Vì sao anh ấy lại ở đây?” Tiếng nói rõ ràng êm tai vang lên, Thanh Thần nhìn về phía Tiết Khả Nhân.

“Ách, cậu không biết anh ấy à?”

Tiết Khả Nhân mở to mắt nhìn, ánh mắt không ngừng chuyển động trên gương mặt hai người.

Nhìn bộ dáng của Diễm Thần, cô còn tưởng là bọn họ quen nhau, nhưng với phản ứng của Thanh Thần, phản ứng đó... Bọn họ không biết nhau sao?

Đây là, chuyện gì xảy ra vậy?

“Tớ, tớ cũng không biết, hình như anh ấy biết cậu đó.” Tiết Khả Nhân sờ sờ đầu, mơ hồ.

“Tôi...” Ánh mắt Thanh Thần dừng trên người đàn ông, cô hít hít mũi: “Anh, làm sao có thể...”

Người đàn ông này, cô không biết, nhưng mà, hình như gặp qua rồi.

Chính là lúc cô chụp hình, ở trên đường cái, là anh cứu cô.

Cô nhớ rõ, lúc anh rời đi, đưa cho cô một con hạc.

Ngoại trừ lần gặp đó, bọn họ chưa từng gặp lại, càng không tính là biết nhau.

Lời nói của Thanh Thần làm cho ánh mắt Diễm Thần mang theo chút mất mát, anh nhìn cô một lúc lâu, rồi nở nụ cười dịu dàng với cô: “Diễm Thần.”

Nụ cười kia, khiến Thanh Thần ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trong nụ cười của anh, cô nhìn thấy giống như mùa xuân về muôn hoa đua nở, nhìn thấy được bờ biển rộng lớn, thấy được mặt hồ nước yên tĩnh.

Hít hít mũi, Thanh Thần phóng to tầm mắt: “Anh, anh là Diễm Thần?”

Chính là người có trình độ cao nhất trong giới thượng lưu trẻ tuổi, được khen là người có thiên phú về tranh sơn dầu?

Tiết Khả Nhân cũng cả kinh há to miệng, cũng học nghệ thuật, đương nhiên cô biết cái tên Diễm Thần có ý nghĩa thế nào, càng biết rõ, đó chính là thần tượng duy nhất từ trước tới nay của Thanh Thần!

“Tại sao anh lại ở đây?” Thanh Thần nâng hàng mi dày lên nhìn anh, cô biết anh, nhưng là, bọn họ cũng không nhận ra.

Vì sao hai lần, anh đều xuất hiện bên cạnh cô? Là trùng hợp, hay là...

“Mạc Lãnh Duệ, nói cho tôi biết, cậu ta đến bệnh viện chưa.” Tiếng nói hơi khàn khàn, anh ngồi ở chỗ cũ nhìn cô, không làm gì cả.

Tìm cô đập mạnh, bàn tay nhỏ bé tự nhiên chụp lên trên bụng phẳng của mình.

Sắc mặt vốn tái nhợt, bây giờ không còn giọt máu nào, Thanh Thần thu ánh mắt lại, trong nháy mắt bỗng tối tăm đi: “Con của tôi, đã không còn...”

Tuy cô nói lí nhí, nhưng tầm mắt lại ở trên mặt của Tiết Khả Nhân. Cho dù đoán được kết quả, nhưng cô chờ, chờ Tiết Khả Nhân cho mình một đáp án chính xác.

Tiết Khả Nhân cúi đầu, nhắm mắt vuốt cằm: “Ừ, đứa nhỏ không còn.”

Đứa nhỏ, đã không còn. Đứa nhỏ, thật sự không còn nữa.

Có được câu trả lời của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần không biết trong phút chốc mình đã trải qua điều gì.

Cô chỉ cảm thấy sự kinh khủng từ bốn phương tám hướng kéo tới, dứt khoát cắn nuốt cô.

Đau đớn kia, xót thương kia, tuyệt vọng kia, mười tám năm qua cô chưa từng trải qua, tầng tầng lớp lớp bao lấy cô, một ngum rồi một ngum cắn lấy máu thịt trên cơ thể cô.

Lòng ngực tràn ra từng đợt ón lạnh, chiếm lấy từng tia hy vọng của cô.

Cơ thể Thanh Thần cứng ngắc, cô nằm trên giường, trước mắt là một mảnh tối tăm.

Lúc này đây, đối mặt với sự thật nghiêm khắc tàn nhẫn như vậy, thậm chí ngay cả trốn, cô cũng không thể chạy thoát được.

Cô nghĩ, mình giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Không khóc, không ảm ỉ, không oán không hận, mặc bản thân không ngừng rơi xuống.

Đã sớm biết, thế giới của cô, không phải là truyện cổ tích, không phải là mộng đẹp có thể nảy mầm.

Nhưng người kia, lại cho cô hi vọng, lúc cô sắp sụp đổ, anh lại cho cô mảnh đất, để cô gieo mầm hy vọng xuống đó.

Cô ở tại cảnh trong mơ mà anh cho, quy định phạm vi hoạt động, cùng đội, hy vọng xa vời, ánh mắt của anh có thể ngưng lại trên người cô, cho dù là một giây.

Nhưng mà, anh không như vậy, ngay cả liếc nhìn cô, anh cũng không làm, bởi vì trong lòng anh chỉ có Tiểu Nhược.

Cô không yêu cầu xa vời, thật sự không yêu cầu xa vời, cô chỉ muốn đứa nhỏ của bọn họ, cô khát khao như vậy, khát vọng như vậy... Nhưng...

Thanh Thần nhắm mắt lại, muốn từ chối sự thật.

Có lẽ, số phận của cô, nhất định là cô đơn. Không có một người có thể chăm sóc cho cô lúc mưa gió, có cô, có thể có, tốt nhất là, vĩnh viễn chỉ một mình cô.

“Thanh Thần...” Tiết Khả Nhân mở miệng, trong lòng dâng lên nỗi lo sợ: “Cậu đừng như vậy...”

Cô vẫn không nói lời nào, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, im lặng.

“Thanh Thần...” Tiết Khả Nhân lời kéo tay cô, mũi cay xè: “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng giấu trong lòng, xin cậu đó, được không?”

--- ---- Đường phân cách của cô gái mèo--- -----

Thanh Thần lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt dịu dàng bị phủ bởi một tầng khói nhẹ, ánh mắt mờ mịt.

Cả một ngày, Diễm Thần lẳng lặng ở bên cạnh cô, cô không nói lời nào, anh cũng không mở miệng.

Anh chưa từng quấy rầy cô, cũng không rời đi.

“Thanh Thần, cậu muốn ăn gì? Không ăn lâu như vậy, chắc chắn sẽ đói bụng...” Tiết Khả Nhân tươi cười, nói chuyện với cô: “Cậu nói cho tớ biết, muốn ăn gì, tớ đi mua cho.”

Nhưng cô vẫn im lặng, cũng lười cử động.

“Thanh Thần...”

Tiết Khả Nhân nóng nảy, mũi cay cay, do dự chốc lát, lặng lẽ đi ra, đi ra đường mua thức ăn cho bọn họ.

Im lặng của cô khiến trong lòng Diễm Thần xuất hiện một chút sợ hãi.

Từ trước đến nay anh luôn bình tĩnh, giờ cũng hoảng hốt.

Anh đi tới bên cạnh cô, bắt cô ngồi dậy.

Nhưng cô dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh, không tức giận, cũng không nói gì.

“Thanh Thần, em, các em còn trẻ, về sau còn có thể có con.”

Khóe miệng cô mang nét giễu cợt, về sau? Về sau...

Đã không có, không có về sau. Bọn họ không có về sau, không có về sau nữa.

Nụ cười kia khiến tim Diễm Thần co rút đau đớn.

Nhìn vào mắt cô một lúc lâu, anh buông đôi bàn tay to đang nắm lấy bả vai cô, chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh.

Anh hiểu cô, anh hiểu cô đang nghĩ gì.

Cô cần thời gian, cần không gian.

Để cô một mình yên tĩnh một chút. Suy nghĩ cẩn thận, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến.

Thanh Thần nhìn cảnh ngoài cửa sổ trắng như tuyết, trong lòng một mảnh yên tĩnh.

Con yêu, xin lỗi, xin lỗi con.

Đôi mắt kia như khô cạn, cho dù cô đau lòng đến hít thở không thông, nước mắt vẫn không thể nào chảy ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Cô là niềm đau của Diễm Thần.

Đi trên hành lang bệnh viện, tâm trạng Thanh Thần vô cùng bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh đến mức quá đáng.

“Này, Hải Đế, soái ca thâm tình kia, tại sao gần đây không xuất hiện ở bệnh viện nhỉ?”

Cô y tá bên cạnh buồn chuyện mới xảy ra trong bệnh viện.

“Cô còn không biết đúng không? Nghe nói, bạn gái của anh ta đã tỉnh lại, anh ta còn chạy tới bệnh viện làm gì nữa?”

“A, thật sao? Thật vậy à? Không phải người phụ nữ đó đã hôn mê năm năm sao? Không ngờ lại tỉnh lại...”

“Là thế này, nghe nói soái ca kia đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, các cô không biết đâu, biệt thự đằng sau bệnh viện của chúng ta, chính là của người đàn ông kia xây dựng cho người yêu đó!” Giọng nói của nữ y tá mang theo vẻ hâm mộ vô cùng.

“Cái gì chứ, vốn là bạn gái của anh ta rất ít đến bệnh viện của chúng ta, vậy mà cũng ở trong này xây dựng biệt thự... Quá khoa trương...”

“Không chỉ thế, anh nghe nói, mỗi khi đến bệnh viện nổi tiếng nào, anh ta cũng đều xây phòng riêng cho bạn gái.”

Tim âm ỉ đau đớn.

Sắc mặt Thanh Thần hơi tái đi, nhưng vẫn bước về phía trước, không vì những câu nói bên tai kia mà dừng lại.

Những tin tức này, đương nhiên không xa lạ với cô, thậm chí so với mấy cô gái kia cô còn hiểu rõ hơn.

Cô hiểu soái ca thâm tình trong lời nói của những cô gái kia chính là Mạc Lãnh Tiêu, mà bạn gái của anh ta, người phụ nữ hôn mê năm năm, tất nhiên là người yêu của anh ta – Bạch Từ Nhược.

Suốt năm năm, anh ở bên cạnh cô ấy, một tác cũng không rời.

Vậy mà giờ thì sao, lúc nào trong tầm mắt của anh lại xuất hiện hình ảnh của cô?

Cô thở dài, khóe miệng nâng lên thành nụ cười gượng gạo.

Mộ Thanh Thần, lúc này, tại sao cô còn cảm thấy đau lòng, tại sao cô không cảm nhận được lối thoát?

Diễm Thần lặng lẽ theo sau cô, không xa không gần, im lặng đi theo.

Lời nói kia, đương nhiên không tránh được đến tai anh, ánh mắt kia mang theo yêu thương luyến tiếc.

Nghe thấy mấy lời đồn đại này, chỉ sợ lòng cô lại đau thôi.

Chẳng qua, Diễm Thần, mặc dù anh nguyện vì cô mà tiêu tiền như nước không mấy may nhũu mày, nhưng lúc này, cô đau lòng, anh có thể vì cô làm gì chứ?

Rốt cuộc phải làm thế nào, anh mới có thể xóa đi nỗi ưu tư trên trán cô, làm lành đi vết thương trong lòng cô?

Thanh Thần im lặng như vậy, thật sự khiến anh lo sợ.

Thà rằng cô khóc một lúc, ồn ào một lúc, rồi tỉnh dậy, thì tốt rồi.

Nhưng cô cố bình tĩnh, nét mặt bình thản ấy khiến anh không yên tâm.

Anh sợ, sợ nhìn thấy trong mắt cô sự mờ mịt cùng bất lực.

Bình thường, cô ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy bọn họ bên cạnh nhau, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, anh đều thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt của cô, cẩn thận như vậy, thậm chí không biết nên đặt ở đâu.

Anh biết, cô sợ, cô sợ đau đớn.

Cô như vậy, cũng làm anh sợ hãi.

Lo gì chứ, thậm chí so với lúc cô ở trên đường cái, có một lần nhìn chính mình, trong mắt toát ra sự xa lạ, còn khiến anh sợ hãi hơn.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp từ từ bước vào trong thang máy, Diễm Thần nhắm mắt lại, đau xót trên vầng trán dường như càng sâu hơn.

Đau thương kia dường như đã tồn tại trong tim anh mấy ngàn năm.

Thanh Thần, nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào mới được đây?

--- -- -- -- --Đường phân cách của cô gái mèo --- -- -- -- --

Thang máy ngừng, ngừng ở tầng lầu mà cô muốn tới.

Nơi Thanh Thần tới là phòng kiểm tra trẻ sơ sinh, cô đứng sau cửa thủy tinh, hai tay lạnh như băng dán trên kính, đôi mắt đẹp nhìn một vòng những đứa trẻ vừa mới sinh.

Tại sao bọn chúng lại nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, tay kia mập mạp, quả thật rất đáng yêu.

Khóe miệng gọi lên một nụ cười tươi ngọt ngào, đôi mắt đẹp trong suốt, ánh mắt của cô thỏa mãn như vậy, lúc này nhìn cô giống như một đứa nhỏ.

Diễm Thần đứng cạnh cô, nụ cười của cô đâm vào tim anh, đau đến khó chịu.

Nhìn thấy trong mắt cô chốc lát phấn khởi, chốc lát mất mát, chốc lát lại cô đơn... Mỗi một nét mặt đều cực kỳ giống với đứa bé không tìm thấy nhà mình.

Diễm Thần không tự chủ được đi về phía cô, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, im lặng thở dài, thương tiếc che mắt của cô, “Đừng như vậy, Thanh Thần...”

Cơ thể cô khẽ run lên, ngẩng đầu, cơ thể rơi vào đôi mắt sâu thăm thẳm u ám của anh.

Dịu dàng trong đôi mắt kia, quá mức chói lọi, làm cho cô bị lún sâu vào.

Thanh Thần cắn môi, nhanh chóng chuyển tầm mắt đến chỗ khác, không để bản thân có cơ hội nhìn thấy sự dịu dàng lạnh thấu xương kia.

Cô còn nhớ rõ, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu, cũng từng xuất hiện vẻ mặt như vậy.

Về mặt đó khiến cô động lòng, khiến cô lún sâu, cho nên... Cô từng bước sai lầm, từng bước bị thương, mãi cho đến hôm nay...

Dịu dàng kia, cô khắc cốt ghi tâm như trước.

Chẳng qua, dịu dàng kia thuộc về người khác, dịu dàng kia cũng làm tổn thương chính mình.

Bây giờ, cô đã hiểu, nhưng khi hiểu được thì đã quá muộn.

Tim đã không còn nữa, cho dù đau đến mệt mỏi, cũng không thể hồi hận.

Bây giờ còn lại trong cô chỉ là một trái tim đã bị tan vỡ không còn nguyên vẹn, cơ thể mệt mỏi không chịu nổi.

Diễn Thần, người đàn ông xa lạ này, cứ âm thầm dịu dàng cưng chiều cô, anh cứ ở bên cạnh chăm sóc cô như vậy, suốt ba ngày chưa từng rời đi.

Đương nhiên cô biết, điều đó có nghĩa thế nào.

Chẳng qua, tất cả chuyện này, thật hay giả đều tốt cả, khi cô đã chạm vào thì sẽ không thể rời khỏi, cô sợ, thật sự sợ.

Cô khẽ cắn môi hồng, đôi mắt trong veo nhìn chăm chú vào người đàn ông khôi ngô lạ thường kia, bàn tay nhỏ bé không tì vết đẩy anh ra.

Trong lòng Diễn Thần căng thẳng, vòng tay ôm cô càng tăng thêm lực: “Thanh Thần, đừng né tránh anh.”

“Không phải như em nghĩ, không cần sợ anh, cũng không cần trốn tránh anh.” Giọng nói kia có chút sợ hãi, ngậm chịu đựng, rõ ràng.

“Anh...”

Diễn Thần mỉm cười ngắt ngang lời cô muốn nói, anh cúi người xuống, dúi đi đề tài: “Nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần tốt lên rồi, anh đưa em ra ngoài, tốt hơn ở trong này.”

“Không, em không cần đi.” Thanh Thần cắn môi, từ chối ý tốt của anh.

Cô không ảnh hưởng đến quyết định của Diễn Thần. Anh ôm ngang eo cô, xoay người đi tới phòng bệnh của cô, ánh mắt sâu xa nhìn cô: “Anh nói rồi, đừng né tránh anh, Thanh Thần.”

Anh ôm cô trở về phòng, Diễn Thần không biết từ đâu mang tới một bộ quần áo nữ, đưa cho cô: “Thay quần áo này, mặc bộ đồ ngủ vằn này, xấu lắm”

“Anh...”

“Mười phút.” Diễn Thần đứng lên, khẽ mỉm cười: “Mười phút sau anh lại vào, nếu em còn chưa thay quần áo, vậy... Anh thay giúp em”

Sờ sờ chiếc mũi thon của cô, không cho cô có cơ hội từ chối, anh liền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

“Nhưng, nhưng mà...” Thanh Thần sững sờ nhìn anh rời đi, lại nhìn quần áo trong tay mình, cô giống như đang mơ.

Người này, người này! Cái gì chứ.

Anh hiểu cô sao?

Chắc chắn là vậy, mỗi một động tác, thậm chí mỗi một nét mặt, mỗi một ánh mắt đều nói cho cô biết, anh hiểu rõ cô.

Nhưng tại sao, trong trí nhớ của cô, không có ký ức nào liên quan đến anh.

Hơn nữa, sự xuất hiện của anh, không phải chỉ một lần.

Lần trước, anh cứu mạng cô, sau đó để lại một con hạt giấy màu trắng rồi thân nhiên rời đi... Lúc cô chập vấp, anh lại xuất hiện, còn vô cùng cung chiêu cô...

Điều này, rốt cuộc là vì sao...

Thanh Thần thở dài, thay quần áo, nhìn chính mình trong gương.

Màu sắc của quần áo, là màu trắng mà cô quen thuộc, sắc mặt kia, cũng trắng bệch đến có chút dọa người.

Khẽ nâng khóe miệng lên, người ở trong gương, trang nhã có chút không giống với cô. Trước kia... cha mẹ luôn nói cô là một cô bé không bao giờ lớn, luôn bướng bỉnh cùng kì lạ.

Bắt đầu từ khi nào, bản thân cô lại trở nên thế này. Cô có còn là cô hay không? Tại sao, ngay cả bản thân cũng cảm thấy xa lạ?

Vừa lúc đó âm thanh mở cửa vang lên.

Không cần nghĩ cũng biết là ai vào.

“Không mang dép đã đi xuống giường, không phải là thói quen tốt.” Vừa nói, Diễn Thần vừa đi đến bên người cô, một lần nữa ôm cô ngồi lại trên giường: “Cơ thể của em, không thể gặp lạnh.”

Anh quỳ một gối trước người cô, cầm chiếc chân nhỏ trắng nõn, giúp cô mang giày.

“Anh...” Thanh Thần ngậy người, chân theo bản năng muốn lùi về sau.

“Đừng cử động.” Sức lực tăng rõ, anh thần nhiên mở miệng, chuyên tâm giúp cô mang giày: “Đừng làm tổn thương bản thân.”

Thanh Thần cau mày, định lui chân về, “Đừng nhúc nhích.” Anh thần nhiên mở miệng, chăm chú nhìn chân của cô.

Thanh Thần không nói gì, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú của anh, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Cho đến khi anh giúp cô mang giày trắng, lại cẩn thận khoác thêm áo choàng đỏ, cô mới mở miệng: “Anh vừa mới nói, muốn đưa em đi ra ngoài?”

“Ừ, đúng rồi.” Vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trông đôi mắt kia, tất cả đều là sự dịu dàng.

“Này, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đi một nơi nhất định em sẽ thích.” Nhéo nhéo hai gò má mịn màng của cô, anh hứa danh dự: “Hơn nữa, anh đảm bảo, cho dù em không khóc, không làm âm ỉ, thì tâm tình của em cũng sẽ tốt lên.”

Đôi mắt nhắm một màng sương mù, cô nhìn anh chăm chăm, không chớp mắt.

Diễn Thần hơi giật mình, sau đó lông mày giãn ra, cười khê: “Thanh Thần, em thấy anh rất tuần tú, đúng không?”

“...” Đôi môi hồng khê động, vùng tối tăm giữa trán của Thanh Thần nháy mắt giãn ra: “Diễn Thần, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Có người lại nói bản thân như vậy, thật là!

Đôi mắt thâm trầm khóa chặt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh chăm chú phân tích từng cái cau mày, từng nụ cười của cô.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài!” Diễn Thần vô cùng tự nhiên cúi người ôm lấy cô, rồi bước ra ngoài.

“Anh...” Thanh Thần bị ôm ngang eo liền kinh ngạc: “Anh thả em xuống được không? Em có thể tự đi.”

Chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô, anh cười, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Chờ cơ thể em hoàn toàn bình phục, không còn đau nữa, anh sẽ thả em xuống.”

Mặt cười ửng đỏ, sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, sự hiểu biết sâu sắc của anh, khiến Thanh Thần có chút không biết phải làm sao.

“Bên ngoài gió lớn, nếu còn cảm thấy lạnh, hãy nép trong lòng anh, biết chưa?” Sự thẹn thùng của cô khiến hàng lông mày anh nhíu lại, cô nở nụ cười thần nhiên: “Đừng lo, em không cần anh chịu trách nhiệm”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Không hiểu.

Xe chạy trong thành phố Hải Ninh phồn hoa, Thanh Thần nhìn Diễn Thần ở bên cạnh mình, tim đập có chút mạnh và loạn nhịp.

Xe bọn họ ngồi là loại xe cao cấp số lượng có hạn, mà anh, bề ngoài lịch sự, đôi mắt thâm sâu ẩn chứa sự cơ trí khó nén, ánh mắt sắc bén kia có thể thấy rõ được lòng người, có chút mâu thuẫn với sự dịu dàng trên gương mặt anh.

Mở cửa xe sau, anh liền ôm cô đang ngồi ở phía sau lên, từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói một câu nào.

Lái xe đi trước dẫn đường, có thể thấy được, mọi việc này anh đã sớm chuẩn bị thật tốt.

Thanh Thần có chút nghi ngờ, theo bản năng cơ thể giữ một khoảng cách với anh.

Diễn Thần nghiêng qua, ôm cơ thể lạnh như băng của cô vào người mình, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Anh cho em mượn lòng ngực, em cứ tùy ý dựa vào, anh không thu phí.”

Lời của anh có vài phần cân nhắc, động tác hơi bá đạo nhưng trong hành động đó, sự dịu dàng vừa đủ, không khiến cô bị đau.

Thanh Thần cũng im lặng, nghe lời dựa vào ngực anh, không để bản thân hỏi thêm điều gì, cũng không nghĩ gì nữa.

Thật ra vậy cũng tốt, có lẽ nhìn phong cảnh khác, thay đổi tâm tình, đối tốt với tất cả mọi người.

Nếu anh sắp xếp như vậy, tại sao cô lại hết lòng từ chối chứ?

--- ----Đường phân cách của cô gái mèo---- -----

Qua một lúc lâu, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Diễn Thần mở cửa xe, giống như bình thường ôm cô vào ngực rồi bước về phía trước.

Cảnh vật lạ lẫm khiến Thanh Thần bất an, lqđ, cô nhẹ nhàng cau mày, nhìn mắt anh: “Đây, là thế nào?”

Anh thản nhiên nhìn sự ngạc nhiên của cô, trong mắt tràn ngập ý cười: “Không hỏi han gì cả đã đi theo anh, bây giờ biết sợ rồi à? Hả?”

“...” Lời của anh khiến cho Thanh Thần căng thẳng, đứng nha, cô đều không nói khiến người ta động lòng, hơn nữa, ngay cả điện thoại cô cũng không đem theo.

Bộ dáng của cô bị anh nhìn thấy, nụ cười kia càng phát ra sáng lạn: “Yên tâm, nếu anh bán em đi, anh sợ người ta còn đòi anh tiền.”

“Anh...” Anh nói cô bồi thường tiền sao?

Thấy cô tức giận, anh lập tức dừng lại, kề sát vào mặt cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt không dính chút bụi nhò: “Huống chi, anh không nỡ.”

Cơ thể Thanh Thần lại ngơ ngẩn, cô còn chưa kịp thấy rõ thâm ý trong mắt anh, anh đã nhìn về hướng khác!

“Anh... Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?” Anh tránh né không trả lời khiến cô cong môi lên.

Lông mày anh cong lên, cô nóng nảy, anh cũng không vội vàng: “Đừng khóc, em sợ anh bán em ư?”

“...” Ánh mắt mở thật to, Thanh Thần hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Này, con người này! Lại còn nói cô đừng khóc... Thật là!

Không để cô cơ hội giận dữ, Diễn Thần ôm cô đi vào một toà nhà hai tầng mang đậm nét cổ kính, nhưng phòng ở lại hiện đại.

Xung quanh căn nhà thật sự yên lặng, yên lặng đến cô quạnh, trong căn phòng hiện đại trang trí rất đơn giản, hơn nữa mỗi đồ vật trang trí đều có dấu vết của thời Trung Cổ, gọi lại thời phục cổ.

“Đừng ngạc nhiên, em xem mỗi loại này đi, đều là báu vật của thời Trung Cổ.” Ngay lúc đó Diễn Thần mở miệng, đưa cô đi về phía lầu hai.

Đi qua hành lang dài, ánh mắt Thanh Thần đã mở lớn hết cỡ, trời ơi, làm sao có thể...

Nơi này treo đầu tranh của Picasso, Mạc Nại, bậc thầy Phạm Cao, thật quá kinh ngạc! Nơi này, chính là bảo tàng!

“Nếu em nghi ngờ chúng là hàng dỏm, thì những vị này sẽ tức giận lắm.” Về mặt của cô khiến anh hài lòng, tiếng nói của Diễn Thần mang theo ý cười, giọng nói biến đổi vô cùng dễ nghe.

Thanh Thần không ngừng lắc đầu, giọng nói phát ra cũng hơi run run: “Không, em không nghi ngờ chúng là đồ dỏm, không nghi ngờ một chút nào...”

Chỉ là cô kinh ngạc, chỉ là cô đang phấn khởi.

Anh cười trừ, dd lqđ, không tranh cãi cùng cô: “Đúng vậy, đương nhiên công chúa có thể nhìn ra chính xác, là tôi nhiều chuyện.”

Ôm cô đi tới phòng cuối cùng của hành lang tầng hai, chính giữa phòng là bức tranh “Cung điện của Quốc Vương” của họa sĩ Tây Ban Nha Francisco Goya.

Tận cùng bên trong của căn phòng ở phía Tây có một quầy bar lớn, trên quầy bar là vô số các loại rượu nổi tiếng.

Giữa phòng, một chiếc Piano lặng lẽ được đặt trên sàn nhà.

“Anh đưa em đến nơi này là để em đánh đàn sao?” Trong mắt cô hiện lên kinh ngạc, Thanh Thần nhìn nét mặt anh vẫn bình thường, trong lòng tràn ngập nghi hoặc: “Tuy rằng em không biết vì sao anh lại biết nhiều chuyện của em như vậy, nhưng mà...”

“Nhưng mà, em muốn nói, hôm nay em không muốn đánh đàn...” Cô cúi đầu xuống, không phải cô cố ý mất hứng, nhưng cô thật sự không muốn, cũng không có tâm trạng.

“Ai nói anh muốn em đánh đàn?” Diễn Thần nở nụ cười, ôm cô ngồi trước Piano: “Tự cho mình thông minh, đúng không?”

“Việc đó...” Đôi mắt trong suốt dịu dàng tràn đầy nghi hoặc.

Theo ngón tay thon dài của anh đang đánh lên chiếc đàn cầm, Thanh Thần ngẩng ngẩn cả người: “Trời ơi... Tiếng động êm dịu...”

Bàn tay nhỏ bé che miệng lại, Thanh Thần cảm thấy mình đã kích động đến muốn khóc.

Cô không thể tin được, cô nhìn thấy được người chế tạo Piano nổi tiếng được mệnh danh là “Ông vua Piano”: công ty Hamburg Steinway của Đức đã chính thức mở rộng công cuộc hợp nhất giữa nghệ thuật của Trung Quốc cùng nghệ thuật phương Tây, ra được một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh túy – “Tiếng động êm dịu”.

“Tiếng động êm dịu” là bức tranh Trung Quốc đương đại của họa sỹ Thạch Tề, được vẽ vào năm 1989, với thiết kế bản gốc là tác phẩm màu mực “Không Tước”, nguyên bản là cánh chim năm màu, nước chảy sinh động, các nhánh cây đen xen nhau cùng với các tảng đá mềm mòng đứng tạo dáng từ hơn bốn mươi loại gỗ tốt không cùng màu sắc, toàn bộ làm bằng tay lại khảm tạo ra bức tranh này.

“Nó... Nó...” Ánh sáng trong mắt Thanh Thần bỗng lóe ra, cô cố gắng không để mình luống cuống quá mức: “Diễn Thần, anh nói cho em biết, trên đời này, có cái gì anh không có hay không?”

Những đồ vật trong phòng này đều là những tinh phẩm của thế giới, chỉ cần người nào có được một món, cho dù chết cũng có thể sáng mắt.

Nhưng anh, lại có thể... Không thể nào tin được...

Ánh mắt thâm thúy hơi dao động, sự lạnh nhạt trên vầng trán đã biến mất nửa phần, Diễn Thần nhìn mắt cô, nhẹ nhàng mở miệng: “Có lẽ, có một việc, mãi mãi anh cũng không thể có.”

“Vậy sao? Là gì vậy...?”

Diễn Thần không nói, chỉ nhấc ngón tay thon dài lên trên phím đàn.

“Này, có thể đàn sao?” Thanh Thần sững sốt.

Anh nhẹ nhàng vuốt cầm, ánh mắt dịu dàng tràn đầy chắc chắn: “Có gì là không thể?”

Trong một giây phút ngắn ngủi, trong phòng bỗng nhiên yên lặng.

Anh không cử động, cô cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn một bên mặt anh, nín thở: “Anh, muốn đánh đàn sao?”

Vừa nói, ngón tay của anh cũng rơi xuống.

Một nốt nhạc, rồi một nốt nhạc nữa vang lên, tự nhiên trôi chảy...

Khúc nhạc này, là ai soạn vậy.

Trầm tĩnh như vậy, xa xăm, thanh nhã, can đảm.

Rõ ràng là dũng khí hùng hực, nhưng lại ẩn chứa sự ngấm ngầm dè dặt bồi hồi...

Một bản nhạc thật sự mâu thuẫn, nhưng vô cùng cảm động.

Mỗi một âm thanh đều mang theo sự do dự chống đối, nhưng lại phù hợp như vậy.

Khúc nhạc này, cô chưa nghe qua bao giờ. Rốt cuộc, là ai đã phổ nhạc... Vì ai mà phổ nhạc...

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Anh không cần Mộ Thanh Thần

Thanh Thần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tình, dựa vào chiếc tủ phía sau, nghe giai điệu êm tai của Piano.

Xung quanh cũng im lặng, toàn bộ thế giới dường như cũng tươi đẹp hơn.

Cô cảm thấy bản thân như ở trong mây, lâng lâng, cơ thể càng ngày càng nhẹ, suy nghĩ càng ngày càng xa.

Dần dần, dần dần chậm rãi hòa theo khúc nhạc.

Thanh Thần cảm thấy dường như mình quên đi mọi đau thương, đã kích, mọi thứ, cô đều quên sạch sẽ...

Nốt nhạc cuối cùng theo ngón tay của Diễm Thần vang lên, Thanh Thần đã yên lặng ngủ.

Anh xoay người, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang nhắm nghiền yên tĩnh của cô, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt trong suốt của cô, lông mi thật dài như cánh bướm động nhưng không động. Tất cả đều đẹp đến mức khiến anh giống như đui mù.

“Cậu chủ!” Giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên phía ngoài phòng.

Diễm Thần hơi chấn động, nhanh chóng xoay người: “Xuyt...”

Anh nhẹ nhàng đặt áo khoác lên người cô, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên trán cô, mang theo sự cưng chiều cùng thương xót.

Diễm Thần nhìn cô thật lâu, trong mắt đầy sự yêu thương.

Anh biết, cô mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Nếu không, cô sẽ không yên lặng ngủ trong căn phòng xa lạ thế này.

Đau thương luyến tiếc quanh quẩn trong mắt anh.

Anh nhẹ nhàng kéo cô ôm vào ngực, cúi đầu tham lam nhìn gương mặt của cô: “Thanh Thần...”

Một tiếng thở dài nhàn nhạt theo tên của cô phát ra nơi khóe miệng. Anh nhắm mắt lại, khẽ hôn cô, Diễm Thần không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm cô, mang theo sự dịu dàng cùng quý trọng.

-----Đường phân cách của cô gái mèo-----

Xe của Mạc Lãnh Tiêu chạy như bay trên đường cao tốc, xe cảnh sát giao thông đuổi theo anh liên tục.

Xe chạy đến phía Đông của căn biệt thự, anh dừng lại.

Nhìn căn biệt thự trước mắt, anh không nhận được cau mày, lồng ngực khó chịu, không ngừng nôn nóng.

Nơi này, chẳng qua chỉ là một phần bất động sản phía Đông của anh, cũng là nơi anh khá thích, một thời gian lâu anh đến thành phố Hải Ninh, đều ở nơi này.

Nếu muốn nói lời trong lòng, anh xem nơi này là nhà của mình.

Chỉ là, bây giờ, anh không muốn về đây, thậm chí ngay cả đến cửa cũng không muốn.

Bốn ngày, từ khi đưa Mộ Thanh Thần đi đến cuộc thi ở trường, anh nhìn thấy Bạch Tử Nhược, suốt bốn ngày không về lại đây.

Người phụ nữ đó, lúc này, vẫn đang vẽ tranh, đùa nghịch với hoa cỏ của cô ta sao?

Hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu hơi khàn khàn, anh nhú chặt mày.

Giờ khắc này, thậm chí anh không biết nên đối mặt với Mộ Thanh Thần như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn bông tuyết từ trên trời rơi xuống, bàn tay to nắm thật chặt, các đốt ngón tay trắng lên.

Lại là tuyết rơi, đáng chết!

Năm nay tuyết rơi khiến anh vô cùng khó chịu.

Đi vào phòng khách, căn phòng to lớn không một bóng người, không có chút sức sống.

Nhìn bàn trà trống rỗng, Mạc Lãnh Tiêu khẽ nhướn mày.

Người đàn bà đó luôn thích đặt hoa tươi lên bàn trà, cô nói như vậy nhìn có sức sống hơn, hôm nay, tại sao lại không có?

Sau lưng truyền đến một hơi lạnh. Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy căn biệt thự này quá to lớn, quá vắng vẻ, anh không muốn bước vào.

“Cậu chủ, cậu đã về.” Người quản gia già cung kính ân cần hỏi thăm, đưa tay nhận lấy áo khoác trong tay anh.

Kéo kéo caravat, Mạc Lãnh Tiêu nhìn xung quanh, tảo nhả ngồi xuống sofa: “Cô ấy đâu?”

Giọng nói kia vô cùng lạnh lẽo, nhưng hoàn toàn êm tai.

Cô ấy?

Quản gia già giật giật mí mắt, hiểu rõ ý tứ của anh, bà lắc đầu, cung kính nói: “Cô Mộ không có ở đây.”

Không ở đây?

Bây giờ là mấy giờ rồi, dd/lqđ, không thể ở trên lớp được.

Hơn nữa, cô không có bạn bè ở đây, một người như vậy mà đi ra ngoài sao?

Khuôn mặt tuấn tú nặng nề đi vài phần, ánh mắt lạnh lùng nhìn người quản gia: “Đi đâu?”

Người quản gia do dự chốc lát, thở dài: “Cậu chủ, từ ngày cô Mộ đi thi ở trường, đã bốn ngày chưa về...”

Không hiểu cảm giác bất an lo sợ ở trong suy nghĩ anh lan ra, bàn tay nhanh chóng nắm lại, sự lạnh nhạt bao phủ lên gương mặt tuấn tú.

“Tôi nghĩ, cô Mộ cùng cậu chủ ở cùng nhau.” Người quản gia già rung mình một cái, sắc mặt cậu chủ, thật khó coi.

Bốn ngày, suốt bốn ngày, cô chưa quay về, là ý này, đúng không?

Khóe miệng cong lên, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên, gương mặt bình tĩnh, nhanh chóng đi đến phòng sách. Vừa đi vừa lấy điện thoại ra.

Bấm vào dãy số của cô, điện thoại tắt.

Mạc Lãnh Tiêu mím môi, dựa vào chiếc cửa sổ sát đất, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Sau cuộc thi, cho dù anh không đón cô, cô cũng có thể về...

Nhưng suốt bốn ngày, cô không xuất hiện.

Đôi mắt đen láy tối sầm lại vài giây.

Hay là... cô đã nhìn thấy điều gì?

Không phải không nghĩ tới, khi anh cùng với Từ Nhược ở trường học, có thể bị cô bắt gặp.

Nhưng căn bản anh cũng không có thời gian, không nhất thiết lo lắng về cảm nhận của cô.

Trong lúc đó bọn họ cũng sắp xong rồi. Lo lắng của cô, anh chưa bao giờ để tâm tới.

Nhưng mà, hiện giờ cô đang ở đâu?

Hay giống như lần trước, ở trong quán Bar cùng một người đàn ông khác dính dáng không rõ ràng, thậm chí còn ôm hôn môi?

Bây giờ cô là hôn thê của anh, Mạc Lãnh Tiêu không cho phép cô khiến anh phải đội nón xanh, khiến anh nhận lời chê cười từ người khác.

Mạc Lãnh Tiêu khó chịu bước đến trước quầy bar, rót một ly rượu, nhắm mắt lại, chân mày theo thói quen cau lại, ly rượu lạnh lẽo cong cong nơi tay anh, lúc ẩn lúc hiện.

Anh thừa nhận, anh rất tức giận, bởi vì bây giờ cô còn là vị hôn thê của anh, trò chơi này, anh còn chưa cho kết thúc.

Chỉ cần anh tuyệt bỏ chấm dứt trò chơi, cô sống hay chết cũng không liên quan đến anh. Cô là một dấu hiệu có cũng được, mà không có cũng không sao.

Mộ Thanh Thần, đối với anh mà nói, không phải là gì cả.

Mạc Lãnh Tiêu, vĩnh viễn cũng không thể để ý đến Mộ Thanh Thần.

Mạc Lãnh Tiêu nâng mí mắt, trong mắt là một mảng lạnh lùng, bọn họ sẽ nhanh chóng chấm dứt. Khi Tiểu Nhược đã quay về bên cạnh anh, anh sẽ

không dây dưa cùng Mộ Thanh Thần nữa!

-----Đường phân cách của cô gái mèo-----

Tám ngày nghỉ ngơi ở bệnh viện, mỗi ngày Tiết Khả Nhân đều đến thăm Mộ Thanh Thần.

Tiết Khả Nhân đẩy cửa mang đồ ăn vào: “Thanh Thần bảo bối, đến đây ăn cơm!”

Thanh Thần xoay người, cười cười với cô: “Thơm quá, dường như rất ngon!”

“Đương nhiên, cũng nhìn là ai mua chứ!” Tiết Khả Nhân cũng cười, so với cô Diễm Thần có biện pháp hơn, vậy mà có thể làm cho Thanh Thần cười.

“Soái ca kia đâu?” Tiết Khả Nhân vừa đưa thìa cho cô, vừa tìm kiếm xung quanh.

Thanh Thần lắc đầu, nở nụ cười: “Khả Nhân, đừng gọi anh ấy như vậy, giống như háo sắc vậy.”

“Tớ vui mà.” Tiết Khả Nhân nghịch ngợm nháy mắt ngồi sát cô: “Thanh Thần, thật ra tớ cảm thấy, tớ cảm thấy là... Cái người Diễm Thần kia, vô cùng tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bọn họ không quen nhau sao?

“Tôi biết.” Thanh Thần trả lời.

Không ai có thể phủ nhận Diễm Thần rất tốt, mỗi ngày, anh đều đưa cô đi đến nơi cô muốn, nhưng không đi qua những nơi cô từng đi.

Chỉ là cho tới bây giờ anh cũng không để cô tự đi, cứ mãi ôm cô vào trong ngực, bắt chấp đi thật xa.

Hơn nữa, anh vô cùng cẩn thận, chăm sóc rất tốt, rất hiểu cô.

Cô thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, nên ăn gì, không nên ăn gì, anh đều hiểu rõ, hơn nữa có thể kết hợp thật tốt.

Cô thích bài hát nào, thích bộ phim gì, thích màu sắc thế nào, tóm lại, anh đều biết rõ mọi thứ về cô.

Mấy ngày nay, anh đưa cô đi rất nhiều nơi, nhưng bọn họ không trở thành tiêu điểm trên các tờ báo. Cô biết, anh đều xử lý, xử lý thật tốt không để lại dấu vết.

Suốt tám ngày, Mạc Lãnh Tiêu không xuất hiện trước mặt cô.

Có lẽ, bây giờ anh cũng không biết cô ở đây. Cũng đúng, anh muốn nhanh chóng chăm sóc cho Tiểu Nhược của anh, làm sao có thời gian nhớ tới người rảnh rỗi như cô...

Thật sự quá buồn cười, người cô coi trọng nhất, chưa bao giờ ôm cô vào lòng, ngược lại người đàn ông xa lạ tên Diễm Thần, lại xem cô như báu vật.

Khóe miệng Thanh Thần cong lên ý cười chua xót. Trong mắt là một mảnh trống vắng: “Tôi muốn xuất viện, về nhà nghỉ ngơi.”

“Về nhà? Quay về nhà nào?” Tiết Khả Nhân mở to hai mắt, ngây ngốc hỏi cô.

Thanh Thần cúi đầu xuống thở dài, giọng nói rất nhẹ, lạnh nhạt: “Tiết Khả Nhân, tôi biết cậu muốn nói gì... Thật ra, có rất nhiều chuyện cậu không biết.”

“Có nói, tôi cần nói rõ ràng với anh ta, cho dù rời đi, tôi cũng phải kết thúc.” Thật ra, bọn họ còn có rất nhiều điều cần nói rõ.

Cô nghĩ nếu rõ ràng thì không có đau khổ, không để mình có cơ hội lừa dối người khác.

Lần này, bọn họ đã không còn dây dưa nữa, cô cũng có thể rời đi.

“Việc đó... Diễm Thần đâu? Anh ấy hôm nay không đến sao?” Tiết Khả Nhân căn bản không nghĩ tới sẽ nói tiếp về vấn đề này, nên đặt hy vọng vào soái ca kia.

“Tôi không biết...” Thanh Thần khẽ run mi mắt, đối diện với Diễm Thần, hiểu biết của cô không thể so với Tiết Khả Nhân.

Thật ra, xuất viện cũng tốt. Đối với sự cung chịu của Diễm Thần, cô cảm thấy sợ hãi.

Chính là, cô trở về, có ý nghĩa hay không, cô cùng Mạc Lãnh Tiêu, đã xong rồi sao.

A, vì sao sâu trong thâm tâm, vẫn không đành lòng chứ?

Ngốc quá!

-----Đường ranh giới của cô nàng mèo-----

“Thanh Thần, nếu không, ngày mai xuất viện đi?” Tiết Khả Nhân vừa thu dọn đồ đạc, vừa nhìn xung quanh.

Cậu nói, đồng chí Diễm Thần kia, tại sao ngay thời điểm máu chốt lại biến đầu mắt?

Cũng đã nhiều ngày như vậy, thấy cô muốn xuất viện, tại sao anh không đến?

“Đi rồi.” Thanh Thần kéo Tiết Khả Nhân, nở nụ cười, suy nghĩ rất rõ ràng rành mạch.

Đi ra khỏi bệnh viện, Thanh Thần nhìn lên trời, thờ dài.

“Thanh Thần, chẳng lẽ cậu không biết anh ấy thực sự thích cậu sao?”

“Hả?” Thanh Thần nhìn Tiết Khả Nhân, nhẹ nhàng trả lời.

Tiết Khả Nhân liếc cô một cái, hừ lạnh: “Tớ nói, Diễm Thần rất thích cậu, vô cùng vô cùng thích cậu. Giống như cậu thích người đàn ông kia vậy. Anh ấy thích cậu, so với cậu thích người đàn ông kia, hay người đàn ông kia thích cô gái kia, còn nhiều hơn đó.”

Không phải cô không biết, mà là công khai để nói ra, lại là điều không tốt.

Sắc mặt Thanh Thần hơi tái đi, ánh mắt không ngừng chuyển động.

“Mộ Thanh Thần, đầu cậu chứa nước à?” Tiết Khả Nhân xoa thắt lưng: “Tớ nói, tại sao Diễm Thần không thể so sánh với Mạc Lãnh Tiêu? Tại sao cậu không để mắt tới? Không phải tự ngược đó chứ, không ngược không thoải mái đúng không?”

“Tiết Khả Nhân, cậu thông minh, cha tôi nói, tôi boi lội nên đầu bị nước vào rồi.” Thanh Thần không muốn tranh luận cùng cô, cười tủm tỉm trả lời.

“Tớ... Cậu đầu chỉ là nước vào, căn bản chính là... Chính là... Ai da!” Tiết Khả Nhân gấp đến mức muốn đánh người, lại không tìm thấy từ nào phù hợp.

“Tôi như thế nào, thế nào cơ?”

Thanh Thần vui tươi hơn nhìn bạn mình, đang vui vẻ, một chiếc xe màu đen chạy như gió xoáy dừng trước mặt cô.

Thanh Thần hơi giật mình, lui về phía sau từng bước, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã bị người ta ôm vào một cái ôm ấm áp.

Lực kia thật nhanh, đến nỗi cô không nhận ra được sự xuất hiện của người đó.

Nhưng mùi hương kia, không xa lạ với cô, khiến cô hoảng sợ.

“Anh...” Tiết Khả Nhân phóng to tầm nhìn, vừa muốn nói gì đó, đã bị Lâm Sách từ trên xe bước xuống trùng mắt nhìn mình.

“Tôi đưa cô về.”

Lâm Sách không để Tiết Khả Nhân nói gì, một tay nhét cô vào xe, lái xe đi mất.

Hai người rời đi, Thanh Thần trong lòng ngực của anh ngẩng đầu lên: “Diễm Thần, anh làm sao vậy?”

Diễm Thần sững sốt, đôi mắt nhanh chóng hiện lên sự đau thương, không còn là đôi mắt trong suốt lúc đầu, mà là phức tạp khó hiểu, anh cong khóe môi cười nhẹ: “Xuất viện cũng không nói anh biết một tiếng.”

“Em...” Thấy anh nửa đùa nửa thật, Thanh Thần hơi nhúm mày.

Cảm giác hôm nay anh có chút kì lạ.

Anh quàng tay cô, mở cửa xe, để cô ngồi vững vàng mới vòng qua đầu xe, tiến vào chỗ điều khiển: “Nói đùa với em thôi, để anh đưa em về.”

Diễm Thần, trước kia chúng ta có gặp nhau rồi, đúng không?” Xe chạy êm ru trên đường, Thanh Thần mở miệng: “Ý của em là, trừ việc gặp nhau trên đường quốc lộ kia, trước đó, chúng ta đã từng gặp nhau?”

Từng chữ vang lên rõ ràng, giống như vút một hòn đá nhỏ vào giữa hồ, sẽ có những vòng tròn gợn sóng, khiến tim anh cũng bồng bềnh theo.

Anh liếc cô một cái, không nói gì, cười nhẹ.

“Ý em là gì?” Cười một cái, là gặp qua hay chưa gặp qua?

“Đoán không ra à?” Anh cười khề, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Thanh Thần nhú màu, yên lặng.

Anh, không muốn nói?

Là không nghĩ, hay không muốn, hoặc là không thể?

Cô không hiểu, không biết chút gì.

Anh đối với cô rõ như lòng bàn tay, nhưng cô muốn biết bọn họ có biết nhau không, cũng khó vậy sao?

Vì sao, mỗi người đều có nhiều bí mật như vậy, cô không hiểu, cũng không đoán ra.

Cảm giác không tốt khiến cô hoảng hốt, khiến cô cảm thấy lo sợ.

Cô không biết, cảm giác như thế có phải được gọi là sự lo lắng dẫu dằng hay không, cô biết, cô không nghĩ như vậy là dẫu dằng. Cô sợ, cô không rời khỏi được.

Dựa người vào sau ghế, Thanh Thần hơi mím môi, chẳng qua chân mày đã mang vẻ lo âu, bất luận thế nào cũng không xóa được.

Diễn Thần không nhìn cô, chỉ là bỗng dưng nắm chặt tay lái, khiến các đốt ngón tay trở nên trắng đi.

Suốt đoạn đường hai người đều lo nghĩ, không mở miệng nói gì, tùy ý để sự im lặng lan tràn vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Trời sinh một đôi

Xe ổn định chạy về biệt thự phía Đông, dọc đường đi, hai người ngồi trên xe không nói chuyện cùng nhau.

Thanh Thần xuống xe, nhìn vào biệt thự quen thuộc lại xa lạ kia, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Chỗ này, chính là chỗ ở của cô tại thành phố Hải Ninh. Nếu có thể, nơi này được xem là nơi cho cô gia đình đầu tiên.

Cô nhớ rõ, lúc ấy, Mạc Lãnh Tiêu đưa cô tới đây, không nói gì liền rời đi.

Ở trong này, cô bắt đầu cuộc sống của mình. Hiện tại, cô đều nhớ rõ trước kia, khi anh thấy cô chật vật trong thương trường, anh đã vội vàng cuống cuồng, cô cũng nhớ rõ, ở trong đêm tiệc, anh thấy cô bị khi dễ đã ôm cô vào lòng.

Có lẽ chính là, cô luôn cô độc, thói quen chờ đợi anh ở đây, chờ đợi sự xuất hiện của anh, rồi nhìn anh rời đi.

Cô vĩnh viễn không biết khi nào anh xuất hiện, cũng mãi mãi không biết lần này anh rời đi, có thể vĩnh viễn không muốn gặp lại cô.

Một năm qua, thời gian cô ở cùng anh cũng không nhiều, nhưng mỗi khi ở cùng chỗ, mỗi lần nói chuyện, cô đều nhớ rõ ràng như vậy.

Này, có phải chính là khác cốt ghi tâm trong truyền thuyết hay không?

Diễn Thần đứng cạnh cô, nhìn cô suy nghĩ ngẩn ngơ, anh nhẹ nhàng nói: “Vào thôi.”

Thanh Thần lấy lại tinh thần, nâng mi mắt lên, không chớp mắt nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt mình. Lúc này, có phải cô nên nói chút gì hay không?

Nhưng mà, cô phải nói gì đây?

“Về nhà nghỉ ngơi cho tốt vào, không nên gặp lạnh, biết không?” Anh dịu dàng căn dặn, cũng không nói gì nữa.

Thanh Thần gật đầu, mím môi, nhìn anh xoay người.

“Diễn Thần...”

Cô mở miệng, gọi người đàn ông đang rời đi kia quay trở lại.

Giọng nói dịu dàng trong trẻo như dòng suối, lướt qua tim anh.

Anh xoay người, nhìn cô, không nói một lời.

“Diễn Thần, cảm ơn anh.” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nói câu cảm ơn với anh.

Trong mắt nhiểm một tầng dịu dàng, anh bước đến, d/d/l/q/đ, cung chiều nheo hai gò má trong suốt của cô: “Còn tưởng em luyến tiếc anh.”

Cô im lặng, chỉ nhìn vào mắt anh.

“Vào đi, anh chờ em vô rồi rời đi.” Diễn thần nhẹ nhàng cười: “Như vậy, em cũng không luyến tiếc.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần hơi đỏ lên, cô cúi thấp đầu, xoay người bước về phía biệt thự.

Hình bóng xinh đẹp trắng nõn hòa cùng màu trắng của tuyết, trong đôi mắt Diễn Thần có những tia cảm xúc phức tạp âm i thôi thúc.

Đây là lần thứ mấy, anh đứng sau cô, lẳng lặng nhìn cô rời đi, nhưng cô chưa bao giờ biết được.

Anh khẽ thở dài, vàng trắng nhiểm một tầng tối tăm Thanh Thần, chỉ cần em xoay người lại, nhìn anh một cái, cho dù chỉ là liếc mắt, em sẽ phát hiện, anh đứng sau lưng em, vẫn đứng sau em

Không phải Thanh Thần không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng kia, nhưng cô không quay lại, ngược lại đi nhanh hơn.

Cô lo sợ, cô sợ khi quay đầu, sẽ nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tình cảm của anh. Cô sợ hãi, sợ sự cung chiều anh dành cho cô, sợ hãi sự quan tâm của anh, sợ tình cảm vô bờ anh đối với cô.

Cô là Mộ Thanh Thần, là Mộ Thanh Thần hai bàn tay trắng, đối với chuyện may mắn, cô không có quan hệ.

Thanh Thần đi qua con đường dài, cúi đầu, dọc theo bể bơi, đi đến phòng chính.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày thật đẹp của nam, và một đôi giày của nữ.

Bỗng nhiên tim cô tê rần, Thanh Thần không ngẩng đầu, cô sợ hãi, sợ mình vừa ngẩng đầu lên sẽ gặp phải gương mặt xinh đẹp kia.

Cô sợ mình ngẩng đầu sẽ thấy người phụ nữ anh yêu, đứng trước mặt mình.

Nếu như vậy, cô nên làm gì bây giờ.

Đôi mắt trong suốt như bị dính chặt, cô vẫn cúi đầu, không nhúc nhích, nhìn đôi giày kia, cơ thể khẽ run lên.

“Thì ra, cô đi đường đều thích cúi đầu à? Quả thật là hạng người nào cũng có nha!”

Giọng nói phụ nữ xa lạ truyền đến từ phía trước, giọng nói rõ ràng không hề thân thiện.

Thanh Thần hơi ngạc nhiên, nhúu mày, giọng nói này, không phải của cô ấy, Thanh Thần nhớ rõ, giọng nói kia rất dịu dàng, rất êm tai.

Cô nâng mi mắt, nhìn người phụ nữ trước mặt, Thanh Thần không khỏi lùi về sau từng bước.

Người này, cô cũng không biết, nhưng vì sao trong mắt cô ta lại tràn ngập bất mãn với cô?

Thấy sự hoang mang trong mắt người phía trước, người phụ nữ tao nhã nói với cô: “Tiêu không nói cho cô biết à? Tôi gọi là Lý Ngữ Na, là bạn tốt của anh ấy, chúng tôi quen nhau đã hai mươi năm”

Chóp chóp mắt, trong mắt Lý Ngữ Na tràn ngập khiêu khích cùng cao ngạo: “A, xem ra cô chỉ là phụ nữ làm ấm giường cho Tiêu thôi, ngay cả tôi mà cô cũng không biết.”

Thanh Thần không nói lời nào, lùi về sau từng bước, thân nhiên mở to mắt, nhẹ nhàng cười, cũng muốn nói cho cô ta biết, thật ra, cũng cũng không phải là phụ nữ làm ấm giường cho anh ấy.

Cô hiểu, sức ảnh hưởng của cô trong lòng anh, cần gì bạn anh nhắc tới chứ.

Lý Ngữ Na tiến lên, hai tay vòng trước ngực nhìn cô: “Cô Mộ phải không? Có một số việc, có lẽ không ai nói cho cô biết.”

Giương mặt Thanh Thần tái đi, cô không nói gì, cô biết, có vài việc, ngoại trừ phải đối diện với chúng, thì cô không có tư cách để trốn tránh.

“Tiêu cùng Từ Nhượng là thanh mai trúc mã, nếu không phải vì chuyện ngoài ý muốn năm năm trước, tôi nghĩ, bọn họ đã kết hôn, hiện tại, có thể đã có con nhỏ một tuổi.”

Lý Ngữ Na tiến lên từng bước, cầm cổ tay Thanh Thần: “Cô Mộ, cô biết ý của tôi chứ?”

Nụ cười kia thật dịu dàng, nhưng cô tay cô đau quá: “Thực xin lỗi, tôi không biết cô.”

“Nhưng tôi biết cô.” Lý Ngữ Na chớp mắt, vẫn mang theo nét tươi cười, khiến người ta sờn tóc gáy: “Tiêu cùng mấy người chúng tôi, lớn lên bên nhau từ nhỏ, d.d.l.q.d, anh ấy nói, là chỉ có Từ Nhượng, mới là người quan trọng của anh, chỉ có Từ Nhượng, mới là người duy nhất anh ấy yêu thương. Trong mắt mỗi người chúng tôi, họ là một cặp trời sinh, bất cứ chuyện gì, cũng không thể tách bọn họ ra được!”

“Năm năm trước, tai nạn xe kia khiến Từ Nhượng hôn mê suốt năm năm... Năm năm... Có ý nghĩa thế nào? Có bao nhiêu người đàn ông, chờ một người phụ nữ hôn mê năm năm không biết bao giờ tỉnh? Cô cũng biết, thời gian năm năm, người phụ nữ anh yêu thương, vẫn là Từ Nhượng, vì cô ấy, anh đã dùng rất nhiều tiền để xây dựng một biệt thự to lớn.”

Tìm Thanh Thần như nứt ra, rỉ máu, cô dùng sức giãy dụa, cô ta lại càng dùng sức, mỉm cười nhìn cô, dùng quá khứ của bọn họ cười nhạo cô, bói móc cô.

“Xin cô, buông ra.” Đôi mắt đẹp của Thanh Thần chuyển động, giọng nói đề cao cảnh giác.

“Cô Mộ, mong cô tự mình hiểu lấy.” Lý Ngữ Na vẫn cười: “Từ Nhượng đã tỉnh, cô cũng biết rồi, chẳng lẽ, cô chờ Tiêu đưa cô ra trước cửa sao?”

Thanh Thần ngẩn ra, tìm đầu đón.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Lãnh là tâm của cô

Edit: Mon Miêu

Cô khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào người đàn ông không biết xuất hiện trong vườn hoa ở phía trước từ lúc nào.

Anh vẫn xuất chúng, sáng ngời như vậy, đẹp đến mức khiến cho người khác hít thở không thông.

Nhưng anh chỉ thân nhiên nhìn cô, bộ dạng thờ ơ này, khiến Thanh Thần biết rõ ràng, anh chỉ là người đứng xem, anh sẽ không đến giúp cô.

Cô nhắm mắt lại, khổ sở lời kéo khóe miệng.

Mộ Thanh Thần, cô là gì với anh, tại sao anh phải giúp cô?

“Tại sao cô không nói chuyện? Mộ tiểu thư?” Lý Ngữ Na nhướn mày, bàn tay tăng thêm sức lực: “Anh ấy chỉ là gặp dịp thì chơi, cô thật sự cho rằng một người đàn ông sẵn lòng lái xe, đi dạo phố với cô, chính là yêu cô sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của cô càng tái nhợt. Cô còn nhớ rõ, một lần kia, cô gọi điện thoại cho anh, đầu điện thoại bên kia, truyền đến giọng nói của một người phụ nữ.

Lúc ấy, người ở bên cạnh anh, chính là Lý Ngữ Na sao, cô ấy gọi anh là Tiêu, thật thân mật, tự nhiên. Quan hệ này, không phải là bình thường.

Tại sao ở trước mặt cô, anh lại không chân thật như vậy? Có phải anh làm bất cứ chuyện gì, từng câu từng chữ anh nói, đều là lừa gạt hay không?

Cô mím môi, ý nghĩ như vậy khiến Thanh Thần hơi bất lực.

Bây giờ cô đang đứng ở bên hồ bơi, nếu như cô cố gắng thoát khỏi kiểm soát của cô ấy, thì rất có khả năng cô sẽ rơi vào trong hồ nước lạnh thấu xương.

Nhưng nếu cô không thoát khỏi cô ấy, cổ tay cô sẽ rất đau, tim của cô cũng sẽ càng đau.

Tình cảnh bây giờ, người duy nhất có thể cứu cô lại thờ ơ.

Thanh Thần hít một hơi, nhìn chăm chăm ánh mắt của Lý Ngữ Na, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: “Mời cô buông tay.”

“Mộ Thanh Thần, tôi cho cô biết, cả đời này, cô đều không thể nào lấy được anh ấy!” Lời của cô khiến Lý Ngữ Na bất mãn, cảm giác được cô dùng hết sức muốn thoát khỏi kiểm soát của cô ta, Lý Ngữ Na lạnh lùng cười.

“Muốn đi sao? Được, tôi giúp cô.”

Lý Ngữ Na đột nhiên buông tay Thanh Thần ra, tay phải chột đầy, cô ta nhấn tâm đầy thân hình màu trắng trước người mình vào hồ bơi bên cạnh.

“Tùm”

Thanh Thần không có lực chống đỡ, ngay cả tiếng kêu cứu cũng không kịp nói, cả người liền rơi vào trong hồ nước lạnh lẽo.

“Um”

Từ các phía, nước mùa đông ụp tới lạnh thấu xương, đè thân thể yếu đuối của cô xuống.

Đôi tay của cô theo sức nổi, vươn về trước.

Cô cứ tưởng rằng, cô sẽ gãy giữa, cô cứ tưởng rằng, cô biết sợ, nhưng thực sự trong giây phút kia, khi chính mình rơi vào trong nước, trong lòng Thanh Thần lại yên tĩnh cùng thân nhiên trước nay chưa từng có.

Nước trong hồ tràn qua đầu cô, hoàn toàn nhấn chìm thân thể cô, nước mát theo hốc mắt, chậm rãi chảy ra, hòa tan vào trong hồ nước lạnh lẽo này.

Cô không kêu cứu, không gãy giữa, bởi vì cô biết, cho dù cô gãy giữa, cô cũng không thoát được màn nước lạnh thấu xương này, cho dù cô kêu cứu, thì người kia, cũng sẽ không tới cứu cô.

Bởi vì cô không quên được, không quên được trước khi cô rơi xuống, Mạc Lãnh Tiêu đứng ở phía trước, thấy ánh mắt cầu cứu của cô, nhưng ánh mắt của anh thật lạnh lẽo, vẻ mặt của anh không một chút để ý, cô vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Có lẽ, đây chính là điều anh muốn nhìn thấy, nếu như cô chết rồi, anh và Bạch Tử Nhục sẽ không còn gì cản trở, và anh cũng không cần vì người phiền toái như cô mà hao tổn tinh thần.

Tim thật đau, khóe miệng Thanh Thần nhẹ nhàng giương lên.

Lãnh, nếu tất cả điều này, là điều mà anh muốn nhìn thấy, vậy có phải em nên làm theo mong muốn của anh hay không.

Như vậy, cũng coi như là em thay anh làm chút chuyện.

Anh và Tử Nhục có thể ở bên nhau đến già, còn em cũng có thể đi đoàn tụ với cha mẹ, không cần ở trên đời này cảm thấy cô độc và tịch mịch đến chết.

Chỉ là, Lãnh, em rất vui vì được biết anh.

Nước mát trong suốt, hòa vào hồ nước, nước này lại lạnh, cuối cùng vẫn lạnh, chỉ là nước này rơi xuống lại gần như thiêu cháy trái tim cô.

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở bên cạnh bể bơi, tay run lên, hô hấp trong nháy mắt cứng lại.

Lý Ngữ Na lạnh lùng cười, vô ý xoay người, nhìn bóng dáng của người phía sau, mơ hồ chau mày: “Tiêu, anh, sao anh lại ra đây?”

Hơn nữa, sắc mặt của anh thật là khó coi, trông mắt lạnh lẽo, mặc dù cô đã quen biết anh hai mươi năm, nhưng cô cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh.

Chẳng lẽ.

Giọng nói của cô kéo thần trí của người đàn ông này trở lại, tâm tư tàn nhẫn của anh trầm xuống, lông mi dài thu lại.

Mạc Lãnh Tiêu chạy thật nhanh về phía hồ bơi.

“Tiêu.”

Mạc Lãnh Tiêu như vậy, khiến mắt Lý Ngữ Na choáng váng, cô đưa tay muốn kéo anh lại.

“Cút.” Anh hất tay của cô ra, nóng nảy găm lên giận dữ với cô: “Lý Ngừ Na, từ giờ trở đi, tôi không muốn nhìn thấy cô xuất hiện ở trong biệt thự này nữa.”

Bỏ lại lời cảnh cáo với cô, thân thể cao lớn của anh đã nhảy vào trong nước.

Mộ Thanh Thần, người phụ nữ đáng chết này, cô cho rằng anh không biết sao? Cô biết bơi, hơn nữa còn bơi rất giỏi.

Bây giờ cô không giấy giũa, không cầu cứu, như vậy là có ý gì? Là tố cáo anh thờ ơ, lạnh nhạt với cô sao? Cô dùng phương thức như thế tới để chống lại áp bức của anh sao?

Đáng chết, nữ nhân đáng chết.

Chẳng lẽ cô không nhìn ra, anh đang tức giận sao?

Suốt tám ngày qua, cô không xuất hiện, điện thoại thì tắt máy, một lời nhắn cũng không có.

Anh còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, kết quả là mấy ngày nay, cô và người người đàn ông kia ở cùng nhau sao! Lại còn để cho anh ta đưa cô về nhà, cô xem anh là gì? Xem người chồng chưa cưới này của cô là gì?

Ra oai sao?

Mộ Thanh Thần, rốt cuộc em có cái gì hấp dẫn, khiến nhiều người đàn ông sẵn lòng trông coi em như vậy.

Dịch Hàn đã ở bên cạnh anh mười lăm năm, là người không có tình cảm, là người đàn ông không hiểu hi, nộ, ái, ô(*), vậy mà lại sẵn lòng trông coi ở bên cạnh cô, chăm sóc cô

(*) Hi, nộ, ái, ô: chỉ trạng thái tình cảm của con người; hi: vui; nộ: giận; ái: yêu; ô: ghét

Còn có một người đàn ông nguyện ý bỏ ra giá tiền trên trời để mua một cây đàn Piano cho cô, chỉ vì anh ta muốn đổi lấy một tiếng cười của cô, thậm chí vì để cho cô rời khỏi anh, người kia còn tìm hai mươi tỷ cho Tiểu Nhược làm giải phẫu.

Hôm nay, lại có người đàn ông đưa cô về nhà.

Là anh quá coi thường cô? Hay là.

Ngực của Mạc Lãnh Tiêu bơi vì một màn trước mắt mà chấn động dữ dội, ở trong làn nước lạnh thấu xương, anh kéo thân thể của cô.

Cho dù anh tức giận và buồn bực, nhưng anh không muốn thừa nhận cũng không được, Mộ Thanh Thần, cô đã chống cự thẳng, anh không thể nào nhìn cô chết đi như vậy.

Cô làm cho tinh thần của anh không yên.

Bàn tay anh nâng mặt của cô lên, hôn lên môi cô, chuyển hơi thở của anh qua cho cô.

Nhưng mà cô lại không có một chút phản ứng nào, đôi tay theo dòng nước khe vuron về phía trước, đôi mắt của cô từ đầu đến cuối vẫn không chịu mở.

Cô như vậy khiến lòng của Mạc Lãnh Tiêu dâng lên một niềm sợ hãi.

Tay phải của anh nâng mặt của cô lên, tay trái ôm thật chặt hông của cô, kéo thân thể của cô về phía anh.

Miệng của anh ở trên môi cô, không ngừng thổi khí, anh muốn dùng phương thức hô hấp này để cô có phản ứng.

“Ào.” Anh ôm cô, hai người bỗng chốc thoát khỏi mặt nước, một tay anh siết chặt lấy thân thể của cô, Mạc Lãnh Tiêu ôm cô bơi đến bên bờ hồ.

“Mộ Thanh Thần!” Giọng nói của anh lại càng to hơn: “Tĩnh lại cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Đừng như vậy, được không?

“Mộ Thanh Thần!” Người đàn ông cao giọng, nói: “Tĩnh lại cho tôi!”

Đặt cô nằm thẳng trên nền đất, dùng sức ấn mạnh vào ngực của cô: “Mộ Thanh Thần, tĩnh lại cho tôi!”

Sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, đây không phải là lần đầu tiên cô bị chết đuối.

Nhưng vào lúc này, Mạc Lãnh Tiêu không muốn giáo huấn cô, anh chỉ muốn, chỉ muốn cô có thể mở mắt ra.

“Mộ Thanh Thần, em có nghe thấy hay không.” Bàn tay dùng sức ấn xuống ngực của cô: “Tôi cho phép em tĩnh lại, mau tĩnh lại!”

“Mạng của em là của tôi, tĩnh lại cho tôi.”

Mạc kệ anh la hét như thế nào, ấn ngực của cô như thế nào, cô gái nằm trên mặt đất vẫn không chịu mở mắt.

Trong nháy mắt sự sợ hãi đã nhuộm đầy tế bào của cơ thể anh.

Giờ khắc này, anh cảm thấy sợ hãi, sợ rằng cô không bao giờ mở mắt nữa, mà anh cũng không nhìn thấy cặp mắt không nhiễm bụi trần kia.

“Thiếu gia.”

Đám người hầu nghe thấy tiếng la mà đến, thấy cảnh tượng trước mắt đều cảm thấy choáng váng.

“Còn đứng đó làm gì, điện thoại gọi Lâm Sách đến đây cho tôi.”

Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hét lên, nhưng con người đen lầy kia không hề rời khỏi khuôn mặt của Thanh Thần: “Mộ Thanh Thần, tôi không cho phép em chết, em có nghe không.”

Vừa lúc đó, xe thể thao màu xám tro nhanh như tia chớp lái vào đại viện.

Mới mở cửa xe thì điện thoại của Lâm Sách cũng vang lên.

“Tôi nói, mọi người ở chỗ này còn gọi điện thoại làm gì nữa.” Lâm Sách lo lắng nhíu mày bước xuống xe, nhưng khi thời điểm tầm mắt rơi vào cạnh bể bơi, ý cười giữa đôi chân mày bị đóng băng trong nháy mắt.

Lâm Sách gần như bay vọt tới trong đám người, nhìn thấy khuôn mặt của Mộ Thanh Thần không một chút máu, con tức giận đè nén bấy lâu bộc phát trong nháy mắt.

Nắm đầm rơi xuống gương mặt tuấn tú của Mạc Lãnh Tiêu, âm thanh của Lâm Sách có chút xé tâm vạch rõ ngọn ngành: “Mạc Lãnh Tiêu, con mẹ nó cậu thật là khôn khiếp. Cô ấy mới sảy thai rồi, vậy mà cậu lại để cho cô ấy rơi xuống bể bơi. Con mẹ nó cậu muốn cả đời cô ấy cũng không thể sinh con nữa phải không!”

Con giận làm cho Lâm Sách hoàn toàn mất kiểm soát, lời lẽ thô tục cũng liên tiếp không ngừng.

Nắm đầm của anh ta hạ xuống, cơ thể của Mạc Lãnh Tiêu đứng ngẩn ra, nhưng lời của anh ta lại làm cho tâm của Mạc Lãnh Tiêu run lên.

Cô đã sảy thai sao?

Bốn chữ này tựa như sấm sét giữa trời quang đánh trúng anh.

Anh nhìn thấy Lâm Sách còn đang nói cái gì đó nhưng anh lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào, chỉ biết dùng sức ấn ngực của cô, chỉ muốn cô gái này mở mắt ra.

Cuối cùng nước trong phổi cũng bị ép ra ngoài, Thanh Thần nghiêng mặt sang bên, ho nhẹ.

Lông mi dài run lên, Mạc Lãnh Tiêu bỗng ôm nàng lên, nhanh chóng đi tới hướng biệt thự.

Mạnh mẽ ôm hai cánh tay của cô, tựa như anh vừa buông tay thì cô sẽ biến mất không tìm thấy dấu vết nữa.

Lý Ngữ Na đứng ở một bên, sắc mặt không thể so với vẻ đẹp của Thanh Thần, cô vẫn nhìn Mạc Lãnh Tiêu, thái độ của anh làm cho trong lòng cô có chút nghi vấn, cô gái này đối với anh không phải không một chút quan trọng. Thậm chí cô cảm thấy, cô gái này đối với anh, rất quan trọng, rất quan trọng, ngay cả tầm quan trọng này.

“Tiêu, anh và.” Lý Ngữ Na mở miệng, muốn hỏi để biết một số chuyện.

“Cút!” Đôi mắt tức giận như ngọn lửa thiêu đốt: “Lý Ngữ Na, đừng chọc tôi.”

Từng câu từng chữ cảnh cáo khiến mọi người đều rung mình một cái. Bởi vì bọn họ biết, lúc này Mạc Lãnh Tiêu đã cực kì tức giận, cũng nhẫn nại đến cực hạn.

“Lãnh.” Ở trong ngực anh, Thanh Thần chậm rãi mở mắt ra, nước mắt không ngừng tuôn ra, đôi môi tái nhợt cũng không ngừng run rẩy.

Có phải anh lại tức giận không?

Mỗi lần mình không có chuyện gì, anh đều tức giận sao? Anh thật ghét cô đến như vậy sao?

Thanh Thần đau mũi, mắt đỏ hoe, bộ dáng này làm động lòng người, khiến người ta cực kỳ thương yêu.

“Câm miệng.”

Giọng nói mềm mại, vẻ mặt làm động lòng người khiến lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu căng thẳng, đôi tay ôm cô không ngừng siết chặt, lông mày cũng chau lại.

“Thiếu.”

Quần gia tiến lên, vừa định đáp lời, liền bị ánh mắt lạnh lẽo của thiếu gia này dọa cho quay trở lại.

Bước nhanh lên lầu, đặt cô ở trên giường.

Thân thể Thanh Thần run lên, nhìn thấy gương mặt tuấn tú trước mắt tràn ngập vẻ lo lắng, đôi môi bầm tím không ngừng rung động.

Anh là Mạc Lãnh Tiêu sao?

Hình như giống nhưng lại không giống.

Lông mày của anh, mắt của anh, tất cả của anh đều đẹp như thế, anh là Mạc Lãnh Tiêu.

Nhưng anh đang lo lắng, vì mình mà lo lắng sao? Nói như vậy thì anh không phải là anh rồi, bởi vì Mạc Lãnh Tiêu không thể vì cô mà lo lắng được.

“Em lạnh không?” Không xác định rõ ràng khiến Thanh Thần lo lắng, con người vốn trong suốt, giờ lại vô dụng và mê mang.

Cởi quần áo ướt trên người cô, ôm chặt cơ thể lạnh ngắt của cô, Mạc Lãnh Tiêu kéo chăn bao cả hai lại: “Đừng sợ, tôi đang ở đây, không sao, không sao.”

Tâm đau nhói, Thanh Thần ngẩng đầu lên, càng thêm nghi ngờ: “Anh không phải Lãnh.”

Anh không phải anh ấy, anh ấy sẽ không dịu dàng như vậy, sẽ không dịu dàng như thế đối với cô.

“Thanh Thần.” Con người đen thoáng qua một tia xúc động, sự không xác định trong giọng nói của cô khiến anh có chút khó chịu: “Tôi là Lãnh.”

Ý thức dần dần rõ ràng, khẽ đứng dậy nhìn, Thanh Thần mở miệng lắp bắp: “Lãnh, đừng, đừng đi.”

Quay đầu lại, anh sững sờ, cơ thể cô không ngừng run lên, anh bắt đầu cởi quần áo của mình: “Quần gia!”

“Thiếu gia.” Quần gia đứng ở cạnh cửa, cúi thấp đầu, nghe phân phó.

“Mở lò sưởi trong phòng tắm, đổ nước nóng.” Anh lạnh nhạt gầm lên.

“Vâng” Quần gia nhìn thiếu gia một cái, ông chưa bao giờ nhìn thấy qua cậu chủ lạnh lùng như vậy, nóng nảy đến như vậy.

Nhìn quần gia rời đi, Mạc Lãnh Tiêu vung tay, đắp chiếc chăn lên người cô.

“Lãnh. Em, Lãnh.” Đôi tay nhỏ bé của Thanh Thần vô lực vung vẩy, đáy mắt chứa đầy nước.

Cổ ý tháo chiếc chăn trên người cô xuống, cuối cùng đôi bàn tay cởi quần áo của cô xuống: “Quần áo ướt thì phải cởi, nếu không sẽ ngã bệnh.”

“Đừng.” Anh thô lỗ hù dọa cô, Thanh Thần kháng cự nhìn anh: “Anh...anh muốn làm cái gì.”

Thu lại ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, tay nhỏ bé đẩy bờ vai của anh: “Anh đừng như vậy, đừng như vậy có được không.”

Vào lúc này anh còn muốn làm gì với cô?

Không...không được, cô không cần.

Nếu trong lòng của anh không tha thứ cho bản thân một chút nào thì cô không cần cùng anh xảy ra quan hệ.

Ngu ngốc bấy nhiêu đã đủ rồi, cô không thể tiếp tục ngu ngốc như thế nữa, không thể!

Cô bé đã tỉnh rồi.

Nếu như chúng ta vẫn còn quan hệ thì cô sẽ trở thành người đàn bà tồi tệ nhất, cô không thể như vậy, không thể!

Mặc dù, cô quý trọng cái dịu dàng này của anh, nhưng anh, cũng không phải của cô, vĩnh viễn cũng không phải là anh, sự dịu dàng này cũng không thuộc về cô, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô!

Thanh Thần lắc đầu cắn môi kháng cự nhưng vẫn không thể ngăn cản hành động thô bạo của người đàn ông.

Mạc Lãnh Tiêu vốn không có nói chuyện, chỉ làm theo ý mình cởi hết quần áo trên người cô, một cái không chừa.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Do dự

Thanh Thần lắc đầu cắn môi kháng cự nhưng vẫn không thể ngăn cản hành động thô bạo của người đàn ông.

Mạc Lãnh Tiêu vốn không có nói chuyện, chỉ làm theo ý mình cởi hết quần áo trên người cô, một cái không chừa.

Sau đó anh cũng cởi quần áo trên người xuống, Thanh Thần không kiềm được mở to mắt nhìn cơ thể của anh, tự ôm lấy cơ thể mình rúc vào trong chăn.

Nhưng khi đã giống như cô, không quần áo, người đàn ông vốn không để ý tới sự kháng cự của cô, bá đạo ôm chặt cơ thể đang run lên của cô, cố ý quần lấy tứ chi của cô rồi cùng nhau đắp chung một cái mền.

Hành động của anh làm cho Thanh Thần sững sốt, tuy là thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt cũng không kiềm được mà đỏ ửng lên.

Anh cũng không có tự mình dùng lực.

Hít thở một cái, Thanh Thần cũng không động dậy nữa, ngoan ngoãn mặc cho anh ôm mình, lẳng lặng nghe nhịp tim của anh.

Dần dần, nhiệt độ từ trên người anh từng chút thấm vào cơ thể cô, cả người cô vốn đang lạnh cóng lại đang nằm trong lòng ngực của Mạc Lãnh Tiêu từ từ phục hồi lại thân nhiệt.

Anh đang dùng cơ thể của mình sưởi ấm cho cô sao?

Mũi cảm thấy chua xót, Thanh Thần bỗng nhiên nghĩ đến một đêm tuyết rơi ở đỉnh núi. Anh cũng dùng phương pháp này sưởi ấm cho cô.

Chỉ là sau khi cô tỉnh lại thì không nhìn thấy anh đâu.

Lần này cũng sẽ như vậy sao?

Chỉ có vào lúc này, khi cô bị thương, anh mới có thể toát ra một chút lo lắng. Chốc lát cô khỏe lên, anh nhẹ nhàng cách xa cô.

Nếu như vậy thật thì lần này, cô có thể bệnh lâu một chút hay không, như vậy, anh cũng có thể quan tâm cô nhiều hơn một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt đã có chút ướt.

Thanh Thần mím môi, khẽ mở to mắt, sợ cặp mắt kia của anh nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

Thân thể không kiềm được run rẩy, dán vào lòng ngực ấm áp của người trước mặt, lực ở cánh tay của anh tăng lên mà không hề giảm.

Mỗi khi cô dịch chuyển trong ngực anh hấp thu thêm một chút hơi ấm, Mạc Lãnh Tiêu nhích người thêm một tấc tăng thêm phần lực ở cánh tay.

Thời gian yên ả trôi qua, trong phòng tiếng kim giây chuyển động nghe thật trong trẻo.

Mùi hương nam tính trên người anh quanh quần nơi chóp mũi của Thanh Thần, hơi thở kia tế nhị tạo nên bầu không khí giữa hai người họ.

Cô dính vào trước ngực anh, nghe thấy nhịp tim anh đập mạnh, tóc dài gổ lên cơ thể cường tráng của người đàn ông này.

Giờ khắc này, cô chợt cảm thấy an tâm, giống như thời gian ngừng lại vậy.

Ý nghĩ như vậy làm cho cô sợ hãi, muốn trang bị toàn bộ cho mình, vừa lúc cơ thể nhỏ nhắn đang cứng đờ thì lại trở nên mềm mại nằm trong ngực anh.

Cho dù tim bị anh làm đau, thì nó vẫn nhảy lên vì sự dịu dàng của anh.

Thanh Thần phụ thuộc vào nhiệt độ cơ thể anh mà sưởi ấm nhưng từ từ bàn tay của anh giống như không bị khống chế bắt đầu nhẹ nhàng chạy trên da thịt của cô.

“Lãnh.” Giọng nói mang theo run rẩy, Thanh Thần cắn môi rụt rè nhìn anh.

Anh chạm vào làm cho cô có chút sợ hãi.

“Suyt.” Ngón trỏ thon dài chặn đôi môi hồng của cô, khuôn mặt hơi lạnh chôn nơi cổ cô, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống: “Đừng nói chuyện.”

Cánh tay lạnh như băng quàng lên cổ của anh, cô dính vào trong ngực anh, ngoan ngoãn phối hợp trong một phút hoàn mỹ này.

“Còn lạnh không?” Khuôn mặt tuấn tú khẽ cọ, con người đen không chớp chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Chờ nước xong, tôi sẽ dẫn em đi tắm. Sẽ không lạnh nữa.”

Giọng nói trầm thấp và ngọt ngào của anh giống như một pho tượng che chở cho một con búp bê sứ dễ vỡ. Trong lời nói thương yêu kia, động tác dịu dàng này ngay cả chính Mạc Lãnh Tiêu cũng không nhận ra.

Thanh Thần ôm lấy anh thật chặt, đầu tựa vào ngực anh, nhận được sự nhen nhào nhưng lại không kiềm được những giọt nước mắt rơi xuống ngực anh.

Sự ướt át ấm áp làm cho thân thể của Mạc Lãnh Tiêu khẽ cương lên.

Khẽ nâng người lên, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang chôn trong lòng ngực anh lên, mi dài nhẹ nhàng thu lại: “Được rồi, sao lại khóc?”

Anh hỏi nhưng đôi mắt lại nước mắt cô càng rơi nhiều hơn.

Tại sao anh lại dùng giọng điệu dịu dàng để nói chuyện với cô, tại sao anh lại dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn cô.

“Đừng khóc.” Lòng mi dài nhíu lại, gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống, không phải vì khó chịu, mà là vì không đành lòng.

Hít mũi một cái, Thanh Thần lại không khống chế được nước mắt của mình.

Cô rất cảm động.

Cô thích anh thân mật như vậy, ôm cô dịu dàng, cưng chiều, không có bất kỳ mục đích gì, không có bất kỳ ham muốn chiếm giữ, chỉ là đơn thuần ôm cô, để cô vui trong ngực anh, cảm nhận nhiệt độ cùng nhịp tim của cơ thể anh.

Giống như ở trong ngực anh, cái gì cô cũng không sợ, coi như những sóng gió trước mắt cũng sẽ có người đàn ông này thay cô che gió che mưa.

“Sao càng nói em lại càng khóc?” Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, có chút luống cuống đối với nước mắt của cô.

Lực ở cánh tay lại tăng thêm một phần, cọ xát mặt của cô, anh vén chăn lên ôm lấy cô đi tới phòng tắm: “Ngâm nước nóng sẽ không thấy lạnh nữa.”

“Sao lại thích khóc? Lạnh cũng khóc?”

Anh cho rằng cô vì quá lạnh nên mới khóc.

Thanh Thần không nói gì mặc cho anh đặt mình vào trong bồn tắm, mà ngay sau đó anh cũng liền đi vào theo, bình thường như vừa nãy, thương yêu ôm cô trong ngực.

Ánh đèn phòng tắm có chút mờ lung.

Xuyên qua làn sương trắng mờ mờ, Thanh Thần nhìn thấy anh gần trong gang tấc.

Diện mạo của anh rất đẹp, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ không tỳ vết, mặc dù lạnh lùng quá mức nhưng phong cách như vậy càng làm cho anh trông giống như một vị hoàng tử coi trời bằng vung.

Tao nhã, cơ trí, lạnh lùng, ngông cuồng.

Có lẽ có người trời sinh sẽ được Thượng Đế sủng ái, cho anh những điều tốt nhất, mà Mạc Lãnh Tiêu chắc chắn là người như vậy.

Sự ngạo mạn của anh, không, có thể nói, anh trời sinh là đế vương.

Nhưng trời cao thật sự rất bất công, cho anh một khuôn mặt hoàn mỹ đến như vậy, mê hoặc từng người mà anh muốn làm say mê.

Cô kiên quyết mở to mắt, không cho mình nhìn anh, không muốn mình chìm đắm sâu hơn.

Thấy cô dời ánh mắt sang chỗ khác, con người Mạc Lãnh Tiêu híp lại, bàn tay to lớn luồn vào mái tóc đen nhánh của cô, bóp chặt gáy của cô làm cho cô nhìn thẳng vào anh, không cho cô có bất kỳ cơ hội né tránh nào.

“Không khóc nữa?”

Anh nhỏ giọng hỏi, để cô nằm trong bồn tắm, đầu chậm rãi gối lên thành bồn tắm, mà cơ thể cao lớn của anh thân mật che trên người cô.

Khẽ lắc đầu, khuôn mặt Thanh Thần đỏ bừng, hồi hộp không nói nên lời.

“Vây còn lạnh không?” Môi mỏng tựa vào bên tai xinh xắn của cô, anh nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.” Hơi thở nóng rực làm cho thân thể cô không nhịn được mà run lên, con người xinh đẹp tự nhiên đóng lại rồi lắc đầu không ngừng.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng nâng lên, nhìn khuôn mặt ửng đỏ tràn ngập căng thẳng của cô, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu cười nhỏ một tiếng, ngay cả trong con người băng lãnh cũng hiện lên ý cười vụn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Cô có thể chi phối cảm xúc của anh

Edit: Mon Miêu

“Ừ.” Hơi thở nóng rực này, làm cho thân thể của cô không nhịn được run rẩy, con người xinh đẹp tự nhiên nhắm lại, đầu không ngừng lắc lắc.

Môi mỏng của anh nhẹ nhàng giương lên, nhìn thấy mặt của cô nhiễm một tầng đỏ ửng tràn ngập khản trương, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu nở nụ cười, trong con người lạnh lẽo kia, cũng hiện lên một chút ý cười.

Tiếng cười vui vẻ này khiến Thanh Thần ngầy ngẩn cả người.

Đây là lần đầu tiên sao?

Anh đang ở trước mặt cô, cười đến vui vẻ như thế, giống như ở chung một chỗ với cô, anh cũng vui vẻ.

Tìm bóng ngưng lại một chút, đau đớn bắt đầu dâng lên.

Tại sao anh muốn thấy cô đau khổ, thậm chí muốn chết, thì anh mới có thể đối xử dịu dàng với cô như vậy.

Nhưng cô lại luyến tiếc sự dịu dàng này.

Nếu như, nếu như thực sự giống như cô nghĩ, cô đau đớn thì có thể đổi lấy sự dịu dàng của anh, vậy thì, cô thà rằng cứ tiếp tục đau đớn như vậy.

Mộ Thanh Thần, cô đúng là đàn, đúng là ngọc.

Rõ ràng, anh không phải là chồng của cô, vậy mà cô vẫn khăng khăng yêu anh, yêu không từ bỏ như vậy.

Rõ ràng trong lòng của anh, không có cô, nhưng vì một chút dịu dàng này, cô lại cam tâm tình nguyện.

Ngày trước, không phải loại người mà cô xem thường nhất chính là người con gái không có khí phách sao? Nhưng hôm nay. Mộ Thanh Thần, đúng là mìa mai nha, yêu anh, lại khiến cho cô mất đi chính mình.

Trán hơi lạnh của cô dựa vào vai của Mạc Lãnh Tiêu, cổ tay mảnh khảnh, trắng mịn của cô kéo gáy của anh, Thanh Thần cứ tựa vào trong ngực của anh như thế, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong phòng tắm tràn ngập sương trắng.

Thanh Thần nuốt xuống buồn phiền, nuốt xuống đau khổ, thả lỏng bản thân ở trong yên tĩnh, suy nghĩ miên man.

Này giờ, Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, nhẹ nhàng áp sát thân thể của cô, dịu dàng sửa lại tóc của cô, không có bất kỳ động tác nào nữa.

Không khí như vậy, vừa mập mờ vừa ấm áp, Thanh Thần dựa vào trong ngực anh, vừa chờ đợi, vừa sợ hãi.

Nước áp áp đã mang đi hết sự lạnh giá trên người cô, nhịp tim vững vàng của anh làm cho cô cảm thấy yên tâm.

Tay nhỏ bé của cô vòng quanh eo săn chắc của anh, Thanh Thần hít mũi một cái, thân thể cứng ngắc cũng bắt đầu thả lỏng.

Rét lạnh, sợ hãi biến mất, cô cứ tựa vào trong ngực anh như thế, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Cho dù là mơ, cô cũng mong sao có thể mơ lâu một chút.

Chỉ có như vậy, cô mới có thể buông lỏng bản thân, cảm thụ tất cả mọi thứ của anh.

Bây giờ, anh chỉ là “Lãnh” của một mình cô, trong ngực của anh, chỉ có cô.

Khóe môi nâng lên một nụ cười ngọt ngào, cô chỉ muốn, giờ phút này, trong mắt của anh, trong ngực của anh, chỉ có cô, như vậy cũng đủ rồi.

Còn tâm của anh. Cô không muốn nghĩ đến.

Trong phòng tắm yên tĩnh, truyền đến tiếng hít thở đều đều của cô.

Mạc Lãnh Tiêu vẫn lẳng lặng chăm chú nhìn vẻ mặt đang ngủ say của cô, khóe miệng cô còn hiện lên ý cười, khiến cho anh hơi nhũn mảy.

Cô gái này, mơ thấy ai mà cười thỏa mãn như vậy?

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô, da thịt mềm mại giống như trẻ sơ sinh khiến anh có chút say mê.

Anh từng có rất nhiều người phụ nữ, không biết có bao nhiêu, đều xinh đẹp hơn cô.

Nhưng cho tới bây giờ, không có bất kỳ một người phụ nữ nào, làn da lại trơn mềm như cô, cảm xúc nhẫn mẫn này thật sự khiến anh say mê.

Phải nói, bất kỳ người đàn ông nào, cũng không chịu được sự hấp dẫn của cô.

Nhưng mà, thân thể của cô, chỉ có thể là của một mình anh.

Con mắt âm u, bá đạo nhìn chằm chằm khuôn mặt điềm tĩnh, trong trẻo của cô, nhìn thân thể mềm mại của cô không muốn xa rời sự ôm ấp của anh, bỗng nhiên anh cảm thấy, cảm giác này, hình như rất tốt, rất dễ khiến cho người khác thỏa mãn.

Ngón tay anh khẽ vuốt qua hàng lông mày thanh tú hơi chau lại của cô, nước mắt trên mặt cô còn chưa khô, làm cho anh cảm thấy hơi chói mắt.

Cô như vậy, lại làm cho anh cảm thấy hơi mềm lòng, thậm chí, có chút đau lòng!

Thân thể chợt ngán ra.

Ý nghĩ như vậy khiến Mạc Lãnh Tiêu cảnh giác nhẩn mảy.

Đối với cô, anh không nên mềm lòng.

Mạc Lãnh Tiêu nhắm mắt lại, khi anh mở mắt ra, sự dịu dàng lúc nãy đã bị lạnh lẽo thay thế.

Trừ Bạch Từ Nhược, không có bất kỳ ai có thể chi phối cảm xúc của anh.

Trước kia là vậy, bây giờ là vậy, tương lai cũng phải vậy!

Khóe môi lạnh lùng mê hoặc của anh khẽ nhấp, lấy áo choàng tắm bọc thân thể của cô, đi ra khỏi phòng tắm.

Mạc Lãnh Tiêu hơi dựa vào đầu giường, để mặc cho tay nhỏ bé của cô khoát lên cổ anh, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng của anh không có biểu cảm.

Cô gái này, rõ ràng ngày thường yếu đuối như vậy, nhỏ nhắn như vậy, nhưng lại dũng cảm, làm việc gì cũng không chùn bước.

Anh còn nhớ rõ, lúc ở bệnh viện, cô ra về trấn định khi nhìn thẳng vào mắt anh, rõ ràng là sợ hãi, nhưng lại cố làm ra vẻ.

Hình của cô bị sao chép xôn xao, cô mới mười bảy tuổi, lại có thể thân nhiên đi xa nhà, bình yên bắt đầu cuộc sống của mình.

Nhìn ngọn lửa cướp đi tính mạng của người thân, cô tự tử không được, lại dám nói điều kiện với anh, thậm chí ký hợp đồng với anh.

Ở thành phố xa lạ, anh cho cô một cuộc sống an nhàn, cô lại không chịu, cô chỉ muốn tự lo cho cuộc sống của mình.

Trong tuyệt đối mặt với nguy hiểm, cô không sợ chết xuất hiện ở trước mắt anh.

Rốt cuộc cô là người con gái như thế nào?

Đối mặt với những tổn thương do anh gây ra, cô chẳng những không lùi bước, mà lại càng dữ dội hơn, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, không chùn bước.

Cô im lặng chống cự, lấy cái chết để đáp trả anh.

Mạc Lãnh Tiêu khề thờ dài, anh không thể không thừa nhận, cô gái đơn giản này, làm cho anh mê muội.

Anh rất muốn biết, trong lòng của cô, rốt cuộc chứa đựng sức mạnh gì.

“Cậu chủ”

Trong lúc anh đang ngây ngẩn mất hồn, thì giọng nói thật thấp của quản gia vang lên.

“Nói?”

Đề thấp giọng nói, anh vô ý thức nhìn người đang ngủ say ở trong lòng.

“Hức, chuyện đó. Cậu hai và cậu Lâm Sách ở phòng khách. Bọn họ nhờ tôi hỏi cậu, khi nào thì có thể xuống. Gặp bọn họ.”

Quản gia nói xong lời mình muốn nói, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Hazz, ông đi theo cậu chủ nhiều năm như vậy, tính tình của cậu chủ, ông hiểu rõ hơn ai hết.

Mới vừa nãy, Mộ tiểu thư rơi xuống nước, nhìn vẻ mặt của cậu chủ, chính là cực kì căng thẳng, cậu chủ luôn luôn tỉnh táo, bình tĩnh, nhưng lại vì Mộ tiểu thư rơi xuống nước mà mất đi tinh thần, đủ để chứng minh, Mộ tiểu thư ở trong lòng cậu chủ, không giống với những người khác.

Lúc này, ông lại tới quấy rầy bọn họ, thật sự, thật sự.

Nhưng nếu không đi, ánh mắt của hai cậu chủ ở phòng khách. Hazz!

Giọng nói cung kính, xuyên qua cánh cửa, truyền vào tai của anh.

Mạc Lãnh Tiêu quay đầu lại, thay cô sửa lại chăn, nhẹ nhàng kéo cánh tay đang khoác ở trên vai của anh xuống, rồi khỏi giường lớn.

“Lãnh.”

Người trên giường bị di chuyển vị trí, lo lắng cử động, miệng cô phát ra tiếng dịu dàng ní non.

Người đàn ông đứng ở mép giường, bỗng nhiên chấn động, anh quay người lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt trong suốt của cô.

Cô gọi tên anh. Người trong mộng của cô là anh.

Mạc Lãnh Tiêu hải lòng ngoắc ngoắc môi mỏng, anh cúi người, hôn lên trán cô thật sâu, thật mạnh.

Ngay cả chính anh cũng không biết vì sao bản thân lại làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Anh không buông tay

Khuỷu tay Lâm Sách chống lên tay ghế sa lon, tay chống cằm, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng hoàn mỹ đối diện mình, trong mắt xinh đẹp đảo hoa hiện lên ánh sáng quý dị.

“Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh thân ái, tôi nói, có phải anh yêu cô gái kia rồi hay không?”

Ngón tay đang gõ nhẹ bỗng dừng lại, Mạc Lãnh Tiêu tao nhã hất cằm lên, con ngươi lạnh lẽo nhìn về phía Lâm Sách, nhàn nhạt nhũ mây, không lên tiếng.

“Rốt cuộc anh định khi nào thì thả cho cô ấy đi?” Long mây của Mạc Lãnh Duệ nhũ lại, anh thờ dài với anh hai của mình.

Ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu lờm em trai đang ở bên cạnh, anh giật giật khóe miệng, trên gương mặt đẹp trai tàn khốc không có một chút ý cười: “Em

nghĩ là anh sẽ thả cô ấy sao?”

“Anh hai.” Về mặt Mạc Lãnh Duệ cũng lạnh, giọng nói cực kì lạnh nhạt: “Cô ấy chỉ là một đứa nhỏ mới vừa tròn 18 tuổi, anh đã không yêu cô ấy, thì thả cô ấy đi. Cô ấy sẽ không chịu nổi những tổn thương do anh gây ra đâu.”

Ánh mắt lạnh lùng khiến thân thể Mạc Lãnh Tiêu hơi ngừng lại, về mặt bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Duệ, tôi thấy cậu thật sự không biết một chút nào về anh hai của cậu cả. Chẳng lẽ cậu không phát hiện, mấy tiếng trước, ánh mắt của hai cậu nhìn cô ấy đúng là không giống nhau.” Lâm Sách nhấp một ngụm cà phê thờ ơ nói.

Mạc Lãnh Tiêu ngẩng đầu, tầm mắt dừng lại trên người của anh.

“Cái gì không giống nhau?” Giọng nói của Mạc Lãnh Duệ vẫn rất lạnh nhạt.

Lâm Sách nhún nhún vai, cười đến mức khó hiểu: “Anh hai cậu nhìn hơi thờ thoi thóp của cô ấy, ánh mắt cực nóng, căng thẳng, bá đạo, thậm chí là độc chiếm. Về mặt kia có thể nói cho mọi người biết, cô gái đó ở trong lòng anh ấy chính là một người đặc biệt, bất kì ai cũng không thể dòm ngó.”

Dù ở giây phút sinh mạng của cô bị đe dọa, tham muốn chiếm giữ của anh ấy vẫn mãnh liệt như vậy, Lâm Sách không tin, anh ấy đối với cô gái kia thật sự không có gì.

Lời của anh khiến Mạc Lãnh Tiêu nhướng lông mày lần nữa, sự lạnh nhạt sâu trong mắt hoàn toàn rơi vào trên người đàn ông vẫn chưa chịu ngậm miệng lại kia.

“Cậu chủ, nhớ lại lúc ở trường học, chúng ta nhìn thấy Nam Cung học trưởng biểu lộ ánh mắt như vậy với vợ chưa cưới của anh ấy, không phải cậu nói là, chỉ có rơi vào trong tình yêu ngu ngốc mới có ánh mắt như vậy sao? Cậu cũng học được ánh mắt như vậy từ lúc nào? Cũng không nói cho tôi biết một tiếng!”

Lời nói nửa thật nửa đùa khiến sắc mặt của Mạc Lãnh Tiêu có vài phần khó chịu.

“Xem ra, ánh mắt cậu có vấn đề.” Anh hừ lạnh, bác bỏ lời nói của Lâm Sách.

“A a, thì ra là như vậy nha! Chắc là vậy rồi, theo góc độ y học mà nói, thị lực quá tốt, đôi khi lại không thể dùng được nha.” Trò đùa dai dường như vẫn tiếp tục theo lời nói của anh, nụ cười trên mặt Lâm Sách muốn giấu cũng không giấu được.

“Anh, rốt cuộc lúc nào thì anh.”

Nếu thật sự giống như lời nói của Lâm Sách, sợ rằng anh hai của mình sẽ không dễ dàng buông tay Mộ Thanh Thần như vậy. Nghĩ tới đây, về mặt của Mạc Lãnh Duệ cứng lại.

Tầm mắt lạnh lẽo của Mạc Lãnh Tiêu dừng lại trên người Mạc Lãnh Duệ, anh hừ nhẹ: “Anh không có ý định thả cô ấy.”

“Tại sao?” Mạc Lãnh Duệ sững sờ, hơi nóng nảy: “Tại sao anh.”

Này rõ ràng là lật lọng nuốt lời!

Môi mòng nhàn nhạt nâng lên, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu hiện lên ý lạnh: “Anh rất ngạc nhiên, là nhân vật lớn nào có thể khiến cho em trai của anh làm thuyết khách giúp người đó như vậy, còn khiến Lâm Sách luôn luôn tâm cao khí ngạo cũng sẵn lòng thật tâm kết bạn.”

Mạc Lãnh Tiêu thấy hai người im lặng, đứng dậy đi về phía lầu hai, nhân tiện mở miệng đuổi khách: “Không có việc gì nữa thì đi đi.”

“Anh hai.” Mạc Lãnh Duệ muốn nhắc chân đi lên, lại bị Lâm Sách ngăn lại.

“Cậu cảm thấy, cậu có thể thay đổi quyết định của anh ấy sao?” Lâm Sách nhướng lông mày, nhìn người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu lại, lên tiếng dẫn dò với bóng lưng thẳng đứng kiêu ngạo kia: “Nếu không muốn làm cho cô gái nhỏ kia bị thương tổn, thì trong vòng một tháng này, không nên chạm vào cô ấy, còn có. Không được để cho cô tiếp xúc với đồ lạnh.”

Mạc Lãnh Tiêu dừng chân, lông mày nghiêm nghị, mở miệng: “Tôi thật sự không biết, cậu cũng có nghiên cứu phụ khoa như vậy.”

Không đợi hai người sau lưng nói chuyện, anh đã tạo nhả cất bước rời đi.

—————Tuyển phân cách của cô nàng Mèo—————

Ngoài cửa sổ là tuyết rơi đầy trời, một thế giới màu trắng thuần khiết tốt đẹp, nhưng lại trong trẻo lạnh lùng, vắng vẻ.

Thanh Thần sống mười tám năm, chưa từng gặp qua nhiều tuyết như năm nay.

Có thể là bởi vì vị trí của thành phố Hải Ninh, có gió Bắc thổi đến, thuận tiện cho tuyết rơi.

Lúc mới tới, cô cảm thấy Hải Ninh là một thành phố yên tĩnh, là nơi cô bắt đầu cuộc sống mới. Nơi này phát triển nhưng lại yên tĩnh, hiện đại hóa nhưng lại không mất phong cách cổ điển của Bắc Âu.

Cô thích điều này, cũng bằng lòng ở lại chỗ này.

Nhưng tại sao mới qua một năm, cô đã bắt đầu không thích, thậm chí chán ghét nơi này?

Có lẽ thành phố này và Mạc Lãnh Tiêu cho cô cảm giác quá giống nhau.

Thành phố Hải Ninh chứa đầy mâu thuẫn, ba mùa: xuân, hạ, thu, khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới đều bằng lòng ở lại chỗ này nghỉ ngơi.

Nhưng vừa đến mùa đông, thành phố Hải Ninh ôn hòa giống như là sự từ oai phong nổi giận, mất đi sự dịu dàng và thoải mái, chỉ còn lại ngày đông giá rét thô bạo và vô tình.

Giống như Mạc Lãnh Tiêu, vừa ấm áp như lửa, vừa rét lạnh như băng.

Có lẽ toàn bộ nhiệt tình và dịu dàng của anh đã dành hết cho Tiểu Nhược, trừ cô ấy ra thì anh không còn chút tình cảm dư thừa nào chia cho người khác.

Vừa lúc đó, cơ thể Thanh Thần bị người khác ôm vào trong ngực, thu hồi suy nghĩ đang ở trên mây của mình, hơi thở mát lạnh để người này quanh quẩn ở chóp mũi của cô.

Cô không cần quay đầu lại, cũng biết được đó là ai. Tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng bao phủ lấy bàn tay đang đặt ở trên eo mình, khoe miệng tràn lên một chút cười khỏ.

Con gái luôn thích sống ở trong giấc mơ của chính mình, không muốn tỉnh lại, cho dù biết rõ rằng đó là mơ, cũng vẫn hi vọng có một ngày giấc mơ đẹp sẽ trở thành sự thật.

Cô không muốn buông tay anh, cô biết, cô muốn ở lại bên cạnh anh, không muốn rời xa anh.

Nhưng nếu cô muốn, thì sẽ có tác dụng sao?

Sự thật luôn phá tan những giấc mơ đẹp, cô mất đi đứa nhỏ của anh, đây chính là một bài học kinh nghiệm.

Duyên phận của bọn họ đã kết thúc, rồi khỏi anh chính là kết cục duy nhất.

Nếu cô còn không tỉnh lại, có lẽ cô sẽ phải trả một cái giá lớn hơn nữa.

Ở trong ngực của anh, cô xoay người, Thanh Thần ngược đầu, nhìn gương mặt tuần tú của anh: “Em...Chúng ta.” Khi nào thì kết thúc.

Cô muốn hỏi anh, nhưng giọng nói buồn bã của cô sao lại không thể nói ra câu tiếp theo.

Tại sao mình không thể mở miệng được? Lòng này thanh tú của cô mơ hồ nhú lên, cô ảo não, nhưng lại hoàn toàn không có biện pháp nào.

Mạc Lãnh Tiêu cứ ôm cô thật chặt như vậy, đường cong dựa sát vào nhau mập mờ, anh kiên cường, cô mềm mại, hai người dựa sát vào nhau như vậy, ngập tràn mùi vị dây dưa vô hạn.

Thanh Thần sững sờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng.

Cô còn nhớ rõ, mấy tiếng trước, anh và cô, hai người ở trên chiếc giường lớn này ôm nhau, không một mảnh vải che thân.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn cái trán trắng nõn của cô.

Động tác êm ái này khiến cô lập tức nín thở, không dám cử động.

Anh dọc theo khuôn mặt xinh đẹp trượt xuống, mùi thơm trên cơ thể cô ngọt ngào nhậy, mát mẻ mê hoặc anh, bàn tay anh tách mái tóc mềm mại của cô ra, tìm bờ môi e lệ của cô.

Mạc Lãnh Tiêu không nói câu gì, chỉ im lặng hôn cô.

Cấn, mát, đuối theo, tiếp xúc như vậy, khiến nhịp tim của Thanh Thần đập dồn dập không ngừng, cô cảm thấy tim của mình sắp nhảy ra khỏi ngực rồi, mặt cũng nóng hừng hực, không cần phải nói, chắc chắn mặt đã đỏ hết rồi.

Chẳng phải cô nên đẩy anh ra, sau đó nói rõ ràng với anh sao?

Nhưng tại sao cô không thể kháng cự lại anh? Thậm chí, ngay cả việc cự tuyệt ý nghĩ của anh, cô cũng chưa từng nghĩ đến.

“Tại sao em mang thai mà lại không nói cho anh biết.”

Hồ hấp dồn dập, bên tai cô truyền đến tiếng hỏi nhàn nhạt của anh.

Tím chột run lên, Thanh Thần cắn môi, tựa vào trong ngực anh, con mắt trong veo của cô lấp lánh nước mắt, nhìn không thấy được sự khổ sở.

Mất đi đứa nhỏ, anh cũng phải có một chút trách nhiệm chứ? Nhưng cô lại không có cách nào trách anh, một chút cũng không có cách nào trách anh.

Cô khẽ nâng mí mắt, nhìn anh: “Anh quan tâm sao?”

Đứa bé này chắc cũng không nằm trong kế hoạch của anh, vậy anh quan tâm sao? Cô suy nghĩ.

Thật ra, hỏi xong câu hỏi, cô liền cười, cười mình ngốc, cười mình đần.

Sao anh có thể quan tâm chứ?

“Anh có quyền biết.” Anh nhìn cô đang cách anh trong gang tấc, trên mặt Mạc Lãnh Tiêu không có bất kỳ vẻ mặt dư thừa nào: “Mặc dù anh không quan tâm.”

Anh không quan tâm.

Câu trả lời cứng rắn, vô tình của anh khiến tim Thanh Thần đau nhói.

Rõ ràng cô nghe được đáp án mà cô đã biết, nhưng lòng của cô, vẫn đau.

“Nếu anh không cần. Thì việc anh biết hay không biết, có gì khác nhau? Chẳng phải anh rất bận sao? Anh cần gì phải bận lòng vì chuyện mà anh không quan tâm?”

Đẩy ngực của anh ra, cô muốn xoay người bỏ đi, lại bị anh cúi đầu, dùng sức cắn môi cô.

“Mộ Thanh Thần, bây giờ, em trở thành người miệng lưỡi lạnh lợi rồi sao?” Rõ ràng, Mạc Lãnh Tiêu không thích cô không ngoan ngoãn.

Anh cắn nát môi của cô, trừng phạt cô dám dựng lên phòng bị với anh. Cảm giác này làm cho anh không thoải mái.

Mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập trong khoang miệng, Thanh Thần muốn quay đầu, nhưng anh lại nhanh hơn cô một bước, liếm máu của cô, khiến cho máu ở trong miệng hòa vào nhau.

Thắt lưng của áo ngủ trên người cô đã bị anh thuần thục tháo ra, tay của anh đã đặt trên nơi mềm mại hoàn mỹ của cô.

Anh bá đạo kéo thân thể của cô qua, Mạc Lãnh Tiêu đè Thanh Thần lên trên tấm cửa kính lạnh như băng, nhìn nơi mềm mại hấp dẫn của cô, thường thức thân thể của cô đang hiện lên màu hồng nhạt.

Ngon lửa trong mắt Mạc Lãnh Tiêu khiến cô không nhận được mơ hồ phát run. Anh ở trước mắt cô, mới là đáng vẻ chân chính của anh, ngay cả lúc ép buộc cướp đoạt, cũng lạnh khốc khiến lòng người sợ hãi.

Người đàn ông lạnh khốc vô tình này, có thể vì cô ấy, không quan tâm mọi thứ, tiêu tiền như nước mà mặt không hề biến sắc.

Mặc dù tay trái Mạc Lãnh Tiêu vẫn còn ở trên ngực của cô, nhưng anh cũng không có thêm bất kì động tác nào nữa.

Tay phải của anh bất ngờ khép lại áo choàng tắm đã mở ra của cô, ôm cô vào trong ngực, anh vùi gương mặt tuấn tú của mình vào cổ cô, thở hồng hộc.

Thanh Thần hơi dựa vào anh, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại: “Nếu sau này có chuyện, em sẽ nói với anh.”

“.....” Người đàn ông trước người cô không nói gì, chỉ ôm cô, không nhúc nhích.

“Chúng ta, hợp đồng của chúng ta, khi nào thì kết thúc?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Thỏa thuận sẽ không chấm dứt

“Chúng ta, khi nào thì thỏa thuận của chúng ta chấm dứt?” Tận đáy lòng Thanh Thần chán chường ngàn vạn lần cũng không muốn nói ra nhưng cuối cùng lấy hết dũng khí để nói: “Khi thỏa thuận kết thúc, chúng ta không nợ nhau nữa.”

Mạc Lãnh Tiêu cắn tai cô, vuốt ve bộ ngực mềm mại của cô: “Thỏa thuận sẽ không chấm dứt.”

Giọng nói nhàn nhạt, thì thầm nghe rất êm tai nhưng lại nồng đậm như vậy, ý đồ dường như muốn in sâu từng chữ từng câu vào tận đáy lòng cô.

Tim run lên, Thanh Thần ngây ngẩn cả người: “Anh có ý gì?”

Cô nói không nên lời, anh đợi cô, Tiểu Nhược của anh đã không có chuyện gì rồi, không phải sao?

Nếu anh yêu sâu đậm người con gái mà anh muốn có thể cùng anh vĩnh viễn ở cùng một chỗ, vậy tại sao anh còn không chấm dứt thỏa hiệp giữa bọn họ.

Không biết tại sao lúc này mấy câu nói từ trong miệng anh nói ra lại khiến cho trong lòng Thanh Thần tràn lên một cảm giác không mấy vui vẻ.

Chẳng lẽ là vì anh không trực tiếp để cho cô rời đi, cô đang mừng thầm sao?

“Thỏa thuận sẽ không chấm dứt.” Mạc Lãnh Tiêu vòng qua eo thon của cô, ngồi ở bên giường đặt cô lên đùi mình, nhàn nhạt nhắc lại.

“Tại sao?” Trong đôi mắt trong suốt có quá nhiều nghi vấn, cô muốn biết ý nghĩ của anh.

Lông mi dài không động đậy, anh khẽ nhếch môi: “Cô ấy không nghĩ tôi sẽ xúc phạm tới em.”

Câu trả lời của anh làm cho tim cô đau nhói.

Sắc mặt có chút tái nhợt nhưng cô lại cười, lặng lẽ nở nụ cười, chỉ là không cùng lúc với ánh mắt để lộ rằng vào giờ phút này cô rất mơ màng và vô dụng.

Cô nên oán hay nên cảm kích đây.

Cô không cần rời khỏi anh, bởi vì thỏa thuận giữa hai người họ vẫn chưa chấm dứt mà tất cả nguyên nhân của những chuyện này còn chưa chấm dứt, cũng chỉ vì - cô ấy không muốn anh tổn thương cô.

Thì ra tất cả mọi thứ trước mắt, cô còn có thể dựa vào trong ngực của anh đều là cô ấy tặng cho.

Mím môi, cổ rút bàn tay bé nhỏ đang bị anh nắm chặt ra, thế nhưng anh lại không thuận theo, ngược lại tăng thêm sức lực.

Ánh mắt dịch chuyển, bình tĩnh hạ xuống gương mặt tuấn tú của anh, giọng nói Thanh Thần rất nhẹ rất lạnh nhạt: “Nhưng em muốn kết thúc.”

Cô không muốn tất cả đều là người khác làm chủ. Cô không muốn tiếp nhận một chút thương hại ảm áp nào.

“Em muốn kết thúc, muốn rời khỏi nơi này.” Anh không nói, cô liền mở miệng lần nữa.

Chậm rãi nâng cằm của cô lên, Mạc Lãnh Tiêu tà mị cười một tiếng, bóp chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn lên môi cô: “Rời đi? Vì tìm được nơi ở mới rồi sao?”

“Cái này có liên quan đến anh sao?” Cô hít mũi một cái, không muốn chịu thua. Tại sao cô có nơi ở mới hay không, anh đều không quan tâm, không phải sao?

Đã như vậy, tại sao anh lại muốn hỏi?

Con mắt sâu và đen mờ mịt trong nháy mắt, tức giận còn không kịp phát tác, tiếng gõ cửa vang lên.

Thu lại lông mày, sửa sang áo ngủ của cô xong, nhưng cũng không buông cô ra: “Đi vào.”

Mẹ Từ bưng chén canh đi vào, giọng nói mang vẻ cung kính: “Thiếu gia, đây là canh gừng táo đỏ mà thiếu gia Lâm Sách nói tôi chuẩn bị cho Mộ tiểu thư, Lâm Sách thiếu gia nói uống khi còn.”

Đưa tay nhận chén canh, Mạc Lãnh Tiêu cũng không nhúc nhích một cái: “Đi ra ngoài.”

“Vâng” Mẹ Từ nhanh chóng rời đi.

Cửa mới vừa đóng, Mạc Lãnh Tiêu liền đem chén thuốc đến bên môi nàng: “Uống!”

Ánh mắt của anh giống như bậc cửu ngũ chí tôn khinh thường thiên hạ, mỗi tiếng nói mỗi hành động đều ngang ngược như vậy.

Cô xoay mặt để tránh mùi thuốc: “Không, em không muốn uống.”

“Mộ. Thanh. Thần.” Anh trầm giọng xuống, lần nữa đưa chén thuốc đến bên môi cô: “Uống vào.”

“Em không muốn, em không có bệnh, không cần uống thuốc.” Cô bướng bỉnh từ chối, đưa ánh mắt về hướng mảng tuyết trắng bên ngoài cửa sổ.

Bàn tay luồn vào tóc đen của cô, Mạc Lãnh Tiêu đỡ lấy gáy của cô, ép Thanh Thần nhìn thẳng vào anh, khoe miệng tà mị nhếch lên, con ngươi đen nguy hiểm nheo lại: “Ồ trước mặt tôi, cũng không đến lượt em nói không.”

Bỏ lại một câu cảnh báo, anh trực tiếp uống một ngụm canh gừng, cúi người dán sát vào môi của cô, thô lỗ cạy hàm răng của cô ra, đổ toàn bộ canh gừng trong miệng vào miệng cô.

Mái tóc dài rơi trên cánh tay của anh, Thanh Thần ngẩng mặt lên trong ngực anh, chăm chú nhìn khuôn mặt anh tuần hết như điêu khắc của anh, vẻ mặt giật mình.

Lúc này, cô không phân biệt được người đàn ông trước mắt này, rốt cuộc là nguy hiểm hay là ôn nhu.

“Là tự mình uống..., hay để tôi đút em uống?” Khẽ cười, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong giọng nói của anh mang theo ý khiêu khích.

Thanh Thần tức giận nhìn anh, giọng nói bình thường lạnh nhạt như anh: “Em không uống.”

Rất dễ nhận thấy, bộ dáng này của cô nói cho anh biết, sự uy hiếp của anh không có tác dụng.

“Xem ra em thích tôi cho em uống.” Lật người đè cô ở trên giường, Mạc Lãnh Tiêu chợt uống một hớp thuốc, cúi đầu tìm được đôi môi đỏ búng của cô, giống như mới vừa rồi, đổ canh gừng vào trong miệng cô không thừa một giọt.

Đôi tay bé nhỏ bắt lấy cánh tay của anh, Thanh Thần khẽ nhắm hai mắt lại.

Có ai biết trong lòng cô có bí mật chứ?

Cô không phải không muốn uống thuốc, cũng không muốn cố ý khiêu khích sự kiên nhẫn của anh. Cô biết anh không thích mình nói không, không thích mình trái ý của anh, cô cố ý chọc giận hắn.

Bởi vì cô biết anh sẽ dùng tới cách này để cho cô uống xong canh gừng.

Cô cố ý muốn dùng cách như thế, thân mật với anh, như vậy cũng danh chính ngôn thuận rồi.

Chẳng mấy chốc anh sẽ rời khỏi cô, vậy hãy để cho cô thừa dịp này ở bên anh, lưu lại khoảnh khắc để bọn họ nhớ lại thôi.

Uống xong canh gừng, Mạc Lãnh Tiêu không khách khí chút nào tùy ý ném chén thuốc đi.

“Choang” Chén thuốc thoáng chốc rơi xuống đất, trên tấm thảm trải sàn phát ra tiếng vang rầu rĩ.

Mạc Lãnh Tiêu nghiêng người, cúi đầu để ở cái trán sáng bóng của cô, làm cho hơi thở hòa quyện với nhau.

Thanh Thần vội vàng thở hổn hển, lại không tránh được ánh nhìn chăm chú như thiêu đốt của anh.

“Người đàn ông kia đối với em như vậy sao?” Anh thân nhiên nói, bàn tay theo từ cổ áo đưa vào bên trong áo choàng tắm.

“Người nào?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Mạc Lãnh Tiêu không vui hờn nhẹ, bàn tay đang sờ xoạc đột nhiên tăng mấy phần lực: “Chính là người đàn ông đưa em trở lại.”

Giọng nói anh bình tĩnh, anh từ từ nói ra.

Người đàn ông kia đưa cô trở lại, anh nhìn thấy rõ ràng, tay của anh đặt trên vai cô, tay còn lại nắm mặt của cô.

Ngực có một chút bức bối, tâm tình của anh không tốt lắm.

“Không có.” Thanh Thần thành thật trả lời.

Đáp án của cô làm cho anh khẽ cười, vui đầu vào trước ngực cô, buồn bức lúc này trong nhất thời đều tan biến, thậm chí Mạc Lãnh Tiêu còn phát ra tiếng cười vui thích.

“” Hé đôi môi đỏ mọng, Thanh Thần ngây ngẩn cả người. Trùng trùng nhìn ngơ ngác, không biết vì sao anh lại cười vui vẻ đến như vậy.

Hai người nằm ôm nhau trên giường mềm mại, giống như một đôi vợ chồng ăn ý, lắng nghe nhịp tim của nhau, lẳng lặng hưởng thụ thế giới thuộc về bọn họ.

“Anh có mệt không?”

“Em rất êm ái, tôi không mệt.” Che ở trên người cô, Mạc Lãnh Tiêu vùi đầu ở cổ cô, nhẹ giọng đáp.

Thanh Thần đỏ mặt, cau mũi một cái: “Nhưng, nhưng Em mệt.”

Mặc dù anh giống như bị rút đi sức lực nhưng dáng vẻ này của anh đã đè cô ở dưới người hai giờ rồi, cô không thể động đậy, toàn thân mệt mỏi.

Sự kháng cự của cô cũng không ngăn được hành động của anh.

Mạc Lãnh Tiêu còn duy trì nguyên tư thế, trầm thấp mở miệng: “Em thích trẻ con?”

Thân thể hơi cứng đờ, con ngươi lóe lên tia sáng, Thanh Thần không nói gì mà chỉ cắn môi.

“Em thích trẻ con?” Đặt câu hỏi lần nữa, giọng nói của anh vẫn dễ nghe như cũ.

Trầm mặc một lúc lâu, cô cuối cùng “Ừ” một tiếng, coi như đã trả lời câu hỏi của anh.

Giương mặt tuần tú từ cổ cô ngẩng lên, con ngươi màu nâu chăm chú nhìn vào mắt của cô: “Chúng ta có thể sinh nữa.”

Cô còn rất trẻ, chỉ cần anh muốn, bọn họ muốn có đứa bé rất dễ dàng.

Nghi ngờ như là dây thường xuân trên tường nhanh chóng quấn quanh trái tim của cô.

Con ngươi không dính một hạt bụi, cứ như vậy không chớp theo dõi mắt của anh, như muốn tìm những thứ gì

Nhưng một lát sau, cô liền bỏ qua, trên vầng trán nổi lên sự hiểu biết nhàn nhạt: “Cái này cũng là cô ấy yêu cầu sao?”

Cô hỏi ngược lại làm cho con ngươi của anh lạnh lẽo, vẻ mặt có chút phức tạp hiện lên khuôn mặt tuần tú: “Em muốn không?”

Thanh Thần nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì, lại lộ rõ ý nghĩ của mình.

Đúng, cô không muốn lại có đứa bé, không muốn lại là con của Mạc Lãnh Tiêu.

Cô không quên, mình mới mất một đứa con.

Giữa cô và Mạc Lãnh Tiêu không có yêu, không có tình, chỉ có tính toán cùng lợi dụng, đứa bé sinh ra trong loại quan hệ này, làm sao có thể ra đời bình thường, lớn lên khỏe mạnh?

Cô không...không nên rồi.

Một lần bị kịch đủ để cho cô đau cả đời.

Mạc Lãnh Tiêu ngồi dậy, vẫn ôm cô vào trong ngực như cũ, thế nhưng lần đầu tiên, không cố ép suy nghĩ của cô.

Anh dịu dàng, cô không có kháng cự, chỉ ngoan ngoãn nằm trong ngực của anh.

Anh nói bọn họ có thể có đứa bé thuộc về hai người họ.

Cái này đúng là anh đền bù sao? Dù sao anh cũng là cha của đứa bé đã mất, anh lại muốn đền bù cho cô, vẫn là suy nghĩ muốn đền bù cho đứa bé chưa từng gặp mặt?

Hay hoặc là. . . . đây là điều Bạch Tử Nhược yêu cầu, muốn anh và cô sinh ra một đứa bé?

Chăm chú nhìn cô dần dần chuyển thành nụ cười trắng bệch, lông mi dài khẽ nhú lên, cô như vậy thật động lòng người, vẻ mặt lộ vẻ xúc động như vậy, là vì người nào tồn tại?

Mất hồn nằm trong ngực anh, cô đang nhớ nhưng người kia sao?

Bàn tay bỗng nắm cảm của cô, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua hàn khí: “Bởi vì cậu ta, em không muốn mang thai đứa con của tôi?”

Con giận của anh không làm cho cô sợ, ngược lại làm cho cô mỉm cười: “Không có hắn ta, chuyện này không liên quan đến bất kỳ người nào.”

“Cho tôi một lý do.” Khuôn mặt tuần tú trầm lắng, anh hết sức đề xuất phiền não trong lòng.

Lý do?

Anh muốn lý do phải không?

Thu lại con ngươi, thẳng tắp chống lại ánh mắt của anh, bàn tay khẽ xoa khuôn mặt tuần tú của anh: “Anh nói cho em biết đi, nếu em mang thai con của

anh. Nhưng cô ấy không muốn đứa bé này, anh có phải đều vì cô ấy mà làm tất cả mọi việc không?”

Lời của cô như nước mùa xuân chậm rãi rơi vào trái tim của anh.

Mạc Lãnh Tiêu im lặng nhìn cô, ánh mắt kia không chớp, không nói một lời mà chỉ trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Đã xem đủ chưa?

“Anh nói cho em biết đi, nếu em mang thai con của anh. Nhưng cô ấy không muốn đứa bé này, có phải anh sẽ vì cô ấy mà làm tất cả mọi việc hay không?”

Mạc Lãnh Tiêu lặng lẽ nhìn cô, im lặng không nói lời nào.

Cô không cố tình muốn biết đáp án, đưa tay đẩy anh ra, cô cười nhạt, đi về phía cửa sổ sát đất, lặng lẽ ngáy ngủ.

Cho dù ánh mắt của cô rất bình tĩnh, cô cũng không thể che giấu được trái tim truyền đến đau đớn dữ dội.

Anh im lặng khiến cho tim của cô rất đau.

Anh không quan tâm cô, cho nên ngay cả lừa gạt cô một chút, anh cũng không muốn.

Cô không thể ích kỷ như vậy, đánh cược hết tất cả mọi thứ của mình, còn phải đền thêm đứa bé? Cô bằng lòng trở nên hèn mọn để ở lại bên anh, bởi vì cô yêu anh, nhưng cô lại không thể làm hại thêm một đứa bé của cô nữa.

Trong đôi mắt đẹp mắt đi đáng về ngày xưa, ánh mắt của cô dừng lại trên màn tuyết trắng xóa, trong lòng một trận buồn bã.

Mạc Lãnh Tiêu ngồi trên giường, nhìn bóng lưng cô đơn của cô, anh nhủ thầm, cảm giác không nói nên lời.

Vừa lúc đó, điện thoại di động của anh chợt rung, đôi mắt đen nhìn tên người đang gọi trên màn hình, do dự một chút, cuối cùng tắt điện thoại.

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Anh không nghe điện thoại của cô.

Mạc Lãnh Tiêu không nghe điện thoại của cô, Bạch Tử Nhược ngồi trên ghế sofa, ngờ ngác nhìn điện thoại của mình bị ngắt.

Suốt mười ngày qua, anh không nghe điện thoại của cô. Mỗi lần cô gọi điện cho anh, điện thoại của anh không phải đường dây bận thì chính là tắt máy.

Cô biết, cô đã chọc giận anh.

Lần trước, cô đi đại học Hải Ninh gặp được anh, còn hôn môi anh. Sau đó, anh đưa cô về, cô nói cho anh biết những suy nghĩ lo lắng của cô.

Anh không nói gì, chỉ đưa cô trở lại khu nhà này. Cô cho là anh vẫn sẽ giống như trước đây. Nhưng lại không phải vậy, lần này, ngay cả điện thoại của cô anh cũng không nghe.

Hai ngày trước, mẹ Từ gọi điện thoại nói cho cô biết, Mộ Thanh Thần đã trở lại biệt thự của anh, không bỏ đi nữa. Hơn nữa, mẹ Từ còn nói, lần này hai người bọn họ, còn thân mật hơn trước kia. Ngay cả quản gia cũng nói, anh đối xử với Mộ Thanh Thần không giống với người khác.

Cô từng nhìn thấy cô gái kia, rất đẹp, vẻ đẹp không nhiễm một chút bụi trần. Anh rất cưng chiều cô ấy, có phải anh yêu cô ấy rồi hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt của Bạch Tử Nhược hơi trắng bệch, tâm cũng bắt đầu hoảng hốt.

Chẳng lẽ Mạc Lãnh Tiêu không cần cô nữa? Chẳng lẽ là vậy sao?

Cho tới bây giờ, anh chưa từng đối xử với cô như vậy, anh luôn cho cô đồ tốt nhất trên đời, nhưng bây giờ. Cô giống như một thứ bị anh vứt bỏ.

Cầm điện thoại di động ở trong phòng, Từ Nhược bất an, đi qua đi lại ở trong phòng khách.

Cô, cô muốn làm gì? Cô muốn đi tìm Mạc Lãnh Tiêu sao? Nói cho cô ấy, mình thật sự rất quan tâm anh, không thể không có anh.

Nhưng nếu như cô cứ đi như vậy, không biết anh sẽ.

Dù sao thì cô cũng đã ngủ năm năm, chuyện gì cũng sẽ thay đổi.

Mộ Thanh Thần kia không phải là một mình chứng rõ ràng sao?

Nếu thật sự giống như lời nói của Lâm Sách, cô ấy chỉ là người Mạc Lãnh Tiêu tìm đến để kéo dài tính mạng của mình, vậy thì tại sao, cô ấy lại trở thành vợ chưa cưới của anh?

Hơn nữa, bọn họ còn. Còn.

Rốt cuộc, cô muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm thế nào?

Điện thoại đang cầm trong tay chợt vang lên, Bạch Tử Nhược giật mình, nghe điện thoại: “Alo.”

“Cái gì.” Thân thể chợt run rẩy, giọng nói của cô run run: “Mẹ Từ, bà nói là anh dẫn cô ấy đi biển ngắm mặt trời mọc sao? Bọn họ còn.”

Trong lòng dâng lên một trận cô đơn, trước kia, cô cũng đòi anh đưa cô đi ngắm mặt trời mọc. Nhưng anh luôn viện lí do là công việc bận rộn, hoặc mượn cớ là thân thể của cô yếu ớt, chưa từng đưa cô đi.

Nhưng bây giờ, anh lại đưa Mộ Thanh Thần đi. Bây giờ, anh không bận nữa sao? Hay là, hay là ở trong mắt của anh, Mộ Thanh Thần thật sự không giống như người khác?

“Từ Nhược, bộ dạng cháu như thế này là không được nha, người phụ nữ đề tiện kia chính là hồ ly tinh quyến rũ người! Thời gian năm năm này, trong lòng cậu chủ cũng không có người khác, cháu cần gì phải lo lắng nhiều như vậy. Cháu do dự như vậy, cẩn thận người phụ nữ đề tiện kia cướp mất cậu chủ đó!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói khiến Bạch Tử Nhược khê nhẩn mày.

“Từ Nhược, chiều theo ham muốn của đàn ông là tốt, nhưng cũng không thể quá mức nha!”

Bạch Tử Nhược hít một hơi, giọng cứng nhắc, nhẹ nhàng mở miệng: “Mẹ Từ, cảm ơn bà, cháu đã biết.”

Bạch Tử Nhược cúp điện thoại, từ trước đến nay cô chưa từng khủng hoảng như vậy, trong lòng cô nổi lên sự độc ác.

Mộ Thanh Thần, Mộ Thanh Thần, trong lòng của anh, cô thật sự quan trọng hơn tôi sao?

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

“Thanh Thần, hay là cậu theo tớ đến thư viện nha.”

Tan học, Tiết Khả Nhân kéo tay Thanh Thần, lôi kéo cô đi về hướng ngược lại.

“Nhưng hôm nay là thứ năm, không phải thư viện phải đóng cửa để sửa sang lại sao?” Thanh Thần nhăn mày, dịu dàng nhắc nhở.

“A. Ha ha, tớ quên mất, vậy, vậy cậu theo tớ đi dạo sân tennis một chút nha?” Tiết Khả Nhân đưa ra lời đề nghị khác.

Thanh Thần lắc đầu, từ chối: “Nhưng mà tớ cũng không đánh tennis, hơn nữa, sân tennis có cái gì hay mà lại đi dạo?”

“Vậy, vậy chúng ta đến hồ ngồi một chút.”

“Khả Nhân.” Thanh Thần dừng chân nhìn cô, vẻ mặt dò xét: “Tớ cảm thấy, hôm nay cậu hơi lạ, tại sao nhất định phải đưa tớ đi về hướng kia.”

“Cậu không cảm thấy ngày nào cũng đi một con đường như vậy rất chán hay sao?” Tiết Khả Nhân tiếp tục cười đùa với cô, mắt không ngừng chuyển động.

Thanh Thần lắc đầu, nở nụ cười: “Được rồi, tớ về trước đây, anh ấy vẫn đang chờ tớ ở bên ngoài.”

Mạc Lãnh Tiêu nói sẽ đến đón cô, chắc bây giờ cũng đã tới rồi, cô không muốn, để anh chờ lâu.

“Nhưng.”

“Tiết Khả Nhân!”

Tiết Khả Nhân vẫn còn muốn nói, nhưng lại bị người phụ nữ đang đi tới ở sau lưng cô gọi lại.

“Cô giáo Trầm.” Tiết Khả Nhân lễ phép gật đầu, cô có cảm giác mình bị người ta nắm được điểm yếu.

“Đi vào phòng làm việc với tôi, tự mình xem các tác phẩm mấy ngày nay của em.” Cô giáo Trầm trừng mắt nhìn học sinh trước mặt mình, khoanh tay trước ngực: “Bộ dạng này của em, tôi không thể không nói cho cha của em biết.”

“Cô Trầm, ngàn vạn lần không nên mà.” Ánh mắt cô cầu xin nhìn khắc tinh của mình, Tiết Khả Nhân già bộ đáng thương, hít hít mũi: “Tháng này, tiền tiêu vặt của em đã không có, cô Trầm, cô không nên nhấn tâm như vậy.”

Huhu, tại sao mỗi tình đầu của cha mình lại trở thành cô giáo của mình, tại sao lại như vậy. Bi kịch, thật là bi kịch!

“Biết sợ thì đi tới phòng làm việc với tôi nhanh lên, kì kèo mè nheo làm gì.”

“Nhưng, nhưng.” Tiết Khả Ngân nhìn Thanh Thần đang đứng ở một bên, cô do dự.

“Khả Nhân, trước tiên cậu cứ đi với cô giáo Trầm đi, tớ cũng phải đi, nếu không sẽ không kịp, ngày mai bọn mình gặp lại!”

Thanh Thần vẫy tay với Tiết Khả Nhân, bước nhanh về phía cổng trường.

“Thanh Thần.”

Thanh Thần không để ý đến tiếng gọi của Khả Ngân, cô mím mím môi.

Sau khi để non, cô lại nhớ tới trường học. Thật ra cũng tốt, khi đi học, cô có thể tìm được sự tĩnh lặng mà lâu nay cô luôn muốn.

Gió lạnh thấu xương, Thanh Thần giữ thật chặt khăn quàng cổ, cúi đầu, đi trong đông tuyết.

“Đúng, em nhớ anh lắm, rất nhớ anh. Anh đã thắng.”

Phía bên trái, mơ hồ truyền đến giọng nói động lòng người của phụ nữ, giọng nói kia, khiến Thanh Thần không kiềm lòng được, dừng bước.

Cơ thể mơ hồ ngẩn ra, giọng nói này, giống như cô đã nghe qua ở đâu rồi.

Thanh Thần xoay người, nhìn về phía vườn hoa bên trái của mình, cây ngô đồng đang đứng yên thấp thoáng hai bóng dáng, khiến cho tim của cô hơi đau.

“Bạch Từ Nhược, cuối cùng em cũng thừa nhận em nhớ anh sao?” Mạc Lãnh Tiêu lau nước đi mắt trên mặt cô, giọng của anh mặc dù không tốt, nhưng lại chứa đựng dịu dàng nồng đậm.

Thanh Thần nhẹ nhàng cúi đầu, cắn môi, nhắm mắt lại, cứ đứng tại chỗ nhìn bọn họ như vậy.

Lần thứ hai, ở trường học, cô nhìn thấy hai người ôm nhau.

Lần trước, cô mất bé cưng, lần này, cô không có gì để mất rồi.

Chỉ là cô không hiểu, tại sao bọn họ nhất định phải ở trước mắt của cô, cho cô thấy một màn hạnh phúc ngọt ngào như vậy?

Cô sẽ rất khó chịu, tất nhiên, bọn họ không có ai quan tâm.

“Lần này, em sẽ không rời xa anh, dù ai nói gì cũng không rời xa anh. Cho dù bệnh của em vẫn sẽ tái phát, em cũng muốn ở lại bên anh.” Cánh tay mảnh khảnh của cô ôm chặt lấy eo của Mạc Lãnh Tiêu, Bạch Từ Nhược vừa nói, vừa khóc.

“Đưa ngực, anh sẽ không buông tay.” Mạc Lãnh Tiêu vuốt đầu cô, nhẹ nhàng cười: “Anh nhất định sẽ chữa hết bệnh cho em.”

Tin tưởng anh đi, cho dù anh phải bỏ hết tất cả, anh cũng sẽ chữa hết bệnh cho cô. Thật ra thì, ở trong lòng của anh, dù là cô có bệnh, cũng không ai có thể thay thế được cô.

Mạc Lãnh Tiêu thà vứt bỏ cả thế giới, cũng không thể để cho ánh mắt của cô chứa đựng sự phiền muộn!

Khóe miệng cô nhẹ nhàng nâng lên, trong mắt Thanh Thần một màn cô đơn, nhưng không có nước mắt.

Chuyện nằm trong dự đoán của cô mà thôi, hít một hơi, cô cứ nhìn bọn họ như vậy, suy nghĩ, mình không phải sẽ rời xa anh như vậy chứ.

Chợt, trước mắt cô tối sầm lại, tầm mắt bị che khuất.

Cô không kịp phản ứng đã rơi vào trong lồng ngực áp áp, hương vị tươi mát quanh quẩn chớp mũi, Thanh Thần không la lên, không sợ hãi, chỉ thuận tiện vùi mặt của mình vào trong lồng ngực để ngửi của người đó.

Mặc kệ lồng ngực này là của ai, tóm lại, cô cũng không gạt bỏ.

“Nhìn đủ rồi chứ?” Anh lôi kéo cô đi ra khỏi cổng trường, ngồi vào trong xe, anh ôm nhẹ eo cô.

Thanh Thần nhìn một bên mặt đẹp trai của anh, lắc đầu mỉm cười: “Chưa, chưa nhìn đủ.”

Nếu cô nhìn đủ rồi, đau đủ rồi, cô sẽ thuận lợi rời đi, không hối tiếc.

Nhưng hôm nay, cô vẫn còn luyến tiếc, chỉ có thể nói bản thân mình, bị tổn thương còn chưa đủ.

Cả người anh mặc âu phục nhàn hạ, cũng không giấu được khí chất cao quý của anh, kính mát màu đen đúng lúc có thể che đi sự đau đớn ẩn sâu trong con mắt đen của anh.

“Vậy anh dẫn em quay trở lại tiếp tục xem, biết đâu, bây giờ cũng đã coi hết quần áo.” Anh khẽ nhướn lông mày, giả bộ đứng dậy.

Mắt của cô rũ xuống, cắn môi nhìn anh: “Diễn Thần, anh. . . .”

Tại sao ở thời điểm cô bất lực nhất, anh đều sẽ xuất hiện.

Diễn Thần khẽ thờ dài, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, im lặng sượt ầm khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô.

“Anh chưa từng thấy qua người nào ngốc như vậy, làm sao anh có thể nói tốt về em đây?” Anh thờ dài, lắc đầu, làm bộ đáng ghét bỏ.

Mắt đẹp của cô chuyển động, im lặng nhìn khuôn mặt đẹp xuất chúng của anh, Thanh Thần cứ nhìn anh như vậy, không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Sự dịu dàng của Diễn Thần.

Edit: Shinbi

“Không khóc nữa sao? Nếu không khóc nữa thì anh có thể đi rồi.” Buồng cô ra, đưa tay thay cô sửa sang lại khăn quàng cổ.

Lông mi khẽ nhướn lên, cô thắc mắc hỏi: “Sao anh lại biết nơi này?”

Anh không nói, cúi đầu đem tầm mắt hạ xuống bàn vẽ của cô.

Ngón tay thon dài trở nên trắng bệch, lật từng tờ giấy vẽ, lông mày dài khẽ gật: “Bạn học Mộ, em mới mười tám tuổi, tội gì phải bày ra dáng vẻ thâm trầm, phức tạp.”

Nhéo mắt của cô, tâm của Diễn Thần cơ hồ bị tổn thương.

Cô không vui, tuyệt đối không vui, anh có thể nhìn ra được sự đau khổ của cô, sự oán hận của cô, sự căm ghét của cô từ trong bức tranh kia.

Nhưng cô lại này đè nén tất cả cảm xúc tốt như vậy, tốt đến mức làm cho anh đau lòng.

Nếu như có thể, Diễn Thần anh sẵn lòng từ bỏ tất cả để đổi lấy một cuộc đời vô lo cho cô, nhưng. . . . Dù gia sản anh có nhiều đến mức nào cũng không có cách nào xoa dịu nỗi đau của cô.

“Em..Em hỏi anh sao lại ở nơi này?” Thanh Thần chăm chú nhìn anh, có chút không buông tha.

Anh vẫn không trả lời, chỉ nhìn bức tranh của cô: “Nếu như chỗ này dùng màu đậm một chút, hiệu ứng sẽ tốt hơn.”

“Diễn Thần!”

“Nghe thấy rồi, bạn học Mộ, anh không phải người điếc, em không cần phải lớn tiếng như vậy đâu.” Diễn Thần vuốt vuốt lỗ tai, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của cô xuyên qua cặp mắt kính.

“Không phải muốn đưa thư của bạn học đến chỗ bác bảo vệ sao? Còn không đi?” Cô lấy cây kẹp vẽ chỉ chỉ vào lá thư, có ý tốt nhắc nhở anh.

Thanh Thần không nói lời nào mà chỉ nhìn anh.

Trong con người thâm thúy hiện lên làn sóng cảm xúc, bàn tay đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng sượt ầm: “Bây giờ đừng nghĩ gì hết, anh ở trong xe chờ em, em đi làm chuyện cần làm trước đi, nhé?”

Tháo mắt kính của anh xuống, cặp mắt sâu thẳm, hắc ám, mê người chăm chú nhìn cô, Thanh Thần di dời ánh mắt, không dám nhìn anh chăm chú như

vậy: "Cho em mượn cái mắt kính này một chút!"

"Được rồi, đi trước đi. Nhớ trả anh cặp mắt kính, rất mắc tiền đấy." Vuốt mái tóc của cô, sự dịu dàng trong giọng nói làm cho cô có chút rung động.

Thanh Thần đeo mắt kính lên, nước mắt cuối cùng cũng bắt đầu dâng lên, xoay người mở cửa xe ra: "Diễn Thần, đừng tốt với em như thế!"

Về mặt Diễn Thần không thay đổi, chỉ lẳng lặng nhìn phía trước: "Em đừng ngốc như vậy, anh sẽ không đến tìm em nữa."

Giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh vang vọng bên tai cô, Thanh Thần xoay người: "Tiểu Thần. . . ."

Gọi Diễn Thần hình như quá mức xa lạ, gọi Thần hình như quá mức quen thuộc. Gọi tiểu Thần đi, giống như bạn bè, không gần không xa.

Nghiêng mặt sang bên, con ngươi thâm trầm của anh chăm chú nhìn cô, cách nhau một khoảng, anh cứ chăm chú nhìn vào đôi mắt trong veo của cô.

"Em cảm ơn anh." Nói xong, Thanh Thần đi tới trước cửa phòng bảo vệ: "Em sẽ mau chóng đi ra."

Chăm chú nhìn thật lâu cho đến khi bóng lưng của cô biến mất không thấy gì nữa. Nụ cười nơi khóe môi dần dần biến mất, hiện lên vài tia buồn bã.

Thanh Thần, nếu không có anh, em nên làm cái gì bây giờ?

Lông mày rậm chậm rãi nhíu lại, vết nhăn giữa hai lông mày ngày càng sâu, mệt mỏi nhắm mắt, anh không mong gì nhiều, anh chỉ hi vọng cặp mắt kia chưa từng nhiễm một chút bụi trần nào, vĩnh viễn là một đôi mắt hoàn toàn trong vắt như vậy.

Chỉ là, sao cô ấy lại ngốc như vậy, liên khóc, lại tìm một cái cớ tệ như vậy để che giấu. Làm sao anh có thể yên tâm về cô đây?

Thanh Thần, em kêu anh là tiểu Thần rồi nhưng vẫn không nhớ ra anh là ai sao?

Thân thể tựa lưng về phía sau, Mạc Lãnh Duệ nói cho anh biết, Mạc Lãnh Tiêu không muốn tha cô đi. Biết được tin tức kia, Lâm Sách hỏi anh có ý kiến gì không.

Anh nói cho cậu ta biết, mình không vui mừng cũng không mất hứng, chỉ là lo lắng, lo anh ta tổn thương cô quá nhiều, lo rằng cô không chăm sóc tốt cho mình.

Lâm Sách mừng anh bệnh thân kinh, trở mặt nhìn cô đau khổ, anh so với cô còn đau khổ gấp ngàn vạn lần nhưng vẫn nhất quyết không chút động đậy.

Đưa tay xoa xoa thái dương, Diễn Thần chăm chú nhìn tuyết ngoài cửa xe, nhàn nhạt mở miệng: "Thanh Thần, anh nên đối xử với em như thế nào thì em mới có thể vui về đây?"

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Thanh Thần vừa mới đến gần chiếc xe sang trọng, đúng lúc tài xế thay cô mở cửa.

Cô khẽ gật đầu, cười cười: "Cảm ơn."

Diễn Thần đang ngồi ở chỗ phía sau gọi điện thoại, nhìn thấy Thanh Thần lên xe, cười khẽ một tiếng: "Cứ như vậy mà làm thôi."

Nhanh nhẹn tháo tai nghe bluetooth xuống, anh chăm chú nhìn về mặt của cô: "Làm xong rồi?"

"Ừ, vốn chỉ giao đồ là xong rồi, rốt cuộc gặp lại thầy chủ nhiệm, nói một chút chuyện về nghệ thuật xung quanh." Có chút áy náy nhìn hắn: "Có phải đợi lâu rồi hay không, em."

"Là anh nói đợi người." Diễn Thần trả lời rất tùy ý, có vẻ không để tâm tới.

Thanh Thần mím môi, lúng túng kéo khóe miệng: "Anh. Tóm lại, cảm ơn anh."

"Dẫn em đi ăn, hôm nay muốn ăn cái gì?" Diễn Thần đổi đề tài làm không khí trở nên nhẹ nhàng.

"Anh chờ em lâu như vậy chỉ vì muốn dẫn em đi ăn?" Cô không khỏi kinh ngạc.

Anh chỉ cười, cũng không giải thích bất kỳ điều gì.

Thanh Thần nhìn anh một lúc lâu, ánh mắt của anh rất bao dung, giọng nói quá cung chiều làm cho cô không nhận được muốn chạy trốn: "Vậy anh muốn mời em ăn gì?"

Anh cau mày trầm tư hồi lâu, cười nhạt: "Em lười như vậy lại sợ phiền toái, thay vì dẫn em ăn món Tây còn không bằng đi ăn lẩu đi."

"." Thanh Thần trầm mặc, không thể không nói, anh đều nói đúng. Cô thật sự không thích ăn món Tây, lễ nghi phép tắc rất nhiều còn nhất định không được ăn no.

Có lẽ vì cô là người Trung Quốc, vẫn là đồ ăn quê hương tương đối hợp với khẩu vị của cô.

“Thành Tây mới mở nhà hàng Hòa Oa, nghe bạn bè nói cũng không tệ lắm.” Diễm Thần dịu dàng giới thiệu tiện thể hỏi ý kiến của cô.

Thanh Thần gật đầu một cái: “Được.”

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Xe dừng lại ở trước nhà hàng Hòa Oa ở Thành Tây.

Tài xế vẫn trầm mặc, đưa đầu ra dò hỏi: “Một tiểu thư, thiếu gia không thể ăn thịt dê, cô.”

Thanh Thần khẽ mỉm cười, nói: “Ừ, tôi sẽ chú ý.”

“Tài xế của anh đối với anh rất tốt, anh rất may mắn.” Nghiêng mặt sang bên, Thanh Thần có chút hâm mộ cảm thán.

Diễm Thần chỉ cười nhạt, nắm tay của cô đi vào trong quán ăn.

“Diễn tiên sinh, mời ngồi.” Người hầu bàn hướng dẫn chỗ ngồi cho bọn họ, anh chỉ lễ phép mỉm cười.

Lấy khăn quàng cổ xuống, Thanh Thần ngược mắt lên, đột nhiên thờ gập, đôi mắt ầng ậc nước trong nháy mắt, tựa như ảo mộng.

Diễm Thần theo hướng mắt của cô, cái bàn gần bên cửa sổ kia, vẻ mặt dịu dàng của người đàn ông, nụ cười vui tươi của người phụ nữ kia làm cho anh cau mày.

Đôi mắt sáng khép hờ, Diễm Thần đứng dậy, kéo cả cơ thể Thanh Thần đi tới.

“Không.” Cầm lấy tay anh, cô cầu xin: “Em..em không muốn đi qua đó, chúng ta gọi thức ăn có được hay không? Em đói rồi.”

Cô không muốn đi qua, không muốn đi qua.

“Được.” Anh đứng lên, lùi về mấy bước ngồi đối diện cô, đưa tay cho gọi phục vụ, nói nhỏ bên tai người phục vụ.

Người phục vụ khó xử, “Diễn tiên sinh, chuyện này, chuyện này.”

Diễm Thần chỉ cười nhạt một tiếng, thân thể tà tà tựa lưng vào ghế ngồi: “Cho các cậu xin ý kiến của quản lý của các cậu, anh ta sẽ biết nên làm gì.”

Anh hờ hững nói, dáng vẻ nhẹ nhàng nhưng lại toát ra khí thế uy nghiêm trong mỗi cử động làm cho người khác không thể kháng cự.

Phục vụ quay người đi, sự dịu dàng trong đáy mắt anh khẽ động, hướng về phía người con gái đang mất hồn mà cau mày: “Còn nhìn? Nói như vậy, em không có quá đói phải không?”

“Không, không. Em lập tức liền gọi món.” Thanh Thần cup mắt xuống nhìn thực đơn, nhưng mà một chút thèm ăn cũng không có.

“Các vị rất xin lỗi, hôm nay nhà hàng đã được đặt bao hết, đem đến cho mọi người sự bất tiện, nhà hàng sẵn sàng bồi thường mỗi vị khách gấp mười lần căn cứ theo hóa đơn.”

“Anh.” Tin tức phục vụ truyền đến làm cho hô hấp của Thanh Thần đông lại, nhìn người đàn ông bình tĩnh uống trà trước mắt, cô giật giật môi: “Anh. . . Anh không cần thiết làm như vậy đâu.”

Mạc Lãnh Tiêu thả chiếc đũa trong tay ra, lông mày nhếch lên, trên vầng trán lộ rõ vẻ không vui. Có người ở chỗ này làm chuyện như vậy?

Ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh một vòng, khi ánh mắt dừng lại trên người Mộ Thanh Thần, đôi mắt đen thoáng qua một tia gọn sóng không thể hiểu được.

Thanh Thần không dời mắt được, con mắt anh giống như cũ, rất tà mị mê hoặc, vẫy gọi nhốt cô trong đó.

Con ngươi thành linh lóe lên tia sáng cùng cặp mắt sâu thẳm kia của anh chạm nhau trong không khí.

Trái tim khi ánh mắt giao nhau trong nháy mắt đã bị nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút trắng bệch.

Cô không cách nào lên tiếng, không cách nào di dời ánh mắt, cứ ngây ngốc nhìn anh.

Mới vừa rồi, trên mặt của anh còn mang đậm sự dịu dàng và cung chiều, tràn đầy yêu thương gấp thức ăn vào chén của cô ấy.

Cùng ăn tối với cô, vì sao trên khuôn mặt của anh chưa bao giờ xuất hiện vẻ mặt như vậy?

Nhìn cô, anh không phải nhũu mày mà chính là nét mặt vô cảm.

Khẽ cắn môi, lòng chua xót trước cảnh vừa nãy, cô kiềm chế mình, không nên suy nghĩ nữa.

Ánh mắt của cô, một chút cũng không lọt khỏi đáy mắt của Diên Thần.

Vươn người lên trước, ngón tay thon dài vén tóc dính trên khuôn mặt đang cúi xuống của cô, vô cùng dịu dàng đưa chúng qua sau tai của cô.

Động tác của anh làm cho Thanh Thần hoàn hồn: “Tiểu Thần, anh không cần thiết làm như vậy.”

Anh không cần khiêu khích Mạc Lãnh Tiêu, loại khiêu khích như vậy anh ấy sẽ không để ở trong lòng, bởi vì trong mắt anh, trong lòng anh, ngoại trừ Từ Nhược, không còn ai khác nữa.

Cho dù anh rời khỏi nơi này, cho dù cái gì anh cũng không ăn, chỉ cần Từ Nhược bên cạnh anh, anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Do cô ấy thích ăn lẩu thôi.

Bằng không, dạ dày anh không tốt như vậy, sao lại tới nơi này ăn cơm được?

Anh ta yêu cô như vậy, Diên Thần khiêu khích, nơi nào sẽ kích thích đến anh ta đây?

Ngón trở nhẹ nhàng vuốt gò má của cô, trong ánh mắt Diên Thần chứa đầy nhu tình: “Muốn biết anh ta có để ý hay không sao?”

Cô cúi đầu, lắc đầu.

Cô luôn cho rằng, đối với cô, anh sẽ không quan tâm, không có chút quan tâm nào.

“Anh đừng như vậy. Có được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, khóe mắt liếc qua liếc lại thấy bóng dáng cao lớn kia chậm rãi đi về hướng bên này.

Đôi tay của Bạch Từ Nhược run lên, mắt rũ xuống, lòng không kiềm được căng thẳng.

Lần đầu tiên cô gặp ánh mắt chăm chú nhìn người của anh như vậy, sâu thẳm nhìn không thấu.

Mạc Lãnh Tiêu, trong lòng của anh có cô ấy.

Bạch Từ Nhược đứng dậy theo, đột nhiên cảm thấy mình cực kỳ giống một Tiểu Sửu, cực kỳ giống người thứ ba trong câu chuyện của bọn họ, cô nhắm mắt lại, nuốt xuống phiền muộn cùng đau buồn, đi theo anh về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Bá đạo không che giấu được

Edit: Mon Miêu

Mạc Lãnh Tiêu dừng bước ở bên cạnh Thanh Thần, anh nghiêm mặt, bá đạo ôm eo Thanh Thần, mạnh mẽ kéo thân thể của cô qua, ôm cô vào trong ngực: “Vợ chưa cưới thân ái của anh, ở chỗ này nhìn thấy em—— thật là trùng hợp nha.”

Thân thể cô bị anh ôm cứng ngắc, đôi mắt không niễm bụi trần của cô, nhìn chăm chăm anh.

“Cô bé, em không định giới thiệu vị tiên sinh này cho anh biết sao?” Bàn tay anh nhẹ nhàng xoa gương mặt của cô, ý lạnh trong đôi mắt đen như có như không.

Thanh Thần cắn môi, bởi vì tiếng gọi mập mờ này của anh, tâm của cô bắt đầu lo lắng, ánh mắt bất giác nhìn về phía Bạch Từ Nhược, cô ấy cũng đã nghe, trên khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của cô ấy chứa đầy đau khổ.

Tim cô rối loạn. Mạc Lãnh Tiêu, anh bị sao vậy? Anh khiến cho người anh yêu bị tổn thương, anh không khó chịu sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, trong nhà hàng to như vậy không có một ai mở miệng nói chuyện, bốn người đều có suy nghĩ riêng, khiến hơi thở ngột ngạt lan tràn khắp nơi.

Những người khách khác ở một bên xem náo nhiệt, không nhịn được bắt đầu chỉ trỏ, thì thầm với nhau, suy đoán mối quan hệ của bốn người.

Quản lý nhà hàng chịu không được không khí quý dị như vậy, họ khan mấy tiếng, người phục vụ cầm micro lên tiếng: "Hức, thật xin lỗi, mọi người có thể tới quầy tính tiền rồi, mọi người giải tán ra đi ạ!"

"Cô bé, nhìn thấy chồng chưa cưới mà em không vui mừng sao?" Trên khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc của anh tràn ngập vẻ tàn nhẫn khác hẳn với bình thường, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu, nói nhỏ ở bên tai cô.

Anh gọi cô là cô bé.

Tiếng gọi vừa mập mờ vừa thân mật như vậy, giữa bọn họ, sao lại có thể không có gì?

Từng tiếng gọi, từng câu nói, từng ánh mắt, từng động tác của anh, đều công khai biểu thị quyền sở hữu với Mộ Thanh Thần.

Bộ dạng Mạc Lãnh Tiêu khiến tim Bạch Tử Nhược run rẩy, tầm mắt dời đi, cô không có dũng khí tiếp tục xem bọn họ thân mật.

Chuyện cô lo lắng đã xảy ra.

Khoảng thời gian năm năm, thực sự có thể thay đổi con người quá nhiều. Quanh đi quẩn lại thời gian dài như vậy, cô viện cớ và dùng đủ lý do với anh, thậm chí. Cô còn để cho cha cô tìm cho cô một người chồng chưa cưới trên danh nghĩa.

Tất cả mọi chuyện cô làm, không phải là cô cố tình không xem trọng, mà cô muốn biết, rốt cuộc cô có bao nhiêu trọng lượng ở trong lòng của anh.

Cô nhìn thấy anh thân mật với Mộ Thanh Thần, cô nhìn thấy anh dây dưa với Mộ Thanh Thần, cô không chịu được, lần đầu tiên đi đến đại học Hải Ninh, tìm anh.

Khi cô biết, tất cả mọi thứ anh làm, cũng là vì muốn cô chú ý đến anh thì cô rất vui mừng, rất xúc động.

Cô nghĩ, có lẽ không bao lâu nữa, anh sẽ vì cô mà khiến cho Mộ Thanh Thần rời khỏi anh, sau đó.

Anh đã từng nói, trên đời này, chỉ có cô mới có thể xứng với anh. Anh và cô, từ chỗ quen biết đến yêu nhau, tất cả đều thuận lợi suôn sẻ, tất cả đều giống như chuyện đương nhiên.

Thậm chí anh chưa từng nói một câu yêu cô. Anh cũng chưa từng dùng ánh mắt bá đạo như vậy để nhìn cô.

Mạc Lãnh Tiêu, thời gian năm năm này, anh chờ, anh cung chiều, rốt cuộc là bởi vì anh yêu em, hay là vì. Anh tưởng rằng, anh yêu em?

Cô càng nghĩ thì lòng của cô càng sợ. Cảm giác sắp mất đi đó giống như một khối đá lớn, ép Bạch Tử Nhược không thở nổi.

Thanh Thần cắn môi, trong lòng tràn ngập luống cuống, thân thể cô dựa vào trong ngực anh, run rẩy kịch liệt.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chăm chăm vẻ mặt luống cuống của cô, bàn tay đang ôm eo cô dùng lực thật mạnh, cô đau đến mức mơ hồ nhắm mắt.

Mặc dù không biết vì sao anh lại làm như vậy, nhưng Thanh Thần có thể dễ dàng nhận ra anh đang không vui.

"Cô là Thanh Thần phải không. Tôi thường nghe bạn của Lãnh Tiêu nhắc đến cô, không ngờ, chúng ta lại có thể gặp mặt ở đây." Giọng nói mềm mại vang lên, Bạch Tử Nhược đang đứng ở một bên lên tiếng.

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ, Thanh Thần đang dựa vào ngực anh, tim cũng run lên.

Bàn tay bên hông cô buông lỏng, lực mạnh đang giữ eo cô đã biến mất. Khóe miệng cô khổ sở giương lên, thật ra cô cũng hi vọng, anh có thể ôm cô như vậy.

Cho dù đau, cô cũng bằng lòng.

Mặt Diễm Thần ửng rửng, ánh mắt dừng lại trên người của Bạch Tử Nhược.

"Cô Bạch là người ngày xưa Mạc Lãnh Tiêu yêu, hôm nay, cô có chồng chưa cưới, mà người yêu của cô cũng đã có vợ chưa cưới. Hơn nữa, vợ chưa cưới của anh ấy chính là người đã cứu mạng cô. Dựa vào quan hệ đặc biệt của cô và Mạc Lãnh Tiêu, hai người, có phải là không thể tránh khỏi hiểu lầm hay không?"

Anh nhàn hạ nhướng mày, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của Bạch Tử Nhược biến sắc: "Nếu bị người có ý đồ nhìn thấy, viết linh tinh, thì sẽ không tốt đối với các người."

"Diễm."

Thanh Thần muốn cắt ngang lời của anh, nhưng lại không mở miệng.

Thanh thần cắn răng, hít một hơi, đẩy người Mạc Lãnh Tiêu ra, đi tới bên cạnh Diễm Thần, lôi kéo cánh tay của anh muốn rời đi: "Em..bỗng nhiên em

không muốn ăn lẩu nữa.”

Đôi mắt trong veo của cô nhìn gương mặt đẹp trai của anh, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Anh không nhìn thấy tình huống trước mắt đã rất tệ rồi sao? Vậy mà anh còn nói những câu vô ích như vậy, anh đúng là chỉ sợ thể giới không loạn!

Ánh mắt bất lực của cô, khiến lòng của Diễm Thần đau xót, bàn tay anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, mặt anh hơi trầm xuống.

Thanh Thần, anh cũng chỉ muốn xem thử, anh ta có quan tâm em hay không mà thôi. Vì sao em lại ngốc như vậy chứ?

Tiểu Thần biết, nếu khiến Bạch Tử Nhược khó xử, thì Mạc Lãnh Tiêu sẽ nóng nảy, anh ta nóng nảy, cô sẽ chịu đau đớn. Nhưng, hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho Tiểu Thần của em đã vô tình làm em bị tổn thương. Tất cả cũng đều vì anh muốn em tốt hơn mà thôi.

Dịu dàng kéo thân thể của cô qua, Diễm Thần ôm cô vào trong ngực: “Sao lòng bàn tay của em lại lạnh như vậy? Em rất lạnh sao?”

Thanh Thần không từ chối anh ôm cô, cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ lúi cúi sơ mi của anh thật chặt, không để cho bản thân lộ ra một chút yếu ớt nào.

Diễm Thần cảm nhận được ánh mắt đang nhìn chăm chăm ở sau lưng, anh nhàn nhạt nhếch miệng.

Ánh mắt độc chiếm, nóng bỏng, chứa đựng nồng đậm ghen tỵ. Mạc Lãnh Tiêu, anh ta dám nói, anh ta không quan tâm đến cô sao?

Bạch Tử Nhược nhìn ánh mắt chăm chú của Mạc Lãnh Tiêu, cô nhắm mắt lại, tay đang nắm chặt ống tay áo của anh chậm rãi buông ra.

“Thanh Thần ——” Giọng của Bạch Tử Nhược nhàn nhạt, khiến Thanh Thần khẽ động.

Thanh Thần dừng bước, chậm rãi buông lỏng tay đang đặt ở trên eo anh, cô rời khỏi lồng ngực của Diễm Thần, cắn môi, rũ mắt xuống.

Lãnh, em thân mật với Diễm Thần như vậy, Bạch Tử Nhược có thể an tâm một chút, chắc là phiền muộn của anh sẽ vơi đi một ít đúng không?

“Thanh Thần. Cảm ơn cô, cảm ơn cô vì một năm nay đã truyền máu cho tôi, tôi.” Bạch Tử Nhược chu môi, không nói tiếp nữa.

Lông mi của Thanh Thần rũ xuống, môi của cô thẳng thành một đường.

Từ Nhược ngốc, cô ấy lại cảm ơn cô. Điều này khiến cô làm sao có thể yên tâm.

Cô cũng chỉ muốn cuộc sống của Mạc Lãnh Tiêu trôi qua dễ chịu hơn một chút, muốn tình yêu của anh đơm hoa kết trái mà thôi. Thật ra thì, cô cũng có ý định riêng, bởi vì chỉ có như vậy, cô sẽ không sợ anh sẽ đuổi cô đi, chỉ có như vậy, cô mới có thể danh chính ngôn thuận ở lại bên cạnh anh.

Tôi đã cướp đi vị trí vốn thuộc về cô, lưu luyến ở bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu một năm, cô vẫn còn ngốc nghếch cảm ơn tôi.

“Thanh Thần, cô đừng hiểu lầm, tôi và anh ấy, chỉ là đã trải qua thời gian dài không gặp nhau, cô đừng để ý, thật ra thì. Chúng tôi. Chúng tôi không có gì.”

Lời giải thích chứa đầy khổ sở này, khiến tim Thanh Thần càng đau nhói.

Bạch Tử Nhược, cô ân cần như vậy, dịu dàng như vậy, vừa thấy đã thương, cô suy nghĩ thay cho anh. Khó trách, Mạc Lãnh Tiêu lại chân thành với cô như vậy.

Thanh Thần nhẹ nhàng xoay người, khóe môi chứa ý cười.

Lúc này, phục vụ bùng nguyên liệu để đốt nồi lẩu tới, chợt trượt chân.

“Cẩn thận.” Người nhân viên vốn đang định nói, lại bị lời của hai người này thay thế.

Mắt của Mạc Lãnh Tiêu biến đổi, thân thể Bạch Tử Nhược nghiêng, ngã vào trong ngực của anh.

Anh bước nhanh đến chỗ Thanh Thần đang té ngã dưới đất, khóe môi gợi lên nụ cười nhạt, nhìn chăm chăm vào nồi lẩu nóng, đang hắt về phía cô.

Không sao, không sao.

Chỉ cần Bạch Tử Nhược không có chuyện gì thì anh có thể yên tâm.

Người quan tâm Từ Nhược nhiều như vậy, bạn bè của anh, cũng thích cô như vậy. Nếu như bọn họ biết, Bạch Tử Nhược không bị thương, họ cũng sẽ rất vui.

Những cái khác, đều không quan trọng.

“Bịch.” Âm thanh của chảo sắt rơi xuống đất đột nhiên vang lên.

Thanh Thần bắt giác nhắm nghiền hai mắt, nhưng cô không cảm nhận được sự đau đớn giống như cô tưởng tượng.

Cảm giác mình được một thân thể to lớn bao quanh, không có một khe hở.

Hơi thở mát mẻ quen thuộc quanh quần chớp mũi, Thanh Thần khẽ nhăn mày, tâm khẽ động.

“Diễn Thần.” Thanh Thần hé mắt, thốt ra tiếng hoảng sợ.

Dầu nóng vốn dĩ rơi vào người cô, vậy mà toàn bộ lại bị anh dùng lưng của anh cản lại. Anh bảo vệ cô kịp thời, cẩn thận.

Mắt Thanh Thần đỏ hoe, thân thể đang khiếp sợ được anh ôm đứng lên.

Có một chút dầu dính vào mu bàn tay của cô, da thịt trắng nõn của cô lập tức sưng đỏ.

Diễn Thần nhướn mày, vẻ mặt nhẹ nhàng: “Bạn học Mộ, có phải em muốn bản thân ngốc giống heo không, thật sự không sợ dầu sôi sao. Thân thể của anh không phải làm bằng vàng đâu, không thể chịu nổi đau đớn như vậy.”

Tuy giọng nói của anh chứa đựng khiển trách, nhưng trong đôi mắt của anh lại rất dịu dàng, ánh mắt anh xem thật kỹ người cô từ trên xuống dưới, anh sợ cô bị thương.

Khi xác định cô chỉ bị nóng ở mu bàn tay, chân mày đang nhướn lên của anh mới chậm rãi hạ xuống, gương mặt đẹp đẽ đang căng thẳng của anh mới thả lỏng.

Bạch Tử Nhược đang đứng ở một bên sợ hãi, núp ở trong ngực Mạc Lãnh Tiêu không ngừng phát run.

Ánh mắt lo lắng nhìn vào gương mặt trong suốt của Thanh Thần, tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt vạt áo của Mạc Lãnh Tiêu.

Ánh mắt của Mạc lãnh Tiêu cũng gay gắt, sau khi xác định cô không có việc gì, anh thở phào.

Tay vòng ở eo Bạch Tử Nhược không ngừng run rẩy, mới vừa rồi, thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa. Nếu không phải là người kia che chở cho cô, thì dầu đã.

Bạch Tử Nhược nhắm mắt lại, từ từ rời khỏi ngực của anh, dùng sức cắn môi dưới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người phụ nữ trước mặt.

“Anh. Anh...Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Mắt Thanh Thần đỏ hoe, giọng nói run rẩy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Khóc vì ai?

Edit: Shinbi

Cô nghĩ rằng dầu sôi phải đổ lên người mình, nhưng tại sao Diễn Thần lại dùng thân thể của anh để bảo vệ cho cô chứ?

Đối với cô như vậy có đáng không? Sao anh lại ngốc đến như vậy?

Cô hoài nghi nhìn anh, còn đang đắm chìm cơn sợ hãi vừa rồi, thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, người cứu cô là Diễn Thần. Không phải anh ấy.

Anh chỉ đứng ở một bên, ôm người phụ nữ anh yêu vào lòng, nhìn bọn họ.

Tâm vô cùng đau đớn, Thanh Thần lặng lẽ rơi lệ chăm chú nhìn Diễn Thần: “Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.”

“Được rồi, được rồi, anh không sao.” Anh nhẹ giọng trấn an tâm tình của cô, liếc mắt nhìn người phục vụ đang sợ hãi bên cạnh: “Xem trò vui xong rồi? Vậy thì đem thau nước lạnh tới đây.”

“Diễn tiên sinh.”

Một màn dọa người này làm kinh động đến quản lý trong phòng khách.

“Đứng đó ngạc nhiên làm gì? Gọi xe cứu thương đi!” Diễm Thần lắc đầu ra lệnh.

Nhìn phục vụ bưng nước đi qua, anh nhẹ nhàng kéo tay Thanh Thần đặt vào trong nước lạnh: “Nước lạnh một chút, chịu được không?”

Trời lạnh như thế này nhưng anh lại lấy tay cô đặt vào trong nước lạnh. Nhưng may mắn là mùa đông, nếu không, tay của cô sẽ càng bị thương nặng hơn.

“Diễm Thần. Anh rất đau phải không?” Thanh Thần roi nước mắt, nói thì thầm, cô nhìn thấy sắc mặt của anh trắng bệch, chân mày cũng nhăn lại, tay của cô chỉ dính chút dầu còn chịu được, nhưng anh.

“Thật xin lỗi. Em.”

“Bạn học Mộ, không muốn làm anh tức chết thì ngậm miệng lại cho anh.” Anh nhủ mày liếc nhìn cô một cái: “Anh không bị bỏng chết còn không hài lòng? Nhất định làm anh tức chết sao?”

Anh sợ cô bị thương tổn như vậy, nhưng cô lại vì người phụ nữ kia, hiến máu lại hiến tâm, nếu không phải vì vậy, anh cũng sẽ không gấp rút tìm cho bằng được người cùng nhóm máu cho bọn họ. . .

Hiện giờ, Bạch Tử Nhược khỏe rồi, cô còn không chịu nghỉ ngơi, lại ngu ngốc dùng thân mình đón dầu sôi. Anh thật xem bị cô hù chết.

“Anh. Được rồi, em im miệng!” Cô khóc đỏ cả mắt, không dám nói gì nữa. Hiện tại anh rất đau, cô không thể chọc giận anh: “Nhưng anh. Vết thương của anh.”

Diễm Thần không để ý đến lời của cô chút nào, chỉ để ý đến tay của cô.

Mũi cô cảm thấy chua xót, mở miệng lần nữa: “Diễm Thần, em không đau. Em tuyệt đối không bị thương. Chúng ta đi bệnh viện có được không? Chúng ta phải đi ngay bây giờ.”

“Khóc cái gì? Anh đây không phải rất tốt sao?” Nhìn tay cô xác định không có vết bỏng, anh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mạc Lãnh Tiêu im lặng đã lâu, chẳng biết từ lúc nào đã đi đến, duỗi bàn tay ôm cơ thể Thanh Thần vào lòng.

Thân thể cứng đờ, hô hấp ngưng lại, Thanh Thần theo bản năng lùi về phía sau một bước, không nhìn anh: “Đừng, anh đừng đụng vào em!”

Đôi tay nắm chặt cánh tay của Diễm Thần, nước mắt Thanh Thần trào dâng, hết sức cầu khẩn: “Đi với em đến bệnh viện, chúng ta nhanh chóng đi đến bệnh viện có được không?”

“Em cùng anh ta về đi.” Thản nhiên đẩy thân thể của cô ra, Diễm Thần nhẹ nhàng mở miệng.

“Không.” Thanh Thần sững sốt, từ chối sự sắp xếp này: “Em muốn cùng anh đi bệnh viện, anh để cho em đi bệnh viện với anh đi.”

“Mộ Thanh Thần, em nghe anh nói một lần được không?” Anh lạnh lùng nói, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào: “Nếu như muốn anh nhanh chóng đi bệnh viện thì hãy cùng anh ta trở về đi.”

Rũ mắt xuống, bàn tay chậm rãi trượt xuống cánh tay của anh, cô không hiểu tại sao Diễm Thần phải làm như vậy.

Mà Diễm Thần cũng không cho cô cơ hội để hiểu, bóng dáng cao lớn đã nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Cho đến khi bóng dáng kia lẩn vào màn đêm, Thanh Thần mới nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại. Trong lòng không ngừng nói xin lỗi: Diễm Thần, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Cô không muốn anh bị thương, thà rằng người bị phỏng là cô, cũng không muốn anh bị tổn thương.

Vốn đã nợ anh quá nhiều, hiện tại. Tất cả những thứ này, làm sao cô mới có thể trả hết được?

Ngồi xổm người xuống đặt hai tay sau lưng, lau nước mắt, Thanh Thần khóc một cách bất lực. Có phải anh ghét cô cho nên không muốn cô cùng anh đi bệnh viện, anh không muốn nhìn thấy cô nữa phải không?

Bạch Tử Nhược nhìn Mạc Lãnh Tiêu một cái, sắc mặt anh nặng nề làm cho cô cảm thấy muộn phiền. Cấn môi, tầm mắt lại lần nữa rơi vào trên người Thanh Thần, rất thờ ơ, rất lạnh nhạt, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu, cô chậm rãi bước đi, lặng lẽ xoa người rời khỏi đó.

Mọi người đều tản bộ, chỉ để lại Mộ Thanh Thần ngồi chồm hổm dưới đất cùng Mạc Lãnh Tiêu đứng một bên.

Một lúc lâu, cuối cùng anh cũng cúi người xuống, ôm lấy thân thể run rẩy của cô vào trong ngực.

“Tay còn đau không?” Giọng nói của người đàn ông mặc dù lạnh nhạt nhưng lại hàm chứa nhu tình không dễ dàng phát giác.

“Tôi không cần anh lo.” Thanh Thần kích động đẩy thân thể anh, không cho anh đến gần: “Từ nay về sau, chuyện của tôi không cần anh quản!”

Lúc cô cần anh lo thì anh lại ôm người khác, bây giờ, anh để ý đến cô làm gì? Cô không cần, cũng không đủ khả năng nhận!

“Em vì anh ta mà khóc?” Mạc Lãnh Tiêu nâng cằm của cô lên, con mắt sâu mang khí lạnh bức người nhìn cô.

“Chỉ cho phép anh vì cô ấy tổn thương cũng không cho phép tôi vì người khác khóc sao?”

Nước mắt không ngừng rơi xuống. Nếu như không phải sợ anh đau lòng, sợ dầu sôi làm thân thể của Bạch Tử Nhược bị thương thì sao cô dám cả gan chạy lên đây cô ấy ra?

Nếu như cô không đi lên, Diễm Thần cũng không bị thương. Anh còn dám chất vấn cô? Tại sao chứ?

Tất cả chuyện này đều do anh mà ra, đều do anh, trách anh!

Tâm của cô đau, đau quá, cô thừa nhận, cho dù cô biết Mạc Lãnh Tiêu yêu Bạch Tử Nhược nhưng cô vẫn cứ để ý tới.

Cô để ý tại sao người anh bảo vệ không phải là cô mà là Bạch Tử Nhược. Nếu như trong lòng của anh, ngoại trừ Bạch Tử Nhược, cũng không chứa người khác, nếu như anh, ngoại trừ Bạch Tử Nhược, sẽ không bao giờ quan tâm người khác, vậy bây giờ tại sao lại trêu chọc cô?

“Mạc Lãnh Tiêu, chấm dứt thôi.” Khẽ ngẩng đầu lên, Thanh Thần tuyệt vọng, tuyệt vọng vì tình yêu này: “Thỏa thuận của chúng ta chấm dứt đi, tôi không muốn tiếp tục như vậy nữa, tôi không muốn cùng anh dây dưa không rõ ràng, kết thúc thôi.”

Đôi tay ra sức đẩy thân thể của anh ra, Thanh Thần liền bước chân chạy ra ngoài.

Mạc Lãnh Tiêu đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm vào bóng lưng vừa rời đi của cô, khoe môi lạnh lùng của anh khẽ mím lại, nhắm mắt lại, anh hít một hơi.

Anh cảm giác gì cũng không có, một chút cảm giác cũng không.

Khán trương lúc này, tức giận lúc này, chỉ vì bây giờ Mộ Thanh Thần là vị hôn thê của Mạc Lãnh Tiêu anh, anh không cho phép cô trước khi rời đi lại cùng người đàn ông khác dây dưa không rõ ràng.

Là như vậy, nhất định là như vậy.

Hiện tại cảm giác của anh với Tiểu Nhược ngày càng xa lạ, chỉ vì cô mới tỉnh lại mà thôi.

Hắn không cần Mộ Thanh Thần, không để ý đến Mộ Thanh Thần, càng không thích Mộ Thanh Thần!

Người đàn ông kia tên là Diễm Thần.

Tổng giám đốc tập đoàn SK, trên thương trường ít có người biết đến người này, bởi vì từ trước đến giờ anh ta đều khiêm tốn. Nhưng anh ta có một danh phận khác —— tay súng bắn tỉa số một Wall Street mà mọi người đều biết.

Anh ta là một thiếu niên thành công, không chỉ là kỳ tài ở giới hội hoa, mà còn tự tay chỉ đạo đưa tập đoàn SK lên thời đại huy hoàng. Từ tay anh ta, không chỉ bức tranh đất tiền khó cầu mà còn làm cho người ta nói chuyện thần thoại say sưa trên thương trường.

Anh biết anh ta nhưng chưa từng gặp qua. Cũng chưa từng nghĩ, sẽ gặp anh ta trong tình huống như thế này.

Khuôn mặt Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng đi ra ngoài, gió lạnh thổi bay tóc anh, rũ xuống trên trán, làm cho anh lộ vẻ phóng túng không kiềm chế được.

Thở dài, bóng dáng màu trắng ngồi bên đường không ngừng phát run, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của anh.

Thanh Thần ngồi trên thềm đá bên lề đường, nhìn chăm chăm người ta lui tới, giống như đứa bé không có nhà để về, đôi mắt đảo tới đảo lui, lại không biết nhìn về nơi nào.

Về mặt buồn bã như vậy làm cho lòng của Mạc Lãnh Tiêu căng thẳng, cất bước đi tới chỗ cô.

“Khả Nhân, rốt cuộc khi nào thì cậu mới đến. Một mình mình rất sợ, hơn nữa, tay của mình đau quá, mình cảm thấy lạnh quá, rất muốn khóc.” Hướng về phía điện thoại, Thanh Thần cố gắng khống chế tâm tình của mình, nhưng ủy khuất trong lòng giống như thoát khỏi trời buộc không ngừng kéo về phía cô.

“Thanh Thần, cậu đừng sợ, mình sẽ lập tức tới đón cậu. Cậu ngoan ngoãn không nên chạy loạn biết không? Ở đó chờ mình!” Giọng nói Tiết Khả Nhân mang theo lo lắng, đã trở thế này, sao cô có thể ở một mình bên ngoài được? Ngộ nhớ xảy ra chuyện thì biết làm thế nào?

“Khả Nhân, cậu biết không? Thật ra thì. Lòng của mình cũng đau lắm.”

Mặc dù lòng của cô đã sớm chia năm xẻ bảy, nhưng giờ phút này nó vẫn đau, vô cùng đau đớn.

Thành phố này rất lớn, cô lại không có ai dựa vào.

Trừ Tiết Khả Nhân, cũng chỉ có Diễm Thần, sẽ đối xử tốt với cô.

Người còn lại, giống như là không quan tâm đến cô nữa, phải không?

Hôm nay, Diễm Thần bị thương, anh tức giận, anh không muốn cô cùng anh ấy đi bệnh viện, anh nhất định tức giận, hơn nữa còn rất tức giận.

Cúp điện thoại, đầu Thanh Thần chôn giữa hai đầu gối, lẳng lặng nước nỡ, lẳng lặng đau buồn.

Mạc Lãnh Tiêu bước lên phía trước, khom lưng, ôm chầm lấy thân thể của cô.

Cô cả kinh, nhìn anh qua đôi mắt đầm lệ, thấy rõ gương mặt tuần tú quen thuộc kia, đôi tay nhỏ bé dùng sức đẩy lồng ngực của anh: “Anh tránh ra, tránh ra.”

Ôm eo của cô, gương mặt tuần tú của Mạc Lãnh Tiêu không có bất kỳ độ ấm nào: “Em bị vứt bỏ như chó lang thang sao? Cứ ngồi ở ven đường như vậy, muốn ngồi tới khi nào?”

Âm thanh trầm thấp không có một chút nhiệt độ, từng chữ từng câu đánh vào trong tâm khảm của cô làm cho tâm của cô đau thương.

Cô bị vứt bỏ như chó lang thang, mà anh chính là người vứt bỏ cô.

Lạnh lùng nhìn anh, cô gào lên: “Mạc Lãnh Tiêu, anh buông tôi ra!”

Tim của anh run lên, ôm eo của nàng không nói lời nào, vẻ mặt của cô lạnh lùng làm cho anh cảm thấy không thoải mái, hơn nữa, hiện tại anh không thích cô gọi tên anh như vậy.

Cái gì Mạc tiên sinh, cái gì Mạc Lãnh Tiêu, tất cả anh đều không thích. Anh ghét loại cảm giác xa lạ này.

Thân thể không ngừng giùng giàng, cho dù sắc mặt của anh khó coi, cô cũng không để ý: “Mạc Lãnh Tiêu, anh mau buông tôi ra, nếu không anh bị Tiểu Nhược nhìn thấy, cô ấy lại đau lòng.”

“Mộ Thanh Thần, em rút cuộc là sợ bị Tiểu Nhược nhìn thấy, hay là sợ bị Diễm Thần nhìn thấy?” Bàn tay giữ chặt mặt của cô, anh khiến cho cô chống lại con người không có nhiệt độ của mình: “Tiểu Nhược nhìn thấy là việc của tôi, giải thích thế nào là việc của tôi, em nói cho tôi biết em sợ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cô muốn gặp cô ấy

“Mộ Thanh Thần, em rút cuộc là sợ bị Tiểu Nhược nhìn thấy, hay là sợ bị Diễm Thần nhìn thấy?” Bàn tay giữ chặt mặt của cô, anh khiến cho cô chống lại con người không có nhiệt độ của mình: “Tiểu Nhược nhìn thấy là việc của tôi, giải thích thế nào là việc của tôi, em nói cho tôi biết em sợ cái gì?”

Nhìn cô im lặng không nói, Mạc Lãnh Tiêu cười lạnh: “Em sợ người đàn ông kia nhìn thấy có đúng không? Em sợ anh ta nhìn thấy bộ dạng này của chúng ta, sẽ không cần em nữa, có đúng không? Mộ Thanh Thần, nếu như em không có ý gì đối với anh ta thì em đang sợ cái gì?”

Cô sợ cái gì? Cô sợ cái gì?

Anh nói cô sợ cái gì? Cô sợ mỗi ngày anh vì cô ấy mà tâm sự nặng nề, cô sợ hàng đêm anh vì cô ấy mà trằn trọc khó ngủ, cô sợ trong mắt anh không một chút vui vẻ nào, cô sợ trên mặt anh có chút lo lắng, cô sợ anh buồn bực, cô sợ anh hoảng hốt, cô sợ anh đau lòng.

Anh nói cô sợ cái gì? Cô sợ chẳng phải là anh bị tổn thương sao?

Nếu không phải vì vậy, cô cần gì phải làm những chuyện phí sức này, không được cảm ơn mà còn luôn cho anh cơ hội xử oan cô?

Uất ức, ép cô tới thở không nổi nhưng Thanh Thần không muốn mở miệng nói cho anh biết, không muốn nhìn thấy sự chế giễu trong mắt của anh: “Mạc Lãnh Tiêu, anh buông tôi ra, buông tôi ra!”

Bàn tay nhỏ bé vung quả đấm, Thanh Thần không ngừng đánh vào ngực của anh.

Một tay nắm bàn tay đang làm loạn của cô lại, chăm chú nhìn nước mắt cô không ngừng rơi xuống, anh hạ thấp giọng nói: “Không phải tay đau à? Bây giờ lại có sức đánh người?”

Trong ánh mắt anh tràn đầy vẻ không vui, giọng nói có chút trách móc: “Vậy là em vốn không bị thương, vừa rồi đều là làm cho anh ta nhìn.”

“Mạc Lãnh Tiêu.” Cô ngược mắt lên, không hứng thú mở miệng: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa., tất cả đều là sai lầm của tôi, anh thả tôi ra có được không?”

Một mảng lạnh lùng trên mặt Thanh Thần, đây là lần đầu tiên cô bình tĩnh như vậy làm cho anh phải lựa chọn, cô mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, cặp mắt đen kia cứ chăm chú nhìn cô như vậy không chớp, dường như dùng ánh mắt như vậy nhìn cô thật lâu.

Rất lâu sau, bàn tay ấm áp của anh lau gương mặt lạnh lẽo của cô, lông mày nhíu lại: “Thanh Thần, tôi không cho phép em rời đi.”

Mặc dù không biết tại sao nhưng Mạc Lãnh Tiêu rất rõ ràng, bây giờ anh không muốn cũng không cho phép cô rời khỏi mình.

Không thể không thừa nhận, Diển Thần, người đàn ông kia nâng nòng trong lòng bàn tay, làm cho anh cảm thấy áp lực, mặc dù không muốn, nhưng đối với cô, anh nhận anh có chút không bỏ được.

“” Thanh Thần hơi ngẩn ra, há to miệng, quên mất hô hấp.

Cô kinh ngạc bởi vì anh chưa từng thân mật kêu tên của cô như vậy, khi giọng trầm thấp của anh gọi tên của cô thì lòng cô cảm thấy đau quá.

Khóe miệng nâng lên nụ cười chua xót, Thanh Thần nhắm mắt lại, hồi lâu mới mở miệng: “Trong lòng anh rõ ràng yêu cô ấy, vì sao còn phải giữ tôi ở bên người?”

Đau thương kia giống như tìm được khe hở, ngay đêm nay nói rõ ràng tất cả.

Mộ Thanh Thần, nếu không chiếm được tình cảm mình muốn, tự nhiên sẽ buông tay thôi.

“Ngay từ đầu, anh xuất hiện trước mặt tôi, cũng vì cô ấy.” Nhắc mí mắt lên, con mắt bình tĩnh như nước hồ kia lại không che giấu được đau đớn trong đó: “Bởi vì tôi với cô ấy có cùng nhóm máu, anh tốt với tôi cũng vì muốn tôi cam tâm tình nguyện vì cô ấy mà sống.”

Thân thể cao lớn bỗng chốc cứng đờ. Anh biết, đối với sự lợi dụng của anh, cô không phải không hề cảm kích, chỉ là anh không biết, cô trầm mặc nhưng nhìn thấu chuyện đó.

Trong hốc mắt tràn ngập nước, Thanh Thần cố gắng đè nén tâm tình của mình, không cho mình khóc lên: “Tuy biết rất rõ ràng là không nên, nhưng tôi vẫn yêu anh. Tôi nói rồi, vì anh, cái gì tôi cũng sẵn lòng làm, dù dùng tim của ta cứu cô ấy, tôi cũng sẽ không từ chối.”

Mạng của cô là do anh cứu, trên đời này, cô đã không có người thân, không lưu luyến. Nếu như người trong lòng cô muốn dùng tim của cô đi cứu người trong lòng anh thì dĩ nhiên cô sẽ không từ chối.

Bởi vì cách này, cho dù cô chết đi nhưng tâm của cô vẫn ở bên cạnh anh như cũ.

“Mạc Lãnh Tiêu, tôi có thể chịu được tổn thương mà anh đem lại, có thể tiếp nhận sự lừa gạt, nhưng xin anh đừng đối xử dịu dàng với tôi, không cần tốt với tôi, có được không? Tôi thật sự không chịu nổi.” Cô có chút kích động gào lên, cơ thể vì cảm xúc mà phập phồng.

“Hiện tại cô ấy tỉnh rồi, hai người có thể ở cùng một chỗ. Đợi cô ấy rùng rã năm năm, bây giờ hai người có thể ở cùng một chỗ. Thả tôi rời đi có được không?” Cho dù cô còn nợ anh, cô cũng không muốn dùng cách này để đền bù, cô rất đau, rất đau.

Bàn tay vòng qua thân thể run lên của cô, Mạc Lãnh Tiêu cứ ôm lấy cô như vậy, thật chặt, không để lại một chút kẽ hở: “Nếu biết, vì sao không rời đi?”

Tâm có chút tổn thương. Lời nói của cô quả thực lay động anh.

Anh biết cô rất thông minh nhưng không biết cô hiểu rõ mình như vậy.

“Nếu như có thể, thà rằng cái gì tôi cũng không biết.” Như vậy, cô có thể ngây ngốc lừa gạt mình làm cho mình vui vẻ một chút.

Đôi mắt đen lóe lên một tia sáng, anh chỉ ôm cô, hai cánh tay ôm thật chặt như muốn hòa tan cô vào trong thân thể của mình.

“Lãnh, tôi xin anh thả tôi đi, có được không?” Đôi tay nhỏ bé kéo vạt áo của anh, cô nhẹ nhàng mở miệng, tìm kiếm lối thoát cuối cùng.

Thân thể chợt cứng ngắt, Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc, không nói gì.

“Trong lòng anh, ngoại trừ cô ấy, không chứa bất kỳ người nào. Không cần tàn nhẫn như vậy, có được không?” Giọng nói này lạnh đến đau lòng người.

“Cô bé nghe cho kỹ. Tôi sẽ không tha cho em.” Giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu quý mị trong đêm tối, lời nói ra làm cho cô sợ hãi.

“Cho dù anh không yêu tôi?” Cô cười lạnh, tâm hoàn toàn tĩnh lặng.

Nhắm mắt lại, Mạc Lãnh Tiêu hít một hơi, bàn tay vuốt tóc cô: “Em yêu tôi là đủ rồi.”

Anh không biết mình rốt cuộc muốn như thế nào, anh chỉ muốn cô ở bên cạnh, hưởng hồ cô yêu anh, không phải sao?

“Vậy thì tôi không yêu nữa.”

Yêu một người quá mệt mỏi, cô không có dũng khí để đi tiếp nữa.

“Theo tôi về.” Con người đen trong suốt trầm xuống mấy phần, bàn tay to của anh ôm khuôn mặt vô cảm của cô vào trong lòng ngực.

Không giãy giụa, không phản kháng, Thanh Thần giống như không có suy nghĩ nào, đi theo anh, đi tới chỗ đỗ xe.

Sắp đến gần chỗ đỗ xe, Thanh Thần chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn bốn phía, thấp giọng nói nhắc nhở: “Cô ấy. Cô ấy đâu?”

Bạch Tử Nhược đâu? Cô ấy đi đâu rồi? Anh không muốn mang theo cô ấy sao?

Lời nói của Thanh Thần làm cho thân thể Mạc Lãnh Tiêu bỗng chốc chấn động, đôi mắt đen trong suốt nhìn một vòng bốn phía chung quanh, cuối cùng, thả tầm mắt xuống khuôn mặt của người nằm trong ngực: “Sẽ có người đưa cô ấy trở về.”

Khẽ rừ mí mắt xuống, Thanh Thần cười nhạt một tiếng.

Mộ Thanh Thần, cô lại tự mình đa tình sao? Anh yêu Tử Nhược như vậy, làm sao không dặn dò tốt chuyện có liên quan tới cô ấy đây? Còn cần người ngoài này phải nhắc nhở sao?

Ngồi trong xe, chăm chú nhìn cô im lặng hồi lâu, Mạc Lãnh Tiêu nhẹ thở ra một hơi, chạy xe.

Xe chạy nhanh dọc theo đường đi, trong xe hai người không mở miệng, đều im lặng mang nặng tâm sự.

Ven đường đèn neon phát ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng thỉnh thoảng chiếu trên cửa kính xe, chiếu vào mặt người trong xe, có chút mê say, có chút không chân thực.

Hít mũi một cái, đôi tay Thanh Thần siết chặt lấy cơ thể hơi lạnh của mình hơi, con người trong suốt chớp chớp. Phát tiết đi qua, cô bình tĩnh lại rất nhiều, cũng thản nhiên rất nhiều.

Từ lúc cô tận mắt nhìn thấy cha mẹ rời đi, tự do của cô cùng người đàn ông bên cạnh này liền có quan hệ.

Nợ anh quá nhiều nên cô không đi được cũng không tránh được. Cho nên biết rõ ràng là sai nhưng cô chỉ có thể từng bước từng bước đi vào sai lầm.

Chỉ là cô không biết, sau này mình dùng thân phận thế nào để đối mặt với anh, đối mặt với Bạch Tử Nhược.

Đêm mùa đông thật lạnh, nhưng lạnh nhất vẫn là tâm của Thanh Thần.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Một người ngồi trong vườn hoa, Thanh Thần cầm bút vẽ, ngơ ngẩn hướng về phía tờ giấy trắng trước mắt.

Đi theo Mạc Lãnh Tiêu, cô trở lại biệt thự lần nữa, trải qua cuộc sống giống trước kia.

Ban ngày, cô đi học, anh đi làm.

Ban đêm, cô ngủ, anh sẽ luôn ôm cô vào trong ngực.

Không hôn cô, không động vào cô, thậm chí, không nói với cô một lời.

Chỉ yên tĩnh nhìn cô, ánh mắt kia chứa quá nhiều thứ cô nhìn không thấu, không để cho cô yên, để cho cô sợ, nhưng cô chỉ yên tĩnh, ngoan ngoãn nằm trong ngực của hắn, im lặng.

Cuộc sống cứ thế đã nửa tháng trôi qua.

Trong thời gian nửa tháng này, cô chưa từng thấy qua Diễm Thần, cũng không có gặp Bạch Tử Nhược, giống như hai người kia biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Không phải không nghĩ tới, nếu cùng anh có thể bình thường như thế là tốt rồi, nhưng cô biết, hạnh phúc trộm được thì không thể nào lâu dài.

Diễm Thần bị thương, cô không đi thăm anh, gọi điện cho anh thì điện thoại luôn tắt máy, cứ như vậy, cô không có cách nào có thể tìm được anh.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, cô biết rất ít về anh.

Đôi tay nhỏ bé, khẽ lật giấy trắng, trong lúc lơ đãng đã gấp con hạc trắng, cứ như vậy thành hình trong tay cô.

Khỏe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt. Khi còn bé, cô thích nhất là gấp hạc giấy, cơ thể của cô từ nhỏ đã yếu ớt luôn ở bệnh viện 1-2 tuần.

Bạn bè bên cạnh đều là bệnh nhân, mà mẹ nói cho cô biết, hạc giấy là tượng trưng cho hạnh phúc. Cho nên cô học gấp hạc giấy xong đều đưa cho mỗi người bạn của cô, hi vọng bọn họ có thể sớm hồi phục.

Đến khi mẹ của cô vì bị bệnh mà ngã xuống.

Cô tuổi còn nhỏ luôn canh giữ bên cạnh mẹ, gấp hạc giấy không kể ngày đêm, cô cho rằng chỉ cần mình gấp nhiều hạc giấy thì mẹ của cô sẽ khỏe lại.

Nhưng căn bệnh ma quái đã mang đi tuổi trẻ của mẹ, cũng kể từ ngày đó, cô không bao giờ muốn gấp giấy hạc nữa, thậm chí muốn chôn chặt tất cả mối quan hệ với hạc giấy vào trong trí nhớ.

Ngay lúc đó, điện thoại Thanh Thần chợt reo lên.

“Này.”

“Thanh Thần, tôi là Bạch Từ Nhược. Tôi muốn gặp cô.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cô ấy sắp kết hôn rồi

Edit: Mon Miêu

Ngồi ở trong quán cà phê, mùi thơm nồng đậm, khúc nhạc dương cầm du dương, tràn đầy phong cách quý phái.

Thanh Thần hơi cúi đầu, khuấy đều tách cà phê trước mặt, lông mi dài liên tục nhấp nháy.

“Bộ dáng của cô rất đẹp, nếu như tôi là đàn ông, tôi nghĩ, tôi cũng sẽ thích cô.” Bạch Từ Nhược giương lên một nụ cười, im lặng nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ, Thanh Thần mỉm môi, cũng cười: “Cô mới chính là người xinh đẹp.”

Đẹp đến mức khiến cho người khác muốn gần gũi, cũng chỉ có người con gái như cô, mới có thể khiến cho anh say mê như thế.

“Thanh Thần, cảm ơn cô trong suốt một năm qua đã làm tất cả vì tôi. Nếu không có cô, tôi nghĩ, hiện tại tôi cũng không thể ngồi ở chỗ này.” Trong đôi mắt xinh đẹp của cô ấy chứa đựng sự biết ơn nồng đậm, cô ấy thật lòng cảm ơn cô.

“Đừng nói như vậy.Nếu là người khác thì cũng sẽ làm như vậy thôi.” Thanh Thần cắn môi, trong lòng không yên.

Cô ấy lương thiện như vậy, nhưng cô. Lại yêu người đàn ông mà cô ấy yêu sâu đậm.

Mộ Thanh Thần à Mộ Thanh Thần, sao cô lại làm chuyện này được chứ? Sao cô có thể làm chuyện này?

“Thanh Thần, cô biết không?” Bạch Từ Nhược đưa tay ra nắm lấy tay lạnh như băng của Thanh Thần, dịu dàng cười: “Từ lúc tôi ba tuổi, lần đầu tiên gặp được anh ấy, lúc đó, anh cũng chỉ là đứa bé tám tuổi, nhưng trên mặt của anh, đã có sự chín chắn và bình tĩnh, không giống như độ tuổi của anh, ngay lúc đó, tôi đã biết, người này ở trong sinh mạng của tôi, sẽ không giống như những người khác.”

Tìm Thanh Thần đâu nhói, cô không dám nhìn cô ấy.

Cô sợ, sợ phải đối mặt với quá khứ của bọn họ, sợ ở trong mắt của cô ấy, có thể nhìn thấy bộ dáng xấu xí của cô.

Cô đau, đau vì cô không biết những hạnh phúc kia, đau vì ở trong sinh mạng của anh, cô ấy cũng chiếm vị trí quan trọng như vậy.

“Lúc tôi năm tuổi, hai người bọn tôi và mấy đứa bé khác đi ra bờ sông chơi.” Bạch Từ Nhược cười, hạnh phúc, ngọt ngào, tràn đầy trên gương mặt trắng nõn của cô ấy.

“Lâm Sách ở phía sau hù tôi, khiến tôi sợ nên đã ngã xuống nước, rất nhanh. . . . Lúc đó tôi rất sợ, tôi cho rằng bản thân sẽ bị nước cuốn trôi đi. Ngay lúc tôi đang sợ đó, chính anh đã nắm được tay của tôi, cứu tôi.”

Hình ảnh năm đó còn rõ ràng như vậy, Bạch Từ Nhược hoàn toàn chìm đắm trong quá khứ, không chú ý tới mặt của Thanh Thần đã sớm tái nhợt rồi.

“Có lẽ bắt đầu từ lúc đó, được kết hôn với anh, chính là ước mơ duy nhất của tôi, được ở bên cạnh anh, cũng là động lực duy nhất giúp tôi đấu tranh với

căn bệnh này.”

Sự buồn bã thoáng qua đáy mắt của cô ấy, nhưng nụ cười của cô ấy, vẫn khiến cho người khác kinh ngạc: “Từ nhỏ đến lớn, anh đều xuất sắc như vậy, anh luôn có rất nhiều cô gái yêu mến anh. Cho nên, tôi luôn không ngừng cố gắng, chuyện gì cũng đều muốn bản thân phải đạt đến mức tốt nhất, vì có thể đứng ở bên cạnh anh, có thể xứng đôi với anh.”

“Năm mười tám tuổi, bác sĩ nói cho tôi biết, nếu không tìm được trái tim phù hợp với tôi, tính mạng của tôi, sẽ kết thúc trong vòng một năm.”

Thân thể của Thanh Thần chợt run lên, đôi mắt trong veo của cô mơ hồ đau lòng nhìn cô ấy.

Mười tám tuổi là thời điểm xinh đẹp nhất của người con gái, vậy mà cô lại được thông báo là mình sẽ chết vì bệnh, đó là chuyện bất lực đến cỡ nào.

Anh nhất định rất đau phải không?

Tim Thanh Thần đau nhói. Cô đau, đau vì thương cảm cho cô ấy, cô đau, đau vì anh đau.

“Tôi vốn cho rằng, trong cuộc đời của tôi, nhất định chỉ toàn là màu đen. Nhưng vào ngày tối tăm đó, anh xuất hiện trước cửa nhà tôi giống như ánh mặt trời.”

“Thanh Thần, cô biết không? Khi anh nói cho tôi biết, anh muốn tôi làm bạn gái của anh, cô biết là tôi đã vui mừng như thế nào không? 13 năm, đợi chờ 13 năm, rốt cuộc tôi cũng đã chờ được, tôi cho là, khi tính mạng của tôi sắp kết thúc.”

Mặt của Bạch Từ Nhượng hơi trắng, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập mùi vị hạnh phúc.

Thanh Thần biết, đương nhiên cô biết, trên đời này, chuyện vui vẻ nhất, chính là người mình thích cũng thích mình.

Đương nhiên cô biết, lúc đó Bạch Từ Nhượng vui mừng đến cỡ nào, cô cũng biết, khi đó Bạch Từ Nhượng có bao nhiêu xinh đẹp.

“Tôi cho là, vì muốn tôi sống thật vui vẻ đến hết quãng thời gian còn lại nên anh mới nói như vậy để gạt tôi. Nhưng không phải vậy, anh nói cho tôi biết, anh vẫn luôn chờ tôi lớn lên, anh nói cho tôi biết, trên đời này, chỉ có tôi mới đủ để xứng đôi với anh.”

Nước mắt khiến đôi mắt của Thanh Thần ướt sũng, cô cắn môi thật chặt, cúi thấp đầu, không muốn xem sắc mặt hạnh phúc của cô ấy, cũng không muốn nhìn thấy đau khổ trên mặt cô.

Đúng, chỉ có cô ấy, mới là người trong lòng của anh, chỉ có cô ấy mới có thể xứng đôi với anh.

“Ở chung với anh ấy, anh dùng hết mọi cách để chữa trị bệnh của tôi. Để cho tôi tránh được kiếp này lại đến một kiếp khác. Tôi cho là, ông trời thương hại tôi, cho tôi cơ hội có thể ở chung với anh.”

“Nhưng một vụ tai nạn xe đã bất ngờ xảy ra. Suốt năm năm, trong mơ của tôi, có anh, chỉ có anh.”

Nước mắt chảy xuống mặt của Bạch Từ Nhượng, là niềm đau, cũng là hạnh phúc.

“Anh ấy cũng nhớ cô, mỗi phút mỗi giây, đều mong cô tỉnh lại.” Thanh Thần nhắm mắt lại, dịu dàng mở miệng: “Cô biết mà, vì cô, anh ấy có thể bỏ ra tất cả.”

“.” Bạch Từ Nhượng im lặng, một lúc sau mới trả lời: “Đúng, tôi tin tưởng, cho tới bây giờ, vì tôi, anh ấy vẫn bằng lòng bỏ ra tất cả như trước.”

Tim cô đau nhói, Thanh Thần xoay mặt, tay nhỏ bé của cô liên tục phát run: “Thật xin lỗi, Từ Nhượng, tôi thực xin lỗi cô.”

“Đưa nước.” Bạch Từ Nhượng gạt đi nước mắt trên mặt, nhàn nhạt nhìn khuôn mặt xinh đẹp hơn người của cô: “Thanh Thần, cô rất đẹp, đẹp đến mức không chân thật, cô rất hiền lành, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu mọi người thích cô.”

Thanh Thần liên tục lắc đầu, cô có cảm giác như mình sắp bị đau đớn hành hạ đến chết: “Từ Nhượng, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Tha thứ cho tôi, tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Tôi...Tôi.”

“Thanh Thần, cô biết vì sao tôi lại hẹn cô ra đây không?” Bạch Từ Nhượng nhìn vào mắt cô, sâu kín mở miệng, ánh mắt xa xăm.

Thanh Thần lắc đầu, nghẹn ngào, không thể trả lời.

“Thanh Thần, tôi sắp kết hôn rồi.” Từ Nhượng nắm tay cô, từng câu từng chữ cô ấy nói rất rõ ràng.

Lòng ngực của cô giống như bị thứ gì đó đè ép, hô hấp của cô trong nháy mắt dừng lại.

Cô ấy, cô ấy nói, cô ấy sắp kết hôn rồi.

Cô ấy sẽ kết hôn với anh sao?

Tim của cô đau đến mức không chịu đựng nổi, Thanh Thần cảm thấy bầu trời của cô đều sụp đổ.

Mạc Lãnh Tiêu sắp kết hôn rồi, kết hôn với người con gái mà anh yêu nhiều năm, chuyện này, chắc là anh rất hạnh phúc, có phải cô nên chúc phúc cho anh hay không, chúc mừng bọn họ sắp trở thành người một nhà?

Cô biết rõ ràng sẽ có kết cục như vậy, nhưng cô vẫn không thể điều khiển được trái tim của mình.

“Chờ đợi nhiều năm như vậy, hai người, rốt cuộc cũng chờ được.” Cô mím môi, cố gắng để cho vẻ mặt của bản thân nhẹ nhàng: “Từ Nhượng, chúc mừng hai người, chúc mừng cô và Lãnh. Mạc Lãnh Tiêu.”

Khóe miệng cô ấy giương lên một nụ cười nhàn nhạt, Bạch Từ Nhượng chỉ nhìn cô, khẽ lắc đầu: “Thanh Thần, tôi muốn kết hôn, nhưng chú rể không phải là anh ấy.”

“” Cả người Thanh Thần như bị sét đánh, cô trợn mắt, kinh ngạc nhìn cô ấy, cô ấy, cô ấy vừa nói gì?

“Chú rể của tôi, không phải là Mạc Lãnh Tiêu, không phải anh ấy.” Bạch Từ Nhượng nhìn thấu tâm tư của cô, cô ấy nhấn mạnh một lần nữa, trong đôi mắt kia, mặc dù có đau đớn, nhưng lại chứa đựng sự bình tĩnh.

“ Cô.” Thanh Thần lấy tay nhỏ bé của cô che miệng, sững sờ tại chỗ, thân thể liên tục phát run.

Bạch Từ Nhượng muốn kết hôn, nhưng lại không phải kết hôn với anh?

Ông trời, tại sao lại có thể như vậy?

Làm sao anh có thể tiếp nhận chuyện này được?

Anh rất yêu cô ấy, yêu cô ấy như vậy.

“Tại sao?” Một lúc lâu sau Thanh Thần mới có thể nói ra được mấy chữ: “Cô yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu cô như vậy.”

Bạch Từ Nhượng chỉ cười, không trả lời.

“Là tại tôi, tại tôi đúng không?” Nước mắt lăn xuống khuôn mặt của cô: “Là tại tôi, tại tôi vẫn còn ở bên cạnh anh, nên mới khiến cho cô không thoải mái phải không?”

Thanh Thần hơi kích động, lôi kéo tay của cô ấy, liên tục lắc đầu: “Từ Nhượng, không, cô Bạch, tôi bảo đảm, tôi bảo đảm sẽ lập tức rời khỏi anh ấy, đi thật xa, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt hai người nữa, như vậy có được không?”

“Anh ấy rất yêu cô, tại sao cô có thể cưới người khác được chứ?” Tim Thanh Thần đau đớn, bởi vì cô biết, anh sẽ không chịu nổi dả kích như vậy.

“Cô yêu anh ấy mà, không phải vậy sao? Anh ấy để cho tôi ở đó, cũng chỉ vì muốn bảo đảm an toàn cho cô thôi. Trong lòng anh ấy thực sự chỉ có cô, chỉ có cô.” Thanh Thần gần như là cầu xin, đôi mắt cô đầm nước mắt nhìn cô ấy: “Cô không nên tức giận với anh ấy, không nên rời xa anh ấy, anh ấy không thể không có cô.”

Bạch Từ Nhượng khẽ mím môi, nhìn cô khóc, nhìn cô nói, cô ấy chỉ im lặng, im lặng nhìn.

“Từ nhỏ, cô đã muốn kết hôn với anh ấy không phải sao? Bây giờ, hai người thật khó khăn lắm mới có thể ở cùng nhau, cô...Sao cô có thể buông tay được chứ?” Thanh Thần kích động đứng lên, dùng mu bàn tay ra sức chùi nước mắt trên mặt: “Tôi đi, tôi lập tức đi, tôi sẽ rời khỏi thành phố Y, không trở lại nữa, được không?”

“Vì anh ấy, chuyện gì cô cũng sẽ làm thật sao?” Đôi mắt của cô ấy nhìn thẳng mặt của Thanh Thần, Bạch Từ Nhượng khẽ mở miệng.

Thanh Thần gật đầu không do dự, cô bằng lòng trả lại hạnh phúc vốn dĩ không thuộc về cô cho cô ấy.

Bạch Từ Nhượng cười, cười đến khổ sở: “Vì anh ấy, cô tình nguyện hiến máu cho người trong lòng của anh ấy, cam tâm tình nguyện khiến bản thân trở thành máy tạo máu.”

“Bây giờ, vì muốn giúp đỡ cho anh và người trong lòng của anh, cô thà rời xa anh, vĩnh viễn không xuất hiện.” Bạch Từ Nhượng lắc đầu, dịu dàng lau nước mắt thay cô: “Thanh Thần, tại sao cô lại ngốc như vậy?”

Ngốc sao? Có lẽ là vậy.

Nhưng yêu một người, sẽ khiến bản thân trở thành đồ ngốc, không phải vậy sao?

Mạc Lãnh Tiêu đợi cô ấy suốt sáu năm, như vậy không phải là ngốc sao?

Rõ ràng Bạch Từ Nhượng vẫn yêu anh, nhưng cô ấy lại muốn cưới người khác, cô ấy không ngốc sao?

Vì yêu mà trở thành người ngu ngốc, trên đời chưa bao giờ thiếu, cô chỉ là người không thể tránh được chuyện đó mà thôi.

“Từ Nhượng, cầu xin cô, đừng rời xa anh ấy, cô chính là linh hồn của anh ấy, anh ấy không thể không có cô.” Cô không dám tưởng tượng, nếu như anh biết chuyện này, ánh mắt anh sẽ biểu lộ sự đau khổ như thế nào, nhưng cô biết, cô không muốn nhìn thấy bộ dáng đó, cô không muốn nhìn thấy.

Tay nhỏ bé của cô ấy đang sờ mặt của Thanh Thần, Bạch Từ Nhượng cười, cười đến vui mừng: “Thanh Thần ngốc, cô cũng biết, Mạc Lãnh Tiêu đã yêu cô, bây giờ, cô mới chính là linh hồn của anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Cảm giác không giống nhau

Edit: Shinbi

“Từ Nhượng, xin cô, đừng rời khỏi anh ấy nữa, cô là linh hồn của anh ấy, anh ấy không thể không có cô.” Cô không dám tưởng tượng nếu anh biết thì sẽ toát ra ánh mắt đau thương như thế nào, nhưng cô biết cô không muốn nhìn thấy dáng vẻ đó, không muốn nhìn thấy.

Bàn tay nhỏ bé đang nâng gương mặt của Thanh Thần, Bạch Từ Nhượng cười vui vẻ: “Thanh Thần ngốc, cô cũng biết Mạc Lãnh Tiêu đã yêu cô, hiện tại cô mới là linh hồn của anh ấy.”

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Mạc Lãnh Tiêu, anh đã yêu cô.

Thanh Thần, hiện tại cô mới là linh hồn của anh.

Màn đêm buông xuống, Thanh Thần ngồi cạnh cửa sổ trong gian phòng tầng trên, nhìn cánh tuyết rơi ngoài cửa sổ, kinh ngạc ngẩn người. Thân thể có chút lạnh, nhưng cô không để ý.

Sau khi gặp Bạch Từ Nhượng, cả người cô đều rối loạn, trong đầu luôn hiện lên từng câu từng chữ của cô ấy nhưng Thanh Thần không phân biệt được rốt cuộc cô ấy thật hay giả.

Cô ấy nói Mạc Lãnh Tiêu yêu cô, cô là linh hồn của Mạc Lãnh Tiêu.

Nhưng có khả năng sao?

Mạc Lãnh Tiêu đợi cô nhiều năm như vậy, tình cảm này, nhu tình này, về mặt kia không phải là yêu sao?

Đối với cô, anh chưa bao giờ toát ra vẻ mặt như với Bạch Từ Nhượng, đối với cô, anh luôn rất hung dữ, hơn nữa, không phân rõ phải trái chút nào.

Làm sao anh có thể thích cô đây?

Từ Nhượng ưu tú như vậy, mọi mặt không biết tốt hơn cô gấp bao nhiêu lần, bọn họ xứng đôi như vậy, huống chi bọn họ không phải là thanh mai trúc mã sao?

Tình cảm này sao cô có thể thay thế đây?

Tính đến nay quen biết anh chỉ mới có một năm, bắt đầu âm mưu, chung sống lợi dụng, quan hệ như vậy, sao có thể sinh ra tình yêu?

Tinh táo như Mạc Lãnh Tiêu, làm sao có thể động lòng đối với cô?

Trong đôi mắt xinh đẹp nhuộm đầy sương mù mờ ra, ánh mắt của cô có chút trống rỗng, cũng có chút mơ màng, lúc này cô thích có một người bên cạnh mình để cô có thể dựa vào, nghe cô nói chút phiến muộn trong lòng.

Nhưng, từ đầu đến cuối, chỉ có một mình cô.

Đôi tay nhỏ bé nắm chặt hai cánh tay, Thanh Thần thờ dãi.

Mạc Lãnh Tiêu, đối với cô, rốt cuộc là loại tình cảm gì? Đối với cô, có phải như Bạch Từ Nhượng nói là loại tình cảm kia, không phải là hoàn toàn không quan tâm không?

Mạc Lãnh Tiêu, Từ Nhược muốn kết hôn, Tiểu Nhược của anh sắp trở thành cô dâu của người khác, anh có biết không? Nếu anh biết, anh sẽ chúc mừng cho cô ấy, vẫn sẽ —— đau không muốn sống nữa.

Nhiều ngày như vậy, chúng ta sống chung một mái nhà, ngủ chung trên giường lớn, anh lại không chịu nói với cô nửa câu, có phải anh đã biết tin cô ấy cười cho nên anh đau lòng?

Anh đã biết, mỗi ngày mỗi đêm, mặc dù cô dựa vào anh gần như vậy, ở trong ngực của anh, nhưng cô lại không quản được tim của mình, mỗi phút mỗi giây, đều nhớ anh.

Bởi vì nỗi nhớ nhung này, cô cố ý chọn len đan khăn quàng cổ cho anh, đưa yêu thương cùng nỗi nhớ của cô qua từng mũi khâu vào khăn quàng cổ.

Khăn quàng cổ đan xong rồi nhưng cô lại không có dũng khí đưa cho anh, sợ anh cười nhạo, cũng sợ anh không nhận.

Cô sợ anh không vui, cô sợ anh không hạnh phúc. Nên cho dù cô luyến tiếc, chỉ cần anh có thể vui vẻ, muốn cô rời khỏi bên cạnh anh, cô cũng sẽ ngoan ngoãn rời khỏi.

Nếu như, có một ngày cô rời khỏi anh, cô không biết có phải mình có thật sự dũng cảm có thể nhớ nhung trong đau khổ hay không.

Cô rất nhớ anh, thật sự rất nhớ.

Nỗi đau lây lan trong lòng của cô rồi, hàm răng khẽ cắn môi, vùi đầu giữa hai đầu gối, cô cứ trầm mặc như vậy, không nhúc nhích, để mặc cho mình lang thang trong suy nghĩ.

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Trở lại biệt thự, Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc đi vào phòng khách, tùy tiện vứt áo khoác ngoài trên ghế sa lon.

“Thiếu gia, ngài trở lại.” Quản gia vừa để ý đến áo khoác ngoài của anh, vừa cung kính chào hỏi.

Lạnh nhạt gật đầu một cái, ánh mắt đảo một vòng trong không gian rộng lớn: “Tiểu thư đâu?”

“Tiểu thư ở trong phòng.” Quản gia thử nhìn dò xét vẻ mặt của thiếu gia, suy đoán tâm tình của anh: “Buổi chiều, sau khi tiểu thư ra khỏi cửa liền một mực nhốt mình trong phòng, cơm tối cũng không có ăn.”

Lông mày khẽ nhíu lại, Mạc Lãnh Tiêu kéo cà vạt, bước chân hướng đến lầu hai đi tới.

Mới bước lên bậc thang hai bước, đôi mắt đen chăm chú nhìn khay trà nằm bên cạnh, bước chân hơi ngừng lại: “Đây là cái gì?”

Quản gia sững sờ, nhìn về phía anh nói, trong mắt lóe lên tia do dự giấu sau tròng kính: “Đây, đây.”

Ánh mắt lạnh lùng, không lưu dấu vết quét qua mặt quản gia, Mạc Lãnh Tiêu quay người đi xuống lầu, trực tiếp hướng đến chiếc túi kia ném lên bàn.

Bàn tay đưa vào trong túi, đôi môi mỏng mơ hồ khẽ động.

Lấy từ bên trong ra chiếc khăn quàng cổ màu xám tro, lông mi dài khẽ nhíu lại: “Đây là của ai?”

Anh luôn thích sạch sẽ, người giúp việc hẳn sẽ không có ai vứt đồ bừa bãi ném, vậy cái này.

Nuốt nước miếng một cái, lão quản gia thở dài: “Cái này là khăn quàng cổ mà Mộ tiểu thư đan.”

“Cô ấy?” Cơ thể bỗng cứng đờ, con ngươi đen chăm chú nhìn quản gia trước mặt.

Thành khẩn gật đầu, lão quản gia nâng kính mắt trên mũi: “Tiểu thư nói, mùa đông năm nay dường như đặc biệt kéo dài, cũng cực kỳ lạnh. Cô ấy nói, thiếu gia không có thói quen quàng khăn quàng cổ.”

“Cô ấy chưa nói với tôi.” Mạc Lãnh Tiêu nói tiếp, giống như hỏi thăm cũng giống như lăm bằm.

Nhìn khăn quàng cổ trong tay, dĩ nhiên là đã đan đẹp lắm, cô lại không có nhắc qua cho anh nghe, cứ để ở chỗ này như vậy, là có ý gì?

“Bởi vì. Tiểu thư nói, thiếu gia có lẽ không cần những thứ đồ này, cô ấy sợ thiếu gia, không thích.” Thở dài, thật ra thì bọn họ đều cảm thấy, Mộ tiểu thư là người rất tốt.

Thiện lương lại đơn thuần, máu chó là, cô ấy và người phụ nữ khác không giống nhau, cô là thật tâm thật ý đối với thiếu gia không phải ham muốn tiền và địa vị của thiếu gia.

Đầu năm nay, tuyết cùng gió rét lạnh buốt đến cùng một lượt, bàn tay lạnh đến đỏ, cô gái đan từng mũi khăn quàng cổ cho người yêu, đã không còn nhiều lắm rồi.

Huống chi, cô vốn không dám đưa khăn quàng cổ này cho thiếu gia. Aizzz.

“ ” Thả khăn quàng cổ vào lại trong túi, Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, chỉ cất bước hướng về phía lầu hai đi tới lần nữa.

Kể từ lúc cô đi theo anh về đây, liên tiếp mấy ngày, mặc dù bọn họ không hề nói chuyện, nhưng cô luôn ở đến giờ tan làm, ngồi trên ghế sa lon, dùng cặp con người dịu dàng len lén nhìn anh.

Cô cho là cô làm bí mật, cô không biết là chút hành động của cô vốn không tránh được ánh mắt của anh.

Lúc ăn cơm, cô vẫn cúi thấp đầu, lùi về sau vụng trộm nhìn bóng lưng của anh ở phía sau.

Tất cả anh đều biết rất rõ cũng thấy rất rõ.

Thật ra anh không phải cố ý không nói chuyện với cô, anh chỉ là đợi cô chủ động mở miệng.

Mỗi lần nghĩ tới dáng vẻ của cô và Diên Thần ở chung một chỗ, trong lòng của anh liền kìm nén sợ hãi, huống chi.

Ban đêm, anh và cô ngủ cùng nhau, nhưng chỉ ôm cô, cái gì cũng không làm. Anh thích như vậy lẳng lẳng nhìn cô, nhìn cô nằm trong lòng mình ngủ say sưa.

Có lúc, thậm chí anh suy nghĩ, loại tình cảm như vậy, thật ra thì cũng rất tốt.

Chỉ là. Anh.

Hít một hơi thật sâu, Mạc Lãnh Tiêu không tự chủ được tăng tốc độ bước chân của mình, hôm nay, cô không giống thường ngày, bình thường ở phòng khách chờ anh, nhưng anh lại rất muốn được gặp cô.

Đẩy cửa phòng ra, bóng người ngơ ngẩn lẳng lẳng ngồi bên cửa sổ hấp dẫn tầm mắt của anh.

Đứng cạnh cửa, cô không có phát hiện sự xuất hiện của anh, mà anh cũng chỉ đứng tại chỗ, dùng cặp mắt mê người kia chăm chú nhìn cô không chớp.

Ánh trăng nhàn nhạt bao quanh hình dáng của cô giống như khéo tay cắt hình bên dưới, vẻ đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Gió đêm khẽ lay tóc của cô, làm cho mái tóc đen của cô khẽ bay.

Gò má trong suốt lóe lên ánh sáng rực rỡ, mềm mại giống như mình khẽ chạm vào thì cô sẽ vỡ ra.

Cô rất đẹp, vẻ đẹp không nhiễm bụi trần, vẻ đẹp rung động lòng người.

Dáng vẻ của cô như vậy, khó trách, người đàn ông cao ngạo đó coi cô như trân bảo, nguyện vì cô từ bỏ tất cả, cũng khó trách thuộc hạ lạnh lùng bên cạnh anh cũng muốn yên lặng bảo vệ cô, nguyện vì cô đợi chờ không hối hận.

Trong lòng nghĩ như vậy, hai chân thon dài đã không tự chủ lạng lẽ bước đến gần bóng hình xinh đẹp trước cửa sổ.

Bàn tay không chút do dự ôm thân thể mảnh mai này vào trong ngực, thật chặt, thật sâu.

“ ” Tâm hơi kinh hãi, Thanh Thần bị người phía sau ôm cho đến khi quen thuộc mùi hương quần áo cánh mũi thì nổi bất an mới từ từ lảng xuống.

“Anh trở về rồi.” Cô mím môi, dịu dàng hỏi, không xoay người cũng không phản kháng, cứ để cho anh ôm mình từ phía sau như vậy, cô sợ, sợ nhìn thấy khuôn mặt làm cô thương nhớ, cũng sợ anh nghe ra bí mật tâm tình yếu ớt của cô.

Anh không nói chuyện, chỉ buộc chặt hai cánh tay, muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm thân thể lạnh lẽo của cô.

“Lãnh, anh trở về chưa?”

Anh trầm mặc làm cho cô có chút sợ hãi, sợ anh đã biết gì nên trong lòng tổn thương.

Đôi tay nhỏ bé đặt lên bàn tay đang vòng quanh eo mình, nhiệt độ lạnh lạnh này làm cho anh cau mày: “Lãnh.”

“Mộ Thanh Thần, thân thể lạnh như thế, ngươi là muốn đem mình lấy cảm sao?” Có chút thô lỗ, mạc lãnh tiêu một thanh bay qua thân thể của nàng, đem lấy nàng gắt gao ôm vào trong ngực, này sức lực để cho nàng cảm thấy thương.

Đầu vùi sâu vào trong ngực của anh, nước mắt cứ như vậy dâng lên.

Đã bao lâu, anh không thân mật ôm cô như vậy, mà cái ôm, cô cảm thấy, có chút không giống như lúc trước.

Mặc dù cô khó nói có cái gì khác thường, nhưng cô biết, dù sao cảm giác kia không giống nhau, như cái này ôm thật sự rõ ràng thuộc về cô, thuộc về

Mộ Thanh Thần, không còn vì người khác nữa.

“Không có.” Đôi tay bao bọc hông của hắn, nước mắt ẩm áp cứ như vậy rơi xuống ngực anh: “Em...em không lạnh.”

Bộ ngực ướt làm cho thân thể anh hơi cứng đờ, bàn tay nhẹ nâng cằm của cô lên, sắc mặt không được tốt hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp kia: “Mộ Thanh Thần, có phải em giỏi lắm rồi đúng không? Chỉ là ôm em một chút, em khóc cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Dịu dàng

Edit: Mon Miêu

“Em đã quên rồi sao? Em chính là vợ chưa cưới của anh, thân thể em từ trên xuống dưới, có chỗ nào mà anh chưa từng xem qua, chưa từng sờ qua, em khóc cái gì? Anh không thể chạm vào em sao”

Giọng nói của anh lạnh lẽo, anh không thích nước mắt của cô, không thích thấy cô khóc một chút nào.

Nhưng cô lại luôn dùng một đôi mắt đầm lệ nhìn anh, giống như là anh đang ăn hiếp cô. Anh khẳng định là cô không có bộ dạng này đối với Diễm Thần.

Anh cũng không quên, khi người đàn ông kia đưa cô trở về, cô cười với anh ta đến mức ngọt ngào, thật churóng mắt.

Thanh Thần đối mặt với sự tức giận của anh, chỉ là lắc đầu, ra sức lắc đầu: “Không, không phải.”

“Cái gì không phải?” Anh hung ác nhìn chăm chăm cô, sự lạnh nhạt sâu trong con mắt lạnh lẽo kia giống như muốn đông cứng cô: “Mộ Thanh Thần, em giỏi lắm, đầu tiên là không nói chuyện với anh, chơi trò chiến tranh lạnh, bây giờ ngay đến việc anh ôm em một chút cũng không được?”

Hợp đồng của bọn họ còn chưa kết thúc, cô gái nhỏ này không phải mới nói yêu mình sao? Coi như người đàn ông kia đối xử rất tốt với cô, cô cũng đừng nghĩ sẽ chạy thoát khỏi anh.

“Không, không phải.” Anh hiểu lầm cô rồi, khi cô thấy anh trở về, cô đã rất vui mừng.

“Cái gì không phải?” Khóe miệng của Mạc Lãnh Tiêu chứa tà khí, anh cảm thấy tính khí của bản thân mỗi khi đụng tới cô, đều vô cùng dễ trở nên xấu: “Anh cho em biết, chỉ cần em còn ở cạnh anh một ngày, anh muốn đối xử với em như thế nào cũng đều được!”

Hừ, nếu như cô dám nói không được, anh sẽ lập tức ăn cô.

Đôi mắt ngấn nước chứa đầy vẻ tố cáo nhìn anh, Mạc Lãnh Tiêu nóng nảy như vậy khiến cô hoảng hồn, anh, tại sao anh lại không cho cô cơ hội giải thích?

“Mộ Thanh Thần, em.”

Thanh Thần nhón chân lên, không suy nghĩ, chỉ là dùng đôi môi ngọt ngào của cô, hôn lên đôi môi mọng đẹp mắt kia của anh, cô muốn dùng cách này để thay thế cho lời giải thích của cô.

Cô chủ động khiến lửa giận hừng hực của người đàn ông này trong nháy mắt cứng lại, anh có chút không dám tin, cô gái nhỏ yếu đuối này, lại có thể tỉnh táo trong tình huống này, cô mạnh dạn hôn anh, mặc dù nụ hôn này chỉ giống như là chuồn chuồn lướt nước.

“Lạnh, anh có thể. Hãy nghe em nói.” Mặt cô đỏ lên, trong mắt của cô chứa đầy ngượng ngùng, bộ dáng kia giống như là thiên thần lạc vào thế giới con người, vô tình quyến rũ con người trên mặt đất.

Thanh Thần thấy anh im lặng, đôi chân đang nhón lên của cô cũng chậm rãi hạ xuống, đôi môi mê người từ từ rời khỏi môi anh.

Sau đó, Mạc Lãnh Tiêu không để cho cô thoát khỏi anh, một tay anh giữ cằm của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, dưới ánh mắt ngượng ngùng của cô, môi mọng bá đạo của anh bao phủ môi cô.

Có một số chuyện, một khi đã thay đổi, thì sẽ không thể cứu vãn được.

Tuyết vẫn im lặng rơi bên ngoài cửa sổ, có chút cực kì đẹp, có chút lạnh lẽo xinh tươi.

Ánh đèn trong phòng mập mờ, hai bóng dáng dây dưa ở trước cửa sổ, phát ra tiếng thờ gấp rất nhỏ, hai thân hình dán sát vào nhau chặt chẽ, gần như là cọ sát lẫn nhau tạo ra tia lửa nóng rực.

Miệng Mạc Lãnh Tiêu ẩm ướt nóng bỏng gắt gao bắt lấy hơi thở thơm mùi đàn hương từ miệng của cô, bàn tay anh giữ chặt gáy của Thanh Thần, lưỡi của anh gần như là thô lỗ mút lấy lưỡi mềm mại của cô, thưởng thức mùi vị trong môi của cô.

Một tay kia nâng chân trái thon dài của cô lên, thân thể của anh hung ác dán sát thân thể của cô, ép người cô lên trên cửa sổ, tiến tới nơi yếu ớt nhất của cô, nhẹ nhàng đẩy vào.

“Uhm” Cái miệng nhỏ nhắn của cô lập tức phát ra tiếng động lòng người, mặt Thanh Thần cực kì đỏ, cảm giác này khiến cô có chút sợ hãi, lại có chút mong đợi, cô muốn chạy trốn, nhưng lại không đành lòng rời khỏi như vậy.

Bàn tay anh vội vã cởi quần áo trên người cô xuống, chỉ một lát sau, áo khoác vừa dày vừa nặng của cô đã rơi xuống đất.

Áo len trắng rộng thùng thình cũng bị anh ép buộc kéo xuống, vai trắng như tuyết của cô lộ ra trong không khí.

“Lãnh. . . .” Cô sợ, cô chỉ có thể dùng tay nhỏ bé của cô vòng qua cổ của anh thật chặt: “Đừng. . . .”

Chiếm đoạt vội vã như vậy, khiến cô lo lắng.

Nụ hôn của anh bắt đầu từ cái trán của cô từ từ xuống phía dưới, lúc thì sâu, lúc thì nhẹ: “Bây giờ em mới từ chối, không phải là đã trễ rồi sao?”

Anh chưa chạm vào cô bao lâu rồi?

Chẳng lẽ cô không biết, một người đàn ông bình thường, có người đẹp ở trong ngực lại không thể đụng vào, điều này có biết bao nhiêu hành hạ?

Mới vừa rồi, là cô châm lửa, làm sao anh có thể cho phép cô kêu dừng lại vào lúc này được?

“Nhưng, nhưng. . . .” Nụ hôn này khiến cho cô say đắm, cũng khiến cho cô liên tục thở hổn hển: “Lãnh. . . .”

“Cô bé, nói cho anh biết, em ngán người, có phải là đang nghĩ đến anh hay không?” Anh cắn vành tai xinh đẹp của cô, Mạc Lãnh Tiêu dùng giọng nhỏ nhẹ mê hoặc tinh thần của cô.

“Ừ. . . .” Hơi thở nóng rực của anh phả vào vành tai nhạy cảm của cô, khiến cho thân thể cô không ngừng run nhẹ, vùi đầu vào trong ngực của anh, cô không chống lại được sự dụ dỗ của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu: “Phải. . . . Em...Em đang nghĩ. . . . Anh. . . .”

Hơn nữa, là rất nhớ rất nhớ.

Rất tốt, trong đôi mắt đen ánh lên ý cười, câu trả lời của cô rất thành thực, khiến cho anh rất hài lòng.

Nếu như cô dám cả gan nói không có nghĩ đến anh, vậy anh nhất định sẽ hành hạ cô thật tốt.

Đầu lưỡi nóng bỏng của anh liếm cảm của cô, không thêm để ý cô đang sợ run rẩy, thậm chí anh rất thích xem phản ứng ngây ngô của cô khi ở trong lòng của anh, đôi mắt mê hoặc của anh híp lại, Mạc Lãnh Tiêu dùng sức gặm cắn môi dưới đầy đặn của cô: “Nếu em nghĩ đến anh, vậy mấy ngày nay, tại sao lại không mở miệng nói chuyện với anh, hửm?”

“Đau. . . .” Sự đau đớn trên môi khiến cho cô phải nhú mảy, trong đôi mắt trong veo của cô bởi vì sự nóng bỏng của anh mà trở nên lê tẻ.

“Còn biết nói đau.” Vẻ mặt của Mạc Lãnh Tiêu chìm xuống, lợi dụng ánh sáng lơ mơ để nhìn vẻ mặt mềm yếu bất lực giống như mèo của cô.

“Em. . . . Em sợ, sợ anh không để ý tới em. . . .” Trong lòng cô đau xót, nước mắt cứ chảy xuống như vậy.

Nước mắt trong suốt chảy qua gò má của cô, mắt của Mạc Lãnh Tiêu giống như là ngọn lửa cháy mạnh, có chút đau, lồng ngực cũng khó chịu.

Anh dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, dùng lưỡi linh hoạt liếm những giọt nước mắt chứa vị mặn nhàn nhạt giống như những hạt trân châu: “Ngủ ngoan.”

Sự tiếp xúc tràn ngập thương tiếc, sự trách mắng đầy yêu thương của anh khiến lỗ mũi Thanh Thần chua xót.

Cô không biết, đây có phải là lần đầu tiên anh dùng cách thức dịu dàng như vậy đối xử với cô hay không, cô chỉ biết, cô rất cảm động, cũng rất hạnh phúc.

Bởi vì khoảnh khắc này mà cô cảm thấy, anh không đối xử với cô giống như trước, anh có tình cảm với cô.

“Lãnh, không phải là anh giận em sao?” Mắt đẹp của cô lộ ra vẻ mơ hồ nồng đậm, vẻ mặt cô đáng thương nhìn anh, vẻ mặt xinh đẹp động lòng người này của cô tuyệt đối không cho phép anh nói không.

Môi mỏng khẽ nhếch, nâng lên một chút ý cười tà ác, trong con ngươi màu đen trong suốt như bầu trời đêm của anh thoáng qua một chút xấu xa kiêu ngạo: “Cô bé, bây giờ anh chỉ muốn thưởng thức em thật tốt, không có thời gian tức giận.”

Lời nói vừa bá đạo vừa tràn ngập ám chỉ, khiến mặt Thanh Thần đỏ lên, đôi mắt to vô tội bắt lực nhìn anh.

Anh ôm cô đi tới bên cạnh ghế sa lon.

“Vì sao lại khóc?” Anh ngồi xổm bên cạnh cô, Mạc Lãnh Tiêu vô cùng dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên má cô: “Chưa từng thấy qua người phụ nữ nào lại thích khóc như vậy.”

Anh nhớ, lần đầu tiên anh gặp cô, cô cũng khóc.

Cô cúi xuống, lắc đầu: “Không có, em không có khóc.”

“Nói dối.” Anh ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn cánh môi của cô, nhẹ nhàng, chậm rãi, dùng cách thức mà cô chưa từng cảm nhận qua.

Sự đụng chạm như vậy khiến Thanh Thần xấu hổ đỏ mặt, chỉ có thể quay đầu, né tránh anh hôn: “Lãnh, đừng.”

Mạc Lãnh Tiêu lời kéo tay của cô vòng quanh vai của anh, anh vừa hôn cổ trắng ngần của cô, vừa lấy tay thăm dò vào trong áo len của cô, sờ lên da thịt bóng loáng như trẻ con của cô: “Cô bé, trời lạnh như vậy, đan khăn quàng cổ, không khó chịu sao?”

Cô gái này, gầy yếu đến mức khiến anh có cảm giác, bản thân chỉ cần dùng một chút lực, cô sẽ ngã xỉu ở trong lòng của anh. Hazz.

“Anh.” Thanh Thần gương mặt lên, vẻ mặt không tin nhìn anh, anh, làm sao anh biết?

Mạc Lãnh Tiêu hôn một cái vào trán của cô, giọng nói cảnh cáo của anh vang lên ở bên tai cô: “Món quà em định tặng cho anh, nếu lần sau em lại quyết định đổi ý không tặng cho anh nữa...anh sẽ phạt em, biết chưa?”

Thân thể của cô bỗng chốc căng thẳng, trái tim đang ngọt ngào khiến cho cô quên hít thở, cũng quên hết tất cả.

Anh biết, anh biết cô định tặng khăn quàng cổ cho anh, anh không có ghét bỏ, không hề ghét bỏ.

Cô rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

Bàn tay anh cách nơi đáng yêu của cô, dịu dàng xoa nơi mềm mại kia.

“Đừng.” Tim Thanh Thần hoảng hốt, cô không ngừng giãy dụa: “Lãnh, đừng như vậy.”

Bọn họ vẫn còn đang ở trên ghế sa lon á?

“Cô bé, bây giờ, em chỉ có thể nói, Lãnh, đừng có ngừng lại. Hoặc là chỉ có thể gọi tên của anh mà thôi.” Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu, nói cho cô nghe chuyện cô nên làm, anh cũng dùng lưỡi thay thế tay, hôn lên da thịt đang hiện ra của cô.

“Nhưng, nhưng.” Tay nhỏ bé của cô giữ vai anh thật chặt, không phải cô không đồng ý anh làm như vậy, chỉ là cô, có mấy lời, muốn nói với anh.

“Không có nhưng nhị gì hết.” Mạc Lãnh Tiêu lên tiếng cảnh cáo một lần nữa, anh cần rời đôi tay ở trên người cô, tay của anh, đang di chuyển tới chân của cô.

Mắt Thanh Thần khê nheo lại, cô chỉ cảm thấy trong lúc này trời đất như quay cuồng, cô sắp không thể suy nghĩ, không thể hít thở: “Em..Em có lời muốn nói với anh.”

Cô cảm thấy, có mấy lời, phải nói rõ ràng với anh.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn vẻ mặt của cô đỏ ửng, cô vừa thẹn thùng vừa lo lắng, bộ dạng khóc nức nở của cô khiến hô hấp của anh có chút loạn, anh càng ôm chặt cô: “Cho dù là nói cái gì, anh cũng đều không muốn nghe. Anh chỉ muốn. Muốn em”

Thanh Thần giãy dụa, muốn ngồi dậy, nhưng anh vẫn không chịu theo ý cô, vẫn cứ đè cô ở dưới thân, bàn tay anh từ từ vuốt ve dưới thân của cô: “Cô bé, em rất mê người.”

“Đừng, đừng nói.” Tay nhỏ bé của Thanh Thần lo lắng đẩy ngực của anh, cô vừa nóng vừa thẹn thùng, đôi mắt với sự đụng chạm của anh, cô tuyệt đối không có lực chống lại.

Cô chỉ sợ, chỉ sợ nếu bây giờ cô không nói, thì một lát nữa sẽ không có cơ hội nói.

Anh hôn nhẹ môi của cô, đôi mắt lạnh lùng của anh, đã bị ngọn lửa nóng bỏng bao phủ hết: “Cho dù trời có sập xuống, cũng không thể ngăn cản được việc anh muốn em”

Tim cô khẽ căng thẳng.

Cô bình tĩnh xoay mặt, bởi vì nụ hôn của anh vẫn đang dừng lại trên cổ Thanh Thần, cô nhắm mắt lại, nhìn chăm chú gương mặt đẹp đẽ của anh: “Nếu như chuyện này có liên quan tới cô ấy thì sao?”

Thân thể cao lớn đang đè trên thân thể cô đột nhiên cứng đờ.

Mặt anh ngẩng lên, anh hoảng hốt nhìn chằm chằm mắt của cô, lửa nóng mới vừa rồi còn ở trong mắt của anh dường như trong chớp mắt đã bị mất một nửa.

Bộ dáng của anh, giống như một con dao găm, tàn nhẫn đâm vào lòng của cô, Thanh Thần cảm thấy giống như là mình đang ở trên thiên đàng lại bị ném xuống địa ngục.

Thân thể cô đau, tim của cô còn đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Như gần như xa

Edit: Shinbi

Mộ Thanh Thần, có lẽ trên đời này không tìm được người nào cũng ngốc như cô rồi, rõ ràng cô nhớ anh, không dễ để anh giống cô, bây giờ không dễ gì anh đến gần cô nhưng cô lại buống bình đẩy anh ra.

Chẳng lẽ cô không biết hay sao? Khoảng cách giữa hai người nhìn gần như vậy nhưng thật ra thì xa thế kia.

Một Bạch Tử Nhục làm cho hai người cách xa vạn trượng.

Vì sao nhất định phải thay thế cô ấy vào lúc này?

Ý cười trên khóe môi có chút khổ sở, đôi tay nhỏ bé khẽ đẩy thân thể người đàn ông đang nhìn mình, tâm của Thanh Thần co rút đau đớn.

“Bây giờ, cô ấy điện thoại cho em muốn em cùng cô ấy gặp mặt.”

Có lẽ người khác sẽ không hiểu cô, bởi chính cô cũng không hiểu mình. Cho tới nay, cô đều dùng cách hèn mọn để yêu anh, chờ anh, bây giờ, cô lại muốn dùng phương thức công bằng tới cầu xin tình yêu của anh.

Dù là ngu ngốc nhưng cô cũng không hối hận.

Anh trầm mặc đổi lại lời nói của cô: “Em đi gặp cô ấy. cô ấy nói với em rất nhiều.”

Đôi tay nhỏ bé không ngừng kéo vạt áo, Thanh Thần có vẻ hết sức lo lắng.

Từ Nhục, cô ấy nói trong lòng của anh có cô, linh hồn của anh là cô, nhưng vì sao chỉ nghe được tin tức của cô ấy, Mạc Lãnh Tiêu không giống như vừa nãy, nhanh chóng rời đây?

“Tôi không biết, có phải em biết hay không nhưng dù sao, tôi cảm thấy em có quyền biết.” Khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Thanh Thần nhìn thấy gương mặt tuấn tú không bộc lộ cảm xúc gì, trái tim treo ở trên cao.

“Cô ấy nói tuần sau. Cô ấy muốn kết hôn với vị hôn phu của cô ấy.”

Ánh mắt không ngừng chuyển động, Thanh Thần không biết mình nên nhìn nơi nào, vì cô sợ nhìn thấy nỗi đau hiện trên khuôn mặt anh, sợ nhìn thấy nỗi bi thương trong mắt anh.

Sự đau đớn này sẽ làm cho cô khó thở.

Người đàn ông bên cạnh vẫn trầm mặc, chỉ mình Thanh Thần có thể cảm thấy đó vốn là thân thể ngọc ngà, bây giờ đã gần như cứng ngắt.

Bạch Tử Nhục xưa nay đều ảnh hưởng với anh như vậy, cô rất rõ, rất rõ.

Cô không nên khổ sở, nhưng vì cái gì mà lòng của cô vẫn bị tổn thương?

Mộ Thanh Thần, cô cứ ích kỷ như vậy, hư hỏng như vậy sao?

“Em.” Thanh Thần cắn môi, không biết nên an ủi anh như thế nào.

Do dự một hồi, cuối cùng cô lấy hết dũng khí đối mặt với con người tràn đầy lạnh lẽo của anh: “Lãnh, anh...anh đi tìm cô ấy đi, anh đi nói cho cô ấy biết, trong lòng của anh người anh yêu là cô ấy, anh chỉ muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ.”

Nỗi đau ê ẩm không ngừng lan tràn, mang dáng vẻ đoạn tuyệt quan hệ cơ hồ như muốn phá hủy trái tim của Thanh Thần.

Con người màu đen không chớp, cứ chăm chú nhìn Mộ Thanh Thần lảo đảo như vậy.

“Em biết rõ, cô ấy cũng không bỏ được anh.” Nước mắt, không có chuẩn bị, dâng lên, Thanh Thần không ngừng hít thở, không chế nỗi đau trong lòng: “Anh đi tìm cô ấy đi, chỉ cần anh đi, em nghĩ, cô ấy sẽ tin tưởng anh.”

Rũ đầu thật thấp, nước mắt trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay của cô, thật lạnh, thật lạnh.

“Em, đều là em không được, để cho cô ấy hiểu lầm anh.” Gắt gao cắn môi, Thanh Thần không muốn mình khóc thành tiếng: “Lãnh, anh đi tìm cô ấy đi, anh nói cho cô ấy biết, em...em nguyện ý rời khỏi đây, em.”

“Cái này là do em muốn nói.”

Con người băng lãnh mang theo hàn ý, cứ nhìn chăm chăm vào mắt của cô, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu đủ thấp, không có một chút nhiệt độ nào.

Khẽ gật đầu, dù trong lòng của cô có vô số thứ không muốn, nhưng cô không thể ích kỷ như vậy, cô hi vọng anh hạnh phúc, hi vọng Từ Nhược hạnh phúc, hi vọng bọn họ hạnh phúc.

Dù sao bọn họ ở bên nhau, là xứng đôi.

Cô chẳng là cái gì cả, củ tỏi sao? Tại sao lại kẹp ở giữa bọn họ?

“Mặc dù cô ấy nói muốn gả cho người khác, mà em biết, trái tim của cô ấy vẫn luôn dành cho anh.” Đôi mắt yêu kiều của Thanh Thần hướng về phía đôi mắt không có nhiệt độ kia, trên mặt tràn đầy sự tiếc nuối cùng phiền muộn.

Đôi môi mỏng lạnh lùng hạ xuống, Mạc Lãnh Tiêu hừ nhẹ: “Mộ Thanh Thần, suy nghĩ một đêm, đây chính là điều em muốn nói?”

“.” Anh hỏi, làm cho cô không biết phải làm sao, cô không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

“Thật khó cho em, phải thay tôi lo nghĩ như vậy.”

Tay Mạc Lãnh Tiêu bỗng chốc nắm lấy cằm của cô, hơi dùng sức, không chút dịu dàng như vừa nãy.

Lông mày thanh tú, vì đau mà khẽ nhíu lại, mắt mở to không hiểu nhìn hấn. Sự nghi ngờ trong mắt dần dần dịu xuống trong nháy mắt.

Thì ra anh không biết Bạch Từ Nhược muốn kết hôn, thì ra anh quan tâm cô ấy như vậy.

Trên mặt không mấy may đau lòng một chút nào.

“Mộ Thanh Thần, em thật là làm cho tôi cảm động, vì tôi tận tâm tận lực tác hợp như vậy, em nói tôi nên cảm ơn em như thế nào đây?”

Giọng nói khàn khàn, trên mặt Mạc Lãnh Tiêu tức giận đến kinh người.

“Em.”

Anh như vậy, làm cho Thanh Thần có chút sợ hãi.

“Tôi cùng Tiểu Nhược kết hôn, sau đó thả em tự do, để cho em cùng Diễm Thần cùng ở cùng bay, có được không?” Lông mi dài khơi lên tà khí, anh hung hăng làm cô đau lòng.

“Vậy thì em muốn ở lại nơi này, chờ đứa bé của chúng tôi ra đời, em thấy chúng tôi dạy dỗ đứa bé nhé?” Gần như giận dữ, Mạc Lãnh Tiêu hung hăng buông cầm cô ra, vốn không nhìn mặt cô, bỗng chốc đứng lên.

Bóng dáng cao lớn không ngừng dao động, Mạc Lãnh Tiêu cố gắng khôi phục tâm tình của mình: “Mộ Thanh Thần, muốn rời khỏi đây không cần dùng cách này thay chúng ta sắp xếp, em còn chưa đủ tư cách.”

“Em cho rằng em là cái gì? Cũng chỉ là công cụ mua được từ thỏa thuận lại còn dám ở đây quơ tay múa chân?”

Những câu kể khổ, châm chọc bên tai.

Nước mắt Thanh Thần cứ rơi không ngừng.

Không phải vậy, không để ý đến cô, không có một chút thích cô.

Trong lòng anh, cô vĩnh viễn chỉ là một con cò, một công cụ có cũng được không có cũng được, đúng, cô sớm nên nhận thức rõ vị trí của mình, không phải sao?

“Cảnh cáo em lần cuối cùng, đừng cố gắng tham dự vào cuộc sống của tôi.” Giọng nói lạnh lùng đủ làm chết rét mọi sinh vật.

“Biết rồi.” Khóc đến khó thở, cô nhắm hai mắt lại, ép mình trả lời.

Bàn tay nắm thành quả nắm thật chặt, đôi môi mỏng khẽ nhếch, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy tim mình chưa bao giờ khó chịu như vậy: “Em rất muốn rời khỏi đây ngay bây giờ?”

“.....”

Thanh Thần trầm mặc, cô muốn rời đi sao? Không, cô không muốn, tuyệt đối không muốn, cô không thể không rời đi, không thể không rời đi.

“Bởi vì người đó?”

Nụ cười càng ngày càng lạnh lùng, hàn khí giữa hai lòng mày bắt đầu tản ra.

“.....”

Cô cắn môi, không để cho mình khóc thành tiếng, vẫn im lặng chưa trả lời.

“Mộ Thanh Thần, mặc kệ em suy nghĩ muốn rời đi, muốn ở cùng với anh ta. Không có sự đồng ý của tôi, cả đời em cũng đừng mơ tưởng muốn chạy trốn.”

Bỏ lại một câu nói lạnh nhạt, Mạc Lãnh Tiêu không quay đầu, kiên quyết rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Rơi vào trong tình yêu ngu ngốc

Edit: Mon Miêu

“Mộ Thanh Thần, mặc kệ em có suy nghĩ muốn rời đi, hay muốn ở chung với anh ta. Không có sự đồng ý của tôi, cả đời em cũng đừng mơ tưởng muốn chạy trốn.”

Bỏ lại một câu nói lạnh nhạt, Mạc Lãnh Tiêu không quay đầu, kiên quyết rời khỏi phòng.

Quần áo của Thanh Thần xóc xếch, cứ ngầy ngốc ngồi trên ghế sa lon như vậy, thân thể bị anh châm lửa cũng vì anh bỏ đi mà mất dần nhiệt độ vốn có.

Tay nhỏ bé của cô gấu gao ôm lấy chính mình, cô vô lực dựa thân thể của bản thân lên trên ghế sa lon bên cạnh, nước mắt không ngừng chảy xuống theo tóc mai.

Cô biết anh tức giận, rất tức giận.

Cô cũng biết, quan hệ của cô và anh khó khăn lắm mới dịu đi một chút, nhưng bởi vì lời nói của cô mà lại trở nên xa cách lần nữa.

Nhưng cô không có cách nào khác, không có cách nào đắm chìm vào trong hạnh phúc có thể mất đi bất cứ lúc nào kia, con người luôn có lòng tham, trước kia, cô có thể không so đo bất cứ cái gì, cho dù biết anh yêu Bạch Từ Nhược, nhưng cô vẫn bất chấp tất cả.

Nhưng mà bây giờ cô đau, cô sợ, cô không có dũng khí giống như thiêu thân lao đầu vào lửa nữa, cô muốn trốn, chạy trốn tới một nơi có thể che mưa che gió, liếm láp vết thương của mình thật tốt.

Nhưng cô lại không bỏ được anh, thật sự không bỏ được.

Lãnh, anh nói, không có sự đồng ý của anh, em không thể rời xa anh, anh đâu nói cho em biết, có phải sẽ có một ngày, anh không muốn em nữa, sau đó, anh đồng ý cho em rời đi hay không?

Gió đêm thổi vào mặt cô, thổi vào giọt nước mắt trong suốt của cô, nhưng lại không thổi đi được phiền muộn và buồn đau ở trong lòng cô.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua rất nhanh.

Mười ngày qua, Mạc Lãnh Tiêu giống như là đã biến mất khỏi thế giới của Mộ Thanh Thần, không thấy bóng dáng. Không biết đây là lần thứ mấy, cô bị anh bỏ rơi như vậy, mặc dù đã trở thành thói quen, nhưng ở trong lòng của cô vẫn cực kỳ đau.

Ba ngày trước, cô tham gia lễ cưới của Bạch Tử Nhục, cô nhìn thấy chồng chưa cưới của Tử Nhục, nghe nói anh ấy là người có tài trong giới văn nghệ, dịu dàng nho nhã, khi anh ấy nắm tay Tử Nhục đi vào nhà thờ, dường như Thanh Thần nhìn thấy đây là một cặp trai tài gái sắc rất xứng đôi.

Cả ngày, trên mặt Tử Nhục đều là nụ cười điềm tĩnh, nhưng Thanh Thần thấy rõ, trong đôi mắt dịu dàng như nước kia, có tiếc nuối và cô đơn mà người ngoài không nhìn ra.

Cô biết, Tử Nhục đang đợi, giống như cô đang đợi người kia xuất hiện.

Nhưng suốt quá trình diễn ra hôn lễ, Mạc Lãnh Tiêu chỉ để cho Lâm Sách thay anh đưa tới quà tặng có giá trị xa xỉ, suốt cả ngày nay, anh đều không xuất hiện.

Có lẽ anh không muốn nhìn thấy cô gái mà mình yêu nhất kết hôn với người khác, dù sao thì người kiêu ngạo như anh, thấy hình ảnh mỉa mai như vậy, anh không tiếp nhận nổi cũng là chuyện đương nhiên.

Thanh Thần thờ dài, nhìn vào trong ly chất lỏng màu đỏ, không chớp mắt.

“Thanh Thần, bọn tớ tìm cậu khắp nơi, tại sao cậu lại trốn tới chỗ này?” Tiết Khả Nhân phát hiện ra bóng dáng của Thanh Thần, đi tới cùng với đám người: “Hôm nay là sinh nhật của Linh Linh, cậu thoát khỏi bản tính cô lớn rồi vui vẻ một chút có được hay không?”

“Đúng nha, Thanh Thần. Cậu chính là Lãnh mỹ nhân nổi tiếng của trường chúng ta mà, cậu không thể ở trong tiệc sinh nhật của tớ, phá lệ cười một cái à.”

Thanh Thần nhìn Linh Linh đang cố làm ra bộ dáng đáng thương, cô cũng bỏ đi phiền muộn trong lòng, xùy một tiếng, bật cười: “Linh Linh, cậu đừng làm tớ ngại chết mà, Lãnh mỹ nhân gì chứ!”

“Hi hi, được rồi được rồi, xấu hổ cái gì, chúng ta cạ ly, vì những năm tháng tuổi trẻ tốt đẹp của chúng ta!”

“Đúng đúng, chúc mừng sinh nhật của Linh Linh, đêm nay chúng ta không say không về!”

“Đúng là, người không điên cuồng uống phí tuổi trẻ, hôm nay chúng ta phải uống thật thoải mái, dù sao ngày mai cũng không có tiết học, ha ha!”

Thanh Thần nhìn các bạn bên cạnh đang cực kì hăng hái, cô cũng không muốn làm mọi người mất hứng, đúng nha, cô đã mười tám tuổi rồi, tại sao lại không thể buông thả một lần, chơi một bữa thật tốt, say một trận?

Thanh Thần theo đám bọn họ, nâng ly rượu lên, cô cười rực rỡ: “Được, chúng ta cạ ly. Tối nay, chúng ta không say không về!”

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

“Khả Nhân, tớ không có say, tớ...tớ còn muốn uống.”

Từ lượng của Thanh Thần căn bản đã thấp, hơn nữa trong lòng cô không thoải mái, cô uống rượu đỏ giống như là uống nước lã, tiệc sinh nhật còn chưa kết thúc, cô đã choáng váng lao đảo muốn ngã.

Tiết Khả Nhân đỡ Thanh Thần đi ra cổng nhà Linh Linh, chân mày nhíu lại thật chặt: “Cô lớn của tớ ơi, cậu đúng thật là ngàn chén không say một ly đồ mà, mới uống 3 chén, mà ngay cả Đông Tây Nam Bắc cậu cũng không phân biệt được rồi.”

Hơn nữa, còn không phân biệt loại rượu nào, bộ dạng bây giờ, hoàn toàn giống như là đứa bé không có kẹo sẽ khóc.

“Không có, tớ...tớ không có say đâu, tớ còn có thể uống.” Cả người Thanh Thần gần như là ngã vào người Tiết Khả Nhân, tùy ý cô ấy khổ sở nâng đỡ cô đi lên.

“Hừ, tớ không thêm nói với cậu, tớ...bây giờ tớ sẽ đưa cậu trở về, thật là!”

“Không, tớ không muốn trở về.” Cô nhớ lại căn phòng trống trải mà cảm thấy sợ, cô thà ở cùng với bọn họ, ít nhất còn có người có thể trò chuyện với cô, cô không muốn cả ngày nhìn vách tường trắng.

“Không muốn về cũng phải về.” Tiết Khả Nhân liếc mắt, kéo cô bước đi.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một bóng dáng cao lớn, chặn đường đi của hai người.

“Hức.” Tiết Khả Nhân nhướng mày, nhìn người đẹp trai lạnh như núi băng trước mặt, trong mắt thoáng qua một nụ cười: “Dịch Hàn, anh, sao anh lại tới đây?”

Đôi mắt màu xanh dương xinh đẹp nhìn thẳng tắp vào Thanh Thần đã say đến mơ màng, trên gương mặt đẹp đẽ của Dịch Hàn vẫn lạnh như núi băng, không có một chút vẻ mặt nào.

“À, cô ấy uống một chút rượu đỏ nên say rồi, còn phát cáu nữa, tôi đang định đưa cô ấy trở về.” Tiết Khả Nhân vừa giải thích tình hình trước mắt, vừa cố gắng đỡ thân thể muốn ngã của Thanh Thần: “Mộ Thanh Thần, cậu đứng thẳng lên được không?”

Dịch Hàn đưa tay đỡ lấy Thanh Thần đang mềm nhũn như bùn từ trong tay của Tiết Khả Nhân, anh không nói gì, ôm lấy eo cô: “Tôi đưa cô ấy trở về.”

Tiết Khả Nhân nhìn người đàn ông ôm Thanh Thần đang nhanh chóng rời đi, cô mở miệng nói: “Này, Dịch Hàn, anh phải chăm sóc cho cô ấy thật tốt nha!”

Anh không trả lời, cũng không xoay người, người đàn ông lạnh lùng vô tình này chỉ dùng bóng lưng để trả lời câu dặn dò của Tiết Khả Nhân.

Tiết Khả Nhân bắt mẫn cau mày một cái, trừng mắt nhìn anh, thật ra thì, người đàn ông đẹp trai này mặc dù hơi lạnh lùng, nhưng cô nhìn ra được, anh thật tình đối xử tốt với Thanh Thần, tốt hơn Mạc Lãnh Tiêu chết tiệt kia, cô thật sự hi vọng Thanh Thần có thể ở chung với anh ấy.

Hức, dĩ nhiên, Tiết Khả Nhân ủng hộ Thanh Thần ở chung với Dịch Hàn hơn, haha, người đàn ông đẹp trai thanh lịch này, là thần tượng số một của cô!

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

“Đi khu biệt thự phía đông.”

Dịch Hàn ôm Thanh Thần, ngồi ở ghế sau của xe, lạnh lẽo phân phó bạn tốt, Đôi mắt màu xanh dương đẹp mắt kia, từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi khuôn mặt của người con gái xinh đẹp đang ở trong ngực anh.

“Khụ.” Thính Phong ngồi chỗ lái xe, ho nhẹ một tiếng, thông qua kính chiếu hậu, con mắt cơ trí của anh như có như không nhìn tình huống phía sau: “Thì ra núi băng cũng có lúc tan chảy nha.”

Anh biết Dịch Hàn đã được hai mươi ba năm, chưa từng thấy anh ấy lộ ra vẻ mặt dịu dàng như vậy, má ơi, nếu như không phải chính anh tận mắt nhìn thấy, cho dù là mẹ ruột của anh ấy nói cho anh biết, anh cũng không dám tin.

Dịch Hàn lạnh lùng nhìn anh, không nói gì, anh không hề để ý tới người bạn của mình.

“Cậu Dịch Hàn, cậu động lòng đối với ai mà chẳng được, cậu muốn người phụ nữ nào mà chẳng được, vậy mà cậu lại cố tình.” Hít một hơi, Thính Phong lắc đầu: “Ồ bên cạnh cậu chủ lâu như vậy, cậu nên biết, vị trí của cô gái này ở trong lòng cậu chủ mà nói, không giống như những người khác. Cần gì cậu phải.”

Yêu người con gái của cậu chủ? Chuyện cầu huyết(*) như vậy lại xảy ra ở trên người bạn tốt của mình, anh nên khuyên bảo, hay là im lặng đây?

(*) Cầu huyết: Thường dùng để nói những tình huống được lặp đi lặp lại đến nhàm chán, không có gì mới mẻ.

Sao anh có thể trở mặt nhìn Dịch Hàn càng lún càng sâu được? Chẳng lẽ anh để cho cậu ấy vì cô gái này mà phản bội cậu chủ sao?

Dịch Hàn giống như là không nghe thấy lời nói của anh, anh ấy chỉ im lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hiện lên vẻ lo lắng kia, anh biết, cho dù cô say, trong giấc mơ, cô cũng không vui vẻ.

“Lãnh, đừng.Đừng đi.” Tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng vùng vẫy, chạm đến quần áo trước người Dịch Hàn, Thanh Thần nắm thật chặt giống như là nắm cọng cỏ cứu mạng: “Đừng, đừng rời xa em.”

Bàn tay dịu dàng sờ lên gò má của cô, động tác cẩn thận này, giống như là sợ làm cô tỉnh giấc.

“Hazz, được, tôi ngậm miệng, ngậm miệng được chưa.” Mùi vị bị người ta coi thường không tốt một chút nào, mặc dù Thính Phong ở bên cạnh Dịch Hàn đã lâu nên cũng đã quen với tính cách này của anh ấy, nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu.

Anh không thêm quan tâm nữa, để cho anh ta rơi vào tình yêu ngu ngốc luôn đi.

Cảm giác say rượu khiến Thanh Thần cảm thấy không thoải mái, nhưng cô mơ màng không ngủ được: “Lãnh, anh ở đâu. Em rất nhớ anh, anh có biết không.”

“Hừm, nhất định là đi ăn chơi đàng điếm rồi. Đi đi, đi đi, dù sao, anh cũng không muốn nhìn thấy em.”

Thanh Thần nói xong giống như là một đứa bé không ngoan, khóc rất đáng thương: “Tại sao anh lại không thích em. Ừm, anh có biết em..em rất thích anh hay không.”

Tiếng khóc của cô khiến Dịch Hàn khẽ cau mày, bàn tay không kiềm chế được nắm lấy tay đang không ngừng vùng vẫy của cô, anh muốn dùng cách này để trấn an cảm xúc của cô.

“Từ Nhục kết hôn. Em đến dự, anh khó chịu. Nhưng anh có biết không? Em cũng khó chịu. Hu hu.”

Dịch Hàn nhẹ nhàng lau giọt nước mắt hơi lạnh của cô, anh hít một hơi, trong đôi mắt màu xanh dương rõ ràng không đành lòng.

Thính Phong đang ở phía trước, thấy cảm xúc của hai người phía sau, anh không ngừng lắc đầu.

Hazz, từ xưa đến nay, tình yêu luôn làm tổn thương con người.

Xem kia, bây giờ, Mộ Thanh Thần vì cậu chủ mà đau lòng gần chết, còn Dịch Hàn lại vì cô mà vô cùng đau khổ, thực sự là. Đáng thương.

Cũng may, anh là vạn hoa tùng trung quá(*) tuyệt đối không bao giờ động lòng. Anh cũng không muốn trở nên ngu ngốc vì tình yêu.

(*) Vạn hoa tùng trung quá: giống như người đào hoa, không bao giờ bị giữ lại bởi bất kì cô gái nào.

Khóc lóc âm ỉ, vùng vẫy rồi dừng lại, xe bắt gác lái về khu biệt thự phía đông.

Dịch Hàn ôm Mộ Thanh Thần đang say bí tỉ như trước, bước chân đi về phía biệt thự.

Thân thể cao lớn của anh mới bước vào trong phòng khách, bóng dáng đang ngồi trên ghế sa lon kia khiến Dịch Hàn đang bước bỗng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Vì ai say

Edit: Shinbi

“Thiếu gia.”

Ngồi trên ghế sa lon, gương mặt tuần tú của Mạc Lãnh Tiêu hiện ra, hô hấp của Dịch Hàn ngừng lại giây lát, giọng nói vẫn vững vàng như cũ.

Con người đen trong suốt đảo một vòng trên người của Dịch Hàn, cuối cùng dừng lại trên cơ thể người nằm trong ngực anh.

Hàn khí giữa hai lông mày động lại trong nháy mắt, nộ khí cứ như vậy theo nhau mà đến.

“Hoizz, em muốn uống rượu, Khả Nhân, chúng ta tiếp tục uống, không say không về.” Trong không khí tĩnh mịch, đột nhiên giọng nói say rượu của Thanh Thần vang lên, lời vừa nói ra, lập tức làm cho người giúp việc trong phòng khách thay cô đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt đồng loạt rơi xuống trên người thiếu gia.

Ôi, xong đời, từ trước đến giờ thiếu gia luôn trầm ổn, mây đen trên mặt càng để lâu càng dày, xem ra tối nay biệt thự không tránh khỏi mưa to gió lớn rồi.

“Ách, thiếu gia.” Thính Phong cùng theo vào phòng thấy mọi chuyện trước mắt cũng lúng túng hơi cong môi một cái.

“Tôi cùng Dịch Hàn ở nhà bạn học của tiểu thư rước tiểu thư, lúc ấy bạn của tiểu thư đang muốn đưa cô ấy về nên chúng tôi liền.”

Bóng dáng cao lớn từ từ bước thông thả đến trước mặt Dịch Hàn, Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Mộ Thanh Thần, nhìn cô nằm trong ngực của Dịch Hàn bất an chau mày lại.

“Rượu, Khả Nhân, cậu đang ở đâu? Mình muốn uống rượu!”

Lông mi dài nhú lại, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu nắm thật chặt, có một sự kích động, anh tựa như bắt lấy cô gái nhỏ trước mắt, hung hăng lay tỉnh cô.

Nhưng tầm mắt rơi xuống đôi bàn tay bé nhỏ của cô đang nắm chặt áo của Dịch Hàn, lồng ngực giống như bị thứ gì đánh vào, Mạc Lãnh Tiêu có cảm giác hóa khí của mình không thể khống chế được.

Gần như là thô lỗ, một phen từ trong tay Dịch Hàn đoạt lấy Mộ Thanh Thần, cái gì anh cũng chưa nói, cất bước hướng đến lầu hai đi tới.

“Thiếu gia.” Sức nặng trong ngực nhất thời biến mất, Dịch Hàn theo bản năng lên tiếng.

Bóng lưng thẳng bỗng chốc dừng lại, Mạc Lãnh Tiêu không quay đầu lại, chỉ kéo khóa miệng, trong giọng điệu cất giấu sự lạnh lẽo làm người run sợ: “Bất kỳ người phụ nữ nào, tôi đều có thể đưa cho cậu. Ngoại trừ Mộ Thanh Thần.”

Nếu không phải niệm tình cậu ta từ nhỏ đã đi theo bên cạnh mình, anh luôn đối đãi với Dịch Hàn như anh em ruột, chỉ là ánh mắt cậu ta nhìn Mộ Thanh Thần cũng đủ để cho Mạc Lãnh Tiêu giết cậu ta rồi.

“.....” Dịch Hàn không nói gì, anh biết, thiếu gia đã cho anh cảnh cáo cuối cùng.

Giống như bị đóng đinh trên sàn nhà, cho đến khi hình bóng hai người biến mất trên lầu hai, Dịch Hàn không nhúc nhích, đứng tại chỗ.

Vỗ vai Dịch Hàn, Thịnh Phong nhướn mày: “Đi thôi, chúng ta đi uống một chén. Say rồi sẽ quên được mọi thứ.”

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Đưa người con gái say rượu về phòng cô, đặt lên giường, Mạc Lãnh Tiêu không rời phòng, chỉ lạnh lùng cúi đầu nhìn Mộ Thanh Thần nằm trên giường.

Cô giống như ngủ, gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, cặp con ngươi trong suốt lúc này bị lông mi bao trùm, chiếc mũi thanh tú, đôi môi anh đào khẽ vểnh lên như có chút bất mãn.

Da thịt trắng nõn không tỳ vết làm cho cô giống như búp bê sứ đáng yêu, dù cô uống say cũng không che đậy được vẻ đẹp của mình.

Đêm hôm ấy, sau khi cùng cô buồn bã chia tay, anh rời khỏi biệt thự, rời khỏi thành phố Hải Ninh trong mười ngày.

Tiểu Nhược kết hôn, anh không trở lại. Chỉ gọi Lâm Sách đưa quà tặng.

Cô ấy muốn gả cho người khác, thật ra thì cô gái nhỏ trước mắt biết sớm hơn anh.

Lúc Từ Nhược nói cho anh biết, Mạc Lãnh Tiêu thừa nhận, ngay từ đầu anh thật sự có chút kinh ngạc, thậm chí có chút khiếp sợ, anh biết Từ Nhược yêu anh từ nhỏ, làm cô dâu của anh càng là nguyện vọng cả đời của cô.

Anh hỏi cô nguyên nhân, Từ Nhược chỉ nói cho dù trước kia anh có yêu cô thì đó cũng là chuyện đã qua, hiện tại trong lòng anh có Mộ Thanh Thần.

Vốn anh không muốn thừa nhận, nhưng ánh mắt bình tĩnh của Từ Nhược, do dự. Cô ấy vẫn luôn hiểu anh.

Mười ngày này, anh không cho cô biết bất kỳ tin tức gì, mà cô cũng giống như xưa, không chủ động tìm anh.

Bàn tay vuốt ve gò má trắng nõn của cô, Mạc Lãnh Tiêu khẽ nhếch miệng, là cô không nhìn thấy sự dịu dàng trong con ngươi đen trong suốt này: “Cô bé, không ngờ, tự nhiên tôi có chút nhớ nhung em”

Chưa từng nhớ nhung nhưng có thể biết cô gái này quanh quẩn ở trái tim anh. Nên anh chạy về nhưng lại nhìn thấy cô uống say như chết.

Trong lòng không vui nhưng nếu muốn dạy dỗ cô thì cũng là sau khi cô tỉnh rượu.

Bàn tay trên mặt cô mang theo cung chiều thoáng qua, giọng nói của anh vững vàng lại trầm thấp: “Cô bé nhỏ, người nào cho phép em mượn rượu giải sầu? Em vì ai mà buồn? Diên Thần hay là Dịch Hàn?”

Nhớ tới lúc cô nở nụ cười ngọt ngào với người đàn ông kia ngoại trừ anh, anh cũng có chút không chịu được.

Anh muốn người con gái này nhớ anh mới là vị hôn phu của cô, mà cô là người con gái của Mạc Lãnh Tiêu.

Thanh Thần nằm trên giường giật giật đầu, đôi mắt to mơ hồ chớp chớp, vẻ mặt giống như vừa mới tỉnh ngủ, vừa giống như vẫn còn chưa ngủ: “Em muốn uống nước.”

Rượu của cô, vừa giống như có chút tỉnh vừa giống như không hoàn toàn tỉnh, dù sao thì Thanh Thần cũng đứng dậy, muốn xuống giường tìm nước uống.

“Đừng động dậy.” Mạc Lãnh Tiêu chặn cô lại: “Tôi đem lại cho em”

“À!” Ngoan ngoãn gật đầu, Thanh Thần hết sức hài lòng vì có người sẵn lòng giúp cô: “Cảm ơn.”

Cầm ly nước đi vào phòng, Mạc Lãnh Tiêu thoáng nhíu mày, vốn là nằm trên giường, người con gái ấy lại không biết đi nơi nào.

Đề ly nước xuống, Mạc Lãnh Tiêu nhìn xung quanh căn phòng, người đâu?

“A.”

Ngay lúc đó, trong phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai.

Mạc Lãnh Tiêu sững sờ, bước nhanh về phía phòng tắm.

Khi thấy rõ tất cả trong phòng tắm thì anh nhất thời không nói nên lời, đôi mắt đen yên lặng nhìn người con gái trong phòng tắm.

“Đau quá.” Thanh Thần ngồi trên sàn gạch sứ bóng loáng, bàn tay nhỏ bé vuốt cái móng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên khó chịu.

Quần áo trên người cô đã sớm cởi xuống, mái tóc đen nhánh xõa trên lưng trắng nõn, cả người tỏa ra sự dịu dàng của con gái.

Con người đen của Mạc Lãnh Tiêu nhìn không được, ánh mắt nóng rực dính chặt trên thân thể mềm mại mê người, yết hầu vì dục vọng mà khẽ chuyển động.

Cô gái này mỗi lần uống rượu say cũng khiến người ta động lòng đến phát cuồng.

“Em ở đây làm cái gì?” Giọng nói mang vẻ tức giận, nhưng giọng nói này vì dục vọng mà có chút gấp rút.

Chu cái miệng nhỏ nhắn: “Tắm. . . . Tắm rửa mới có thể ngủ được.” Thanh Thần như cô bé con nít nói xong cũng nghi ngờ nhìn anh: “Anh...Anh là ai?”

Sau khi cô say rượu, vốn không xem người trước mắt là ai, đôi mắt theo bản năng nhắm lại, nhưng không biết ánh mắt của mình mê người đến nhường nào.

Đôi mắt đen nhìn chằm chằm bộ dáng đơn thuần lại khêu gợi của cô, giữa hai lông mày của Mạc Lãnh Tiêu mang theo tà khí nhàn nhạt, thật ra thì thật sự anh có chút hoài niệm đáng về ngây thơ làm người khác hài lòng của cô.

Anh nhớ khi đó anh cũng không có quan sát tốt đáng về mơ hồ như vậy của cô.

Không nghe được trả lời, Thanh Thần nhú mày, từ trên sàn nhà bò dậy, Thanh Thần thử nước ấm, chui vào trong bồn tắm.

Thân thể mềm mại mê người chìm vào trong nước ấm, dục thủy ấm áp làm cho cô thỏa mãn thở ra, cánh môi nâng lên cười, đôi mắt đẹp nhắm lại.

Mạc Lãnh Tiêu yên lặng coi chừng từng cử động của cô, hơi nước ấm áp thấm lấy khuôn mặt đỏ thắm của cô, gương nhẹ cánh môi trắng nõn, mà anh nhớ kỹ tư vị của cái miệng nhỏ nhắn.

Lúc này, anh chỉ muốn bước lên trước, hung hăng hôn cô, cơ thể căng thẳng cất dấu dục vọng mãnh liệt bị cô làm dâng lên.

Hít sâu một cái, Mạc Lãnh Tiêu cố gắng đè nén lửa dục của thân thể.

Chuyện giữa nam và nữ, từ trước đến giờ anh cũng có thể không chế mình rất tốt. Mà cô gái đáng chết này, tự nhiên có thể làm cho tiểu tử của anh xao động.

“Ừ. Lãnh.” Một tiếng lẩm bẩm mềm mại gọi Mạc Lãnh Tiêu.

“Lãnh, anh. ở đâu?” Giọng nói mềm nhũn không hề ản giấu nhớ nhung, cô nói nhỏ khiến tâm tình Mạc Lãnh Tiêu rất tốt.

Mặc dù cô uống say rồi, anh hết sức tức giận, nhưng cô say rượu vẫn kêu tên của anh, điểm này, hình như có thể đền bù một chút.

“Lãnh, cái người bại hoại này.” Khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức, Thanh Thần giống như một đứa bé, tính khí ồn ào: “A. Bại hoại.”

Nhăn mày khó chịu, anh cho là cô bé này sẽ nói nhớ anh, thật không nghĩ đến, lại mắng anh?

“Lãnh, anh ấy như thế nào?” Đi tới bên người cô, anh thì thầm hỏi.

Nháy mắt mấy cái, đôi mắt đẹp dâng lên như sương mù ảo mộng: “Bại hoại, rất bại hoại.”

“Anh ấy bại hoại như thế nào?” Lông mày càng chau càng chặt, xem ra, trong lòng cô, đối với anh có rất nhiều bất mãn?

“Anh ta bại hoại, ôi. Chỉ biết khi dễ tôi. Cho tới bây giờ cũng không dịu dàng với tôi. Ô ô. Tôi ghét anh ta, ghét anh ta, cũng không cần gặp anh ta. Ưm.”

Mắng được một nửa, cái miệng nhỏ nhắn lập tức bị đôi môi mỏng dùng sức chặn lại.

Mạc Lãnh Tiêu hung hăng hôn cánh môi của cô, không muốn nghe bất kỳ lời nói nào làm anh khó chịu.

Người con gái này! Anh đã muốn bỏ qua cho cô, đợi cô tỉnh táo sau đó mới tính sổ, nhưng. hiện tại anh thay đổi chủ ý.

Từng cử động của cô, còn có lời nói của cô..., toàn bộ làm cho anh hoàn toàn khó chịu.

Nói nhớ anh, sẽ chết sao?

Dịu dàng, chê anh đối với cô không dịu dàng?

Người đó dịu dàng sao? Diễm Thần hay là Dịch Hàn?

Shit!

Coi anh là ai chứ, anh sẽ làm cho cô nhớ mãi không quên, cô chỉ có thể có anh —— Mạc Lãnh Tiêu.

Trong miệng tư vị của anh làm cho cô cảm thấy quen thuộc, Thanh Thần không tự chủ được nhiệt tình đáp lại anh, cùng anh nhiệt tình quấn quýt, sao cảm giác cực kỳ giống lần say rượu đó như thế, cảm giác khi cô ở khách sạn cùng người đàn ông xa lạ đó.

Nghi ngờ trong lòng Thanh Thần chợt lóe lên, nhưng cô say đến choáng váng, căn bản không có biện pháp suy nghĩ, chỉ có thể chuyên tâm ứng phó với tất cả trước mắt.

Đã che giấu

Cảm giác làm cho cô cảm thấy quen thuộc như vậy, trong nhất thời, Thanh Thần say mê, thế nhưng lại cảm giác người đàn ông xa lạ đó đụng vào cô cực kỳ giống Mạc Lãnh Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Rượu vào lời ra

Edit: Mon Miêu

Sự thoải mái lan truyền từ trước ngực khiến Thanh Thần khê thở, cô hơi sợ hãi, nhưng chỉ có thể dựa vào anh: “Lãnh.”

Cảm giác như thế khiến cho cô cảm thấy quen thuộc, trong lúc nhất thời, Thanh Thần không biết rõ được, thế nhưng cô cảm thấy, sự đụng chạm của người đàn ông xa lạ này cực kỳ giống Mạc Lãnh Tiêu.

Hay là. Cô thật sự rất say rồi.

Mạc Lãnh Tiêu buông cánh môi sưng đỏ của cô ra, đôi mắt tà mị nhìn về mặt đang say mơ màng của cô, dáng vẻ của cô lười biếng giống như một con mèo nũng nịu với chủ nhân, khiến cho người ta không nhận được muốn thương yêu, ôm vào trong lòng.

Cánh môi đỏ bưng làm nổi bật làn da như tuyết, giống như quả anh đào xinh tươi ướt át, khiến cho người khác phải phạm tội.

Mặc dù tinh thần của cô còn chưa tỉnh táo, nhưng tầm mắt vô cùng nóng bỏng của người phía trước khiến Thanh Thần cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể cô tựa vào trong ngực Mạc Lãnh Tiêu cũng không yên tâm mà gây dục.

“Đừng nhìn em, rất nóng.” Cô bĩu môi, không hài lòng với tình huống bây giờ, đầu óc cô choáng váng, cô cảm giác hơi khô nóng, hơi luống cuống buồn bực.

Thân thể cô gây dục đã cọ sát lồng ngực rắn chắc của Mạc Lãnh Tiêu, sự vô ý cọ xát đơn giản này càng thêm kích thích giác quan của người đàn ông, anh cúi đầu, khẽ cắn xương quai xanh của cô.

Đôi mắt tà mị của anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng đang mơ màng của cô, môi mọng của Mạc Lãnh Tiêu gọi lên một chút gian manh: “Cô bé, thì ra là em có thể nhiệt tình như vậy, thật khiến anh ngạc nhiên.”

Đây không phải là lần đầu tiên anh gần sát cô như vậy, nhưng anh không thể không thừa nhận, mặc dù anh đã từng có rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp hơn cô, quyến rũ hơn cô, trong sáng hơn cô, hấp dẫn đàn ông hơn cô.

Nhưng chỉ có cô mới có thể khiến cho anh mất khống chế, khiến cho anh thỏa mãn, thậm chí khiến cho anh không nhầm chán.

Trong trí nhớ của anh, mỗi lần anh muốn cô, cô đều dịu dàng, khéo léo, ngượng ngùng, hôm nay cô lại có bộ dạng này, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

Cô có chút quyến rũ lẳng lơ, có chút tinh khiết, đẹp để khiến cho người ta khó có thể rời mắt. Bây giờ, cô có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông nào trên đời phải khуất phục ở dưới chân của cô.

Nhưng mà cô gái mê người này là của riêng anh, lòng của cô, người của cô, đều chỉ thuộc về anh, một mình Mạc Lãnh Tiêu này mà thôi.

Đầu lưỡi của anh cuốn vành tai của cô vào trong miệng, anh dùng lực mút, bàn tay anh cũng tùy tiện nhào nặn nơi đầy đặn mềm mại của cô, vừa dòn dập vừa bá đạo.

Thân thể của anh cũng theo động tác của hai tay, dùng sức chống đẩy, kích thích thân thể mềm mại nhạy cảm của Thanh Thần.

Động tác đột ngột của anh khiến cho cô khẽ run, ngón tay giữ chặt vai của anh: “Lãnh.”

Cô nửa tỉnh nửa say, chỉ gọi cái tên từ sâu trong lòng của cô ra, chỉ có anh mới có thể tới cứu cô, kéo cô ra khỏi cảm giác vừa ngạt thở vừa dụi dỗi này.

“Ừ, anh ở đây.” Giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu bình tĩnh, anh khẽ liếm cánh môi đầy đặn của cô, hạ thân thỉnh thoảng tiến lên thăm dò, sự tiếp xúc thân thể hết lần này đến lần khác chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước.

“Ừm.” Thanh Thần nũng nịu phát ra tiếng ừm, cô gần như không thể nói ra nhiều lời hơn. Cô cũng không biết đây là cảm giác gì, cô chỉ cảm thấy toàn thân nóng đến tê dại.

Thân thể giống như là bị thiêu đốt, cảm giác đó khiến cho cô cảm thấy khó chịu: “Em..Em thật khó chịu.”.

“Khó chịu sao?” Mạc Lãnh Tiêu không rời mắt ra khỏi khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của cô, trông mắt đen của anh hiện lên ánh lửa.

Ngón tay anh di chuyển tới giữa hai chân của cô, đầu ngón tay của anh vô cùng cẩn thận tìm kiếm mục tiêu.

“Nói, em thích cảm giác này không? Hả?” Giọng nói khàn khàn của anh rất mê người, ngón tay hơi thô ráp không chút do dự thực hiện nhiệm vụ của mình.

“A.” Sáng sớm khê thờ, hốt hoảng lắc đầu: “Không.”

Cảm giác không quen thuộc liên tục kích thích thân thể cô, Thanh Thần cảm giác giống như mình đang ở trên mây, lơ lửng mù mịt, lúc nào cũng có thể ngã xuống tan xương nát thịt.

Rõ ràng cô phải chống cự, nhưng cô lại không có cách nào cự tuyệt.

“Lãnh, cứu em, mau cứu em.” Cô nũng nịu cầu xin, tay nhỏ bé của cô gắt gao vòng quanh hai vai của Mạc Lãnh Tiêu: “Em thật khó chịu.”

Cô vùi đầu nhỏ của mình vào trong lồng ngực rắn chắc của anh, Thanh Thần không ngăn cản được động tác ở ngón tay anh, cô chỉ có thể khẽ cắn cánh môi, ở trong ngực của anh khó nhịn chau mày: “Ừ.”

Giọng nói mềm mại liên tục phát ra từ môi của cô, vì rượu mà hai mắt của cô phủ một lớp sương mù, bây giờ đã bị ánh lửa thiêu đốt, lý trí đã sắp mất hết, hoàn toàn không còn cách nào kìm chế cảm xúc của cô.

“Lãnh.” Cô bất giác ngẩng đầu, môi của cô chứa đựng một nụ cười lạnh nhạt yếu ớt: “Lãnh, em. Rất nhớ anh.”

Cô rất nhớ anh, nhưng anh ở đâu?

Cô tràn ngập đau buồn nhớ nhung khiến thân thể cao lớn của Mạc Lãnh Tiêu bỗng nhiên ngắn ra, anh nhìn môi của mình đang hôn Mộ Thanh Thần, lần đầu tiên anh cảm thấy, thì ra anh có thể vì một câu nói mà vui mừng như vậy, thỏa mãn như vậy.

Mùi vị của cô vô cùng ngây ngô, nhưng cô lại khiến anh dễ dàng mất đi lý trí hơn bất kỳ một người phụ nữ nào, hơn nữa chỉ vì một câu “Em nhớ anh.” Khiến cho Mạc Lãnh Tiêu gần như mất khống chế hôn lên môi cô, cuốn lấy cái lưỡi thơn thớt của cô, mãnh liệt cưng chiều cô.

Anh vẫn tiếp tục hôn, động tác nơi ngón tay vẫn không dừng lại, anh nhớ tới bộ dáng mê hoặc của cô, anh muốn nhìn bộ dáng xinh đẹp động lòng người của cô.

“Ừm.” Tay nhỏ bé của cô không ngừng buộc chặt, Thanh Thần cảm giác tim của cô cũng muốn ngừng đập.

Rất cuộc cô bị làm sao vậy, sao lại nóng như vậy, khó chịu như vậy.

Cô nhắm hai mắt, thả lỏng bản thân đáp lại nụ hôn theo cách của anh.

Sự khiêu khích ngây ngô này khiến Mạc Lãnh Tiêu thờ gáp, khuôn mặt mặt đẹp để hiện ra nét gian manh: “Cô bé, em đúng là một yêu tinh xinh đẹp.”

Bàn tay anh giữ chặt eo của cô, Mạc Lãnh Tiêu ôm Thanh thần thật chặt, anh quyết định không giằng vò mình nữa, eo rắn chắc của anh đột nhiên đẩy lên, trong nháy mắt đã xuyên qua cô.

“Đau.”

Kích thích dữ dội dâng lên khiến Thanh Thần chưa thể thích ứng, bởi vì đau đớn mà lông mày của cô chau lại thật chặt: “Đau quá.”

“Ngoan, cô bé, thả lỏng một chút.” Môi mọng của Mạc Lãnh Tiêu di chuyển đến bên tai cô, thấp giọng vỗ về, trên gương mặt đẹp để cũng hiện lên khổ sở không khác cô bao nhiêu.

Sự chặt chẽ vây quanh khiến cho anh sắp nổi điên, nhưng anh đang chờ cô thích ứng, anh không muốn bởi vì mình quá vội vàng mà cô phải chịu nhiều đau đớn.

“Ừ.” Chân mày đang nhíu lại của cô khẽ giãn ra, con mắt trong veo như nước chứa đầy sương mù hấp dẫn lòng người, tay nhỏ bé của cô vòng quanh thân thể rắn chắc của Mạc Lãnh Tiêu, cô sợ mình sẽ rơi xuống mặt đất.

“Tốt hơn chút nào chưa?” Mạc Lãnh Tiêu không cần nhiều ám chỉ, anh biết cô đã dần dần thích ứng với mình, anh vừa nói, vừa chậm rãi chuyển động.

Thanh Thần thở gấp, động tác chậm rãi dịu dàng này khiến cho cô hơi ngẩng đầu lên, cô cảm thấy hình như có vật gì đó đang ăn cô, cực kỳ khó chịu. . . .

“Ừm, thật là khó chịu.” Trong giọng nói của cô chứa đựng tiếng khóc nức nở, cảm giác này khiến cho cô cảm thấy thật bất lực.

Mạc Lãnh Tiêu biết cô cầu xin, nhưng anh không muốn dừng lại sự hành hạ của mình với cô, anh cúi đầu, xấu xa cắn lấy da thịt trắng như tuyết trước mắt, anh mở miệng nói giống như một vị vua: “Tối nay em uống rượu hả?”

Thân thể anh vốn đang chậm rãi chuyển động, nhưng giờ lại ngừng, anh đè xuống khát vọng của mình để nghe câu trả lời của cô.

“Hu hu.” Sự hành hạ này khiến cho cô cau mày, cô không ngừng lắc đầu, muốn thoát khỏi hình phạt này: “Lãnh.”

“Trả lời anh, có đúng như vậy không?” Anh hạ quyết tâm phải nghe được đáp án, cho dù thấy cô đang làm bộ đáng đáng thương, Mạc Lãnh Tiêu cũng sẽ không mềm lòng.

Cô là người phụ nữ của anh, anh muốn cho cô biết, sau khi say rượu sẽ có hậu quả gì.

Cô gái nhỏ này dù là một chút rượu cũng hoàn toàn không uống được, từ lượng của cô, thật sự khiến cho người ta phun máu. Nếu cô uống say rồi, anh lại không có ở bên cô, nếu như bị người đàn ông khác có ý đồ xấu nhìn thấy.

Vừa nghĩ tới có thể sẽ có người đàn ông khác muốn lợi dụng lúc cô say rượu, hưởng thụ đối đãi giống như anh bây giờ, Mạc Lãnh Tiêu có cảm giác muốn giết người.

Anh đã từng cảnh cáo cô, không cho cô uống rượu, vậy mà bây giờ lại thành ra thế này sao?

Cô gái đáng chết này, bây giờ anh nhất định phải dạy dỗ cô thật tốt.

“Đừng như vậy.” Bây giờ Thanh Thần chỉ muốn bản thân dễ chịu hơn một chút, cô sắp khó chịu gần chết, làm sao còn tâm tình để trả lời câu hỏi của anh đây?

“Mộ Thanh Thần, mau trả lời anh.” Mồ hôi nhả nạt của anh nhỏ xuống, Mạc Lãnh Tiêu nhìn đáng vẻ ngây thơ bất lực của cô, anh có cảm giác mình sắp không thể nhả nạt được nữa, nhưng anh nhất định phải khiến cô nhớ.

“Uống.” Thanh Thần hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, cô nằm ở trên người anh liên tục thờ, trong mắt hiện lên một tầng hơi nước như muốn khóc: “Uống, một chút.”

“Anh đã từng nói không cho phép em uống rượu, em quên hết rồi sao?” Mạc Lãnh Tiêu trừng mắt, hung dữ nhìn cô, anh phát hiện bản thân hoàn toàn không có cách nào tức giận với cô vào lúc này, anh chỉ là dùng giọng nói hù dọa cô.

“Hu hu.” Thanh Thần nghĩ đến chuyện đau lòng của bản thân, cô bỗng nhiên khóc lên: “Lãnh không cần em nữa. Hu hu. Em..Em thật khó chịu.”

Vốn dĩ lòng của cô đã rất khó chịu rồi, bây giờ thân thể cũng khó chịu như vậy. Tại sao, tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Câu trả lời của cô khiến đôi mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu nhíu lại, bàn tay anh nhẹ nhàng lau gò má trong suốt của cô: “Em uống rượu vì em sợ anh không nhớ đến em sao?”

Tim của anh giống như bị vật gì đó đè nén, Mạc Lãnh Tiêu biết, cô gái nhỏ này bình thường đã không biết nói dối, chứ đừng nói là bây giờ, cô còn có hơi sức để nói dối anh.

Nước mắt của Thanh Thần không ngừng chảy, cô găt gao dựa sát vào thân thể rắn chắc cực nóng của anh: “Anh không cần em nữa, bỏ lại em một mình. Không thèm nhìn em.”

Cô không nhớ rõ bản thân đã bị anh bỏ rơi bao nhiêu lần rồi, mỗi một lần, cô đều rất khổ sở, rất cô đơn, nhưng anh lại không biết.

“Không phải là em muốn rời xa anh sao?” Anh hừ nhẹ, nhớ tới buổi tối hôm đó, cô nói ra những lời kia khiến Mạc Lãnh Tiêu vẫn cảm thấy không thoải mái.

Anh cho rằng cô rất quan tâm anh, kết quả, cô lại vội vã muốn anh ở chung với Bạch Tử Nhược. Người phụ nữ đáng chết này không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cô hi vọng anh ở chung với người phụ nữ khác, vậy thì tại sao cô phải làm về mặt đau thương khiến cho lòng anh phiền muộn.

Thanh Thần chùi nước mắt vào vai anh, cô hít mũi một cái, tràn đầy uất ức: "Em không muốn. Nhưng, nhưng em sợ anh không vui. Hu hu."

Lông mày của Mạc Lãnh Tiêu nhíu lại, anh hôn lên gò má của cô, dùng cách này để giảm bớt khát vọng của bản thân "Em sợ anh không vui sao? Hả?"

"Anh yêu Từ Nhược như vậy, nhưng Từ Nhược lại muốn. Kết hôn với người khác. Nhất định anh sẽ đau lòng." Nước mắt của Thanh Thần tiếp tục chảy xuống, cô cảm thấy bản thân sắp bị hành hạ đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Đau thương

Edit: Shinbi

Lông mày của Mạc Lãnh Tiêu nhíu lại, anh hôn lên gò má của cô, dùng cách này để giảm bớt khát vọng của bản thân: "Em sợ tôi không vui sao? Hả?"

"Anh yêu Từ Nhược như vậy, nhưng Từ Nhược lại muốn. Kết hôn với người khác. nhất định anh sẽ đau lòng." Nước mắt của Thanh Thần không ngừng rơi xuống, cô cảm thấy mình sắp bị hành hạ đến chết.

Tâm giống như bị kim đâm, đôi mắt đen chăm chú nhìn khuôn mặt khổ sở của cô, giữa hai lông mày của Mạc Lãnh Tiêu lưu lại nhàn nhạt đau thương.

Cô bé này tự nhiên lại ngốc như vậy.

"Em...em nghĩ, sẽ nhìn thấy anh đau lòng." Khẽ cắn vai anh, Thanh Thần lo lắng di chuyển thân thể, trên trán đã sớm chảy đầy mồ hôi, giọng nói cũng càng ngày càng gấp gáp: "Không muốn nhìn thấy. Anh không vui."

"Tại sao?" Giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu vững vàng dễ nghe, nhưng chỉ có anh biết, giờ phút này trong lòng anh đã sớm không cách nào bình tĩnh.

"Bởi vì. Em thương anh. Hy vọng anh hạnh phúc."

Trên mặt Thanh Thần hiện lên vẻ thỏa mãn, hạnh phúc, đứng mặc kệ sự khó chịu của cô, cô chỉ cần anh vui vẻ là đủ rồi.

Ai bảo cô lại yêu anh?

"Thương anh nhưng lại muốn rời đi?" Ôm cô thật chặt vào lòng, Mạc Lãnh Tiêu không hiểu logic của cô nhưng lại yêu thương từng câu từng chữ của cô.

"Anh không thương tôi." Khóe miệng cười khổ, Thanh Thần thở dài: "Anh yêu Từ Nhược. Em không muốn Từ Nhược hiểu lầm anh. Không muốn anh mất đi Từ Nhược."

"Ngủ đi." Thấp giọng mắng, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu hiện lên sự dịu dàng như nước mà cô chưa từng thấy qua: "Mộ Thanh Thần, cô gái ngốc này, anh nói em biết anh không thương em sao? Hả?"

Cô gái này luôn thích tự cho là đúng, tự mình khẳng định.

Thật đáng chết.

"Anh yêu Từ." Lời vẫn chưa nói ra liền bị người đàn ông bá đạo đoạt lấy cánh môi.

Kim nén khát vọng đã lâu, rốt cuộc vào giờ phút này, toàn bộ bộc phát.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

"Lãnh."

Trong phòng tắm, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, giọng nói mềm mại động lòng người mơ hồ mang theo sự ghen ngào.

Lưng cô chống trên gạch men sứ ướt nhẹp, sức lực ở eo của Mạc Lãnh Tiêu không ngừng động đậy, mạnh mẽ đâm chọc vào, đôi môi mỏng ngậm môi của cô, bá đạo ra lệnh: "Ngoan, tiếp tục gọi tên của tôi."

Cô ngửa đầu, hai cánh tay mảnh khảnh vòng quanh vai anh, nước mắt vẫn chưa dừng lại: "Lãnh. Đừng. Không cần."

Thanh Thần hoàn toàn phục tùng anh, âm thanh mềm mại làm lay động lòng người.

Mạc Lãnh Tiêu một lần lại một lần mãnh liệt ra vào, giọng nói của cô, xúc cảm của cô cũng làm cho anh điên cuồng: “Tôi muốn.”

Cho là anh sẽ buông tha cho cô sao? Đừng mơ tưởng, buổi tối của bọn họ còn rất dài.

Ôm thân thể mềm mại của cô rời khỏi phòng tắm, không để ý trên người hai người đều ướt, Mạc Lãnh Tiêu dịu dàng đặt cô ở trên giường rộng lớn.

Thân thể cao lớn nhưng nhất định không rời khỏi cô, nằm trên người cô tiếp tục mạnh mẽ ra vào.

Đôi tay nhỏ bé nắm cái mền, cả người Thanh Thần không ngừng đơng đưa theo anh.

Càng ngày càng va chạm mãnh liệt, không cách nào đè nén sức lực, làm cho Thanh Thần khổ sở lắc đầu, cô có cảm giác mình giống như sắp chết rồi, tuyệt nhiên không chịu nổi sự đòi hỏi nhiều hơn.

“Đừng. Được, mệt mỏi. Em.”

Lời nói không thành câu, Thanh Thần không ngừng hô hấp, không ngừng rơi nước mắt, lại không ngăn cản được người đàn ông thô lỗ.

Bàn tay siết chặt lấy eo thon của cô, anh thích xem bộ dạng không biết làm sao của cô ở dưới thân mình, mà động tác của cô có chút muốn chạy trốn nhưng lại đối lấy sự đòi hỏi kịch liệt hơn của Mạc Lãnh Tiêu: “Hur, cô bé cùng tôi, em có thể làm được.”

Biết rõ cô không thể chịu đựng sự vui sướng nhiều hơn nữa, thế nhưng anh lại không bỏ qua cho cô, lồng ngực dán chặt vào lưng cô, bàn tay yêu thương chạm vào da thịt nhẵn nhụi của cô, không có một chút kiềm chế mà ra vào.

Đòi hỏi quá nhiều làm cho Thanh Thần không thể chống đỡ được, hàm răng khê cắn tóc đen, cuối cùng không chịu được sự cuồng dã mà hôn mê bất tỉnh.

Ngẩng đầu, tiếng gầm nhẹ từ đôi môi mỏng của Mạc Lãnh Tiêu bật ra, vòng quanh hình người đã sớm không còn tri giác thật chặt, cuối cùng ban đêm tại đây, anh đã tìm được sự thỏa mãn.

Nụ hôn êm ái đặt lên trán của Thanh Thần, đôi mắt đen không chớp chăm chú nhìn dung nhan điềm tĩnh của cô: “Cô bé, em là của tôi. Cả đời em chỉ được phép yêu tôi.”

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Không biết mình ngủ bao lâu, cuối cùng trên giường lớn, lông mày thanh tú của Mộ Thanh Thần giật giật.

Ách. Đầu của cô.

Thanh Thần khổ sở than nhẹ, giờ tay che cái trán, cảm thấy đầu như có thiên quân vạn mã đang chạy băng băng, đau không chịu nổi.

Cô, là như thế nào?

Đầu đau như vậy. Ách, nghĩ tới ngày hôm qua, là sinh nhật Linh Linh, trong bữa tiệc sinh nhật của cô ấy, cô uống rượu, hơn nữa còn say.

Cô uống quá nhiều sao?

Cảm giác say rượu thật sự rất khó chịu.

Thanh Thần nhăn mặt, thân thể chuyển động: “Ừ.”

Tại sao say rượu không chỉ nhức đầu mà ngay cả thân thể cũng bị đau, hơn nữa, rất đau giống như bị xe tải lớn đè nát churóng ngại vật.

Hơn nữa, cảm giác như thế, hình như có chút quen thuộc.

Chân mày nhíu chặt hơn, Thanh Thần nhắm hai mắt, tay vô thức sờ loạn trên đầu giường.

“Đã tỉnh rồi à?” Âm thanh khàn khàn kêu gọi vang lên bên tai cô.

“Ừ.” Vốn là giọng thanh thúy nhưng cũng có chút khàn khàn.

Ách. Đợi chút, mới vừa rồi, là ai đang nói chuyện với cô?

Thanh Thần sững sờ, đang nhắm mắt lập tức mở ra, ánh mắt lơ mơ chống lại gương mặt quen thuộc, mà chủ nhân của gương mặt tuấn tú đang cười như không nhìn cô.

Mắt cô mở to, mới vừa rồi tầm mắt còn mờ mờ lung lung, nhất thời rõ ràng.

Gương mặt đó, là thật.

“Choáng rồi?” Bàn tay của Mạc Lãnh Tiêu nắm lấy gương mặt, nằm nghiêng, hiếm khi thấy tâm tình của anh tốt như vậy chào hỏi cô.

Thanh Thần nháy mắt, trong lòng có dự cảm không tốt, cô từ từ rũ mắt xuống, nhìn Mạc Lãnh Tiêu ** lồng ngực, sau đó nhìn cô.

Trên da thịt trắng như tuyết, tất cả đều là từng điểm từng điểm hồng hồng, mà sự đau đớn giữa hai đùi càng làm cho lòng cô run rẩy.

“

“A.” Không phải cô đang nằm mơ sao?

Người trước mắt, thật sự là anh, là Mạc Lãnh Tiêu mà cô luôn mong nhớ sao?

Anh và cô, anh và cô đã. Nhưng thế nào cô lại không nhớ được, anh cùng cô cái gì kia lúc nào

Ông trời! Đầu của cô thật là đau!

Thanh Thần ôm đầu than nhẹ, vốn không để ý rõ mọi chuyện trước mắt.

“Kêu đủ chưa?”

Không nghĩ tới, mãi mới chờ được đến lúc cô bé này tỉnh dậy, lại gặp vẻ mặt như gặp quỷ của cô, cô, rốt cuộc là ý gì?

Kết?

Giọng nói trầm thấp lại không vui làm cho Thanh Thần khôi phục tinh thần, mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú trước mắt tằm làm cô đau lòng.

Vì sao lúc này, cô cảm thấy trường hợp như vậy, giống như đã từng xảy ra?

Nhìn Mạc Lãnh Tiêu, gương mặt tuần tú của anh cùng khuôn mặt của người đàn ông xa lạ trong đêm tối hợp lại, hô hấp của Thanh Thần cứng lại, cả người đều ngây ngốc.

“Đang suy nghĩ gì?” Bàn tay yêu thương chạm vào gò má trắng nõn của cô, anh thích làm điều này vì anh thích đụng vào đôi gò má nhàn nhạt phấn hồng.

“Em.” Mím môi, Thanh Thần có cảm giác là cô sắp không nói chuyện được.

Không phải ảo tưởng quá một vạn lần được gặp lại anh lần nữa sao? Nhưng thế nào cô cũng không nghĩ đến, bọn họ lại lần nữa bắt đầu với bộ dáng này.

“Em đang nghĩ đến người đàn ông khác.”

Con người trong suốt nghi ngờ, đến bây giờ cũng không thoát khỏi ánh mắt của anh, Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn cô, đem vẻ mặt hoang mang sợ hãi của cô thu vào trong đó.

“Không, không phải.” Nóng lòng muốn giải thích, Thanh Thần lại gặp khó khăn, chỉ có thể nhìn chỗ khác, vì cô không biết mình phải giải thích cho anh như thế nào.

Chẳng lẽ nói cho anh biết, mình cảm thấy anh và người đàn ông chiếm lấy cơ thể cô rất giống nhau sao?

Mặc dù anh chưa hề hỏi cô chuyện trước kia, nhưng cô biết, anh không để ý thân thể cô thanh bạch hay không, chỉ vì anh không quan tâm cô.

Có phải cô cũng không cần thiết giải thích với anh cái gì đúng không?

“Vậy là cái gì?” Suy tư nhìn chăm chăm vào mặt cô, Mạc Lãnh Tiêu lấy tay nâng cằm của cô lên làm cho cô nhìn vào mắt anh: “Tôi và người đàn ông trước kia, kỹ thuật nào tốt hơn? Há?”

“Anh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn, vì bị anh hỏi, bỗng chốc tái nhợt, đôi môi hồng mơ hồ run rẩy, Thanh Thần cảm thấy tim của mình đã bị người ta lấy đi.

Thế nhưng anh lại hỏi cô vấn đề như vậy.

Chẳng lẽ trong mắt hắn, cô chính là như vậy, người con gái ai cũng có thể lấy làm chồng sao?

Nở nụ cười khổ sở ở khóe miệng, cô nhớ nhưng, anh không hiểu, nếu không phải vì cô mà đến, vì sao anh còn phải.

“Em biết rõ, em không trong sạch như Tử Nhục.” Tự cười giễu, Thanh Thần ngăn nước mắt của mình, lại không ngăn được tim mình vỡ nát: “Nhưng em không biết anh quan tâm chuyện của em cùng người đàn ông khác.”

“” Nói móc chế giễu làm cho hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống, thân thể cũng cứng ngắc mấy phần.

Cánh tay dài ôm lấy thân thể run lẩy bẩy của cô vào trong ngực, cảm chống ở đỉnh đầu của cô, anh nhắm mắt, hạ thấp giọng nói: “Cô bé nói cho tôi biết, thân thể còn đau phải không?”

Tối hôm qua, anh hơi không khống chế được, tựa như nỗi điên cuồng cô cả đêm.

Cô mệt muốn chết rồi.

Bất chợt dịu dàng làm cho Thanh Thần kinh ngạc, nhưng chỉ qua một giây, đau thương lại lần nữa đánh tới.

Đôi tay nhỏ bé có chút kháng cự chống trên lồng ngực của anh, vốn là khống chế được nước mắt rất tốt nhưng ngay lúc đó lại tràn mi.

“Xin anh đừng như vậy.” Nước mắt rơi rất nhanh, thân thể run rẩy kịch liệt: “Lãnh, em xin anh. Xin anh đừng . . . dịu dàng với em như thế. . . .”

Cô có thể chịu đựng được sự lãnh khốc của anh, có thể chịu đựng được sự châm chọc của anh, có thể chịu đựng được sự thương hại của anh, nhưng có không cách nào kháng cự lại sự dịu dàng của anh.

Cô rất sợ, mỗi một lần dịu dàng, sau này nỗi đau cũng cực kỳ lớn, nỗi đau cũng sẽ làm cho cô đau đến không muốn sống.

Cô không...không nên như vậy.

Lòng của Mạc Lãnh Tiêu hơi đau, con người đen trong suốt đông đầy thương yêu.

Thanh Thần không dám nhìn, chỉ nhắm hai mắt, sợ hãi đẩy anh: “Lãnh, xin anh đừng như vậy, đừng đụng vào em.”

Thân thể nhanh chóng lui về phía sau, Thanh Thần chỉ muốn cách xa, khó chịu không dám nhìn người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Không liên quan tới cô

Edit: Mon Miêu

Lòng của Mạc Lãnh Tiêu hơi đau, con người màu đen của anh tràn đầy thương tiếc.

Thanh Thần không dám nhìn, cô nhắm hai mắt lại, sợ hãi từ chối anh: “Lãnh, cầu xin anh, đừng như vậy, đừng chạm vào em.”

Thân thể của cô nhanh chóng lui về phía sau, Thanh Thần chỉ muốn rời xa người mà cô không nên gặp lại, cách xa người đàn ông khó chịu này một chút.

Bởi vì hốt hoảng, Thanh Thần hoàn toàn không phát hiện động tác của cô hơi quá, không cẩn thận kéo cái mền đang đắp trên người Mạc Lãnh Tiêu xuống.

Khi ánh mắt của cô nhìn xuống, thân thể của anh hoàn mỹ giống như một tác phẩm nghệ thuật, khiến cho cô sững sốt. Khuôn mặt của cô vốn đang tràn đầy đau đớn, trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ ửng.

Vai rộng, ngực rộng, eo hẹp, da màu đồng. Ông trời. Chuyện này, chuyện này.

Sau khi cô say rượu, đầu cô vốn đang choáng váng, Mạc Lãnh Tiêu xuất hiện khiến cho cô vừa vui vừa sợ, bây giờ cô lại công khai nhìn thấy thân thể của anh như vậy, Thanh Thần giống như là bị sét đánh trúng, không biết bản thân nên làm gì mới đúng.

Cô ngượng ngùng, ánh mắt lấy lòng nhìn người đàn ông trên giường, thân thể cô nghiêng về phía sau, Mạc Lãnh Tiêu tà mị cười, trong mắt anh lóe ra sự tự tin của một người đàn ông: “Cô bé, tất cả những gì mà hồi nãy em nhìn thấy, em có hài lòng không?”

“” Thanh Thần ngây ngốc, sững sờ tại chỗ, cô không nói gì, thậm chí quên cả khóc, nhìn ánh mắt trêu chọc của anh, gương mặt đẹp của cô lại đỏ lên, cô nhanh chóng ném chăn qua cho anh, vội vàng giải thích: “Anh...Anh nói bậy, em...Em không có nhìn thấy thứ gì của anh hết.”

Cô bấu môi, tức giận, mỗi lần ở trước mặt anh, cô sẽ biến thành người khác. Có phải lúc đầu thì anh bày ra một bộ dáng thành thật, sau đó cô sẽ bị anh đùa giỡn ở trong lòng bàn tay hay không?

Sau lưng cô truyền tới một trận lạnh lẽo, Thanh Thần nhìn vào mắt của anh, từ trong tròng mắt đen của anh, cô thấy thân hình trần trụi của mình.
Hức, trần trụi.

Ông trời, cô ném chăn cho anh, vậy còn cô?

Đôi tay cô nhanh chóng ôm chèo ở trước ngực, ngọn lửa trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu khiến cho cô bối rối, giọng nói không ngừng run: “Anh...Anh đừng nhìn nữa.”

“Xấu hổ cái gì? Toàn thân em từ trên xuống dưới, có chỗ nào anh chưa từng xem qua? Chưa từng sờ qua?” Phản ứng của cô khiến anh vui vẻ, anh không thể không thừa nhận, anh thích xem dáng vẻ mơ hồ dễ thương của cô hơn dáng vẻ khốc khiến cho người ta đau lòng.

“Anh.” Nhìn dáng vẻ tràn đầy gian manh của Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần đành phải nhận thua, cô ngồi xổm xuống, vội vàng nhặt quần áo của mình lên, thà cô chạy đi, chứ cô không muốn ở trong này với anh.

Suy nghĩ của cô, hoàn toàn không có thoát khỏi ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu, anh không quan tâm toàn thân mình **, thân thể cao lớn của anh bỗng nhiên đứng lên từ trên giường.

Chỉ trong chớp mắt, người đàn ông mới vừa rồi còn ở trên giường, giờ đã di chuyển đến cạnh cửa, vô cùng kiên cường chặn lại đường chạy trốn của Thanh Thần.

Đôi tay anh ôm ngực, mặc dù anh không mặc gì, nhưng điều đó lại không ảnh hưởng một chút nào đến sự cao quý và tao nhã của anh: “Cô bé, em là vợ chưa cưới của anh, anh chạm vào em là chuyện đương nhiên.”

Thân thể của cô không ngừng lui về phía sau, Thanh Thần mím môi, không ngừng lắc đầu, sự hoảng hốt liên tục dâng lên, cô thật không hiểu nổi Mạc Lãnh Tiêu, không hiểu tại sao anh lại xuất hiện, cô chỉ sợ, sợ chính mình sẽ phải nhận lấy sự đau đớn từ anh một lần nữa.

“Em cho là. Chúng ta đã kết thúc.” Qua một thời gian dài như vậy, anh không xuất hiện, cô cho rằng, cuộc nói chuyện lần trước chính là kết thúc cuối cùng của cô và anh.

Nhưng anh xuất hiện, cô nhớ anh, nhớ đến sắp phát điên.

Cô vui mừng, nhưng cô cũng sợ. Thanh Thần không ngừng hít sâu, cô gắng chống lại sự dao động ở trong lòng, để cho giọng nói của bản thân cô cùng bình tĩnh: “Em không biết, anh...Anh sẽ đến.”

Sự lo lắng, sự chống cự của cô đều bị Mạc Lãnh Tiêu thu hết vào trong mắt, anh không biết rõ mùi vị đang ở trong lòng của anh được gọi là gì, dù sao thì khi nhìn thấy bộ dáng này của cô, tâm trạng của anh không tốt như hồi nãy.

Anh bước chân đi về phía trước, nhìn cô liên tục lùi về phía sau, anh từng bước ép sát, cho tới khi thân thể của cô bị kẹp ở giữa anh và tủ quần áo, anh mới nhẹ nhàng mở miệng: “Kết thúc sao?”

Bàn tay anh dịu dàng vuốt mặt cô, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp mà êm tai: “Cô bé, anh nói rồi, hai chúng ta vĩnh viễn sẽ không kết thúc.”

Hơi nóng tràn lên đôi mắt cô, trong lòng cô khóc, trong lòng cô đau, ai có thể hiểu được?

Khuôn mặt cô khẽ ngẩng lên, trong đôi mắt trong veo của cô chứa đầy thắc mắc: “Cho em biết lý do, được không?”

Anh không yêu cô, sẽ không yêu cô, vậy thì cần gì phải dây dưa đau khổ.

“Bởi vì anh không muốn kết thúc.” Bàn tay anh nắm chiếc cằm xinh đẹp của cô, Mạc Lãnh Tiêu cúi người tới bên tai cô, tuyên bố từng tiếng: “Anh không muốn em rời xa anh.”

Hơi thở nóng rực phả vào tai cô, khiến cho thân thể của cô không nhịn được run rẩy: “Là bởi vì cô ấy sao?”

Một lúc sau, Thanh Thần mới buồn bã hỏi ra thắc mắc trong lòng cô: “Bởi vì cô ấy kết hôn, cho nên anh mới đến tìm em.”

Vừa nói xong, cô lại hối hận, cô không muốn, không muốn cho anh thấy rõ ràng là cô ghen.

Mạc Lãnh Tiêu không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt của cô, không chớp mắt.

Ánh mắt chăm chú này, khiến Thanh Thần sợ, tay nhỏ bé của cô lo lắng nắm lại, hàm răng bắt gặp cắn lên cánh môi.

“Mạc.”

Anh im lặng như vậy, khiến cho cô sợ hãi, cô suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Nhưng lời còn chưa nói hết, người đàn ông vốn đang nhìn chăm chăm cô, đột nhiên cúi người, môi mỏng của anh bao phủ cánh môi của cô, chặn lại lời cô muốn nói.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh thăm dò vào trong miệng thơm mùi đàn hương của cô, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy cô, hôn cô nồng nhiệt.

Qua một lúc sau, anh còn chưa có ý định buông môi của cô ra, mà Thanh Thần đã xui lơ ở trong lòng anh từ lâu, đôi mắt cô phủ đầy sương mù, thờ hờn, hai má của cô phủ một tầng hồng nhạt.

Anh cười mê hoặc lạnh lùng, hôn lên trán cô: “Cô bé, anh tới đây, không liên quan đến ai hết.”

Từ trước đến nay, anh luôn không muốn giải thích bất cứ chuyện gì, nhưng vì cô, anh lại phá lệ.

Cái gì?

Thanh Thần mơ màng nghe được lời nói của anh, lông mày của cô khẽ nhú lên, ý của anh là, anh không phải vì Từ Nhược kết hôn mới tìm đến cô sao?

Vậy anh.

“Chúng ta nghỉ ngơi hai ngày, ngày mai, chúng ta đến đảo Bali.”

Giọng anh trầm thấp, ở trong lòng của cô dao động lần nữa, Thanh Thần ngẩng đầu lên từ trong ngực của anh, đôi mắt to của cô nhìn thẳng vào anh: “Anh. Em không hiểu.”

Ngón tay thon dài của anh vuốt gò má trắng mịn của cô, trong mắt của Mạc lãnh Tiêu chứa đựng bí hiểm mà cô không thể hiểu nổi: “Em không cần phải hiểu, ngoan ngoãn đợi ở bên anh, được không?”

“Nhưng.” Cô không yên tâm, bởi vì cô có quá nhiều nghi vấn.

“Không có nhưng gì hết.” Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn ở trên thân thể xinh đẹp của cô, trong mắt anh chứa đựng ánh lửa khiến cho cô hoảng sợ mãnh liệt: “Em là vợ chưa cưới của anh, trách nhiệm của em, chính là thỏa mãn anh.”

“”

Lời nói thẳng thừng, gian ác của anh dọa cô sợ, nhưng Mạc Lãnh Tiêu hoàn toàn không muốn giải thích nữa, anh chỉ muốn hưởng thụ bữa tiệc lớn ngon miệng trước mặt thật tốt.

Cô dựa lưng vào tủ quần áo, cả người cô không một vật che thân, dễ dàng để cho người đàn ông này đòi lấy.

Anh vùi đầu vào ngực cô, kịch liệt càn rỡ, chân của cô bị Mạc Lãnh Tiêu ép buộc gác ở trên eo anh, ngón tay không ngừng tìm kiếm nơi tốt đẹp giữa hai chân cô.

“Lãnh. Đừng như vậy.” Động tác mạnh dạn của anh khiến Thanh Thần sợ, tay nhỏ bé của cô chống cự, đẩy bờ vai của anh ra, cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, anh không thể như vậy được.

“Cô bé, đừng chỉ vào lúc này, mới gọi anh là ‘Lãnh’.” Anh khẽ ngẩng đầu lên, trên gương mặt đẹp trai của anh lộ ra một chút vui vẻ: “Nếu không, anh sẽ cho là em kêu tên anh, em muốn ám hiệu cho anh nên làm như vậy với em.”

“Em không có. Ừm.” Thanh Thần cắn môi, cô liệu mình chịu đựng cảm giác xa lạ kia, ánh mắt cô lóe lên, nhìn về mặt tà ác của người đàn ông này: “Đừng.”

Mạc Lãnh Tiêu thấy bộ dáng vừa xấu hổ vừa tức giận của cô, anh cười trầm thấp, vùi đầu, nhẹ nhàng cắn cái cổ trắng như tuyết của cô: “Cô bé, anh muốn em sinh con cho anh.”

Anh dùng môi phác họa đường cong hoàn mỹ của cô, giọng nói của anh mê người giống như ác ma.

Cái gì?

Anh muốn cô sinh con cho anh?

Đôi mắt to của cô mê mẩn, cô khẽ nheo lại, nhưng cô không có cách nào suy nghĩ chuyện khác.

Ngón tay anh liên tục ra vào ở giữa hai chân cô, khiến cho thân thể yếu ớt của cô không chịu được, cô chỉ có thể dựa vào người của anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

“Trả lời anh.” Mạc Lãnh Tiêu không vừa lòng với sự im lặng của cô, anh phải nghe chính miệng cô nói đáp án cho anh biết: “Nói, em bằng lòng sinh con cho anh.”

Cô cần môi, trong mắt của người đàn ông trước mặt tràn đầy nghiêm túc, khiến cho lồng ngực cô trong lúc nhất thời tràn đầy dòng nước ấm áp, cô khẽ gật đầu, giọng nói của cô nỉ non: “Em đồng ý sinh con của chúng ta.”

Cô thật sự bằng lòng, luôn luôn ở bên cạnh anh, chẳng qua, cô chỉ sợ anh không thích.

“Bây giờ mới ngoan.” Mạc Lãnh Tiêu thấy cô chịu khuất phục, môi mỏng của anh cong lên, anh ra lệnh giống như một vị vua: “Mở hai chân ra.”

Khí chất của cô thật thanh thuần ngọt ngào, nhưng giọng nói và thân thể của cô lại quyến rũ mê người.

Hai mặt khác biệt này khiến cho Thanh Thần càng thêm mê người, mỗi lần chạm vào cô, anh lại càng nghiện thân thể cô, cô giống như độc dược, khiến cho người ta — dính chặt, không có cách nào thoát ra được.

“Đừng.” Lời nói lộ liễu của anh khiến Thanh Thần sững sờ, cô không kịp lên tiếng cự tuyệt # đã che giấu #

“Ừm.” Tiếng rên rỉ mềm mại thoáng chốc đã phát ra từ trong miệng của cô, mặt Thanh Thần đỏ lên, cô vội vàng cắn mu bàn tay, mắt cô kinh ngạc nhìn gương mặt đẹp trai trước mắt.

Mạc Lãnh Tiêu không cho cô thời gian thích ứng, anh ác liệt di chuyển eo hẹp, dùng sức tiến sâu vào trong cô: “Không cho em chịu đựng, anh muốn nghe giọng nói của em.”

Anh bá đạo kéo tay của cô ra, thân thể cao lớn của anh dính chặt chẽ vào thân thể cô, anh dùng lửa nóng trên người mình xua đuổi sự lạnh lẽo trên người cô: “Ng ngoan, anh thích nghe giọng nói của em.”

đã che giấu

“A.” Đây # đã che giấu #

Vùi đầu vào trong ngực của anh, Thanh Thần nhắm hai mắt lại, chặt vật thờ hờn hờn, chỉ có thể vừa suy yếu vừa cố gắng hết sức tiếp nhận anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chuyến đi Bali

Edit: Shinbi

Vùi đầu vào trên ngực của anh, Thanh Thần từ từ nhắm hai mắt lại, thờ hờn hờn, có chút chặt vật, chỉ có thể vừa suy yếu vừa cố hết sức tiếp nhận anh.

“Lãnh, chậm một chút.”

Vận động quá mức kịch liệt, khiến đầu của Thanh Thần choáng váng, giọng nói nghẹn ngào.

“Tôi không chậm lại được.” Quyết không chịu buông tha cho cô, mỗi lần Mạc Lãnh Tiêu ra vào đều tăng thêm lực, tốc độ cũng ngày càng nhanh.

Thân thể tiếp nhận từng đợt sóng kích tình mãnh liệt đánh úp tới, cô mệt mỏi ngất xỉu nằm trong ngực của Mạc Lãnh Tiêu.

Đôi môi mỏng, âu yếm hôn nhẹ lên cánh môi mềm mại của cô, nhìn người con gái yếu đuối trong ngực, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu khẽ nhếch lên một nụ cười đầy hài lòng, động tác ở hạ thân cũng dần dịu dàng lại: “Cô bé, tôi nhớ em”

—————Tuyển phân cách của cô nàng Mèo—————

Đảo Bali, nơi Mộ Thanh Thần luôn khao khát được đi đến, Mạc Lãnh Tiêu thực sự đã đưa cô tới đây

Ở đây rất đẹp, Thanh Thần cảm thấy cứ như là thiên đường cuối cùng chốn nhân gian vậy, vô cùng lãng mạn, vô cùng xinh đẹp, như thể những điều tốt đẹp ấy chỉ dành riêng cho nơi này.

Thật là yên tĩnh, Thanh Thần lẳng lặng nhắm mắt lại, không khí nơi này tràn ngập hương vị lãng mạn.

“Em thực sự thích nơi này?” Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của cô gái nhỏ bé bên cạnh, đôi mắt lạnh lùng của Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua chút kinh ngạc.

Từ trước đến nay, anh đều nghĩ rằng phụ nữ sẽ thích tiền bạc, kim cương, châu báu. Nhưng hình như cô bé này có chút khác biệt, phải nói, cô có thể dễ dàng hài lòng hơn những người phụ nữ khác, hay nói cách khác, cô là người phụ nữ dễ thỏa mãn.

Hé mở mí mắt, chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh, mặt Thanh Thần hơi ửng đỏ, hàng mi dài cụp xuống: “Nơi này rất đẹp, không phải sao?”

“Nếu em thích, chúng ta có thể đến đây thường xuyên.”

Im lặng một lát, Mạc Lãnh Tiêu hướng tầm mắt về phía trước, nơi này rất yên tĩnh, dùng để thanh tịnh tâm hồn cũng không phải là một ý tồi.

Thanh Thần chỉ mỉm cười, không trả lời. Bởi vì cô biết, niềm hạnh phúc như vậy, đều sẽ không dài lâu, còn có lần tiếp theo nữa hay không, cô thật sự không dám nghĩ tới.

Lãnh, anh biết không, thật ra chỉ cần có anh ở bên cạnh, thậm chí là không đi đâu cả, Thanh Thần đều cảm thấy hạnh phúc.

Nếu không có anh, cho dù đến thiên đường, cũng chỉ là nơi cô quạnh không bóng người.

“Đói bụng không? Chúng ta đi ăn cái gì đi.”

Đã lâu không mang phụ nữ đi du lịch rồi, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy mình có chút già đi, giống như không biết nên ở cùng với cô như thế nào, thì cô mới có thể vui vẻ.

“Được.” Gật đầu, từ trước đến giờ Thanh Thần đều rất nghe lời của anh.

“Chúng ta đi chợ đêm.”

Âm thanh vẫn lạnh lùng, giống như phong cách trước kia của anh, nhưng tiếng nói truyền đến nơi này, lại làm cho Thanh Thần sợ hãi.

Chợ đêm? Quán ăn nhỏ? Ách, cô không nghe lắm chứ?

“Thế nào?” Nhìn cô đứng ngây tại chỗ, Mạc Lãnh Tiêu cau mày: “Không muốn đi?”

“Không phải...” Nhanh chóng lắc đầu, Thanh Thần nhanh chóng đi theo: “Em chỉ cảm thấy anh sẽ không thích nơi này.”

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, chỉ yên lặng đi về phía trước.

Đúng vậy, vừa sinh ra, từ nhỏ anh đã ngâm thia vàng* mà lớn lên, những nơi giống như chợ đêm này, anh thật sự chưa từng đi qua.

*Ngâm thia vàng : ý chỉ những người sinh ra đã có cuộc sống sung sướng, chưa từng chịu khổ.

Chỉ là, anh không quên, tối ngày hôm qua, cô nghe được người khác nói đi chợ đêm ăn quà vặt thì trong mắt rất vui mừng.

Anh cho rằng cô sẽ mở miệng yêu cầu, nhưng đợi cả đêm, cô bé này vẫn không mở miệng nói với anh.

Trong lúc đó, giữa hai người chênh lệch mười ba tuổi.

Cô mới mười tám tuổi, chính là lúc thanh xuân mới vừa chớm nở, mà bản thân anh... đã không còn trẻ nữa, nhiều năm chém giết trên thương trường, tâm thái của anh, thậm chí còn già hơn những người cùng tuổi.

Nhìn cô bỏ qua sở thích mang giày Converse, quần áo thoải mái, mà là mặc đồ dạ hội mang giày cao gót để phù hợp với anh, anh có chút xúc động, cũng có chút kinh ngạc.

Cuối cùng thì nguyên nhân là gì, khiến cho cô bé tuổi còn nhỏ, có thể thân nhiên thay đổi nhiều như vậy?

Mộ Thanh Thần, tình yêu của em, rốt cuộc có thể đạt đến mức độ nào?

“Lãnh...” Thấy anh vẫn mặt lạnh đi phía trước, đôi tay nhỏ bé lôi kéo ống tay áo của anh, Thanh Thần có chút lo lắng mở miệng: “Anh cảm thấy khó chịu sao?”

“Mang giày cao gót đi bộ, không mệt sao?” Mạc Lãnh Tiêu thờ dãi, nhẹ nhàng nắm tay cô, không muốn nhìn thấy cô bị ngã ở chốn đông người.

Thanh Thần cảm thấy hơi đau, nhưng vẫn mỉm cười lắc đầu: “Không mệt, hơn nữa, vóc dáng của em lại không cao, mang giày cao một chút, cũng không tồi lắm.”

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, chỉ nhìn cô, mang cô lên lôi qua đám đông đi về phía trước.

Chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn của anh, Thanh Thần cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay của anh, trong lòng nhất thời vui vẻ.

Anh thật sự rất lạnh lùng, hơn nữa còn là người trầm mặc, mang theo cô đi tới đảo Bali nhưng anh thật sự rất ít nói.

Cảm giác kia giống như lúc ban đầu cô đi theo anh tới Hải Ninh, ở cùng với anh dưới một mái nhà, hoàn toàn không giống như ngày đó anh xuất hiện trong phòng của cô.

Có lẽ, Mạc Lãnh Tiêu vốn là người có tính cách đối lập nhau như vậy.

Lãnh khốc, tà mi, lạnh nhạt, bá đạo. Mỗi một kiểu đều hoàn toàn khác nhau, nhưng tất cả đều rất tự nhiên.

Thanh Thần cười ngây ngốc, cứ muốn mãi nắm tay anh như thế này, cùng nhau đi tiếp.

“Ăn cái này không?” Nhìn những cặp tình nhân ngồi đầy trong quán ăn, Mạc Lãnh Tiêu không biết lựa chọn của mình có đúng không.

“Được.” Nhẹ nhàng gạt đầu, Thanh Thần ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện với anh, không thể che giấu niềm vui sướng trên mặt: “Lãnh, có phải từ trước đến giờ anh chưa từng ăn loại đồ ăn ở những nơi như thế này phải không?”

“Ừ.” Anh lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn từng món ăn, rồi nhìn những cặp tình nhân liếc mắt đưa tình, đuôi lông mày bất động khẽ nhướng lên.

Nhìn thấy rõ tâm sự của anh, Thanh Thần mỉm môi: “Nếu anh không quen, hay là chúng ta.”

“Em thích nơi này không phải sao.” Mạc Lãnh Tiêu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trực tiếp cắt đứt lời cô: “Cô bé, mọi chuyện không cần phải chiều ý tôi.”

“Nhưng. Em không muốn anh không vui.”

Có lẽ anh muốn rời khỏi cái nơi ngột ngạt đó mới dẫn mình đến đây, dĩ nhiên, cô cũng hi vọng mình có thể giúp anh tạm thời quên đi mọi buồn phiền.

Ý nghĩ của cô không thoát khỏi cặp mắt của anh, bàn tay khẽ dùng sức, gương mặt Mạc Lãnh Tiêu bình thản, nhắc nhở lần nữa: “Cô bé, tôi nói lần cuối cùng, dẫn em tới nơi này, không liên quan đến bất cứ ai khác.”

Nhìn khuôn mặt không tin tưởng của cô, khiến Mạc Lãnh Tiêu thảm than thở: “Cô bé, tôi chợt phát hiện, so với em, tôi thật đã có chút già rồi.”

Đúng là già thật rồi, cách dỗ dành cho cô gái trẻ vui vẻ anh cũng không biết.

“Không già, không già chút nào.” Thanh Thần khàn trương lắc đầu, tuy anh hơn cô mười ba tuổi, nhưng trông dáng vẻ của anh như mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, nếu không nói ra, sẽ không ai tin là anh đã ba mươi một tuổi.

“Hon nữa, em rất thích chỗ này, rất gần với thiên nhiên, lại rất đẹp, ban đêm còn có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, quả thật rất lãng mạn.”

Tiếng nói mang theo sự vui vẻ, Thanh Thần thật sự thích như thế này.

“Ha ha.” Người đàn ông trước mặt khẽ cười, tiếng cười thật êm tai, thu hút ánh mắt của vô số người: “Cô bé, tôi không hiểu cái lãng mạn mà em nói, ngoan, kiếm ít đồ ăn đi.”

“Được.” Đảo thực đơn, Thanh Thần vừa nhìn thực đơn, vừa lẩm bẩm: “Chúng ta phải ăn nhanh một chút, sau đó nhanh rời khỏi đây.”

“Em không thích nơi này sao?” Cơ thể hơi khựng lại, anh muốn biết lý do cô nóng lòng muốn rời đi.

Thanh Thần nhăn mũi, nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ xung quanh Mạc Lãnh Tiêu: “Hừ, em không muốn có nhiều cô gái nhìn chằm chằm vào vị hôn phu của mình như vậy.”

Trong lòng bỗng chốc căng thẳng, ánh mắt lần giọng nói của cô đều làm anh rung động.

Vuốt nhẹ hai gò má của cô, Mạc Lãnh Tiêu cười vô cùng gian tà: “Chỉ cần em thỏa mãn tôi, tôi sẽ không đi tìm người phụ nữ khác.”

“.” Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ ửng lên, Thanh Thần giả vờ như không nghe thấy lời nói của anh, nhanh chóng giơ tay lên: “Nhân viên phục vụ. Bên này gọi món.”

“Ha ha.” Con ngươi màu đen ánh lên ý cười.

Mạc Lãnh Tiêu đã rất lâu không có cười lớn như vậy.

Đồ sắc lang, đồ bại hoại.

Trùng trùng nhìn Mạc Lãnh Tiêu cười sảng sặc, Thanh Thần nổi giận, người đàn ông này chính là cố ý. Ban đầu trưng khuôn mặt u buồn làm cho cô lo lắng, bây giờ lại. . . . ở chỗ đông người nói những lời đó.

Đáng ghét, rất đáng ghét.

Chỉ trong nháy mắt, Thanh Thần hạ quyết tâm, cô không để ý đến anh nữa.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Cơm nước xong, hai người rời khỏi quầy, mâu thuẫn lại xảy ra, lần này Thanh Thần giận dữ tính tiền, bỏ Mạc Lãnh Tiêu ở lại phía sau.

Mạc Lãnh Tiêu cũng không có ý kiến, chiều lòng cô, đi theo phía sau.

Chỉ là không nhìn được nên trêu chọc cô, không ngờ cô bé lại nổi giận, suốt bữa ăn, anh không nói chuyện, cô cũng không mở miệng nói chuyện.

A, đây là lần đầu tiên, anh rất muốn nhìn xem, có phải bộ dạng giận dữ của cô bé này rất đáng yêu hay không.

Mạc Lãnh Tiêu đi phía sau cô, chăm chú nhìn bóng lưng của cô.

Lưng của Thanh Thần thật sự rất thẳng, bước đi duyên dáng và xinh đẹp, đoàn người bên cạnh không nhìn được mà đưa mắt đặt lên người cô, đặc biệt là đàn ông.

Anh cũng chú ý tới ban đầu cô bước đi nhanh, rồi sau đó đi càng lúc càng chậm, anh nhìn chăm chăm đôi giày của cô.

Bình thường cô bé này quen mang giày Converse, làm sao có thể mang giày cao gót lâu được?

Để ý thấy cô đi hơi khập khiễng, nhưng vẫn bước bình đi về phía trước, vẫn cứ duy trì dáng đi tao nhã, giống như một công chúa kiêu hãnh, không cần giúp đỡ, cũng không lên tiếng.

Không nhìn ra, cô gái dịu dàng này có tính cách kiên cường như thế.

Thấy cô đi ngày càng chậm, nhìn xuống đôi giày của cô, Mạc Lãnh Tiêu thở dài, với tốc độ này, chỉ sợ đêm nay bọn họ phải ngủ đầu đường xó chợ.

Làm thế nào để che chở cô. Mặc dù anh rất muốn nhìn bộ dạng giận dữ của cô, nhưng anh cũng không muốn chân cô bị thương.

Nhưống mảy, Mạc Lãnh Tiêu bước đi nhanh hơn.

Thanh Thần dừng bước, lạnh nhạt nhìn chăm chăm người đàn ông đang chắn ngang trước mặt mình: “Anh làm gì vậy?”

Chân đau khiến sắc mặt cô không được tốt, nhưng cũng không cần anh giúp đỡ.

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, cởi áo khoác ra, khom người cột cái áo vào trên eo cô.

Động tác của anh làm cho Thanh Thần sửng sốt: “Anh muốn làm gì?”

Đang muốn kéo áo khoác của anh ra, thì nhìn thấy anh ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chiến tranh lạnh?

Mạc Lãnh Tiêu không lên tiếng, anh cởi áo khoác xuống, khom người cột vào eo cô.

Động tác của anh khiến Thanh Thần sửng sốt: “Anh muốn làm gì?”

Thanh Thần đưa tay ra, định gạt áo khoác của anh xuống, nhưng cô lại nhìn thấy anh đưa lưng về phía cô, ngồi xổm xuống.

“Anh.” Lần này cô thật sự ngỡ người.

“Lên đi.”

Hức, bộ dạng này của anh là muốn công cô sao?

Mặc dù, anh đã từng công cô, nhưng mà không giống như lần này.

Thanh Thần mím môi, mặc dù sự tức giận ban nãy đã mất đi, nhưng cô vẫn cao ngạo mở miệng: “Không cần anh phải bận tâm, em có thể tự đi được.”

“Em định để cho anh đi chung với em tới tận khuya, sau đó ngủ luôn ngoài đường sao?” Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô nổi giận, chẳng những anh không tức giận mà ngược lại, anh càng muốn trêu chọc cô, chỉ là từ trước đến giờ trên gương mặt đẹp trai lạnh lùng của anh, không biểu đạt quá nhiều suy nghĩ ở trong lòng.

Thanh Thần nghe được trong giọng nói của anh không kiên nhẫn, cô tức giận trừng anh, bộ dáng của hai người đã hấp dẫn sự chú ý của người đi đường, cho dù hai người không nói lời nào, nhưng cũng có rất nhiều người đứng lại xem trò vui.

Mạc Lãnh Tiêu không chịu được, nhắm mắt lại, cố ý hạ thấp giọng nói: “Mộ Thanh Thần, tính nhẫn nại của anh có hạn.”

Hừ, ý của anh là gì? Là cảnh cáo cô, khó khăn lắm anh mới có lòng tốt, cho nên, tốt nhất là cô phải thức thời một chút sao?

Thanh Thần cắn cánh môi, bụng đầy uất ức nhưng lại không tìm được chỗ trút giận.

Cô không có thói quen mang giày cao gót, nhưng hôm nay, cô đã mang đi mấy tiếng đồng hồ rồi.

Bây giờ, chân của cô nàng đúng là đau đến không thể đi được nữa, nếu anh đã muốn công cô, tại sao cô phải cự tuyệt? Có người công cô miễn phí, tại sao cô lại không cần?

Hơn nữa, là anh chọc cô tức giận, tại sao lại không cần anh công?

“Là tự anh muốn công em, chứ không phải là em đòi anh.” Nằm sấp lên lưng của anh, cô không quên ghé sát miệng vào tai anh tuyên bố.

Người đàn ông này thật sự rất xấu xa, một chút phong độ cũng không có, bây giờ cô muốn nói rõ với anh, nếu không, cô lại không biết anh sẽ hành hạ cô như thế nào.

“Đứng, đứng, là anh tự nguyện.” Lời nói tức giận của cô khiến cho khóe môi của anh nâng lên, anh công cô, không quan tâm người đi đường đang nhìn chằm chằm, từ từ đi về phía trước.

Thanh Thần nghe được ý cười trong giọng nói của anh, cô nhìn chằm chằm vào cái ót của anh, trong lòng cô liên tục dâng lên cảm giác buồn phiền.

Cô trầm mặt, buồn bực, cánh tay mảnh khảnh của cô ôm cổ của anh thật chặt, càng tức, cô lại càng dùng sức lớn hơn.

“Cô bé! Em muốn siết chết anh sao?” Sự tức giận của cô khiến cho lòng của anh thật tốt, cảm thấy cô không ngừng siết chặt cánh tay, Mạc Lãnh Tiêu cố ý nói quá lên.

“Anh đẹp trai mà, nếu là em thì em sẽ không làm chuyện ngốc nghếch như vậy ở trước mặt nhiều người thế này đâu!” Giọng nói của cô mặc dù còn buồn bã, nhưng sức lực trên cánh tay của cô đã thả lỏng.

“Cô bé, có phải là anh đối xử quá tốt với em, nên giờ em thích bị ăn đòn rồi hay không?” Mạc Lãnh Tiêu méo miệng, anh nguy hiểm cảnh cáo cô. Xem ra, tối nay anh phải làm cho cô tỉnh ngộ, để cho cô biết rõ vị trí của mình.

Thật ra thì, anh lại rất vui lòng dùng cách này để dạy dỗ cô.

“Anh.” Thân thể Thanh Thần căng thẳng, cô nhìn chằm chằm gương mặt đẹp đẽ của anh, đột nhiên cô cảm thấy bản thân thật sự muốn cắn anh một cái.

Cô nghiêng mặt, không muốn nói chuyện với anh nữa, đương nhiên là cô tức giận hờn dỗi.

Thấy anh không lên tiếng, Thanh Thần cũng im lặng.

Nhưng Mạc Lãnh Tiêu im lặng, cô lại thêm buồn bực. Người đàn ông này tại sao lại không thể giống như những người đàn ông khác? Thấy cô tức giận, anh cũng không la cô? Thật là!

Cô hừ nhẹ, buồn bã vùi mặt vào lưng anh.

Nhiệt độ trong người anh, cách một lớp áo sơ mi, truyền qua cô, trên khuôn mặt đẹp của cô hiện lên vẻ hạnh phúc nhàn nhạt.

Mặc dù, có nhiều lúc anh rất bá đạo, không nói lý lẽ, hơn nữa, anh là người rất tàn ác, nhưng. Anh cũng rất tỉ mỉ, rất dịu dàng.

Cô còn nhớ rõ, khoảng thời gian cô vừa tới Hải Ninh, ở trong biệt thự của anh, mặc dù anh rất ít khi đến gặp cô, nhưng anh luôn cho người chuẩn bị cho cô rất tốt, cho dù là những thứ cô đã nghĩ đến hay chưa từng nghĩ đến.

Nếu như anh không phải là một người tỉ mỉ, chắc chắn anh sẽ không thể phát hiện ra chân của cô đang đau, anh cũng sẽ không chủ động công cô trở về.

Mạc Lãnh Tiêu như vậy thật quá mức mê người, chắc chắn không có một ai có thể từ chối tình cảm dịu dàng này của anh.

Haizz. Có lẽ, đây chính là số kiếp của cô, Mạc Lãnh Tiêu nhất định là người có số kiếp đã định với cô.

Hơi thở trong mũi của cô, tất cả đều là mùi nam tính của anh, trộn lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt, là một loại chín chắn, mùi vị lạnh lùng, rất dễ chịu, rất khó quên.

Chỉ là, cho dù cô không thể nào bỏ được anh, nhưng cuối cùng anh cũng không thuộc về cô.

Thanh Thần yếu ớt thở dài, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bây giờ cô rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Thanh Thần nằm dựa vào lưng rắn chắc của Mạc Lãnh Tiêu, cô mặc kệ người đàn ông này đang đặt mình nằm trên chiếc giường lớn của phòng Tổng Thống.

Mông cô mới vừa chạm xuống giường, cô bỗng uất ức, nhanh chóng cởi đôi giày cao gót khó chịu này ra, cô không thêm suy nghĩ, cầm chiếc gối ở trên giường lên, đi ra ngoài cửa.

“Em định đi đâu?” Mạc Lãnh Tiêu không cản đường của cô, nhưng giọng nói lạnh lẽo của anh cũng đủ khiến cho cô dừng bước.

Thanh thần không quay đầu lại, cô phồng má, quyết định muốn giải tỏa hết sự bức bối của mình: “Em đi ra ghế sa lon ở ngoài kia ngủ.”

Anh cho rằng chỉ cần anh công cô thì cô sẽ cho qua mọi chuyện sao? Cô cũng không quên, lúc ăn cơm, người đàn ông này cười nhạo cô như thế nào.

Cô không nên ngủ chung một giường với anh, nếu không, cái miệng không biết giấu diếm này của anh, sẽ còn nói ra những lời kinh động lòng người.

Lông mày của Mạc Lãnh Tiêu hơi nhướng lên, anh tao nhã ngồi ở bên giường, buồn cười nhìn cô gái nhỏ đang giận dỗi: “Thế nào? Em định dùng chiến tranh lạnh đối phó anh sao?”

“Em không có.” Thanh Thần xoay người, trừng mắt liếc anh, cô dùng ánh mắt của mình nói cho anh biết, cô rất không vui, muốn anh thành thật một chút: “Dù sao, dù sao thì em cũng muốn đi ra bên ngoài ngủ!”

Hai tay anh vòng ở trước ngực, bây giờ, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy hai người bọn họ giống như là vợ chồng son giận dỗi, mà anh, lại vô cùng thích như vậy, ít nhất bây giờ cô vui vẻ thật lòng, coi như cô đang tức giận, trong con mắt xinh đẹp của cô, cũng chứa đựng ánh nắng mặt trời rực rỡ vốn dĩ thuộc về cô.

“Ý của em là, đêm nay, chiến trường của chúng ta sẽ ở trên ghế sa lon sao?” Khóe miệng anh khẽ nhếch, trên khuôn mặt của người đàn ông chứa đựng sự tà ác, con mắt của anh lóe ra ý lạnh, thấy rõ Thanh Thần đang run rẩy.

“Nói bậy.” Khuôn mặt của cô bị tức nghẹn đến đỏ bừng: “Anh.. Trong đầu anh toàn là những thứ đó. Em không có ý đó.”

“Trong đầu anh chứa cái gì làm sao em biết?” Bộ dáng của cô giống như cừ non sa vào bẫy của thợ săn, vô tội khiến cho người ta thương yêu, Mạc Lãnh Tiêu rất muốn ôm cô vào trong ngực, thương yêu cô thật tốt: “Ý của anh là gì?”

Thanh Thần gất gao ôm cái gối trong tay, từng câu từng chữ cảnh cáo anh: “Từ giờ trở đi, anh ngủ trên giường, em ngủ trên ghế sofa. Chúng ta. Không cho phép người này quấy rầy người kia!”

Cô đã rất nhân từ rồi, cô biết anh là cậu chủ lớn, anh dùng tiền để thuê khách sạn này, cô muốn trốn tránh anh, cô nhường lại giường cho anh, cô đi ngủ trên ghế sa lon còn không được sao?

“Như vậy mà không phải là chiến tranh lạnh sao?” Mạc Lãnh Tiêu chu miệng, ngón tay thon dài của anh chống ở cằm: “Nguyên nhân tức giận là vì anh chưa thỏa mãn em, nên em dùng cách này để uy hiếp anh sao?”

“Nào có!” Mặt cô đỏ ửng giống như trái cà chua, Thanh Thần hoảng sợ, giậm chân: “Em. Đây không phải là chiến tranh lạnh, chúng ta. Chúng ta, hazz, dù sao thì em cũng không nên ngủ chung với anh.”

“Em không sợ là em không thỏa mãn được anh, anh sẽ đi tìm người phụ nữ khác sao?” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh có một loại kích động muốn cắn cô một miếng: “Em phải biết, nam nhân ** rất khó không chế nha.”

“Anh. Lưu manh!” Đôi môi của cô không ngừng phát run, mặt của Thanh Thần hiện lên từng trận tái nhợt, người đàn ông này, tại sao có thể dễ dàng nói ra những lời như vậy?

“Lưu manh?” Mạc Lãnh Tiêu lười biếng lắc đầu một cái: “Cô bé, anh chỉ thành thực nói ra khát vọng của mình mà thôi, không giống như em, rõ ràng muốn anh, vậy mà không thừa nhận.”

“Mạc Lãnh Tiêu!” Lời của anh khiến cho cô hoàn toàn nóng nảy, cô hét to cả tên lẫn họ của anh.

“Ề hèm, lỗi tai của anh không bị điếc.” Cảm xúc của anh bình tĩnh, mặt anh bình thản nhìn phản ứng của cô.

“Em không muốn cái kia, anh...Anh không được nói lung tung!” Kích động muốn giết người của cô không ngừng dâng lên, trước giờ toàn là anh chưa thỏa mãn dục vọng mà, mỗi lần đều là anh quấy cô, chứ cô không nghĩ tới những thứ kia.

“Cái kia là cái gì?” Khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu khẽ giương lên, anh đứng dậy, tao nhã đi về phía cô gái đang giận dữ ngút trời, cho đến khi anh đứng trước người cô, anh mới cúi người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt đỏ ửng của cô: “Cô bé, đừng nói dối, hãy nói thật cho anh biết, em thật sự không

muốn anh sao? Thật sự không có khát vọng với anh sao?”

“Em Không có.” Thanh Thần nhìn khuôn mặt đẹp trai hơn người của anh gần trong gang tấc, cô không nhận được nuốt nước miếng, người đàn ông này, thật sự quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Quả thật, đẹp trai chính là một cái tội, anh khiến cho cô trở nên ngốc rồi.

“Nói láo.” Câu nói của Mạc Lãnh Tiêu rất chắc chắn, anh không do dự, ôm eo cô, vùi đầu vào vai của cô.

“Anh. Đừng dựa vào em gần như vậy.” Anh dựa gần vào Thanh thần khiến cô đề cao cảnh giác, bây giờ cô muốn đi ra ngoài ngủ, không để cho anh có cơ hội lay chuyển lòng của cô.

“Không thể được sao? Cô bé?” Hơi thở đậm chất nam tính của anh hòa lẫn với hơi thở của cô, khiến cho tim của cô đập mạnh liệt: “Nhưng anh thích ngửi mùi hương ở trên người em.”

Mát mẻ, tự nhiên, chứa đựng mùi thơm thuần khiết thuộc về riêng mình cô, cũng như lần đầu tiên anh ngửi được mùi hương mê người này của cô.

Khoảng cách quá gần khiến cho cô khản trương, cô nhìn thấy bản thân ở trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu. Cô thật sự rất sợ hãi mình sẽ bị đôi mắt sâu thẳm của anh hấp dẫn lần nữa, cô sợ sẽ bị kỹ năng mê hoặc thuần thực của anh làm cho cô quên cả tên họ của mình là gì.

Không được, không thể như vậy. Cô sẽ không cho anh cơ hội chê cười cô.

“Cái đó.” Ngón tay trắng mịn, thon dài của cô vươn ra, Thanh Thần muốn đẩy đầu của Mạc Lãnh Tiêu ra, không ngờ đầu anh đang dựa vào vai cô đột nhiên di chuyển vị trí, thuận thế, môi anh dán sát vào môi cô.

“Sao anh lại có thể” như vậy. Lời nói chống cự của cô còn chưa nói xong, thì giọng nói đã biến mất ở trong miệng của anh.

Mạc Lãnh Tiêu bá đạo che phủ môi hồng của cô, tàn nhẫn hôn cô, giống như lúc trước bọn họ hôn, anh giữ chặt ót của Thanh Thần, hôn cô mãnh liệt.

Nụ hôn mãnh liệt như vậy khiến cho cô có cảm giác an toàn rất lớn.

Bàn tay của Mạc Lãnh Tiêu ôm chặt lấy eo của Thanh Thần, không để cho cô té ngã.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ai cũng không thỏa hiệp

Edit: Shinbi

Anh lại hôn môi của cô, bá đạo tách cánh môi của cô ra, đưa lưỡi vào thăm dò, kiên định trêu đùa cô, mê hoặc cô, làm cho cô chỉ có thể bám vào anh, mặc anh tùy tiện đòi hỏi.

“Cô bé, em cũng muốn tôi đấy, có đúng không?” Ôm eo của cô, Mạc Lãnh Tiêu cắn vành tai cô, dùng giọng trầm thấp nói bên tai cô, mê hoặc cô.

“Không.” Vội vàng thở hổn hển, Thanh Thần khó chịu lắc đầu, không muốn hôn anh, mất đi lập trường của mình mà thỏa hiệp với anh.

Sự phủ nhận của cô không khiến Mạc Lãnh Tiêu tức giận, trong mắt thoáng qua một tia lấp lánh tà mị, đôi môi mỏng yêu thương di chuyển trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, từng khúc triết miên.

Bàn tay dọc theo eo nhỏ của cô từ từ hướng lên, thăm dò vào bên trong quần áo của cô, ngón tay tìm kiếm chạm nhẹ điểm mẫn cảm quen thuộc của cô, kêu gọi sự nhiệt tình của cô.

“Đừng, đừng như vậy.” Dòng điện vừa quen thuộc vừa xa lạ chạy dọc toàn thân Thanh Thần, thân thể mềm mại chỉ có thể vô lực tựa vào trong ngực Mạc Lãnh Tiêu, động đậy không yên, cọ xát lồng ngực rắn chắc của anh.

Con người đen lóe sáng vì dán chặt trên thân thể tuyệt mỹ, động tác của Mạc Lãnh Tiêu từ đầu đến cuối không chút hoang mang, không có nhàn nhã cùng lười biếng thường ngày.

đã che giấu # Hàm răng cắn chặt cánh môi: “Ừm. Không.”

Sao anh có thể như vậy?

Anh cứ nhiên lấy tay của mình. đựng vào. nơi đó. Ông trời.

Cách một lớp vải, ngón tay của Mạc Lãnh Tiêu như có như không đựng vào vùng dịu dàng của cô, cảm giác khó tả này dày vò ý chí của cô.

Đôi môi mỏng là lướt nơi vành tai của cô, Mạc Lãnh Tiêu nheo mắt, nhẹ giọng bật nói: “Cô bé nói cho tôi biết, cảm giác bây giờ là gì?”

“Ừm. , Lãnh, xin anh đừng như vậy.”

Anh cố ý, cố ý muốn hành hạ cô nên mới có thể trêu đùa cô, không cho cô nhiều hơn.

Nhưng thân thể của cô giống như vốn không không chế được, chỉ có thể thần phục được anh về về.

Cảm giác như vậy làm cho cô sắp bị mất phương hướng.

Thu ánh mắt trong trẻo ngày càng mê ly, hé mở môi hồng, không ngừng thở hổn hển, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, Mạc Lãnh Tiêu chợt thu tay về, đẩy thân thể của cô ra, cả người trong nháy mắt lui về phía sau hai bước.

“Lãnh.”

Thân thể lao đảo lui về phía sau, Thanh Thần khẽ nâng đầu lên, không hiểu nhìn anh, sao anh lại chợt đẩy cô ra?

“Cô bé.” Nở nụ cười gian manh, Mạc Lãnh Tiêu ưu nhã ngồi trở lại bên giường, hai chân thon dài chéo lại, ánh mắt lười biếng mà mê người: “Nếu như em cũng muốn tôi, khát vọng tôi thì tự mình đi tới.”

Cái gì?

Bên tai “ong” một tiếng, Thanh Thần tròn to hai mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông bình tĩnh tảo.

Anh để cho mình đi tới sao?

Ách!

Ông trời, anh cứ nhiên dùng cách này để nói với cô, cô muốn anh, cô cũng đang khát vọng anh.

Nếu như cô đi qua, thì đồng nghĩa với việc thừa nhận mình nói dối, thật sự của mình theo như lời hắn nói, muốn cùng cái kia cái gì.

Nếu như cô không qua, vậy anh sẽ không tiếp tục chuyện vừa rồi nữa.

Cái này, người đàn ông này, quả thực đáng ghét, đáng ghét muốn chết!

Bị anh khơi lên dục vọng, trong nháy mắt bị nộ khí áp đảo, gất gao cắn môi hồng, Thanh Thần nhanh chóng chiếc gối nằm trên sàn nhà nhặt lên, bỗng ném về người đàn ông kia: “Mạc! Lãnh! Tiêu, anh, đi, chết!”

Muốn cô thỏa hiệp, hừ, không có cửa đâu! Mộ Thanh Thần này rất có cốt khí!

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Sau ba ngày, Mộ Thanh Thần tự nói với mình, cùng Mạc Lãnh Tiêu chia giường mà ngủ, anh ngủ giường lớn, cô ngủ trên sofa.

Cũng may dù sao cũng là 'phòng cho tổng thống', ghế salon nằm ngủ cũng cực kỳ thoải mái.

Ban ngày, bọn họ vẫn như mấy ngày trước đây, xung quanh du ngoạn, chỉ là trên đường, mất đi sự trầm mặc cùng yên tĩnh trước kia, cố ý tranh cãi cùng khiêu khích.

Hai người chênh lệch mười ba tuổi, giống như trở lại thời tiểu học, một chuyện nhỏ bình thường cũng có thể so tài với nhau, hơn nữa cũng không rõ là người nào thỏa hiệp.

Đến buổi tối, Thanh Thần an vị trên ghế sofa xem ti vi, mà Mạc Lãnh Tiêu cũng không để ý tới cô, chỉ thỉnh thoảng đi qua trước mắt cô.

Không, phải nói là, lộ nửa người trên hoàn mỹ, từ trước mắt cô chậm rãi lướt qua.

Nói thật là, vóc dáng người đàn ông kia thật đẹp không ai phủ nhận, làn da nâu rần rờ, to lớn, cơ bụng đẹp mắt, chắc chắn. Thanh Thần thừa nhận, khi đó cô có lén ngắm anh mấy lần.

Nhưng thực sự chỉ có mấy lần, vì nhìn đến thân thể anh, cô luôn mặt hồng tai đỏ, tim đập rộn lên, khẩu trương muốn chết được.

Thỉnh thoảng, Mạc Lãnh Tiêu cũng sẽ đột nhiên đến gần cô, giống như tối hôm qua, cô vừa tắm xong, áo ngủ vẫn chưa hoàn toàn mặc xong, anh chợt đi vào.

Sau đó cứ đứng trước người cô, dùng tầm mắt cơ hồ có thể đốt cháy người, không chớp nhìn cô chăm chăm.

Thanh Thần bị anh bắt gặp, tay chân bủn rủn, suýt nữa muốn ngã xuống, nếu không phải nhìn thấy ý cười trên khóe môi anh, cô sẽ quên, người đàn ông này, vốn dùng trăm phương ngàn kế làm như vậy.

Mục đích của anh cũng chỉ muốn làm cho cô ngoan ngoãn thừa nhận cô cũng rất khát khao anh, cũng rất cần anh.

Bại hoại, bại hoại!

Thanh Thần kéo tóc, cảm giác mình nhanh chóng sắp bị Mạc Lãnh Tiêu bức cho điên rồi, mà người đàn ông kia giống như chuyện gì cũng không có làm.

Lại còn đồng ý yêu cầu của một doanh nhân có mặt tại buổi dạ vũ tối nay, mà cô đương nhiên là vâng lời làm bạn nhảy của anh.

Môi hồng vênh cao, Thanh Thần đứng ở sát cửa sổ phòng khách sạn, tự tìm đối sách.

Ánh mắt rơi xuống hộp quà trên lễ phục dạ hội nằm trên bàn, thu tầm mắt đột nhiên thoáng qua một tia sáng, ý cười nhợt nhạt hiện lên khóe miệng của Thanh Thần.

Mạc Lãnh Tiêu muốn mê hoặc cô nói muốn có anh sao? Hừ, nằm mơ đi, cô cũng muốn cho anh chút dạy dỗ, cho anh biết Mộ Thanh Thần cô không phải là quả hồng mềm, mặc dù, cô thương anh, nhưng cô cũng có cá tính của cô, lý tưởng của cô.

Hừ, để xem người nào thỏa hiệp, Mạc Lãnh Tiêu, chúng ta hãy chờ xem!

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Bên ngoài khách sạn sang trọng, Mạc Lãnh Tiêu nhìn đồng hồ đeo tay trên cổ tay một cái, lông mi dài hơi nhíu lại.

Đã qua mười phút rồi, cô bé đó muốn chơi trò trẻ nãi, hay là muốn cho anh leo cây?

Mấy ngày nay, cuộc sống của bọn họ có thể nói là trôi qua sinh động, cả ngày đều là mất lớn từng mất hí, không ai nhường ai.

Anh cũng mới phát hiện, vốn cho rằng cô bé kia là một giai nhân dịu dàng mảnh mai nhưng căn cứ mấy ngày quan sát này, trong xương cốt của cô bé này cũng có bướng bỉnh, có một chút tình quái.

Tính tình như vậy, chẳng những không làm cho phong cách của cô giảm bớt, ngược lại nhiều linh động đáng yêu, chỉ là cô như vậy, hình như càng giống lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Mất đen trong suốt, có chút ý cười, từ sau khi cô tuyên bố quyết định, đã mấy ngày anh không có ôm cô.

Mặc dù thỉnh thoảng, anh sẽ trêu đùa cô, nhìn cô si mê nhìn mình chăm chăm, trong lòng anh cực kỳ thỏa mãn.

Thật không thể ngờ, miệng của cô bé kia rất cứng rắn, rõ ràng muốn, chết sống cũng không chịu thừa nhận, vốn nghĩ là, tối nay coi như cô không thừa nhận, anh cũng không có ý định bỏ qua cô, dù sao, anh rất muốn cô, không bao giờ muốn vì một đứa bé mà hành hạ mình.

Nhưng một cú điện thoại của cha cắt đứt kế hoạch của Mạc Lãnh Tiêu kẻ. Chỉ có kéo cô tới tham gia dạ vũ của cha bạn anh

Vốn muốn đi đón cô, nhưng cô bé kia lại nói với mình có chút đồ phải chuẩn bị, nói ở cửa tiệm rượu đựng đầu, đã trải qua 20 phút rồi, rốt cuộc cô bé kia đi nơi nào?

Đôi mắt đen không khỏi nhíu lại, Mạc Lãnh Tiêu lấy điện thoại di động ra, đang chuẩn bị tìm người.

Một chiếc xe taxi cứ dừng ở trước cửa quán rượu, tài xế tiến lên mở cửa xe.

Một đôi xinh đẹp bước ra cửa xe, đôi tay nhỏ bé trắng nõn để trên tay tài xế, Mộ Thanh Thần ưu nhã đi ra cửa xe, sau đó lễ phép nở nụ cười với tài xế: “Cảm ơn.”

Âm thanh dịu dàng cơ hồ làm cho xương người nghe mềm nhũn, như loại nụ cười thuần mỹ của Bạch Tuyết khiến tài xế cảm thấy choáng.

Nở nụ cười, Thanh Thần ngẩng đầu nhìn về người đàn ông đứng ở cửa, cánh môi cười thoáng chốc lóe lên một tia khiêu khích, làm cho cô càng động lòng người.

Mạc Lãnh Tiêu cơ hồ không dời mắt nổi, cô bé nhỏ này, không mặc dạ phục màu trắng mình chuẩn bị cho cô.

Cho tới nay, anh cảm thấy, chỉ có màu trắng mới có thể xứng với cô nhưng không biết.

Nhưng tợ y hệt lễ phục màu đen làm nổi bật màu da như kem của cô, kiêu dáng mặc dù bảo thủ, nhưng nó vô cùng vừa vặn, buộc vòng quanh tư thái xinh đẹp của cô.

Mái tóc rối bù bị cô buộc lại, lấy vương miện màu bạc quần lên, gần như lưu lại một vài sợi tóc ở hai bên, tăng thêm vài tia lười biếng quyến rũ, kiểu cổ áo rộng rãi lộ ra xương quai xanh tí mỉ.

Đeo dây chuyền ngọc trai cực kỳ xinh đẹp trên cổ, lỗ tai cũng đeo bông tai, dưới chân là một đôi giày cao gót màu vàng kim, tay cầm ví nhỏ màu vàng kim, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ trang điểm nhàn nhạt, làm cho cô so với thường ngày thêm phần kiều diễm, thêm phần quyến rũ làm cho người ta hít thở không thông.

Thanh Thần chân thành đi về phía anh, vô cùng hài lòng với ánh mắt tươi đẹp của anh.

“Đợi rất lâu rồi sao?” Đứng trước mặt Mạc Lãnh Tiêu, mặc dù mang giày cao gót, anh vẫn còn cao hơn cô rất nhiều.

Anh ăn mặc rất chỉnh tề, tây trang màu đen, nơ màu đen, tóc lùa tự nhiên, rõ ràng rất truyền thống chỉnh tề, nhưng mặc trên người anh rất có khí chất.

Vóc người như trời sinh ra đã đẹp, chỉ có thể nói anh gặp may mắn, chỉ có gương mặt quá lạnh lùng, cảm giác thân thiết ít đi.

Nhanh chóng hồi hồn, thấy ánh mắt đặc ý của cô, Mạc Lãnh Tiêu hơi sững sờ, nhưng vẫn rất nhanh chóng đổi đề tài: “Đi vào thôi.”

Giọng nói này rất lạnh nhạt làm cho Thanh Thần rất không hài lòng.

Nhưng cô không để lộ tâm tình của mình, chỉ nở nụ cười ngọt ngào hướng về phía anh, đôi tay nhỏ bé tự nhiên khoác vào cánh tay anh, ôn nhu trả lời: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Sắp thành công

Edit: Mon Miêu

Anh nhanh chóng hoàn hồn, thấy ánh mắt đặc ý của cô, Mạc Lãnh Tiêu hơi sững sờ, nhưng anh chuyển đề tài rất nhanh: “Đi vào thôi.”

Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, khiến Thanh Thần vô cùng không hài lòng.

Nhưng cô không để lộ ra suy nghĩ của bản thân, cô chỉ cười ngọt ngào với anh, tay nhỏ bé của cô tự nhiên khoác vào cánh tay anh, trả lời dịu dàng: “Được.”

Anh cúi đầu liếc nhìn cánh tay đang bị cô ôm, sau đó, ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu dừng lại!

“Em” Anh nhìn chăm chăm vào lưng của cô, anh không nghĩ tới phía sau trang phục dạ hội bảo thủ của cô lại đại hữu văn chương(*) như vậy.

(*) Đại hữu văn chương: chứa đựng sự bí ẩn

Phía sau trang phục để trống một mảng, hơn nữa, còn trống tới chỗ eo xinh đẹp của cô, không chỉ lộ ra nguyên một tấm lưng trắng như tuyết, mà còn khiến cho người khác mộng tưởng.

Đáng chết, cô gái đáng chết này, lại dám mặc đồ như vậy đi ra ngoài!

Mây đen nhanh chóng che phủ gương mặt tuần tú của Mạc Lãnh Tiêu, con ngươi màu đen trong suốt của anh tỏa ra khí lạnh, khiến Thanh Thần cảm thấy nhiệt độ của bản thân cũng thấp xuống mấy lần.

Nhưng đây chính là cái cô muốn, không phải sao?

Hừ!

“Thế nào?” Đôi mắt ngày thơ của cô chớp chớp, Thanh Thần kéo anh đi về phía trước: “Không phải trễ rồi sao? Chúng ta mau đi vào thôi. . . .”

Anh nhìn xuống kích động muốn bóp chết cô, Mạc Lãnh Tiêu im lặng đi tới, được lắm, Mộ Thanh Thần, dám to gan đúng không!

Anh thật sự muốn xem, cô gái đáng chết này, hôm nay, rốt cuộc cô muốn làm cái gì!

Anh dám khẳng định, cô tuyệt đối sẽ là một đóa hoa xinh đẹp được mọi người chú ý nhất buổi dạ hội này.

Quả nhiên, khi cô bước vào hội trường của buổi dạ hội, hai người lập tức khiến cho người khác chú ý.

Thanh Thần mặc như vậy khiến cô trở nên thành thực hơn, che giấu chút trẻ con, toàn bộ hội trường nhanh chóng kinh ngạc.

Ánh mắt của toàn bộ phái nam đều dừng lại ở trên người cô, Thanh Thần không cách nào thản nhiên đối mặt với việc này, nụ cười trên mặt của cô vẫn rất ngọt ngào như cũ, nhưng ánh mắt ghen tỵ phóng ra từ trong mắt của các cô gái kia, cũng đủ khiến cho lòng của cô bất ổn.

Hu hu, cô sẽ không bị những ánh mắt kia giết chết chứ.

Vũ khí nguy hiểm, thật là đáng sợ!

“Thì ra anh có nhiều người thích như vậy.” Thanh Thần cố làm ra vẻ trấn định, cô nhìn Mạc Lãnh Tiêu, người đàn ông này đẹp trai quá cũng không phải là chuyện gì tốt, cô dám đảm bảo, trong cái đại sảnh này, chín mươi phần trăm các cô gái đều dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn cô.

Trong đó, chín mươi chín phần trăm ánh mắt nhìn cô đều là vì người đàn ông bên cạnh cô.

Mạc Lãnh Tiêu không lên tiếng, anh đương nhiên thấy những ánh mắt nhìn chăm chú kia, nhưng anh chẳng thêm quan tâm.

Vậy mà anh lại không thể nào bỏ qua ánh mắt của những đàn ông kia, anh đương nhiên biết rõ những người đàn ông kia dùng ánh mắt như sói như hổ nhìn cô gái bên cạnh anh là có ý gì.

Bàn tay anh ôm eo cô, Mạc Lãnh Tiêu dùng mình thân hình cao lớn của mình để che lại lưng của cô.

“Anh, có chuyện gì vậy?” Đột nhiên anh làm động tác thân mật khiến cho cô nhũn mảy, Thanh Thần ngẩng đầu nhìn anh không hiểu.

“Anh không có hứng thú với những cô gái mê trai kia, em là bạn nhảy của anh, em nên cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của em.” Mạc Lãnh Tiêu tùy tiện mượn cớ, đương nhiên là anh sẽ không ngu đến mức nói cho cô biết, anh không muốn người đàn ông khác nhìn thấy lưng trần trụi của cô!

“Chỉ có như vậy thôi sao?” Thanh Thần trừng mắt nhìn, cười đến mức cực kỳ vui vẻ.

Thân thể cô gần như dính vào thân thể anh, nhìn gương mặt tuấn tú của anh càng ngày càng căng thẳng, trong con mắt trong veo của cô tràn đầy hoài nghi: “Chỉ có như vậy thôi, mà phải ôm chặt đến thế sao?”

Thanh Thần hít một hơi, lấy can đảm, tay khẽ run, vươn ra, giả vờ quen thuộc, xoa nhẹ hai gò má của anh, ánh mắt của cô đặc ý: “Lãnh, anh đang ghen, đúng không?”

Cho dù anh không thừa nhận, cô cũng biết, nhất định là anh ghen.

Người đàn ông xuất sắc giống như anh, luôn có các cô gái đẹp hùa theo nịnh nọt, mặc dù anh không yêu cô, nhưng lại liên tục nhấn mạnh cô là của anh. Thanh Thần tin rằng, một người đàn ông bá đạo như anh, tuyệt đối sẽ không chịu nổi người khác nhìn chăm chăm cô.

Cho nên, con giận của anh chỉ có một khả năng, đó chính là anh — ghen!

Hừ, cô không thắng được anh sao? Không thể nào!

Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu nhìn cô, anh không có bỏ qua vẻ mặt vừa kiêu ngạo vừa đặc ý của cô, anh khẽ mím môi mỉm cười.

Ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của cô, không chớp mắt, anh chỉ im lặng, không phủ nhận.

Thanh Thần thấy anh không nói lời nào, cánh môi của cô càng giương cao, cô càng dựa sát vào anh, đầu nhỏ tựa vào ngực của anh: “Lãnh, anh đang ghen, đúng không?”

Cô hạ giọng xác nhận, cánh môi khẽ đóng khẽ mở cách anh rất gần, chỉ cần đầu anh hạ thấp xuống một chút nữa thì sẽ chạm phải.

Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, đôi mắt đen không nhìn được hí một cái, anh nhìn thấy nụ cười trong mắt của cô, anh biết là cô có ý, cô làm nhiều việc như vậy, đều là đang mê hoặc anh, muốn anh đầu hàng cô.

A, cô gái nhỏ này thật sự cho rằng bản thân nguy trang rất khéo sao? Muốn lừa được anh sao, kĩ thuật của cô còn kém lắm!

Nhưng mà, nếu cô đã thích trò chơi này như vậy, chơi với cô, anh cũng không bị thiệt hại cái gì, thậm chí, anh còn nhận được lợi ích!

Ánh mắt sâu kín của anh dừng lại trên cánh môi mềm mại của cô, nhiệt tình thăng thán, không hề che giấu nội tâm mãnh liệt của mình.

Mà Thanh Thần cũng chú ý tới ánh mắt của anh, thân thể của cô hơi ngẩn ra, ánh mắt của anh khiến cho cô hơi chột dạ, nhưng cô lại liên tục động viên bản thân, nhất định không thể để cho mình lùi bước.

Lần này, cô nhất định phải thắng.

“Lãnh, anh Muốn hôn em sao?” Cô nhón chân lên, hơi thở của cô thơm như hoa lan, kiềm chế sự run rẩy của mình, cô cũng không để ý đến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã đỏ ửng.

Mạc Lãnh Tiêu chớp mắt, anh nhìn cô đang giả vờ làm ánh mắt khiêu khích, nhưng giọng nói thì lại rụt rè, khiến cho anh suýt nữa bật cười.

Nhưng đã mấy ngày rồi, anh chưa có hôn cô thật tốt, cánh môi của cô rất đẹp, mùi vị ngậm nó trong miệng cũng rất tốt đẹp, khiến cho người ta khó quên, tay đang ôm eo nhỏ nhắn của cô xiết chặt.

Nhưng mà anh đang do dự, chẳng lẽ anh lại mất không chế ở trước mặt nhiều người như vậy hay sao. Nếu bị bạn thân của cha anh nhìn thấy, nói lung tung ở bên tai cha của anh. Vậy, hình tượng của anh, hơn nữa, với tính cách của cha anh, ông nhất định sẽ phái người điều tra cô

“Anh không muốn sao?” Thanh Thần đáng thương chu miệng, vẻ mặt vô tội thở dài: “Vậy coi như xong.”

Bàn chân đang nhón lên chậm rãi thả xuống, cánh môi mê người từ từ cách xa anh.

Ngay lúc đó, một tay giữ cằm của cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, lúc ánh mắt của cô đang hoang mang, môi mỏng bá đạo che phủ cánh môi của cô.

Những chuyện hỗn tạm kia, anh chẳng muốn suy tính, trước mắt, anh chỉ muốn hưởng thụ sự ngọt ngào của cô. Hơn nữa, anh muốn tiếp tục phối hợp chơi “Trò chơi” với cô.

Tuyển phân cách của cô nàng Mèo

Một khi sự việc đã đi quá giới hạn thì không thể cứu vãn được.

Trong căn phòng tối, chỗ cửa ra vào, có hai bóng dáng đang dây dưa, phát ra tiếng thở gấp rất nhỏ, hai bóng người dựa sát vào nhau, gần như là cọ sát nhau, phát ra tia lửa nóng rực.

Miệng ẩm ướt bắt lấy hơi thở thơm mùi đàn hương từ miệng của cô, bàn tay anh dùng sức giữ chặt cái ót của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu gần như là thô lỗ mút lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, tìm kiếm ngọt ngào ở trong miệng cô.

Tay kia của anh nâng chân trái thon dài của cô lên, cơ thể của anh ép sát vào cơ thể cô, khát vọng của anh cách lớp vải truyền tới thân thể mềm mại của cô.

“Ừm” Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ phát ra tiếng rên rỉ làm cho người ta hài lòng, mặt của Thanh Thần đã đỏ ửng, nhưng cô không cho phép bản thân thua cuộc.

Tay nhỏ bé của cô khẽ run, to gan kéo áo sơ mi của anh, dùng cách anh đã dạy vuốt ve da thịt rắn chắc của anh.

Thanh Thần khẽ ngẩng đầu lên, cố gắng đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh, cô không thèm để ý nụ hôn thô lỗ của anh, thậm chí đôi mắt cô thâm thúy, dùng sức cắn môi dưới của anh.

Môi đau nhói khiến cho anh cau mày, mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu nheo lại, ngón tay thon dài chạm vào khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng của cô, ánh mắt lạnh lùng, đã trở nên nóng bỏng từ lâu.

Cặp mắt đẹp kia lộ ra toan tính nhân nhật, ánh mắt ngây thơ hồn nhiên của cô giống như một chiếc búa giáng vào người anh, khiến lòng của Mạc Lãnh Tiêu, nhảy lỡ một nhịp.

Mà tay nhỏ bé mềm mại của cô, to gan thăm dò vào trong áo sơ mi của anh, cô gái nhỏ này, quả thật.

Rất đáng chết, nhưng cũng rất mê người.

“Lãnh, anh muốn tiếp tục không?” Thanh Thần nhẹ nhàng nhíu mày, giọng nói dịu dàng quen thuộc, hừ, cô muốn dùng cách anh đã dùng với cô để đáp lại anh. Cho anh biết, Mộ Thanh Thần không phải là người dễ bị ức hiếp.

Đây không phải lần đầu tiên cô gần anh như vậy, mặc dù đối với chuyện kia, cô vẫn còn rất ngây ngô, nhưng cô hiểu rõ, bây giờ anh rất khát khao có được cô.

Thắng lợi đang ở phía trước, Mộ Thanh Thần, cố gắng lên, cố gắng lên!

Về mặt tràn đầy mê hoặc này khiến cho tròng mắt đen của anh xẹt qua một tia lửa, Mạc Lãnh Tiêu hơi nhếch môi, gương mặt đẹp trai lạnh lùng bởi vì kiềm chế mà căng thẳng.

Anh không thể phủ nhận, mùi vị tốt đẹp của cô khiến cho lòng người nhớ nhung, bởi vì đã lâu rồi anh chưa chạm vào cô, cho nên anh mới để mặc cho bản thân hôn cô ở buổi dạ hội.

Hôn cô trước sự chứng kiến của nhiều người, mặc kệ sẽ có hậu quả gì, cho dù anh biết, nụ hôn này sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức không cần thiết, nhưng anh vẫn hôn cô.

Hơn nữa anh còn chìm đắm vào trong nụ hôn đó, nếu như không phải là anh biết được cô gái này đang cố ý khiêu khích anh, anh không dám chắc chắn bản thân sẽ làm gì.

Chỉ là một nụ hôn, lại khiến cho thân thể của anh nóng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Thanh Thần đỏ ửng, đôi mắt mờ mờ, giống như một con mèo vừa được cưng chiều, khiến cho anh suyt chút nữa muốn hung hăng hôn cô thêm một lần nữa.

Không! Anh không chỉ nghĩ đơn giản là hôn cô, anh còn muốn mạnh mẽ áp sát cô, làm hết tất cả những chuyện anh muốn làm.

Cũng may, anh vẫn còn giữ được lý trí, không khiến cho chuyện này to ra đến mức không thể dọn dẹp được tình hình.

Chỉ là trong suốt buổi dạ hội, anh đều không yên tâm, ánh mắt của anh vẫn dừng lại ở trên người cô, ngay cả lúc đang nói chuyện với bạn thân của cha anh, ánh mắt anh cũng không rời khỏi người cô.

Anh không yên tâm để cô mặc trang phục như vậy lại gần đám hồ sỏi kia.

Mà cô gái nhỏ này vẫn im lặng đứng ở bên cạnh anh, quan tâm lại hiểu chuyện, còn dùng đôi mắt trong suốt dịu dàng nhìn chăm chăm anh.

Nói thật, cô cũng không am hiểu việc quyến rũ đàn ông, đặc biệt là nếu có người thứ ba xuất hiện ở chung quanh bọn họ, cô sẽ khôi phục lại bộ dáng thường ngày.

Có thể coi là như thế này, mùi thơm nhàn nhạt của cô, ánh mắt dịu dàng của cô, cũng đủ khiến cho anh cảm thấy cả người nóng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Đáng chết, anh nhất định đã bị cô gái nhỏ này hạ độc, hơn nữa, loại thuốc kia, chỉ có cô mới có thể giải.

Thật vất vả nhẫn nại hơn hai tiếng, cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện với bạn tốt của cha anh, anh nhanh chóng thoát ra, không hề suy nghĩ, kéo cô rời đi.

Ném cô vào trong xe, anh rất muốn đòi hỏi cô ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Người thắng cuộc

Edit: Shinbi

Chết hay không chứ, hết lần này đến lần khác đúng lúc lại gặp người dân ở đây ầu ẩu, xe cảnh sát phụ giúp mở đường, anh chỉ có thể nén xuống dục vọng của mình.

Dọc đường đi, gió lạnh làm cho anh tỉnh táo thêm một chút.

Nghĩ tới việc để cho cô được như ý hình như có chút quá dễ dàng cho cô, cho nên quyết định trêu chọc cô thêm chút nữa, xem cô còn có thể giở trò gì.

Trở lại khách sạn, anh cố ý mặc kệ cô, hướng mình gian phòng.

Nhưng cô bé đáng chết này lại kéo tay anh, còn dùng con ngươi mông lung kia nhìn anh.

Thoáng chốc, toàn bộ lý trí mà anh cố gắng duy trì đều bốc hơi.

Anh nhanh chóng đi về phía cô, đè cô ở trên cửa phòng, nâng thân thể mềm mại lên, giống như một con dã thú kích động cuồng dã hôn cô.

Mà cô thì hoan nghênh anh chiếm hữu, đôi tay trắng vòng chặt cổ, chủ động mở cái miệng nhỏ nhắn mặc cho anh xâm nhập.

Mạc Lãnh Tiêu miễn cưỡng khắc chế thân thể kích động, tròn mắt đen nhìn chăm chăm cô, anh thở dốc nặng nề, thân thể bởi vì ** mà nóng lên.

Trước mắt Mộ Thanh Thần là bộ dạng cả gan khiêu khích, bữa tiệc lớn đưa tới cửa miệng, anh muốn hưởng thụ hay là.

Nếu cứ theo ý cô như vậy, ngày tháng sau này có phải rất nhàm chán hay không, thật ra thì anh rất muốn biết cô bé này có bao nhiêu biện pháp khiêu khích anh.

Nhưng, nếu như anh cự tuyệt, vậy sự đè nén mấy ngày nay, bây giờ trở thành ngọn lửa cháy trong cơ thể, anh dựa vào tấm có thể giải quyết sao?

Hoàn toàn không biết tâm tư của người đàn ông, Thanh Thần chỉ nâng con ngơoi trong suốt lên, thờ hỏn hẻn chăm chăm nhìn anh.

Ông trời, cô không thể tin được, mình có thể to gan như vậy, cư nhiên quyến rũ anh.

Chỉ là, nhìn bộ dáng anh bây giờ, kết quả cũng không tệ, dù sao, đối với cô, anh cũng khát khao, không phải sao?

Nói cách khác, trong lòng anh, cô cũng không phải hoàn toàn không có sức ảnh hưởng.

Ý nghĩ như vậy làm cho Thanh Thần vui vẻ, nhẹ nâng đôi môi hồng sung đ, giọng điệu êm ái ngọt ngào: “Lãnh. Tìm của anh đập rất nhanh.”

Đôi tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực anh, Thanh Thần tựa đầu trên vai anh, mang theo mùi hương hô hấp như có như không đánh vào cơ thể Mạc Lãnh Tiêu vốn đang căng thẳng.

Hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu lần nữa tăng lên, thân thể vẫn bất động, anh hết sức cùng lý trí kháng chiến, anh nghĩ nhìn cô rồi cuộc có thể có bao nhiêu can đảm

Mím môi, Thanh Thần ấn môi ở khóe miệng anh, từ từ du hành: “Lãnh, sao anh không nói chuyện?”

Êm ái hỏi thăm không đòi lấy câu trả lời của anh, Mạc Lãnh Tiêu chỉ nhắm hai mắt, mồ hôi ướt áo sơ mi của anh, yết hầu cũng mau chóng chuyển động.

Anh trầm mặc làm cho Thanh Thần có chút nhục chí, rõ ràng anh có phản ứng, nhưng vì cái gì?

“Lãnh.” Nâng cái đầu nhỏ lên nhìn anh, vẻ mặt có chút ít cực khổ nhẫn nại, tâm của Thanh Thần khê đau.

Đôi tay nhỏ bé từ trên lồng ngực của anh rời đi, cô chủ động rời khỏi ngực anh: “Thật xin lỗi. Em, anh...anh nghỉ ngơi thôi.”

Có phải cô chơi quá mức rồi, anh tức giận phải không?

Cô đi ra làm cho Mạc Lãnh Tiêu mở mắt, vừa định trêu cô bé lớn gan làm vậy này, nhưng giữa hai lông mày của cô chẳng biết hiện lên u buồn từ lúc nào, lại làm cho anh bỗng giật mình.

“Thật xin lỗi.” Thấy anh chỉ bất động nhìn cô chăm chăm, Thanh Thần cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói xin lỗi, lỗ mũi cũng chua xót: “Em..em không nên. Không nên.”

Cô làm sai thật sao? Bộ dạng kia của anh không như cô nghĩ, ngược lại là trầm mặc. Nếu như anh tức giận, làm cho quan hệ giữa bọn họ thật vất vả để hòa hoãn, có phải hay không sẽ.

Vậy bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ mất đi cảm giác, đột nhiên xông lên trái tim của Thanh Thần, trong lúc nhất thời, cô có chút sợ hãi, có chút muốn khóc.

Tầm mắt, bởi vì vẻ mặt cô chán nản chìm mấy phần, Mạc Lãnh Tiêu xoay người, như đang muốn nói với cô trở về phòng, nhưng.

Thời khắc đang bước vào cửa phòng, bàn tay đột nhiên bắt được cô, đem cô ôm vào lồng ngực.

Cái cô bé này, nhìn vẻ mặt cô đơn của cô cũng biết cô đang suy nghĩ lung tung những gì. Mạc Lãnh Tiêu, so với cô, anh lớn hơn mười ba tuổi, nhưng cô một chút mà khó khăn như thế sao?

Trêu chọc cô cũng chỉ vì muốn nhìn bộ dáng đáng yêu của cô, hôm nay. thôi, tắm nước lạnh nhiều cũng không tiện, không phải sao?

Anh thật muốn cô rồi, ban đêm không có cô trong ngực, quá dài, cũng quá lạnh, anh không quen, cũng không muốn quen.

Anh đột nhiên chuyển động làm cho Thanh Thần hơi ngẩn ra, nhưng một giây sau, thắng lợi vui sướng nhuộm đầy toàn thân cô trong nháy mắt.

Mà Mạc Lãnh Tiêu, lại rất tức giận dùng môi chặn lại tiếng cười tràn ra nơi khóe miệng cô.

Thật sự cho rằng mình thắng? Cô bé đáng chết! Thấy anh vì cô mà mặt không chế, nhìn cô đắc ý kia!

Cứ như vậy chán nản khuất phục làm cho Mạc Lãnh Tiêu không vui, bên trong u ám, anh nhìn chăm chăm cặp mắt tràn đầy ý cười cùng thỏa mãn của Thanh Thần, môi lưỡi gần như trút giận cắn nuốt cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.

Anh có ý tốt, đổi lại là sự kiêu ngạo cùng đắc ý của cô, cô gái đáng chết! Anh sẽ làm cho cô phải trả giá đắt.

Răng nhọn gặm môi mềm, nghe được tiếng ưm kháng nghị của cô, tâm của Mạc Lãnh Tiêu không những không cảm thấy một tia sáng khoái, ngọn lửa trong cơ thể ngược lại cháy mạnh hơn.

Bàn tay thô lỗ vén cao chiếc váy của Thanh Thần lên, đầu ngón tay khê chạm vào nơi dịu dàng của cô.

Thân thể chen vào giữa hai chân, anh nhanh chóng cời trói buộc của mình ra, bàn tay quăn chặt eo nhỏ của cô, đột nhiên hướng lên trên húc một cái, dùng sức xuyên qua cô.

“Ừnh!” Thanh Thần hừ nhẹ một tiếng, đầu lông mày khó chịu nhíu nhẹ, mãnh liệt tiến vào như thế, làm cho cô cảm thấy đau.

Không nhịn được nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh, thủ sẵn đầu ngón tay bấm vào bả vai của anh: “Lãnh. Đau quá.”

Thô lỗ đòi lấy thế này, cô không chịu nổi. Thanh Thần không hiểu, có phải anh đang tức giận mình tiến vào trong phạm vi của cô.

Dù sao, bây giờ người thua là anh.

Mạc Lãnh Tiêu hừ nhẹ một tiếng, không chút khách khí lần nữa ngậm cánh môi trốn tránh của cô, chôn vùi ở chỗ dự vọng sâu thẳm của cô không hề vội vã chuyển động.

Dù muốn dạy dỗ cô, nhưng anh biết rõ cô không thể chịu đựng sự mãnh liệt của anh, không thể làm gì khác hơn là hết sức khống chế dự vọng của mình.

Nhưng tất cả của cô quá mức tốt đẹp, cảm giác khít chặt làm cho anh rất muốn dùng lực hành hạ cô.

Nhưng giờ phút này anh lại chỉ có thể đè xuống dự vọng, loại này làm cho người ta khó đề nén khiến thân thể toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Rất hả hê? Há?” Tức giận gặm cắn cánh môi của cô, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu cũng không tốt như vậy.

“Anh thua nha. Đau!” Chợt bị anh cắn một cái, Thanh Thần bất mãn nhìn anh chằm chằm, nhưng anh không nhìn nàng, mà êm ái liếm chỗ mới vừa bị anh cắn qua.

Hừ, rõ ràng anh đang tức giận, nhưng vẫn như trước không hoàn toàn tức giận đối đãi với mình đó sao. Mặc dù vừa bắt đầu, anh rất thô bạo, nhưng bây giờ, anh lại rất dịu dàng.

Cắn cô lại sợ cô đau, muốn cô lại sợ cô không chịu nổi.

Xem ra, không phải là cô hơi quá đáng sao? Vì nói cho anh biết, cô trong mắt anh là có sức hấp dẫn, cư nhiên cùng anh to gan mở ra trò chơi, như vậy không sợ bị anh dẫn dụ.

Thanh Thần áy náy, dịu dàng hôn môi của anh, đôi tay nhỏ bé khoắc ở gáy của anh, tựa vào trong ngực anh thân thể nhẹ nhàng chuyển động: “Lãnh. Em.”

Cô lơ đãng chuyển động, làm cho Mạc Lãnh Tiêu không nhịn được bỗng nhúc nhích, hai người cùng phát ra một tiếng thờ nhẹ.

“Mộ Thanh Thần, em không muốn chết thì ngoan một chút cho tôi.” Cô còn dám cố gắng khiêu khích anh, động một cái, cũng đừng trách anh tiếp tục thô lỗ đi xuống.

“Nhưng, nhưng.” Giọng nói lạnh lùng của anh làm cho thân thể cô không khỏi run lên, hơi giãy dụa, giống như cố ý phá vỡ sự lạnh lùng của anh.

Thanh Thần chỉ cảm thấy người đàn ông trước mặt, gương mặt tuấn tú càng căng thẳng, hô hấp cũng càng dồn dập.

Đáng chết! Cái cô bé này.

Mặc dù biết cô không phải cố ý hấp dẫn mình, nhưng cô khẽ run làm cho anh không cách nào khống chế mình.

“Đây là cái giá mà em phải trả.” Không thể tiếp tục khống chế dự vọng của mình rồi, Mạc Lãnh Tiêu nhắm mắt lại, bắt đầu cuồng dã đem đưa nàng thất lạng to lớn kia lên.

Mỗi một lần cũng triệt để, kịch liệt như vậy.

“Lãnh.” Xuyên qua quá mãnh liệt làm cho Thanh Thần không nhịn được thờ nhẹ.

Hai chân thon dài chỉ có thể nghe theo sự an bài của Mạc Lãnh Tiêu, ôm thất lạng anh, theo sự rung động pháp phồng của anh.

Lý trí một khi đã giải tán, Mạc Lãnh Tiêu không thể tiếp tục khắc chế **, bàn tay đi lên, gạt lễ phục trên người cô, phong cảnh đầy xuân sắc làm cho anh gần như không cách nào hô hấp.

Màu trắng xứng với sự thuần khiết của cô, màu đen có thể đem cô so với các yêu tinh quyến rũ, giống như trong mùa xuân, mời người hái hạt tương tư.

“Lãnh, đừng.” Trong không khí lạnh lẽo, làm cho cô có chút sợ hãi, cuối cùng không cách nào chống đỡ tiếp, Thanh Thần lộ ra một mặt chân thật nhất của mình.

“Lễ phục đêm nay không thích hợp mặc bất kỳ vật gì.” Cầm bàn tay mềm mại của cô, cũng may, cô bé này không có lớn mật đến nỗi không mặc gì trong bộ lễ phục ra ngoài.

Thấy cô đỏ mặt nhìn mình, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu cọ xát gò má đỏ thắm của cô: “Bộ này mặc rất vừa vặn, bất kỳ đồ dư thừa cũng sẽ phá hủy cái đẹp của nó!”

Nghĩ đến trong dạ tiệc những người đàn ông kia đưa ánh mắt đặt trên người cô, ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu sâu hơn, lực ở bàn tay cũng không khỏi tăng thêm mấy phần.

“Cảm thấy thích đàn ông nhìn chăm chú lắm hả?” Buồn bực, vừa lúc đó Mạc Lãnh Tiêu quyết định cùng cô tính sổ.

“Ách.” Anh đụng vào làm cho Thanh Thần vốn không có biện pháp cẩn thận suy nghĩ vấn đề anh hỏi, chỉ có thể không ngừng thờ hồn hên: “Cái gì.”

đã che giấu

“Thích đàn ông nhìn em? Há?” Lại lần nữa, Mạc Lãnh Tiêu hỏi cô, thô bạo trên làn da tuyết trắng của cô để lại một mảnh dấu tay sưng đỏ.

Anh thô lỗ làm cô thở nhẹ, vô lực lắc đầu, Thanh Thần muốn tách khỏi trừng phạt như vậy: “Không có, không có.”

Cô chỉ muốn tầm mắt của anh có thể dừng lại trên người của cô một chút, dù là một giây cũng được.

“Không có sao?” Lạnh lùng cắn xương quai xanh của cô, Mạc Lãnh Tiêu một tắc một tắc cắn nuốt cô: “Không muốn làm cho đàn ông nhìn em, còn mặc trang phục như thế?”

Thân thể của cô chỉ có thể một mình anh nhìn, những người đàn ông có thể nhìn thấy vẻ đẹp của cô, toàn bộ đều đáng chết.

“Cô bé, có phải nghĩ mấy người trong vũ hội kia, cũng giống như tôi đối với em như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Xin lỗi

Edit: Mon Miêu

“Không có sao?” Anh lạnh lùng cắn xương quai xanh của cô, Mạc Lãnh Tiêu chuyên chú cắn cơ thể tuyệt mỹ của cô: “Em không muốn người đàn ông khác nhìn em, sao em lại mặc đồ như vậy?”

Thân thể của cô, chỉ có duy nhất một mình anh mới có thể nhìn, những người đàn ông có thể thấy lưng của cô, toàn bộ đều đáng chết.

“Cô bé, có phải em muốn những người trong buổi dạ hội, cũng đối xử với em giống như anh hay không?” Mắt đen của anh nhìn thẳng mắt Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu âm thầm thề, nếu như cô dám nói phải, anh nhất định sẽ tự tay giết cô.

Thân thể cô bối rối vì câu hỏi của anh mà trở nên cứng đờ, vốn dĩ, ánh mắt của cô đang mê mang, nhưng trong nháy mắt đã thanh tỉnh, còn chứa đựng tổn thương, hoàn toàn không thích hợp với không khí nóng bỏng bây giờ.

Tại sao, mỗi lần anh nói, đều khiến cho người ta tổn thương như vậy, cho dù vào lúc này, khi bọn họ đã trở nên thân thiết, trong lòng của anh, chẳng qua, cô cũng chỉ là một cô gái mà ai cũng có thể làm chồng.

Vậy tại sao anh còn muốn chạm vào cô?

Còn muốn cho cô cảm thấy anh có chút quan tâm cô, có phải trong mắt của anh, cô là người không biết xấu hổ hay không!

Cô can đảm làm tất cả chuyện này, cũng chỉ vì muốn khiến cho anh chú ý đến cô hơn mà thôi. Sao anh lại không hiểu?

Uất ức không ngừng xông lên đầu, mũi Thanh Thần chua xót, tim của cô cũng đau.

Trong đôi mắt trong suốt phủ một tầng sương mù, Thanh Thần cảm thấy bản thân giống như đang ở trên thiên đường lại rơi xuống địa ngục, rất khó chịu, khó chịu đến mức không thở được.

Tay nhỏ bé của cô kháng cự, chống ở trên lồng ngực rắn chắc của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển động, hai mắt cô nhắm nghiền, trong giọng nói chứa đầy đau buồn: “Buông em ra.”

Cảm xúc của cô không tránh được ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu, lông mi dài đẹp khẽ động, anh nhìn mắt của cô, gương mặt của cô vốn dĩ đang xinh

đẹp, trong nháy mắt đã tràn đầy vẻ u sầu, anh biết, câu hỏi của anh đã khiến cho cô bị tổn thương.

Tìm anh thất chặt, Mạc Lãnh Tiêu giờ tay ra, mạnh mẽ giữ lấy mặt của cô: “Em tức giận sao?”

Giọng anh trầm thấp, chứa đựng vẻ nghi ngờ, sự dịu dàng như có như không này, khiến cho nước mắt xung quanh hốc mắt cô, đột nhiên chảy xuống.

Thanh Thần khẽ cắn cánh môi, không nói gì, cũng không nhìn anh, cô chỉ lẳng lặng chảy nước mắt.

Nước mắt hơi lạnh nhỏ xuống mu bàn tay của Mạc Lãnh Tiêu, đôi mắt đen của anh không nhìn được híp một cái, anh dùng ngón tay cái lau vệt nước mắt trên mặt cô, cúi người, ôm chặt thân thể khẽ run của cô vào ngực: “Đừng khóc.”

Giọng nói của anh khàn khàn, chứa đựng sự thương tiếc và không nỡ, cảm xúc xa lạ này, khiến Thanh Thần kinh ngạc, cũng khiến cho Thanh Thần sợ.

Cô nghe làm sao? Sao Mạc Lãnh Tiêu lại có thể hiện ra vẻ mặt thương tiếc đối với cô, cái này. Nhất định là cô nghe lầm, nhất định.

Nếu anh quan tâm cô, sao anh lại có thể nói với cô như vậy?

Càng nghĩ, nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Anh nâng đầu của cô lên, nhẹ nhàng hôn vào gò má ướt nhep của cô, Mạc Lãnh Tiêu thở dài, trong đôi mắt chứa đầy cung chiêu: “Cô bé, ngoan, đừng khóc.”

Tìm cô đau nhói, Thanh Thần giương mắt lên, kinh ngạc nhìn đôi mắt màu đen trong suốt của anh chứa đầy dịu dàng, tay nhỏ bé của cô thử giờ lên trước, muốn chạm vào vẻ mặt đẹp trai của anh, bỗng nhiên lại rút về.

Khóe miệng dâng lên nụ cười khổ, nước mắt của Thanh Thần liên tục rơi: “Trong mắt của anh, em là một cô gái rất xấu xa, phải không?”

Cô buồn bã, mở miệng hỏi anh.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ chăm chú nhìn cô, không chớp mắt, anh im lặng không nói gì.

“Em biết rõ, em không bằng Tử Nhược, nhưng. Em..Em cũng không phải là người tùy tiện, em..Thật sự em không phải là.” Lời giải thích có chút gấp gáp và yếu ớt, Thanh Thần rất giận, giận anh bôi nhọ cô.

Nhưng cô lại sợ anh nghi ngờ cô hơn cả việc cô tức giận.

“Em cũng chỉ muốn biết, em có một chút quan trọng nào đối với anh hay không. Em chỉ là muốn thắng anh một lần.” Thanh Thần rũ mí mắt xuống, trong lòng đau đớn, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu: “Bởi vì ở trước mặt anh, lần nào em cũng thua thật thê thảm. Em. Không chưa từng nghĩ muốn quyến rũ người khác. Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ qua.”

Mặc dù trong sạch của cô đã bị anh lấy đi không rõ ràng, nhưng chỉ có anh, chỉ có Mạc Lãnh Tiêu, chính là người duy nhất mà Mộ Thanh Thần bằng lòng bỏ đi tất cả để yêu, tại sao anh lại không tin cô vậy?

“Anh không tin tưởng em sao? Đúng không?” Anh im lặng khiến cho tim của Thanh Thần đau, cô càng ngày càng lạnh, ý cười trên khóe môi cũng càng ngày càng khô sò: “Nếu đã như vậy, anh buông em ra, em. Em sẽ không quấy rầy anh nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang cúi xuống, đột nhiên bị người đàn ông bá đạo trước mặt nâng lên, môi mông của anh hôn lên đôi mắt vẫn còn sót lại nước mắt của cô, nhẹ nhàng, dịu dàng.

Giống như thương tiếc, âu yếm bảo bối của mình, khiến cho lòng của Thanh Thần gọn sóng.

“Lãnh. Đừng..Dịu dàng với em.” Giọng nói của cô gần như cầu khẩn. Đây là thứ hai lần, Thanh Thần cầu xin anh dừng lại sự dịu dàng hành hạ này.

Tìm bỗng nhiên thất chặt, Mạc Lãnh Tiêu hôn cô, vẫn cung chiêu như cũ: “Cô bé, anh xin lỗi.”

“.....”

Thanh Thần không thể tin vào tai của mình, cô ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, ai nói cái gì?

Anh tự mình xin lỗi cô?

Trời ơi, không phải là cô đang nằm mơ đó chứ? Sao Mạc Lãnh Tiêu lại có thể tự mình xin lỗi cô?

“Anh thật sự xin lỗi.” Anh ôm thân thể của cô thật chặt, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu, nhìn mặt cô: “Là tại anh không khống chế được miệng của mình, đúng không?”

Anh nói xin lỗi thật dịu dàng, khiến Thanh Thần ngừng khóc thút thít, cô nhìn anh, không thể tin được: “Tại sao.”

Môi mọng của anh khẽ giương lên, Mạc Lãnh Tiêu hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của cô, giọng nói bình tĩnh mà sâu lắng: “Bởi vì, anh không thích nhìn thấy em khóc.”

“”

Anh không thích thấy cô khóc sao? Cái này có ý gì?

Nghi ngờ liên tục dâng lên ở trong lòng cô, Mạc Lãnh Tiêu không cho Thanh Thần thời gian suy nghĩ, anh hôn cô thật sâu, gấn bó triền miên, nói xin lỗi cô.

Thanh Thần xấu hổ nhắm mắt lại, cô không chống cự nụ hôn của anh, thậm chí cô còn vòng tay qua gáy của anh, dán sát thân thể của cô vào anh.

Thật ra thì, yêu cầu của cô không nhiều lắm, cô chỉ muốn, ở trong ký ức của cô và anh, có nhiều ngọt ngào. Mới vừa nãy, anh nói xin lỗi, anh còn nói, không muốn nhìn thấy cô khóc.

Là thật cũng tốt, là giả cũng được, cô đều lựa chọn tin tưởng.

Bởi vì như vậy, cô sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc. Về phần tương lai, cô không muốn suy nghĩ

Chiếc lưỡi thom tho của cô đáp lại lưỡi của anh, truy đuổi chơi đùa, tay nhỏ bé mềm mại của cô to gan thăm dò vào bên trong áo của anh, bàn tay cô học theo anh, thử di chuyển trên lồng ngực rắn chắc của anh.

Sâu trong đôi mắt đen của anh hiện lên màu đỏ mãnh liệt, ánh mắt nóng bỏng này, gần như muốn hòa tan thân thể của Thanh Thần.

“Lãnh.” Cô dịu dàng gọi tên anh.

Giọng nói này khiến thân thể Mạc Lãnh Tiêu căng chặt, bàn tay anh càng tăng thêm sức lực ôm eo mảnh khảnh của cô, vật đứng yên ở trong cơ thể cô **, cũng không nhịn được nữa mà di chuyển.

“Ừm.” Chuyển động kịch liệt, khiến Thanh Thần không khống chế được, phát ra tiếng rên rỉ, thân thể vô lực dựa sát vào trong ngực anh.

Là thật cũng tốt, là giả cũng được, cô đều lựa chọn tin tưởng.

Bởi vì như vậy, cô sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc. Về phần tương lai, cô không muốn suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Không công bằng

Edit: Shinbi

“Cô bé, về sau không cho khóc.” Cẩn vành tai nhạy cảm của cô, Mạc Lãnh Tiêu ngửi mùi thơm của cô, cảm giác quả thật mình sẽ phát điên.

Bất chấp cô có thể chịu đựng được hay không, chỉ phóng túng liều mạng đang đưa thất lưng gầy gò, cảm thụ cảm giác khít chặt dịu dàng của cô.

“Lãnh.” Lông mày thanh tú nhíu lại, anh kịch liệt đòi lấy làm cho Thanh Thần không ngừng thở hổn hển, cảm giác như thế, quá điên cuồng, cô không chịu nổi.

Mà người đàn ông trước mắt lại như một con dã thú mất đi tính tảo, gương mặt lạnh nhạt đã sớm biến mất, còn lại sự xâm lược đầy nam tính.

Thân thể mềm mại vì sự xâm lược của anh mà ửng hồng, Thanh Thần cắn môi, không ngăn được phát ra tiếng ngâm nga.

“Lãnh. Em...em.” Khuôn mặt xinh đẹp phỉếm hồng rạng rỡ, cô thở nhẹ, thân thể vì ** đánh tới sung sướng mà khẽ run, đôi tay nhỏ bé bất lực bám vào người đàn ông thật chặt, sợ mình vừa buông tay thì sẽ rơi xuống đất.

Bàn tay gât gao ôm lấy thân thể của cô, Mạc Lãnh Tiêu cuồng dã hôn xuong quai xanh xinh đẹp của cô, trên da thịt trắng nõn của cô lưu lại sự cung chiều của anh.

Đôi mắt đen, không giống với sự mờng lung của cô, mà giống ánh lửa bắn ra bốn phía, nhìn bộ dạng mê người của cô, Mạc Lãnh Tiêu không nhịn được khẽ cắn đôi môi đầy đặn của cô.

“Đau!” Đau đớn làm cho Thanh Thần làm nũng kháng nghị, nhưng người đàn ông trước mắt lại như cố ý, không ngừng tăng thêm tốc độ ra vào, tần số này làm cho cô khó có thể chịu được.

Vốn là ánh đèn lò mờ, bây giờ đã sáng hơn, Thanh Thần cảm giác mình giống như đưa thân vào vùng biển mênh mông, chỉ có thể dựa vào bè gỗ trong ngực, trầm luân nơi tận cùng trời đất

Nhìn người con gái ngất xỉu trong lòng mình, Mạc Lãnh Tiêu buồn cười nhíu mày.

Cái cô bé này, thể lực yếu thật, mỗi lần đều ở trên đường bỏ lại anh, xem ra anh nên để cô đi rèn luyện thân thể một chút.

Ánh đèn yếu ớt từ cửa sổ chiếu rọi lên người cô, Mạc Lãnh Tiêu chăm chú nhìn cô, có chút tham lam.

Cô rất đẹp.

** thân thể mềm mại xinh đẹp như gấc sứ, mà làn da tuyết trắng hẳn lên dấu vết kịch liệt giống như trái cấm, làm cho lòng người gọn sóng.

Đôi mắt đen chưa dứt **, anh hít thở nặng nhọc nhìn cô đang ngủ mê man, ngay cả lúc này, cô cũng có tư thái mê hoặc lòng người như thế.

Mạc Lãnh Tiêu cảm giác mình giống như chàng trai hai mươi, giống như chưa bao giờ hưởng thụ qua tư vị phụ nữ, hoàn toàn không có biện pháp dời tầm mắt từ trên người cô đi.

Đưa tay tháo vương miện trên tóc cô làm cho mái tóc tự nhiên của cô hơi rối bù rơi xuống, xoa trên lưng.

Trần đầy dịu dàng ôm cô trở về giường lớn trong phòng, đưa tay gạt cả vạt cùng áo sơ mi trên người mình, cõng y phục trên người, lần nữa đến gần cô.

“Lãnh.”

Vừa lúc đó, người đang ngủ mê man khẽ chuyển động thân thể, nằm nghiêng, êm ái ní non tên người trong mộng của cô.

Thân thể bỗng chốc ngấn ra.

Ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu nóng rực tựa như muốn đem cô một hộp nuốt xuống, bàn tay nhẹ phẩy trên trán cô, giữa hai lông mày đều là sự thương hại cô :
“Cô bé.”

Trong mơ của cô có anh. Mà trong giấc mơ, cô vì nằm mơ thấy anh mà nở nụ cười hạnh phúc.

Lòng ngực như bị thứ gì đó lấp đầy, sống 31 năm, lần đầu tiên Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy, thì ra mình dễ thỏa mãn như vậy.

Hôn thật sâu nụ cười bên môi cô, lửa nóng nơi bàn tay vuốt thân thể mềm mại của cô, theo gò má của cô đi xuống cổ, xương quai xanh, bụng, vẫn xuống phía dưới.

Đêm còn rất dài, mặc dù cô trên đường rút lui, nhưng Mạc Lãnh Tiêu sẽ mang cô tiếp tục chiến dịch thuộc về hai người họ.

—————Tuyển phân cách của cô nàng Mèo—————

Mở hai mắt ra, mắt Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô bé đang nằm sắp ngủ trên người mình.

Hô hấp của cô rất nhẹ, cánh môi sưng đỏ có dấu vết bị gặm cắn. Không chỉ môi của cô, da thịt trắng như tuyết cơ hồ không một tia hoàn hảo, tất cả đều là vết cắn anh thô lỗ lưu lại.

Anh chưa từng quên tối hôm qua xảy ra chuyện gì, coi như anh muốn quên, thân thể thoải mái cũng nhắc nhở trí nhớ của anh. Tối hôm qua anh mất khống chế, điên cuồng đi qua, trong lòng tự nhiên thoải mái cùng thỏa mãn như vậy.

Nhìn dung nhan cô điềm tĩnh, thân thể Mạc Lãnh Tiêu tự nhiên có phản ứng.

Bản năng buổi sáng làm cho hô hấp của anh không nhịn được trở nên nặng nề.

Dục vọng chưa rút lui xảy ra biến hóa, Mạc Lãnh Tiêu khẽ cau mày. Đỉnh vào phía sau cô, anh sao lại giống như một con ngựa đực đang động dục.

Đáng chết, cảm giác không bị khống chế này rất không tốt.

Mặc dù trong lòng không phục, nhưng Mạc Lãnh Tiêu cũng thấp đầu hướng thân thể đang phản ứng của mình, hai cánh tay ôm cô gái nằm ngủ say trong lòng ngực mình, dùng nhịp điệu thuộc về anh bắt đầu một ngày mới giữa bọn họ.

“Ừm.” Thanh Thần hừ nhẹ một tiếng, vì động tác của anh mà thân thể của cô không nhịn được chuyển động.

“Đáng chết.”

Mạc Lãnh Tiêu không nhận được rên rỉ, đỉnh thất lưng càng dùng sức hơn.

Đột sóng rung động đánh thức Thanh Thần, lười biếng mở đôi mắt mờ mịch, cánh môi khẽ cắn, lo lắng nhìn thẳng vào mắt người đàn ông: “Lãnh?”

“Thần, cô bé.” Trong mắt mang ý cười, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu không ổn định như thường ngày, bàn tay di chuyển tinh tế trên da thịt cô, nhìn mặt cô đỏ bừng động lòng người.

“Anh. Ghét.” Thanh Thần hạ mí mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến sắp nổ tung.

Trải qua cả đêm kịch liệt, cả người cô đau nhức vô cùng.

Cô nhớ mang máng, từ vũ hội trở về bọn họ đang ở cửa phòng liên triền miên. Mà Mạc Lãnh Tiêu tự ôm mình trong ngực, chống trên tường muốn nâng.

Sau đó. Không chịu nổi sự đòi hỏi của anh, cô hôn mê bất tỉnh, không biết đã trải qua bao lâu, anh gọi cô dậy.

Sau khi cô tỉnh lại mới phát hiện, mình đã nằm trên giường lớn trong phòng, mà người đàn ông bên cạnh mình vẫn không chán mà hôn cô.

Mà cô vốn không ngăn được cảm dỗ của anh.

Suốt cả một đêm, cô tỉnh lại rồi ngất xỉu, không cần phải nói, người hại cô mệt nhọc thế này, trừ người đàn ông trước mắt này, còn có thể là ai?

“Không chuyên tâm sao?”

Nhìn cô suy nghĩ mất hồn, Mạc Lãnh Tiêu không vui nhíu lông mày, lực ở hạ thân đột nhiên tăng mạnh.

Không nghi ngờ chút nào, anh trừng phạt, tự nhiên đổi lấy tiếng rên nhẹ mềm mại của Thanh Thần.

Thu ánh mắt mịt mờ sương mù, Thanh Thần chỉ có thể làm cho thân thể yếu đuối tiếp tục nằm trên người của anh, trong mắt mang theo tố cáo nhàn nhạt: “Ngừng, dừng lại.”

Người đàn ông này rốt cuộc có biết mệt hay không? Bây giờ toàn thân cô như sụp đổ, anh lại bắt đầu.

Ông trời ơi, tại sao thế giới không công bằng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Nhà Đoan Mộc

Edit: Mon Miêu

Thanh Thần mở mắt, nhìn căn phòng vẫn trống không như cũ, ánh mắt của cô chứa đầy lo lắng một lần nữa.

Cô không biết rốt cuộc Mạc Lãnh Tiêu như thế nào rồi?

Đêm hôm đó, sau khi bọn họ trở về từ buổi dạ hội, anh giống như nổi điên, quấn lấy cô hai ngày, nhưng khi cô mở mắt ra lần nữa, người đàn ông kia lại không thấy đâu.

Ngay lúc đó, cô cũng không để ý, nhưng anh đã rời đi ba ngày rồi.

Anh không nhắn cho cô một câu nào, không gọi điện thoại cho cô, giống như lúc ở thành phố Hải Ninh, anh bỏ cô ở lại một mình, mỗi khi như vậy, cô hoàn toàn không có tin tức gì về anh.

Đột nhiên, Thanh Thần cảm thấy uất ức.

Bọn họ vẫn còn ở đảo Bali chứ chưa về, tại sao anh lại có thể không nói một tiếng nào đã bỏ cô ở lại một mình như vậy?

Hơn nữa, anh rõ ràng mới đối với cô. Nếu quả thật anh không có một chút tình cảm gì đối với cô, anh cần gì phải đối với cô như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, suốt ngày hôm nay, lòng của cô tràn đầy phiền muộn.

Cô đứng dậy, tùy ý mặc vào một bộ quần áo, sau khi rửa mặt qua loa, nhìn trong gương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình tái nhợt đến mức dọa người, Thanh Thần quyết định muốn đi ra ngoài một chút.

“Mộ Thanh Thần, sắc mặt như thế này, cô muốn hù dọa ai vậy?”

Thanh Thần lắc đầu một cái, tiện tay lấy cái túi đặt ở trên bàn trà nhỏ, cô thay xong giày, mở cửa chính của phòng ra.

“Cô Mộ.”

Cửa phòng vừa mới mở ra, bên cạnh đã truyền đến một giọng nói rất cung kính của người đàn ông.

Thanh Thần nghi ngờ nhìn người đàn ông xa lạ bên cạnh, cô chớp mắt nhìn: “Anh. . . . Anh là?”

“Thưa cô, là cậu chủ căn dặn chúng tôi ở chỗ này chờ cô đi ra.” Người đàn ông mặc áo đen cười rất dịu dàng: “Lúc cậu chủ rời đi đã dặn dò, nếu như cô không ra ngoài, thì nói phục vụ khách sạn đem thức ăn vào phòng cô đứng giờ.”

Tim khẽ thắt chặt, Thanh Thần nhú mày, trong giọng nói tràn đầy nghi vấn: “Anh. . . . Cậu chủ mà anh nhắc đến, là —— Mạc Lãnh Tiêu sao?”

Không thể nào, rõ ràng chỉ có cô và Mạc Lãnh Tiêu tới nơi này thôi mà, từ khi nào lại xuất hiện người của anh tới đây.

“Đúng vậy.” Thấy rõ sự nghi ngờ trong mắt của Thanh Thần, người đàn ông điềm tĩnh giải thích: “Tập đoàn Liên Báo có chi nhánh ở khắp nơi trên toàn thế giới, trước khi đi, cậu chủ dặn dò chúng tôi chăm sóc cho cô thật tốt.”

“Rời đi?” Thanh Thần không để ý chuyện này có đúng hay không, cô chỉ chú ý được điều mà cô quan tâm nhất trong lời nói của anh ta: “Anh nói là, Mạc Lãnh Tiêu, anh ấy đã rời đi sao? Rời khỏi đảo Bali hả?”

Người đàn ông này, sao anh lại có thể quá đáng như vậy?

Rõ ràng là anh muốn dẫn cô tới, vậy mà bây giờ không nói một tiếng nào đã bỏ đi như vậy, để lại hai người này tới đây chăm sóc cô, anh có ý gì vậy hả?

“Không phải như vậy, thưa cô.” Trên khuôn mặt của người đàn ông không có vẻ mặt khác, giọng nói cũng hơi máy móc: “Thiếu gia phải đi tới nhà của ông chủ Đoàn Mộc, ông chủ Đoàn Mộc có quan hệ thân thiết với ông chủ.”

Mất khê rừ xuống, Thanh Thần không nói gì, mặc dù đã biết là anh vẫn còn ở đảo Bali, cô cũng không còn tức giận giống hồi nãy, nhưng. . . . Vừa nghĩ tới anh luôn luôn rời đi mà không nói một lời nào, trong lòng của cô đã không thoải mái.

“Thưa cô. . . . Cô muốn tới nhà của ông chủ Đoàn Mộc tìm cậu chủ sao?” Thấy Thanh Thần không nói, người đàn ông mặc áo đen đành phải thử thăm dò ý của cô.

Con người trong suốt của cô nghi ngờ nhìn người đàn ông ở trước mắt, Thanh Thần mím môi, trên mặt chứa đầy cẩn thận: “Tôi có thể đi sao?”

Đương nhiên cô biết bản thân không có thân phận gì, mặc dù. . . . Giữa cô và Mạc Lãnh Tiêu, có thứ gì đó đang dần dần thay đổi. . . .

Nhưng Thanh Thần vẫn biết rất rõ, có rất nhiều chuyện, cô không thể tự làm chủ.

“Đúng vậy.” Người đàn ông mặc áo đen gật đầu khẳng định: “Cậu chủ dặn dò, nếu như cô muốn đi gặp cậu ấy, thì chúng tôi sẽ đưa cô tới nhà của ông chủ Đoàn Mộc.”

Hàm răng của cô khẽ cắn lấy bờ môi hồng, ý của anh là, nếu như cô muốn đi tìm anh, nghĩa là cô đã thừa nhận bản thân đang nhớ anh sao?

Hừ, cô sẽ không mắc mưu của anh đâu, đêm hôm đó, rõ ràng là cô chiếm lợi thế.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Thanh Thần vẫn dịu dàng mở miệng: “Được, chúng ta đi ngay bây giờ.”

Cô chỉ muốn đi xem anh một chút, sau đó nói cho anh biết, cuộc đấu hôm trước, cô mới là người thắng.

—————Tuyển phân cách của cô nàng Mèo—————

Sau vườn hoa của biệt thự Đoàn Mộc

“Anh Mạc. . . .”

Kèm theo giọng nói ngọt ngào, một bóng dáng nhỏ nhắn đột nhiên chạy tới từ phía trước biệt thự, nhanh chóng chạy về phía Đoàn Mộc Dương và Mạc Lãnh Tiêu đang đứng nói chuyện phiếm ở trong vườn hoa.

Lông mày của Mạc Lãnh Tiêu khẽ nhúc nhích, anh tránh không kịp nên đã bị thân thể nhỏ nhắn này bá đạo ôm lấy eo của anh.

“Anh Mạc, anh Mạc, thật sự là anh!”

Mạc Lãnh Tiêu hơi chấn động, nhìn người mới tới, khoe miệng anh khẽ nhúc nhích: “Là tiểu Tinh sao?”

“Em gái, em mới trở về từ Luân Đôn, nhìn thấy anh cũng không thèm chào một tiếng, trong mắt em, chỉ có anh Mạc của em thôi, đúng không?”

Đoan Mộc Dương sờ mũi, đối diện với sự thiên vị của em gái mình, anh lại không trách. Từ hồi còn nhỏ, em gái của anh đã thích Mạc Lãnh Tiêu, trải qua nhiều năm như vậy, cô luôn cầu nhau bên tai anh, khó khăn lắm, Mạc Lãnh Tiêu mới tới đảo Bali, cô nghe được chuyện này từ quản gia, đã lập tức lên máy bay trở về.

A, xem ra, lần này Mạc Lãnh Tiêu lại bị làm phiền rồi.

Chỉ là, nếu em gái của anh thật sự có thể gả cho Mạc Lãnh Tiêu thì quá tốt, như vậy thì nhà Đoan Mộc sẽ liên kết với nhà Mạc, đối với hai bên, cũng không có chỗ nào xấu.

Mạc Lãnh Tiêu nhẹ nhàng đẩy hình dáng nhỏ bé đang ôm anh ra, cười xa cách: “Mấy năm không gặp, Tiểu Tinh cũng đã trưởng thành.”

Tay nhỏ bé của cô thân mật lôi kéo cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu, trong mắt của Đoan Mộc Tinh chứa đựng sự mừng rỡ hoàn toàn không thể che giấu: “Năm nay em cũng đã 22 tuổi rồi, em không còn là đứa bé nữa.”

Trong đôi mắt của Đoan Mộc Tinh chứa đựng một chút ngượng ngùng, cô nhìn anh trai của mình một cái, sau đó di chuyển tầm mắt tới gương mặt đẹp trai của Mạc Lãnh Tiêu: “Lúc chị dâu bằng tuổi em, thì đã gả cho anh của em rồi.”

“Ha ha.” Âm hiệu rụt rè này khiến cho Đoan Mộc Dương ngửa đầu cười to, anh nhìn Đoan Mộc Tinh, liên tục lắc đầu: “Anh nói cho em biết nha em gái, em thật là.”

“Lãnh Tiêu, em gái của tớ, đúng là một lòng hướng về phía cậu nha. Có phải cậu nên bày tỏ chút gì đó hay không?” Đoan Mộc Dương trêu ghẹo, nhìn bạn tốt của mình, anh cảm thấy mấy ngày tiếp theo, nhất định anh sẽ không cảm thấy buồn chán.

Mạc Lãnh Tiêu không biến sắc, trừng mắt nhìn Đoan Mộc Dương, nụ cười trên mặt anh vẫn không có độ ấm, anh xoa đầu Đoan Mộc Tinh, chuyển đề tài một cách tự nhiên: “Tốt nghiệp đại học, em định làm gì vậy?”

Mặc dù không đúng như ý nguyện của cô, lần nào Mạc Lãnh Tiêu cũng đều dùng giọng điệu của anh trai đối xử với em gái để nói chuyện với cô, nhưng Đoan Mộc Tinh cũng rất thông minh, cô không hề biểu lộ sự mất mát ở trong lòng.

Đoan Mộc Tinh nhẹ nhàng chớp mắt, cô ngẩng đầu, vẻ mặt ngây thơ nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Em học quản lý quan hệ xã hội. Em nghĩ, bất kỳ tập đoàn nào cũng đều cần, vậy, anh Mạc, em có thể đến công ty của anh làm được không?”

“Sao vậy? Công ty của cha và anh trai em, không chịu nổi pho phật lớn là em sao?” Đối mặt với âm hiệu trực tiếp của cô, tính tình của Mạc Lãnh Tiêu vẫn nhàn nhạt như cũ, phá vỡ mong muốn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Niềm vui mới

Edit: Shinbi

Nhẹ nhàng chớp mắt, vẻ mặt Đoan Mộc Tinh ngây thơ ngẩng đầu nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Em học quản lý quan hệ công chúng. Em nghĩ, bất kỳ tập đoàn nào cũng đều dùng được, anh Mạc, vậy em có thể đi làm ở công ty của anh chứ?”

“Thế nào? Công ty của cha và anh trai em không chịu nổi pho tượng Phật lớn là em sao?” Đối mặt với âm hiệu trực tiếp của cô, tính tình của Mạc Lãnh Tiêu vẫn nhàn nhạt như cũ, phá vỡ mong muốn của cô.

Cảm tình của Đoan Mộc Tinh đối với mình, anh đương nhiên rõ ràng, nhưng trong mắt anh, cô chỉ là em gái của anh thôi.

Mặc dù, anh không trực tiếp từ chối cô, nhưng từng hành động của anh cũng thể hiện rõ lập trường của mình, anh tin Đoan Mộc Tinh biết rõ tâm ý của anh.

Dù sao, cô là con gái bạn tốt của cha anh, vừa là em gái của Đoan Mộc Dương, chỉ cần cô không đòi hỏi, anh cũng sẽ giữ sĩ diện cho cô.

“Nhưng. Em..em muốn có thể thường xuyên nhìn thấy anh Mạc.” Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng, Đoan Mộc Tinh tin mấy năm không gặp, Mạc Lãnh Tiêu nhất định sẽ nhìn cô bằng cặp mắt khác.

Cô gái xinh đẹp tài giỏi như vậy, cũng không phải có thể tìm được ở bất kỳ nơi nào.

Mạc Lãnh Tiêu vẫn cười, chỉ là cặp mắt đen kia đã từ từ nhiễm hàn ý làm cho người quen của anh cũng biết, anh nhanh chóng mất hết kiên nhẫn rồi.

“Không bận việc ở trường sao? Sao đột nhiên quay trở lại?” Không gỡ cánh tay đang kéo ống tay áo mình của cô, tầm mắt của Mạc Lãnh Tiêu rớt cuộc cũng không rơi xuống khuôn mặt của Đoàn Mộc Tinh.

“Xong rồi, quần gia nói với em. Em..em nghĩ, em đã lâu không gặp anh Mạc rồi, cho nên mới trở về.” Rốt cuộc là con gái, Đoàn Mộc Tinh vẫn có chút xấu hổ, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng đã sớm ửng hồng.

Ôm chặt lấy cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu, Đoàn Mộc Tinh quyết định rèn sắt khi còn nóng: “Anh Mạc, hiem khi anh tới đảo Bali, lần này, em nhất định sẽ đối tốt với anh, để cho anh hoàn toàn hiểu nơi này.”

“Có được không?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ của Đoàn Mộc Tinh, ánh mắt cầu cứu nhìn anh trai của mình: “Anh Mạc, lúc ở nhà em, anh trai ngày nào cũng nhắc tới anh, lần này, anh lưu lại hơn mấy ngày, hai người có thể gặp nhau tâm sự rồi.”

Nghe được Đoàn Mộc Tinh mang bạn tốt của mình ra để nguy trang, Mạc Lãnh Tiêu dù trong lòng có chút không vui, ngại vì quan hệ bạn bè, hơn nữa, Đoàn Mộc Tinh cũng không có ác ý, gương mặt tuấn tú hiện lên một chút ôn hòa: “Lần này anh sẽ lưu lại thêm mấy ngày, có Đoàn Mộc tiểu thư làm hướng dẫn viên du lịch, đương nhiên là được.”

Kế hoạch vốn là định dừng ở chỗ này một vòng rồi đi, chỉ là, nếu cô bé kia thích nơi này, anh sẽ không để ý mà ở chỗ này nghỉ ngơi nhiều một chút, dù sao tập đoàn Liên Bảo không có anh ở văn phòng làm việc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cộng thêm việc anh lớn hơn cô bé kia mười ba tuổi, muốn không nhận thức già cũng không được. Cô bé thích lãng mạn, anh không hiểu.

Tuổi của Đoàn Mộc Tinh tương đương cô, có cô ấy lập kế hoạch đi chơi, hay là anh muốn tự mình ép buộc muốn đến cho bằng được.

Nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu đồng ý yêu cầu của mình, Đoàn Mộc Tinh quá thật vui mừng muốn từ trên mặt đất nhảy lên, vốn không chú ý tới vẻ mặt như có điều suy nghĩ của người đàn ông, ôm cánh tay của anh đi về phía trước: “Vây, chúng ta còn chờ cái gì nữa? Bây giờ chúng ta ra chơi đi, đảo Bali có rất nhiều chỗ được để chơi đấy, nếu anh Mạc biết, nhất định sẽ không muốn rời khỏi nơi này.”

Về mặt vui vẻ của Đoàn Mộc Tinh không che giấu chút nào sự yêu thích dành cho Mạc Lãnh Tiêu.

Cô kích động làm cho Mạc Lãnh Tiêu bật cười, vuốt đầu của cô, âm thanh vẫn không nhiệt độ như cũ: “Vẫn giống khi còn bé, nói gió thì có mưa.”

“Không phải.” Đoàn Mộc Tinh hừ mũi: “Em được gọi là mạnh mẽ và kiên quyết, anh Mạc bận như vậy, em đương nhiên phải nắm chặt thời cơ giới thiệu cho anh nơi này rồi!”

“A, em gái vừa mới trở về lại muốn đi ra ngoài? Em không sợ ông cụ tức giận sao?” Nữ sinh Đoàn Mộc Tinh hướng ngoại làm cho Đoàn Mộc Dương hết ý kiên rồi, nhìn bóng lưng hai người hấp tấp muốn rời đi, không nhận được nhắc nhở.

“Không quan tâm.” Đoàn Mộc Tinh không quay đầu lại: “Em không sợ ông ấy!”

Trong lòng cô, không một người nào có thể so sánh với Mạc Lãnh Tiêu, cô không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Cô muốn cho Mạc Lãnh Tiêu biết, mình đã không còn là cô bé năm đó nữa rồi, cô là một cô gái thành thực, một người phụ nữ có thể hấp dẫn anh.

“Tiểu Tinh, anh không muốn làm cho bác trai truy nã anh khắp đảo.” Dừng bước, khoe miệng Mạc Lãnh Tiêu mang theo nụ cười thần nhiên: “Anh nói rồi, sẽ lưu lại thêm chút thời gian, không cần phải gấp gáp ra ngoài.”

“Nhưng.” Cau mày ngẩng đầu lên, Đoàn Mộc Tinh nâng khuôn mặt tươi cười lên trong nháy mắt, khéo léo gạt đầu một cái: “Được, em nghe anh Mạc.”

Vỗ đầu cô, đôi mắt đen không dư thừa ý cười, Mạc Lãnh Tiêu đối với cô vẫn tương đối vừa ý, giọng nói cũng có chút hòa hoãn: “Ngoan.”

“Mạc thiếu gia, chuyện này. Vị tiên sinh này, nói là tìm đến ngài!”

Vừa lúc đó, quần gia dẫn mấy người xuất hiện trong vườn hoa.

Mạc Lãnh Tiêu xoay người, tầm mắt khẽ rơi.

Mới đi vào vườn hoa, đôi tay nhỏ bé của Mộ Thanh Thần mơ hồ phát run, ngay cả bước đi cũng chậm mấy phần.

Cô không để lỡ nụ cười hiếm thấy trên khuôn mặt của Mạc Lãnh Tiêu, còn là cười với cô gái xinh đẹp dịu dàng kia.

Bọn họ đã tới có một lúc rồi, mà anh vốn không phát hiện, tầm mắt của anh cũng chưa từng rơi trên người cô.

“Tiểu thư? Cô. không thoải mái?” Người đàn ông áo đen đột nhiên đi chậm lại nhìn Thanh Thần, trong giọng nói mang theo sự hỏi thăm.

Thanh Thần ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười tái nhợt: “Không có, không có gì.”

Mấy ngày nay, anh đều ở chỗ này, là vì ở bên cô gái này sao?

Ánh mắt sâu kín rơi trên người của Đoan Mộc Tĩnh, áo đầm hồng làm cho cô trông tràn đầy năng lượng bức người. Khuôn mặt của cô như mặt trời rực rỡ sáng chói, cô cảm thấy thương cho Bạch Tử Nhược, rõ ràng tính cách không giống nhau, nhưng đều làm cho con người xinh đẹp dịu dàng.

Cô ấy chính là tiểu thư nhà Đoan Mộc, Đoan Mộc Tĩnh, một cô gái Nhật Bản xinh đẹp.

Cô ấy là niềm vui mới của Mạc Lãnh Tiêu sao?

Tìm mơ hồ đau nhói.

Thanh Thần cho là, trừ Tử Nhược, Mạc Lãnh Tiêu sẽ không bao giờ động lòng với người con gái khác, vì tận mắt cô nhìn thấy anh dịu dàng với Nhược, che chở cho Nhược.

Nhưng không nghĩ tới, thì ra trong lòng anh, còn có thể chứa một cô bé khác, một cô gái hoàn toàn khác với Tử Nhược, sự dịu dàng vẫn chói mắt, vẫn làm cho lòng cô đau nhói không dứt.

Anh không phải sẽ không yêu người khác, chỉ là anh yêu người kia, không phải cô —— Mộ Thanh Thần.

Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt đẹp trong suốt nổi lên bọt nước, Thanh Thần mím môi, không cho phép mình rơi nước mắt, càng không cho phép mình luống cuống trước mặt bọn họ.

Mang cô tới nơi này, chỉ vì thấy cô gái này ư?

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Không muốn khiến cô ấy hiểu lầm

Edit: Mon Miêu

Thanh Thần khép hờ mắt lại, khóe môi giương lên ý cười chế giễu, cô còn tưởng rằng, Mạc Lãnh Tiêu vì cô nên mới tới nơi này, thì ra là.

Mộ Thanh Thần ngốc!

Thanh Thần chỉ lo đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, quý thần xui khiến đi theo người đàn ông bên cạnh, tới chỗ ba người ở phía trước.

“Cậu chủ.” Người đàn ông mặc áo đen nhìn Mạc Lãnh Tiêu, cung kính chào hỏi.

Bàn tay anh hơi nhấc lên, ánh mắt lạnh lẽo của anh vẫn dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy vẻ cô đơn của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, anh chỉ im lặng ra hiệu cho người của anh lui xuống.

“Lãnh Tiêu, cô gái này là bạn của cậu sao?” Đoan Mộc Dương thích thú quan sát Mộ Thanh Thần, giọng nói của anh chứa đựng ý cười: “Rất đẹp nha, cô gái, cô là người Trung Quốc sao?”

Thân thể của cô bởi vì giọng nói của Đoan Mộc Dương mà hơi ngẩn ra.

Thanh Thần hơi hốt hoảng, cô ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn người đàn ông đẹp trai đang đứng ở bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, giờ cô mới phát hiện, cô đã không chú ý đến sự tồn tại của người đàn ông này: “Hức. Thật xin lỗi, ngài vừa nói cái gì vậy?”

Lần nào cũng đều như vậy.

Chỉ cần là nơi có Mạc Lãnh Tiêu, cho dù là ai, thì tinh thần cũng sẽ chán nản, cho dù người đàn ông xa lạ ở trước mắt này có đẹp trai như thế nào đi nữa, thì cũng không có cách nào đoạt được hào quang thuộc về Mạc Lãnh Tiêu.

“Khụ.” Cảm giác bị người ta coi nhẹ hình như không tốt lắm, Đoan Mộc Dương lấy tay che miệng, ho nhẹ một tiếng: “Tôi vừa hỏi, có phải cô đến từ Trung Quốc hay không?”

Lông mày của cô khẽ động, nghe được tên của tổ quốc mình, Thanh Thần bỗng cảm thấy cực kỳ thân thiết, trong mắt cũng hiện lên ý cười thần nhiên: “Sao ngài lại biết được?”

“Ha ha. Chỉ có người con gái phương Đông mới có bộ dáng thần bí mê người, mà cô không giống người Nhật Bản, cũng không giống người Hàn

Quốc, cho nên.” Đoàn Mộc Dương cười ảm áp.

Thanh Thần nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, cô gật đầu: “Thì ra là như vậy.”

“Em tới đây sao?”

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện đơn giản, vui vẻ của Thanh Thần và Đoàn Mộc Dương.

Thân thể, bỗng chốc ngẩn ra, ánh mắt của cô hơi trầm xuống: “Dạ.”

Thanh Thần trả lời dịu dàng, tim của cô hơi chua xót.

Anh đã biết rõ rồi mà còn hỏi, anh đang trách cô sao?

Anh không muốn thấy cô xuất hiện ở nơi này đúng không, không muốn cô xuất hiện ở trước mặt Đoàn Mộc Tinh. Nhưng, nếu vậy, anh cũng không cần phải dẫn cô đến nơi này.

Lỗ mũi của Thanh Thần hơi cay, đột nhiên cô cảm thấy mình hơi uất ức, cũng có chút muốn khóc.

Tại sao ở bên cạnh người yêu của mình, cô luôn cảm thấy đau đớn, là tại cô đã làm sai chuyện gì sao?

Đến khi nào thì tất cả chuyện này mới có thể dừng lại được đây?

“Anh Mạc.” Đoàn Mộc Tinh vẫn không buông cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu ra, ánh mắt của cô dò xét nhìn Thanh Thần, ánh mắt dò xét này, nhìn Thanh Thần hơi mất tự nhiên, nhưng giọng nói của Đoàn Mộc Tinh không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn nhẹ nhàng trong sáng như cũ: “Hey, cô là ai vậy, tại sao lại xuất hiện ở nhà của tôi?”

“Em gái!” Câu hỏi có chút không lễ phép của Đoàn Mộc Tinh, khiến Đoàn Mộc Dương như bốc mây, anh biết con gái luôn có thái độ thù địch với những cô gái ở bên cạnh người trong lòng của mình, nhưng là con gái của nhà Đoàn Mộc, Đoàn Mộc Tinh hỏi như vậy thật không có lễ phép.

Sắc mặt của Thanh Thần càng tái nhợt, nếu còn ở đây sẽ làm cho ánh mắt của người ta ngượng ngùng, cô mím môi.

Không khí im lặng khiến cho cô đau lòng.

Thanh Thần gượng ép kéo khóe miệng, đầu của cô vẫn cúi thấp xuống như cũ, sự cô đơn được cô cất vào sâu trong mắt, giấu thật kĩ: “Tôi là, là. Lãnh. Là bạn của Mạc tiên sinh.”

Chỉ là một câu nói thật đơn giản, nhưng lại giống y như Thanh Thần phải dùng hết sức lực của toàn thân mới có thể nói ra được.

Tim của cô vô cùng đau đớn, nước mắt ở trong mắt, cũng cuộn cuộn kịch liệt.

Tay nhỏ bé nắm thật chặt quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay mềm mại của cô, Thanh Thần muốn dùng sự đau đớn này để giải tỏa sự đè nén đau đớn ở trong lòng.

Lãnh, em trả lời như vậy có đúng như ý muốn của anh không?

Cô vạch rõ quan hệ với anh, để không khiến cho cô ấy hiểu lầm anh...Giữa hai người, cũng sẽ không có mâu thuẫn, và có thể ở chung với nhau thật tốt, phải không?

Cô làm như vậy là đúng như mong muốn của anh phải không?

Cô vẫn không được coi là quá ngốc, đúng không, cô không làm anh khó xử.

Thật ra thì, Lãnh, anh có biết không? Cho dù em đau lòng, cho dù em khó chịu, nhưng chỉ cần là chuyện khiến anh khó xử, em nhất định sẽ không làm.

Bởi vì ở trong lòng Thanh Thần, không có gì quan trọng bằng việc anh luôn cảm thấy vui vẻ.

“Thì ra là như vậy.” Đoàn Mộc Tinh cười cực kì rục rờ, cô nhất quyết không buông cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu ra: “Xin chào, tôi tên là Đoàn Mộc Tinh, anh ấy là anh trai của tôi —— Đoàn Mộc Dương, ha ha, cô tên gì vậy? Tôi chưa từng nghe anh Mạc nói về cô.”

Sự chưa sót liên tục tràn ngập ở trong lòng, cô cố gắng không cho nước mắt chảy ra, cuối cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thanh Thần cũng ngẩng lên, cô nhìn về phía cô bé ở trước mắt, cười một cách khó khăn: “Tôi..Tôi là Mộ Thanh Thần.”

“Mộ Thanh Thần, Thanh Thần.” Đoàn Mộc Tinh suy nghĩ, nhớ kỹ tên của cô, trong mắt hiện lên sự đơn giản, không có ác ý: “Tên của cô rất êm tai, cô và anh Mạc, đã biết nhau bao lâu rồi? Làm thế nào mà hai người quen biết nhau vậy?”

“.” Câu hỏi vừa nhanh vừa thẳng thắn như vậy khiến Thanh Thần khó có thể chống đỡ.

Thân thể của cô cũng mơ hồ phát run, đầu của cô ra sức chuyển động, hết sức khó khăn nói dối bọn họ: “Tôi Tôi..Tôi và Mạc tiên sinh. Thật ra thì, chúng tôi quen biết cũng chưa được lâu, chúng tôi.”

“Thật sao?” Đoan Mộc Tĩnh nhìn Mạc Lãnh Tiêu, thấy anh không nói gì, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, yên tâm di chuyển tầm mắt đến người của Thanh Thần: “Hai người cùng đi đến nơi này sao?”

Trong lòng của cô có rất nhiều nghi vấn, cô muốn biết, cô gái ở trước mắt này, có là là tình địch của mình hay không.

“Chúng tôi. Không, không phải.” Thanh Thần lấp bắp, cô cảm thấy, ngay cả năng lực giải thích một câu, cô cũng không có, mặt cô tái nhợt đến mức dọa người: “Thật ra thì, thật ra thì chúng tôi, tôi và Lãnh. Không, không phải, ý tôi nói, tôi và Mạc tiên sinh, cũng không phải là rất quen!”

Vất vả lắm, Thanh Thần mới nói ra được, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một cái, nhưng lòng của cô vẫn không buông lỏng, bởi vì cô không dám chắc, bản thân có thể lừa được cô gái này.

“Là như vậy sao?” Ánh mắt liên tục di chuyển qua lại ở trên người Mạc Lãnh Tiêu và Mộ Thanh Thần, nụ cười trên mặt của Đoan Mộc Tĩnh vẫn rực rỡ như cũ: “Không sao..., cô là bạn của anh Mạc, thì cũng là bạn của tôi... Ha ha. Cô có thể nói cho tôi biết, làm sao mà hai người lại quen nhau được không?”

Đoan Mộc Tĩnh cũng không phải là dạng người dễ bị lừa, cô nhận thức đúng vấn đề, nhất định phải biết được đáp án mới bằng lòng bỏ qua.

“Tôi..Tôi và Mạc tiên sinh.” Thanh Thần khó xử, môi hồng giống như cánh hoa trong gió, không ngừng run rẩy.

“Chúng tôi quen biết nhau ở thành phố Y, vừa gặp đã yêu.” Đột nhiên, Mạc Lãnh Tiêu bước hai chân thon dài, đi tới đứng bên cạnh Thanh Thần đang ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Vì sao lại tức giận

“Tôi..Tôi và Mạc tiên sinh. Chúng tôi.” Thanh Thần khó xử, môi hồng giống như cánh hoa trong gió, không ngừng run rẩy.

“Chúng tôi quen biết nhau ở thành phố Y, vừa gặp đã yêu.”

Đột nhiên, Mạc Lãnh Tiêu bước hai chân thon dài, đi tới đứng bên cạnh Thanh Thần đang ngây người.

Tròng mắt đen nguy hiểm híp lại, trong mắt của anh lộ ra lãnh ý, khiến Thanh Thần không nhận được phát run: “Hiện tại, cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

“”

Thanh Thần ngẩng đầu, mở to đôi mắt vô tội, kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt của Mạc Lãnh Tiêu, không chớp mắt, giống như mọi thứ xung quanh đều biến mất, trong trời đất cũng chỉ còn có hai người bọn họ.

Cô không thể tin được, không thể tin được Mạc Lãnh Tiêu có thể thân nhiên tuyên bố quan hệ của cô và anh như vậy.

Không, không, nhất định là cô nghe lầm, nhất định là như vậy.

“Anh Mạc.”

Lời nói của Mạc Lãnh Tiêu không chỉ dọa hòng Mộ Thanh Thần, ngay cả hai anh em Đoan Mộc ở một bên cũng sợ hãi.

Đoan Mộc Dương chỉ nhẹ nhàng nhướng mày, ánh mắt dò xét không ngừng di chuyển ở trên người bạn tốt của mình và cô gái người Trung Quốc xinh đẹp kia.

Đoan Mộc Tĩnh rất nôn nóng, không như bộ dáng bình tĩnh của anh mình, giọng cô gọi Mạc Lãnh Tiêu ngoài sự sợ hãi thì còn có sốt ruột.

“Anh. Cô ấy là vị hôn thê của anh?” Trong lòng còn có một tia hi vọng, ánh mắt của Đoan Mộc Tĩnh gắt gao dừng ở trên gương mặt tuấn tú khiến cho cô mê luyến đến phát điên, cô không tin, một chút cũng không tin.

Làm sao Mạc Lãnh Tiêu lại có vị hôn thê?

Hơn nữa, vị hôn thê của anh, nhìn qua vẫn còn là một cô gái nhỏ, tuổi còn không lớn bằng cô, bọn họ làm sao có thể?

“Anh không nói giỡn với Tiểu Tinh chứ?” Đoàn Mộc Tinh nâng lên một chút ý cười, đi lên vài bước, đưa tay muốn khoác qua cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu.

Mạc Lãnh Tiêu nghiêng mình lánh qua, không biến sắc bước đến trước người Thanh Thần, thuận tiện tránh được Đoàn Mộc Tinh đụng vào mình.

Bàn tay anh yêu thương vuốt ve gò má trắng nõn khiến người khác phải đau lòng của Thanh Thần, cặp mắt đen xinh đẹp đang chuyên chú nhìn vào cô gái nhỏ nhắn trước mặt, giọng nói của anh đặc biệt bá đạo nhưng dịu dàng: “Cô bé, sắc mặt khó coi như vậy, là đang muốn anh sao?”

“.....” Thân thể bỗng chốc run lên, con ngươi xinh đẹp của cô lấp lánh linh động, cứ nhìn anh si mê như vậy, hàm răng khẽ cắn môi hồng, giọng nói của Thanh Thần khẽ như tiếng muỗi: “Anh..... Anh.....”

Anh nói thẳng ra như vậy khiến Thanh Thần khó có thể chống đỡ, thật là kỳ quái, rốt cuộc là sao?

“Anh Mạc.....” Từng động tác của Mạc Lãnh Tiêu giống như dao găm, tàn nhẫn cắm vào trái tim của Đoàn Mộc Tinh, mặc dù trong lòng tràn đầy uất ức và không cam tâm, nhưng trên gương mặt của cô vẫn hiện ra nụ cười tươi tắn: “Hai người..... Thật sự đã đính hôn rồi sao? Tại sao chưa từng nghe ai nói?”

Mạc Lãnh Tiêu tự nhiên vòng tay qua vai của Thanh Thần, ôm lấy thân thể đang phát run của cô vào lòng, cuối cùng cũng nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, tà mị mở miệng: “Sau khi anh của em kết hôn, chúng tôi chỉ liên lạc với nhau một lần, thực sự không cố ý giấu hai người.”

“Nhưng.....”

“Bây giờ tuyên bố cũng không muộn chứ?” Mạc Lãnh Tiêu trực tiếp cắt đứt lời nói của Đoàn Mộc Tinh, không nhìn cô nữa, mà nhìn về phía người bạn tốt vẫn đang im lặng của mình: “Chuyện không thành, còn muốn tức giận sao?”

“Không phải như vậy.” Đoàn Mộc Dương liếc mắt, nhún vai, anh tuần đi tới bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, bàn tay khoác lên vai của anh: “Có sở thích đặc biệt cũng là chuyện bình thường của con người, làm anh em tất nhiên có thể hiểu rồi.”

Đoàn Mộc Dương quan tâm nhìn em gái mình một cái, khẽ thở dài: “Em gái, cha cũng sắp trở về, có phải em nên quay về phòng thay quần áo khác hay không?”

Đoàn Mộc Tinh biết Mạc Lãnh Tiêu tới, máy bay vừa hạ cánh, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, liền chạy tới chỗ vườn hoa tìm anh, nhưng hôm nay.....

Biết mình chiều chuộng em gái thành thói quen, nhưng dù sao em mình cũng vẫn còn là một đứa nhỏ, người mình thích có vị hôn thê, chắc hẳn cũng cần không gian yên tĩnh, để trút giận một chút cũng tốt.

Đoàn Mộc Tinh lắc đầu, giương lên một nụ cười thật tươi với Thanh Thần, nhẹ nhàng kéo cô ra từ trong ngực của Mạc Lãnh Tiêu, Đoàn Mộc Tinh cực kỳ nhiệt tình nói chuyện với cô: “Thì ra cô là vị hôn thê của anh Mạc?”

“.....” Thanh Thần còn chưa phục hồi tinh thần, lại nghe cô ấy hỏi như vậy, càng thêm không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể mặc cho cô lôi kéo cánh tay của mình, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Ha ha, vậy sao cô không nói cho chúng tôi biết chứ?” Cô ngơ ngác cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Đoàn Mộc Tinh, giọng nói của cô ấy vẫn nhẹ nhàng, hồn nhiên: “Nhất định là ngưng ngừng đứng không, vậy mà nói hai người không quen, thì ra là gạt chúng tôi, ha ha..... Nhưng mà không có việc gì..., bây giờ chúng tôi đều biết.”

“Ờ..... Đúng, thực xin lỗi.....” Thanh Thần cuối đầu xuống, mặt đỏ ửng, cô không cố ý muốn gạt bọn họ, chỉ là..... Cô không biết quan hệ của Đoàn Mộc Tinh và Mạc Lãnh Tiêu, cô cho là, cô cho là Mạc Lãnh Tiêu thích cô ấy.....

Cho nên, cô mới.....

Nói như vậy, Đoàn Mộc Tinh không phải là người yêu mới của Mạc Lãnh Tiêu sao?

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy khiến Thanh Thần thở dài, bởi vì cô biết rõ, ý nghĩ như vậy vừa mới hiện lên, phiền muộn của cô liền giảm đi một phần.

Mạc Lãnh Tiêu, anh thật sự có thể khống chế được cảm xúc của em, hazz.....

“Ồi chào, hồi này tôi không có giận cô đâu.” Đoàn Mộc Tinh khoác tay cô, về mặt thẳng thắn: “Hồi này tôi còn đang nói, phải nhân cơ hội này đưa anh Mạc đi dạo, đây là lần đầu tiên cô tới nơi này phải không?”

Thanh Thần gật đầu, Đoàn Mộc Tinh nhiệt tình, cởi mở như vậy, khiến cô không có cách nào ghét, cũng không có cách nào từ chối.

“Quá tốt rồi, vậy thì tôi có thể đi chơi với hai người! Tôi nghĩ, tuổi của chúng ta cũng gần bằng nhau, chắc chắn sẽ trò chuyện rất hợp.” Thái độ của Đoàn Mộc Tinh giống như bạn bè quen biết lâu năm, khiến anh của cô hơi ngạc nhiên.

Em gái của anh thích Mạc Lãnh Tiêu nhiều năm như vậy, hôm nay, đối mặt với tình địch của mình, thái độ của cô có chút ngoài dự đoán của anh.

“Tên của cô là Thanh Thần phải không? Ha ha. Bây giờ tôi đưa hai người đi chơi được chứ? Bây giờ trời đã tối, trên đường sẽ có chợ đêm, rất náo nhiệt. Có rất nhiều vật nhỏ xinh đẹp, nhất định cô sẽ thích.” Đoan Mộc Tĩnh kể rất sinh động, khiến cho người khác không thể kháng cự.

Trong mắt của cô lộ ra ánh sáng mừng rỡ, nhưng Thanh Thần không quên thân phận của mình, cô dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Mạc Lãnh Tiêu đang đứng ở một bên nhìn bọn cô.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Thanh Thần, anh kéo khước miệng lạnh lùng, giọng anh ổn định mà êm tai: “Tiểu Tĩnh mới trở về, sao lại đi ra ngoài, bác trai sẽ không vui.”

“Nhưng. Thanh Thần rõ ràng muốn đi dạo chợ đêm mà.” Đoan Mộc Tĩnh nghe được giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu không vui, nhưng cô vẫn không từ bỏ, miệng của cô cong lên, lấy vị hôn thê của anh làm cớ.

Anh đi tới bên cạnh bọn họ, bàn tay anh bá đạo đặt ở trên eo thon của Thanh Thần, cúi người hôn gò má trong suốt của cô, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy thương yêu: “Cô bé, nếu em muốn đi, anh sẽ dẫn em đi.”

“.” Đoan Mộc Tĩnh rút lại bàn tay nhỏ nhắn hơi run rẩy, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc: “Nếu. Anh Mạc và Thanh Thần chỉ muốn thế giới hai người, vậy thì để lần sau, tôi sẽ đi ra ngoài với hai người.”

“Được.” Mạc Lãnh Tiêu hoàn toàn không nhìn Đoan Mộc Tĩnh một chút nào, anh xoay người đưa Thanh Thần đi: “Chúng tôi đi trước, nói với bác trai một tiếng giúp tôi.”

“Này, cậu ở lại đây ăn cơm được không?”

Giọng nói của Đoan Mộc Dương chậm rãi truyền đến từ phía sau, nhưng không thể ngăn cản bước chân rời đi của Mạc Lãnh Tiêu.

“Không được.” Anh lạnh lùng bỏ lại hai chữ, kiên quyết đưa Thanh Thần đi.

Bên hông truyền tới một lực lớn, khiến cho Thanh Thần đang mất hồn này giờ cuối cùng cũng định thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, cô rút rờ nhìn gương mặt anh tuấn đang bày ra vẻ lạnh nhạt của Mạc Lãnh Tiêu.

Tím hồng chốc run lên.

Gương mặt đang bày ra vẻ lạnh nhạt kia, rõ ràng muốn nói cho cô biết, bây giờ, tính tình của người đàn ông bên cạnh cô dường như không tốt lắm.

“Lãnh.” Thanh Thần thử thăm dò, kêu tên của anh, ánh mắt của cô chứa đầy lo lắng.

Cô không đoán ra được suy nghĩ của anh nên chỉ có thể gáp gáp lo lắng.

Mạc Lãnh Tiêu không trả lời, cũng không nhìn cô chút nào.

Anh im lặng khiến cho Thanh Thần lo lắng, ánh mắt cô cũng bắt đầu lóe lên: “Lãnh. Anh...Anh đang tức giận sao?”

Cô biết, anh không vui, cô biết.

Nhưng mà tại sao lại như vậy chứ?

“Anh tức giận, là bởi vì em. Tôi nơi này sao?” Mũi Thanh Thần cay xè, trong lòng của cô đã có đáp án, hồi này là vì bất đắc dĩ cho nên anh mới làm như vậy phải không?

Bây giờ đã ra khỏi nhà Đoan Mộc, cho nên anh mới bộc lộ suy nghĩ chân thật của mình.

Trong lời nói của cô có chứa một chút đau buồn, khiến hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu cứng lại, đôi mắt đen của anh hung dữ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn, đẹp động lòng người của Thanh Thần.

Bàn tay anh nắm thật chặt thành quả đấm, nếu như không phải bản thân đủ lý trí, thì Mạc Lãnh Tiêu thực sự muốn lay tỉnh người con gái ngốc ngếch, đáng chết này, trong đầu cô toàn là bã đậu sao? Ngốc đến lợi hại như vậy!

“Em.” Sức lực bên hông của cô càng lúc càng lớn, tròng mắt Thanh Thần đỏ hoe, cô biết, nhất định là cô đã đoán đúng, anh thật sự vì Đoan Mộc Tĩnh mà.

“Thật xin lỗi.” Cô syút nữa rơi nước mắt, cứ cúi đầu như vậy, mấy ngày trước đây, khó khăn lắm cô mới lộ ra bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu, vậy mà giờ đây lại biến mất không thấy bóng dáng.

Mộ Thanh Thần cẩn thận vâng vâng dạ dạ như vậy khiến Mạc Lãnh Tiêu phát giận, anh thích cô bé có bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu lúc trước hơn bộ dáng của cô bây giờ.

“Lãnh Em”

“Mộ Thanh Thần!” Mạc Lãnh Tiêu thấy cô còn muốn mở miệng, vì không muốn bản thân phải nghe những lời nói không muốn nghe kia, nên anh đã nghiêm mặt găm lên một tiếng với cô: “Nếu như không muốn chết, thì im miệng lại cho anh.”

Tim Thanh Thần đau nhói, cô mím môi, đè xuống lời chưa nói xong của mình.

Mạc Lãnh Tiêu như thể này thật hung dữ, mà chỉ có đối với cô, người đàn ông lạnh lùng này mới hung dữ, vô tình như vậy.

Anh luôn dịu dàng, cưng chiều với Đoan Mộc Tình, còn dịu dàng và thương tiếc đối với cô, vĩnh viễn cũng chỉ là diễn kịch.

Cô lẳng lặng tựa vào trong ngực của anh, rõ ràng khoảng cách giữa cô và anh gần nhau như vậy, nhưng cô lại cảm thấy bọn họ vĩnh viễn cũng không thể vượt qua khe rãnh.

Gió đêm cuốn lên mái tóc dài của cô, nhưng lại không thể cuốn đi đáy lòng tràn đầy buồn phiền của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Tình nhân mờ ảo

Edit: Shinbi

Nếu như đối với Từ Nhược, đối với Đoan Mộc Tình, anh đều dịu dàng, cưng chiều như vậy, còn sự dịu dàng và thương yêu mà anh dành cho cô, luôn luôn cũng chỉ là diễn kịch.

Lẳng lặng tựa vào lòng ngực anh, rõ ràng cách anh gần như vậy, nhưng lại cảm thấy giữa bọn họ vĩnh viễn không thể vượt qua khoảng cách đó.

Gió đêm luồn vào mái tóc dài của cô, nhưng lại không cuốn đi nỗi buồn dai dẳng từ đáy lòng cô.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Đi theo Mạc Lãnh Tiêu lên xe, nhìn xe chạy trên con đường xa lạ, anh không nói lời nào, Thanh Thần cũng không mở miệng, hai người cứ im lặng, ôm trong lòng tâm sự của mỗi người.

Cho đến khi xe dừng lại, bốn phía có tiếng người huýt sáo, cuối cùng làm cho Thanh Thần hoàn hồn.

Đi theo Mạc Lãnh Tiêu xuống xe, trong lòng Thanh Thần rồi rầm dừng lại trong nháy mắt: “Nơi này chính là Lễ trắng sáng trên đảo Bali sao?” Con người xinh đẹp trong suốt mờ to, con người đã hiện lên ánh sáng hiếm thấy: “Thật sự là phổ trắng sáng!”

Trong truyền thuyết, trời tối hòn đảo nhỏ này sẽ cực kỳ náo nhiệt, điều này có thể so với Miếu Nhai ở Hongkong. Cho đến nay, Thanh Thần đều rất muốn đến.

Chỉ là người ở đây rất đông, âm thanh cũng rất huýt sáo, cô biết Mạc Lãnh Tiêu không thích và không quen với không khí nơi đây, cho nên, dù trong lòng mình muốn, cô cũng chưa bao giờ nói với anh.

Không nghĩ tới, anh cứ nhiên mang theo mình đến.

Cái này là Đoan Mộc Tình nói cho anh biết sao?

Trong đầu không ngừng suy nghĩ, nhưng rốt cuộc mới vừa tròn mười, tuổi còn bé, đè nén quá lâu Thanh Thần hoàn toàn bị náo nhiệt trước mắt hấp dẫn, người đàn ông bên cạnh không phải còn đang tức giận, đôi tay nhỏ bé không kịp chờ lời kéo anh, đã vào trong bế người này rồi.

Mạc Lãnh Tiêu không từ chối, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, ngược lại vì cô tự nhiên lộ ra cử chỉ, côi bỏ đi phần nào lạnh lùng.

“Trước kia em đi qua khu phố Hương Cảng, anh biết không? Chính là chỗ Lưu Đức Hoa diễn Miếu Nhai Thập Nhị thiếu còn có. Lưu Thanh Vân, Viên Vịnh Nghi mới diễn chuyện tình ở nơi này.” Thanh Thần như là một cô gái nhỏ ăn phải đường, hưng phấn trên khuôn mặt không mất đi.

Lúc nhỏ, thật sự cô không có ít xem phim truyền hình Hongkong đâu, từng thấy qua cảnh đẹp Miếu Nhai trong phim ảnh tràn đầy mới lạ, sau này, cô và người nhà di dân đến thành phố Y, vốn cho là mình không có cơ hội đi Hongkong.

Cũng may có một lần trường học Tô Họa Niệm hoạt động sôi nổi, cô mượn cơ hội này, cùng Tô Họa Niệm cùng nhau đến Hongkong đi dạo.

Cô muốn Mạc Lãnh Tiêu cần phải ngoại giao nhiều hơn, cho nên đối với ông bà, chưa chắc biết rõ Hongkong, hướng chỉ, anh. Lớn hơn mình rất nhiều tuổi, cho nên cô giới thiệu phải cận kề, mình tính cũng nói hơi già một chút, mới có thể làm cho anh đồng tình được chứ?

Nhìn thấy đáng vẻ vui mừng của cô, Mạc Lãnh Tiêu chỉ nhếch mép một cái, trong giọng nói cẩn thận của cô, đương nhiên anh biết.

Mặc dù, từ nhỏ cuộc sống của anh luôn ở châu Âu, nhưng lão già trong nhà cũng để cho anh chịu không ít khổ cực, lúc còn học trung học, anh chỉ có một cái balo đi hơn nửa Trung Quốc.

Dù sao nơi đó mới là quê hương của anh, đừng nói Hongkong, Đài Loan, ngay cả phần lớn đô thị nơi đất liền, anh quen thuộc hơn so với rất nhiều dân địa phương nơi đây.

Ánh mắt rơi xuống bàn tay nhỏ bé của cô đang dắt tay anh, nắm bằng cả hai tay làm cho khoe miệng Mạc Lãnh Tiêu mở lớn vài phần, nhưng vẫn trầm mặc không nói gì.

Thấy anh không nói gì, Thanh Thần cũng không nổi giận, tự nhiên giới thiệu với anh: “Lãnh, anh biết không? Trăng sáng ở khu phố trên đảo này tuyệt không thua kém so với Miếu Nhai Hongkong nha. Rất nhiều phim Hàn đều thích hội tụ ở nơi này. Anh biết 《Chuyện xưa đảo Bali》chứ? Trong đó lấy nhiều cảnh ở đây lắm.”

Mạc Lãnh Tiêu nắm chặt bàn tay, lẳng lặng dắt cô đi dưới ánh trăng sáng trên đường.

Đây là lần đầu đến đảo Bali du ngoạn du khách phần lớn sẽ đến một trong những địa phương, kinh doanh bóng đèn dùng để chiếu sáng cả một khu phố.

“Không biết nơi này có thể giống Miếu Nhai như vậy hay không, còn có người cầm microphone đứng trên đường hát những bài hát Quảng Đông rất cũ!” Thanh Thần nghiêng mặt sang bên, nở nụ cười tươi với Mạc Lãnh Tiêu, hoàn toàn quên mất người đàn ông này vốn không cảm thấy hứng thú đối với chuyện này.

Ngoài dự đoán, Mạc Lãnh Tiêu cư nhiên gật đầu một cái với cô: “Dĩ nhiên, mọi thứ ở nơi này cùng với Miếu Nhai không kém bao nhiêu, có thể nói, phố trăng sáng là Miếu Nhai thứ hai.”

“Dạ?” Không biết là vì lời giải thích của Mạc Lãnh Tiêu đã động tới cô, người đã im lặng quá lâu chợt nói chuyện dọa cô sợ, dù sao vốn Thanh Thần rất hăng hái, trong lúc nhất thời ngập ngừng cả người.

Nụ cười sáng lạn nơi khoe miệng kia, như có như không, con người trong suốt không chớp theo dõi anh.

Đôi mắt đen không ngần ngại chút nào nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh đèn cực kỳ trong suốt làm cho Mạc Lãnh Tiêu có chút mất hồn.

Luôn biết rõ cô rất đẹp, chỉ là cô bé này mỗi lần bị hạnh phúc mê hoặc đều có thể làm cho anh khó có thể rời mắt.

Thanh Thần thấy anh lại nhìn cô chằm chằm không nói một câu, giống như ánh nhìn của cô, ánh mắt cô lóe lên, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ ửng, xấu hổ buông tay anh ra, Thanh Thần im lặng đi về phía trước.

Cô rời đi làm cho bàn tay Mạc Lãnh Tiêu run lên, bỗng chốc anh kéo cô trở lại.

“A.” Hành động bất chợt làm cho Thanh Thần đụng vào lồng ngực anh, lồng ngực làm cho lỗ mũi cô cực kỳ đau, hốc mắt ửng hồng, Thanh Thần đỏ mặt, ngẩng đầu lên tức giận nhìn anh.

Trong lòng Mạc Lãnh Tiêu khê nguyên rủa một tiếng, vội vã cúi đầu cẩn thận xem xét tình hình của cô: “Rất đau?”

Kéo Thanh Thần trở về, bàn tay vẫn không buông cô ra, một cái tay khác của anh giơ lên giữa không trung.

“Đau.” Thanh Thần làm bộ đáng thương cau mũi một cái, trong giọng nói là ý vị nũng nịu: “Nếu như lỗ mũi xẹp thì làm thế nào?”

“Lỗ mũi xẹp, em cũng là người của tôi.” Không chút suy nghĩ, Mạc Lãnh Tiêu liền nói ra lời trong lòng.

Thời gian như ngừng lại, Thanh Thần lẳng lặng nhìn khuôn mặt lạnh lùng mà anh tuần kia, Mạc Lãnh Tiêu cũng lẳng lặng nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người của cô.

Tầm mắt hai người giao nhau giữa không trung, bộ dáng cực kỳ giống tình yêu nam nữ cuồng nhiệt.

Ho nhẹ một tiếng, Mạc Lãnh Tiêu phá tan không khí quái dị này: “Nhiều người, đừng có chạy lung tung.”

Nhìn thấy cô cau mày vì bị đau, ngực của anh sốt ruột đập mạnh liệt. Thật ra thì anh nói không nên lời phản kháng trương bắt cô trở lại là từ đâu mà có? Anh chỉ biết khi anh thấy cô chạy ra, anh không nghĩ gì chỉ muốn tóm cô trở lại.

Khoe miệng khê nâng nụ cười vẻ tự giễu, Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô, trong lòng khi dễ mình: Mạc Lãnh Tiêu, người đã ba mươi tuổi đầu, cư nhiên vì một cô bé mà làm xao động thẳng bé, rõ là.

Vốn giơ bàn tay lên trời, vì trong lòng anh đang tìm cách nắm lại rồi buông ra, buông ra lại nắm lại.

Lý trí cùng tình cảm giằng giụa làm cho bàn tay anh giờ lên lại để xuống, để xuống lại giờ lên.

Bồi hồi như vậy làm cho Mạc Lãnh Tiêu có chút phiền não, đặc biệt là nhìn thấy trong mắt cô bé toát ra vẻ không hiểu thì anh dứt khoát hạ quyết tâm, bỗng chốc nhéo mũi cô.

“Mạc Lãnh Tiêu!”

“Cái gì?” Bàn tay vẫn xoa cái mũi của cô, tiếng hét chói tai làm cho Mạc Lãnh Tiêu nhúm mày, không khí mới vừa tốt đẹp, trong nháy mắt biến mất.

“Anh nhất định phải thô lỗ như vậy sao?” Ai oán nhìn anh, bởi vì lỗ mũi lần nữa bị đau, lần đầu tiên Thanh Thần lên án anh.

“Thô lỗ?” Hai chữ này nghe thật xa lạ bên tai của anh, Mạc Lãnh Tiêu hí mắt, có chút không tin cô bé nhu thuận này sẽ dùng từ ngữ như vậy để hình dung mình.

Chỉ là nhìn dáng vẻ tức giận của cô, giống như anh nhìn thấy dáng vẻ Mộ Thanh Thần mấy ngày trước, rất tốt, anh thích cô bé cổ quái tinh linh kia.

“Nào có ai biết dùng sức xoa mũi con gái như vậy?” Cô rất đau rồi, anh không thể an ủi cô một chút sao?

Thanh Thần có chút khó chịu nhìn hắn, môi hồng nhẹ vành: “Anh đối với em, cho tới bây giờ cũng thô lỗ thế này.”

Tím buồn buồn, sự dịu dàng của anh vĩnh viễn không thuộc về cô.

Thả nhẹ sức lực nơi bàn tay, Mạc Lãnh Tiêu nhìn chăm chăm vào mắt của cô: “Như vậy? Tốt hơn một chút?”

Anh không biết làm như vậy là thô lỗ, anh chỉ dùng sức ở tay mạnh một chút, cũng không phải cố ý, hay là trước kia mình quá coi thường cảm nhận của cô rồi sao?

“Ừ.” Hiếm khi anh yếu thế làm cho Thanh Thần hài lòng gật một cái: “Như vậy tốt hơn nhiều.”

“Không đau?” Mạc Lãnh Tiêu thả tay xuống, nhìn cô lắc đầu một cái.

Yên lặng đi tới bên tay trái của anh, nghĩ tới trong vườn hoa, hình ảnh Đoan Mộc Tĩnh kéo cánh tay anh thật chường mắt, lỗ mũi Thanh Thần có chút chua xót.

Giống như cố ý, hoặc như là cực kỳ tự nhiên, cô kéo cánh tay của anh, đúng như anh nói, dù là hiệp ước, cô cũng là vị hôn thê của anh, dù sao cô cũng muốn như vậy, cô sợ, chỉ có thể trong thời gian ngắn.

Đề xuống ý nghĩ trong lòng, Thanh Thần nở nụ cười hạnh phúc, bọn họ bây giờ tựa như một cặp tình nhân bình thường, rất thân mật, cũng rất vui vẻ.

Sự vui sướng trên mặt cô lây sang anh, Mạc Lãnh Tiêu có chút kinh ngạc, thế nhưng anh thích nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nụ cười kia làm cho lồng ngực anh có cảm giác thỏa mãn mà trước đây chưa từng có. Ở đây tại thời điểm này, giống như anh có chút hiểu, tại sao từ xưa thì có đàn ông vì giành lấy nhân mà không tiếc chấp tay dâng lên giang sơn.

Hít sâu một hơi, Thanh Thần lấy dũng khí kéo cánh tay của anh đi tới, cô nhìn gian hàng dọc đường, mua bán sản phẩm từ quần áo, giày dép đến đồ dùng hằng ngày đều có.

“Nơi này và Miếu Nhai không giống chứ, Miếu Nhai gì đó, cơ hồ đều là đàn ông, cho nên, Miếu Nhai cũng có nhiều đàn ông nóng nảy ngoài phố, nhưng nơi này. Đàn bà mới là chủ yếu, vậy có phải phố trắng sáng cũng có đàn bà nóng nảy hay không?” Trong mắt Thanh Thần tan ra, cười xong đem ý nghĩ trong lòng chia sẻ với anh.

Cô tiếp cận làm cho tâm tình Mạc Lãnh Tiêu rất tốt: “Mặt trời chiều ngã về tây, lúc ánh trăng treo lên, người dân sẽ tự đi tới nơi này, bán một ít đồ, vì vậy phố trắng sáng được đặt tên.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Cảm giác của mỗi tình đầu

“Trắng sáng cũng tượng trưng cho người con gái, du khách Trung Quốc thích mua đồ, phần lớn là phái nữ, cho nên con đường này dần dần đã biến thành hình dạng như bây giờ, người ta gọi nó là phố con gái cũng có lý.”

Thanh Thần giả bộ rất có hứng thú nhìn vào các sạp bán hàng hóa, nhưng không có ai biết, thật ra thì trong lòng của cô rất khẩn trương, cô không biết

chắc rằng, anh có thể đẩy cô ra hay không.

Đi được một đoạn đường, cô thấy anh không có ý muốn đẩy cô ra phía sau, Thanh Thần thờ phào nhẹ nhõm, càng vui vẻ khoác cánh tay của anh thật chặt.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ im lặng đi chung với cô, nụ cười trên mặt cô không chỉ khiến cho anh muốn cùng cười, mà nụ cười kia thậm chí, còn mê hoặc ánh mắt của anh.

Đi được một lúc lâu, rốt cuộc ở chỗ góc đường không quá thu hút, cô nhìn thấy có người dân bán xứ đang cầm Microphone, chuẩn bị hát.

“A, thật sự là có người ca hát.” Thanh Thần vui mừng buông cánh tay của anh ra, muốn chạy về phía trước, nhưng thân thể của cô lập tức bị Mạc Lãnh Tiêu kéo về, chỉ có điệu, lần này, mũi của cô không đụng vào anh.

“Lãnh, em muốn đi xem bọn họ ca hát.” Thanh Thần gần như cầu khẩn, xin ý kiến của anh.

Anh buông tay nhỏ bé của cô ra, bàn tay đang kéo cô trở về kia, đổi thành ôm lấy hông của cô: “Anh không muốn chạy khắp nơi tìm em.”

Bàn tay to của anh, ôm thật chặt vòng eo nhỏ nhắn của Thanh Thần, nhiệt độ nóng bỏng này xuyên qua thân thể cô, truyền đến hai gò má của cô.

Trong lúc nhất thời, Thanh Thần quên mất mình phải đi xem dân bán xứ biểu diễn, cô chỉ im lặng, cảm nhận cảm giác chưa bao giờ có này.

Hôm nay, rốt cuộc là như thế nào?

Đầu tiên, cô nhìn thấy anh ở chung với Đoàn Mộc Tĩnh, rất thân mật, sau đó, anh lại tuyên bố quan hệ của anh với cô, còn đưa cô rời đi.

Nhưng sau khi rời đi, hình như anh không vui vẻ, anh buồn, lạnh lùng, không nói một chữ nào.

Ngay cả khi cô chủ động đến gần anh, anh cũng không mở miệng trả lời, thậm chí ngay cả việc nhìn cô một chút, anh cũng không muốn.

Tưởng là anh đang tức giận, thế nhưng anh lại đưa cô tới phố trắng sáng, hôm nay, vẫn thân mật, mập mờ, sống chung với cô.

Mạc Lãnh Tiêu như vậy, không khí như vậy, khiến cho cô sinh ra ảo giác, cô cảm thấy anh và cô thật sự giống như là vợ chồng sắp cưới, bọn họ có cảm tình sâu đậm với nhau, bọn họ yêu nhau say đắm .

Nhưng. Sự thật không phải như vậy, tại sao cô lại có cảm giác như thế?

Hơn nữa, anh muốn cô diễn trò cho người khác xem sao?

Thanh Thần suy nghĩ tất cả những chuyện trước mắt, khéo léo dựa vào ngực của Mạc Lãnh Tiêu, đi từ từ về phía trước với anh, bộ dáng này của bọn họ hoàn toàn không giống như đi dạo phố mà lại giống như đang đi tản bộ.

Bởi vì bây giờ, cô hoàn toàn không có cách nào để tâm đến người bán và quầy hàng ở hai bên đường, có phải cô nên nói chuyện với anh một chút hay không? Cảm giác này, khiến cho cô không yên tâm.

“Một sao?” Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấu tâm trạng đang biến hóa của cô, anh dừng bước, mở miệng nhàn nhạt nói

Đến khi gương mặt cô truyền đến cảm xúc ấm áp, Thanh Thần mới phục hồi tinh thần.

Giờ cô mới phát hiện, ở phía trước bọn họ đã không có ánh đèn sáng choang như hồi nãy, đường phố đông vui đã cách xa lưng của bọn họ một khoảng

“Cô bé, em một mối sao?” Mạc Lãnh Tiêu hơi lưu luyến vuốt ve gương mặt của cô, khóe miệng anh quẹo rĩ khiến nhiệt độ trên mặt cô càng lúc càng cao.

“Lãnh.” Thanh Thần vuốt ngực đang đập “Thình thịch! Thình thịch!”, tay của anh không chỉ giữ eo của cô, mà còn xoa nhẹ gương mặt cô, hô hấp của cô nhanh đến mức không thở nổi.

Cái miệng nhỏ nhắn ở trên khuôn mặt đỏ ửng liên tục hít thở từng ngum từng ngum không khí, Thanh Thần nhìn chăm chăm vào ngực của anh, không dám dời ánh mắt đi chỗ khác, cô sợ khi cô dời ánh mắt đi chỗ khác sẽ chạm phải con mắt khiếp người của anh.

Cuối cùng cô không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên nhìn anh, Mạc Lãnh Tiêu vuốt gương mặt cô, bàn tay anh nâng cằm của cô lên, môi anh nhanh chóng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, trong nháy mắt, Thanh Thần bị nghẹn một hơi ở trong cổ họng!

Đây không phải là lần đầu tiên anh hôn cô.

Nhưng. Bọn họ đang ở bên ngoài, hơn nữa, nụ hôn này, không giống như trước, không có **, không có đoạt lấy, chỉ có nồng đậm thương yêu và lưu luyến.

Cảm giác này khiến cho cô cảm thấy xa lạ, cũng khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

Mạc Lãnh Tiêu thường thức môi của cô một cách kĩ lưỡng, anh vươn đầu lưỡi lưu luyến vòng lên cánh môi cô, môi cô như hòa tan vào đầu lưỡi của anh, cái miệng nhỏ nhắn của cô cũng từ từ thả lỏng căng thẳng.

Bàn tay anh đang đặt ngang hông của Thanh Thần đã chuyển thành ôm lấy eo của cô, tay đang giữ cầm cô đã di chuyển đến sau đầu.

Bàn tay đang ôm eo cô bỗng xiết chặt, tay khác thì áp chế đầu của cô nghiêng về phía trước, Mạc Lãnh Tiêu hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn này.

Thanh Thần từ từ thở ra hơi thở đang mắc nghẹn ở cổ họng, hai gò má cô vì hơi thở của anh mà hiện lên một màu đỏ ửng, cô cố gắng hít thở không khí, vậy mà không khí hít vào lại toàn là hơi thở của anh.

Cô mở miệng muốn hô hấp nhiều không khí hơn, bởi vì hơi thở của anh khiến cho cô say, thật sự là cô giống như hơi say rồi.

Là say, thật sự say, cô biết, nụ hôn đầu tuyệt vời trong tiểu thuyết, nhất định chính là cảm giác mà cô đang cảm nhận được lúc này.

Trời ơi, cô. Thật sự cảm thấy, mình thật hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn.

Bàn tay anh đang xiết chặt thân thể của cô, các đường cong mềm mại đang kề sát vào người của Mạc Lãnh Tiêu, cái miệng nhỏ nhắn mê người khiến cho anh không muốn buông tay.

Một lần nữa, anh đòi hỏi cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, nhiệt độ trên người Mạc Lãnh Tiêu bỗng trở nên nóng rực.

Anh hơi chặt vật buông cô gái trước người ra, hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu cũng hơi nặng nề, anh cúi người, trán anh chạm nhẹ vào trán của cô, giọng nói của anh cũng khàn khàn: “Cô bé, chuyện tiếp theo, làm ở chỗ này không thích hợp.”

Cả người Thanh Thần đang chìm đắm trong say mê, cô mịt mờ mở mắt, mặc dù chân của cô đã chạm đến mặt đất, nhưng cô vẫn cảm thấy không chân thật, giống như cô đang lơ lửng ở giữa không trung.

“Ý anh là?” Đôi mắt to của Thanh Thần mờ mịt nhìn anh, cô không hiểu lời nói ám chỉ của anh lắm.

Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu cười một tiếng, điều chỉnh hơi thở có chút rối loạn của bản thân, bàn tay anh giữ cầm của cô: “Đi thôi, cũng nên trở về rồi. Anh để cho em nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, đã đủ rồi chứ?”

Thanh Thần hơi lưu luyến nhìn anh, cô vẫn còn đắm chìm trong mùi vị tốt đẹp lúc nãy.

Bàn tay của Mạc Lãnh Tiêu vẫn lưu luyến vuốt gương mặt của cô, nếu cô không thu lại vẻ mặt căm dỗ người khác phải phạm tội này, anh không dám chắc, tiếp theo, anh sẽ làm ra hành động gì nữa đây?

“Nếu còn dùng vẻ mặt quyến rũ anh như vậy, bây giờ, anh sẽ muốn em.” Ngón tay cái của anh khẽ vuốt qua vuốt lại cái miệng đang đỏ bừng của cô, Mạc Lãnh Tiêu hạ thấp giọng, nhắc nhở cô.

Giọng nói êm ái này chứa đựng sự uy nghiêm, khiến cho cả người Thanh Thần không nhịn được run lên, bởi vì thiếu không khí mà đỏ gò má đang đỏ ửng của cô, càng trở nên nóng hơn.

Không được, không được, không thể như vậy, chẳng phải cô đang muốn nói chuyện đàng hoàng với anh sao?

Cô đỏ mặt cúi đầu, tim đập thật nhanh, nhưng bàn tay đang giữ cầm của cô không để cho cô đạt được ý nguyện, anh nâng khuôn mặt đang ngượng ngùng của cô lên, đối diện với anh.

Mạc lãnh tiêu khẽ nhủ mày, lần đầu tiên, anh có cảm giác muốn mạnh mẽ đè cô gái này ở phía dưới.

“Lời nói của anh.” Thanh Thần chỉ có thể dờ daim mắt, tay của anh kiên định giữ cầm của cô, không chịu thả ra, khiến cho cô không thể di chuyển được khuôn mặt: “Em không muốn anh đùa.”

“Cô bé, em phải biết, tất cả những lời anh mới vừa nói, thật sự rất nghiêm túc.” Đôi mắt của anh bình tĩnh, nhìn chăm chăm cô, Mạc Lãnh Tiêu nói thẳng cho cô biết quyết định của anh.

“Không, em không thèm nghe anh nói nữa, em muốn quay về.” Thanh Thần hơi bất lực, cô đẩy tay của anh ra, quay người bước đi.

Anh kiên nhẫn đuổi theo bước chân của cô, đi tới bên cạnh cô, Mạc Lãnh Tiêu phát hiện ra tia cảm xúc vừa lướt qua đôi mắt của cô: “Cô bé, em đang có lời gì muốn nói sao?”

Thanh Thần không kháng cự bàn tay anh đang ôm eo mình, cô chỉ hơi sợ: “Vâng, em...Em có chuyện muốn nói với anh.”

Bàn tay Mạc Lãnh Tiêu ôm chặt, khiến cho thân thể của cô kề sát vào anh, về mặt anh không thấy đổi, ôm cô lên chiếc xe đã chạy đến bên cạnh họ từ lâu.

Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy dáng người nhỏ nhắn đặt lên trên đùi mình, cung chịu ôm eo của cô, môi mòng di chuyển đến bên tai của cô: “Em có chuyện gì,

có thể nói với anh bây giờ.”

“Vậy anh, anh phải đồng ý trước với em, cho dù là chuyện gì, anh cũng sẽ không nổi giận với em, có được không?” Thanh Thần ngẩng đầu, rụt rè dò hỏi anh.

Hiếm khi cô nói điều kiện với anh nên Mạc Lãnh Tiêu hơi bất ngờ, nhưng nhìn thấy đôi mắt của cô đang tràn đầy buồn phiền, trong lòng anh đã đoán trước được lời cô muốn nói: “Em biết anh sẽ tức giận, vậy tại sao em còn muốn nói?”

Cô gái nhỏ này, thật sự rất ngoan, nhưng lá gan lại lớn.

“Nhưng Nhưng mà, em” Anh hỏi ngược lại, khiến Thanh Thần cúi đầu, mũi đỏ lên, đầu cô hơi dựa vào ngực anh, cô rất thích cảm giác được anh ôm, chỉ là, cảm giác đó, không biết có thể duy trì được bao lâu: “Em muốn hỏi.”

“Vậy thì hỏi đi.” Giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu lãnh lẽo, anh khẽ nhăn mày.

“Nhưng anh có đồng ý là sẽ không tức giận với em hay không?” Thanh Thần kéo áo của anh, hơi muốn khóc, cô muốn hỏi, nhưng lại sợ anh sẽ tức giận, sợ anh sẽ không để ý tới cô nữa, sợ sự tốt đẹp này, nháy mắt sẽ mất đi.

“Không tức giận.” Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấy hốc mắt của cô càng ngày càng đỏ, anh thở dài một hơi, thỏa hiệp. Anh hoàn toàn không muốn nhìn thấy nước mắt của cô.

Bởi vì, nước mắt đỏ sẽ khiến anh hấn cảm thấy lo lắng và phiền não.

Thanh Thần mím môi, có chút không chắc chắn: “Thật vậy sao? Thật sự anh sẽ không tức giận chứ?”

“Rốt cuộc là em có hỏi hay không?” Mạc Lãnh Tiêu hung dữ trừng mắt nhìn cô một cái, anh không thể nhượng bộ cô nổi nữa, cô gái này, thật sự khiến cho anh dễ nổi giận.

Nhưng anh lại không muốn nhìn thấy cô khóc, vậy nên anh phải kìm nén, không nổi giận.

**!

“Hỏi, hỏi.” Thanh Thần hít mũi một cái, lôi kéo áo của anh, sợ anh đổi ý, cô vùi đầu vào ngực của hắn, im lặng một lúc, cuối cùng cô cắn răng, mở miệng hỏi: “Chuyện đó, cô Đoan Mộc và anh. Anh thích cô ấy sao?”

Rõ ràng, còn chưa nghe được đáp án của anh, tim của Thanh Thần đã đau, rất đau.

Mạc Lãnh Tiêu ngừng thở, im lặng nhìn chăm chăm người con gái không dám nhìn thẳng vào mặt anh kia, vẻ mặt anh lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh im lặng khiến Thanh Thần hơi run, cô dùng giọng mũi nói: “Nếu như, anh thích cô ấy. Cũng không sao, em..Em rất biết điều, anh yên tâm. Em không có quên, thân phận của em.”

Nước mắt cô chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Cô gái ngoan

ngừng thở, Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc không dám nhìn thẳng cô gái nhỏ của anh, vẻ mặt lạnh lùng, không biết đang nghĩ gì.

Anh trầm mặc làm cho Thanh Thần có chút phát run, phát ra giọng mũi: “Nếu anh thích cô ấy.không quan trọng, em..em rất biết điều, anh yên tâm. Em không quên thân phận của em.”

Nước mắt cứ rơi xuống.

Lông mày của Mạc Lãnh Tiêu nhíu chặt, anh không muốn cô khóc, nhưng cô vẫn khóc.

Nổi giận, đôi mắt đen nguy hiểm híp lại: “Thân phận của em?”

Giọng nói rất lạnh, lạnh không có một chút nhiệt độ.

Khẽ gạt đầu một cái, Thanh Thần rơi nước mắt, không nhìn được khẽ nở nụ cười khổ: “Dạ, em biết rõ, đối với anh, cái gì em cũng không phải, em cũng biết rõ, em không nên hỏi chuyện riêng của anh. Chỉ là em. Em muốn biết. rất muốn biết.”

“Em vẫn luôn suy nghĩ điều này?” Rõ ràng rất tức giận nhưng gặp phải nước mắt của cô, Mạc Lãnh Tiêu không tự chủ kiềm chế tính tình của mình, giọng nói mặc dù lạnh lùng nhưng cũng không dọa được cô.

Yên lặng rũ đầu, Thanh Thần không trực tiếp trả lời, nhưng đáp ý nghĩ của anh: “Em biết rõ, anh rất bận, cũng biết, mình rất quý trọng những ngày cùng với anh. Nhưng em đã cố gắng không để cho mình suy nghĩ, nhưng em thật sự không quản được mình. Thật xin lỗi. Em không phải cố ý, không phải là.”

Về mặt nhỏ bé làm cho lòng anh buồn bực thương yêu, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười tự tin, mặc dù nghịch ngợm nhưng lại cực kỳ đáng yêu, đó mới là nét vui vẻ hấp dẫn thuộc về lứa tuổi của cô.

Nhưng vì sao kể từ khi ở bên cạnh anh, nụ cười của cô biến mất, về mặt phục tùng là nét thùy mị từ trước đến nay không thay đổi trên khuôn mặt cô, tất cả những điều này đều là anh cho cô sao?

Chỉ mới thời gian một năm, rốt cuộc những thứ ngoài ý muốn tàn phá một Mộ Thanh Thần vui vẻ, vẫn là anh, tự tay bóp chết sự vui vẻ cùng đơn thuần của cô sao?

Tâm mơ hồ đau, Mạc Lãnh Tiêu chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia thật sâu, giống như muốn hút linh hồn của cô vào trong.

Tựa vào ngực anh, vì anh không nói lời nào, Thanh Thần nhắm mắt lại, khẽ thở dài: “Anh đồng ý với em sẽ không tức giận. Thật ra thì em chỉ là không quen, nhưng anh yên tâm, em sẽ cố gắng hơn, em sẽ không như vậy nữa. Anh cũng không cần phải nói cái gì hết, em sẽ không hỏi.”

Đối mặt với khuôn mặt đăm lệ, lần đầu tiên Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy mình không có cách nào cũng không biết an ủi cô bé ngốc này làm sao làm cho anh đau lòng.

Biết mình đang lợi dụng cô, cô còn ngây ngốc ở lại bên cạnh anh, đối xử tốt với anh, biết mình chỉ làm tổn thương cô, cô còn ngây ngốc ở lại bên cạnh mình không muốn rời đi.

Mộ Thanh Thần, rốt cuộc nên mắng em ngốc hay nói em mất trí đây?

Hai cánh tay ôm chặt cơ thể mơ hồ đang phát run của cô, Mạc Lãnh Tiêu nhấn đầu cô vào trong ngực, im lặng dùng lực ôm, xoa dịu nỗi đau trong lòng cô.

Đôi tay nhỏ bé tự nhiên vòng quanh eo của anh, Thanh Thần liều mạng hít mùi thuộc về anh, im lặng cùng anh ở một chỗ.

Xe dần chạy nhanh, trong bóng đêm, nếu có thể, Thanh Thần hy vọng, con đường này vĩnh viễn mênh mông vô tận, cô có thể trốn đi cái hạnh phúc không thuộc về mình.

- - Tuyển phân cách của cô nàng Mèo - -

Trong phòng tổng thống to như vậy, Mạc Lãnh Tiêu ngồi trên ghế sa lon, làm cho cô gái trong ngực tựa vào trên người mình nghỉ ngơi, đoạn đường trở lại khách sạn, bọn họ cũng trầm mặc như vậy ôm nhau, ai cũng không chủ động phá vỡ thời khắc im lặng này.

Gió đêm xuyên qua cửa sổ, khẽ thổi rèm cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt lặn vào ánh đèn mờ làm căn phòng tràn đầy ánh vàng lịch sự tao nhã.

“Lãnh.” Yên lặng quá lâu, Thanh Thần bắt đầu lo lắng, cơ thể lạnh lùng, giật giật, nâng khuôn mặt chôn trong ngực anh, hai mắt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh: “Anh tức giận sao?”

Hầm răng khẽ cắn môi hồng, đôi tay nhỏ bé căng thẳng kéo áo anh: “Có phải anh giận em không?”

Mạc Lãnh Tiêu vẫn không nói lời nào, cặp mắt đen kia giống như dán trên mặt cô, chưa từng rời đi phút nào.

Lông mày mơ hồ nhíu lên, giống như đứa bé giận dỗi, Thanh Thần lo lắng đứng lên: “Nhưng Lãnh, anh đồng ý với người ta sẽ không tức giận mà.” Giọng nói có chút không lộn xộn.

Lỗ mũi chua như vậy rồi, Thanh Thần phát hiện, kể từ khi yêu anh, cô trở nên rất thích khóc, động một chút là muốn rơi nước mắt.

“Anh...anh nói chuyện, có được hay không?” Anh trầm mặc làm cho Thanh Thần nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng, cánh tay mảnh khảnh khoác qua gáy của anh, cô sợ nhìn anh: “Anh không thể nói không giữ lời, em biết sai rồi. Nhưng anh không bỏ qua cho em.”

Nếu như nói, yêu một người thì sẽ quên mình, cô cũng thừa nhận, yêu anh, cô liền quên mất mình.

Ở bên cạnh anh, cô chỉ mong là anh đừng không để ý mình thôi.

“Em thể, về sau sẽ không hỏi những vấn đề kia nữa, cũng sẽ không nói anh không thích nghe lời nữa, có được không?” Hốc mắt ửng hồng, Thanh Thần tựa như một con thỏ nhỏ đáng thương, chỉ sợ anh không vui.

Nhìn cô lại muốn khóc, ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu mềm nhũn, bàn tay véo nhẹ cằm của cô, giọng nói đã rất lạnh: “Những vấn đề? Há?”

Tâm đầu nhói, Thanh Thần có chút khó chịu xoay mặt, cắn môi, hồi lâu sau mới mở miệng: “Về sau, em sẽ không hỏi nữa, cô gái khác với anh là quan hệ như thế nào.”

Cô không có tư cách, cô biết.

Cặp mắt đen trong suốt, thoáng qua một tia hàn ý, Mạc Lãnh Tiêu nhìn chằm chằm khuôn mặt đau khổ động lòng người của cô, lửa giận đã tắt bùng phát lại: “Tại sao?”

Tại sao?

Anh còn phải hỏi cô tại sao?

Tâm lần nữa vô cùng đau đớn, trên mặt cũng dần dần mất đi sắc hồng: “Bởi vì em không có tư cách.”

“Bởi vì bộ dạng này nên em nói cho Đoàn Mộc Tinh rằng chúng ta không quen?” Hừ lạnh, vừa nghĩ tới bộ dạng cô nóng lòng muốn phôi sạch quan hệ với mình, anh khó chịu, hết sức khó chịu.

Đầu rũ thật thấp, Thanh Thần đành chịu gật đầu, cô biết, anh để ý Đoàn Mộc Tinh.

“Ngẩng đầu lên, nhìn tôi.”

Không thích bộ dáng này của cô, giọng của Mạc Lãnh Tiêu có chút tệ: “Mộ Thanh Thần.”

Đầu từ từ nâng lên, mắt hồng hồng, lỗ mũi hồng hồng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần càng động lòng người, cắn môi hồng lại mang theo bộ dạng dịu dàng hấp dẫn.

Mắt đen thoáng qua một tia tà khí, Mạc Lãnh Tiêu đưa tay khẽ vỗ về gò má cô, giọng nói mềm mại mấy phần: “Em khóc, là vì tôi nói cho bọn họ biết, em là vị hôn thê của tôi, phá hư kế hoạch của em?”

Cố ý vận vẹo ý của cô, giữa hai lông mày của Mạc Lãnh Tiêu mang theo sự dò hỏi.

Người run một cái, cặp mắt xinh đẹp mở to ngạc nhiên, theo bản năng lay lay đầu, Thanh Thần ngây dại, làm sao anh nghĩ như vậy?

Nghe anh nói mình là vị hôn thê của anh, cô vui mừng còn không kịp rồi, làm sao có thể khóc.

“Vậy thì vì cái gì?” Giống như tranh luận với cô, bộ dạng của Mạc Lãnh Tiêu muốn truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Bởi vì.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, Thanh Thần không cách nào nói cho anh biết ý nghĩ trong lòng mình, nguyên nhân cô khóc, cho tới nay, cũng chỉ vì cô yêu người đàn ông không thương cô.

“Há?” Hừ thật nhỏ, anh mê hoặc cô.

Mím môi, lần nữa Thanh Thần rũ đầu xuống, trong đôi mắt chứa đầy ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng anh.

“Không tìm được lý do tốt hơn? Há?” Mặt lạnh, Mạc Lãnh Tiêu chợt buông thân thể của cô ra, bị chọc giận đẩy cô đến bên ghế sofa, đứng lên, không chút suy nghĩ sẽ rời khỏi: “Xem ra, là tôi làm trở ngại kế hoạch của em. Thế nào, sợ người khác biết quan hệ của chúng ta phải không?”

“Không, không phải như thế.” Nhìn hẩn tức giận, Thanh Thần không chút suy nghĩ, phản đối anh đối với mình oan uổng, đôi tay nhỏ bé tự nhiên kéo bàn tay to của anh, cô không muốn anh rời khỏi: “Lãnh, không phải như vậy, không phải như anh nghĩ.”

“Buông tay.” Lạnh lùng mở miệng, dáng vẻ kiêu căng làm Thanh Thần rung mình một cái.

“Không.” Kiên quyết lắc đầu, Thanh Thần không để ý nước mắt tràn mi, chỉ muốn anh không tức giận, không muốn anh nghi ngờ mình: “Em không phải. Em chỉ sợ, sợ cô ấy hiểu lầm anh.”

“.”

“Em..em biết anh thích cô ấy. Em không muốn hai người không vui, em biết rõ, em không có tư cách. Em..em.”

Càng nói tâm càng đau, nước mắt liên rơi xuống nhiều hơn.

Cô nói nhỏ làm cho Mạc Lãnh Tiêu không có tính khí, lông mi hiện lên nét đau lòng nhưng anh cũng không cho phép tha cho cô: “Thật sao? Vậy có phải tôi nên cảm ơn em thành toàn không?”

Cô gái đáng chết, anh là cái gì? Là búp bê của cô sao? Cô gái khác xuất hiện, cô ngoan ngoãn chấp tay nhường cho? Anh không đáng giá để cô tranh

giành sao?

Không phải rất thích anh sao? Cái cô gái ngốc này chính là thương anh sao?

“Hai người xứng đôi như vậy. Em biết rõ, giống như cô ấy chính là cô gái xứng đáng với anh, em coi là gì chứ?” Tự cười giễu, Thanh Thần buông lỏng tay, ôm thật chặt thân thể của mình: “Chúng ta vốn khác nhau một trời một vực, anh là nhà giàu ở thành phố Y, ở đây, anh đều có thể làm mưa làm gió, em. bất quá là một học sinh nghèo không có nhà để về.”

Cảm giác cô đơn nặng trĩu, xông lên trái tim, chính vì cô rất rõ mình và anh chênh lệch, cho nên cô cũng không yêu cầu quá đáng, cũng không hy vọng xa vời.

Mặc dù cô sẽ đau lòng, nhưng cô cũng tham lam ở bên cạnh anh một thời gian, cái này cũng là sai lầm sao?

Có lẽ Mộ Thanh Thần yêu Mạc Lãnh Tiêu, vốn là sai lầm.

Một sai lầm vĩnh viễn cũng không có kết quả, một sai lầm căn bản không nên bắt đầu.

Bóng lưng cao lớn bỗng chốc cứng đờ, giọng nói bi ai làm cho Mạc Lãnh Tiêu không nhận được quay người nhìn Thanh Thần không ngừng co rúm hai vai, anh rất muốn, rất muốn ôm cô vào trong ngực.

“Em nghĩ tôi cùng Đoàn Mộc Tinh ở chung một chỗ?” Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Rất yêu, rất yêu anh

“Em nghĩ, anh ở chung với Đoàn Mộc Tinh sao?” Mạc Lãnh Tiêu mở miệng, nhàn nhạt hỏi.

Thanh Thần rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tuyệt vọng, cô lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái: “Ở chung với cô ấy, anh rất vui vẻ.”

Cô cũng không bỏ qua, đôi mắt anh nhìn Đoàn Mộc Tinh rất dịu dàng, cô biết, sự dịu dàng này, vĩnh viễn anh cũng sẽ không dành cho cô.

“Em làm như vậy là muốn anh vui vẻ sao?” Giọng nói của anh không lạnh lùng giống như thường ngày, mà hình như còn chứa một chút dịu dàng: “Tại sao?”

“.” Thanh Thần không trả lời, cô chỉ im lặng, tự ôm lấy bản thân.

Bóng dáng cao lớn, quay trở lại, anh dựa sát vào cô, bóng của anh hoàn toàn bao phủ thân thể cô, bàn tay anh dùng sức, xoa lấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, Mạc Lãnh Tiêu ép cô nhìn thẳng vào hai mắt của anh: “Mau trả lời anh, tại sao?”

Anh tra hỏi khiến Thanh Thần phát cáu, uất ức và phiền muộn mà cô phải chịu đựng trong thời gian dài, vì câu hỏi của anh mà đột nhiên bùng lên.

Trong mắt Thanh Thần chứa đựng sự tố cáo, giọng nói của cô cũng cao lên mấy phần: “Tại sao ư. Bởi vì, bởi vì em không muốn nhìn thấy anh buồn, bởi vì em sợ thấy anh đau lòng, bởi vì em sợ thấy anh tức giận.”

“Anh biết không, mỗi lần anh không vui, em đều rất khó chịu, mỗi lần anh không thêm đề ý đến em, em đều rất khó xử. Em muốn thấy anh vui vẻ, em muốn thấy anh hạnh phúc, em muốn thấy anh mạnh khỏe, được chưa? Em biết, biết rất rõ ràng là mình không nên có suy nghĩ như vậy, nhưng em không khống chế được mình. Em biết rất rõ ràng, tất cả mọi thứ em làm đều là dư thừa, nhưng em chính là người không biết tự trọng, em không quản được mình.”

Nước mắt liên tục chảy xuống gò má của Thanh Thần, cô không dám chắc là mình đang giận anh thờ ơ, hay là đang tức giận chính mình không thể tự kìm chế: “Em..Em chính là. Ưm.”

Lời nói vẫn còn chưa nói hết, môi của cô, đã bị người đàn ông trước mắt cúi người xuống, dùng môi mỏng bá đạo bao phủ.

Đầu lưỡi của anh ngang ngược dò xét vào trong cái miệng nhỏ nhắn chứa hương vị ngọt ngào của Thanh Thần, lướt qua hàm răng, cuốn lấy cái lưỡi thơm mát, ra sức mút, trêu đùa, Mạc Lãnh Tiêu hoàn toàn thương thức nước miếng ngọt ngào thơm mát của cô, không để lại một chút gì.

“Ưm ưm.” Tay nhỏ bé của cô dùng sức chống vào vai anh, bây giờ, Thanh Thần muốn kháng cự nụ hôn của anh, nhưng đầu lưỡi lại bị anh mút mạnh, hơi thở của anh xông vào mũi, khiến cho sự chống cự của cô dần dần suy yếu, thân thể cô mềm nhũn dựa vào ngực của anh, mặc kệ lưỡi của anh đang trêu chọc ở trong miệng của cô.

“Cô bé, nói cho anh biết, tại sao, tại sao em lại sợ anh tức giận, sợ anh không để ý tới em?” Nhìn thấy cô gái nhỏ đang bị mình hôn, Mạc Lãnh Tiêu rất vui vẻ, anh muốn dùng cách này để nước mắt của cô ngừng rơi.

Cô vội vàng thở hổn hển, cánh môi mềm mại bởi vì nụ hôn của anh mà sưng đỏ, nghe thấy anh hỏi như vậy, nước mắt mới vừa ngừng, lại dâng lên.

Lòng của cô tràn đầy uất ức, Thanh Thần cảm thấy mình sắp thở không được: “Anh biết, anh biết. Anh biết, em yêu anh, thật sự rất yêu anh. Anh biết rõ ràng.”

Lời nói đứt quãng, thoát ra ngoài theo tiếng thở dốc.

Cô thẳng thắn như vậy khiến cho sự vui sướng tràn sâu vào lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu: “Cô bé.” Con gái thật sự làm bằng nước sao? Tại sao lại thích khóc như vậy?

“Tránh ra, anh buông em ra.” Thanh Thần thổ lộ tiếng lòng của mình xong, cô cảm giác mình giống như là một kẻ hề, bị anh hoàn toàn nhìn thấu, sự thương sót của anh không thể nào dành cho cô.

“Không thả.” Mạc Lãnh Tiêu ôm cô thật chặt, giọng nói của anh bá đạo, chứa đựng ý cười: “Em yêu anh, vậy mà còn muốn anh thả em ra sao? Hả?”

“Anh.” Tay nhỏ bé của cô đẩy ngực của anh ra, Thanh Thần vừa tức vừa giận, nhưng lại không còn cách nào nói lại anh, đúng, cô yêu anh, nhưng anh không yêu cô mà, rốt cuộc là anh có hiểu hay không vậy!

“Anh buông em ra, buông ra.”

“Đừng mơ.” Mạc Lãnh Tiêu tàn ác cắt đứt lời nói của cô, một tay anh siết chặt lấy thân thể của cô, một tay anh nâng cằm của cô lên: “Cô bé, em là của anh, cả đời này, anh đều sẽ không tha cho em”

Người cô run một cái, trong đôi mắt trong veo của cô tràn đầy nước mắt và hoang mang, một lúc sau, cô mới mở miệng: “Tại, tại sao.”

Môi mỏng khẽ nhếch lên, Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô, cười tà mị: “Bởi vì, cả đời này, em chỉ được yêu một mình anh, cô bé.”

“Nhưng.”

Bàn tay anh xoa nhẹ môi của cô, đôi mắt đen luôn luôn lạnh lùng, bây giờ, vì cô, lại chứa đầy dịu dàng, Mạc Lãnh Tiêu hạ thấp giọng, nói nhỏ ở bên tai cô: “Em yêu anh, mà anh lại thích em yêu anh.”

“.” Thanh Thần đơ người, bởi vì lời nói của anh, và bởi vì sự dịu dàng trong mắt của anh.

Dịu dàng này khiến cho cô động lòng, dịu dàng này khiến cho cô say mê.

Anh nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên gò má của cô, động tác của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy thương tiếc và dịu dàng: “Cô bé, nói cho anh biết, em muốn anh sao?”

Hô hấp nóng rực phả vào da thịt mịn màng của cô, khiến cho thân thể của cô không nhịn được khẽ run.

“Ha ha.” Phản ứng của cô không được tự nhiên, có được nụ cười của anh, nụ cười này, sâu tận đáy mắt, giống như khoảnh khắc này, chính là kỷ niệm tốt đẹp, đáng giá nhất ở trong cuộc đời của anh.

Thanh Thần kinh ngạc nhìn anh, Mạc Lãnh Tiêu như vậy, cô chưa từng thấy qua, cho dù ở trước mặt của Tử Nhược và Đoan Mộc Tinh, anh cũng chưa từng có vẻ mặt vui vẻ này, tại sao. Tại sao bây giờ anh lại.

“Em yêu anh.” Ôm cô vào trong ngực, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy khẳng định: “Cũng muốn anh.”

Anh hôn môi cô, ngón tay thon dài mờ ám lướt qua gương mặt của cô, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu hiện lên nụ cười không đoàng hoàng: “Cô bé, nói, em muốn anh.”

Đôi mắt trong veo khẽ nhắm lại, Thanh Thần hít một hơi thật sâu, mờ mắt ra lần nữa, trong mắt cô lấp lánh ánh nước.

Chỉ lần này thôi, cô phải làm điều mình muốn, bỏ lại dè dặt, bỏ lại ngượng ngùng, chỉ làm điều mình muốn.

Cho dù anh muốn cô rời đi, cô cũng muốn cả đời anh đều phải nhớ cô.

Bỗng nhiên Thanh Thần vươn tay nhỏ bé ra, dùng sức nắm lấy áo của Mạc Lãnh Tiêu, kéo đầu của anh xuống, cái miệng nhỏ nhắn của cô dán sát vào môi anh, đầu lưỡi mềm mại, trơn trượt thăm dò vào trong miệng của anh.

Cô chọt hôn khiến Mạc Lãnh Tiêu ngẩn ra, đúng là anh cố ý hấp dẫn cô, nhưng anh lại không nghĩ rằng cô sẽ làm như vậy, động tác của cô ngoài dự đoán của anh, cái lưỡi thơn mềm của cô đang ngây ngô quấn lấy anh.

Hương thơm mát nhàn nhạt quen thuộc tỏa ra từ trên người cô, thân thể mềm mại dựa sát vào anh, mà lưỡi của Thanh Thần nhiệt tình cuốn lấy anh, quấn

lấy đầu lưỡi của anh một cách vụng về.

Cho dù động tác của cô không hề thành thạo, nhưng hương vị ngọt ngào của riêng mình cô lại làm cho hơi thở của Mạc Lãnh Tiêu rối loạn. Lưỡi của anh cũng đi theo quán lấy cô, dùng lực mút, hơi thở của hai người dần dần trở nên gấp gáp, nhưng vẫn hôn kịch liệt hơn, bắn ra tia lửa nóng bỏng.

Cho đến khi không thở nổi, môi của hai người mới tách ra.

Hô hấp của Thanh Thần hỗn loạn, gương mặt đỏ ửng giống như cánh hoa xinh đẹp, cô nhìn anh, đầu hơi choáng váng, cái miệng nhỏ nhắn cũng không chịu yếu thế, cô mở miệng nói: “Rõ ràng là anh muốn.”

Trời ơi, giết cô đi, cả đời này, sợ là cô không thể nói ra lời nào to gan hơn lời này.

Anh không lên tiếng, ánh mắt nóng rực lại thẳng vào cô.

Ánh mắt của anh khiến tim Thanh Thần đập rộn lên, cô hốt hoảng mở to mắt, bàn tay bất giác nắm chặt váy, ánh mắt đề phòng: “Anh đừng có nhìn chăm chăm em như vậy. Em không nói sai, rõ ràng chính là anh muốn. Còn nói lung tung. Ừm.”

Lời còn chưa nói xong, Thanh Thần đột nhiên bị ép vào trong ghế sofa, đôi môi mỏng nóng bỏng của anh lại che phủ lên môi của cô một lần nữa.

Thanh Thần tròn tròn mắt, chống lại trông mắt đen nóng như lửa của anh, ngọn lửa ở trong trông mắt anh nóng đến mức có thể thiêu đốt người, nụ hôn của anh cuồng nhiệt giống như muốn ăn cô vào trong bụng.

“Ừm.” Cô gầy dựa muốn đá anh ra, (MM: Vâng, nguyên văn của tác giả =]] haha) nhưng thân thể anh lại ép chặt cô, anh dùng lực giữ chặt nên cô không thể thoát ra được.

Chiếc lưỡi nóng như lửa quán lấy cô thật chặt, chiếm lấy hơi thở của cô, cô khẽ thở, không thể nào thoát khỏi hơi thở nam tính mê người của anh.

Đầu óc của cô dần dần hỗn loạn, lý trí dần biến mất, ta đang chống ở trên vai của anh cũng dần dần thả lỏng, cô đắm chìm, mềm nhũn ở trong ngực anh.

Mạc Lãnh Tiêu phát hiện ra cô đã mềm nhũn, trông mắt đen của anh nheo lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng hỗn loạn của cô, cô khẽ thở dốc, mùi vị ở đầu lưỡi lại vô cùng ngọt ngào.

Mặc kệ là anh đã hôn cô bao nhiêu lần, mùi vị cũng đều tốt đẹp đến mức khiến cho người khác không thể kháng cự được: “Cô bé, anh sẽ làm cho em hiểu, em muốn anh.”

Sau khi tuyên bố một câu chần chẫn như đinh đóng cột, Mạc Lãnh Tiêu lại hôn sau hơn nữa, đầu lưỡi quán lấy chiếc lưỡi mềm mại, quấy rối cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, lưỡi anh muốn dừng lại mà không được.

Bàn tay anh thô lỗ xé váy của cô, sức lực này, động tác này, hoàn toàn không để cho cô có bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào.

“Rệt.”

Tiếng rách của chiếc váy vang lên, Thanh Thần chỉ cảm giác được thân thể của mình chợt lạnh, tất nhiên là cơ thể đã trần trụi, mà người đàn ông trước người, cũng không để cô hiểu rõ tình huống.

Bàn tay anh khẽ vuốt ve da thịt bóng loáng của cô, ngón tay thon dài của anh tựa như đang vẽ dọc theo đường nét mềm mại tốt đẹp của cô.

Lý trí của hai người đã đắm chìm trong lửa nóng từ lâu, Thanh Thần khẽ rên, tay nhỏ bé của cô bất giác ôm chặt cổ anh.

Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chiếc lưỡi mềm mại khẽ thăm dò, nhiệt tình dây dưa với anh, chân trái thon dài cũng vòng lên trên eo của anh, bụng cô cảm nhận được lửa nóng ở dưới thân của anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, thân thể mềm mại khẽ vận vẹo không yên, cô ngưng ngưng liếm lỏng ngực rộng lớn của Mạc Lãnh Tiêu.

Sự nhiệt tình chủ động của cô càng thêm kích thích lửa nóng, chút lý trí còn sót lại ở trong đầu Mạc Lãnh Tiêu trong nháy mắt đã biến mất, anh điên cuồng hôn cắn môi của cô, bàn tay anh bao phủ ở trên nơi đầy đặn của cô.

Lòng bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve da thịt đẹp đẽ, mềm mịn của cô, tay anh khẽ nhào nặn.

“Ừm.” Cảm giác thoải mái lan tràn ở trước ngực Thanh Thần, cô hơi nhú mày, không cam tâm thua anh.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô cũng học theo Mạc Lãnh Tiêu, xé áo sơ mi của anh, tay cô nhẹ nhàng xoa ngực của anh.

Da thịt của anh không mềm mại giống như da cô, da anh rắn chắc đặc trưng của phái nam.

Thanh Thần to gan đụng vào, khiến Mạc Lãnh Tiêu kinh ngạc, anh không dám tin, cô gái đơn thuần này lại có thể to gan như vậy.

Mạc Lãnh Tiêu khẽ gầm một tiếng, buông môi của cô ra, trông mắt đen nóng rực nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã đỏ ửng từ lâu, đôi mắt đẹp mờ mịt, lấp lánh ánh nước, mà đôi môi của cô bị anh hôn đỏ rực giống như đóa hoa tươi đẹp.

Dưới cái nhìn soi mói của anh, Thanh Thần lấy hết dũng khí, vươn đầu lưỡi hồng nhợt khẽ liếm cánh môi, đáng vẻ cực kỳ hấp dẫn.

“Đáng chết.” Mạc Lãnh Tiêu gần như thô lỗ, đè lên trên cô, há miệng ngậm lấy nơi mềm mại, trắng như tuyết của cô, dùng răng cắn.

Đôi lời tác giả: Đồ mặt, chiến tranh ngọt ngào, ai sẽ là người chiến thắng? Aha, ngày mai tiếp tục.】

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Cô bé

Edit: Shinbi

() Thanh Thần mạnh dạn đụng vào, khiến mạc lãnh tiêu kinh ngạc, có chút không dám tin, cô gái đơn thuần này lại có thể mạnh dạn như vậy.

Mạc Lãnh Tiêu kêu lên, buông môi cô ra, trông mắt đen nảy lửa nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú sớm đỏ ửng lên, đôi mắt đẹp mờ mịt dâng lên chút mong nước, đôi môi kiều diễm bị anh hôn ngấu nghiến.

Dưới cái nhìn soi mói của anh, Thanh Thần lấy dũng khí, lộ ra đầu lưỡi hồng khẽ liếm qua cánh môi, tư thế cực kỳ hấp dẫn.

“Đáng chết.” Gần như thô lỗ, Mạc Lãnh Tiêu đè cô lên phía trên, há miệng ngậm chỗ mềm mại trắng như tuyết, sau đó còn lấy răng cắn.

Mà bàn tay cũng không bỏ qua tắc da thịt nào trên người cô.

Hơi ngẩng đầu lên, Thanh Thần không tự chủ được bật ra tiếng rên rí: “Umm.” Cắn môi nhưng lại không ngừng được tiếng rên rí vụn vặt.

Nụ hoa mà anh yêu thương nở rộ ra, đôi tay Mạc Lãnh Tiêu đi xuống: “Cô bé, chào em.”

Hôn khoe miệng Thanh Thần, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu mang theo nồng nặc nhu tình, anh thích xem vẻ mặt cô tan rã dưới thân mình: “Ngoan, thay tôi tách chân ra, hử?”

Âm thanh kích tình của anh, gương mặt kích tình mang theo tà ý mê người, vụn vặt hôn, làm cho ý thức dần đi xa, Thanh Thần lo lắng giãy dụa.

“Cô bé, để cho tôi yêu em, ngoan.” Không ngừng đầu độc bên tai cô, ngón tay tà ác đụng chạm vùng yếu ớt nhất của cô.

“Umm.” Khó chịu cau mày, hai người trong chiến dịch, Thanh Thần không thể không thừa nhận, cho tới bây giờ cô đều không phải là đối thủ của anh, cũng không chịu nổi khiêu khích của anh.

Không có ý thức, Thanh Thần nghe theo mệnh lệnh của anh, cô chủ động làm cho nụ cười Mạc Lãnh Tiêu càng đậm, ngón tay thuận lợi vào bên trong cô.

“Cô bé, em thật đẹp.” Anh nói nhỏ, răng nhọn khẽ cắn cánh môi đỏ bồng của cô.

“Ừm.” Đôi môi hơi đau làm cho cô khẽ rên, Thanh Thần thở khẽ, thân thể khẽ vận vẹo, mắt đen nhìn anh: “Lãnh.”

Không chịu nổi sự trêu đùa của anh, Thanh Thần kêu tên anh.

Sự thành thật của cô làm cho Mạc Lãnh Tiêu mừng rỡ, giữa hai lông mày đều là sự vui vẻ, trong mắt lóe lên ánh sáng tà ác: “Sao? Cô bé.”

A, anh nhất định là cố ý.

“Thế nào? Cô bé.”

Cố ý trêu đùa cô, Mạc Lãnh Tiêu nhìn trong mắt cô nổi lên hỏa khí, muốn giả bộ không hiểu.

Cần rằng, Thanh Thần không chịu thua, bướng bỉnh không phục.

Muốn chê cười cô? Cô mới không cần.

Khẽ nhích người, Thanh Thần chủ động cọ sát thân thể của anh, tư thái của cô nhiệt tình, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú giờ phút này xem ra diễm dứa mê người, thanh thuần đan xen vẻ hấp dẫn cùng bộ dáng đẹp đẽ đủ để mê hoặc bất kỳ người đàn ông nào.

Sau khi rời khỏi đôi môi mê người bị anh hôn ngẫu nhiên, Mạc Lãnh Tiêu dọc theo cổ cô, hôn lên ngực, cuối cùng đi xuống tới ngọn nguồn nơi ** khiến anh phát cuồng.

“Ngoan, cô bé mở chân ra.” Mạc Lãnh tiêu tà mị dụ hoặc, anh biết, lúc này Thanh Thần vốn không cách nào cự tuyệt mình.

Tốc độ giữa đùi cô lần nữa làm loạn suy nghĩ của cô, phát hiện khát vọng bí mật của cô.

“Cô bé, em muốn tôi.” Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm cười lên, coi như cô không mở miệng, thân thể của cô cũng thành thực nói cho anh biết.

Thanh Thần đỏ hết mặt, chuyện trên giường từ trước đến giờ cô không chịu nổi sự trêu chọc của anh.

“A.” Thanh Thần mắc cỡ phát ra rên rỉ, bỗng chốc lại im miệng.

Cô không muốn nhận thua, không muốn anh cười nhạo mình. Lông mi dài run rẩy, ngón tay anh thăm dò càng sâu thì cô càng bắt lực bầu vú vai Mạc Lãnh Tiêu.

Chợt Mạc Lãnh Tiêu cầm đôi tay mềm nhũn nhỏ bé của cô, nửa đỡ dành nửa ép buộc, lướt qua khuôn mặt ướt mồ hôi của anh, nửa thân trần, lồng ngực săn chắc.

Cô vuốt ve làm cho anh thở hổn hển, ánh mắt càng nóng, càng sáng hơn.

Cơ thể khổng lồ của người đàn ông đột nhiên ép chặt cô, quần áo chưa cởi xuống thân thể trắng kiện, ma sát trên người cô, Thanh Thần nghe thấy tiếng thờ đóc thật thấp của anh.

Cô khẽ cắn môi, nhìn anh cởi quần áo trên người cô xuống, xé nát vải vóc còn sót lại trên người cô, sau đó chen giữa hai chân cô, điều chỉnh tốt tư thế liền vào bên trong cô.

“A!” Hơi đau làm cho Thanh Thần hít vào một hơi.

Anh khổng lồ, xâm nhập vùng mềm mại của cô, dùng tốc độ chậm nhất ra vào, đến chỗ sâu nhất, lại từ từ thối lui, chu kỳ cứ lặp đi lặp lại.

Dịu dàng rên rỉ bật ra khỏi môi của cô. Thanh Thần hưởng thụ, chịu nhận sự cường liệt gần như đau đớn mà vui thích.

Một lần lại một lần, anh chậm rãi, sức lực đều đều mà vững chắc, giống như mãi mãi không kết thúc.

“Lãnh, anh. Umm.” Thanh Thần cắn môi, mắt mọng nước gần như muốn chảy xuống, bị bức đến giới hạn, khi đến điểm cuối có thể nhìn không thể chạm thì sự vui thích gần như là hành hạ.

Cô nhắm mắt lại, roi nước mắt, anh nhất định phải đối xử với cô như vậy sao?

“Đừng khóc.” Nước mắt của cô làm cho anh hoảng hốt, Mạc Lãnh Tiêu dịu dàng hôn lên mắt của cô, bàn tay khẽ vuốt tóc cô: “Cô bé, thế nào lại thích khóc như vậy.”

Giọng nói dịu dàng làm cho cô không cách nào kháng cự, Thanh Thần nhỏ giọng, rất khó khống chế hô hấp của mình: “Anh. khi dễ em.”

“Nói, em cũng muốn tôi...tôi sẽ không hành hạ em.” Tàn bạo, Mạc Lãnh Tiêu nhất định muốn cô nhìn thẳng cảm giác chân thật của mình.

“Anh.” Đôi mắt sưng đỏ cực kỳ đáng thương nhìn anh, Thanh Thần muốn nằng anh, lại mắc cỡ nói không nên lời.

Anh ngược mắt, nhìn bộ dáng kiêu diễm ướt át, không bỏ qua cô: “Nói cho tôi biết, em có nhớ tôi không? Há?”

Hai mắt anh tỉnh mạch giống như nhuộm cây thuốc bên trong, vẻ mặt có chút ngây thơ lại có vẻ mặt của những người đàn ông làm điều xấu khi đối.

Thanh Thần ngọt ngào mềm yếu nằm dưới người anh, dịu dàng hành hạ làm cho cô hoàn toàn rối loạn.

Không để cô muốn nhiều hơn nữa, Mạc Lãnh Tiêu đã sớm chống đỡ, trong cơ thể cô, nhàn nhạt thăm dò chút.

Cảm giác ngứa ngáy này làm cho Thanh Thần thẹn thùng “Dạ.” Một tiếng.

Mạc Lãnh Tiêu chợt lui ra, lông mi dài nhướng lên, đứng dậy muốn đi: “Không nói đúng không, vậy thì không miễn cưỡng em”

Sức nặng đè trên người lập tức nhẹ đi, Thanh Thần một trận hoảng loạn, đưa tay đặt trên lưng anh, không khỏi ngưỡng thân, chủ động đi nghiêng hóp anh!

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu khê cung, thì ra cũng chỉ là muốn trêu cô một chút, dụ dỗ cô thân nhiên đối mặt thân thể của mình, không ngờ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô chủ động cầu hoan, bộ dáng vụng về này giống như làm cho huyết dịch của cả người anh cũng ngưng một chỗ.

Mạc Lãnh Tiêu không quản được những thứ khác, lần nữa quay người nhào tới ghé sa lon, kéo hai chân Thanh Thần ra, vào trong thân thể của cô.

“Ừ.” Thanh Thần cau mày, vịn chặt vai anh.

Ba ngày không chạm vào cô, tư vị tốt đẹp của cô, anh thật sự nhớ nhưng.

Vốn định dịu dàng chút, chỉ là, không chế không được mình.

Làm sao mà Thanh Thần chịu được kích thích như vậy, va chạm kịch liệt làm cho thân thể cô nhất thời run lên, xấu hổ tựa đầu vào cổ anh, không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mạnh dạn

Edit: Shinbi

()”Cô bé.” Mạc Lãnh Tiêu nhỏ giọng gọi cô, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ này làm cho anh khó có thể nhìn đi chỗ khác.

Nằm trên người cô hưởng thụ sự khít khao của cô, anh cau mày, dịu dàng nói: “Tôi mệt, không muốn động. Em tới.”

Mạc Lãnh Tiêu nói xong, thân thể chuyển động, một tay ôm lấy Thanh Thần, đặt cô ngồi trên người mình, mà anh vừa thở hổn hển vừa tao nhã nằm trên ghế sa lon.

Cả người Thanh Thần như nhũn ra, nhìn bên dưới người anh, nhắm mắt lại, trời ạ!

Cũng không phải chưa từng thân mật với anh, chỉ là, mỗi lần cùng anh triền miên, cô đều bị động tiếp nhận sự đòi hỏi của anh, như vậy. Thanh Thần không dám, chỉ có thể đỏ mặt lắc đầu.

Quần áo của cô đã sớm bị anh cởi bỏ, mà đôi tay đang nắm trước ngực mềm mại của cô, dùng sức xoa lấy.

“Lãnh, em xin anh. Đừng như vậy!” Thanh Thần mắc cỡ nhanh khóc, vừa nói vừa cố gắng rời khỏi thân thể anh.

“Muốn đi đâu?” Mạc Lãnh Tiêu khàn giọng mở miệng, hung hăng đụng chạm cô như một sự trừng phạt.

“Ừm.” Thanh Thần vô lực, bị lần này, định gục xuống.

“Ngao, chuyển động? Hừ?” Mạc Lãnh Tiêu dễ dàng, mút lấy tai cô, hôn gương mặt cô.

“Nhưng. Em. Không biết.” Thanh Thần nỉ non nói ra lời thật, mặt đã đỏ ửng, giọng nói cũng mang theo bất mãn nức nở: “Lãnh, xin anh. Không..không nên ức hiếp người ta.”

Cô không chịu được sự tra tấn dịu dàng như vậy.

“Ngủ giấc.” Mạc Lãnh Tiêu khê trách mắng, trong giọng nói lại mang theo ý cười.

Nghiêng người đặt cô dưới thân mình, mặc dù Mạc Lãnh Tiêu còn muốn trêu chọc cô, nhưng thân thể của anh lại nói cho anh biết mình cũng không chống cự nổi sự hấp dẫn của cô nữa.

Kéo một chân của cô ở trước ngực, Mạc Lãnh Tiêu để chân cô gác lên vai mình, thân thể to lớn nghiêng xuống, ra vào trong thân thể của cô.

Hồi lâu, Thanh Thần càng ngày càng không có cách nào suy nghĩ, thân thể cũng mềm yếu vô lực, mắt nhìn thấy anh càng ngày càng hưng phấn, mình lại không biết sự đòi hỏi này khi nào mới kết thúc.

“Không chuyên tâm?” Nhìn cô mắt hờn, Mạc Lãnh Tiêu khẽ hừ lạnh, nói bên tai cô: “Nếu không biết thì nghiêm túc học một chút, đừng chỉ cố hưởng thụ, em cũng phải ra sức một chút.”

“A?” Thanh Thần đỏ mặt, đẩy lồng ngực của anh, cô không hiểu ý tứ trong lời nói của anh.

Anh cười đắc ý, tiếp tục nói bên tai cô: “Không hiểu sao? Vậy tôi nói cho em biết. Bởi vậy cho nên em.”

Ngôn ngữ tà mị làm cho mặt của Thanh Thần càng thêm đỏ, thân thể không tự chủ được lay động, cũng không khỏi run rẩy.

Phản ứng tự nhiên của cô làm cho động tác của Mạc Lãnh Tiêu lập tức chậm một nhịp, ngừng đầu hừ một tiếng.

Trên khuôn mặt say mê của anh đã bao trùm lấy mê hoặc lạnh lẽo, anh vui thích, không thua kém cô chút nào.

Bàn tay siết chặt lấy eo của Thanh Thần, cô còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, cả người liền bị Mạc Lãnh Tiêu thô bạo ôm lấy.

“A.” Thanh Thần nằm trên ghế sa lon, tiếp xúc thân mật với Mạc Lãnh Tiêu.

Đang lúc hai người không kiềm chế được, trên hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vã, càng ngày càng gần, càng rõ ràng.

Thanh Thần sững sốt, ông trời, xong rồi! Xong rồi!

Mạc Lãnh Tiêu ôm cô xuống xe, sau đó lại ôm cô trở lại trong phòng tổng thống của khách sạn, vì mình vẫn bị anh ôm vào trong ngực, cho nên sau khi bọn họ vào, cũng không kịp đóng cửa lại.

Hôm nay, bọn họ ở trên ghế sa lon. Ông trời, bọn họ, nếu bọn họ bị phát hiện!

Bất gian tại trận?

Bốn chữ không ngừng thoáng qua trong đầu Thanh Thần, không, không phải giường mà là ghế sa lon.

Bọn họ không kịp trở về phòng mà ở trên ghế sa lon triền miên, bộ dáng này vốn cực kỳ giống một đôi nam nữ vụng trộm, gấp đến nỗi phải ở phòng khách bắt đầu cái gì kia.

Nếu bị người khác biết, ôi trời ơi, làm sao cô gặp người khác được!

Nhìn vẻ mặt đáng yêu lại mê người của cô, Mạc Lãnh Tiêu vốn định trêu cô một chút, nhưng nghe tiếng bước chân làm cho anh không thể không để phòng.

Đặt cô lên giường, Mạc Lãnh Tiêu lấy thân thể mình đè lên, cánh tay dài lấy áo ngủ khoác lên trên ghế sa lon trùm lên người hai người.

Bị anh đè ở phía dưới, Thanh Thần giương mắt nhìn gương mặt anh tuấn đang nhỏ mồm hôi xuống của anh.

“Anh...anh không tức giận phải không?” Cô nhỏ giọng hỏi, cô cảm thấy anh đã không tức giận nữa, nếu không anh cũng sẽ không cái gì đó với mình.

“Hiện tại tôi không rảnh tức giận.” Mạc Lãnh Tiêu hung tợn nhìn chằm chằm cô, anh nghĩ muốn cô, muốn cô, hận không nuốt cô vào bụng, còn có thời gian tức giận?

Sắc mặt Thanh Thần hồng hồng, thở hồng hộc, nhìn bộ dáng ần ần của anh, lại nghĩ tới bộ dáng ác liệt của anh ức hiếp mình vừa rồi, đôi mắt xinh đẹp thoáng qua ý cười giảo hoạt.

Nổi gan lên, đôi chân nhỏ hơi mở ra, cọ sát bên chân Mạc Lãnh Tiêu.

Thân thể bỗng cứng đờ vì bị cô đụng vào, Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô, sự trêu đùa trong mắt cô rơi vào đôi mắt đen trong suốt của anh: “Cô bé, coi chừng đùa với lửa **?”

Thanh Thần khẽ mỉm cười, nâng đầu lên, nhẹ nhàng hôn yết hầu nhô ra của anh, giọng nói mềm mại: “Vậy thì cùng nhau chết cháy thôi.”

Lạnh lùng nheo mắt lại, Mạc Lãnh Tiêu ngậm môi của cô: “Đừng hối hận.”

Thanh Thần cười khanh khách, cô quyết ăn hết anh.

Có người bên ngoài, anh có thể đem cô như thế nào đây?

“Không hối hận. A.” Khiêu khích vẫn chưa nói xong, Thanh Thần biết mình sai lầm rồi, sai lầm thật rồi.

Người đàn ông này là Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu bất bại, chỉ cần anh muốn, thời gian nào, địa điểm nào, cái gì anh cũng dám làm!

“A, có người.” Thanh Thần chịu đựng sự dồn dập do anh đánh thẳng vào, khẽ khản cầu: “Lãnh. Anh, ngừng, dừng lại. A.”

Cô càng khẩn cầu, động tác của anh lại càng nhanh.

Cũng may, tiếng bước chân trên hành lang đã dần dần đi xa, tiếng phập phồng thoải mái trên ghế sa lon càng ngày càng mạnh.

Thanh Thần hỗn loạn muốn vén áo ngủ lên trên người bọn họ, lại bị Mạc Lãnh Tiêu nắm tay: “Lãnh.” Giọng nói của cô vừa nghe cũng biết cô đã có chút không tỉnh táo.

“Đi theo tôi.” Ôm eo cô thật chặt, Mạc Lãnh Tiêu bá đạo ra lệnh.

Khẽ thở dốc, Thanh Thần mặc cho anh ôm thật chặt, chuyển động phối hợp với sự điên cuồng của anh.

Mạc Lãnh Tiêu cực kỳ yêu vẻ sợ hãi trên mặt cô, thấy vẻ mặt như vậy, liền hung hăng giằng vò cô trên ghế sa lon

Giọt mồ hôi của anh rơi trên bộ ngực trắng nõn của cô, anh tham lam nhìn bộ dáng say mê của cô: “Tiểu yêu tinh xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 137: Tiếp nhận ý kiến của cô

Edit: Shinbi

() Anh nhỏ giọng nói, âm thanh mơ hồ không rõ, anh khẽ cắn xương quai xanh mảnh khảnh của cô, cảm thụ sự căng thẳng của cô, từ từ vào sâu cho đến khi hoàn toàn đoạt lấy cô, rồi sau đó lại từ từ rút ra.

“Thích không? Cô.” Mạc Lãnh Tiêu nói nhỏ, dỗ dành lại lần nữa chậm rãi rút ra, rồi sau đó lại vào thật sâu.

Thanh Thần cảm giác sắp điên rồi: “Lãnh. Em”

“Cô bé, thể lực em quá kém, đêm giờ chỉ mới bắt đầu.” Mạc Lãnh Tiêu đi vào chỗ sâu nhất, âm thanh chấn động lồng ngực, giọng nói cực kỳ khàn.

Thanh Thần cắn chặt đôi môi đỏ mọng, quay đầu đi nhưng chỉ có thể yên lặng lắc đầu.

Trong thế giới của cô, Mạc Lãnh Tiêu vốn hấp dẫn đến mức không thể cưỡng lại được, cô không thể rời bỏ anh, vốn không nghĩ tới rời khỏi anh.

Cô mê mẩn hơi ấm trong ngực anh, tham lam đôi môi lúc triền miên anh dành cho, tham lam tất cả của anh.

Dù trong tình huống như thế, cô mới có thể cảm thấy mình gần anh, cô cũng bằng lòng, cô cũng không bỏ đi được.

Liếm sau tai mềm của cô, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp thủ thi: “Nói cho tôi biết, em muốn tôi.”

Anh nhỏ giọng nói, dỗ dành, nói chuyện bên tai cô.

“A, a. Không cần.” Rốt cuộc Thanh Thần cũng mở miệng, tránh câu hỏi của anh nhưng không trốn thoát sự đòi hỏi mãnh liệt mà kéo dài của anh.

Tốc độ xâm nhập của anh càng lúc càng nhanh, sức lực càng mạnh hơn, giống như muốn khắc sâu linh hồn của anh vào.

“Em thích.” Mạc Lãnh Tiêu cười nhỏ, giọng nói vô cùng khàn, vẻ mặt không chút nào chế nhạo, động tác lại càng lúc càng mạnh.

Thân thể yếu ớt mềm mại, gần như không chịu nổi anh càng lúc càng sâu, càng lúc càng đoạt lấy.

Hai chân Thanh Thần mềm nhũn, không cách nào chống đỡ, tay anh đem chân cô vòng ở trên eo, làm anh càng muốn thân thể xinh đẹp của cô mãi.

Đôi mắt đen mọng nước ngấn ngà vì chấn động, mái tóc xốc xếch, ánh mắt Thanh Thần nóng bỏng nhìn anh, nhịp tim đập nhanh khó thở: “Lãnh.”

Nếu như trong mắt của anh, trong lòng của anh, cũng có cô thì tốt biết bao.

Tiếng than nhẹ mềm mại càng thêm kích thích người đàn ông trên người cô, Mạc Lãnh Tiêu cường hãn thẳng tiến, động tác kịch liệt hơn, hô hấp trở nên nặng nề, sức lực cũng càng lúc càng mạnh.

“Cô bé, tôi thích giọng của em.” Mỗi lần anh vào đều làm cho cô vòng chân lên eo.

Trong tiếng rên rỉ của Thanh Thần, càng nũng nịu, anh càng bám chặt hơn, gần như yếu ớt tiếp nhận thể lực vô cùng kinh của anh.

“Lãnh, đừng Dừng lại, dừng lại có được không.” Thanh Thần cảm thấy muốn chết, mái tóc đã sớm xoắn xết rũ xuống trên ghế sofa, mặt nhếch nhác, chỉ có tiếng khóc cầu xin anh dừng lại.

Nhưng Mạc Lãnh Tiêu lại giống như không nghe thấy, kéo dài hương thụ thức ăn ngon.

Đêm rất dài mà thể lực anh thì dư thừa, mấy ngày nhớ nhung tích tụ, tất cả đều muốn cô bổ sung vào.

Khi Mạc Lãnh Tiêu ôm chặt Thanh Thần, dùng sức đẩy mạnh đến sâu nhất, chôn trên mái tóc cô mà gặm gừ, Thanh Thần cảm giác mình cũng bị vui sướng cuốn đi, chỉ có thể thật chặt, thật chặt bọc lại chỗ cứng rắn nóng bỏng của anh.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

“Lãnh. Em mệt quá, cho em ngủ được không?”

Bị Mạc Lãnh Tiêu ôm vào phòng tắm, Thanh Thần cực kỳ mệt mỏi chỉ có thể ngoan ngoãn tựa vào trong ngực của anh mà cầu xin.

Đôi môi mỏng ngậm môi dưới súng đỏ của cô, trong mắt của người đàn ông mang theo dịu dàng: “Tắm đã, nếu không ngày mai em sẽ mệt mỏi hơn.”

Mút môi của cô, Mạc Lãnh Tiêu để cô đứng trên mặt đất, mà mình thì xoay người mở vòi nước trên bồn tắm, điều chỉnh nhiệt độ để nước ấm.

Hai chân Thanh Thần như nhũn ra, tựa lưng vào nền gạch men sứ lạnh lẽo, nghĩ tới vừa rồi trong phòng khách kích tình như vậy, toàn thân cô ngượng ngùng đỏ ửng lần nữa.

Từ ghế sa lon đến phòng ngủ, ông trời, thiên mệnh quá điên cuồng, cô lại không cự tuyệt được sự bá đạo của anh, so với tình lực tốt của anh, cô mệt mỏi sắp gục xuống.

Thật vất vả, anh giải thoát rồi, ảm ỉ đủ rồi, cô muốn ngủ, lại bị anh mạnh mẽ ôm đến phòng tắm, a, người đàn ông này thật là bá đạo lại **.

Chỉ là.

Nhìn dáng vẻ anh thay mình để nước nóng, cô lại cảm thấy thật thỏa mãn, anh đối với mình cũng có mặt dịu dàng, phải không?

Vui lấp chính mình trong suy tư, Thanh Thần không phát hiện, người đàn ông vừa rồi ở trước bồn tắm, trong lúc vô tình, đã đi tới trước người cô.

Cầm xinh xắn có lực bàn tay bóp chặt, Thanh Thần giương mắt đối mặt cặp mắt đen kia.

“Cô bé đang suy nghĩ gì?” Cúi người bên tai cô, Mạc Lãnh Tiêu kéo cô vào trong ngực, sượt ầm thân thể của cô.

Mặc dù thân mật với anh như vậy, có thể trần trụi ôm nhau như vậy nhưng cũng làm cho Thanh Thần mắc cỡ đỏ mặt: “Không có. Không có gì.”

Bàn tay vuốt gò má tinh tế của cô, trong tay dần dâng lên nhiệt độ, làm cho trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu chứa đầy ý cười: “Không có gì, thế nào mặt lại hồng như vậy? Há?”

Giọng nói anh trầm thấp nghe cảm động, mang theo ma lực mê hoặc lòng người, làm cho Thanh Thần trầm luân say mê: “Dù sao, dù sao thì không có nghĩ. Em..em đi tắm.”

Vừa muốn chạy qua từ bên cạnh của anh, cổ tay lại bị người đàn ông nắm chặt sau lưng.

Quay người lại, thẹn thùng nhìn Mạc Lãnh Tiêu, đôi mắt đen nóng rực kiêu căng, làm cho Thanh Thần không rét mà run: “Anh...anh buông em ra. Em muốn tắm.”

Bàn tay trượt xuống thắt lưng cô luôn vào trong mái tóc dài, Mạc Lãnh Tiêu bỗng dùng lực siết chặt lấy cái ót của cô, đưa cô tới trước mặt mình.

Đưa khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô đến gần hơn, cho đến khi trán hai người gần nhau, hơi thở ấm áp của anh lướt qua da thịt cô: “Cô bé, tôi đói rồi.”

“Vậy em đi chuẩn bị cho anh ăn?” Xoay mặt áp sát anh như thế, cô cảm thấy khó thở: “Em xuống bếp nấu cho anh ăn được không?”

“Không được.” Anh nhỏ giọng từ chối, nghĩ cũng không nghĩ tới.

“Hả? Vậy. Húp cháo có được không?” Thanh Thần tiếp tục đề nghị.

“Không được.” Lại lần nữa nhanh chóng cự tuyệt.

Đôi mày thanh tú khẽ sở nhú lên, mắt Thanh Thần mở to nhìn về phía anh: “Vậy anh muốn ăn cái gì?”

Đôi tay đang cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nụ cười của Mạc Lãnh Tiêu đẹp trai mà gian manh: “Cô bé, tôi chỉ muốn ăn em.”

“.....” Ngẹn họng nhìn anh trân trối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần từ hồng chuyển sang trắng, lúc sau trắng chuyển sang hồng, ông trời, không phải anh lại muốn.

“Ha ha.” Mút môi cô thật sâu, Mạc Lãnh Tiêu cười vui vẻ: “Nét mặt của em làm tôi hài lòng.”

Thân thể rắn chắc cọ xát da thịt mềm mại của cô, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu một ánh đỏ: “Là em quá ngon, tôi ăn không đủ.”

Tâm hơi ngẩn ra.

Nụ cười như vậy lại xuất hiện trên mặt của anh rồi, lòng Thanh Thần dâng lên ngọt ngào, mỗi lần nhìn anh cười vui vẻ, cô đều cảm thấy thật hạnh phúc, thật vui vẻ, nhớ đến phát khóc.

Không tránh sự tiếp xúc của Mạc Lãnh Tiêu, mặc cho hơi thở của anh bao quanh cô, hốc mắt Thanh Thần không nhịn được nữa, cô muốn đem nước mắt trở lại, nhưng nước mắt nhất định không nghe lời, lặng lẽ rơi xuống.

“Em thật là, tôi đã thấy cô bé đáng yêu nhất rồi.” Mạc Lãnh Tiêu thở dài một cái, nhẹ nhàng liếm nước mắt trên gò má cô, cánh tay trắng kiện ôm cô, không cho cô từ chối mà kéo cô vào làn nước ấm.

Trên mặt cô thâm tình rõ ràng như vậy, không hề che giấu, lòng của Mạc Lãnh Tiêu có chút đau.

Cái cô bé này, ngốc đến mức anh không bỏ được.

“A.”

Bởi anh đột nhiên cử động, Thanh Thần sợ đến mức phát ra tiếng kinh hoảng dữ dội, cánh tay mảnh khảnh giữa không trung quơ quơ, bản năng bám các vật thể rắn chắc.

Nước ấm áp bao quanh cô, cô lại có chút lo lắng, hai tay hai chân bám những vật gần nhất.

“Cô bé, đây là bồn tắm, không phải hồ bơi, cái người này nhiệt tình ôm tôi...tôi sẽ rất vui mừng.” Mạc Lãnh Tiêu tựa vào cổ trắng nõn của cô, rất hưởng thụ động tác lúc này của cô.

“.....!!”

Lúc này Thanh Thần mới phát hiện ra, vì sợ, đôi tay căng thẳng ôm cổ Mạc Lãnh Tiêu, gương mặt vừa đúng đụng tới xương quai xanh của anh, giống như muốn chôn vào lồng ngực anh.

Mà càng mắc cỡ hơn chính là, hai chân của nàng bởi vì sức nổi mà tách ra, đang vững vàng vòng chắc hông của anh.

Mặc dù đây là bồn tắm, nhưng. Bồn tắm khách sạn này cũng quá lớn, quá sâu thoi.

Cô sinh ra ảo giác cũng rất bình thường.

Theo cơn nước, cô có thể cảm nhận được vật cứng rắn to lớn nóng rực của Mạc Lãnh Tiêu, đang thân mật giữa hai chân cô.

Dòng nước ấm áp làm tăng thêm cái loại xúc giác đó, bọn họ cứ như vậy ** ôm nhau.

Mặt Thanh Thần càng thêm đỏ, thậm chí da thịt trắng nõn cũng nổi đỏ hồng nhàn nhạt, cô muốn đẩy anh ra nhưng lại sợ rơi vào trong nước sâu.

“Vẫn không tỉnh là ngốc.” Thấy cô không có lộn xộn, Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm cười: “Phòng tắm nơi này là thiết kế đặc biệt, mỗi bồn tắm đều rất sâu, y như nước sâu bây giờ, em rất khó dính vào đấy.”

“Anh. Vậy em không tắm.” Thấy trong giọng nói cười nhạo, Thanh Thần biết anh cố ý muốn xem cô như một kẻ ngốc, bắt đắc dĩ chiều cao cô có hạn, chỉ có thể lựa chọn phương thức để kết thúc tình trạng khó khăn như bây giờ.

“Được, chờ cho anh ăn no, lại tắm tiếp.” Mạc Lãnh Tiêu cũng không phản đối, lập tức đồng ý đề nghị của cô, dùng hành động thực tế bắt đầu sự an bài hợp lý của mình.

Đôi môi nóng rực tìm được cô dễ như trở bàn tay, ngăn lại tiếng kháng nghị còn chưa nói ra khỏi miệng của cô.

Thanh Thần tròn to hai mắt, cảm thấy thân hình cao lớn cường tráng của anh dán chặt cô, một tay giữ chặt cô đang gãy gập, tay kia thân mật nâng cặp mông mượt mà của cô, ôm cô đến một góc khác của bồn tắm.

Ở đó có xây thêm sỏi đá xinh đẹp, Mạc Lãnh Tiêu đặt cô trên thềm đá, hai cánh tay để bên cạnh cô, hoàn toàn phong tỏa tất cả đường đi của cô.

Anh hôn cô, lưỡi linh hoạt liếm láp, đôi môi đỏ mọng của cô khẽ run, sau khi đút vào trong miệng của cô, cùng với lưỡi của cô dây dưa, thường thức ngọt ngào trong miệng cô.

Thềm đá cao nâng thân thể của cô lên, cô nằm trên sỏi đá cứng, dòng nước ấm áp gọn nhẹ đến bả vai của cô.

Thanh Thần bị kẹp giữa thân thể cực nóng cùng cứng rắn của anh, vốn không cách nào trốn tránh, chỉ có thể nhận lấy nụ hôn cướp đoạt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Chương 138: Suy nghĩ của cô

Edit: Shinbi

Thềm đá cao nâng thân thể của cô lên, cô nằm trên sỏi đá cứng, dòng nước ấm áp gọn nhẹ đến bả vai của cô.

Thanh Thần bị kẹp giữa thân thể cực nóng cùng cứng rắn của anh, vốn không cách nào trốn tránh, chỉ có thể nhận lấy nụ hôn cướp đoạt của anh.

“Tiểu yêu tinh.” Môi Mạc Lãnh Tiêu trượt đến bên tai của cô, nhẹ nhàng gặm cắn, làm cho cô cảm thấy tê dại không đau đớn.

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

“Anh. Không nên nhìn.” Thanh Thần vô cùng thẹn thùng nói nhỏ, vì bây giờ bị anh sắp xếp tư thế nên mắc cỡ nhắm chặt mắt lại.

“Ừm.” Run rẩy mở hai mắt ra, đôi mắt to yêu kiều mọng nước. Cô rất sợ, rất sợ, rồi lại mơ hồ cảm thấy mãnh liệt mong chờ.

“Cô bé, chỉ có tôi mới có thể đối với em như vậy.” Đôi tay đỡ ở eo thon của cô, thân hình cao lớn của Mạc Lãnh Tiêu chậm rãi đi xuống, chột động thân, dục vọng nóng rực đã đoạt lấy nơi khít chặt của cô.

“Tiểu Tinh, hôm nay rất cảm ơn em đã dẫn tôi đi nhiều chỗ như vậy.” Lúc trước đi cùng Đoàn Mộc Tinh, trên mặt Thanh Thần mang nụ cười dịu dàng.

“Ừ.” Thanh Thần gật đầu, đồng ý với cô ấy.

“Thanh Thần, nhờ chút được không?” Lắc lắc tay của cô, bộ dạng Đoàn Mộc Tinh cầu khẩn.

“Không phải là không thể nhìn.” Mạc Lãnh Tiêu chậm rãi nói, từng chữ nói ra khỏi miệng cũng đầy ắp dục vọng, ngay cả hơi thở đều tựa như lửa.

Không biết là vì dòng nước ấm áp hay là nụ hôn anh mê hoặc lòng người, thần trí Thanh Thần mơ màng, tay chân mềm nhũn không làm gì được.

Không biết giải thích sao cho Đoàn Mộc Tinh nên cô chỉ nói dối cả ngày, mặc dù Đoàn Mộc Tinh giúp đỡ cô, nhưng cô biết cô ấy cũng chỉ muốn tìm cơ hội thấy Mạc Lãnh Tiêu thôi.

Mặc kệ trong lòng Mạc Lãnh Tiêu nghĩ ra sao, ít nhất tình cảm Đoàn Mộc Tinh đối với anh là thật, huống chi cô ấy là đại tiểu thư Đoàn Mộc gia, đáng đáp xinh đẹp như vậy, mà anh cũng rất thích cô ấy. Hai người xứng đôi như vậy, hà tất gì cô phải cản trở?

Anh hôn môi cô, kiên nhẫn trấn an cô, ôm cô đợi cô thích ứng mình: “Mỗi lần cũng sẽ đau sao? Hả?”

Trước kia, mỗi lần anh muốn cô, cô đều sẽ đau nhưng cô không dám nói cho anh biết, chỉ có thể cắn chặt môi, hiện tại. Anh hỏi cảm nhận của mình rồi, co cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Cúi đầu mút nơi mềm mại của cô. Nghe cô không cách nào kiềm chế mà thở dốc thì khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu mang ý cười tà ác làm cho người ta không cách nào kháng cự.

Thật ra tâm tư Đoàn Mộc Tinh đối với Mạc Lãnh Tiêu, cô cũng không phải không biết. Lần đầu tiên lúc gặp mặt, cô cũng biết, Đoàn Mộc Tinh yêu thích anh.

Đôi tay bị anh nắm chặt, sức lực lớn làm cho cô chỉ có thể thuận phục, vốn bắt lực phản kháng chứ đừng nói là thoát đi.

Không nghĩ đến, sau khi anh biết, chẳng những không vui mừng, nổi giận với mình, mặt lạnh tanh, đóng sầm cửa.

A, Mạc Lãnh Tiêu, lúc nào mà vì một cô gái, cái người này sao chưa thỏa mãn dục vọng.

Vì hơi đau, Thanh Thần cau mày nhưng anh hơi thăm lăm cho cô cảm thấy hạnh phúc.

Cười với cô, trong mắt Đoan Mộc Tĩnh mang theo vẻ mắt mác không che giấu được: “Không khách khí nữa, vốn muốn dẫn hai người đi chơi, không ngờ anh Mạc lại không rảnh.”

Ôm cô vào trong dòng nước ấm áp, Mạc Lãnh Tiêu dựa vào sức nổi mà sắp xếp cô, đem lấy cô dễ dàng nâng lên cao rồi để xuống: “Cô bé, em là của tôi.”

Khi tay Mạc Lãnh Tiêu thăm dò vào nơi mềm mại nhất của cô, Thanh Thần run rẩy hít vào một hơi, không biết làm sao, tròng lớn hai mắt.

Lấy được sự đồng ý của cô, vốn chôn sâu trong cơ thể cô bắt đầu kịch liệt chạy nước rút, đem sự cuộn cuộn không dứt như rươi vào trong cơ thể cô. . . .

Tâm khê đau nhưng nụ cười trên mặt Thanh Thần không biến mất, chỉ là tầm mắt rơi vào mũi chân của mình: “Anh ấy tạm thời có chút việc phải xử lý, cho nên. Lần sau đi, lần sau nhất định anh ấy có thể đi cùng chúng ta.”

Nghĩ đi nghĩ lại, Thanh Thần lại cảm thấy có chút đè nén, hít thật sâu, cô tạm ngừng những thứ ý nghĩ không tốt này.

Giờ tay nhìn đồng hồ một chút, Đoan Mộc Tĩnh kéo tay Thanh Thần, dừng bước: “Bây giờ cũng 11 giờ rồi, tôi nghĩ, anh Mạc cũng có thể hết bận rồi, nếu không, chúng ta mua chút đồ, tôi với cô trở về. Như vậy, giao cô nguyên vẹn cho anh Mạc, tôi mới yên tâm.”

Thanh Thần mím môi, không nói gì, chỉ im lặng.

Rõ ràng anh đã buông lỏng cổ tay của cô, nhưng tay của cô như có ý thức leo lên bờ vai rộng của anh.

Buổi tối, ánh trăng trong sáng chiếu trên mặt đất, bóng dáng hai cô gái kéo dài ven đường.

Thanh Thần run không ngừng, lặng lẽ mở mắt, vừa lúc nhìn thấy anh cúi đầu, môi lưỡi nóng rực bao trùm lên màu hồng mềm mại của cô.

Thanh Thần chỉ có thể ôm anh thật chặt, ở trong ngực Mạc Lãnh Tiêu run rẩy không ngừng.

Thanh Thần cảm nhận được ánh mắt như lửa của anh, vẻ mặt càng đỏ ửng. Đôi tay cô bảo vệ trước ngực, muốn chặn lại ánh mắt nóng rực của anh, nhưng anh vốn không cho cô che giấu, cầm cổ tay cô giờ cao khỏi đầu, ép cô ưỡn người.

Thanh Thần hỗn loạn bị anh hôn, đôi tay vốn muốn đẩy anh ra, nhưng vừa chạm vào lồng ngực trắng kiêu nóng bỏng của anh thì cô liền rối loạn suy nghĩ.

Nước ẩm vây quanh bộ dáng xinh đẹp của cô, tựa như muốn cho anh quên cả hít thở.

Cặp mắt khép chặt, êm ái nũng nịu phát ra trong phòng tắm, Thanh Thần bị Mạc Lãnh Tiêu sắp xếp làm cho không tỉnh táo. Cô không cách nào suy nghĩ, giống như bị bao vây trong ngọn lửa của anh, chỉ có thể bị sự mãnh liệt của anh đốt cháy.

Cặp mắt Mạc Lãnh Tiêu lóe sáng, chăm chú nhìn bộ dạng bất lực của cô, đói khát muốn chiếm đoạt cô.

Cái cô gái này làm cho anh mê muội, tự nhiên lại khát vọng cùng cô hòa làm một, rõ ràng, mới kết thúc một cuộc kích tình, anh lại không kịp chờ đợi lôi kéo cô bắt đầu một chiến dịch mới.

Mấy ngày nay, mỗi lần cô gọi điện nói muốn dẫn bọn họ đi chơi, Mạc Lãnh Tiêu cũng từ chối, hôm nay, cô lại trực tiếp gọi điện cho mình, tuy có chút do dự nhưng cô vẫn đồng ý với Đoan Mộc Tĩnh.

Đau đón dần biến mất, đầu Thanh Thần chôn trong ngực của anh, lắc đầu một cái, giọng nói dịu dàng: “Không, không đau.”

Thân hình cao lớn dám xâm nhập cô hốt hoảng muốn kẹp chặt hai chân làm cho cô không cách nào như mong muốn, chỉ có thể bắt lực nằm dưới thân thể của anh.

“Thanh Thần, bây giờ chúng ta đi mua đồ trước đi, tôi biết phía trước có tiệm đồ ăn rất ngon nha.” Vừa nghĩ tới việc có thể nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu, trong nháy mắt tinh thần của Đoan Mộc Tĩnh tỉnh táo, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

“Bây giờ cô không đi đến đó được.”

Thanh Thần còn chưa đáp lại thì một giọng nam thô ráp đột nhiên chen vào giữa cuộc đối thoại của các cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Chương 139: Không thể để cho cô xảy ra bất cứ chuyện gì

Edit: Mon Miêu

“Thanh Thần, bây giờ chúng ta đi mua đồ trước, tôi biết một quán ăn rất ngon ở phía trước.” Vừa nghĩ tới bản thân sắp được gặp Mạc Lãnh Tiêu, tinh thần của Đoàn Mộc Tĩnh nhanh chóng tỉnh táo, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

“Bây giờ, hai người không thể đi đến đó được đâu.”

Thanh Thần chưa kịp trả lời thì đã có một giọng nói thô lỗ, ngông cuồng của một người đàn ông đột nhiên nói xen vào cuộc nói chuyện của bọn cô.

Thanh Thần giương mắt đề phòng, nhìn về phía trước, cô mới phát hiện, mới vừa rồi, đường còn còn trống trơn, bây giờ đã có bốn người đàn ông cao lớn chặn đường đi lại.

Ban đêm, đã hơn mười một giờ, trên con đường này, xe cộ đi lại không nhiều, mấy người hung dữ đang cản đường của bọn cô, dù thế nào đi nữa cũng là chuyện nguy hiểm.

“Mấy người muốn làm gì?” Đoàn Mộc Tĩnh liếc những người đàn ông ở trước mặt, trong giọng nói chứa đựng sự cao ngạo của một vị đại tiểu thư.

“Cô là Đoàn Mộc Tĩnh, con gái của nhà Đoàn Mộc phải không?” Người đàn ông đầu trọc cầm đầu, vẻ mặt dò xét, nhìn Đoàn Mộc Tĩnh, thỉnh thoảng hất lại di chuyển ánh mắt nhìn về phía Thanh Thần.

“Đúng, tôi là Đoàn Mộc Tĩnh, thì sao?” Hai tay của Đoàn Mộc Tĩnh khoanh trước ngực, tưởng cô là người dễ bị ức hiếp lắm à, cô tức giận, nhìn những người đàn ông đang cản đường mình, không hề sợ hãi một chút nào.

Cô (Thanh Thần) lờ ổng tay áo của cô ấy, Thanh Thần cảm thấy sự xuất hiện của đám người này không hề đơn giản, cô hạ thấp giọng, dịu dàng nói: “Tiểu Tĩnh, có phải bọn họ. . . .Không có ý tốt.”

“Sợ cái gì? Trên hòn đảo này, không có ai dám động vào người của nhà Đoàn Mộc.” Đoàn Mộc Tĩnh hừ nhẹ, cô hoàn toàn không nghe Thanh Thần nói, ở trên hòn đảo, cô không cần vệ sĩ, không có người nào dám cả gan đụng vào cô: “Này, chẳng phải mấy người muốn tìm tôi sao? Muốn nói gì thì nói nhanh, không nói thì rút, đừng có cản đường của tôi, bản tiểu thư rất bận.”

Ông trời ơi, cô ấy thật sự là một đại tiểu thư không biết sợ là gì, trong tình huống này mà cô ấy vẫn còn kiêu ngạo như vậy sao? Nếu cứ như vậy, e rằng cô ấy chết thế nào, cô ấy cũng không biết.

“Đại ca, nhìn bộ dạng ti tiện của cô ta rất giống Đoàn Mộc Tĩnh.” Người đàn ông đang đứng ở một bên, mở miệng nói, trong giọng nói của hắn chứa đầy sự khinh thường.

“Bộ dạng ti tiện sao? Anh dám nói ai ti tiện hả?”

Lần đầu tiên bị người ta mắng, trong nháy mắt, Đoàn Mộc Tĩnh phát điên, cô nắm chặt hai tay thành quả đấm, tiến về phía trước

“Anh dám kéo tôi, dám mắng tôi sao? Hôm nay, tôi không chặt anh thành tám khúc, tôi không cam tâm!” Đoàn Mộc Tĩnh giận dữ hét lên, bộ dạng giống như ai cản cô thì đều phải chết.

“Tiểu Tĩnh.” Thanh Thần kéo tay của cô, liên tục lắc đầu: “Cô...Cô đừng kích động như vậy, được không?”

“Hay lắm, cô thật sự là Đoàn Mộc Tĩnh.” Người đàn ông cầm đầu mở miệng khẳng định, hất gơ tay lên, ba người đàn ông vây quanh Đoàn Mộc Tĩnh và Thanh Thần.

“Mấy người. Muốn làm gì?” Nhìn thấy những người đàn ông hung hăng này, cuối cùng Đoàn Mộc Tĩnh cũng ý thức được chuyện này không hề đơn giản, giọng nói cũng không còn ngang ngược như hồi nãy.

“Mấy người. Mấy người, đừng làm vậy. Tôi chính là Đoàn Mộc Tĩnh, chẳng lẽ mấy người dám đụng vào nhà Đoàn Mộc sao?” Đoàn Mộc Tĩnh nắm chặt tay của Thanh Thần, thân thể của cô ấy không ngừng run rẩy, rõ ràng cô đang uy hiếp nhưng lại không có một chút uy lực nào.

“Người bọn tôi tìm chính là cô, đại tiểu thư của nhà Đoàn Mộc.” Người đàn ông cầm đầu tức giận: “Đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn cô đi chơi chung với mấy anh em chúng tôi thôi.”

“Anh, Anh. Nhảm rồi, tôi không phải.” Sắc mặt của Đoàn Mộc Tĩnh đã trắng bệch, cô trốn ra sau lưng Thanh Thần, giọng nói cũng chứa đựng sự run rẩy.

“Người bọn tôi cần là Đoàn Mộc Tĩnh, nếu cô không muốn rước phiền toái vào thân thì mau rút ngay.” Người đàn ông cầm đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Thanh Thần, lạnh lùng mở miệng.

“Thanh Thần. Cô đừng bỏ rơi tôi.” Giọng nói của Đoàn Mộc Tinh chứa đựng sự cầu xin, bây giờ, nếu như cô (Mộc Tinh) thật sự bị bọn đàn ông này bắt đi, hậu quả như thế nào, cô (Mộc Tinh) có thể tưởng tượng được.

Vì cứu mình, cô (Thanh Thần) nên. Nhưng, nếu như, nếu như cô cứ bỏ đi như vậy, cô ấy nhất định sẽ ** Đến lúc đó, có lẽ anh Mạc sẽ.

Nếu như cô bỏ đi như vậy, sợ rằng cô ấy không có cơ hội nào để chạy thoát rồi!

Hơn nữa, cô ấy là bạn của Mạc Lãnh Tiêu, không chừng bọn họ. Dù sao đi nữa thì cô cũng không thể bỏ lại cô ấy được.

Cô cảm nhận được Đoàn Mộc Tinh đang run mãnh liệt, dù sao thì cô ấy cũng là một thiên kim đại tiểu thư, chưa từng trải qua chuyện này, còn mình. Dù sao thì chuyện kinh khủng hơn, cô cũng đã từng trải qua rồi, còn gì đáng sợ hơn?

Đẩy Đoàn Mộc Tinh ra sau lưng, mặc dù Thanh Thần hơi sợ, nhưng khuôn mặt của cô lại không để lộ ra chút sợ hãi nào: “Cô với tôi cùng đi, phải đi về, chúng ta sẽ cùng về.”

Thanh Thần vẫn hít thở sâu như cũ, trong đầu của cô đang suy nghĩ kế hoạch chạy trốn.

“Tiểu mỹ nhân, xen vào việc của người khác thì không tốt cho em đâu.” Người đàn ông cầm đầu bước tới chỗ Thanh Thần, giọng nói chứa đầy đùa cợt: “Còn nếu em chê cô ấy không thể phục vụ hết anh em bọn tôi, vậy thì em hãy vào vui vẻ với chúng tôi nha?”

Lòng của Thanh Thần cực kỳ căng thẳng, cô vẫn kiên trì che chở cho Đoàn Mộc Tinh, cặp mắt xinh đẹp cảnh giác nhìn những người đàn ông ở trước mặt: “Mấy người là đàn ông, lại ăn hiếp hai cô bé, nếu để người khác biết, chắc sẽ trở thành trò cười nhỉ?”

“Trò cười? Tôi thêm quan tâm ai chê cười sao? Đến đại tiểu thư của nhà Đoàn Mộc tôi cũng dám đụng, thì tôi cần gì phải sợ người ta chê cười?”

Thanh Thần nhặt nhánh cây ở dưới đất lên, cô nhìn nhánh cây, rồi khiêu khích nhìn những người đàn ông cao lớn: “Nếu như mấy người có thể đánh thắng được tôi...Tôi sẽ không quản chuyện của mấy người nữa.”

“Ha ha, Chỉ dựa vào cô?” Những người đàn ông cười to: “Tiểu mỹ nhân, thì ra em thích loại trò chơi này, được, lão tử sẽ chơi với em.”

Những người đàn ông này thấy tình huống thay đổi, nhanh chóng bước về phía trước, Thanh Thần cầm nhánh cây, liên tục đưa qua đưa lại, không cho những người đàn ông này đến gần.

Dùng sức giật lấy nhánh cây ở trong tay của Thanh Thần, một người đàn ông bước tới, giữ lấy cằm của Thanh Thần, cười rất hung dữ: “Không thể tin được, còn có một người to gan.”

Trong mắt của cô không có một tia sợ hãi, Thanh Thần không có ý định chịu thua: “Tôi cũng không ngờ tới, sẽ gặp phải một đám không biết xấu hổ.”

Thanh Thần nhanh chóng nhặt nhánh cây ở dưới đất lên, rồi nhìn về phía cô gái đang mất hồn kia, hét to: “Tiểu Tinh, chạy mau.”

Tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, không biết Đoàn Mộc Tinh đang suy nghĩ cái gì.

Trong mắt xoẹt qua một tia sáng, Đoàn Mộc Tinh mím môi, cuối cùng cô cất bước, quay về phía ngược lại với Thanh Thần, nhanh chóng bỏ chạy.

Đoàn Mộc Tinh quay người bỏ chạy.

“Cô dám!” Lời nói của người đàn ông đó làm cho Thanh Thần luống cuống, Thanh Thần chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị một người đàn ông đẩy mạnh xuống đất, bàn tay của hắn đặt trên eo của cô.

“Đồ phụ nữ đáng chết!” Nhìn thấy Đoàn Mộc Tinh dám chạy trốn, những người đàn ông này nổi giận.

“Đáng chết, đừng để cho cô ta chạy thoát.”

“Được lắm” Người đàn ông này không nổi giận, ngược lại, hắn ta còn cười dữ tợn hơn, hắn vừa đẩy Thanh Thần vào tường, vừa gào lên: “Nếu Đoàn Mộc Tinh chạy, vậy hãy để tiểu mỹ nhân này vui đùa cùng chúng ta, các anh em, coi hết đồ của cô ta.”

Bốn người đàn ông thay đổi đối tượng ban đầu, đứng thành một hàng, đi về phía Thanh Thần.

“A.” Thanh Thần cực kỳ hoảng sợ, lúc này, cô chỉ có thể cố gắng hét thật to, sau đó nhấc chân bỏ chạy, nhưng cô không biết phải làm như thế nào, mới có thể chạy thoát ra khỏi chỗ này.

“Dán miệng của cô ta lại.” Sợ giọng nói của cô sẽ gây ra phiền phức không cần thiết, người đàn ông cầm đầu dận dò, rồi đưa băng keo cho những người anh em của mình.

“Ừm. Ừm.” Miệng của Thanh Thần bị người đàn ông kia dán băng keo lại, hai tay của cô cũng bị hắn dùng băng keo trói chặt, cho dù cô cố gắng mở miệng, cố gắng dùng sức, thì cũng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, thân thể của cô cũng không thể động đậy được.

“Ha ha, em định làm gì Sao không nói nữa?” Thấy dáng vẻ sợ hãi của cô, người đàn ông cầm đầu ngựa mặt lên trời cười to: “Chẳng phải không sợ trời không sợ đất sao? Muốn bọn tôi làm gì? Há?”

Đoan Mộc Tinh chạy ra đường phố, chỗ khúc quanh, cô đứng lại, dựa lưng vào tường, nghe tiếng hét của Thanh Thần từ từ biến mất.

Lúc đó, Thanh Thần đang nằm co lại trên mặt đất, vùng vẫy trong vô vọng.

“Đại ca, xem ra hôm nay, khí vận của chúng ta không tệ, cô gái này xinh đẹp hơn Đoan Mộc Tinh nhiều.” Người đàn ông này nhìn chằm chằm Thanh Thần, nụ cười của hắn khiến cho Thanh Thần rợn cả tóc gáy.

Khi nước mắt nóng hổi của Thanh Thần sắp chảy xuống thì trên đầu của cô truyền tới một tiếng cười vừa u ám vừa dâm dăng: “Đúng, cô gái này không tệ, rất xinh đẹp, tính tình cũng cay, thú vị.”

“Dáng người thật đẹp.” Hắn nhìn Thanh Thần, bởi vì hô hấp dồn dập mà ngực của cô lên xuống liên tục, người đàn ông cầm đầu đẩy các anh em của mình ra, rồi ngồi xổm xuống trước người của Thanh Thần, tiếng cười của hắn cực kỳ dâm dăng: “Không phải cô mới vừa làm anh hùng sao? Sao bây giờ không làm tiếp đi? Mau đứng lên đánh rồi chạy đi! Con bà nó, chờ cô mệt rồi, xem các anh em bọn tôi đùa giỡn cô như thế nào!”

Ông trời ơi, Mạc Lãnh Tiêu, anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu?

Cô còn nhớ rõ, lúc cô nhảy ở quán rượu, cô bị một người đàn ông xa lạ đưa tới khách sạn, suýt nữa thì cô đã bị người. Tuy nhiên, sau đó cô biết, tất cả mọi chuyện chỉ là do Mạc Lãnh Tiêu muốn dạy dỗ cô, mọi chuyện được sắp xếp rất hoàn hảo, nhưng giờ nghĩ lại cảnh đó, trong lòng của Thanh Thần vẫn tràn đầy sợ hãi.

Hôm nay lại xảy ra việc kinh khủng kia nữa sao?

Lần này, anh có đến cứu cô không?

Lúc này, rốt cuộc thì ai có thể tới cứu cô đây.

“Tụi bây cứ chờ xem, chờ tao chơi đã, thì sẽ tới lượt tụi bây.” Người đàn ông dẫn dò đàn em của mình, nhìn bộ dạng đang nuốt nước miếng của bọn họ, hắn không nhịn được, ngựa đầu cười to: “Ha ha, chờ tao chơi xong, rồi tụi bây cũng sẽ biết được mùi vị của cô ta.”

Nghe được lời nói của những người đàn ông này, lòng của Thanh Thần hoàn toàn lạnh!

Thanh Thần cắn chặt răng, cô trừng mắt nhìn những khuôn mặt độc ác kia, hắn giống như đang trêu chọc con mèo, chạm vào tóc của cô, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Không, Không được.” Đêm khuya, người đi đường rất ít, Thanh Thần cảm thấy tiếng kêu của mình hoàn toàn không thể khiến người khác chú ý: “Buông tôi ra, đồ lưu manh, mau buông tôi ra.”

Khi cô nhìn thấy bàn tay của hắn đang di chuyển đến trước ngực của mình, cuối cùng, Thanh Thần cũng không nhịn được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chương 140: Thiên thần bảo vệ

Edit: Mon Miêu (Sau bao ngày tết, ta đã quay lại, mọi người ăn tết vui vẻ chứ ^^)

Cô giờ chân lên, dùng hết sức đạp về phía trước, thừa dịp người đàn ông kia ngã ra phía sau, Thanh Thần chạy về phía trước như điên!

“Mẹ kiếp, đề tiện, tụi bây đừng đuổi theo, xem tao trừng trị cô ta như thế nào.” Vừa nói xong, người đàn ông kia lập tức đứng dậy từ dưới đất, nhanh chóng đuổi theo cô.

Mặc dù Thanh Thần chạy rất nhanh, nhưng vì hai tay đã bị dán chặt bằng băng keo, trọng tâm không cân bằng, vì vậy, chưa được bao lâu đã bị người đàn ông đó đuổi kịp, sau đó cô bị đẩy vào góc đường!

“Con đàn bà chết tiệt này!” Hắn ra cực kỳ tức giận, nhìn Thanh Thần đang ngã ngổ trên đất, người đàn ông hung ác đó tát cô ba bạt tai, sau đó nhổ nước miếng xuống đất.

“Chạy đi, sao lại không chạy nữa? Muốn đi tìm cứu viện à? Tôi cho cô biết, bây giờ, con đường này, dù cô có hét khan cổ, cũng không có ai để ý đâu,

cho dù có người nghe thấy tiếng hét của cô thì họ cũng không dám tới đây chuốc phiền toái vào thân đâu!”

Nghe lời nói của người đàn ông này, Thanh Thần gần như không thấy được bất kì cái gì nữa cả.

Đúng rồi, đã trễ quá rồi, cho dù người dân ở xung quanh đây nghe thấy tiếng động, và có thể đoán được đang xảy ra chuyện gì, tất cả mọi người đều như nhau, có ai chịu vì một cô gái xa lạ mà chọc phải những thứ lưu manh du côn này?

Tình thế này, cục diện này, cô có thể chạy đi đâu?

Giương đôi mắt đầy sợ hãi lên, Thanh Thần nhìn người đàn ông đang từ từ tới gần cô, mà cô chỉ có thể liên tục lùi về phía sau, cho đến khi lưng của cô đụng vào bức tường lạnh lẽo, đến khi tay của đàn ông kia bắt đầu đưa về phía cô, đến khi cô thấy tiếng xé rách của áo mình.

“Ưm. . . .” Nước mắt của cô cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa, chảy ra từ khóe mắt.

Nhưng Thanh Thần dùng hai chân đá, để chống cự người đàn ông kia đang dán sát người vào cô; cô co người lại nhưng cũng không có cách nào chống cự được sự đụng chạm của người đàn ông kia; nội y của cô cũng bị người đàn ông đó xé rách.

Trời ơi. Mạc Lãnh Tiêu, anh đang ở đâu?

Lãnh, mau tới đây cứu em, cứu em với.

Thanh Thần kêu gào ở trong lòng, cực kỳ đau khổ, giãy giụa ở trên đất.

Nhưng cô giãy giụa cũng chỉ vô ích! Bởi vì, hai chân của cô đã bị người đó dùng sức tách ra, đôi tay kia vừa bắ vừa khiến người ta mắc ói, đang bắt đầu di chuyển tới chỗ riêng tư của cô!

Ở trong tuyệt vọng, Thanh Thần không còn bất kỳ suy nghĩ nào nữa, chỉ có thể để mặc cho nước mắt chảy xuống khắp nơi.

————— Tuyển phân cách của cô nàng Mèo —————

Mở mắt, nồng nặc mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi của Thanh Thần.

Nhìn cô gái xa lạ đang đứng ở bên cạnh mình, rồi sờ tấm chăn mỏng đang đắp trên người mình, trong đôi mắt của Thanh Thần hiện ra sự ngỡ ngàng.

“Cô đã tỉnh rồi hả?” Nhìn thấy cô mở mắt, trên mặt của cô gái mặc áo trắng lộ ra nét mừng rỡ: “Tạ ơn trời đất, rốt cuộc cô đã tỉnh.”

Thanh Thần gật đầu, ngỡ ngàng nhìn mọi thứ trước mắt, cách bày trí của căn phòng này, hơi kỳ lạ, giống như là bệnh viện?

“Tôi. Nơi này, là bệnh viện sao?” Giọng nói của Thanh Thần hơi khàn khàn, ánh mắt cô hiện lên sự nghi vấn.

Y tá gật đầu, đỡ cô ngồi dậy: “Đúng, đây là bệnh viện, cô té xỉu ở bên đường, được người ta đưa tới.”

Bên đường, té xỉu sao?

Lời của y tá giống như sét đánh giữa trời quang, khiến tai của Thanh Thần nghe thấy tiếng nổ, việc cô té xỉu hiện ra trước mắt cô, liên tục chạy qua ở trong đầu cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, bởi vì sợ mà trở nên trắng bệch, Thanh Thần nhanh chóng vén tấm chăn mỏng lên, nhìn bộ quần áo màn trắng sạch sẽ, xa lạ ở trên người mình, tim giống như bị người ta xé ra thành từng mảnh, cực kỳ đau.

Ông trời, cô thật sự bị. Bị người.

Nước mắt dâng lên, giống như bị lấy mất cái quan trọng nhất, đột nhiên Thanh Thần ngã xuống giường, vô lực dựa vào tấm nệm phỉ sau để giữ vững thân thể của mình.

“Cô đừng vội!” Y tá đã nhìn ra suy nghĩ của Thanh Thần, cô ấy đi lên, lôi kéo tay nhỏ bé của cô: “Cũng không có chuyện gì, bọn họ muốn cưỡng hiếp cô, nhưng. May mắn, có người tới cứu cô kịp thời, cô không bị bọn họ. Quần áo trên người cô, cũng là người cứu cô đưa cho tôi, để tôi thay đồ cho cô, cô vẫn hôn mê, rồi, người kia, đã truyền máu cho cô.”

“Cái gì?” Lời nói của y tá, khiến người Thanh Thần ngẩn ra, đôi mắt trong veo, nhìn chằm chằm cô ấy.

“Là sự thật, thật sự không xảy ra chuyện gì cả, nếu không tin, cô có thể hỏi bác sĩ.” Y tá hiểu sai ý nghĩ của Thanh Thần, nghiêm túc giải thích.

“Không, không phải cái này. Tôi, mới hỏi này, cô nói, người cứu tôi, đã truyền máu cho tôi hả?” Thanh Thần nhướn mày thật cao, trên mặt hiện đầy nghi ngờ.

“Đúng rồi, tôi còn đang suy nghĩ, người kia, chắc là người yêu của cô, anh ấy đối xử với cô thật tốt..., trán của cô đụng vào tường, chảy rất nhiều máu,

bác sĩ nói cô cần truyền máu, người đó không hề nghi ngại, đã nói dùng máu của anh ấy. Rõ ràng lấy rất nhiều máu, nên nghi ngại cho khỏe, thế nhưng anh ấy vẫn canh ở bên cạnh cô, gấp 1000 con hạc giấy cho cô, cô xem Những con hạc giấy ở trên bàn bên kia, tất cả đều do một mình anh ấy gấp, gấp nguyên một đêm”

Tầm mắt của cô rơi vào từng con hạc giấy màu trắng ở phía trước, lỗ mũi của Thanh Thần hồng hồng, mắt cũng hồng hồng: “Anh ấy đang ở đâu?”

Không cần suy nghĩ, cũng biết người kia là ai.

Trên đời này, trừ anh ấy ra, không tìm được người thứ hai, có thể vì cô như vậy.

Chỉ là, cô không hiểu, không hiểu.

“Không biết đi đâu rồi, mới hỏi này vẫn còn ở đây, nhưng mà nghe nói, giống như nhận một cuộc điện thoại, rồi vội vã đi ra ngoài.” Cô y tá nhỏ nói tình hình mà cô nghe: “Cô đã tỉnh, hãy nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi ra ngoài trước, đợi lát nữa, người yêu của cô tới, tôi sẽ để anh ấy vào thăm cô.”

“Cám ơn cô.” Thanh Thần khẽ vuốt cằm, cô nhìn y tá đi ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt nhìn từng con hạc giấy.

Lòng đau khổ, tại sao người ở gần em lại không phải anh?

Lãnh. Tại sao, mỗi lần em muốn anh xuất hiện, anh luôn luôn không ở bên em, hai chúng ta, có phải vĩnh viễn cũng đều không có khả năng hay không?

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Lần theo phía mà giọng nói thanh nhã phát ra, Thanh Thần quay đầu, quả nhiên, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Nhất Mạt, anh mặc âu phục màu trắng.

Trên mặt Nhất Mạt hiện lên ý cười nhàn nhạt, Thanh Thần nhìn khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của anh, trong mắt hiện lên từng trận sương mù: “Em đang nghĩ, ân nhân cứu mạng của em, đến thời điểm nào, mới chịu xuất hiện.”

Cầm hoa, cầm vào bình hoa ở bên cạnh, Diễm Thần ngồi cạnh giường Thanh Thần, ngón tay thon dài, cung chiều vén tóc lên giúp cô: “Có thể nói giỡn, xem ra thân thể không còn gì đáng ngại rồi.”

Nhìn thấy mặt anh hơi tái nhợt, tim của Thanh Thần giống như bị thứ gì đó khuấy động, hơi chua xót, hơi thương: “Biết rất rõ thân thể của mình không được truyền máu, vậy mà cũng không biết nghỉ ngơi hả? Không thương tiếc thân thể của mình như vậy, vẫn còn có tâm tư chăm sóc cho em sao?”

Giọng nói dịu dàng, chứa đựng tiếng nước nở nhàn nhạt, giống như sét đánh vào lòng của Diễm Thần, bỗng chốc ngẩn ra, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Thanh Thần, ánh mắt không thể tin được: “Thanh Thần.”

“Em cho là, anh có thể sẽ nổi giận với em” Hốc mắt chứa đầy lệ, lỗ mũi của Thanh Thần cực kỳ hồng: “Tiểu Thần. Em đã nhớ ra, tất cả mọi chuyện, em đều đã nhớ ra.”

Đúng, cô chỉ cần một ít thời gian, để suy nghĩ, nhớ lại những chuyện mà cô không muốn nhớ tới.

Mà hai ngày này, chắc chắn là thời gian tốt nhất.

Bệnh viện, phòng bệnh, phòng bệnh, bác sĩ, y tá, nước sát trùng, 1000 con hạc. Mặc dù tất cả đều không giống hệt như nhau, nhưng tất cả lại quá mức kinh người như nhau.

Có kỷ niệm, bởi vì bí mật chứa đựng đau khổ, cho nên mọi người sẽ trốn tránh, để cho mình quên, cô không biết, tình huống của mình, có phải đã lựa chọn mất trí nhớ hay không.

Nhưng cô biết, Mộ Thanh Thần bây giờ, không còn là Mộ Thanh Thần của ngày xưa nữa.

Đã trải qua quá nhiều, thấy được quá nhiều, mặc dù không muốn, nhưng cô không thể không từ từ thành thực dưới những tình huống như thế.

Từng bước từng bước, cô lộ xác, cô không muốn lại phải trốn tránh, bởi vì cô biết, hôm nay cô, hai bàn tay trắng, trừ việc dùng cảm đối mặt, cô không có con đường thứ hai có thể đi.

Cho nên, những thứ vẫn khiến cho chính cô tự quên đi, đã trở về bên cô. Mà những chuyện trải qua cùng anh, cũng trở lại trong trí nhớ của cô.

“Nếu như nhớ lại khiến em khổ sở như vậy, anh thà để em vĩnh viễn không nhớ ra, vĩnh viễn cũng không nhớ nổi Tiểu Thần.” Giọng nói của Diễm Thần có vài phần rối rắm, trong đôi mắt xinh đẹp đều tràn đầy không nở và thương tiếc.

Thanh Thần hít mũi, nhìn mặt của Diễm Thần không chớp mắt: “Biết rất rõ ràng, em không nhớ nổi anh, anh còn đối xử với em tốt như vậy, có đáng không?”

Nhẹ nhàng ôm thân thể nhỏ nhắn yếu ớt của cô, Diễm Thần để cho cô dựa vào trong lồng ngực của mình, mơ hồ run rẩy, mà anh, lại dịu dàng ôm cô như

vậy, không có **, không có tạp chất, chỉ đơn thuần, ấm áp ôm cô.

“Thanh Thần, em cũng đã biết, trong thế giới của Tiểu Thần, không có em, cũng chưa từng có ánh sáng.” Giọng nói ấy, nồng đậm đau khổ, Diễm Thần biết, tâm trạng đó, cô vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu, mà anh cũng chưa từng hi vọng cô hiểu.

Vĩnh viễn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, mà mình.

Anh là con trai duy nhất của nhà họ Diễm, cả nhà yêu thương cưng chiều anh, cũng không thể thay đổi được căn bệnh di truyền trên người anh.

Từ nhỏ, tuổi thơ của anh không giống như những đứa bé khác, anh không cần đến trường học, cũng không được đến công viên, càng không được đến sân thể dục, nơi thuộc về anh, vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là bệnh viện âm u lạnh lẽo.

Đúng, anh chán nản tất cả nơi đó, chán nản một màu trắng không có chút giận.

Từ sáng đến tối, anh phải ăn rất nhiều thuốc, làm rất nhiều trị liệu, trị liệu vừa khổ lại vừa đau, anh cũng không hét tiếng nào, không phải là vì anh không đau, không biết đau, mà trong lòng anh, sự cô đơn lạnh lẽo này khiến anh đau, sự vô dụng này khiến anh đau, sự bất công khiến anh đau, đau hơn vạn lần so với trị liệu.

Nếu như nói, trên đời này còn có điều gì làm anh cảm thấy vui vẻ, đó chính là vẽ tranh, đúng, anh có thể diễn tả bất mãn và tối tăm ở trong lòng thông qua cọ vẽ, có thể biểu đạt tất cả ra ngoài trên tờ giấy trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chương 141: Gặp lại

Edit: Mon Miêu (Thêm chương mới nữa nè,mọi người đừng bỏ bộ truyện nhé^^)

Mặc dù không ai biết trong bức tranh của anh chứa đựng cảm xúc gì, nhưng anh không quan tâm, bởi vì anh vẽ, không cần người khác hiểu, đúng như thế giới của anh, chưa bao giờ cần người khác hiểu.

“Từ lúc nào em lại trở nên dài dòng như vậy hả?” Vỗ vỗ đầu cô, Diễm Thần khẽ mở miệng ở trên đầu cô: “Em có biết, con gái mà thích cầu nhau, sẽ không được con trai yêu.”

“Anh. Sao anh lại nói như vậy, em lo lắng cho anh mà.” Thanh Thần mất hứng, cô lo lắng cho anh, cũng không được sao? Anh vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy, bây giờ, ngay cả tình trạng cơ thể của anh, cô cũng không biết.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Diễm Thần không muốn nói nhiều về mình, chỉ im lặng cảm thụ yên bình và bình tĩnh của khoảnh khắc này, từ rất lâu rồi, anh vẫn muốn, có thể yên tĩnh ôm lấy cô như thế này, không làm gì cả, chỉ ôm cô như vậy thôi.

“Em. . . .” Nhắc đến chuyện này, khiến sự sợ hãi lại chuyển động khắp toàn thân của Thanh Thần, thân thể cô không nhịn được, khẽ run.

“Em hiểu, em hiểu. Em, chuyện gì em cũng nhớ, tất cả chuyện trước kia, em đều nhớ.” Lệ trong mắt, càng ngày càng mãnh liệt, Thanh Thần cứ nằm ở trong ngực của anh như vậy, giống như được gặp lại người thân xa cách đã lâu, cảm thấy cực kỳ ấm áp: “Em cho rằng, cả đời này, em cũng sẽ không được gặp lại anh. Không ngờ. Bệnh của anh đã tốt lên rồi sao?”

“Anh biết, nhưng bây giờ, chuyện em phải làm, là nghỉ ngơi thật tốt, Thiên Thần của anh.” Anh trìu mến hôn trán cô, trong mắt của Diễm Thần đầy chán nản: “Nếu như lại đi trễ một phút, hậu quả kia.”

Trời cao cho anh tất cả mọi thứ đều tốt nhất, vô số người hâm mộ gia thế, thông minh hơn người thường, khuôn mặt ưu tú hơn người thường, tất cả của anh đều là tạo hóa tỉ mỉ sắp đặt. Nhưng một người được thượng đế sủng ái như vậy, trong thân thể lại có một căn bệnh.

Nhưng mà, cũng may, hoàn hảo anh chạy tới kịp thời, thiên thần của anh không xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, anh biết, cô gái nhỏ này, chính là người kéo anh từ Quỷ Môn trở về, tuổi cô còn nhỏ, thể nhưng lại cầu xin bác sĩ, muốn truyền máu cho anh.

Khoảnh khắc anh mở mắt ra lần nữa, cô gái nhỏ thuần khiết giống như thiên thần đó, xuất hiện trước mắt anh.

Từ đó về sau, Thanh Thần đến bệnh viện chăm sóc mẹ bị bệnh, lúc nào cũng xuất hiện ở bên cạnh anh, nói chuyện với anh, dạy anh chơi trò chơi mà anh không biết.

Anh nghe thấy cô nói, cô tên là Mộ Thanh Thần, sở dĩ cha mẹ của cô đặt tên này cho cô là vì hy vọng cô vĩnh viễn có thể giống như mặt trời sáng sớm,

trần đầy tinh thần phấn chấn, sống động xinh đẹp.

Vốn tưởng rằng, cô có thể vĩnh viễn bỏ đi như vậy, không ngờ rằng, mình lại tỉnh lại một lần nữa.

Nhưng về sau, vì chữa bệnh, Diễm Thần cũng đi mất.

Nhưng, ngay cả tâm nguyện nhỏ nhoi, duy nhất này, trời cao cũng không bằng lòng với anh.

Lúc ở trước mặt cô gái nhỏ này, cậu thiếu niên nhỏ là anh lại có vẻ ngốc nghếch và vội vàng, nhìn cô gấp 1000 con hạc, về mặt ung dung chăm chú đó, Diễm Thần biết, bề ngoài nhìn qua là một cô gái nhỏ nhu hòa, nhưng nội tâm lại rất kiên cường, việc mà cô đã quyết, nhất định cô sẽ dùng cách của cô tiếp tục làm.

Nếu như nói, ở trên đời này, anh từng hi vọng điều gì, đó chính là anh muốn nhìn mình vẽ một bức tranh bậc nhất, ở triển lãm tranh thanh thiếu niên quốc tế, nhận được kết quả nào, là đã chìm xuống biển hay là nhất minh kinh nhân(*).

(*) Nhất minh kinh nhân: giống như bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc

Trước ngày dự thi một ngày, bệnh của anh, lại phát tác lần nữa, cha mẹ mời bác sĩ chuyên khoa từ khắp nơi trên thế giới, ở trong phòng phẫu thuật, bận rộn vây quanh người sắp chết là anh.

Lúc anh mở mắt thấy đôi mắt của cô đầu tiên, còn nhìn thấy mặt trời trong con mắt của cô, anh muốn che chở và khát vọng có được cô, anh dạy cô vẽ tranh, lúc đó, trên mặt anh đầy sức sống và sinh động.

Rất lâu sau, vào buổi tối, Diễm Thần luôn suy nghĩ, rốt cuộc là từ lúc nào, anh có ý định ở lại bên cạnh cô gái nhỏ này.

Nhớ tới cảnh tượng lúc đó, Diễm Thần đã cảm thấy sợ, thật sự nếu anh ở lại, hậu quả kia thật không thể tưởng tượng nổi.

Mộ Thanh Thần, ba chữ này, giống như dao găm, rõ ràng đã khắc vào trong lòng của anh rồi.

Có lẽ anh biết, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi thế gian này, dù nhiều chuyện tốt đẹp hơn nữa, đều chưa từng khiến anh để ý, trong mắt của anh, màu sắc đẹp nhất của thế giới này là màu xám tro, trạng thái đẹp nhất của thế giới này là sự yên lặng, anh như vậy, người cũng tuổi khó có thể thành thực như anh, thành thực khiến người ta đau lòng.

Lông mày khẽ nhíu lên, Thanh Thần có chút không tin lời nói của anh, muốn rời khỏi cái ôm của anh, nhưng lại không muốn mất đi nhiệt độ khó khăn lắm mới dâng lên ở trong lòng: “Cái gì mà tốt hơn nhiều? Em Anh truyền máu cho em, sắc mặt của anh nhìn không tốt, em cảm nhận được, anh không tốt hơn.”

Mà việc anh phải làm chính là ở bên cạnh cô, cho cô tất cả mọi thứ mà cô muốn.

Nếu về sau, không phải cha mẹ tiếp nhận cô, Mộ Thanh Thần cũng sẽ không là Mộ Thanh Thần bây giờ.

Có lẽ bởi vì máu của cô cũng giống như anh, là loại hiếm, có lẽ bởi vì trong mắt của cô hồn nhiên, chiếu sáng trái tim phủ đầy bụi của anh từ lâu, dù sao, trong khoảnh khắc kia, lần đầu tiên Diễm Thần cảm thấy, mạng sống tồn tại, có lẽ thật sự có ý nghĩa tồn tại của nó, bởi vì chúng ta vĩnh viễn không biết từ lúc nào nào, trên đời này một người khác, sẽ dùng cách gì gặp mình, bắt đầu một câu chuyện ra sao.

Còn nhớ rõ, một năm kia, mẹ của cô, vĩnh viễn bỏ cô mà đi, là Diễm Thần đã ở bên cạnh cô, an ủi cô, vô số con ác mộng quấn lấy cô vào ban đêm, cũng là anh kể chuyện xưa, dỗ cô ngủ.

Mọi thứ này đều là trước đây, mình không cảm nhận được, mà cô gái nhỏ thiện lương này, không chỉ cho anh mạng sống trở lại, mà còn là một linh hồn mới.

Khi đó, mình giống như đứa trẻ bị thế giới vứt bỏ, cho tới bây giờ, Thanh Thần cũng không có cách nào quên được lúc mình ở trong tuyệt vọng và khủng hoảng.

Đối mặt với sự lạnh nhạt của đàn ông, cô đã kích động đập đầu vào vách tường để bảo đảm sự trong sạch của mình, như chân cô bị những người đó. Anh thật không dám tưởng tượng cô sẽ có dũng khí đối mặt hay không.

Đúng rồi, nếu như không phải là Diễm Thần cứu cô, kia. Có lẽ đã.

Tâm khê động một chút, trong mắt của Thanh Thần, chứa đựng sự cô đơn mà người khác không nhìn ra.

--- ----Lời của tác giả:

Các cô gái nhỏ, trong khoảng thời gian này, mạng của nhà Mèo đang sửa, thường bị cúp điện, phiền muốn chết, hôm nay trong nhà không có điện, Mèo ra quán Internet, chỉ có thể đèn lại một chương, ngày mai chuẩn bị cầm đi viết lúc làm việc, hazz, thiệt là phiền, tối mai sẽ đèn lại. Xin lỗi. Thật sự không phải Mèo lười biếng, trước hết quá phiền muộn】

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 142: Không thể mang hạnh phúc đến cho cô

Editor: Thiên Y

Tại sao mỗi lần mình gặp chuyện không may thì người ở bên mình đều là Diễm Thần, còn Mạc Lãnh Tiêu, anh ở đâu, ở nơi nào?

Nếu như nói đêm hôm đó mình gặp chuyện không may, anh không có xuất hiện là vì vẫn còn ở giận mình, vậy bây giờ thì sao? Đã hai ngày rồi, cô chưa từng xuất hiện, anh cũng không có một chút gấp gáp, không một chút lo lắng sao?

Nỗi chua xót trong lòng dần dần lan tràn ra. Cô muốn lừa gạt mình. Lừa gạt mình rằng thật ra thì Mạc Lãnh Tiêu cũng lo lắng cho cô, nghĩ tới cô.

Nhưng cô không phải đứa ngốc, cô không lừa được mình. Mạc Lãnh Tiêu không có tìm cô, thật sự không có. Giống như trước đây, ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có.

Không đúng, chờ một chút, điện thoại ư?

Nghĩ tới đây, cô liền cả kinh, giống như phản xạ có điều kiện rời khỏi vòng ôm ấm áp trong ngực của Diễm Thần, bàn tay nhỏ bé không ngừng lục lọi ở trên giường.

Điện thoại di động đâu rồi, điện thoại di động của cô đâu? Cô nhớ rõ rằng để ở trên người, tại sao lại không thấy? Trời ơi, có thể bởi vì như vậy mới bỏ lỡ cuộc điện thoại của anh không?

Có lẽ, có lẽ anh có đi tìm mình.

Gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ hoảng hốt lo sợ, Diễm Thần nhìn thấy rõ ràng sự mong đợi trong mắt của cô, tình cảm yêu thương và sự không đành lòng cứ như vậy mà thoát khỏi trái tim.

“Tiểu Thần! Anh . . . Có nhìn thấy điện thoại di động của em không? Là màu trắng . . .” Vừa tìm vừa hỏi, thậm chí cô còn không kịp ngẩng đầu nhìn mặt của anh ấy.

Đưa tay kéo cả người cô vào trong ngực, Diễm Thần vỗ phía sau lưng của cô giống như an ủi: “Thanh Thần! Cầu xin em, đừng xuất hiện đáng vẻ này. Em muốn điện thoại di động gì anh cũng có thể mua cho em.”

Thanh Thần, đừng dùng vẻ mặt lo sợ và bắt lực đó nhìn anh. Em cũng biết, mỗi lần trên mặt của em xuất hiện vẻ mặt như thế, lòng của anh cũng sẽ đau đớn giống như bị đâm trăm nghìn vết dao.

Tưởng rằng sau khi mẹ em rời đi, anh sẽ khiến trên mặt của em không còn có buồn phiền, nhưng mà. . . . Tha thứ Tiểu Thần đã không chăm sóc tốt cho em, tha thứ Tiểu Thần không bảo vệ cẩn thận Thiên Sư của mình, để cho sự thuần khiết trong mắt em nhiễm quá nhiều sự buồn phiền mà vốn dĩ không nên thuộc về em.

“Nhưng. . . Em..em muốn điện thoại di động của em . . .” Lời kéo áo của Diễm Thần, giọng nói của Thanh Thần gần như cầu xin, còn về phần cầu xin gì thì bọn họ đều hiểu. Không phải bởi vì không biết chỗ điện thoại di động mà cầu xin, thứ làm cho cô tiếc, làm cho cô đau buồn là tấm lòng của người đàn ông kia.

Diễm Thần không nói gì thêm, bởi vì anh hiểu rõ, cho dù anh nói thế nào cũng không hồi phục được vết thương ở trong lòng của cô. Nhẹ nhàng đặt bờ môi đã hơi lạnh lên trên trán của cô, anh biết cô đang sợ, sợ đêm hôm đó người đàn ông kia đã chạm vào.

“Ngaoan, đừng sợ! Có anh ở đây, sẽ không có ai tổn thương đến em.”

Bởi vì lời anh nói, cô cảm thấy mũi mình chưa xót.

Thanh Thần nhớ khi mẫu thân vừa mới qua đời, anh ấy cũng từng nói với mình những lời giống như vậy, chỉ là sau đó, anh ấy bị cha mẹ ép buộc ra nước ngoài trị bệnh của anh ấy.

Cô không trách anh ấy không giữ lời, bởi vì cô cũng hi vọng anh ra nước ngoài, dù sao thì cô cũng hi vọng được nhìn thấy anh, chỉ là. . . . Có lẽ đã từng có kinh nghiệm, cái loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta vứt bỏ đã ăn sâu bén rễ ở trong lòng cô, muốn nhổ nó đi cũng không nhổ được.

Tay nhỏ bé chỉ giữ chặt lấy vạt áo của Diễm Thần, Thanh Thần không nói gì, mặc cho anh ấy hôn lên trên trán của mình, ngửi hương vị thanh nhã nhàn nhạt ở trong ngực của anh ấy.

Dưới ánh mặt trời, hình ảnh hai người ôm nhau ở trên giường bệnh thật hài hoà, không chỉ bởi vì vẻ bề ngoài của hai người đều đẹp, mà vì ở trên người bọn họ toát ra khí chất tự nhiên, giống như là một bức tranh mỹ lệ mang tên “Chỉ nguyện yên ương bất nguyện tiên”.

Nhưng mà hình ảnh hoàn mỹ như thế, vào giờ phút này, ở trong mắt người khác lại chói mắt như vậy.

Mà hai người đắm chìm trong suy nghĩ của mình, rõ ràng cũng không có chú ý tới cánh cửa phòng bệnh đóng kín đã sớm bị người mở ra, bóng dáng cao lớn kia cứ đứng sững ở cửa như vậy, không nhúc nhích.

“Xem ra, tôi tôi không đúng lúc thì phải? Hình như vợ chưa cưới của tôi cũng không có thời gian chào hỏi tôi.” Không biết đã trải qua bao lâu, trong lòng người đàn ông tràn đầy lửa giận nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng, phá vỡ sự yên tĩnh ở trong phòng, cũng cắt đứt sự thâm tình của hai người đang ôm nhau trên giường.

Hơi nghiêng qua mặt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông anh tuấn xuất hiện ở trước cửa phòng, đôi môi hồng của Thanh Thần khẽ mở, ánh mắt kinh ngạc đến mức quên không chớp. . . .

Anh, không phải là người đàn ông mà mình ngày nhớ đêm mong đây sao? Tại sao đột nhiên anh ở đây? Anh tới là để tìm cô sao? Cái này có phải là thể hiện, anh vẫn có một chút xú quan tâm với cô không?

Nhưng mà sắc mặt của anh cũng không dễ nhìn lắm. Không, sắc mặt của anh phải nói là rất khó coi.

Nước mắt cứ như vậy mà dâng lên trong mắt, Thanh Thần và Mạc Lãnh Tiêu cứ nhìn nhau như vậy, ánh mắt quẩn quýt giao nhau, cũng không ai nói rõ được cảm giác này là gì.

Ánh mắt nhìn lướt qua Mạc Lãnh Tiêu, Diễm Thần không có ý mở miệng giải thích, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gò má của Thanh Thần, vuốt sợi tóc còn hơi lộn xộn ra sau tai rồi nói: “Nếu như em không muốn gặp anh ta, anh dẫn em đi.”

Một câu nói tràn đầy khiêu khích khiến toàn thân Thanh Thần chấn động mím môi. Nhìn ánh mắt âm trầm và gương mặt tuấn tú đang cứng ngắt của Mạc Lãnh Tiêu, cô cúi thấp đầu xuống, hàm răng bất lực cắn môi, đáng vẻ yếu đuối, nhu nhược giống như một trận gió cũng có thể thổi cô đi.

“Anh dựa vào cái gì mà đưa cô ấy đi?” Giọng nói rét lạnh vang lên, bây giờ Mạc Lãnh Tiêu đang rất tức giận. Không phải anh tức giận vì sự khiêu khích của người đàn ông này, mà vì người phụ nữ đáng chết kia lại im lặng như vậy.

Sao? Bây giờ cô đang suy nghĩ có muốn theo anh ta hay không sao?

Hình ảnh đáng ghét lúc này lại hiện lên. Chết tiệt, Mộ Thanh Thần đáng ghét, cô cho là mình là ai chứ. Đã làm người phụ nữ của Mạc Lãnh Tiêu thì cả đời này cô cũng đừng mơ tưởng chạy khỏi bên cạnh mình để đi theo người khác. Anh không cho phép, cả đời cũng không cho phép.

Vuốt tóc Thanh Thần, Diễm Thần hơi nghiêng người, cuối cùng mới hướng tầm mắt đặt ở trên người Mạc Lãnh Tiêu. So với con giận của anh, vẻ mặt của Diễm Thần lại rất bình tĩnh.

“Dựa vào cái gì ư? Chỉ bằng việc tôi có thể để cho anh tìm được cô ấy, cũng có thể khiến anh vĩnh viễn không tìm được cô ấy.” Hai ánh mắt đánh giá lẫn nhau, rõ ràng vẫn là lời nói dịu dàng ôn hoà như ngọc nhưng Thanh Thần lại bỏ qua ánh nhìn loé lên như lưỡi dao.

Diễm Thần có thể như vậy, cô cũng không thấy kì lạ. Dù sao, từ trước đến giờ anh cũng đều đối xử tốt với mình, cô biết anh thích mình.

Nhưng mà Mạc Lãnh Tiêu luôn luôn trầm ổn bình tĩnh, vào giờ phút này tại sao cũng sẽ biến thành đáng vẻ này. . . . Nhìn đáng vẻ của anh nhìn Diễm Thần, rõ ràng giống như là bộ dạng bạn trai nhìn tình địch vậy, trên trán hiện lên sự tức giận, hiển nhiên chính là ghen chứ sao.

Ý nghĩ như vậy khiến lòng của Thanh Thần như xé ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút tái nhợt.

Ghen ư? Nhưng có khả năng sao?

Mạc Lãnh Tiêu sẽ ghen vì cô sao?

Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào. . . . Nhưng, nhưng mà rõ ràng trên mặt của anh chính là một bộ dạng rất ghen ghét đấy!

Cái này, rốt cuộc là làm sao vậy?

“Anh thật sự cho rằng, trên đời này có nơi mà tôi không tìm được sao?” Ánh mắt trầm mặc, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy nghiêm túc. Cái tên Diễm Thần này chính là mối uy hiếp quá lớn. Có một đối thủ như vậy thì đương nhiên anh sẽ không xem thường.

“Tự tin mù quáng, chưa chắc là chuyện tốt.” Khóe miệng hiện nét cười, tầm mắt của Diễm Thần đặt trên người của Thanh Thần, bàn tay yêu thương vuốt ve gò má tái nhợt của cô, trong giọng nói tràn đầy thương yêu: “Thiên sư! Em nói cho anh biết, là đi hay ở lại?”

Thân thể chợt run lên, Thanh Thần cứ ngước đầu lên như vậy, ngờ ngác nhìn Diễm Thần đến gần người: “Em Em”

Môi phấn hồng giống như cánh hoa hồng nở rộ ở trong gió rét, run rẩy không ngừng. Thanh Thần cảm giác ngay cả một câu muốn nói mà bản thân cũng không thốt ra được.

“Không cần sợ, nói cho ta biết, suy nghĩ của em. Nếu phải đi, cho dù trước mặt là đăm rông, anh cũng dẫn em đi. Nếu muốn ở lại, anh cũng tôn trọng ý nguyện của em, tuyệt đối không miễn cưỡng.” Diễm Thần nói nghiêm túc, từng chữ từng câu giống như là một tín đồ đang cầu xin Thượng Đế, mà lời thề cầu anh chỉ thực hiện vì cô.

Trái tim đập mạnh không ngừng, qua nửa phút đồng hồ, cuối cùng trái tim của Thanh Thần cũng tìm về âm thanh của mình: “Tiểu Thần, em . . . Thật xin lỗi . . . Em không muốn rời đi.”

Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng Thanh Thần quyết tâm, cũng truyền ra ngoài một lời như vậy.

Không có chút nào ngoài ý muốn, Diễm Thần vẫn dịu dàng xoa đầu của cô như cũ, sự dịu dàng trong ánh mắt sâu đậm tới mức không tan ra được: “Không cần phải nói thật xin lỗi, anh hiểu.”

Ưu nhã đứng đây, Diễm Thần bước chân đi, hướng thẳng về phía Mạc Lãnh Tiêu, đi ngang qua bên cạnh anh thì chợt dừng bước.

“Vết thương trên đầu cô ấy vẫn chưa khỏi hẳn, chuyện đêm hôm đó, cô ấy cũng không có quên.” Tầm mắt khẽ dừng lại trên người của Mạc Lãnh Tiêu, trong giọng nói của Diễm Thần có một chút âm trầm, cũng chứa đựng nhiều sự chúc phúc: “Mặc dù lần này tôi thua, nhưng nếu như anh để cho cô ấy đau lòng, nhất định tôi sẽ mang cô ấy rời đi.”

“Vĩnh viễn cũng không có ngày đó.” Khóe miệng khẽ cong một chút, trong giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu mang sự chắc chắn khiến cho người khác tin phục.

Không nói thêm gì nữa, Diễm Thần nâng lên bước chân, đi thẳng ra ngoài cửa.

“Tiểu Thần. . .

Nhìn bóng lưng của anh rời đi, Thanh Thần không nhận được gọi ra tiếng. Bóng dáng của Diễm Thần cô đơn và vắng vẻ khiến mắt cô đau nhói. Mà tất cả điều này có phải bởi vì cô gây ra không? Cô không biết.

Nhưng nếu như muốn để cho cô rời khỏi Mạc Lãnh Tiêu, thật sự cô không làm được, không làm được.

Bóng lưng hơi dừng lại một chút nhưng Diễm Thần cũng không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói một câu: “Thiên Sư của anh, em sẽ hạnh phúc .”

Không đợi Thanh Thần mở miệng lần nữa, Diễm Thần nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Khép cửa phòng, thân thể gầy gò của anh ấy khẽ tựa vào trên vách tường, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ thâm tình khiến người khác nhìn thấy.

“Cậu chủ . . . Cậu. . . .” Lão quản gia nhìn Diễm Thần, thờ dãi: “Tiểu thư Thanh Thần, cậu chủ vốn phải là. . . . Từ nhỏ các người đã biết, vì sao cậu chủ. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Chương 143: Anh ghen thật đáng yêu

Editor: Thiên Y

“Chỉ cần cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.” Mắt nhắm lại, có chút mệt mỏi, hơi thở của Diễm Thần hơi nặng nề. Không thể không nói, có một số việc, từ lúc vừa mới bắt đầu đã được định trước.

Cái anh ấy muốn vẫn là thấy cô được hạnh phúc. Nếu như anh ấy không mang lại được, anh sẽ đưa người có thể mang lại hạnh phúc đến bên cạnh cô, như vậy cũng giống như nhau, anh ấy cũng có thể yên tâm rồi.

“Nhưng mà. . . Người đàn ông kia, thật sự có thể mang đến hạnh phúc cho tiểu thư Thanh Thần sao? Chỉ có cậu chủ mới là người yêu tiểu thư Thanh Thần nhất, từ trước đến nay cậu ta đều không biết quý trọng. . . .” Trong giọng nói của lão quản gia có vẻ oán giận. Chuyện của Mạc Lãnh Tiêu và Mộ Thanh Thần, mặc dù ông không được Diễm Thần kể lại rõ chi tiết, nhưng cũng biết được bảy tám phần.

Người đàn ông kia căn bản là không xứng đáng có được tiểu thư Thanh Thần, chỉ có tình yêu của cậu chủ mới tốt nhất.

“Anh ta yêu cô ấy.” Nhẹ nhàng mở mắt ra, Diễm Thần nhìn lão quản gia của mình, trong ánh mắt sáng rõ khiến cho ông khó mà sinh ra hoài nghi.

Đầu lông mày của lão quản gia nhăn lại, chậm chậm ngẫm lại ý nghĩ của cậu chủ: “Ngày hôm qua, lúc cậu và cậu ta gặp mặt, có phải đã nói cái gì không? Cho nên cậu chủ mới yên tâm giao tiểu thư Thanh Thần cho cậu ta như vậy?”

Không trả lời vấn đề của lão quân gia, Diễm Thần nhấc bước chân, từ từ đi về phía trước: “Tin tưởng tôi, anh ta sẽ cho cô ấy hạnh phúc.”

Khóe miệng nở nụ cười rất nhẹ rất nhạt, Diễm Thần chậm rãi đón nhận ánh mặt trời chiếu trên người mình. Đứng đó tắm trong ánh sáng màu vàng, anh ấy hoàn mỹ như một vị hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích.

Thiên Sứ của anh, em thiện lương chờ đợi, cuối cùng cũng gặp được hạnh phúc mà em mong muốn. Nếu không phải như vậy, tiểu Thần cũng không định buông tay em.

Nếu như tình yêu của tiểu Thần làm em hạnh phúc, vậy tiểu Thần sẽ không giữ lại chút nào mà dành tất cả yêu thương cho em. Nhưng nếu như tình yêu đó khiến em cảm thấy có chút khó xử và đè nén, vậy tiểu Thần sẽ lựa chọn rời đi, bản thân sẽ đứng ở vị trí rất xa bảo vệ em, bảo vệ Thiên Sứ của anh.

Có lẽ kiếp sau, tiểu Thần sẽ không do dự, không lo lắng nữa. Nếu có một ngày sẽ phải rời khỏi em, vậy tiểu Thần sẽ dùng cảm hơn, càng không giữ lại mà bước đến yêu em.

Nhưng mà Thanh Thần, em có thể nói cho tiểu Thần biết không? Nếu như có kiếp sau, chúng ta gặp nhau ở một thời điểm tốt đẹp nhất, em chưa từng quen biết anh ta, vậy chúng ta có thể hay không? Không có gánh nặng, không có do dự, đơn thuần yêu nhau, sau đó vĩnh viễn không cần xa nhau không?

————— Tuyển phân cách của cô nàng mèo —————

Trong phòng bệnh, Thanh Thần ngồi ở trên giường, con ngươi len lén nhìn người đàn ông lạnh lùng đứng ở một bên, trái tim không hiểu sao chợt đập nhanh hơn.

Cánh môi hơi khô rách, cô mím môi, rụt rè lên tiếng: “Anh... vì sao anh lại tới đây?”

Không phải là không cần cô, mặc kệ cô sao? Tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, còn nói một đồng lời khiến cho người ta dễ dàng hiểu lầm, dùng cái vẻ mặt đó làm cho cô lại hiểu lầm.

Lông mi dài hơi nhú lại, đôi mắt phượng của Mạc Lãnh Tiêu nheo lại, trong giọng nói ác ý như muốn giết người: “Em đang trách tôi phá hủy ước hẹn của các người sao?”

“... Anh nói vậy.” Khẩn trương phản bác lại, Thanh Thần không muốn anh nghi ngờ mình: “Em và tiểu Thần không phải như anh nghĩ.”

Môi hồng hơi hé mở, Trong lòng Thanh Thần thể hiện sự kiêu ngạo, thể hiện rõ sự chắc chắn không thể nghi ngờ.

Trái tim như có như không bớt được lo lắng, nhưng Mạc Lãnh Tiêu không để lộ một chút cảm xúc dư thừa nào trên mặt: “Nói vậy ư? Chính mắt tôi tận mắt thấy anh ta ôm em, còn hôn em, mà em thì sao? Ngoan ngoãn để cho anh ta ôm, để cho anh ta hôn. Nghe xem, tiểu Thần, gọi cũng thân mật như vậy mà còn dám bảo tôi nói vậy.”

Mạc Lãnh Tiêu nói một hồi, trút hết những bất mãn trong lòng mình. Nhưng mà anh lại không chú ý tới, vào giờ phút này, lời nói ở trong miệng anh mang theo vị chua nồng nặc, giọng nói kia giống như là người chồng đang nổi máu ghen trách móc vợ mình không chung thủy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh chọc tức đến thay đổi lúc trắng lúc xanh, bàn tay nhỏ bé của Thanh Thần không ngừng phát run. Nghĩ đến đêm hôm đó mình bị uất ức, nghĩ tới mấy ngày nay anh trốn tránh không gặp mình, nước mắt liền dâng lên: “Em không có, anh nghĩ oan cho em!”

Trong giọng nói có vẻ nhẹ nề nức nở, Mạc Lãnh Tiêu hơi kinh hãi, nhưng vẫn không chịu cúi đầu. Nhìn đi chỗ khác, anh khoi lên tranh luận với cô: “Vậy em giải thích một chút, mới vừa rồi rốt cuộc các người đang làm gì?”

“Em... Bọn em...” Thanh Thần bị anh bức ép đến tức giận, lại không giải thích được hành động vừa rồi của mình. Thật ra thì, anh nói cũng không sai, Khi anh đi vào, Diễm Thần xác thực đang ôm mình, cũng đang hôn mình, mặc dù chỉ là cái trán.

Nhưng, nhưng... Tất cả điều này không phải như những gì anh nghĩ.

Ánh mắt lên án nhìn Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần vô lực nói: “Em, Dù sao, bọn em cũng không phải có ý kia... Có tin hay không là tùy anh, em... em không có chuyện gì để nói.”

Xoay mặt lại, chính cô còn cảm thấy uất ức, tại sao anh còn mang dáng vẻ này đến chất vấn mình.

“Thế nào? Không giải thích được sao? Hay là tôi quá rầy đến các người, khiến em mất hứng rồi?” Bước chân nhích tới gần cô, Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấy mắt của cô đỏ lên, giọng nói cũng không có vẻ như lúc này nữa.

Phòng má, tầm mắt Thanh Thần đặt trên gương mặt tuấn tú của anh ở trước mặt, hơi ngơ ngác. Ông trời, cô không có hoa mắt chứ, tự nhiên cô thấy trên mặt của Mạc Lãnh Tiêu có sự dịu dàng nồng đậm.

Nhất định là cô mơ hồ, nhìn lầm rồi.

Mất to khẽ chớp chớp, Thanh Thần không biết thế nào, chợt mở miệng hỏi: “Anh hỏi nhiều vấn đề như vậy, có phải bởi vì anh ghen không?”

Lời nói mới vừa thốt ra, ngay cả Thanh Thần cũng sợ hết hồn.

Có thể nhìn thấy mơ hồ trên mặt hân có chút hồng, trong lòng của cô như có một dòng nước âm chảy qua. Đợi chút, không đúng, hôm nay Mạc Lãnh Tiêu thật sự rất kì lạ.

Ánh mắt của anh, lời hỏi thăm của anh, từng cử chỉ của anh. Ông trời, thật sự như là đang ghen.

Không để ý đau đớn trên người, Thanh Thần nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy đến bên người Mạc Lãnh Tiêu, cô vội vàng cầm lấy tay anh hỏi: “Lãnh! Anh...anh nói cho em biết, có phải anh ghen không? Anh nói cho em biết?”

“Mộ Thanh Thần! Em muốn chết sao?” Nhìn thấy cô đi chân không như vậy nhảy xuống giường, trong tim của Mạc Lãnh Tiêu như lỡ một nhịp.

Bá đạo ôm cô lên, Mạc Lãnh Tiêu không quá dịu dàng đặt cô đến trên giường bệnh, giọng nói cũng trở nên xấu hơn: “Tôi không phải là tiểu Thần cầu em, không có kiên nhẫn chăm sóc bệnh nhân.”

Lời nói tuy hung dữ nhưng không có hù được Thanh Thần, bàn tay nhỏ bé lại lôi kéo bàn tay to của anh, cô muốn một đáp án: “Lãnh! Anh...anh khẩn trương với em như vậy, có phải vì, anh cũng là để ý đến em phải không? Anh Nói cho em biết.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng, nhưng bây giờ cô không để ý sự xấu hổ, cô chỉ muốn biết đáp án của anh. Thật ra thì ở trong tình yêu, con gái cũng có thể theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình, cũng không nhất định chỉ có thể bị động, không phải sao?

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Mạc Lãnh Tiêu không có ý định trả lời vấn đề của cô. Đầu người phụ nữ này bị đổ nước vào hay sao chứ? Anh chẳng muốn nói lời vô nghĩa với cô. Mặc dù, ở trong lòng trách mắng cô, nhưng nhìn vết thương trên trán cô, ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu vẫn dịu dàng.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên cái trán còn băng kín gạc, giọng nói mang vẻ một tia cẩn thận: “Đầu, còn đau phải không?”

“.” Chợt thay đổi đề tài, khiến nhất thời Thanh Thần chưa thể thích ứng. Thật vất vả mới sắp quên được lại bị đẩy vào trong sự hoảng sợ lần nữa.

Nhìn sắc mặt của cô càng ngày càng trắng, thấy tay của cô từ từ hạ xuống, thân thể cũng bắt đầu phát run, không ngừng lui về phía sau.

Trái tim của Mạc Lãnh Tiêu nhói lên, chân mày cũng nhíu lại.

Đáng chết, Diễm Thần nói không sai. Nhìn dáng vẻ của cô bây giờ, căn bản không có cách nào bỏ qua những chuyện không vui về kia.

Shit! Anh không nên tức giận với cô, không nên để cho một mình cô đi ra ngoài.

Biết rõ là Đoan Mộc Tinh có ý không đơn thuần với mình, anh không nên yên tâm để cho hai người các cô đi ra ngoài như vậy. . . .

Nhận được cuộc gọi của thuộc hạ thì trái tim anh như ngừng đập, Bỏ lại tất cả mọi chuyện, anh lái ô tô chạy tới, lại nhận được điện thoại của một người khác

Vốn đang suy nghĩ an bài công việc cho cấp dưới như thế nào, anh lại nhận được tin tức của thuộc hạ của mình. Vì Diễm Thần đã chạy tới cứu cô, cho nên anh mới chưa từng xuất hiện.

Không phải vì anh không quan tâm, mà vì anh có chuyện quan trọng hơn phải làm. Hơn nữa giao cô cho Diễm Thần, anh thấy yên tâm.

Nhưng mà không có nghĩa là anh sẽ đưa cô đến bên cạnh Diễm Thần. Bởi vì Mạc Lãnh Tiêu rất rõ ràng, cả cuộc đời này của Mộ Thanh Thần chỉ có một người đàn ông duy nhất, chỉ có thể là anh.

Mấy người đàn ông bắt nạt cô, anh đã tìm được, cũng xử lý. Nhưng mà anh không nghĩ ra. . . . Sức mạnh nào khiến một cô gái nhỏ yếu như cô liều mạng bảo vệ Đoan Mộc Tinh, nhưng vị thiên kim tiểu thư được hưởng sự giáo dục tốt nhất từ nhỏ kia lại có thể bỏ cô lại, hậm hực đi mất.

Cũng chỉ là một cuộc gọi điện thoại mà cô không nhớ để Đoan Mộc Tinh bị đánh sao?

Mộ Thanh Thần, người phụ nữ ngốc này, người phụ nữ ngu ngốc muốn chết đi được.

Nhìn cơ thể cô co lại ở trong góc, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu dâng lên sự không đành lòng, trái tim cũng mơ hồ co rút đau đớn.

“Cô bé.” Mạc Lãnh Tiêu không nhớ làm cô hoảng sợ, giọng nói cẩn thận từng li từng tí: “Đừng sợ, là anh.”

Khẽ thở dài một hơi, anh không nhìn được giờ tay lên, nghĩ muốn trấn an tinh thần của cô một chút. Nhưng lúc tay của anh mới thoáng chạm đến tóc của cô thì lại phát hiện, cả người của Thanh Thần như bị điện giật bỗng nhiên run rẩy, thoáng chốc hơi thở chợt dồn dập.

Bất tri bất giác, khuôn mặt nhỏ nhắn đã phủ đầy nước mắt. Biết rất rõ đó là anh, nhưng Thanh Thần lại không khống chế được sự sợ hãi của mình.

“Em” Cảm thấy phản ứng dữ dội của cô với mình, trong lòng của Mạc Lãnh Tiêu như bị giáng một đấm thật mạnh, chỉ có thể thu lại tay của mình, sau đó đứng lên: “Cô bé! Đừng sợ, anh. . . . Em nghỉ ngơi trước.”

Đáng chết! Anh lại không dám chạm vào cô, không dám ép buộc cô kéo cô vào trong ngực của mình mà an ủi cô.

Nước mắt của cô đã hoàn toàn xóa đi sự nóng nảy của anh rồi.

Nhìn dáng vẻ cứng ngắc của Mạc Lãnh Tiêu, trái tim của Thanh Thần thấy đau nhói. Cô không muốn anh đi, cô biết, đó là Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu mà cô yêu.

“Đừng đi!” Thanh Thần hốt hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên: “Lãnh. . . .”

“Anh đừng đi!” Ánh mắt dừng lại trên bóng lưng trần đầy cảm giác an toàn, nhưng như muốn biến mất, Thanh Thần không ngừng lắc đầu.

“Đừng khóc, anh không đi.” Ngồi trở lại trên mép giường lần nữa, Mạc Lãnh Tiêu không dám gần cô thêm.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chương 144: chắc chắn muốn nàng

Editor: Thiên Y

“Ôm em một chút. . .” Nhìn dáng vẻ Mạc Lãnh Tiêu cẩn thận, không dám nhích lại gần mình, trái tim của Thanh Thần đau xót. Mạc Lãnh Tiêu vụng về như vậy làm cho cô rất cảm động, lời yêu cầu cũng liền tự nhiên bật thốt lên như vậy.

“Bé con.” Mạc Lãnh Tiêu không đến gần cô, chỉ lẳng lặng đứng nhìn rồi gọi cô.

“Ôm em” Thanh Thần ngược mắt lên, rót cuộc lại để mặc nước mắt rơi trên gương mặt một lần nữa: “Em không muốn ngay cả anh cũng sợ.”

Từ nay về sau cô không muốn sợ người đàn ông này nữa. Quan trọng nhất là, cô không muốn ngay cả sự đụng chạm của anh cũng mất đi!

Mới vừa rồi khi anh chạm vào tóc của cô, hình như cô có thể cảm giác được độ ấm trên ngón tay của anh, cũng cảm thấy anh dịu dàng với mình. Mà sự dịu dàng này không phải là thứ cô khổ sở hi vọng suốt một năm qua sao?

Hôm nay, thật vất vả cô mới thấy được, chờ được trái tim của anh tan chảy. Cô không muốn, không muốn quan hệ của bọn họ vừa bắt đầu lại trở về điểm xuất phát như vậy.

Cô không muốn mất đi sự ấm áp trong ngực, không muốn mất đi cái ôm ấm áp trong ngực của anh, không muốn mất đi sự dịu dàng của anh!

ThiênY_

“Bé con.” Trong lòng chột đau đốn, ánh mắt của Thanh Thần khiến lần đầu tiên Mạc Lãnh Tiêu cảm nhận cảm giác đau lòng đến cực điểm: “Sẽ không.”

“Anh. . . Có phải không cần em nữa hay không?” Nghe lời nói của Mạc Lãnh Tiêu, hai mắt của Thanh Thần hạ xuống, nét mặt cô đơn đều khiến cho người ta có cảm giác thương tiếc.

“Em nói bậy cái gì vậy!” Lời nói của Thanh Thần khiến ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu chìm xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô: “Bé con! Không cho phép nói bậy nữa!”

Anh chắc chắn muốn cô. Cả đời này, cô cũng chỉ có thể thuộc về một mình anh.

“Có thật không?” Thanh Thần nhẹ nhàng ngược lên đôi mắt đã đầm lệ, sâu kín nói: “Anh không có lừa gạt em, có đúng không. . .” Trong tiếng nói, rõ ràng lộ ra sự không xác định.

ThiênY_

Nhẹ nhàng ôm lấy Thanh Thần, ôm lấy người con gái anh muốn bảo vệ nhất vào giờ phút này, nhưng lại suýt nữa khiến cô bị tổn thương: “Thật.”

Anh không hứa hẹn nhiều, cũng không muốn nói quá nhiều những lời không có bằng chứng, anh sẽ dùng hành động của mình, từ từ xóa đi lo lắng ở trong lòng cô.

Anh biết cô không tự tin, cô không có cảm giác an toàn cũng là bởi vì chính mình mới sinh ra. Tất cả điều này, anh cũng sẽ từ từ, từ từ xóa đi cho cô.

Cũng chính bởi vì như vậy, anh sẽ không chạm vào cô lúc này.

Mặc dù Mạc Lãnh Tiêu anh không tính là quân tử đến mức cô ngồi ở trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng anh cũng sẽ không nhân lúc cô yếu ớt như vậy, cần người quan tâm như thế mà hèn hạ lợi dụng sự yếu ớt của cô.

Thanh Thần dựa nhẹ vào trong lồng ngực ấm áp của Mạc Lãnh Tiêu, chỉ có cảm giác giống như mình được một người bảo hộ ở một chỗ an toàn.

Đó là một cảm giác không thể nói thành lời. Dường như ở trong lồng ngực này, cô không cần sợ hãi bất cứ chuyện gì, không phải e ngại bất luận kẻ nào!

Khi cô nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà ổn định của anh thì ngực cô thấy vừa đau lại vừa ngọt, vừa hạnh phúc lại vừa khổ sở.

Rất muốn tựa vào trong lồng ngực vừa ấm áp lại vừa to lớn này, mãi mãi không rời đi. Nhưng vì sao dường như anh không muốn ôm cô như vậy?

Vì sao ánh mắt của anh cũng không nhìn cô một lần, về mặt lại chán nản như vậy?

Bà vai của Thanh Thần hơi run rẩy, cô gơ tay lên nhẹ nhàng cởi ra cúc áo trên bộ quần áo ngủ của mình.

Cô biết hành động của mình có bao nhiêu không thích hợp, cũng biết hành động này trước mặt của Mạc Lãnh Tiêu mà nói, có bao nhiêu. . . Nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều nữa!

Giờ phút này, cô chỉ muốn tan vào trong ngực của anh, chỉ muốn đôi mắt mắt đen láy kia chuyên chú ngắm nhìn cô. . .

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi môi lạnh lẽo phấn hồng của Thanh Thần nhẹ in lên cánh môi ấm áp của Mạc Lãnh Tiêu, sau đó vươn tay ra nắm lấy bàn tay của anh, chậm rãi gơ lên áp trên bầu ngực mềm mại của mình. . .

“Bé con. . .” Cơ thể của Mạc Lãnh Tiêu căng thẳng, cả người cũng hoảng hốt.

“Muốn em. . . Lãnh. . .” Thanh Thần dán vào lồng ngực rộng lớn của Mạc Lãnh Tiêu, giọng nói ôn nhu cầu khẩn.

“Không được.” Gần như là bối rối, Mạc Lãnh Tiêu rút tay lại, mặc dù anh vẫn lưu luyến cảm giác tươi đẹp ở bên cạnh cô.

Nhưng. . . Không phải là vào lúc này. . . Dưới tình huống đối mặt với cô. . .

“Nhưng mà, người kia. . . Chạm vào em. . . Em không muốn. . .” Cúi đầu, Thanh Thần nhìn bàn tay dừng lại ở trong không khí của Mạc Lãnh Tiêu, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

“Đáng chết!” Rốt cuộc khi nghe cô nhắc đến chuyện xảy ra đêm đó, ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu trở nên lạnh lẽo, bàn tay bất tri bất giác nắm chặt thành quyền.

Nếu như có thể, thật sự anh rất muốn kéo hết đám đàn ông kia ra phét một lần. Shit! Làm sao anh có thể để cô bị vùi dập ở trong khủng hoảng đó?

“Anh. . .” Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Lãnh Tiêu, trái tim của Thanh Thần co rút đau đớn, cô quay đầu sang chỗ khác: “Em hiểu rõ, em mở miệng như vậy, chủ động như vậy, tựa như một người phụ nữ không biết liêm sỉ. . . Nhưng. . .”

Mặc dù trái tim cảm thấy rất đau, rất đau nhưng Thanh Thần vẫn cố gắng để cho mình nói hết ra những gì mình nghĩ: “Lãnh. . . Thật xin lỗi! Là em không tốt, không nên. . . Anh đi đi!”

Biết cô hiểu lầm con giận của mình, Mạc Lãnh Tiêu không có bất kỳ giải thích nào, chỉ dang hai tay của mình, ôm thật chặt lấy cô vào trong lòng.

“Lãnh. . .” Tiếng khóc nhỏ ở bên trong, đột nhiên Thanh Thần có cảm giác cánh môi áp cánh môi hôn đi tất cả nước mắt của cô, cuối cùng thì che cả đôi môi anh đào của cô!

Môi của anh mang theo sự bà đạo mát lạnh đôi môi đang run rẩy của cô

Mạc Lãnh Tiêu thoáng dịu dàng hôn làm cô từ từ thấy yên lòng, cho đến khi nước mắt của cô hoàn toàn dừng lại, cho đến khi hơi thở của anh trở nên dồn dập.

Nhìn Thanh Thần nhu thuận tựa trong ngực mình, Mạc Lãnh Tiêu nhẹ nâng cằm của cô, cúi người xuống hôn lên môi của cô lần nữa.

Bàn tay không suy nghĩ chút nào liền phủ lên nơi mềm mại mê người của cô.

“Lãnh. . .” Cảm nhận nhiệt độ truyền đến từ trong lòng bàn tay của Mạc Lãnh Tiêu, cảm thụ cảm giác được quý trọng, nâng niu, Thanh Thần thì thầm gọi tên của anh.

Vừa mới bắt đầu, cô vẫn còn rất sợ, sợ bây giờ Mạc Lãnh Tiêu chạm vào sẽ khiến cho cô nghĩ tới bàn tay dơ bẩn của những người đàn ông kia. Nhưng không giống, thật sự không giống nhau!

Bởi vì anh an ủi dịu dàng như thế, cẩn thận như thế, chân thành như thế, khiến cho người ta yên tâm như thế. . .

“Bé con.” Nghe âm thanh kia như tiếng nước nỏ, Mạc Lãnh Tiêu cũng say mê. Anh nhẹ nhàng xoa bóp nơi đầy đặn tốt đẹp kia: “Sợ sao?”

“Không, không sợ. . .” Thanh Thần lẩm bẩm nói xong, nụ hoa của cô như được lông vũ lướt qua, cô liền ngẩng đầu lên.

“Thế nào?” Nhìn hai gò má của Thanh Thần đỏ bừng và ánh mắt mộng lung, Mạc Lãnh Tiêu hôn nhẹ lên đường cong duyên dáng trên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Chương 145: Dịu dàng hứa hẹn (H+)

Editor: Thiên Y

“Không, không có. . .” Không tự chủ được đi theo anh, trong lời nói của Thanh Thần lộ ra mê say.

“Đừng sợ, là anh.” Nhìn nụ hoa trên người mình yêu thương đang chậm nở rộ, Mạc Lãnh Tiêu vịn vào ngón tay của mình!

“Lãnh.” Thân thể của Thanh Thần mềm nhũn, trong miệng gọi theo vô thức tên của anh.

“Anh đây.” Nghe âm thanh giống như đang nũng nịu cầu cô, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy bụng dưới bỗng căng thẳng.

Nhưng anh biết vẫn chưa tới lúc. Nhất định anh phải làm cho cô hoàn toàn quên chuyện của buổi tối hôm đó, quên hết tất cả, sau đó sẽ cho cô vui sướng!

Không khí ở trong phòng bệnh dường như trở nên ngọt ngào, Thanh Thần chỉ cảm thấy toàn thân nóng quá, nóng đến mức không thờ nổi. . .

Mạc Lãnh Tiêu vừa dịu dàng lại vừa trêu chọc, thuần thực khiến cho dưới thân thể của cô dường như thấm ra một chút ẩm áp, một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ ở trong thân thể này cũng chậm rãi nổi dậy. . . .

“Ách.” Khi Mạc Lãnh Tiêu tay nhẹ nhàng nhắc lên vạt áo ngủ của cô thì cơ thể vốn mềm nhũn bỗng dưng thấy cứng đờ.

“Cô bé! “Mạc Lãnh Tiêu gọi nhỏ một tiếng, đường cong trên gương mặt tuấn tú như mềm mại hơn: “Giao cho anh.”

Lần này, vì cô, anh sẽ để cho cô cảm nhận thật tốt sự dịu dàng của anh.

“Ừ.” Thanh Thần ngẩng lên, ngại ngần gật đầu một cái, thân thể dựa vào trong lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu.

Nhìn Thanh Thần vừa xấu hổ lại vừa e sợ, ánh mắt hoàn toàn tin tưởng vào mình, Mạc Lãnh Tiêu hài lòng hơi cong môi nở nụ cười, bàn tay vuốt ve đôi chân thon dài đều đặn của cô, cúi đầu xuống hôn lên trước ngực mềm mại của cô.

“Ừnh. . . Ừ. . .” Khi cảm giác tê dại do trước ngực truyền tới tứ chi thì Thanh Thần sợ run, bên trong môi hồng phát ra một tiếng lại một tiếng nỉ non dịu dàng.

“Lãnh.” Khi bàn tay của anh đi tới chiếc quần lót màu trắng của cô, Thanh Thần xấu hổ không dứt khẽ gọi.

“Hửm.” Ngón tay không có nghe lời ngừng động tác lại, giọng của Mạc Lãnh Tiêu khàn khàn, không muốn để cô nói chuyện.

“Nhưng. . . Không. . .” Cô không ngừng lắc đầu, thật sự không chịu nổi một luồng nhiệt đang không ngừng tỏa ra toàn thân. Cô cảm thấy mình thật sự sắp tan ra, hòa tan ở trong sự nhu tình của anh.

“Không có nhưng nhị gì hết.” Nhẹ nhàng cởi bỏ bộ quần áo duy nhất của cô, đồng thời Mạc Lãnh Tiêu cũng cởi đi quần áo của mình. Đặt cô ở chính giữa giường bệnh ngay, dùng ánh mắt lưu luyến nhìn lần lượt da thịt trắng nõn trên người cô.

“Đừng như vậy. Nhìn em. . . .” Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng lại say mê, đôi môi đỏ mọng của Thanh Thần hé mở, hơi thở thơm như hoa lan.

“Tại sao không cho phép nhìn? Em đẹp như vậy.” Nhìn người con gái thanh thuần lại hấp dẫn ở trên giường, Mạc Lãnh Tiêu dùng đầu gối nhẹ nhàng đẩy ra hai chân đang khép chặt của cô, sau đó đặt nơi đã căng cứng của mình vào nơi mà anh đã khát vọng từ lâu của cô.

“Anh. . . .” Thanh Thần cảm nhận được sự tồn tại của vật cực đại kia, tất cả trong mắt đã trở nên mờ màng rồi!

Đó là anh, cô biết.

Nhưng mà, ở chỗ này, tự nhiên bọn họ, hơn nữa, còn là cô chủ động.

Ông trời, cô thật xấu hổ, thật xấu hổ mà! Thật sự cô không biết kế tiếp nên hưởng thụ sự cưng chiều của anh như thế nào . . .

“Anh làm sao vậy?” Mạc Lãnh Tiêu nhướn mày nhìn gương mặt tuyệt mỹ của cô, tùy ý thăm dò nơi riêng tư tốt đẹp của cô.

“Em . . . Em . . .” Đôi tay nắm chặt ga giường, Thanh Thần cảm nhận sự nhiệt tình của anh, thân thể không tự chủ được cong lên.

“Bé con.” Yêu thương hôn nhẹ lên gò má của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu nói nhỏ: “Gọi tên của anh.”

“Lãnh.” Nhu thuận gọi tên của Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần ngây ngốc nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh. Đột nhiên cảm giác eo bị giữ chặt, rồi sau đó, mơ hồ thấy đau nhói do thân thể thế phía dưới của cô truyền đến.

“Ừm.”

Ông trời! Mỗi lần, cô đều cần thời gian để có thể thích nghi với sự tồn tại của anh.

Nhưng cảm nhận được sự tồn tại chân thật của thứ kia làm cho cô hiểu, vào giờ phút này, bọn họ dựa sát vào nhau như vậy, giữa bọn họ đã không còn bất kỳ khoảng cách nào nữa.

Không có quá khứ của anh, không có những người tình của anh, không có chênh lệch thân phận giữa bọn họ. Bọn họ, bọn họ có thể hoàn toàn ở chung một chỗ mà không có cách trở.

“Đau không?” Cảm nhận sự run rẩy của thân thể cô, Mạc Lãnh Tiêu dịu dàng hỏi thăm.

“Không đau.” Nhẹ nhàng lắc đầu, Thanh Thần thấy sự yêu thương trong đáy mắt của Mạc Lãnh Tiêu.

Thật sự cô rất thích anh nhìn cô như vậy, rất yêu rất yêu. . . . Cho nên mặc dù sẽ đau, sẽ khó chịu, cô cũng không cho anh biết!

“Ngốc!” Đau lòng hôn nhẹ lên nước mắt trên khoé mắt của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu cũng không nhúc nhích, lặng lẽ chờ cô hoàn toàn tiếp nhận anh, thích ứng với anh.

Mặc dù cảm giác của cô cho mình là tuyệt diệu, vẻ đẹp của cô khiến anh điên cuồng. . .

“Lãnh, em. . . . Không đau.” Khi cơn đau trong cơ thể có vẻ biến mất, Thanh Thần đỏ mặt, rụt rè mở miệng.

“Vậy, bé con. . . .” Mạc Lãnh Tiêu vì sự nhu thuận lại ngọt ngào của cô mà vui vẻ không thôi. Nhẹ nhàng đưa tay dờ đi gò má của cô, anh dịu dàng liếm gò má của cô, trần đầy ám thị mở miệng: “Đêm của chúng ta, bắt đầu thôi.”

“Lãnh. . . .” Lời nói khiêu khích của anh khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần đỏ ửng, anh di chuyển lại làm cô không tự chủ được thở gấp: “Không cần nói nữa. . . .”

“Vậy, anh làm.” Hôn nhẹ lên má hồng của Thanh Thần, ngón tay của Mạc Lãnh Tiêu vuốt khẽ ở nơi mềm mại của cô, chậm rãi yêu thương.

“Đừng, đừng, Lãnh.” Vô lực lắc đầu, Thanh Thần bị Mạc Lãnh Tiêu làm cho thở gấp liên tiếp: “Anh. . .

“Âm thanh của em rất ngọt.” Nghe Thanh Thần làm nũng một tiếng, Mạc Lãnh Tiêu lẩm bẩm nói thoáng qua: “Anh rất thích.”

“Không nên. . . . Không nên nói lung tung!” Tình cảm như vậy luôn khiến cho cô sợ hãi, nhưng không có cách nào cự tuyệt. Ở phía dưới của anh, mình vĩnh viễn cũng không có biện pháp suy nghĩ.

“Anh không có nói lung tung, đó là nói thật.” Nhẹ nhàng rút ra khát vọng của mình, Mạc Lãnh Tiêu lại nhanh chóng động thân một lần: “Bé con! Sự sung sướng của em khiến anh say mê.”

“Đừng nói nữa. . . . Em không nghe.” Nghe những lời trêu đùa mà Mạc Lãnh Tiêu chưa từng nói bao giờ khiến lỗ tai của Thanh Thần đỏ bừng.

“Không nghe cũng phải nghe.” Mạc Lãnh Tiêu khẽ nở nụ cười, bắt đầu di chuyển có quy luật.

Mạc Lãnh Tiêu càng lúc càng đậm sâu, càng ngày càng nhiệt tình luật động, Thanh Thần chỉ có cảm giác mình tất cả suy nghĩ của mình phiêu tán!

Thân thể phía dưới giường như đóa hoa nở rộ. Cả thân thể của cô cong lên, không tự chủ được ngửa đầu ra sau, đi theo hân tiết tấu của anh. Một lần lại một lần bị cuốn vào cơn sóng mãnh liệt, Thanh Thần chỉ có thể bắt lực thở dốc, rên rỉ. . . .

“Ách.” Bị anh nâng lên khiến ánh mắt cô mông lung: “Lãnh. . .

“Ngaoan.” Nhìn gương mặt kiều diễm như hoa ở dưới thân, âm thanh của Mạc Lãnh Tiêu cũng khàn khàn.

“Em sợ.” Ôm thật chặt cổ của Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần yêu kiều hồn hên thì thào.

Bây giờ, cô chỉ có cảm giác thân thể của mình có một sự rung động khó hiểu, mà dường như cô đang chờ đợi thứ gì.

“Không sợ.” Mạc Lãnh Tiêu nắm chặt lấy eo nhỏ của cô, sau đó dùng lực mạnh mẽ tiến vào: “Bé con! Anh sẽ không bỏ em lại nữa.”

“Lãnh. . .” Thanh Thần cảm thấy bản thân như say mất rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn gọi tên người đàn ông mình yêu ở trong tim

Cô chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, ngay cả ngón chân cũng không tự chủ mà gập lại. Sau đó tiếp nhận sự mạnh mẽ điên cuồng mãnh liệt như gió bão của anh: “Lãnh, em. . .”

Nhìn dáng vẻ mơ màng của cô, Mạc Lãnh Tiêu càng thêm dùng sức và chậm, thỏa mãn nhìn cô trầm mê ở trong ngực của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Chương 146: Những thứ động lòng kia (H+)

Editor: Thiên Y

Thanh Thần mềm nhũn vô lực nằm trên ga trải giường trắng tinh, nhưng cô lại phát hiện Mạc Lãnh Tiêu vòng hai chân cô lên thắt lưng của anh!

“Anh. . . Không được nữa. . .” Ôm chặt lấy cổ của Mạc Lãnh Tiêu, cơ thể Thanh Thần vừa rồi còn một mối không nhận được lại dâng lên một hồi run rẩy: “Lãnh. . .”

“Đương nhiên là muốn.” Không ngừng dùng đầu lưỡi treu chọc nơi nụ hoa mẫn cảm trên người của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu lẩm bẩm nói: “Bởi vì em rất mê người.”

“Không thích. . .” Cảm giác được mình và Mạc Lãnh Tiêu mập mờ kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ. Thanh Thần liền đắm nhẹ vào lưng của anh, nhưng mỗi một lần anh đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô thì lại không nhận được yêu kiều lên tiếng: “Uhm. . .”

“Thật sự không thích anh sao?” Đột nhiên Mạc Lãnh Tiêu dừng lại động tác, nhìn vào lọn tóc còn ướt đẫm mồ hôi liền lộ ra nụ cười xấu xa, hỏi.

“Anh. . .” Nhìn nụ cười trên mặt anh khiến cho người ta phải mặt đỏ tim đập kia, Thanh Thần xấu hổ quay mặt đi chỗ khác: “Em, không để ý tới anh nữa!”

“Có thật là không để ý đến anh nữa không?” Nhẹ nhàng di chuyển phần eo của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu lại hỏi.

“Không để ý. . .” Thanh Thần không ngừng nói nhỏ, đột nhiên cảm giác anh cố định hai tay cô về phía trước rồi giữ lấy eo nhỏ nhắn của cô, lửa nóng của anh mạnh mẽ xuyên vào trong cơ thể cô một lần nữa

“Lãnh, đừng.”

“Anh sẽ không để cho em phốt lờ anh.” Nghe những tiếng dịu dàng làm nũng đó, Mạc Lãnh Tiêu nở nụ cười xấu xa.

Anh chậm rãi rút ra, bắt đầu dùng đôi tay xoa lấy nơi mềm mại lại mẫn cảm đến cực điểm. Hôn nhẹ lên gương mặt của cô, một bàn tay trượt xuống phía dưới, lại dùng lực nhấn một cái!

Cánh cửa như được mở ra.”Ừ. . . Anh. . .” Anh mạnh mẽ chiếm lấy khiến Thanh Thần có cảm giác thân thể của mình hình như lại bắt đầu bùng cháy rồi.

“Anh là ai?” Đôi tay lướt nhẹ lên vùng eo nhỏ nhắn của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu treu chọc từ trên xuống dưới thân thể mềm mại của cô, mỗi lần nụ hoa của cô lướt qua môi anh liền bị anh dùng sức mút lấy!

“Lãnh. . . A. . .” Đồng thời kích thích như vậy khiến Thanh Thần quả thật không cách nào chống cự, chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm, mặc cho mồ hôi của mình không ngừng dính ướt ga giường, dính ướt chân của anh. . .

Âm thanh mềm mại mập mờ hoà với tiếng thở gấp của Mạc Lãnh Tiêu, phía dưới của Thanh Thần lại co rút một lần nữa, thân thể liền siết chặt, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn. Sau đó, khi cô tưởng rằng sẽ không còn cảm giác gì nữa thì anh lại mãnh liệt bắn ra khiến cô lại bại trận lần nữa. . . .

“Bé con! Mệt chết rồi sao?” Thanh Thần không biết đây là lần lên đỉnh thứ mấy thì Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô say mê hấp dẫn, hỏi. Vẫn là vẻ đẹp mê người không nhiễm phong trần như trước, nhưng khi cơ thể mềm mại ở trong ngực của mình thì anh lại có chút yêu thương về mềm yếu của cô.

“Anh đáng ghét. . .” Đã sớm một mối đến cực điểm, Thanh Thần chỉ có thể dựa vào trong ngực của Mạc Lãnh Tiêu, đôi mắt khẽ nhắm lại, thì thào mà nói.

“Ngốc.” Nhìn đôi mắt của Thanh Thần hạ xuống, cảm nhận cơ thể mềm mại không xương, Mạc Lãnh Tiêu dịu dàng trách mắng cô.

Thật ra thì anh không nên khiến cô mệt mỏi như thế. Cô vốn ngây ngô, non nớt, khéo léo như vậy, nhưng anh lại không kiềm chế được bị thu hút bởi hương thơm tinh khiết ở trên người cô, giọng nói dịu dàng êm dịu làm cho người ta mê say. Hơn nữa, cô đã ở trong lòng của anh rồi.

Chưa từng nghĩ tới, trong tim của mình còn có thể chấp nhận một người con gái nào khác trừ Bạch Tử. Anh đã từng tưởng rằng mình chỉ có bầu bạn cả đời với Bạch Tử.

Nhưng mà anh sai rồi. Với Tiểu Nhục, anh chỉ thấy cái cảm giác xúng đỏi và quen thuộc. Cái loại tình cảm vốn là lẽ đương nhiên đó đã chiếm cứ toàn bộ cảm xúc của anh rồi.

Huống chi, ngay từ đầu, bọn họ đã ở bên nhau. Chỉ vì cô ấy thương anh, mà anh lại không thể nhẫn tâm cự tuyệt một người bệnh nặng như cô ấy. Anh thậm chí nghĩ sẽ ở cùng với cô ấy, để cho cô ấy sống thật vui vẻ.

Cô ấy là trách nhiệm của anh, trách nhiệm cả đời.

Chưa từng nghĩ tới, anh sẽ bắt gặp ở cùng một chỗ với một người con gái khác. Cũng chưa từng nghĩ tới, trên đời này, sẽ có một người con gái khác thích hợp với anh hơn cả một Bạch Tử Nhục hoàn mỹ.

Dù sao thì bọn họ lớn lên cùng nhau, mà cô ấy lại hiểu rõ anh, là một nửa kia mà anh cần. Bọn họ ở bên nhau, bất luận kẻ nào cũng sẽ không kinh ngạc.

Qua nhiều năm như vậy, thói quen của anh đã hình thành như vậy, cũng nhận định kết quả là như thế rồi. Anh cảm thấy, đó chính là tình yêu, bình thường, vô vị.

Nhưng mà thật không ngờ, trong sinh mệnh mình sẽ có những chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Nhục xảy ra tai nạn ô tô liên hôn mê. Anh lo lắng, dùng hết tất cả phương thức cũng muốn giúp cô tỉnh lại, không chỉ vì cô là bạn gái của anh, mà còn vì bọn họ là tri kỷ lớn lên bên nhau từ nhỏ. Anh không thể để cho cô ngủ dễ dàng như vậy.

Nếu như nói chuyện của Bạch Tử Nhục là chuyện ngoài ý muốn đầu tiên trong cuộc đời mình, vậy thì sự xuất hiện của Thanh Thần, chính là chuyện ngoài ý muốn thứ hai mà anh không cách nào dự tính trước được, cũng là sự sắp đặt tốt đẹp lại mê người nhất trong sinh mệnh của anh.

Cô tưởng là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau là ở trong bệnh viện. Anh biết, lời nói và hành động của mình cũng dọa cô sợ.

Đến bây giờ cô bé này còn không biết, thật ra thì lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, là ở trong lễ đính hôn đêm đó của Mộ Hân Đông- chị cô và Tống Vũ Phàm.

Anh còn nhớ rõ, khi trực thăng của mình hạ cánh, vì cảm cúm làm cả người không có sức lực nên đã về khách sạn nghỉ ngơi sớm. Chẳng qua là uống ly nước lọc của phục vụ đưa tới, không ngờ cảm cúm lúc ban đầu càng choáng váng hơn.

Vừa lúc đó, cái cô gái này lại liêu lĩnh xông vào trong tầm mắt của mình.

Nụ cười thân nhiên trên khóe miệng, lúc ấy về mặt cô đáng yêu, dễ thương khiến cho đến bây giờ, anh cũng phải nhớ rõ lúc đó mình đã lúng túng thế nào.

Khi bị người khác tính kế khiến anh có cảm giác rất tức giận. Bản thân không phải là người buông thả dục vọng, thậm chí ở phương diện này, anh còn ghét bỏ với những phụ nữ không rõ lai lịch, nhưng anh lại như kẻ ngốc khi đụng phải cô gái kia.

Có lẽ là vì tác dụng của thuốc kích thích trong cơ thể, có lẽ là vì trong lời nói khiêu khích của cô đã kích thích anh, càng có thể, là vì anh cũng không ghét hương thơm tinh khiết trên người cô, thậm chí anh còn rất thích cảm giác non mềm trên da thịt cô.

Sau khi dây dưa với cô, anh nhìn về mặt ngủ say của cô thật lâu. Nói thật, ở trên thương trường đã lâu, anh tự nhận là không có ý nghĩ của bất luận kẻ nào thoát được ánh mắt của anh.

Thật sự anh không có cách nào tin cô gái nhỏ đơn thuần này, cô gái còn giữ lại thắm thân xử nữ thuần khiết này, cô gái khi ngủ còn có thể ngây ngốc mỉm cười sẽ hạ được với mình, leo lên giường của mình.

Tất cả hoang mang khiến cho anh muốn hiểu rõ về cô, vì vậy đã để cho Dịch Hân điều tra lai lịch của cô.

Còn nhớ rõ, sau khi cô tỉnh lại thì sưng sờ kinh hãi. Dáng vẻ ngây ngốc như vậy, rõ ràng là sợ hãi lại giả vờ trấn định, cũng để lộ tính cách chân thật nhất của cô.

Ở trong bệnh viện, khi biết người hiến máu cho Tử Nhục là cô, ở trong lòng của Mạc Lãnh Tiêu xác thực từng có khiếp sợ. Anh không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy, anh và cô lại bị vận mệnh kết nối lại với nhau một lần nữa.

Vì Tử Nhục, anh dùng tất cả biện pháp giữ lấy cô ở bên người. Lúc ấy, thật sự anh như tự nói với mình, sự tồn tại của cô chỉ là vì Tử Nhục cần máu của cô, thậm chí là cần trái tim của cô.

Cho nên, anh giữ cô lại, chăm sóc cô, cho cô cuộc sống tốt nhất, đồng thời anh cũng cách xa cô, theo bản năng duy trì khoảng cách với cô, không muốn

buổi tối lần đầu tiên đó lại tiếp diễn lần nữa.

Nhưng mà từng ngày từng ngày, trong mỗi lần tiếp xúc, cô để lại trong anh rất nhiều rung động và kinh ngạc. Cô gái này khiến cho anh thấy được sự ngây thơ, thiện lương và đơn thuần mà không có ở trên người phụ nữ khác.

Cho dù cô biết rất rõ ràng mình chỉ lợi dụng cô để cứu Từ Nhược, cô vẫn giống như đang làm việc nghĩa không chùn bước nghe lời của mình.

Không thể không nói, cô ngu ngốc, dại dột khiến cho anh cảm động, cũng làm cho anh động lòng rồi. Anh muốn giữ cô lại, không muốn cho những người khác nhìn thấy vẻ đẹp và sự đôn thuần của cô.

Nhưng anh lại không biết làm sao mới có thể cho cô bé kém mình mười ba tuổi này hạnh phúc. Cô càng không mong muốn gì, anh lại càng cảm thấy muốn cho cô nhiều hơn.

Về sau mỗi một ngày anh đều muốn ở bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt thuần khiết, hạnh phúc cô, cho cô mọi thứ tốt nhất trên đời.

Nhưng mà anh lo lắng, một cô gái mới đầy mười tám tuổi này, thật sự nhận định sẽ gắn bó với mình cả cuộc đời sao?

Hay là qua vài năm nữa, cô sẽ hối hận, hối hận đã lựa chọn ông chú là anh đây.

“Lãnh . . .” Nhìn Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc nhìn mình, ngay cả chớp cũng không chớp, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có nói một câu gì, Thanh Thần mím môi, tay nhỏ bé vuốt giữa đôi lông mày hơi chau lại của anh: “Anh đang suy nghĩ gì?”

“Không nên cau mày, có được không. . . .” Thanh Thần nhìn khuôn mặt quá mức tuấn mỹ của anh nói: “Em không muốn nhìn thấy anh không vui vẻ, em . . .”

“Anh biết.” Mạc Lãnh Tiêu hôn lên cánh môi của cô, cúi đầu đáp lời, sau đó vùi đầu vào trong căn cổ trắng ngần của Thanh Thần.

“Lãnh . . .” Mặc dù buồn ngủ đến mấy, nhưng Thanh Thần vẫn cố tỉnh táo một chút, nhỏ giọng ní non: “Ở bên cạnh anh, em cảm thấy, thật hạnh phúc. . . Em biết, có thể vẫn, vẫn . . . Ỗ lại anh, không rời đi. . .”

Lời nói của Thanh Thần giống như van xin, khiến ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu trở nên mờ lung .

Rất lâu sau đó, ở trên giường, Thanh Thần đã ngủ thật say nhưng đáy mắt lại tràn đầy nụ cười, mà ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu vẫn dịu dàng như cũ, ngắm nhìn hình ảnh nhỏ nhỏ kia ở trước mặt.

Ngón tay thon dài khẽ lướt qua khuôn mặt còn đang đắm chìm trong giấc ngủ, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu xuống, dùng trán của mình chống đỡ cái trán của cô, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng kiên định: “Bé con! Cho dù em không ý lại anh...anh cũng sẽ không để cho em có bất kỳ cơ hội nào rời khỏi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Chương 147: Vừa vui mừng vừa sợ

Editor: Thiên Y

Cả đêm ngủ ngon, khi Thanh Thần tỉnh lại lần nữa thì mặt trời mặt trời đã lên cao rồi.

“Ừm . . .” Cảm xúc mát lạnh trên khóe miệng giống như là bướm bướm uyển chuyển lướt trên cánh hoa, khiến Thanh Thần không nhận được nhãn lông mày, bất mãn cất tiếng nói.

Tay nhỏ bé xoa đôi mắt mệt mỏi, sau một hồi do dự Thanh Thần vẫn mở mắt. Nhưng thật không may, vừa mở mắt ra thì gương mặt khiến người ta hít thở cũng không thông của anh lại ở ngay trước mắt, dọa cô giật nảy mình.

Môi hồng khẽ mở, Thanh Thần cảm giác bản thân sắp không mở miệng được rồi: “Anh . . . Em . . .

Ông trời, tại sao anh lại ở đây?

Mới từ trong giấc mộng tỉnh lại, Thanh Thần vẫn còn trong trạng thái lơ mơ, trong mắt hỗn độn khiến Mạc Lãnh Tiêu hiểu rất rõ ràng. Chuyện ngày hôm qua, cô gái này đã quên hết sạch rồi.

Chiếc lưỡi vốn càn rỡ liếm trên làn môi của cô, thừa dịp cô ngạc nhiên há miệng liền thuận thế tiến vào trong, hút lấy mật ngọt trong cái miệng nhỏ của cô.

Mắt của Thanh Thần trừng lớn, anh anh anh . . . Mới sáng sớm, anh đang làm cái gì vậy?

Cô bị dọa sợ đến mức không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc để cho anh hôn, đầu lưỡi ẩm ướt chuyển động trong cái miệng nhỏ nhắn, nhiệt tình khuấy đảo khiến cho cô không có cách nào thờ được.

Một lúc lâu, Mạc Lãnh Tiêu mới buông ra hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn, liếm liếm môi dưới cầu cô, hỏi thăm: “Cô bé! Lợi dụng thân thể đàn ông rồi, bây giờ định không giữ lời hứa sao?”

Một màn nóng bỏng kia vì lời nhắc nhở của Mạc Lãnh Tiêu liền nhanh chóng thoáng qua trong đầu của Thanh Thần. Khuôn mặt vốn có chút tái nhợt, cũng vì hành động lớn mật của mình ngày hôm qua mà trở nên đỏ ửng.

“Em . . . Chúng ta. . .” Mím môi môi hơi sưng, Thanh Thần ngo ngắc nhìn lên người đàn ông che ở trên người mình, trong ánh mắt có thể thấy rõ sự hoảng hốt: “Nơi này là bệnh viện!”

Nhẹ nhàng nói thầm, Thanh Thần hạ ánh mắt xuống, chôn đầu ở trong cổ của anh: “Chúng ta, không thể như vậy.”

Cô thật sự là điên rồi! Ở chung một chỗ với anh, cô thật sự đã học làm chuyện xấu rồi, lại quyến rũ anh ngay ở trên giường bệnh của bệnh viện, còn cùng anh. . . Trời ơi! Rốt cuộc cô làm sao vậy?

Khuôn mặt cô đỏ bừng như thịt nướng áp ở trên da thịt của anh, truyền tới nhiệt độ khiến Mạc Lãnh Tiêu bật cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt gò má của cô. Trong ánh mắt đen nhánh của anh vốn lạnh lẽo, vào giờ phút này lại tràn đầy sự dịu dàng: “Bé con! Nhìn anh.”

Cúi đầu xuống, anh ghé ở bên tai của cô mê hoặc.

Trái tim không cam lòng mà rời khỏi ngực của anh, rụt rè nâng mặt lên, Thanh Thần xấu hổ nhìn anh: “Lãnh.”

Cảm giác trên đầu ngón tay tinh tế khiến cho anh không nhận ra, môi mỏng nhẹ đặt lên khoe miệng của cô, giọng của anh vẫn vững vàng dễ nghe như thế: “Bé con! Chúng ta nên trở về Hải Ninh thôi.”

Thân thể chợt cứng đờ bởi vì lời nói của anh. Trong nháy mắt, cả người của Thanh Thần giống như là từ trong đám mây té xuống đất. Mới vừa rồi trái tim còn vương vấn ngọt ngào, giờ lại như tan biến mất.

“Hôm nay, chúng ta phải trở về sao?” Có lẽ còn không muốn tin tưởng, Thanh Thần hỏi thăm, rồi lại lặng lẽ nhìn Mạc Lãnh Tiêu nhìn mình, một chút mong đợi duy nhất trong lòng của Thanh Thần cũng đã biến mất: “Ừm, em biết rồi. . . Như vậy, em trở về khách sạn thu dọn một chút.”

Về lên một bức tranh rồi lại hạ xuống. Còn tưởng rằng, bọn họ có thể ở chỗ này, ở thêm một vài ngày nữa. Như vậy, mình có thể ở lại bên cạnh anh thêm một chút thời gian nữa, nhưng mà, thật không ngờ. . . . Minh và anh, vẫn phải quay về.

Cô nghĩ, sau khi Mạc Lãnh Tiêu trở về, có lẽ cũng sẽ không còn những ngày cưng chiều cô, dịu dàng với cô như mấy ngày hôm nay?

Có lẽ, anh cũng phải tìm một người con gái thích hợp để kết hôn. Dù sao, anh cũng đã ngoài 30 rồi, đến tuổi bàn tới chuyện hôn sự rồi. Mà vợ chưa cưới là cô đây đã đến lúc phải rời đi rồi.

“Bé con.” Hôn một cái trên trán của cô, vệt đỏ trên mặt cô khiến trái tim của Mạc Lãnh Tiêu nhảy lờ một nhịp. Cho dù cô không nói nhưng anh cũng biết cô đang suy nghĩ, sợ hãi, lo lắng cái gì.

Ôm thật chặt thân thể nhỏ bé vào trong ngực, Mạc Lãnh Tiêu dùng trán của mình chống đỡ trán của cô: “Trở lại Hải Ninh, anh xử lý tốt chuyện của công ty. Chúng ta. . . Kết hôn.”

“. . .” Nếu như nói lời vừa nãy của Mạc Lãnh Tiêu khiến Thanh Thần cảm thấy kinh ngạc, vậy thì một câu nói bây giờ khiến cho cô cảm thấy hoảng sợ.

Không thể tin được nhìn vào Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần run rẩy hỏi lại: “Anh vừa nói gì?”

Là cô nghe lầm chăng? Anh nói, bọn họ. . . .Sẽ kết hôn?

Anh nói chúng ta, là anh và cô sao?

Ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi của cô, vẻ mặt hoài nghi của cô khiến cho anh không biết mình nên cười hay nên khóc: “Anh nói, chúng ta sẽ kết hôn. Sau khi trở lại Hải Ninh.”

Lời của anh khiến Thanh Thần lo lắng, thân thể cũng không nhịn được phát run: “Tại sao. . .”

Anh muốn cưới cô sao? Làm sao có thể. . . . Anh cũng không yêu cô, không phải sao?

Chẳng lẽ, anh muốn cưới một cô gái mà mình không yêu sao?

Hay đây cũng là một âm mưu khác, một lần lợi dụng khác chăng? Không, không. . . Cô không tin.

“Bởi vì em không muốn rời khỏi anh, mà anh cần một người vợ.” Không trả lời trực tiếp vấn đề của cô mà anh sẽ dùng hành động của mình, từng chút

từng chút một, xoá đi những lo lắng và nghi ngờ trong lòng của cô.

Lỗ mũi liên cảm thấy chua xót. Cho dù biết lời cầu hôn của anh không liên quan gì đến tình yêu, nhưng Thanh Thần vẫn không nhận được cảm thấy mát mát và bị tổn thương.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vòng lấy eo của anh, Thanh Thần cúi đầu trong lồng ngực của anh im lặng rất lâu, cuối cùng mở miệng: “Được. Chúng ta kết hôn.”

Lời của anh nói không sai, cô không muốn rời khỏi anh. Mặc kệ là dùng cách gì, điều cô muốn chỉ là có thể ở lại bên cạnh anh thôi. . . .

Cho dù anh mãi mãi cũng sẽ không hiểu, cô cũng bằng lòng đợi anh như thế.

————— Tuyến phân cách của cô nàng mèo —————

Minh, thật sự sẽ gả cho Mạc Lãnh Tiêu sao?

Trong vườn hoa ở phía đông của khu biệt thự, Thanh Thần ngồi ở trên ghế dài hưởng thụ ánh mặt trời, suy nghĩ đến mắt hôn.

Trở lại thành phố Hải Ninh đã năm ngày rồi. Trong năm ngày này, Mạc Lãnh Tiêu và cô sống chung với nhau giống như khi ở trên đảo. Cảm giác hạnh phúc dễ dàng như vậy khiến cho cô cảm thấy lo lắng. Cô vẫn không thể tin được, giữa bọn họ. . . . Thật có thể như vậy. . . .

Nhìn chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt của Thanh Thần trở nên mong lung. Chuyện đã xảy ra hai ngày trước lại một lần nữa hiện ra ở trước mắt của cô.

Cứ ngu ngơ ngồi trên xe như vậy, đi theo người đàn ông bên cạnh dạo trên đường phố phồn hoa, Thanh Thần có vẻ rất lo lắng. Cho đến khi phát hiện xe của Mạc Lãnh Tiêu dừng lại, cô mới ngẩng đầu lên nhìn nơi dừng chân ở trước mắt.

Hai ngày trước, khi mình mới bước ra khỏi cổng trường liền bị đưa lên xe của Mạc Lãnh Tiêu.

“Nơi này là. . . .” Có chút kinh ngạc khi xe dừng lại ở chỗ này, Thanh Thần lắp bắp hỏi người đàn ông bên cạnh.

“Đi theo anh.” Mạc Lãnh Tiêu khẽ nở nụ cười rồi đi xuống xe, vừa giúp Thanh Thần mở cửa xe vừa ôm nhẹ eo của cô đi vào một cửa hàng đá quý nổi tiếng.

Khoé mắt của nhân viên phục vụ khi nhìn thấy khí chất cao quý của đôi trai tài gái sắc ở trước cửa, liền ngay lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười niềm nở chào hỏi bọn họ. Đầu tiên là thân thiện mời bọn họ vào phòng khách quý để uống trà, sau khi nói chuyện một lát liền dẫn hai người tới các tủ kính bên cạnh, cẩn thận giới thiệu với bọn họ, còn không ngừng lấy ra các loại nhẫn kim cương tinh xảo để cho Thanh Thần đeo thử.

“Em thích cái nào?” Sau khi thử qua hơn mười chiếc nhẫn kim cương, cuối cùng thì Mạc Lãnh Tiêu mở miệng hỏi.

“Cái này. . . .” Ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Mạc Lãnh Tiêu đứng bên cạnh mình, Thanh Thần không biết nên hỏi vấn đề ở trong lòng như thế nào, nhưng sau một hồi cô vẫn thì thào nói ra: “Tại sao. . . .”

Nếu như nói kết hôn với cô chỉ là một phần trong kế hoạch của anh, vậy tại sao hiện giờ anh phải hao tổn tâm trí đưa mình tới đây?

Có phải muốn đùa giỡn một lần nữa không? Người đàn ông này cũng sẽ tốn nhiều tâm thư như vậy để chuẩn bị tất cả sao? Điều này có phải là nói lên, lần này người xem trò vui kia, có một vị trí rất quan trọng ở trong lòng của anh không?

Cô thật hâm mộ, cũng rất ghen tỵ. Nếu như có một ngày, Mạc Lãnh Tiêu có thể đối xử với mình như thế, vậy thì bảo cô cứ như vậy mà chết đi, cô cũng nguyện ý!

“Bởi vì, sau khi chờ cha mẹ anh trở về, chúng ta sẽ kết hôn ngay lập tức.” Mạc Lãnh Tiêu nhẹ nhàng nói, giống như chỉ đang bàn về vấn đề thời tiết.

“Cái gì?” Thanh Thần hô nhỏ một tiếng, quả thật không tin vào những gì chính mình nghe được.

Anh nói gì? Bọn họ kết hôn, cha mẹ anh cũng sẽ tới đây sao?

Hơn nữa, bọn họ thật sự sẽ kết hôn ngay lập tức sao?

Cô cho rằng anh chỉ đùa giỡn, bởi vì trở về đã ba ngày rồi, bọn họ cũng không nhắc lại những điều đã nói trong phòng bệnh ở trên đảo.

Cô tưởng là. . . . Không phải như vậy.

“Không muốn sao?” Nhìn về mặt vừa khiếp sợ vừa không thể tin của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu cố ý lạnh mặt.

“Không phải. . . .” Thanh Thần hốt hoảng lắc đầu: “Em. . . . Em. . . .”

Làm sao cô có thể không muốn đây? Chẳng qua cô. . . . Chỉ là quá bất ngờ thôi!

Bởi vì dù thế nào thì cô cũng không thể ngờ là anh sẽ dùng loại phương thức này để cử hành hôn lễ của bọn họ, hơn nữa còn chắc chắn như vậy, giống như là làm việc nghĩa không được chùn bước! Lại còn mời được cha mẹ anh tới đây nữa. Cô biết ở trong lòng của Mạc Lãnh Tiêu, cha mẹ của anh rất cao quý, anh rất tôn trọng cha mẹ mình, cũng rất quan tâm đến bọn họ. Bây giờ, anh lại chờ bọn họ trở lại tham dự hôn lễ của anh. . . . Chẳng lẽ, anh nghiêm túc sao?

Nhưng mà làm sao có thể chứ?

“Không muốn cũng không được.” Nhìn hai mắt của Thanh Thần ửng hồng, sự do dự của cô, anh thấy rất rõ ràng.

Cúi người, Mạc Lãnh Tiêu đưa môi đến sát bên tai của cô, nhẹ giọng nói ra: “Bé con! Em đã là người của anh rồi, hơn nữa đời này cũng chỉ là người của một mình anh.”

“Nhưng. . . .” Thanh Thần bị những lời nói bá đạo của Mạc Lãnh Tiêu làm cho kinh sợ, không còn gì để nói, chỉ có thể mặc cho hai gò má cau mình đỏ bừng như quả táo, ánh mắt tràn đầy cảm động và hạnh phúc: “Cho dù không kết hôn, em cũng sẽ không rời đi. . . . Chúng ta có hiệp nghị, không phải sao?”

Cô bé! Anh muốn không chỉ là hiệp nghị, mà là một nghi thức để cho không có kẻ nào có thể cướp em từ bên cạnh anh. Mà đám cưới chính là một nghi thức như vậy. Không, không chỉ là nghi thức, đó là sự hứa hẹn của anh với em.

Trong lòng khẽ trả lời cho suy nghĩ của cô, nhưng Mạc Lãnh Tiêu không muốn dùng vài ba lời như vậy để diễn tả tâm tình của mình bây giờ. Cô quá thiếu thốn cảm giác an toàn, thay vì phải nói, không bằng thực hiện nó.

“Em không có quyền phản đối, chuyện này là do anh quyết định.” Anh trả lời có phần lạnh nhạt, cũng ngăn cản cô tiến lên hỏi thăm.

“Hiện tại nói cho anh biết, những chiếc nhẫn này, em thích cái nào?” Dùng ngón cái lau đi giọt nước mắt trên khoé mắt của Thanh Thần, Mạc Lãnh Tiêu rất dịu dàng hỏi.

“Anh chọn giúp em đi. . . .” Âm thanh có chút nghẹn ngào, nhưng vào giây phút này trong lòng Thanh Thần tràn đầy cảm giác vui mừng.

Dù nguyên nhân là gì, giấc mộng của cô có thể thực hiện rồi.

Khi cô nghe được lời cầu hôn của anh, cũng đã thấy sự dịu dàng và cố chấp trong mắt của anh. Nếu như cô gái nào ngốc một chút thì sẽ cảm thấy hạnh phúc rồi. Vậy cô thà tin tưởng tất cả, bởi vì đó là anh, cũng bởi vì cô thích anh.

“Cô bé ngốc.” Nhìn khuôn mặt rưng rề lộ sự vui mừng của Thanh Thần, cho dù biết cô vẫn còn đang bất an, Mạc Lãnh Tiêu vẫn nhàn nhạt cười.

Thời gian tiếp theo giống như một giấc mơ với Thanh Thần vậy!

Mạc Lãnh Tiêu khẽ ôm lấy cô, xem các loại đồ trang sức trong tủ kính một lần nữa, sau đó ánh mắt tinh tường của anh chọn lựa ra rất nhiều bộ trang sức vì cô.

“Quá nhiều rồi.” Nhìn một đồng lớn đồ trang sức bày ở trước mặt mình, Thanh Thần khẽ kéo cánh tay của Mạc Lãnh Tiêu, thấp giọng nói: “Em không cần nhiều như vậy.”

Cô biết anh rất có tiền, nhưng chọn nhiều đến mức có thể chất thành núi như vậy thì cũng quá khoa trương đi. Một mình cô làm sao dùng hết được?

“Vi em đáng giá.” Dù là vì cô mà dâng lên cả thiên hạ, anh cũng cảm thấy không đủ. Một cô bé thuần khiết đẹp đẽ như vậy, anh muốn được nuông chiều cô.

Mạc Lãnh Tiêu nhàn nhạt nói một câu gần như khiến toàn bộ nước mắt của Thanh Thần như đê vỡ.

Ở trong nước mắt, cô cười ngọt ngào nhìn người đàn ông trước mắt, sau đó thấy anh cũng cười, hơn nữa còn cười hết sức vui vẻ. . . .

Khi Thanh Thần nhớ lại khoảng thời gian ngày hôm đó vẫn giống như còn đang trong giấc mơ, cả người lẳng lặng ngồi ở trên ghế dài, gương mặt lại khẽ ướm át.

Cô chưa có từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, mình sẽ hạnh phúc như thế, hơn nữa cái hạnh phúc này còn do người đàn ông cô yêu nhất trao cho cô. . .

Đúng. Cho dù lưỡng lự, cho dù hoang mang, cô cũng thấy hạnh phúc

Bởi vì không lâu sau này, bọn họ sẽ có một hôn lễ long trọng. Sau đó, cô sẽ có một mái nhà hoàn chỉnh lại ấm áp, và một đứa bé thuộc về bọn họ. . . .

Cuối cùng, cô có thể có một mái nhà thuộc về mình rồi, mà người đàn ông trong gia đình lại còn là người mà mình yêu sâu đậm!

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Chương 148: Cô không biết mấy chuyện này

Editor: Thiên Y

“Xin hỏi, Mạc tiên sinh có ở đây không?” Thời điểm Thanh Thần đang mất hồn, một giọng nữ lễ phép chột vang lên.

Thanh Thần thu hồi tâm trạng đứng lên, ngưng đôi mắt quan sát cô gái y tá ăn mặc trẻ tuổi này, có chút kinh ngạc: “Ách! Anh ấy vẫn chưa về. Chị tìm anh ấy sao?” Cô gái này, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nhìn thấy. Cô ấy là bạn của Mạc Lãnh Tiêu sao? Ách! Tại sao, quán gia lại đưa cô ấy vào đây? Bọn họ cũng biết là Mạc Lãnh Tiêu vẫn chưa về mà.

“Vậy cô là Mộ tiểu thư phải không?” Cô gái không cảm thấy bất ngờ, lại một lần nữa xác nhận thân phận của cô.

Gật đầu một cái, Thanh Thần càng ngày càng cảm thấy nghi hoặc.

“Lê ra là tôi tới tìm Mạc tiên sinh, nhưng mới mới vừa rồi ở trước sân, có vị soái ca lạnh lùng nói cho tôi biết. Nếu như tôi đi vào mà không tìm được Mạc tiên sinh thì đưa tài liệu giao cho Mộ tiểu thư cũng được.” Cầm tài liệu trong tay đưa cho Thanh Thần, cô gái nở nụ cười hết sức thân thiện, làm cho không ai có thể hoài nghi cô ấy bụng dạ khó lường.

Soái ca lạnh lùng sao? Người cô ấy nói đến là Dịch Hàn sao.

Đưa tay ra tiếp nhận tập tài liệu cô gái đưa tới, Thanh Thần gật đầu một cái: “Em sẽ chuyển tài liệu cho anh ấy, chị hãy yên tâm đi.”

“Được! Nếu như không có chuyện gì khác, Mộ tiểu thư, tôi xin phép đi trước.” Cô gái gật đầu một cái, đi theo hướng lúc tới, biến mất ở trong tầm mắt Thanh Thần.

Ánh mắt dừng lại trên tập tài liệu trong tay, Thanh Thần cất bước vào trong nhà. Đặt tài liệu này ở trong thư phòng của anh đi, sau khi anh trở lại sẽ nhìn thấy ngay lập tức.

Nhưng khi tầm mắt Thanh Thần vừa rơi vào trên bìa mặt tài liệu, cái tên quen thuộc kia khiến bước chân vốn vững vàng, trong nháy mắt ngừng lại.

Mộ Hân Đồng. . . .

Cái này, không phải tên của chị sao?

Tại sao, trong tài liệu lại có tên của chị ấy. . . . Hơn nữa, tập tài liệu này là từ một bệnh viện ở California đưa tới. . . .

Chị. . . Bệnh viện, Mạc Lãnh Tiêu. . . . Y tá.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi chuyện khiến trong đầu của Thanh Thần như muốn nổ tung.

Cô tưởng là trong suốt một năm này, Mạc Lãnh Tiêu đều không có tin tức của chị, cho nên anh mới không nhắc tới với mình.

Ngay cả giao ước trước kia của bọn họ, cô vẫn muốn biết, rốt cuộc là ai đã hại chết cha mẹ của mình. Nhưng Mạc Lãnh Tiêu vẫn không cho cô một đáp án.

Cô tưởng là anh không có tin tức. . . . Nhưng. . . .

Bàn tay nhỏ bé có chút run rẩy, gần như Thanh Thần không có bất kỳ suy tư nào liền mở tài liệu trong tay ra. Thời gian xa cách hơn một năm, bỗng nhiên có tin tức về người thân của mình, làm sao cô có thời gian lo lắng suy nghĩ nhiều như vậy đây?

Ánh mắt không ngừng lướt trên từng đoạn báo cáo y khoa bằng tiếng anh, gò má vốn hồng hào của Thanh Thần dần dần trở nên trắng bệch.

Tay cũng càng ngày càng run lợi hại, ngay cả lệ trong mắt giống như những hạt châu đứt dây, không ngừng rơi xuống ở trên tập tài liệu. . . .

Phản báo cáo này là Mộ Hân Đồng, là chị của cô, Mộ Hân Đồng.

Mà nội dung của báo cáo nói: Mộ Hân Đồng trải qua một năm điều trị, con nghiện trên cơ bản đã loại bỏ được, nhưng mà vì nghiện ma túy quá lâu, bây giờ Mộ Hân Đồng cần nhiều thời gian để nghỉ ngơi mới có thể làm giảm tổn thương do ma túy tác động nên trung khu thần kinh của cô ấy.

Mỗi một chữ, mỗi một câu trong báo cáo, đều là viết cho Mạc Lãnh Tiêu.

Tài liệu trong tay rơi tán loạn xuống đất. Hai gò má của Thanh Thần đã sớm ướt đẫm nước mắt, đau lòng khiến cho cô gần như sụp đổ.

Hai chân mềm nhũn, Thanh Thần không thể khống chế tâm tình của mình nữa, cứ như vậy ngồi xổm trên đất, dùng răng cắn môi ngăn không cho bật ra tiếng khóc.

Tại sao, tại sao có thể như vậy?

Từ một năm trước, Mạc Lãnh Tiêu cũng đã biết tung tích của chị rồi. Vì sao, anh chưa bao giờ nói với mình. . . .

Chị ấy dính nghiện, chuyện gì xảy ra? Chị của cô là tài nữ âm nhạc, chị ấy xuất sắc như vậy, ưu tú như vậy, sao có thể sa đoạ đến mức chấp nhận hút ma túy?

Rốt cuộc thì phía sau che giấu những thứ gì.

Mạc Lãnh Tiêu lại định lừa gạt mình tới khi nào?

Chẳng lẽ cái này, chính là lý do mà anh muốn kết hôn với mình sao?

Mạc Lãnh Tiêu! Rốt cuộc thì anh đang suy nghĩ gì, anh có chút nào thích em hay không? Cuối cùng thì anh muốn em phải đối xử với anh như thế nào mới được. . . .

Tình yêu cay đắng trong suốt hơn một năm này khiến Thanh Thần đau đến không muốn sống. Đột nhiên cô cảm thấy mình không còn dũng khí, không biết muốn dùng tâm tình như thế nào, thái độ như thế nào để đi đối mặt với người đàn ông mà cô vĩnh viễn không hiểu kia. . . .

“Tiểu thư.” Vừa lúc đó, một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

Ngẩng đầu lên, tầm mắt xuyên qua hai mắt mờ hồ đắm lẹ, Thanh Thần cứ như vậy ngẩng đầu nhìn về mặt không chút thay đổi của Dịch Hàn, trong lòng đau đớn khiến cho ánh mắt của cô mất đi thần thái của những ngày qua: “Tất cả những thứ này, anh cũng biết đúng không?”

Dịch Hàn là người thân tín nhất bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, nhất định anh ta cũng biết. Nhưng mà cô không hiểu, tại sao anh ta muốn để cho mình thấy những tài liệu này.

Chẳng lẽ, anh ta muốn dùng phương thức như thế ám hiệu mình, nên cách xa Mạc Lãnh Tiêu ra sao?

Im lặng nhìn Thanh Thần, những khổ sở, đau đớn trên mặt của cô như đâm vào mắt của Dịch Hàn, ánh mắt anh ta chợt âm đạm: “Vâng”

“Tại sao?” Bây giờ Thanh Thần chỉ muốn một đáp án, một lời giải thích cho tất cả chuyện này.

Dịu dàng đỡ cô đứng dậy khỏi mặt đất, thấy cảm xúc của cô coi như ổn định, Dịch Hàn dẫn cô ngồi xuống ghế dài, còn mình thì cứ đứng ở trước người của cô như vậy, lặng lẽ nhìn cô không chớp mắt.

“Hay là, anh không muốn nói cho tôi biết?” Khở sở mở miệng, Thanh Thần không nhìn anh. Vốn cho là mình cách hạnh phúc đã không còn xa, không ngờ, cô lại chợt thấy những thứ đủ để khiến cho cô sống không bằng chết.

“Cô cũng đã biết, thiếu gia rất thích cô.” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc rối của Thanh Thần, giọng nói của Dịch Hàn rất lạnh nhạt, trong đôi mắt xanh biếc cũng không có vẻ lạnh lẽo như thường ngày.

Lời của anh ta khiến cho thân thể cô ngẩn ngơ, nhưng chỉ nhìn chăm chăm vào anh ta không mở miệng.

“Thiếu gia vì cô làm rất nhiều chuyện, đều là những chuyện cô không biết.” Ánh mắt nhìn vào nơi xa, trong giọng nói của Dịch Hàn mang theo nỗi cô đơn.

Anh ta đã ở bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu bao nhiêu năm. Cho dù đã từng thấy Mạc Lãnh Tiêu có bao nhiêu yêu thương giành cho Bạch Từ Nhược, nhưng anh ta biết rất rõ ràng, đối với thiếu gia, cô gái ở trước mặt này hoàn toàn khác biệt.

Từ nhỏ, anh ta đi theo bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, cùng vào sinh ra tử. Mặc dù, trên danh nghĩa bọn họ là chủ tớ, nhưng trên thực tế, bọn họ còn thân hơn anh em.

Nhưng vì cô gái này, Mạc Lãnh Tiêu lại động thủ đánh anh ta, nguyên nhân chỉ vì mình yêu cô ấy.

Anh ta cho là tình yêu của mình với cô ấy đã chôn giấu rất sâu, có thể lừa gạt mọi người, nhưng mà anh ta lừa gạt mình, nhưng không thể lừa gạt Mạc Lãnh Tiêu.

Đối mặt với sự chất vấn của anh, mình cũng không có phủ nhận. Hơn nữa anh ta còn nói, nếu như anh thật sự không biết quý trọng cô, anh ta sẽ mang cô đi, cho dù Mạc Lãnh Tiêu muốn lấy tính mạng của anh ta, anh ta cũng sẽ mang cô rời đi.

Nhưng mà Anh ta không biết, hoá ra vô tình sống chung với nhau, Mạc Lãnh Tiêu cũng giống như mình, đã yêu sâu đậm cô gái này.

Vì cô, anh không nỡ lợi dụng cô nữa, thậm chí chấp nhận khiến cho Bạch Từ Nhược lâm vào nguy hiểm cũng không muốn tiếp tục lấy máu của cô để cứu.

Rõ ràng anh điều tra được người bỏ thuốc vào đồ uống ngày đó, chính là chị ruột của cô Mộ Hân Đồng, mà nguyên nhân cô ta làm như vậy chỉ vì muốn chạy trốn số phận phải gả cho Tống Vũ Phàm. Nhưng chuyện cũng không phát triển như dự tính của Mộ Hân Đồng. Ngày đó, người ở số phòng 2308, cũng không phải Tống Vũ Phàm.

Cho nên, Mộ Hân Đồng vẫn phải đính hôn với Tống Vũ Phàm. Cũng chính vì như vậy, người đàn bà ác độc kia thuê người giết người thân của mình, phá hủy nhà của cô ta, phá hủy mọi thứ của Thanh Thần.

Sau đi đồng ý với cô sẽ điều tra, tất cả điều này, Mạc Lãnh Tiêu đã sớm biết được. Nhưng anh lại không nói cho cô biết.

Hơn nữa còn phải người tìm được Mộ Hân Đồng. Khi đó Mộ Hân Đồng đã dính vào con nghiện, Mạc Lãnh Tiêu mời bác sĩ giỏi nhất đến giúp cô ta cai nghiện.

Trùng hợp cũng là thời gian một năm. . . . Làm nhiều chuyện như vậy, nhưng ở trước mặt cô, Mạc Lãnh Tiêu lại không nói một lời. Điều này không phải là yêu thì là cái gì?

Dịch Hàn biết, dựa theo tính khí của Mạc Lãnh Tiêu, anh không định nói cho cô biết tất cả những chuyện này. Cho dù cô mở miệng hỏi, thậm chí trách cứ anh, anh cũng sẽ không nói cho cô biết.

Bởi vì cái sự thật này, với cô mà nói, cũng chỉ phá hủy cô thêm lần nữa. Thật vất vả mới quên đi đau đớn, chỉ vì biết sự thật mà lại khiến trên người cô phải chịu trăm ngàn đau đớn nữa hay sao.

Hơn nữa, thiếu gia của mình cũng không nở thấy cô khổ sở như vậy.

Bởi vì anh yêu cô, đã sớm yêu sâu đậm cô gái này. Vì cô, có thể vì cô làm tất cả những việc không nên làm.

Nhưng cô, lại không biết. . . .

Nếu như không phải là nhìn cô cả ngày phải sống trong sự do dự và lưỡng lự, chắc là anh ta sẽ không muốn cho cô biết rõ chân tướng, bởi vì anh ta cũng hi vọng cô vui vẻ.

Nhưng anh ta lại không cách nào trơ mắt nhìn hai người này yêu nhau, nhưng dù mở miệng hay không mở miệng cũng đều hành hạ lẫn nhau.

Cô gái này kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ. Mặc dù cô chỉ có mười tám tuổi, nhưng anh ta biết, thời gian một năm này đủ để cho cô lớn lên, để cho cô có thể đi đối mặt.

Thiếu gia, anh muốn sau này cô ấy hạnh phúc, muốn cô ấy vui vẻ thì nhất định bây giờ phải để cô ấy vượt qua được sự đau khổ này.

Nghĩ tới đây, Dịch Hàn cũng không có nữa do dự, ánh mắt đối mặt với Thanh Thần lần nữa về mặt nghiêm túc làm cho người ta không thể hoài nghi: “Đúng, thiếu gia rất thích cô.”

“Cô còn nhớ đêm đính hôn của chị cô- Mộ Hân Đồng và Tống Vũ Phàm không?”

Dịch Hàn nhàn nhạt mở miệng, tầm mắt vẫn khóa ở trên người của cô, nhìn từng phản ứng của cô: “Người ở số phòng 2308, không phải là ai khác mà chính là thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Chương 149: Lý do an lòng

Editor: Thiên Y

“Ngay từ đầu, các người đã được định trước sẽ ở chung một chỗ.” Nhìn trong mắt cô toát ra vẻ kinh ngạc, thân thể cũng run rẩy không ngừng, Dịch Hàn hít một hơi, cuối cùng nói ra những bí mật trong suốt một năm này.

Có lẽ Thanh Thần nghe xong tất cả, cô ấy sẽ hiểu được, tình yêu của Mạc Lãnh Tiêu giành cho cô không ít hơn tình yêu của cô với cậu ấy. Biết đâu như vậy, cô có thể không buồn không lo ở cùng với cậu ấy, không phải sợ hãi, không phải bất an nữa.

Đây cũng là điều Dịch Hàn muốn thấy. Mạc Lãnh Tiêu giành lấy tất cả những thứ tốt nhất trên đời này cho em, em phải hạnh phúc. Nhất định sẽ.

————— Tuyển phân cách của cô nàng mèo —————

Thành phố Hải Ninh, trong phòng làm việc ở tầng cao nhất của tập đoàn Liệp Báo

“Tôi...tôi muốn tìm Mạc Lãnh Tiêu, anh ấy ở đâu?” Đứng ở trước cửa phòng làm việc, Thanh Thần rơi nước mắt, khóc đến mức gần như sắp không thở nổi.

“Ách. Mộ tiểu thư.” Thư kí nhìn thấy Mộ Thanh Thần khóc lóc vô cùng thảm thiết, đẩy mắt kính lên rồi nói: “Nhưng mà, tổng giám đốc đã rời khỏi công ty rồi. . . .”

“Vây, chị có biết anh ấy đi đâu rồi không?” Thanh Thần nóng nảy lôi kéo cánh tay của thư kí: “Chi mau nói cho tôi biết anh ấy ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy, ngay lập tức muốn gặp được anh ấy.” Giọng nói giống như là đang cầu khẩn, thư kí nghe thấy, trong lòng liền mềm nhũn.

Nhưng mà, tổng giám đốc đi đâu, làm sao phải thông báo với mình chứ. Hơn nữa, Mộ tiểu thư là vợ chưa cưới của tổng giám đốc, cô ấy cũng không biết tổng giám đốc đi đâu thì làm sao cô có thể biết: “Xin lỗi Mộ tiểu thư. . . . Thật sự tôi không biết tổng giám đốc đi đâu. . . .”

Mắt đã sớm khóc đến hồng lên, Thanh Thần buông lỏng tay, thân thể không ngừng lui về phía sau

Lãnh! Rốt cuộc thì anh ở nơi nào? Điện thoại không gọi được, trong công ty cũng không có bóng dáng của anh. Em có rất nhiều điều muốn nói cho anh nghe, tại sao anh lại không thấy đâu?

Vừa nghĩ tới mình từng bị anh bỏ lại ở đây nhiều lần, trong lòng của Thanh Thần đã cảm thấy sợ. Nhếch nhếch xoay người, cô lao đảo chạy ra ngoài.

Vừa lúc đó, điện thoại trong túi xách vang lên.

Là Dịch Hàn gọi tới.

Có chút mừng rỡ, Thanh Thần nhấn nút trả lời: “Dịch Hàn! Có phải anh biết anh ấy ở chỗ nào rồi không?”

“Đừng vậy. Anh ấy đi Sunday. Tôi...tôi biết ở đâu, tôi sẽ đi tìm anh ấy ngay bây giờ. . . .”

Vì một cuộc điện thoại này mà toàn thân Thanh Thần như tràn đầy sức lực. Cắt điện thoại vào túi xách, Thanh Thần giống như là đang cố gắng hoàn thành 100 m chạy nước rút, chạy thật nhanh về phía trước thang máy.

————— Tuyến phân cách của cô nàng mèo —————

Ngồi ở trong taxi, Thanh Thần nhìn cảnh vật không ngừng lui về phía sau ở ngoài cửa sổ, tất cả những thứ hiện lên trước mắt cô đều là hình ảnh suốt một năm chung sống với Mạc Lãnh Tiêu.

Nước mắt giống như là rơi mãi không hết, không ngừng chảy xuống gò má.

Nghĩ tới lần đầu tiên gặp anh, nhớ lúc anh đối xử tốt, lời nói của anh, anh dịu dàng, anh tuyệt tình, trái tim của Thanh Thần đau đớn, cũng rất ngọt ngào.

Nếu như không có Dịch Hàn, nếu như không phải anh ấy nói cho cô biết nhiều chuyện như vậy, có phải cô và Mạc Lãnh Tiêu sẽ lại để vọt mất nhau cả đời như vậy không?

Bởi vì, nếu như không phải đã biết những chuyện phát sinh không muốn cho ai biết nhưng lại chân thật đó, cô vĩnh viễn cũng không thể nào tin nổi, Mạc Lãnh Tiêu thật sự yêu cô, hơn nữa còn yêu sâu đậm, nồng nàn như vậy. Nhưng cô lại không hề cảm nhận thấy một chút nào.

Là do sự tự ti của cô khiến cô không dám tin tưởng, cũng không thể tin tưởng. Là do những tổn thương quá sâu anh đem đến khiến cô mất đi năng lực đi tin tưởng.

Bây giờ ngừng lại, hình như cô đã hiểu rõ rằng mỗi khi anh bình tĩnh nói với mình không cho phép rời khỏi anh, cũng hiểu tại sao lần này ở trong hôn lễ của bọn họ, anh phải tốn công mời cha mẹ anh tới. Tất cả điều này, là anh đang dùng hành động thực tế đền bù cho cô, cung chiều cô.

Mà cô lại ngây thơ cho rằng, anh vì một người khác mà tiếp tục kế hoạch lợi dụng mình. Mộ Thanh Thần! Đây là đứa ngốc, thật sự là đứa ngu ngốc nhất khắp thiên hạ này.

Dù là đã từng chịu tổn thương thì sao, sao mà có thể mềm yếu như vậy? Hay vẫn là Mộ Thanh Thần của trước kia sao?

d

Khi anh không thương mà thì mà khổ sở. Đến khi anh yêu mà thì mà lại không dám tin, cũng khổ sở. Có phải mà muốn bị ngược đãi mới chịu phải không?

Mu bàn tay không ngừng lau nước mắt trên má, hít mũi một cái, Thanh Thần quyết định, cô không cần lo, cũng không cần suy nghĩ.

Bây giờ cô chỉ muốn chạy đến chỗ của anh, sau đó ôm anh thật chặt, nói cho anh biết, cả đời này cô cũng không muốn xa cách anh, chết cũng không muốn.

“Tiểu thư, đến rồi.” Nhìn qua kính chiếu hậu, tài xế cẩn thận nhắc nhở cô gái đang khóc không ngừng.

“A, cảm ơn chú.” Thanh toán tiền xe, Thanh Thần mở cửa ra, nhanh chóng nhảy xuống xe.

Đứng ở trước quán café Sunday, Thanh Thần hơi dừng một chút. Cố gắng đề xuống nước mắt của mình, chờ đợi khôi phục lại tâm trạng một lát, cô mới lấy dũng khí đi vào.

Trong quán cà phê, tiếng đàn Violin du dương không ngừng vang lên, hương cà phê nhàn nhạt, không gian gần gũi thân thuộc.

Trong quán cà phê rất yên tĩnh, hình như cũng không có mấy người.

Đi qua hành lang, bước chân của Thanh Thần vốn gấp rút, nhưng khi nhìn thấy hai bóng dáng hài hoà phía trước thì đột nhiên dừng lại

Gần cửa sổ cách đó không xa, Mạc Lãnh Tiêu lẳng lặng đứng bên cạnh Bạch Tử Nhược, trên mặt hai người đều là nụ cười dịu dàng nhàn nhạt.

Thân thể vẫn không nhịn được dừng lại một chút. Thanh Thần mím môi, ánh mắt trông thấy hai người họ. trai tài gái sắc vĩnh viễn xứng đôi như vậy. Nhìn một lúc lâu, cô mới xoay người, yên lặng rời khỏi quán café. . . .

Mà đứng ở một chỗ không xa, hai người nói nhỏ tiếng nói chuyện với nhau, căn bản không có phát hiện, trong không gian này, có một bóng dáng chợt đến lại chợt đi một cách nhanh chóng.

“Khi nào thì chồng em tới đón em?” Giơ cổ tay lên, Mạc Lãnh Tiêu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, trong giọng nói không thấy chút nào sự sốt ruột.

Tay nhỏ bé nâng má, Bạch Tử hứng thú nhìn Mạc Lãnh Tiêu, lắc đầu: “Đây là Mạc Lãnh Tiêu mà em biết sao? Lại có thể biết nóng lòng, hỏi một cô gái như vậy, có thể coi là không có phong độ không?”

“Em cũng không giống Bạch Tử Nhược trước kia, lại có thể học được lắm lời.” Lạnh lùng trả lời lại, nụ cười trên mặt Mạc Lãnh Tiêu nhàn nhàn khoảng cách.

Đây là vẻ mặt mà Bạch Tử Nhược quen thuộc. Cô biết, hôm giờ chỉ có Thanh Thần mới có thể chứng kiến vẻ mặt tự nhiên nhất, thả lỏng nhất của anh.

Nghĩ như thế, trong lòng tự nhiên có chút cô đơn. Mím môi, Bạch Tử Nhược vẫn cười như cũ: “Lãnh Tiêu! Thanh Thần ở bên cạnh anh, anh rất hạnh phúc.”

“Phải!” Không chút do dự nào, Mạc Lãnh Tiêu trả lời kiên định. Cô bé kia, quả thật khiến cho anh cảm nhận được cái gì gọi là hạnh phúc.

Loại cảm giác nhàn nhạt đó không phô trương, khoan khoái, khao khát có suốt đời.

“Em nghĩ, sẽ không còn có ai có thể thay thế được cô ấy bước vào trái tim của anh rồi.” Tầm mắt dừng ở ngoài cửa sổ, Bạch Tử Nhược biết, giữa bọn họ đã thật sự qua rồi.

Tiệc nuôi là có chứ. Đời này, tiệc nuôi lớn nhất của Bạch Tử Nhược, chính là Mạc Lãnh Tiêu chưa bao thực sự yêu cô.

“Anh ấy cũng sắp đến rồi, anh về trước đi.” Nhìn chồng mình gửi tin nhắn tới, Bạch Tử Nhược ôn hòa nhắc nhở: “Tình tình Thanh Thần rất nhạy cảm, cô ấy cần anh ở bên cô ấy nhiều hơn.”

Vốn là muốn chờ sau khi chồng của cô đến sẽ rời đi, nhưng sau khi nghe lời nhắc nhở của Tử Nhược, thật sự là Mạc Lãnh Tiêu Chân không ngồi yên được nữa. Ưu nhã đứng lên, hướng về phía cô gật đầu một cái: “Vậy em chú ý, có chuyện gì thì có thể điện thoại cho anh.”

“Em sẽ không khách sáo với anh.” Dịu dàng cười, nhìn bóng lưng của anh vội vã rời đi, Bạch Tử Nhược nhìn chăm ly thủy tinh chăm trước mắt đến gần người.

Bạch Tử Nhược! Nhìn đi, hiện tại anh ấy thật sự rất hạnh phúc, may thật sự có thể yên tâm, quyết định ban đầu, không có sai.

Cô hiểu rõ Mạc Lãnh Tiêu. Bởi vì bọn họ cùng nhau lớn lên, vì cô dùng nhiều thời gian để ý đến anh, dùng nhiều thời gian để hiểu hắn.

Cô có tự tin, ngay cả Thanh Thần cũng không hiểu anh hơn mình.

Khi vừa mới tỉnh lại, cô từ chối Mạc Lãnh Tiêu, xác thực nghĩ tới chuyện lạt mềm buộc chặt. Bởi vì cô biết, có được quá dễ dàng thì đàn ông sẽ không quý trọng.

Ưu tú như Mạc Lãnh Tiêu, cô sao có thể không sợ hãi được?

Nhưng mà không chỉ như vậy, cô cũng muốn nhìn một chút, qua nhiều năm như vậy, mình và anh có phải còn có thể giống như trước kia không.

Dù sao, có bao nhiêu người đều là đã thua bởi thời gian. Cô không muốn tin tưởng, nhưng lại không thể không tin tưởng.

Sau đó, cô nhìn thấy Thanh Thần, cô biết, anh cô ý làm cho cô xem, cô đều biết.

Nhưng mà anh không biết, cho dù là diễn trò, anh cũng nhập vai quá sâu, tâm tư rối loạn, ánh mắt cũng rối loạn.

Nếu như nói, Mạc Lãnh Tiêu động lòng với mình, vậy thì với Thanh Thần, đó là động tình.

Cô đã hỏi Mạc Lãnh Tiêu, ngày hôm đó sau khi gặp phải Thanh Thần và người đàn ông khác ở chung một chỗ, có phải đã động lòng với Thanh Thần hay không.

Anh chỉ nhìn cô, im lặng thật lâu. Anh tự nói với cô, chỉ có cô mới xứng đôi với anh.

Khoảnh khắc đó cô đã hiểu.

Anh động lòng với Thanh Thần, anh yêu Thanh Thần.

Bởi vì Mạc Lãnh Tiêu chưa bao giờ nói dối với mình, cho dù vào giờ khắc này, anh cũng không có nói dối.

Còn nhớ một lần ở khách sạn, Thanh Thần cho là hành động của Mạc Lãnh Tiêu cũng chứng minh người anh yêu là mình, mà không phải cô ấy.

Thật ra thì, Thanh Thần nghĩ sai rồi, thật sự sai rồi.

Bởi vì Thanh Thần không biết, nếu không phải bởi vì bỗng nhiên cô chặn Mạc Lãnh Tiêu lại, lúc ấy người bảo hộ Thanh Thần ở dưới người cũng sẽ không phải là Diễn Thần, mà là Mạc Lãnh Tiêu.

Thanh Thần bất chấp tất cả đẩy cô ra, khiến cô va vào lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu, vì vậy anh mới không kịp chạy tới cứu Thanh Thần

Nhưng khi nhìn thấy đầu hất vào Thanh Thần, cả người của Mạc Lãnh Tiêu đều khẩn trương.

Bởi vì cánh tay của anh đặt bên hông siết cô đau quá. Nhưng anh lại chỉ nhìn thấy Thanh Thần, hoàn toàn không biết đã làm mình đau.

Cũng trong một khắc kia, Bạch Tử Nhược hiểu rõ trong lòng của Mạc Lãnh Tiêu, cô không cách nào lừa gạt mình nữa.

Cho đến khi nhìn thấy Diễn Thần bảo vệ Thanh Thần ở đằng sau, cảm xúc của Mạc Lãnh Tiêu mới bình tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.